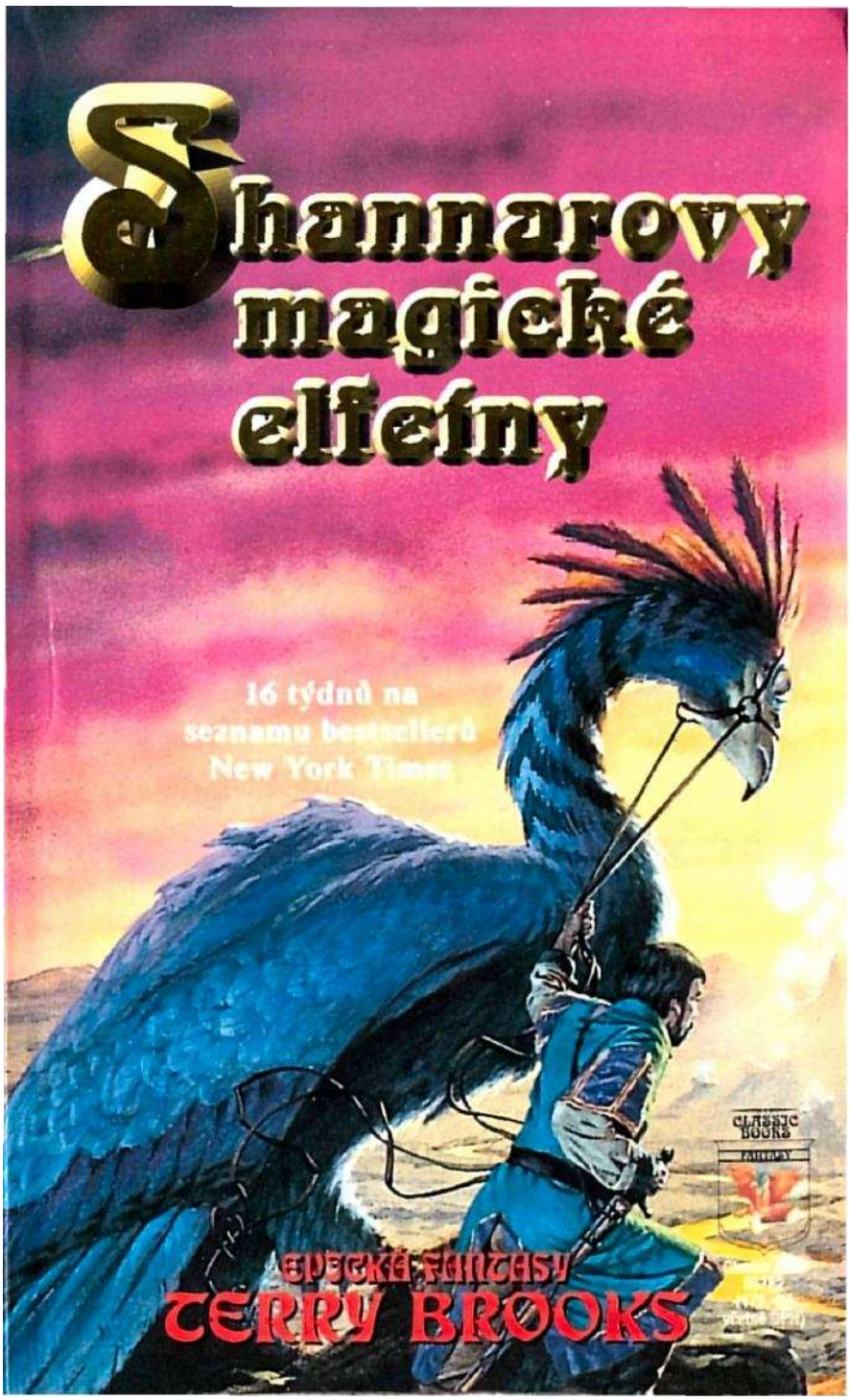
Shannarovy magické elfelny
16 týdnů na seznamu bestsellerů New York Times
CLASSIC BOOKS
EPICKÉ FANTASY
TERRY BROOKS

Terry Brooks

Shannarovy magické elfeíny

Série Shannara – díl č. 2

THE ELFSTONES OF SHANNARA

Copyright © 1982 by Terry Brooks

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1997

Translation © Jiří Dolanský, 1996

Cover Art © Boris Vallejo / via Agentur Schlűck

ISBN: 80-85782-92-8

Distribuce - LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4, 140 00
tel: (02) 691 33 57

Vytiskla BBS Tiskárna Vimperk s. r. o

Terry Brooks
& Classic And

Shannarův meč	kniha 1.
Shannarovy magické elfeíny	kniha 2.
* Shannarova píseň přání	kniha 3.

* očekávejte

HRANIČNÍ PÁS
HRANIČNÍ ROVINA
ARBORLON
Zpívající řeka
Veverčí háj
VELKÉ MOKŘINY
PYKON
ZÁPADNÍ ZEMĚ
OSTROH
ZTRACENÁ VARTA
ÚDOLÍ PSANCŮ
Zlom
jezero Myrian
Horské hnízdo
MODRÝ PŘEDĚL

Kapitola 1

Když Vyvolení vcházeli do Zahrad života, noční obloha na východě se jen slabě projasňovala, jak se blížilo svítání. Všichni ostatní obyvatelé elfího města Arborlon byli ještě ponořeni do spánku, v teploučku a soukromí svých ložnic. Ale pro Vyvolené již den začal. Ve svých dlouhých bílých řízách, mírně rozevlátých poryvy letního vánku, prošli mezi strážnými Černé hlídky, kteří stáli nehybně a lhostejně, jak už po staletí tyto hlídky stávaly, před klenutou bránou z tepaného železa, vykládanou slonovinou a stříbrnými volutovými ornamenty. Vyvolení šli rychle a pouze jejich jemné hlasy a skřípot jejich sandálů na cestě vysypané štěrkem rušily ticho nadcházejícího dne, když vcházeli do temných stínů borovic za branou.

Vyvolení byli opatrovníci Ellcrys, podivného a nádherného stromu, stojícího ve středu Zahrad — toho stromu, o kterém se vypráví v legendách, že je ochráncem elfů před prapůvodním zlem, které před staletími téměř vyhubilo elfí národ, před zlem, které bylo uzavřeno před světem od dávných časů ještě před úsvitem staré lidské rasy. Od těch dob se o Ellcrys starali Vyvolení. Jim náležela tradiční služba, předávaná z generace na generaci elfů, tradiční služba, která byla pro elfy zároveň obřadem, povinností i ctí, po níž všichni prahli.

Ale v průvodu, který toho rána procházel Zahradami, bylo obřadnosti jen málo. Uplynulo dvě stě třicet dní z jejich roční služby a jejich mladistvý temperament již nebylo možno potlačovat. Posvátná bázeň, kterou zpočátku cítili spolu se zodpovědností, již dávno pominula. Vyvolení elfové byli teď jen šesticí mladých mužů na cestě za splněním úkolu, který od té doby, co byli vybráni, plnili každodenně, povinnosti, kterou důvěrně znali a která jim zevšedněla — pozdravení stromu, když se ho dotknou první sluneční paprsky.

Jenom Lauren, nejmladší z Vyvolených toho roku, byl nezvykle zamlklý. Zaostával trochu za ostatními a neúčastnil se jejich povrchního klábosení. Rusou hlavu měl v soustředění svěšenou, na čele hluboké vrásky. Byl tak zabrán do svých myšlenek, že si ani nevšiml, že hluk vpředu ustal a neslyšel kroky, které se k němu vracely. Probral se teprve, když se nějaká ruka dotkla jeho paže. Trhl sebou, zdvihl ustaranou tvář a uviděl před sebou Jase, který ho upřeně pozoroval.

„Co je s tebou, Laurene? Není ti dobře?" zeptal se ho Jase. Byl uznávaným vůdcem Vyvolených, protože byl o několik měsíců starší než ostatní.

Lauren zavrtěl hlavou, ale vrásky z čela mu zcela nezmizely. „Nic mi není."

„*Něco* tě trápí. Od rána jsi nějak zadumaný. Když tak teď o tom přemýšlím, včera večer jsi byl také nějak zamlklý." Jase starostlivě položil mladšímu elfovi ruku na rameno. To přimělo Laurena podívat se mu do očí. „No tak, ven s tím. Nikdo od tebe nebude chtít, abys sloužil, když se necítíš dobře."

Lauren chvilku váhal, pak si povzdechl a přikývl. „No tak dobře. Jde o Ellcrys. Včera při západu slunce, těsně před tím, než jsme od něj odešli, jsem měl dojem, že na jeho listech se objevily malé skvrnky. Zdálo se mi, že vadne a usychá."

„Vadne, usychá? Jsi si tím jist? Nic takového se Ellcrys nemůže stát — alespoň nám to vždycky říkali," pochybovačně kroutil hlavou Jase.

„Mohl jsem se zmýlit," připustil Lauren. „Už se stmívalo. Říkal jsem si, že to asi byla jen hra stínů na listech. Ale čím víc se snažím si vybavit, jak to vypadalo, tím víc si myslím, že to byly chorobné skvrny."

Z hloučku se ozvalo znepokojené mumlání a jeden z Vyvolených promluvil. „Za to může Amberle. Já jsem to hned říkal, že dívka mezi Vyvolenými přinese nějaké neštěstí."

„Mezi Vyvolenými byly i jiné dívky a nic špatného se kvůli tomu nestalo," protestoval Lauren. Měl Amberle vždycky rád. Přestože to byla dcera krále Eventina Elessedila, dalo

se s ní mluvit.

„Ale už pět set let dívka mezi Vyvolenými nebyla, Laurene," odpověděl Vyvolený.

„Tak dost, nechte toho," přerušil je Jase. „Dohodli jsme se, že o Amberle nebudeme mluvit. Dobře to víte." Chvíli tiše stál a uvažoval o tom, co řekl Lauren. Potom pokrčil rameny. „Bylo by smutné, kdyby se Ellcrys něco stalo, zvlášť když se o něj staráme my. Ale koneckonců, nic netrvá věčně."

Lauren byl šokován. „Ale Jase, když strom zeslábne, protrhne se kouzelná Hráz a běsi se dostanou na svobodu..."

„Cožpak ty skutečně věříš těm starým pohádkám, Laurene?" Smál se Jase.

Lauren nevěřícně zíral na staršího elfa. „Jak můžeš být Vyvoleným a *nevěřit*?"

„Nevzpomínám si, že by se mě někdo ptal, jestli věřím, když jsem byl vybrán, Laurene. Tebe se někdo ptal?"

Lauren zavrtěl hlavou. Kandidátů na čestný úřad Vyvolených se nikdy na nic neptali. Přivedli je prostě ke stromu — mladé elfy, kteří dosáhli v předchozím roce dospělosti. S příchodem nového roku se shromáždili, jeden za druhým prošli pod jeho větvemi a každý se na chvilku zastavil. Ti, kterých se strom svými větvemi dotkl, se stali novými Vyvolenými, aby mu sloužili po celý rok. Lauren si ještě dobře pamatoval směs vytržení a hrdosti, jakou cítil, když se útlá větev sklonila, dotkla se ho a Ellcrys vyslovil jeho jméno.

A také si vzpomněl na všeobecný údiv, když byla vyvolena Amberle...

„Je to jenom pohádka na postrašení malých dětí," prohlásil Jase. „Skutečný význam Ellcrys je připomínat elfům, že přežijí, stejně jako on, navzdory všem změnám, které se udály v dějinách Čtyřzemí. Je to symbol síly našich lidí, Laurene, nic víc."

Dal Vyvoleným znamení, aby pokračovali v cestě do Zahrad života a odešel od Laurena. Ten se opět ponořil do svých myšlenek. Lhostejnost a podceňování, se kterými starší elf přistupoval k legendě o kouzelném stromu, Laurena zneklidnila. Ovšem, Jase byl městský elf a Lauren si povšiml, že obyvatelé Arborlonu brali starobylou víru méně vážně, než elfové z malé vesničky na severu, odkud on pocházel. Ale legenda o Ellcrys nebyla jen tak ledajaký příběh — představovala základy všeho, co bylo skutečně elfí, byla to nejdůležitější událost v dějinách jeho národa.

Všechno se to událo před mnoha a mnoha lety, ještě před zrodem nového světa. Tehdy zuřila velká válka sil dobra proti silám zla — válka, ve které elfové nakonec zvítězili, když stvořili Ellcrys a kouzelnou Hráz, která zadržuje démony zla v bezčasových temnotách. A pokud bude Ellcrys udržován ve zdraví, bude služebníkům zla zabraňovat ve vpádu do země elfů.

Pokud bude Ellcrys udržován ve zdraví...

Pochybovačně zavrtěl hlavou. Možná, že skvrny na listech byly jen výsledkem jeho přehnané představivosti. Nebo hrou světel a stínů. A kdyby ne, tak jednoduše budou muset najít lék. Vždycky existuje nějaký lék.

O chvíli později stál s ostatními před stromem. Váhavě se podíval nahoru a s úlevou si vydechl. Zdálo se, že Ellcrys se nezměnil. Jeho dokonale tvarovaný stříbrobílý kmen vzpínal k oblakům symetricky vyvážený systém zužujících se větví, obalených širokými pětilaločnými krvavě rudými listy. Od jeho kořenů vyrůstaly proužky zeleného mechu a v drobných škvírách a puklinách jeho hladké kůry vytvářely strakatý koberec, jako smaragdové praménky stékající po úbočí hory. Žádné rozštěpy nehyzdily hladké linie kmene, žádná větev nebyla naštípnuta nebo zlomena. Je tak krásný, říkal si Lauren. Znovu si strom prohlédl, ale nezpozoroval žádné známky nemoci, které se tak obával.

Ostatní odešli pro nářadí, potřebné k ošetřování stromu a k úklidu Zahrad. Ale Jase Laurena zadržel. „Nechtěl bys dnes uvítat Ellcrys, Laurene?" zeptal se.

Překvapený Lauren mu zajíkavě poděkoval. Jase, přestože Lauren není na řadě, mu přenechává nejvýznamnější úkol, zjevně proto, aby ho povzbudil.

Popošel pod klenbu větví a položil ruce na hladkou kůru stromu. Ostatní se shromáždili pár kroků opodál, aby přednesli ranní uvítání. Nedočkavě vzhlédl vzhůru a pátral v koruně

po prvních slunečních paprscích.

A pak náhle s leknutím ustoupil. Listy přímo nad ním byly zčernalé, plné chorobných skvrn. Srdce mu pokleslo. Skvrny byly všude, rozeseté po celém stromě. Nebyla to hra světel a stínů. Byly skutečné.

Zoufale zamával na Jase, potom, když se ostatní Vyvolení přiblížili, beze slov ukázal prstem. Jak bylo v tu dobu jejich zvykem, nikdo nepromluvil, ale Jase se zajíkl překvapením, když viděl rozsah škod. Pomalu oba dva obcházeli kolem stromu a všude objevovali skvrny, některé sotva viditelné, jiné, které tak silně začernily listy, že se zdálo, jako by jejich původní krvavou červeň něco vysálo.

Nehledě na to, co prohlašoval o své víře v Ellcrys, byl Jase hluboce otřesen a když se vrátil k ostatním, aby se s nimi potichu poradil, zračilo se na jeho tváři pořád ještě jeho ohromení. Lauren vykročil, aby se k nim připojil, ale Jase rychle zavrtěl hlavou a ukázal do koruny stromu, jehož nejsvrchnějších větví se již téměř dotýkaly sluneční paprsky.

Lauren znal svou povinnost a proto se vrátil zpátky ke stromu. Ať se stane cokoli, Vyvolení musí dnes Ellcrys přivítat, tak jak ho vítali každý den od vzniku jejich Řádu.

Něžně položil ruce na stříbrný kmen a už měl na jazyku slova přivítání, když se najednou štíhlá větev starobylého stromu snížila a zlehka se otřela o jeho rameno.

— Laurene —

Mladý elf sebou trhnul, když uslyšel zvuk svého jména. Ale nikdo jej nevyslovil. Ten zvuk byl v jeho mysli; vnímal silněji ten hlas než obraz jeho vlastní tváře, který tam byl také.

Byl to Ellcrys!

Zadržel dech a rychle otočil hlavu, vrhl letmý pohled na větvičku, která zůstávala na jeho rameni, potom zas rychle hlavu odvrátil. Prostoupil ho hluboký zmatek. Dosud jen jedinkrát na něj Ellcrys promluvil — ten den, kdy byl vybrán. Tehdy vyslovil jeho jméno; vyslovil jména všech Vyvolených. A to bylo naposledy. Pak už s nikým z nich nepromluvil. Nikdy — jedině s Amberle, ovšem, ale Amberle už mezi Vyvolené nepatřila.

Chvatně pohlédl na ostatní. Vyvalovali na něj oči, zvědaví proč tak náhle přerušil ceremoniál. Vtom větévka, která se dotýkala jeho ramene, sklouzla dolů a jemně se kolem něj obtočila. Nechtěně sebou po tom dotyku cuknul.

— Laurene, svolej Vyvolené ke mně — Obrazy zmizely stejně rychle jako se objevily.

Lauren váhavě kývnul na své druhy. Přicházeli a s otázkami na rtech vzhlíželi k stříbrokmennému stromu. Větve poklesly a objaly každého z nich a Ellcrys tiše zašeptal.

— Dobře poslouchejte. Zapamatujte si, co vám řeknu. Nesmíte mě zklamat —

Zmrazil je nápor strachu a Zahrady Života se ponořily do hlubokého, prázdného ticha, jako by na celém světě byli jedinými živoucími bytostmi. Jejich mysli naplnily obrazy, střídající se jeden za druhým v rychlém sledu. V těch obrazech byly nesmírné hrůzy. Kdyby mohli, obrátili by se Vyvolení na útěk, aby unikli a schovali se před těmi děsivými přízraky, dokud z jejich myslí nezmizí a nebudou zapomenuty. Ale strom je držel pevně a obrazy nepřestávaly plynout a hrůza se zvětšovala, až cítili, že už to déle nesnesou.

Pak to konečně přestalo a Ellcrys opět ztichnul, jeho větve se zdvihly z jejich ramen a roztáhly se doširoka, aby zachytily teplo časného slunce.

Lauren stál jako přimražený a po tvářích mu stékaly slzy. Otřeseni, Vyvolení pozorovali jeden druhého a každému z té šestice bezhlesně procházela myslí slova kruté pravdy.

Ta pověst není smyšlená. Ta pověst je živá. Síly zla skutečně zadržuje Hráz, kterou Ellcrys udržuje svou magií. Jen Ellcrys drží národ elfů v bezpečí.

A teď umírá.

Kapitola 2

Daleko na západ od Arborlonu, za Hraničním pásem, visel ve vzduchu nějaký neklid. Pak se zjevilo něco černějšího než temnota pozdní noci a kroutilo se to a třáslo pod neviditelnými údery. Jen na okamžik držel závoj temnoty vcelku. Pak se doširoka rozštěpil, rozerván silou přicházející zpoza něj. Vřískot a výkřiky škodolibé radosti se valily ven z neproniknutelné temnoty za závojem, který v ukvapeném násilném útěku páralo a trhalo množství pařátů, natahujících se ke světlu. Potom všechno zachvátil výbuch rudého ohně a paťáty se stáhly, zkroucené a popálené.

Z temnot vystoupil Dagda Mor, syčící v záchvatu zlosti. Z jeho kouzelné Hole moci se kouřilo, jak smetl stranou netrpělivce a prošel neohroženě otvorem. Za okamžik ho následovaly temné postavy Žnece a Měnivce. Další postavy se zoufale tlačily kupředu, ale okraje trhliny se rychle spojily a uzavřely temnotu a všechny tvory, kteří ji obývali. Zakrátko zmizel černý závoj úplně a podivná trojice tu stála samotná.

Dagda Mor se ostražitě rozhlížel kolem. Stáli ve stínu Hraničního pásu. Svítání, které tak otřáslo klidem Vyvolených, sem přineslo jen slaboučký přísvit na východní obloze za obrovitou stěnou hor. Vysoké věžovité vrcholky prořezávaly oblohu a vrhaly sloupy stínů daleko do bezútěšné Hraniční roviny. Rovina se táhla od čáry pohoří pořád na západ do prázdnoty — krutá neúrodná pustina, kde se průměrná doba života počítala na minuty a hodiny. Na jejím povrchu se nic nehýbalo. Jitřní ticho neporušil sebemenší zvuk. Dagda Mor se usmál, jeho hákovité zuby se zatřpytily. Jeho příchod zůstal nepovšimnut. Po všech těch letech byl na svobodě. Byl opět volný mezi těmi, kteří ho kdysi uvěznili.

Zdálky by mohl být pokládán za jednoho z nich. V podstatě vypadal jako člověk. Kráčel vzpřímeně na dvou nohách a jeho paže byly jen o málo delší než lidské. Měl ohnutá záda, jeho pohyby byly omezovány zvláštním přihrbením — ale temný plášť, do kterého byl zahalen, skrýval jeho příčinu. Jen zblízka byl zřetelný mohutný hrb, který mu zakřivoval hřbet a téměř ho zdvojoval ve výši ramen. Nebo mohutné chuchvalce zelenavých chlupů, které čouhaly ze všech částí jeho těla jako trsy trávy. Nebo šupiny, které pokrývaly jeho předloktí a spodní část nohou. Nebo jeho ruce a nohy zakončené paťáty. Nebo jeho obličej, vzdáleně podobný kočičí tlamě. Nebo jeho oči, černé a zářivé, jako dvě tůně plné vody, na povrchu ošidně klidné ale v hlubině skrývající cosi zlého a ničivého.

Kdo tohle uviděl, nemohl už o totožnosti Dagda Mora pochybovat. Tohle nebyl člověk, ale démon.

A tento démon byl posedlý nenávistí. Nenáviděl tak intenzívně, až to hraničilo se šílenstvím. Staletí věznění v temné cele za stěnou kouzelné Hráze byla doba víc než dostatečná, aby jeho nenávist mohla růst a kvasit. Nyní se ho plně zmocnila. Byla pro něj vším. Dodávala mu sílu a on tu sílu použije, aby rozdrtil stvoření, která mu způsobila tolik utrpení. Elfy! Všechny elfy. A ani to teď nebude stačit, aby ho uspokojilo — teď už ne, po staletích odříznutí od světa, který mu kdysi patřil — po staletích uzavření do beztvaré, lhostejné prázdnoty, nekonečné tmy a pomalé, ohavné stagnace. Ne, zničení elfů nebude stačit, aby napravilo pohanu, kterou byl nucen snášet. Ostatní musí být zničeni také. Lidé, trpaslíci, trollové, skřeti — všichni, kteří byli součástí lidských ras, které tak nenáviděl, lidských ras, které obývaly tento svět a považovaly ho za svůj.

Představoval si, jak přijde den jeho pomsty. Stejně jako přišel den jeho svobody. Cítil to. Čekal staletí, na svém stanovišti u Hráze, zkoušel její sílu, hledal její slabá místa — a celou tu dobu věděl, že jednoho dne musí začít slábnout. A teď ten den přišel. Ellcrys umíral. Ach, jaká sladká slova! Chtělo se mu je vykřičet. On umírá! On umírá a už nedokáže udržet Hráz!

Kouzelná Hůl moci v jeho rukou rudě žhnula, jak jím otřásala nenávist. Země pod jejím

koncem postupně zuhelnatěla a spálila se na popel. S námahou se uklidnil a hůl zchladla.

Nějakou dobu se Hráz ovšem ještě bude držet. Nerozpadne se úplně přes noc, možná ani za několik týdnů. Dokonce jen ta malá mezera, kterou se mu podařilo prolomit, ho stála ohromné množství energie. Ale Dagda Mor vládne obrovskými silami, většími než kdokoli z těch, kteří byli ještě pořád zadržováni za Hrází. Je jejich pánem; jeho slovo je pro ně zákonem. Pár z nich se mu během těch dlouhých let uvěznění postavilo na odpor — jen několik. Zlomil je. Udělal z nich odporné varovné příklady pro ostatní. Teď ho poslouchají všichni. Bojí se ho. Ale nenávist k tomu, co s nimi elfové udělali, měli s ním společnou. Také oni v sobě tuto nenávist po léta živili. Dohnala je až k zuřivé potřebě pomsty a až konečně budou na svobodě, bude to dlouho, dlouho trvat, než bude jejich pomsta ukojena.

Ale prozatím musí počkat. Prozatím musí být trpěliví. Nebude to trvat dlouho. Hráz bude každým dnem slábnout víc a víc, rozpadat se, jak Ellcrys bude ztrácet čaromoc. Jen jediné tomu může zabránit — znovuzrození stromu.

Dagda Mor si pro sebe přikývl. Dějiny elfů zná dobře. Cožpak nebyl při tom, když se Ellcrys zrodil a svrhl jeho druhy a jeho samotného ze světa jasu do jejich vězení temnot? Cožpak neprohlédl podstatu magie, která je porazila — magie tak mocné, že mohla dokonce přesáhnout i samu smrt? A také si uvědomuje, že může svou svobodu opět ztratit. Kdyby dovolil některému z Vyvolených donést semeno stromu ke zdroji jeho moci, Ellcrys by mohl znovu povstat k životu a Hráz by byla obnovena. To dobře ví a je tu právě proto, že to ví. Vůbec si tehdy nebyl jist, jestli se mu podaří Hráz prolomit. Spotřebovat takové množství magie na pokus o prolomení Hráze byl nebezpečný hazard, protože kdyby neuspěl, mohl z toho vyjít velice oslabený. Někteří za Hrází mají skoro stejnou moc jako on; byli by se chopili příležitosti a zničili by ho. Ale riskovat musel. Elfové si dosud neuvědomují rozsah nebezpečí. Zatím si myslí, že jsou v bezpečí. Nepředpokládají, že by někdo za Hrází měl tolik moci, aby ji mohl prorazit. Příliš pozdě přijdou na svou chybu. A on si do té doby pojistí, aby Ellcrys nemohl být oživen a Hráz obnovena.

Proto vzal s sebou ty dva.

Rychle se kolem sebe rozhlédl, kde jsou. Měnivce našel hned, jeho tělo procházelo neustálými změnami barev a tvarů, jak procvičoval kopírování forem života, které tu našel — v oblacích jestřáb pátrající po kořisti a malý krkavec; na zemi svišť a potom had, hmyz s množstvím nohou a s klepety — a pak zase něco jiného, skoro tak rychle, že to nešlo zrakem sledovat. Protože Měnivec se mohl stát čímkoli. Když byl uzavřený do temnot, kde mohl napodobovat jen své druhy, nemohl plně rozvinout své schopnosti. Tam jich vlastně bylo škoda. Ale tady, v tomto světě, byly jeho možnosti nekonečné. Mohl napodobit cokoli, lidi, zvířata, ryby nebo ptáky, jakýchkoli velikostí, tvarů, barev nebo schopností — mohl být vším. Dokázal dokonale vystihnout jejich charakteristické rysy. Dokonce sám Dagda Mor si nebyl jist, jaký je pravý vzhled Měnivce; tohle stvoření bylo tak náchylné proměňovat se v jiné formy života, že prakticky celý život bylo něčím jiným nebo někým jiným, než samo sebou.

Bylo to nadání mimořádné, ale měla ho bytost, jejíž schopnost hromadit zlo byla téměř taková, jakou měl Dagda Mor. Měnivec byl také z rodu démonů. Byl sobecký a plný nenávisti. Vychutnával své proměny; měl požitek z toho, když ostatní zraňoval. Odjakživa byl nepřítelem elfů a jejich spojenců a ošklivil si je pro jejich farizejskou starostlivost o nižší formy života, které obývaly jejich svět. Méně významní tvorové pro Měnivce nebyli ničím. Byli tak slabí, zranitelní; byli tu proto, aby je využívaly bytosti silnější — takové jako byl on. Elfové nebyli o nic lepší, než tvorové, které se snažili ochraňovat. Buď nemohli, nebo nechtěli klamat, tak jako klamal a podváděl on. Všichni byli jako chyceni do podoby, jakou měli; nemohli být ničím jiným. A on mohl být čímkoli, co si jen přál. Všemi pohrdal. Měnivec neměl žádné přátele. O žádné nestál. Záleželo mu jen na Dagda Morovi, a to proto, že Dagda Mor měl to jediné, před čím měl respekt — moc větší než on sám. Proto a jen proto mu Měnivec začal sloužit.

Najít Žnece trvalo Dagda Morovi o něco déle. Nakonec ho našel, nebyl dál než tři metry,

dokonale nehybný, sotva víc než stín v bledém jitřním svitu, jen jeden ze zbytků mizející noci skloněný k šedi Hraniční roviny. Od hlavy až k patám zahalený do pláště šedého jak vlhký popel, byl Žnec téměř neviditelný. Tvář měl pečlivě skrytou ve stínu široké kápě. Do té tváře se nikdy nikdo nepodíval víc než jednou. Žnec to dovoloval jen svým obětem a všechny jeho oběti byly po smrti.

Jestli Měnivce bylo třeba považovat za nebezpečného, pak Žnec byl desetkrát nebezpečnější. Žnec byl zabiják. Zabíjet bylo jediným smyslem jeho existence. Byl to robustní tvor, s mohutným svalstvem. Když se vztyčil v plné výši, dosahoval téměř dvou a půl metru. Ale jeho velikost mohla kdekoho uvést v omyl, protože nebyl vůbec těžkopádný. Pohyboval se s lehkostí a grácií nejlepších elfích lovců — hladce, plynule, rychle a nehlučně. Jak se jednou pustil do štvanice, nikdy nepřestal, nikdy nerezignoval. Z těch, po kterých šel, nikdo neunikl. Dokonce Dagda Mor si dával na Žnece pozor, přestože Žnec neměl takovou moc jako on. Hlídal si ho, protože Žnec mu sloužil z vlastního rozmaru a ne ze strachu nebo respektu jako ostatní. Žnec se nebál ničeho. Byla to zrůda, na životě mu pranic nezáleželo, ani na jeho vlastním. Dokonce nezabíjel pro radost ze zabíjení, přestože mu skutečně potěšení přinášelo. Zabíjel, protože to u něj bylo pudové. Zabíjel, protože to pro něj bylo nezbytné. Tehdy v temnotě za Hrází, odříznutý od všech forem života s výjimkou svých druhů, byl téměř nezvládnutelný. Dagda Mor mu musel obětovat méně významné démony, aby uhasil jeho žízeň po zabíjení a udržoval ho v poslušnosti sliby. Sliboval mu, že až se jednoho dne zbaví Hráze — a jednoho dne se jí jistě zbaví — Žnec dostane celý svět plný bytostí, které bude moci lovit. Bude je smět štvát tak dlouho, jak jen bude chtít. A nakonec je všechny bude moci zabít.

Měnivec a Žnec. Dagda Mor si je vybral dobře. Jeden z nich bude jeho očima, druhý jeho rukama; očima a rukama, které proniknou hluboko do srdce země elfů a provždy skoncují s hrozbou, že by se Ellcrys mohl znovu zrodit.

Přísně pohlédl směrem na východ, kde okraj jitřního slunce rychle stoupal nad hřebeny Hraničního valu. Je čas jít. Do večera už musí být v Arborlonu. To také pečlivě naplánoval. Čas má pro něj cenu zlata; když chce nachytat elfy nepřipravené, nemůže jím plýtvat. Nesmějí se o něm dozvědět, dokud nebude pozdě.

Rychle pokynul svým druhům a shrbenou těžkou chůzí se vydal k úkrytu Hraničního valu. Černé oči mu zářily radostí, když v duchu vychutnával úspěch, který mu přinese tato noc. Po dnešní noci budou elfové ztraceni. Po dnešní noci budou muset bezmocně pozorovat, jak jejich milovaný Ellcrys umírá, bez nejmenší naděje na jeho znovuzrození.

Skutečně. Protože po dnešní noci budou všichni Vyvolení mrtví.

Pár set metrů od pohoří, ukryt hluboko v jeho stínu, se Dagda Mor zastavil. Uchopil oběma rukama Hůl moci, postavil ji svisle, jeden konec pevně zapustil do suché rozpraskané půdy. Trochu sklonil hlavu a pevně Hůl moci sevřel všemi prsty. Dlouho stál bez hnutí. Vzadu za ním zvědavě přihlíželi jeho dva druzi, skrčeni k zemi, v očích ostrý žlutý svit.

A pak najednou Hůl moci začala slabě žhnout bledou červenavou září, která neohrabanou postavu démona vykreslila proti temnému pozadí. Po chvíli žár náhle zesílil a začal pulzovat. Rozšířil se z Hole do Dagda Morových paží a zelenavou kůži zbarvil do krvava. Démon pozdvihl hlavu a z Hole moci vystřelil vzhůru tenký zářivý oblouk a letěl k jitřní obloze jako nějaká vylekaná živá bytost. O pár sekund později bylo po všem. Hůl moci ještě jednou zazářila a potom pohasla.

Dagda Mor o krok ustoupil a sklonil Hůl. Zem kolem něj byla zuhelnatělá do černa, vlhký vzduch čpěl spáleninou a popelem. Celá okolní rovina byla ponořena do mrtvolného ticha. Démon se posadil a spokojeně zavřel své temné oči. Už se nepohnul ani on, ani stvůry, které ho provázely. Čekali společně, půlhodinu, hodinu, dvě. Čekali dál.

Konečně širokým obloukem z nekonečných pustin Severu přiletěla monstrózní příšera, kterou démon povolal, aby je odnesla na východ do Arborlonu.

„Tak — a teď uvidíme," zašeptal Dagda Mor.

Kapitola 3

Slunce se sotva vyhouplo nad horizont, když Ander Elessedil vyšel z předních dveří svého malého domku a stoupal po cestě k železné bráně, která vedla na palácové pozemky. Jako druhorozený syn Eventina, krále elfů, by byl mohl obývat královské komnaty; ale již před lety se přestěhoval se svými knihami do svého nynějšího obydlí a tak získal soukromí, které by mu v paláci scházelo. Alespoň si to tehdy myslil. Nyní si tím už nebyl tak jistý; protože otcova pozornost se převážně soustředila na jeho staršího bratra Ariona a tak by Ander asi měl klid, ať už by chtěl bydlet kdekoli.

Vdechl svěží a teplý ranní vzduch a pousmál se. Dobrý den na projížďku. Jak on, tak i jeho oblíbený kůň si užijí pohybu.

Bylo mu čtyřicet a už nebyl žádný mladík. Hubený elfí obličej měl lemován vráskami v koutcích úzkých očí a kolem ostře vyklenutého obočí; ale krok měl rychlý a lehký a tvář téměř chlapeckou, když se usmál — ačkoliv v poslední době to bylo zřídkakdy.

Jak se blížil k bráně, uviděl, že Went, starý správce parku, je již v plné práci, útlá záda měl ohnutá nad záhonky květin, které okopával malou motyčkou. Když uslyšel Andera přicházet, Went se pomalu narovnal, přitom se jednou rukou podpíral v kříži.

„Dobré jitro, princi. Pěkný den, co?"

Ander přikývl. „Nádherný, Wente. Pořád tě trápí záda?"

„Občas." Stařík si záda opatrně masíroval. „Myslím, že už na mne jde stáří. Ale ještě dokážu v práci zahanbit ty mladíky, které mi dali na výpomoc."

Ander znovu přikývl, věděl, že staříkovo vychloubání je čistá pravda. Went měl již dávno odejít do výslužby, ale tvrdohlavě odmítal přestat plnit své povinnosti.

Když Ander procházel vstupní branou, strážní ho pozdravili pokývnutím hlavy a on jim odpověděl stejně. Strážní i princ se už dávno obešli bez formalit. Arion jako korunní princ by asi trval na tom, aby s ním jednali jinak, ale Ander měl poněkud nižší postavení i vyhlídky.

Pokračoval po cestě, stáčející se doleva kolem několika okrasných keřů směrem ke stájím. Vtom jitřní ticho narušil klapot kopyt a výkřik. Na Andera se vyřítil Arionův šedý hřebec, až mu štěrk odlétal od kopyt. Když se před ním kůň náhle zarazil a vzepjal na zadní, Ander uskočil stranou.

Ještě než se kůň uklidnil, byl Arion ze sedla a tváří v tvář bratrovi. Na rozdíl od Andera, který byl menší postavy a tmavovlasý, byl Arion vysoký a plavý a jeho podobnost s otcem, když ten byl v jeho věku, byla až zarážející. Navíc byl skvělý atlet a dokonalý bojovník, lovec a jezdec, proto nebylo divu, že z něj otec měl radost a byl na něj hrdý. Arion měl také v sobě podmanivé osobní kouzlo — a Ander cítil, že on sám takové osobní kouzlo postrádá.

„Kam máš namířeno, bratříčku?" zajímal se Arion. Jako vždycky, když mluvil s mladším princem, bylo v jeho tónu cítit slabý nádech posměchu a pohrdání. „Být tebou, tak bych otce neobtěžoval. On a já jsme byli vzhůru dlouho do noci a pracovali jsme na dost naléhavých státních záležitostech. Ještě spal, když jsem k němu nahlédl."

„Měl jsem namířeno ke stájím," odpověděl mu poklidně Ander. „Neměl jsem v úmyslu nikoho *obtěžovat*."

Arion se ušklíbl a obrátil se ke svému koni. S rukou na hrušce vyskočil lehce do sedla, třmenů si ani nevšimnul. Pak se otočil a podíval se dolů na bratra. „No dobrá, odjíždím na několik dní do Sarandonu. Lidé v tamních zemědělských obcích jsou celí pobouření — všichni jsou posedlí nějakou starou pohádkou o osudné zhoubě. Samé nesmysly, ale musím je nějak uklidnit. Nicméně, nedělej si velké naděje. Budu zpátky dřív, než otec odjede do Kershaltu." Zakřenil se. „A prozatím, bratříčku, na všechno dohlédni, ano?"

Pobídl koně, vyrazil tryskem skrz bránu a byl pryč. Ander si tlumeně pro sebe zaklel a obrátil se nazpátek. Chuť na projížďku ho úplně přešla.

On je ten pravý, kdo by měl krále doprovázet na státní návštěvě Kershaltu. Bylo důležité upevnit pouta přátelství mezi trolly a elfy. A i když základy k tomu již byly položeny, bude ještě třeba mnoho diplomatického, opatrného vyjednávání. Arion je příliš netrpělivý a unáhlený, má málo porozumění pro potřeby a názory ostatních. Anderovi možná chybí bratrova tělesná obratnost — i když je fyzicky zdatný dostatečně — a snad nemá také Arionův přirozený vůdcovský talent. Ale má dar pečlivého, rozvážného logického myšlení a má i trpělivost, potřebnou pro diplomatická jednání. V těch nemnoha případech, ke kterým ho přizvali, tyto své schopnosti dostatečně prokázal.

Pokrčil rameny. Nemá smysl se "tím teď trápit. Vždyť se už dřív obrátil na Eventina s prosbou, aby ho na tu cestu vzal s sebou a byl odmítnut s tím, že pojede Arion. Arion bude jednou králem a musí se cvičit ve vládnutí, dokud je na živu Eventin a může ho vést. A asi je to rozumné, připustil.

Kdysi si s Arionem byli blízcí. To když byl ještě naživu Aine — nejmladší z Elessedilových synů. Ale Aine se před jedenácti lety nešťastnou náhodou zabil při lovu a potom vztah mezi sourozenci ochladí. Amberle, Aineho mladá dcera, hledala oporu v Anderovi a ne v Arionovi, a brzo se žárlivost nejstaršího bratra projevila v otevřeném pohrdání. Pak, když se Amberle vzdala svého postavení Vyvolené, Arion vinil bratra z toho, že ji nevhodně ovlivňoval, a jeho pohrdání se zvrhlo ve špatně skrývané nepřátelství. Teď měl Ander podezření, že jeho otec byl proti němu záměrně poštván. Ale on proti tomu nemohl nic dělat.

Pořád ještě hluboce zamyšlený, procházel branou po cestě ke svému domku, když ho náhle z myšlenek vytrhl nějaký křik.

„Vaše milosti, princi, počkejte!"

Ander překvapeně zíral na postavu v bílé říze, která k němu běžela a energicky mávala jednou paží. Byl to jeden z Vyvolených, ten rusovlasý — Lauren, nebo jak se jmenoval? Bylo neobvyklé vidět někoho z nich v tuto hodinu vně Zahrad. Počkal, až ho mladý elf klopýtavě dostihl a vyčerpaně se zastavil, tvář a paže pokryté potem.

„Vaše milosti, princi, musím mluvit s králem," namáhavě oddychoval Vyvolený. „A oni mě nechtějí pustit, prý až později. Můžete mě k němu hned dovést?"

Ander váhal. „Král ještě spí..."

„Musím s ním mluvit ihned!" naléhal Vyvolený. „Prosím! Nemůžeme to odkládat!"

Z jeho očí i napjaté, bledé tváře čišelo zoufalství. Hlas mu přeskakoval ve snaze zdůraznit naléhavost svého poslání. Ander přemýšlel, co jen může být tak důležité. „Jestli máš nějaké potíže, Laurene, snad bych..."

„Nejde o mne, Vaše milosti princi. Jde o Ellcrys!"

Anderova váhavost byla ta tam. Přikývl a sevřel Laurenovu paži. „Pojď se mnou."

Společně pospíchali zpátky branou do královského sídla a strážní na ně překvapeně civěli.

Gael, mladý elf, který sloužil Eventinovi Elessedilovi jako osobní pobočník, nesouhlasně kroutil hlavou — ale bylo vidět, že se cítí ve svém ranním plášti celý nesvůj a Anderovi se neodvážil podívat do očí. „Nemůžu krále budit, princi Andere. Přikázal mi — velmi důrazně — abych ho kvůli ničemu nevyrušoval."

„Nikdo ho nesmí vyrušovat, Gaele?" zeptal se mírně Ander. „Dokonce ani Arion?"

„Arion odjel..." začal Gael. Pak zmlknul a vypadal ještě nešťastnější.

„Přesně tak. Ale já jsem tady. Snad mi nechceš namluvit, že nesmím navštívit svého otce?"

Gael neodpověděl. Potom, když Ander vykročil k otcově ložnici, mladý elf si pospíšil za ním. „Vzbudím ho. Počkejte, prosím, tady."

Po několika minutách se vrátil, pořád ještě s nešťastným výrazem ve tváři, ale již

Anderovi přikývl. „Přijme vás, princi Andere. Ale tentokrát jenom vás samotného."

Když Ander vstoupil do královské ložnice, král byl ještě v posteli a právě dopíjel malou sklenku vína, kterou mu zřejmě Gael nalil. Přivítal syna pokývnutím hlavy, potom opatrně vyklouzl z teploučka ložních pokrývek. Jeho stárnoucí tělo se chvíli třáslo v jitřním chladu. Gael, který přišel s Anderem, mu podal plášť a Eventin si ho oblékl a stáhl těsně v pase.

Přes svých dvaaosmdesát let se Eventin Elessedil těšil pevnému zdraví. Měl dobře udržované a vytrénované tělo. Mohl ještě jezdit na koni a pořád byl dost rychlý a jistý s mečem a tedy nebezpečný protivník. Úsudek měl bystrý a pohotový; když to situace vyžadovala — a to bylo často — dovedl jednat rázně. Stále ještě měl ten zázračný cit pro rovnováhu, smysl pro to, co si může nebo nemůže dovolit — schopnost vidět všechny stránky problému, u každého odhalit jeho podstatu a rozhodnout se téměř vždycky pro to, co přinese jemu a jeho poddaným největší prospěch. Byl to dar, bez kterého by nemohl zůstat králem — a dokonce ani na živu. Ander měl důvody si myslit, že tento dar po otci zdědil, i když se zdálo, že je mu to v jeho současném postavení k ničemu.

Král přešel k ručně tkaným závěsům, které zakrývaly vzdálenější stěnu, doširoka je roztáhl a postupně otvíral několik vysokých oken, která vedla do okolního lesa. Místnost zaplavovalo světlo, měkké a příjemné, zároveň s vůní jitřní rosy. Za králem přecházel místností Gael a rozsvěcoval olejové lampy, jejichž světlo vyhánělo z koutů poslední stíny. Před jedním oknem se Eventin váhavě zastavil a chvíli upřeně pozoroval odraz své tváře v zamženém skle. Oči, zrcadlící se v okně, byly překvapivě modré, tvrdé a pronikavé, oči muže, který viděl uplynout už příliš mnoho let a zažil příliš mnoho nepříjemností. Povzdechl si a obrátil se k Anderovi.

„No tak, Andere, co to má všechno znamenat? Gael říkal něco o tom, že jsi přivedl jednoho z Vyvolených s nějakou zprávou."

„Ano, otče. Tvrdí, že má nějaký důležitý vzkaz od Ellcrys."

„Vzkaz od toho stromu?" Zamračil se Eventin. „Jak dlouho už od něj nepřišel žádný vzkaz — víc než sedm set let? Co je to za vzkaz?"

„Nechce mi to říci," odpověděl Ander. „Trvá na tom, že předá vzkaz jenom tobě."

Eventin přikývl. „Tak mi ho tedy předá. Uveď ho, Gaele."

Gael se mírně uklonil a spěšně vyšel, dveře komnaty přitom nechal trochu pootevřené. Chvilku na to se jimi protlačil obrovský, chundelatý pes a nehlučně přiběhl ke králi. Byl to Manx, králův vlčák, a král ho přivítal něžně, drbal ho na jeho prošedivělé hlavě a jemně hladil jeho hrubý kožich na zádech a na bocích. Manx s ním byl téměř deset let, bližší a věrnější přítel, než by mohl být kterýkoli člověk.

„Trochu už šediví — jako já," smutně zabručel Eventin.

Dveře se otevřely dokořán a objevil se Gael, s Laurenem v patách. Vyvolený se ve dveřích na chvilku zastavil a nejistě se zadíval na Gaela. Král pokynul svému pobočníkovi na znamení, že ho propouští. Ander už byl také na odchodu, když mu jeho otec nepatrným gestem naznačil, že má zůstat. Gael se znovu uklonil a odešel, tentokrát dveře za sebou zavřel. Když byl pryč, Vyvolený o krok postoupil.

„Můj pane, prosím o prominutí... oni si mysleli, že já... já bych měl být ten..." Téměř nebyl schopen slova.

„Nemám ti co promíjet," uklidňoval ho Eventin. S osobním půvabem, který, jak Ander vždycky věděl, jeho otec dokázal vyzařovat, přešel král rychle k mladému elfovi a položil mu ruku na rameno. „Vím, že to musí být pro tebe velice důležité, jinak bys neopustil své povinnosti v Zahradách. Posaď se tady a všechno mi pověz."

Tázavě pohlédl na Andera a potom zavedl Vyvoleného k malému psacímu stolku u stěny, posadil ho na jedno z dvojice křesel a sám se usadil do druhého. Ander je následoval, ale zůstal stát.

„Ty jsi Lauren, že ano? Zeptal se Eventin Vyvoleného.

„Ano, můj pane."

„Dobře, Laurene. Teď mi pověz, proč jsi přišel."

Lauren se narovnal a položil ruce na stůl, pěsti pevně sevřené.

„Můj pane, Ellcrys dnes ráno promluvil k Vyvoleným." Téměř šeptal. „Řekl nám... řekl nám, že umírá!"

Ander cítil, jak mu krev tuhne v žilách. Král hned neodpověděl, ale seděl bez hnutí, oči upřené na Laurena.

Konečně ze sebe vypravil: „To musí být nějaký omyl."

Lauren důrazně zakroutil hlavou. „Není to žádný omyl, můj pane. Promluvil ke každému z nás. My... my všichni jsme ho slyšeli. On umírá. Kouzelná Hráz se již začala bortit."

Král pomalu povstal, přešel k otevřenému oknu a beze slov upíral zrak na blízký les. Manx, dosud stočený u nohou lůžka, vstal a následoval jej. Ander si všiml, že král spustil paži automaticky dolů a drbal psa na hlavě.

„Jseš si tím jist, Laurene?" Zeptal se Eventin. „Naprosto jist?"

„Ano... ano."

Tiše se u stolu rozplakal, téměř nezvučně, tvář sevřenou v dlaních. Eventin se neobracel, stále hleděl upřeně na zalesněnou krajinu, která byla domovem jemu a jeho lidu.

Ander byl jako ztuhlý, oči upřené na otce, mysl stále ještě omámenou tím šokem. Pozvolna si uvědomoval obludnost toho, co slyšel. Ellcrys umírá! Hráz povoluje. Síly zla, uzavřené před světem, se dostávají na svobodu. Chaos, šílenství, válka! A nakonec všeobecný zmar.

Učil se dějinám od svých domácích učitelů a pak znovu ze svých knih. Znal ten příběh, přizdobený do podoby legendy.

Kdysi, před dávnými časy, v době před Velkými válkami, před úsvitem civilizace starého světa, dokonce ještě předtím, než se objevil starý lidský rod, zuřila válka mezi silami bílé a černé magie. Elfové bojovali v této válce spolu se silami dobra. Byl to dlouhý, strašný a všezničující boj. Ale nakonec síly dobra zvítězily a síly zla byly poraženy. Ale podstata zla je taková, že nemůže být zcela vykořeněno; může být pouze zapuzeno. Proto elfové a jejich spojenci spojili svou magii se samou životodárnou silou Země a stvořili Ellcrys, aby jeho mocí byla postavena magická Hráz mezi světem a zplozenci zla. Tak dlouho, dokud Ellcrys bude žít a vzkvétat, zlo se nebude moci vrátit na zem. Zplozenci zla, uzavření v temné nicotě, mohli kvílet mučivou úzkostí za stěnou Hráze, ale svět byl pro ně ztracen.

Až do dneška! Kdyby Ellcrys zahynul, Hráz by jistě zmizela. Bylo psáno v knihách, že se to musí stát, protože žádná moc není tak velká, aby mohla trvat věčně. A přesto se zdálo, že Ellcrys bude věčný, byl tu přece po tolik generací, neměnný, pevný bod v životě plném proměn a chaosu. Národ elfů uvěřil, že to tak bude navždy. Ale teď to vypadalo, že nemají pravdu. Hlupáci.

Král se náhle otočil, krátce pohlédl na Andera a vrátil se ke stolku, kde se posadil a uchopil Laurenovy ruce do svých, aby ho uklidnil. „Musíš mi povědět všechno, co ti Ellcrys řekl, Laurene. Každičký detail. Na nic nezapomeň."

Vyvolený tiše přikývl. Oči už měl zase suché a tvář klidnou. Eventin pustil jeho ruce a v očekávání se pohodlně opřel. Ander si z druhé strany místnosti přitáhl židli s vysokým opěradlem a posadil se vedle nich.

„Můj pane, slyšel jsi už o způsobu, jak se s námi dorozumívá?" ptal se opatrně Lauren.

„Kdysi jsem byl také Vyvoleným, Laurene," odpověděl Eventin. Ander se na otce překvapeně podíval. Tohle se nikdy nedozvěděl. Ale na Laurenovi bylo vidět, že mu tato odpověď dodala na důvěře. Přikývl a obrátil se k Anderovi, aby mu to vysvětlil.

„Ve skutečnosti k nám nepromlouvá hlasem, ale vkládá do našich myslí obrazy. Zřídka jde o slova jako taková, promítá do nás myšlenky, které si sami překládáme do slov. Tak například překládám své jméno, když mě osloví. Obrazy nejsou zcela ostré a trvají jen krátce a my je musíme interpretovat, jak jen to dokážeme."

Odmlčel se a obrátil se zase k Eventinovi. „Já... do dnešního rána na mne Ellcrys promluvil jen jednou, můj pane. Promluvil ke každému z šestice Vyvolených ten den, kdy

jsme byli vybráni. Až do dnešního rána jsme měli většinu z našich vědomostí o jeho způsobu komunikace z kronik Řádu a z toho, co nás naučili Vyvolení, kteří mu sloužili před námi. Ještě teď mám z toho velký zmatek."

Eventin povzbudivě přikývl. Lauren pokračoval.

„Můj pane, Ellcrys k nám dnes ráno velmi dlouho promlouval a to ještě nikdy neudělal. Svolal nás k sobě a pověděl nám, co se má stát a co my, Vyvolení, musíme udělat. Obrazy nebyly úplně jasné, ale nemůže být žádných pochyb, že umírá. Zbývá mu už jen málo času; kolik, to nikdo neví. Rozklad již nastal. A až zanikne, Hráz zanikne s ním. Má jen jednu možnost — znovuzrození."

Eventin se náhle předklonil a sevřel s nadějí Laurenovu ruku. Ander si na to také nevzpomněl — jak byl otřesen a zmaten, když se dozvěděl, že Ellcrys má zemřít. Znovuzrození! V nejstarších kronikách přece stálo, že Ellcrys může vstát z mrtvých a Hráz proti silám zla může být zachována.

„Tak přece je ještě naděje," zašeptal.

Eventin z Laurena nespouštěl oči. „Co je třeba učinit pro jeho reinkarnaci?"

Lauren potřásl hlavou. „Můj pane, Ellcrys vložil svůj osud do rukou Vyvolených. Jen naším prostřednictvím může dojít k jeho znovuzrození. Neodvažuji se soudit, co ho k tomu vede, ale obrazy byly jednoznačné. Předá své semeno jednomu z nás — komu, to neřekl. Neobjevila se žádná tvář. Ale oznámil nám, že jenom jeden z těch Vyvolených, které si vybral tento rok, může dostat to semeno. Nikdo jiný nepřipadá v úvahu. Kdo bude vybrán, musí donést semeno ke zdroji všeho života na Zemi — k prameni nazvanému Krvavý oheň. Do něj pak musí semeno ponořit. Jakmile bude navráceno na místo, kde rostl starý Ellcrys, semeno vypustí kořeny a vyraší nový strom, aby zaujmul místo starého.

Teď se Anderovi začaly vybavovat podrobnosti staré legendy — přenesení semene Ellcrys, rituál v Krvavém ohni, znovuzrození. Byla napsána podivným, obřadným jazykem nejstarších příběhů — příběhů, které většina lidí zapomněla, nebo je nikdy neznala.

„Pramen Krvavý oheň — kde ho máme hledat?" Zeptal se nečekaně.

Lauren byl celý nešťastný. „To místo nám bylo ukázáno, můj pane princi, ale... ale nikdo z nás ho nedokázal poznat. Obrazy byly nezřetelné, skoro jako by nebyl schopen ho správně popsat."

Eventin, stále stejným nevzrušeným tónem, požádal Laurena: „Popiš mi, co ti ukázal. Všechno."

Lauren přikývl. „Byla tam divoká krajina obklopená horami a močály. Sem a tam se převalovala hustá mlha. V té pustině byla osamocená hora s vysokým štítem a v úpatí hory byl labyrint chodeb, který vedl hluboko do podzemí. Někde uvnitř toho labyrintu byly skleněné dveře — z nerozbitného skla. Za těmito dveřmi byl Krvavý oheň."

„Nezjevil vám jména nějakých částí tohoto hlavolamu?" zeptal se trpělivě král.

„Jen jediné, můj pane. Ale to jméno nikdo neznal. Zdá se, že labyrint, v němž je skryt Krvavý oheň se jmenuje Úkrytiště."

Úkrytiště? Ander pátral ve své paměti, ale to jméno mu nic neříkalo.

Eventin se podíval na Andera a zakroutil hlavou. Povstal, poodešel několik kroků od stolu a pak se najednou zastavil. Otočil se k Laurenovi. „Neřekl ti ještě něco? Nějaké náznaky, jednotlivosti, které se ti mohly zdát bezvýznamné?"

„Už nic. To bylo všechno."

Král mladému elfovi pomalu přikývl. „Tak dobře, Laurene. Udělal jsi dobře, když jsi trval na tom, že mi to musíš ihned povědět. Počkal bys teď chvilku venku?"

Když se za Vyvoleným zavřely dveře, Eventin se vrátil ke svému křeslu a pomalu se posadil. Tvář jako by mu hrozivě zestárla a jeho pohyby byly pohyby starého, velmi starého muže. Manx se přesunul před něj a zvedl k němu s účastí svou prošedivělou hlavu. Eventin si povzdechl a unaveně k ní vztáhl ruku.

„Cožpak jsem žil příliš dlouho?" zabručel. „Jak budu moci chránit svůj lid před tím, co se stane, když Ellcrys zahyne? Jsem jejich král; já zodpovídám za jejich bezpečí. Vždy jsem

to tak chápal. A přesto teď, poprvé v životě, bych si přál, aby to bylo jinak..."

Váhavě se odmlčel, pak se obrátil k Anderovi. „Dobrá, musíme udělat, co je v našich silách. Budu teď potřebovat tvou pomoc, když je Arion v Sarandanonu." Ander nechtěně zrudnul. „Jdi s Laurenem a pečlivě vyslechni všechny Vyvolené. Zjisti, jestli se můžeme dozvědět ještě něco nového. Cokoli. Nechám si přinést z pokladnic staré kroniky a pečlivě je prozkoumám."

„Myslíš, že by tam něco mohlo být — nebo v mapách starého světa?" zeptal se pochybovačně Ander.

„Nemyslím. Ty jsi je studoval před kratší dobou než já; já sám si nevzpomínám na nic, co by nám mohlo pomoci. Ale co jiného bychom ještě mohli udělat? Máme-li mít vůbec nějakou naději, že najdeme Krvavý oheň, musíme se dozvědět víc, než nám mohl říci Lauren."

Pokynul na znamení, že Andera propouští. Ander odešel, aby se společně s Laurenem vrátili ke stromu, kde na ně budou čekat ostatní Vyvolení. Tam se pokusí zjistit víc o záhadném Úkrytišti. Zdálo se, že je to marná snaha. Ale jak řekl jeho otec, co mohli dělat jiného?

Kapitola 4

Letní den končil výbuchem zářivé červeni s modravým nádechem, která zaplavila celý západní obzor. Po dlouhé, čarokrásné minuty se zdálo, že slunce visí na vrcholcích Hraničních hor, ozařuje vršky lesů Západní země a vrhá stíny, které zahalují tuto lesnatou krajinu tichými, měkkými pruhy temnoty. Vzduch se zvolna prochlazoval, jak večerní vánek tiše šuměl a vzdychal ve větvích obrovských, tichých stromů, vyháněje odtud teplo dne. Pak se denní světlo ztlumilo v přítmí a noc z oblohy tu barevnou nádheru smyla.

Obyvatelé elfího města Arborlonu se unaveně přesouvali do svých domovů.

Uvnitř Zahrad života se Ander Elessedil upřeně zahleděl do koruny Ellcrys. Teď, ve večerním světle, vypadal ten mohutný strom jako obyčejně, zdánlivě nezměněný. Avšak předtím, než slunce zapadlo, byly stopy nemoci, která ho pozvolna stravovala, naprosto zřetelné.

Choroba se rychle rozšiřovala. Na některých z menších větví se hniloba začínala zažírat do stříbrobílé kůry. Velké shluky listů visely zplihle, napadeny chorobou, se zkroucenými špičkami, jejich temně rudá barva přešla v černou. Vyvolení napadenou kůru pečlivě potřeli hojivými rostlinnými mastmi a otrhali poškozené listy, jako by proti vší logice doufali, že choroba může být zastavena, i když celou dobu věděli, že nemůže. Ander viděl pravdu v jejich očích. Nemohli Ellcrys vyléčit. Nikdo nemohl. Ellcrys umíral a nikdo nemohl proti tomu nic dělat.

Povzdechl si a odcházel pryč; nebylo mu ani jasné, proč jako poslední toho dne navštívil Zahrady. Vyvolení se již před hodinou vrátili do jejich izolovaného příbytku, unavení a skleslí, ztichlí s pocitem marnosti. Ale on přese všecko přišel do Zahrad, hnán iracionální nadějí, že tu může nalézt odpovědi, které tak zoufale potřebovali. Ovšemže je zde nenašel a s příchodem soumraku už nemělo smysl tu zůstávat.

Když odcházel ze zahrad, jako by na sobě cítil upřené pohledy strážných Černé hlídky. Stále ještě nevěděli o nemoci stromu, ale mohli vycítit, že něco není v pořádku. To jim muselo být zřejmé z horečné činnosti Vyvolených. Uvažoval o tom, že se brzo začnou šířit řeči — nezaručené zprávy budou narůstat. Brzo bude třeba k lidem promluvit.

Ale prozatím bylo všude přinejmenším ticho a klid. Světla již pohasínala a mnoho oken potemnělo, jak se lidé chystali ke spánku. Záviděl jim. Bylo téměř jisté, že on tuto noc nebude spát — a král také ne.

Znovu si povzdechl; kdyby tak mohl něco udělat pro svého otce. Eventin si byl vždy tak jistý sám sebou, vždycky byl tak neochvějně přesvědčen, že ke každému problému lze nalézt řešení. Ale teď, když ho Ander dvakrát navštívil, aby mu řekl, že se ve svém pátrání nehnul z místa, starý král byl uzavřený do sebe. Pokoušel se to před synem neúspěšně skrývat, ale bylo zřejmé, že již s beznadějí vidí zmar všeho toho, co po celý svůj život budoval. Nyní byl přece jenom postaven před problém, který stál nad jeho síly. Téměř na syna ani nepromluvil a poslal ho zpátky, aby pokračoval v pomoci Vyvoleným, jak jen dokáže.

Ukázalo se, že je to marná snaha. Ander každého z nich pečlivě vyslechl, potom je všechny shromáždil a zkoušel jejich kolektivní paměť. Pátral přitom po sebemenší informaci, která by mohla vést k Úkrytišti. Ale nedozvěděl se nic, co by už neznal předtím.

Nic nepřinesl ani průzkum pečlivě shromažďovaných kronik jejich Rádu. Studoval zápisy, pořízené před staletími, znovu a znovu je probíral. Několikrát se opakovaly zmínky o posvátném Krvavém ohni, zdroji života v jejich světě a všech bytostí, které ho obývaly. Ale nikde nabyla ani ta nejmenší zmínka o záhadném místě nazvaném Úkrytiště.

Ani Ellcrys jim v jejich pátrání nepomohl. Na Anderův návrh se Vyvolení ještě jednou kolem něj shromáždili. Přistupovali ke stromu znovu a znovu, jeden po druhém a všichni

společně a prosili ho, aby jim poskytl něco, co by jim pomohlo porozumět jeho obrazům. Ale Ellcrys k nim již nechtěl promluvit. Setrvával v mlčení.

Když Ander přicházel k obydlí Vyvolených, viděl, že všechna světla již zhasla. Běžná každodenní praxe zřejmě nabyla vrchu a jistě se již vrátili do svých ložnic v obvyklou dobu, krátce po večeři. Doufal, že ve spánku naleznou jistou útěchu. Možná že ano. Někdy jsou beznaděj a zoufalství ještě únavnější než fyzická práce a oni během toho dlouhého dne zažili sotva něco jiného.

Tiše procházel kolem jejich příbytku po cestě ke královskému paláci, aby podal poslední hlášení svému otci, když se pojednou zpoza nízkého stromu u cesty vynořil temný stín.

„Můj pane princi?"

„Laurene?" zeptal se. Potom, jak se postava přiblížila, uviděl, že to je skutečně ten mladý elf. „Proč ještě nespíš?"

„Snažil jsem se usnout, ale nemohl jsem. Já... viděl jsem vás jít do Zahrad a doufal jsem, že nazpět půjdete po této cestě. Princi Andere, mohu s vámi mluvit?"

„Vždyť už se mnou mluvíš, Laurene," připomněl mu Ander. Ale jeho chabý pokus elfa rozveselit nic nezměnil na vážnosti Laurenova výrazu. „Vzpomněl sis snad na něco?"

„Možná. Na nic nového z toho, co nám pověděl Ellcrys, ale na něco, o čem asi budete vědět. Mohu vás kousek doprovodit?"

Ander přikývl na souhlas. Vydali se po cestě k paláci a pomalu se vzdalovali od příbytku Vyvolených.

„Cítím, že bych měl být tím, kdo vyřeší náš problém," začal po chvíli Lauren. „Snad je to tím, že Ellcrys promluvil nejdřív na mne; proto se mi zdá, že najít Úkrytiště je skoro moje osobní povinnost. Já vím, že asi sám sobě přikládám příliš velkou důležitost, ale já to tak prostě cítím. V každém případě, nechtěl bych nic přehlédnout." Vrhl na prince rychlý pohled. „Chápete, co se snažím říci?"

„Myslím, že ano. Přehlédli jsme snad něco?"

„No, něco mě napadlo. Myslel jsem si, že bych to měl někomu říct."

Ander se zastavil a pozorně se na mladého elfa zadíval.

„Nechtěl jsem to říkat králi." Laurenovy rozpaky vzrůstaly. „Ani nikomu z ostatních Vyvolených.

Nejsem si tak jist, co všechno vědí... a my dva jsme zatím o ní nemluvili..."

Odmlčel se. Ander trpělivě čekal.

„Týká se to Amberle. Můj pane, po tom, co byla vybrána, mluvila mnohokrát s Ellcrys — a byly to dlouhé rozhovory." Těžce hledal slova. „S ní to bylo jiné než s námi ostatními. Nevím, jestli si to vůbec uvědomovala. Ve skutečnosti jsme o tom nikdy nemluvili..."

Ander náhle ztuhl. Lauren si jeho reakce všiml a spěšně pokračoval. „Možná, že by na ní Ellcrys zase promluvil. Nebo by mu mohla porozumět lépe než my. Snad by si mohla uvědomit něco, co my nejsme schopni."

Drahnou chvíli bylo ticho a ti dva se dívali jeden na druhého. Potom Ander nesouhlasně zakroutil hlavou. „Amberle nám teď nemůže pomoci, Laurene. Odešla a ani její matka neví kam. Je naprosto vyloučené, abychom jí našli včas, aby se ještě dalo něco dělat."

Rusovlasý elf pomalu přikývl a z jeho výrazu zmizely poslední stopy naděje. „Byl to jen takový nápad," vypravil ze sebe nakonec a pak se otočil a odcházel zpátky k příbytku Vyvolených. „Dobrou noc, princi Andere."

„Dobrou noc, Laurene. V každém případě ti děkuji, že jsi mě na to upozornil."

Vyvolený znovu přikývl a vracel se zpátky po cestě, jeho bílý plášť tiše šustil, jak mizel do noci. Ander ho chvíli upřeně sledoval, se znepokojeným výrazem ve své snědé tváři. Jeho otec hledal jakýkoli náznak — cokoli, co by mohlo poskytnout vodítko k nalezení Úkrytiště. Ale ve skutečnosti neměli vůbec žádnou naději, že by Amberle mohli najít. Mohla být kdekoli ve Čtyřzemí. A teď nebyla vhodná doba, aby se o ní před Eventinem zmiňoval. Byla to králova nejmilejší vnučka a když byla vybrána, naplnilo ho to velkou hrdostí a štěstím. Ale když zradila svůj posvátný závazek, snášel to dokonce hůř, než smrt

jejího otce Aina.

Ander pomalu zavrtěl hlavou a pokračoval v cestě k paláci.

Gael byl ještě ve službě, tvář poznamenanou únavou a v očích znepokojení. Nešlo to jinak, musel se dozvědět, jakému problému teď král i ostatní čelí, ale dalo se mu věřit, že všechno zachová v tajnosti. Začal vstávat z křesla, ale na Anderův pokyn se zase pohodlně opřel. „Král vás očekává," řekl. „Je ve své studovně, odmítá odpočinek. Kdybyste ho mohl přemluvit, aby šel spát, alespoň pár hodin..."

„Uvidím, co se dá dělat," slíbil mu Ander.

Když Ander vstoupil do královy soukromé pracovny, Eventin Elessedil pozvedl zrak od listin. Krátce si pozorně prohlížel Anderovu tvář a vyčetl z ní zklamání z neúspěchu. Pak se i s křeslem odsunul od čtecího stolu, za kterým tak dlouho vysedával a unaveně si protřel oči. Vstal, protáhl se, pomalu kráčel k oknům se zataženými závěsy a vyhlédl mezi záhyby ven do tmavé noci. Na stole, pokrytém změtí knih, ležel stranou odsunutý podnos s jídlem, jehož se sotva dotkl. Svíčky už dohořívaly, jejich vosk ukapával a tvořil krápníky na kovových svícnech. Malá studovna byla ponořena do ticha a přítmí, její dubové knihovny a goblény pokryté stěny vytvářely temnou směsici vybledlých barev a stínů. Všude kolem byly rozesety stohy knih; Gealovi muselo trvat celý den, než je všechny přinesl z pokladnice.

Král se na okamžik podíval přes rameno na svého syna. „Nic?" Ander tiše zakroutil hlavou. Eventin se ušklíbl. „Ani já..." pokrčil rameny a ukázal na knihu, která ležela otevřená na stole. „To je naše poslední naděje. Je v ní jediná zmínka o semeni Ellcrys a o Krvavém ohni. Přečti si to."

Byl to jeden z více než stovky svazků, které uchovávali elfí králové a jejich písaři od časů ztracených v mýtech. Byly staré a opotřebované, pečlivě vázané v kůži a bronzu, uzavřené v obalech, které je chránily před ničivým účinkem času. Přečkaly Velké války a vyhubení staré lidské rasy. Přečkaly i První a Druhou válku ras. Přečkaly věky a věky života a smrti, jejichž kronikami se staly. Byla v nich celá historie národa elfů. Tisíce a tisíce stránek, všechny pečlivě popsané v průběhu věků.

Ander se sehnul nad otevřenými stránkami; inkoust na nich stářím zčernal a písmo bylo starobylé. Ale slova se dala přečíst.

„Pak nechť je Jediné Semeno předáno Nositeli, který je z Vyvolených. A Nositel nechť Semeno dopraví do Síní Krvavého Ohně a ponoří jej do Ohně, by mohlo být předáno Zemi. Načež Strom bude znovuzrozen a Velká Hráz vytrvá navěky. Tak promluvil Velký Mág ke svým Elfům, by toto Tajemství nebylo jeho Lidu ztraceno, když jeho si Smrt vezme."

Když Ander zvedl hlavu od knihy, Eventin přikývl. „Pročetl jsem každou z těchto knih a prostudoval každý úryvek, který by se toho mohl týkat. Jsou tam i jiné, ale v žádném není víc, než v tom, který jsi četl."

Vrátil se zpátky ke čtecímu stolku a ve stoje nazdařbůh listoval stránkami se zlatou ořízkou. „Tohle je nejstarší svazek. Spousta z toho jsou asi jenom pověsti. Příběh o starodávné válce bílé a černé magie, jména hrdinů, všechny události, které vedly k vytvoření Hráze. Ale není tam jediná zmínka o Úkrytišti, nebo o místu, kde se nachází Krvavý oheň. A není tam nic o podstatě magie, která vytvořila Ellcrys a dala Hrázi její pevnost."

Na tom posledním není nic neobvyklého, uvažoval Ander. Předkové zřídka svěřovali tajemství své magie papíru. Takové věci byly předávány z pokolení na pokolení ústně, aby se jich nezmocnili nepřátelé. A o některých kouzlech se říkalo, že jsou tak mocná, že je lze použít jen na určitém místě a v určitou dobu. To mohl být případ kouzla, které stvořilo Ellcrys.

Král se posadil do křesla, ještě chvíli si prohlížel knihu a pak ji beze slova zavřel.

„Budeme muset vystačit s tím málem, co jsme se dozvěděli od Ellcrys," řekl tiše. „Budeme z toho muset odhadnout místa, kde by mohl být Krvavý oheň a pak každé z nich

prohledat."

Ander beze slova přikývl. Vypadalo to beznadějně. Byla jen mizivá naděje, že by mohli najít Úkrytiště jen s tím mlhavým popisem.

„Kdyby tu tak byl Arion," zašeptal najednou král.

Ander neříkal nic. Musel si přiznat, že tentokrát otec Ariona skutečně potřebuje. Bude třeba vůdce, který by řídil a podporoval pátrání, a k tomu se Arion hodí. A pro otce by jeho přítomnost byla útěchou. Teď není vhodná doba na bratra žárlit.

„Myslím, že by ses měl jít vyspat, otče," navrhl Ander po chvilce mlčení. „Musíš nabrat síly pro to, co nás čeká."

Král opět vstal a natáhl se, aby zhasil svíce na stolku. „Tak dobře, Andere," řekl a pokusil se na syna usmát. „Řekni Gaelovi, ať za mnou přijde. Ale i ty jsi měl perný den. Běž si také lehnout a snaž se spát, co jen budeš moci."

Ander se vrátil do svého domku. K vlastnímu překvapení skutečně usnul. Zatímco jeho myšlenky otupěle vířily v neplodných kruzích, přemohla ho absolutní fyzická vyčerpanost. Jenom jednou během noci se vzbudil, zalitý potem, když jeho odpočinek přervala noční můra plná nepopsatelné hrůzy. Přesto ho po chvilce polobdění znovu přemohl spánek a zlý sen byl zapomenut. Tentokrát už spal bez vyrušení.

* * *

Slunce už vycházelo, když se probudil a spěšně se oblékal. Obnovené odhodlání mu dodalo sil. Ve spěchu posnídal a chystal se vyrazit z domu. Někde musí existovat odpověď, musí být nějaký způsob, jak najít Úkrytiště. Možná u umírajícího Ellcrys. Nebo u Vyvolených. Ale nějaká odpověď určitě existuje — nějaká být musí.

Když šel po štěrkové cestě, jitřní svit již prorážel clonou okolních lesů, jak se nový den ujímal vlády. Nejdřív půjde k Vyvoleným — teď už jistě budou v Zahradách života, jejich služba už začala — když si s nimi znovu promluví, snad objeví něco nového. Určitě o tom přemýšleli, znovu a znovu to přebírali ze všech stran a možná si některý z nich vzpomněl na něco nového. Nebo snad k nim dnes ráno Ellcrys znovu promluvil.

Nejdřív se zastavil v paláci, kde našel Gaela již ve službě. Ale mladý elf zdvihl beze slov ukazováček ke rtům, naznačoval tím, že král ještě spí a neměl by být rušen. Ander přikývl a odešel, vděčný za jakýkoli odpočinek, který je jeho otci dopřán.

Palácový trávník ještě zářil jitřní rosou, když se blížil k bráně. Když procházel zahradami, rozhlížel se v očekávání a byl překvapen, že Went ještě nezačal se svou prací. Ještě víc ho překvapilo, když uviděl jeho náčiní poházené na kraji záhonků růží, se stopami ještě čerstvé hlíny. Odejít od rozdělané práce, to se Wentovi nepodobalo. Jestli má se svými zády tak velké potíže, měl by se nechat prohlédnout. Ale to teď musí počkat. Jsou tu důležitější věci. Ještě naposledy se podíval skrz keře na záhony růží a pospíchal dál.

Za chvíli si už vykračoval podle břečťanem porostlých zdí Zahrad života po vyšlapané cestě směrem k jejich bráně. Byl na vrcholu Koledy, skalnaté stěny, která se tyčí nad východním břehem Zpívající řeky a zvedá Arborlon nad okolní krajinu. Pod sebou měl rozsáhlé panorama Západní země: na východě a na severu věže a stromy vroubené ulice hlavního města elfů, sevřené v objetí hustých lesů; daleko na jihu v mlžném závoji šedavá skaliska Ostrohu a Pykonu, lemovaná tu a tam útržky modré stuhy v místech, kde řeka Mermidon roztínala letitou skálu na své dlouhé pouti na východ do Truborohu; na západě pod Koledou a na druhé straně za dravým proudem Zpívající řeky údolí Sarandanon, obilnice národa elfů. Ander s pocitem hrdosti přehlížel vlast elfů. Musí, spolu s otcem a Vyvolenými, najít způsob, jak ji zachránit.

O chvíli později už stál pod Ellcrys. Po Vyvolených nebylo ani zdání. Strom tu stál opuštěný.

Ander se překvapeně rozhlížel. Že by všichni Vyvolení zaspali, to se mu nechtělo věřit, i

když jejich rutinní služba byla po tom, co jim Ellcrys odhalil, silně narušena. Po staletí se nestalo, že by Vyvolení nepozdravili strom při prvním doteku jitřních paprsků.

Pospíchal pryč ze Zahrad a když byl na dohled u zdí obehnaného domu Vyvolených, již téměř běžel. Dům obklopovaly věčně zelené jehličnany, kamenné a cihlové cestičky lemovaly květinové záhony, a podél jeho zadní stěny stály vyrovnané řady zeleninových záhonů, jejichž tmavá půda byla posetá zelenými výhonky a stonky. Zahradu obklopovala nízká zídka ze zvětralých kamenů, po stranách přerušená bílými laťkovými vrátky.

Dům byl ponořen ve stínu a tichu.

Ander zpomalil. Teď už Vyvolení jistě musí být vzhůru. Přesto nezpozoroval jedinou známku života. Princ elfů cítil, jako by ho sevřelo něco chladného a deprimujícího. Opatrně postupoval kupředu a snažil se zrakem proniknout do temnoty a stínů za otevřenými dveřmi, až konečně stál ve vchodu.

„Laurene?" zašeptal jméno mladého elfa.

Žádná odpověď. Prošel vchodem na druhou stranu, do temnějších stínů. Na okraji zorného pole zachytil náznak pohybu, někde v okolní zeleni. Náhle ho zachvátila zlá předtucha, až ho zamrazilo po celém těle. Co je to tam vzadu?

Trochu pozdě si vzpomněl na své zbraně, které nechal doma. Chvíli stál bez nejmenšího pohybu a čekal, co bude dál. Ale žádný další pohyb, žádné zvuky neprozrazovaly přítomnost jiného živého tvora. Rázně vykročil.

„Laurene...?"

Potom se jeho zrak přizpůsobil temnějšímu prostředí uvnitř a jméno mladého elfa mu uvízlo v hrdle.

Po hlavním sále byla rozseta těla jako odhozené pytle, pokroucená a polámaná a bez života. Lauren, Jase — všichni Vyvolení byli mrtvi, roztrháni na kusy jako divou zvěří. Naplnilo ho zoufalství. Teď už nezbyl žádný Vyvolený, aby převzal semeno Ellcrys a vydal se hledat Úkrytiště a Krvavý oheň. Teď už nemůže dojít ke znovuzrození magického stromu a pro elfy už není záchrany. Otřesen tou krvavou lázní stál jako zkamenělý, přemohla ho hrůza a odpor a jeho myslí pronikavě křičelo jediné slovo:

Běsi!

Za chvíli se vypotácel ven, v zoufalé snaze zastavit nekontrolovatelný třas se opřel o zeď a bezmocně zvracel. Když se konečně vzpamatoval, šel hned vyhlásit poplach Černé hlídce a pak pospíchal do města. Někdo to musí říci jeho otci a nejlepší bude, když mu tu smutnou zprávu přinese sám.

Bylo až příliš jasné, co se stalo Vyvoleným. Jak slábl Ellcrys, uvolňovala se Hráz. Silnější démoni uprchli na svobodu. Tak hroznou věc nemohl Vyvoleným udělat nikdo jiný než démoni. Jediným úderem si běsi pojistili, že už nikdy je nikdo nemůže uvěznit. Zahubili všechny, kteří by mohli pomoci Ellcrys vstát z mrtvých a obnovit Hráz, jež je tak dlouho věznila.

Běžel zpátky branou na palácové pozemky, po štěrkové cestě kolem zahrad, o které pečoval starý Went. Went už tam byl, pilně okopával a plel. Když ho princ míjel, pozvedl svou svraštělou tvář. Ander ho sotva zahlédl a nic mu neřekl, jen proběhl kolem.

Went s uspokojením sklopil oči. Rukama zbytečně prosíval černou hlínu — to Měnivec pokračoval ve své práci.

Kapitola 5

Byl už zase večer, když Ander Elessedil zavíral dveře domu řádu Vyvolených a naposledy upevnil závoru. Všude kolem něj bylo ticho. Zastavil se a zahleděl se do narůstající tmy. Dům tu teď stál opuštěný; těla šesti zavražděných mládenců už z něj dávno odnesli a Ander odnesl také poslední osobní drobnosti, aby je předal jejich příbuzným. Krátkou chvilku zůstal sám se svými myšlenkami.

Ale přicházely mu takové myšlenky, o které nestál. Dozíral na odstranění zohavených těl Vyvolených a potom při shromažďování kronik jejich Řádu, aby mohly být bezpečně uloženy v pokladnicích paláce Elessedilů. Jak mu navrhl otec, prošel pečlivě všechny záznamy, stránku po stránce, ve snaze najít ten kousíček pravdy, který nějak přehlédli a který by jim pomohl vyřešit záhadu Úkrytiště. Nenašel nic. Potřásl hlavou. Co na tom ostatně záleží, pomyslel si sklesle. Co záleží na tom, co zjistí o Úkrytišti? K čemu potřebují vědět, kde se nachází Krvavý oheň, když už nejsou žádní Vyvolení, kteří by mohli nést semeno Ellcrys? Přesto byl rád, že má něco na práci — cokoli — co mu pomůže nemyslet na tu hrůzu, kterou uviděl, když našel Laurena a ostatní.

Odcházel od opuštěného domu, prošel zahradami a odbočil na cestu k Zahradám života. Všude po celé Koledě prosvěcovaly houstnoucí tmu třepotavé plameny loučí. Všude bylo plno vojáků; strážní Černé hlídky rozezněli zvony a Královská garda — králova osobní stráž, složená z nejlepších elfích lovců — hlídkovala v ulicích a ve stromořadích města. Tím, co se stalo byli Elfové pochopitelně vystrašeni. Když se roznesla zpráva o zmasakrování Vyvolených, Eventin Elessedil si pospíšil a ujistil své poddané, že je ochrání před podobným osudem — i když po pravdě řečeno byl přesvědčen, že žádné bezprostřední nebezpečí jim nehrozí.

To, co zabilo Vyvolené, nešlo po nikom jiném. Jediným cílem byli Vyvolení. Nic jiného nedávalo smysl. Přesto určitá opatrnost nemohla být na škodu. Taková opatření jednak zabrání šíření paniky, která, jak král vycítil, mezi jeho lidem narůstala, jednak ochrání město.

Ke skutečné škodě — a nesmírné — už však došlo. Kouzelný strom umírá a teď už nemůže dojít k jeho znovuzrození. Až umře, Hráz se zbortí docela a síly zla, které zadržuje, se dostanou na svobodu. A pak budou všude hledat a zabíjet elfy až do posledního. A jaký zázrak elfí magie se dá — bez Ellcrys — najít, aby tomu bylo možno zabránit?

U zdi Zahrad se Ander na chvíli zastavil. Zhluboka se nadýchl, aby se uklidnil, aby potlačil pocit bezmocnosti, který v něm toho dne postupně narůstal jako nějaká zákeřná choroba. Co jen mají, ve jménu zdravého rozumu, dělat? I když byli Vyvolení na živu, nevěděli, kde hledat Krvavý oheň. Protože Hráz už začala povolovat, neměli dostatek času, aby ho našli. A teď, když jsou Vyvolení mrtví... Amberle.

Myslí mu tiše zaznělo její jméno. Amberle. Jí patřila Laurenova poslední slova. Rusovlasý Vyvolený přece naznačoval, že by snad ona mohla pomoci. Tehdy se mu to zdálo nemožné. Teď se však vůbec cokoli zdálo být lepší, než to, co měli k dispozici. V hlavě se mu honily myšlenky jedna za druhou. Jak má otce přesvědčit, aby začal uvažovat o tom, že by jim snad Amberle mohla pomoci? Jak má otce přesvědčit, aby s ním vůbec byl ochoten o Amberle mluvit? Pamatoval si, jak byl starý král rozhořčený a zklamaný toho dne, kdy se dozvěděl, že Amberle jako Vyvolená zklamala jeho očekávání. Porovnával to se zoufalstvím, které viděl v otcově tváři ráno, když mu přinesl zprávu o povraždění Vyvolených. Najednou už bylo jeho rozhodování lehké. Král zoufale hledal odněkud pomoc. Když byl teď Arion v Sarandanonu, věděl Ander, že pomoc musí přijít od něho samého. A jakou jinou pomoc mohl nabídnout, než že navrhne otci, aby uvažoval o

Amberle?

„Elfí princi?"

Ten hlas přicházel odnikud a byl pro Andera tak nečekaný, že překvapením vyjeknul a uskočil. Zpoza borovic, které rostly těsně u zdi Zahrad života, vyklouzl nějaký stín, temnější než noc, která je obklopovala. Ander na chvíli zadržel dech a nerozhodně ztuhl. Pak najednou, když ve spěchu sahal po krátkém meči, který nosil u pasu, byl ten stín těsně u něj a jeho paži zadržel železný stisk.

„Jen klid, Andere Elessedile." Ten hlas byl tichý, ale zvyklý rozkazovat. „Nejsem tvůj nepřítel."

Stínová postava patřila muži, rozeznával teď Ander, vysokému muži, téměř dvoumetrovému. Jeho štíhlou, skoro hubenou postavu zahaloval tmavý, těsně stažený plášť a hlavu měl ukrytu v kápi, takže z jeho tváře nebylo vidět nic, než úzké štěrbiny očí, které zářily jako kočičí.

„Kdo jste?" dokázal ze sebe konečně vypravit Ander.

Neznámý uvolnil sevření a roztáhl záhyby své kápě, takže odhalil svou skrytou tvář. Byla drsná a pokrytá vráskami, stíněná krátkým tmavým plnovousem, který lemoval široká přísná ústa, a vlasy dlouhými až na ramena. Kočičí oči, pronikavé a temné, svítily pod hustým obočím, divoce svraštělém nad kořenem dlouhého rovného nosu. Ty oči se vpíjely do Anderových a ten cítil, že nemůže pohledem uhnout.

„Tvůj otec by mě poznal," zašeptal dlouhán. „Jsem Allanon."

Ander ztuhnul, jeho tvář prozrazovala překvapení. „Allanon?" Pomalu kroutil hlavou. „Ale... vždyť Allanon je mrtvý!"

V hlubokém hlase neznámého bylo znát sarkasmus a v očích se mu opět zablesklo. „Vypadám snad jako mrtvý, elfí princi?"

„Ne... ovšem že ne..." koktal Ander. „Ale už je to víc než padesát let..."

Odmlčel se a vybavily se mu otcovy vzpomínky: výprava za Shannarovým mečem; záchrana Eventina z ležení nepřátelských armád; bitva u Tyrsis; vítězství malého venkovana Shey Ohmsforda nad Černým mágem. A u toho všeho byl Allanon a propůjčoval spojencům ze Čtyřzemí svou sílu a rozum. Když to všechno skončilo a Černý mág byl zabit, Allanon nadobro zmizel. Povídalo se, že poslední, kdo ho viděl, byl Shea Ohmsford. A ještě potom kolovaly pověsti, že Allanon navštívil Čtyřzemí v tu či onu dobu, na tom či onom místě. Ale nikdy nepřišel do Západní země k elfům. Nikdo z nich už nečekal, že by se s ním ještě potkal. Nicméně, ve všem, co se týkalo velkého Druida, říkával Anderův otec, se člověk brzo naučí očekávat neočekávané. Poutník, historik, filosof a mystik, strážce lidských ras, poslední ze starobylých Druidů, mudrců nového světa — to všechno, jak se tradovalo, byl Allanon.

Ale je tohle skutečně Allanon? Tahle otázka se vkrádala do Anderovy mysli.

Vysoký muž k němu znovu přistoupil blíž. „Podívej se na mne zblízka, elfí princi," poručil. „Uvidíš, že ti nelžu."

Ander se zadíval pozorně do té temné tváře, do těch třpytivých černých očí — a jeho nejistota byla najednou ta tam. Už ho netrápily žádné pochybnosti. Muž, který stojí před ním, je skutečně Allanon.

„Chci, abys mne dovedl ke svému otci." Allanon mluvil tiše a bylo vidět, že je stále ve střehu. „Vyber nějakou málo frekventovanou cestu. Chci, aby můj příchod zůstal v tajnosti. A teď si pospěšme, než přijdou stráže."

Ander už nezdržoval žádnými otázkami. S Druidem v patách, tak těsně, jako by to byl jeho vlastní stín, vyklouzl ze Zahrad života a spěchal k městu.

Za chvilku už se krčili ve shluku jehličnanů na kraji palácových pozemků před malou uzamčenou brankou. Ander vytáhl z kapsy svazek klíčů a jeden z nich vsunul do zámku. Ozvalo se ostré cvaknutí a zámek se otevřel. V mžiku byli uvnitř.

Normálně by na královských pozemcích hlídkovala jen stráž u brány. Ale ještě za

denního světla, po objevení zavražděných Vyvolených, bylo pod křovím na pokraji jižních zahrad nalezeno Wentovo tělo se zlomeným vazem. Způsob, jakým byl zabit, byl naprosto jiný, než u Vyvolených, takže zatím nebyl žádný důvod tyto vraždy spojovat. Přesto, poslední vražda byla příliš blízko krále, takže znepokojila Královskou gardu. Na královské pozemky byly přesunuty další stráže. Ke dveřím do královských komnat se postavili Dardan a Rhoe, králové osobní ochránci.

Ander by byl nevěřil, že je možné, aby se někdo dostal zvenčí přes hradby až do paláce kolem všech těch hlídek nezpozorován. Ale s Druidem v čele se jim nějak podařilo projít bez překážek. Allanon byl stěží k rozeznání od některého z nočních stínů, plížil se nehlučně, Andera si držel těsně za sebou, až se konečně dostali k jednomu z francouzských oken, která lemovala královu studovnu. Tam se na chvíli zastavili a Allanon naslouchal u okna se zataženým závěsem. Pak uchopil okenní západku a otočil s ní. Okno se tiše otevřelo a Druid s princem vstoupili dovnitř.

Od čtecího stolku, stále ještě plného historických svazků, vyskočil Eventin Elessedil a nevěřícně zíral na svého syna a na muže, který přišel s ním.

„Allanone!" stěží ze sebe vypravil.

Druid uzamkl francouzské okno, pečlivě zatáhl závěsy a teprve potom se obrátil ke světlu svícnů.

„Po všech těch letech." Eventin nedůvěřivě kroutil hlavou a vyšel před stolek. Vtom spatřil dlouhánovu tvář zblízka a jeho nedůvěra se změnila v úžas. „Allanone! Vždyť ty jsi vůbec nezestárl! Ty... jsi se vůbec nezměnil od té doby co..." slova mu uvízla v hrdle. „Jak...?"

„Jsem tím, kým jsem byl vždycky," přerušil ho Druid. „Víc není třeba vědět, králi elfů."

Eventin beze slov přikývl, stále ještě omráčený neočekávaným vzhledem Druida. Pomalu se vrátil ke stolku a oba muži se usadili proti sobě. Ander zůstal stát tam, kde byl a váhal, má-li jít s nimi nebo ne.

„Posaď se, princi," ukázal Allanon na třetí křeslo.

Ander se rychle posadil, vděčný za to, že byl přizván a zvědavý, o čem bude řeč.

„Víš, co se stalo?" obrátil se král na Allanona.

Velký Druid přikývl. „Právě proto jsem přišel. Vycítil jsem průlom ve Hrázi. Něco, co bylo uvězněno za Hrází, proniklo do tohoto světa, něco, co ovládá skutečně obrovskou sílu. Že se tato stvůra objevila..."

Ozval se tlumený zvuk kroků z chodby přede dveřmi do studovny a Druid byl v mžiku na nohou. Pak se zarazil a s klidným výrazem ve tváři se obrátil zpátky ke králi.

„Nikdo nesmí vědět, že tu jsem."

Eventin se na nic neptal. Prostě přikývl, vstal z křesla, rychle přešel ke dveřím a otevřel. Seděl tam Manx, pomalu vrtěl ocasem a prošedivělý čenich zdvíhal ke svému pánovi. Eventin vyšel ven do chodby a uviděl přicházet Gaela s čajovým podnosem. Usmál se a vzal si ho od něj.

„Chci, abys teď šel domů a prospal se," přikázal mu. Když se Gael pokusil odporovat, rychle zakroutil hlavou. „A bez řečí. Ráno budeme mít práci. Jdi domů. Já budu v pořádku. Požádej Dardana a Rhoe, aby drželi stráž, dokud si neodpočinu. Nikoho nechci vidět."

Náhle se otočil, vrátil se do studovny a zavřel za sebou pečlivě dveře. Manx, který se mezitím vloudil dovnitř, zvědavě očichával cizince, kterého našel sedět u čtecího stolku, potom se zjevně uspokojen uvelebil vedle kamenného krbu, čenich pohodlně položený na packách, hnědé oči spokojeně zavřené. Eventin se zase posadil.

„Byla to tedy ta stejná stvůra, co zabila Vyvolené?" zeptal se, aby navázal v přerušené rozmluvě.

Druid přikývl. „Jsem přesvědčen, že ano. Vycítil jsem nebezpečí, které hrozilo Vyvoleným, a přišel jsem tak rychle, jak to jen bylo možné. Bohužel ne dost rychle, abych je ještě mohl zachránit."

Eventin se smutně pousmál. „Obávám se, že já jsem na vině. Nechal jsem je bez

ochrany, i potom, co jsem se dozvěděl, že Hráz se začala bortit. Ale asi na tom nesejde. I kdyby Vyvolení žili, nejsem si jist, zdali by bylo v jejich silách zachránit Ellcrys. Nic z toho, co jim Ellcrys vyjevil o místě, kde se nalézá Krvavý oheň, se nedá použít. Dokonce ani jméno, které jim uvedl — Úkrytiště. Znáš ho snad ty?"

Allanon zakroutil hlavou, ani on ho nezná.

„Naše zápisy nám o Úkrytišti také nic neříkají — ani záznamy mých předchůdců na trůnu, ani kroniky Řádu Vyvolených," pokračoval král. „Čelím neřešitelné situaci. Ellcrys umírá. Aby ho zachránil, musí jeden z Vyvolených donést jeho semeno ke Krvavému ohni, ponořit ho do plamenů a pak ho vrátit Zemi, aby Ellcrys mohl znovu ožít."

„Ten příběh znám," prohodil Druid.

Král celý zrudnul, jak se mu nahnala krev do tváře. Hněv a pocit marnosti, které v sobě dlouho zadržoval, si hledaly cestu ven.

„Tak si tedy rozvaž tohle. Nevíme, kde se nachází Krvavý oheň. Nenašli jsme jedinou zmínku o Úkrytišti. A teď jsou všichni Vyvolení mrtví. Nemáme nikoho, kdo by mohl nést semeno Ellcrys. Výsledek toho všeho je naprosto nevyhnutelný. Ellcrys zemře, Hráz se zbortí, zlo, které zadržovala, zaplaví naší zemi a elfové a s největší pravděpodobností i všechny rasy obývající Čtyřzemí budou mít na krku válku, která nás všechny může lehce zničit."

Energicky se naklonil dopředu. „Já jsem král; jsem jím a nic víc. Ty jsi Druid, velký čaroděj. Jestli nám můžeš nějak pomoci, tak to udělej. Já už nic víc nedokážu."

Druid nachýlil hlavu na stranu, jako by přemýšlel.

„Než jsem navštívil tebe, Eventine, byl jsem v Zahradách života a mluvil jsem s Ellcrys."

Král na něj nevěřícně zíral. „Ty jsi mluvil s...?"

„Snad by bylo přesnější říci, že on mluvil se mnou. Kdyby to nechtěl, nemohli bychom se nijak dorozumět, to je jasné."

„Ale on promlouvá jen k Vyvoleným," podotkl Ander, pak náhle zmlknul, když viděl, že otec se mrzutě zamračil.

Můj syn má pravdu, Allanone." Eventin se nahnul k Druidovi. „Ellcrys mluví jen k Vyvoleným — a i k nim jen zřídka."

„Promlouvá k těm, kdo mu slouží," odpověděl Allanon. „Z elfů to jsou jen Vyvolení. Ale Druidové také slouží Ellcrys, i když jinak. Prostě a jednoduše jsem mu nabídl své služby a on se rozhodl, že na mne promluví. To, co mi řekl, naznačuje, že se ve svém hodnocení celkové situace přinejmenším v jedné věci mýlíte."

Eventin chvíli čekal, až bude Druid pokračovat. Ale ten mlčel. Prostě seděl a tázavě se na elfa díval.

„No dobře, tak se tedy na to zeptám." Král se přemáhal, aby zůstal klidný. „V čem se tedy mýlím?"

„Než ti to povím," řekl Allanon a naklonil se dopředu, „chci, abys něco pochopil. Přišel jsem, abych vám pomohl, jak jen budu moci, protože zlo, zadržované Hrází, ohrožuje veškerý život ve Čtyřzemí. Za veškerou pomoc, kterou nabízím, nic nepožaduji. Ale mám jednu podmínku. Musím mít naprostou volnost, abych mohl v této věci jednat, jak uznám za vhodné. I když s tím ty nebudeš souhlasit, Eventine Elessedile. Dokonce i tehdy. Rozumíš?"

Král váhal, jeho modré oči pátraly v Druidově snědé tváři, jako by tam hledaly odpovědi, které tam zjevně nemohly nalézt. Nakonec přikývl na souhlas.

„Rozumím. Můžeš v této věci jednat, jak chceš."

Druid se s kamennou tváří zase opřel o opěradlo křesla. Pečlivě před Anderem a králem skrýval veškeré své emoce.

„Za prvé, myslím, že mohu pomoci objevit polohu Úkrytiště. Jak už jsem řekl, to, co mi o Úkrytišti vyjevil Ellcrys, když se mnou mluvil, mi nic neříká. Nepoznávám to, protože jsou to jeho vzpomínky na svět, jak vypadal, když byl Ellcrys stvořen. Velké války změnily tvář starého světa tak dokonale, že jeho představa dnes vůbec neodpovídá skutečnosti.

Nicméně, je tu to jméno Úkrytiště. Řekli jste mi, že kroniky elfích králů a Rádu Vyvolených to jméno nezmiňují. Ale je ještě jedno místo, kde můžeme hledat. V Paranoru, uvnitř pevnosti Druidů, jsou uloženy svazky, věnované výhradně vědě a záhadným jevům starého světa. V těch knihách by mohla být nějaká zmínka o stvoření Ellcrys a o poloze Krvavého ohně. Je to docela možné, protože většina údajů z těchto knih byla shromážděna v době První rady Druidů — každý člen rady je zapsal tak, jak byly předávány z pokolení na pokolení od dob holokaustu. Vzpomeňte si také, že vůdčí osobností rady byl Galafil a Galafil byl elf. On jistě dohlédl na to, aby bylo zaznamenáno něco o stvoření Ellcrys a o poloze Krvavého ohně."

Chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Dnes večer, až tu budeme hotovi, půjdu do Paranoru. Spisy jsou dobře ukryty před všemi kromě Druidů, proto musím jít já sám. Ale jsem přesvědčen, že někde v nich je zaznamenána alespoň zmínka o Úkrytišti. Můžeme doufat, že z těch záznamů zjistíme, kde najít Krvavý oheň."

Položil ruce na kraj stolku a zrak upřel do králových očí.

„A teď pokud jde o Vyvolené, v tom se mýlíš úplně. Všichni nejsou mrtví."

V místnosti na chvíli zavládlo hrobové ticho. Amberle, užasle docházelo Anderovi. Má na mysli Amberle!

„Všech šest Vyvolených bylo zabito...!" začal Eventin, pak najednou zmlkl.

„Vyvolených bylo sedm," připomněl tiše Druid. „Sedm."

Král najednou ztuhl a rukama sevřel hranu stolku, až mu klouby zbělely. V jeho očích se zračil hněv a nevíra.

„Amberle," vydechl to jméno, skoro jako by bylo prokleté.

Druid přikývl. „Patří mezi Vyvolené."

„Ne!" Král byl najednou na nohou a křičel. „To ne, Druide!"

Z chodby zazněly spěšné kroky a pak někdo zabušil na dveře studovny. Ander si uvědomil, co jeho otec způsobil. Královy výkřiky vyburcovaly Dardana a Rhoe. Pospíšil si proto ke dveřím a otevřel je. Byl překvapen, když uviděl nejen stráže, ale i Gaela. Všichni zvědavě nakukovali do studovny, ale elfí princ jim dokonale zablokoval výhled. Pak už se za ním objevil jeho otec.

„Přikázal jsem ti, abys šel domů, Gaele," pokáral Eventin přísně mladého elfa. „Tak jdi, a hned."

Gael mechanicky přikývl — v jeho tváři bylo znát, jakou bolest mu králova slova působí — a beze slov zmizel zpátky do chodby. Král pokynul elfím lovcům, že je vše v pořádku a ti se vrátili na svůj post.

Král stál chvíli beze slov v otevřeném vchodu, potom dveře zavřel. Jeho pronikavé modré oči sklouzly ze syna na Allanona.

„Jak jsi se dozvěděl o Amberle?"

„Když ke mně Ellcrys promluvil, řekl mi, že ke službě bylo povoláno sedm elfů. Jedna z nich byla mladá dívka. Jmenovala se Amberle Elessedil."

Druid se odmlčel a pečlivě studoval tvář krále elfů. Vyzařovalo z ní královo rozhořčení. Vytratila se z ní veškerá barva.

„Je neobvyklé, aby byla mezi Vyvolené vybrána mladá žena," pokračoval klidně Allanon. „Myslím, že jich byla jenom hrstka — a žádná, kromě Amberle, za posledních pět set let."

Král hněvivě potřásl hlavou. „Pro Amberle neznamenala pocta, které se jí dostalo když byla vybrána, vůbec nic. Pohrdavě tuto poctu odmítla. Zahanbila svůj národ a svou rodinu. Už mezi Vyvolené nepatří. Nepatří ani mezi občany této země. Z vlastní vůle se stala psancem!"

Allanon hbitě vyskočil z křesla, výraz jeho tváře najednou ztvrdnul.

„Je to tvoje vnučka a ty mluvíš jako hlupák."

Eventin po tom pokárání ztuhnul, ale nepromluvil ani slovo. Druid popošel až k němu.

„Dobře mě poslouchej. Amberle nikdy nepřestala být Vyvolená. Je pravda, že nesloužila

Ellcrys jako ostatní. Je pravda, že opustila svou službu Vyvolené. Je pravda, že z důvodů, které zná jen ona sama, odešla z Arborlonu a ze Západní země, její vlasti, a nehleděla přitom na povinnosti a závazky, které byly jasně její. Je pravda, že zneuctila v očích svého lidu svou rodinu a zvláště tebe, krále. Je pravda, že ze sebe udělala psance. A je pravda, že si sama myslí, že už nepatří mezi Vyvolené.

Ale měl bys vědět tohle. Není na tobě ani na tvých lidech, abyste jí brali to, co jí svěřil Ellcrys. Dokonce to není ani její věc. To může udělat jen sám Ellcrys. Dokud Ellcrys nerozhodne jinak, Amberle zůstává Vyvolenou v jeho službách — a také Vyvolenou, která může nést jeho semeno při pátrání po Krvavém ohni, Vyvolenou, která mu může přinést nový život."

Allanon se odmlčel a pak pokračoval. „Král nemusí rozumět všemu, Eventine Elessedile, i když je to král. Některé věci musíš prostě přijmout."

Eventin hleděl na Druida a mlčel, hněv z jeho očí už vymizel, ale vystřídaly ho bolest a zmatek.

„Kdysi jsme si byli velice blízcí," konečně promluvil. „Po smrti jejího otce — mého syna Aina — jsem úlohu jejího otce převzal já. Byla ještě dítě, bylo jí jen pět let. Každý večer jsme si spolu hrávali..." Odmlčel se, neschopen pokračovat. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Měla vlastnosti, které jsem od té doby nenašel u nikoho: mírnost a něhu, nevinnost, lásku. Jsem starý muž a hovořím o své vnučce, ale nemluví ze mne zaslepenost. Znám ji dobře."

Allanon mlčel. Král se vrátil ke svému křeslu a znovu se posadil.

„V kronikách není od časů Jerle Shannary ani zmínka o nějaké další ženě, vybrané pro službu Vyvolených. Amberle byla první po více než pěti stech letech. Byla to pocta, za kterou by jiní dali nevím co." Udiveně potřásl hlavou. „A přesto Amberle od té služby odešla. Nedala nám žádné vysvětlení — ani mně, ani své matce, nikomu. Ani slovo. Prostě se sebrala a odešla."

Bezmocně se odmlčel. Allanon se znovu posadil proti němu, v jeho černých očích se zrcadlila napjatá pozornost.

„Musíme ji přivést zpátky. Představuje jedinou naději, která ještě elfům zbývá."

„Otče." Ander promluvil dříve než měl čas si to lépe rozmyslit. Impulzivně poklekl vedle starce. „Otče, tu noc předtím, než byl zavražděn, se mi Lauren s něčím svěřil. Řekl mi, že Ellcrys s Amberle mnohokrát mluvil. To se nikdy předtím nestalo. Možná je Amberle naše největší naděje."

Král se na něj bezvýrazně zadíval, jako by slova, která pronesl, postrádala smysl. Pak položil ruce dlaněmi dolů na ohlazenou desku čtecího stolku a jedinkrát přikývl.

„Myslím, že je to jen nepatrná naděje, Andere. Snad ji naši lidé znovu přijmou mezi sebe, byť i jen proto, že ji potřebují. Nejsem si tím zcela jistý; to, že odmítla posvátnou službu, je v jejich očích neodpustitelné. A možná, že ji přijme i Ellcrys — jako Vyvolenou i jako nositelku semene. Netroufám si na tyto otázky odpovědět. Ani na mých citech v tomto případě nezáleží." Obrátil se znovu k Allanonovi. „Bude to sama Amberle, kdo se postaví proti nám, Druide. Když z této země odešla, odešla navždy. Byla pevně přesvědčena, že to tak musí být; něco ji o tom přesvědčilo. Ty ji neznáš tak dobře jako já. Nikdy se nevrátí."

Allanonův výraz se nezměnil. „To ještě uvidíme. Musíme se jí na to alespoň zeptat."

„Nevím, kde teď je." Královi najednou zahořkl hlas. „Pochybuji, že by to vůbec někdo věděl."

Druid opatrně naplnil šálek bylinným čajem a podal ho králi.

„Já to vím."

Eventin na něj chvíli němě zíral. Jeho tvář zastřely mraky rozporných emocí, najednou měl oči plné slz; slz, které zmizely stejně rychle, jako se objevily.

„To mě mohlo napadnout," řekl konečně. Vstal, poodešel pár kroků od stolku, jeho tvář teď byla částečně skryta ve stínu. „Můžeš jednat, jak uznáš za vhodné, Allanone. To už víš."

Allanon povstal zároveň s ním. Pak, k Anderovu překvapení, řekl: „Budu potřebovat pomoc tvého syna, na krátkou dobu, než odejdu."

Eventin se neotočil. „Jak si přeješ."

„Nezapomeň — nikdo se nesmí dozvědět, že jsem tu byl."

Král přikývl. „Nikdo se to nedoví."

O chvíli později se Druid prosmekl mezi okenními závěsy a byl pryč. Ander váhavě stál a díval se na otce, potom vyrazil za Allanonem.

Věděl, že myšlenky starého muže teď patří Amberle.

V temnotě lesů severně od Koledy seděl bez hnutí Dagda Mor, oči zavřené. Když je zase otevřel, svítily mu uspokojením. Měnivec mu dobře posloužil. Pomalu se vztyčil, Hůl moci ostře zazářila, když sevřel v rukou její vyleštěnou dřevěnou hlavici.

„Druide," tiše zasyčel, „vím o tobě."

Pokynul směrem k beztvarému stínu Žnece a nestvůra povstala z temnot noci. Dagda Mor se obrátil na východ. Bude na Druida čekat u Paranoru. Ale ne sám. Vycítil Druidovu moc a dával si na ní pozor. Žnec by asi byl dost silný, aby se mohl takové síle postavit, ale pro Žnece měl Dagda Mor lepší využití. Ne, bude potřebovat jinou pomoc. Přivede si pár pomocníků uvolněnou Hrází.

Dost na to, aby nastrojil Druidovi léčku. Dost na to, aby ho zabil.

Kapitola 6

Allanon počkal na Andera, dokud nevyšel z osvětlené studovny, a společně se vraceli přes palácové pozemky a malou brankou na vnější cestu. Tam Allanon Andera požádal, aby ho dovedl do stájí. Potichu prošli po postranní stezce malým hájkem a výběhem, až se dostali ke vchodu do stájí. Ander sebejistě poslal starého stájníka pryč a spolu s Allanonem vešli dovnitř.

Olejové lampy osvětlovaly dvě řady stání, odkud bylo slyšet jen tiché odfrkávání koní. Allanon pomalu procházel kolem stání a očima klouzal z jednoho koně na druhého. Už došel na konec jedné řady a vracel se zpátky kolem řady druhé. Ander se držel za ním a jen se díval.

Konečně se Druid zastavil a obrátil se dozadu na Andera.

„Tady toho," ukázal. „Toho budu potřebovat."

Ander se celý nesvůj díval na koně, kterého si Allanon vybral. Byl to Artaq, mohutný hřebec, černý jako uhel, vysoký dobrých osmnáct pěstí. Artaq byl dost velký a silný, aby mohl nést jezdce Allanonovy výšky a dokázal vydržet skutečně hodně. Byl to lovecký kůň, ale vynikal spíš vytrvalostí, než rychlostí. Přesto o něm Ander věděl, že na krátkou vzdálenost dovede vyvinout velkou rychlost. Měl úzkou a spíš menší hlavu, zvlášť v porovnání s jeho mohutným tělem se širokou hrudí. Oči měl posazené dost daleko od sebe a překvapivě zbarvené do azurové modři. V těch očích byla vidět inteligence; Artaq nebyl kůň, kterého by zvládl jen tak ledajaký jezdec.

Skutečně, v tom byla právě ta potíž. Artaq měl svou hlavu a choval se zcela nepředvídatelně. Dělalo mu radost, když si mohl se svými jezdci pohrávat; a tyto hrátky obvykle končily shozením jezdce. Nemálo elfů bylo při těchto pádech zraněno. Pokud nebyl jezdec na Artaqově hřbetě dost silný a obratný, Artaq si vždycky našel příležitost, jak ho v několika sekundách shodit ze sedla. Jen málo mužů se proto odvážilo na něm jet. Dokonce sám král už ho jen zřídka projížděl, i když to byl kdysi jeho favorit.

„Jsou tu i jiní..." váhavě navrhoval Ander, ale Allanon již nesouhlasně kroutil hlavou.

„Tenhle kůň bude vyhovovat. Jak se jmenuje?"

„Artaq," odpověděl elfí princ.

Allanon si koně chvíli pozorně prohlížel, pak nadzvedl závoru u stání a vstoupil dovnitř. Ander mu udělal místo a dával pozor, co se bude dít. Druid před velkým vraníkem klidně stál, pak pozdvihl ruku a zval ho k sobě. K Anderovu překvapení k němu Artaq přišel. Allanon pomalu a něžně hladil jeho hladký hřbet a pak se nahnul a něco mu pošeptal do ucha. Potom vraníkovi nasadil ohlávku a vyvedl ho ze stání uličkou k místu, kde byla rozvěšena jezdecká výstroj. Ander kroutil hlavou a šel za nimi. Druid si vybral sedlo a uzdu, sejmul ohlávku a pečlivě sedlo i uzdu upevnil. Povzbudil ještě koně a vyhoupl se do sedla.

Ander napětím ani nedýchal. Allanon pomalu vraníka projížděl podél řady stání a pak zpátky podél druhé. Artaq byl poslušný a vnímavě reagoval; s tímto mužem zřejmě nebudou žádné hrátky. Allanon ho přivedl zpátky k Anderovi a seskočil ze sedla.

„Po dobu, co budu pryč, princi," řekl a černé oči upíral na Andera, „ti svěřuji do péče svého otce. Zajisti, aby se mu nepřihodilo nic zlého." Odmlčel se a pokračoval. „Spoléhám se v tom plně na tebe."

Ander přikývl, potěšený tím, že mu Allanon prokazuje takovou důvěru. Druid ho ještě chvíli upřeně pozoroval a pak se otočil ke koni. Opět s elfím princem v patách, zavedl Artaqa do zadního traktu stájí a doširoka otevřel dvojité dveře.

„Tak nashledanou, Andere Elessedile," pozdravil a znovu vyskočil do sedla. Opatrně navedl Artaqa do otevřených dveří a rychle ujížděl do temné noci.

Ander ho pozoroval, dokud mu nezmizel z dohledu.

Po celý zbytek té noci a většinu následujících dvou dní ujížděl Allanon na Artaqovi na východ k Paranoru. Jeho cesta vedla hlubokými lesy Západní země do slavného Rhennského údolí a odtud do rozlehlých pustin Streleheimských planin. Jel vytrvale, zastavoval jenom aby si Artaq odpočinul, napásl se a napojil. Úzkostlivě se držel zalesněných částí, kdykoliv to bylo možné, co nejdál od karavanních stezek a frekventovaných cest. Zatím nikdo, kromě krále elfů a jeho syna, nevěděl, že se vrátil do Čtyřzemí. Jen oni věděli o Druidských knihách v Paranoru a o sedmé Vyvolené. Kdyby se démoni, kteří pronikli Hrází, něco z toho doslechli, bylo by jeho poslání vážně ohroženo. Utajení bylo jeho největším trumfem a on se snažil, aby jím zůstalo.

Druhý den cesty při západu slunce dorazil do Paranoru. Byl si jist, že ho nikdo nesledoval.

Když byl ještě dost daleko od starobylé pevnosti, zanechal Artaqa v malém smrkovém lesíku, kde byl dostatek dobré vody a trávy, dál pak pokračoval pěšky. Vypadalo to tu jinak, než za časů Černého mága. Už tu nebyly smečky vlků, které se tehdy potulovaly okolními lesy. Ta tam byla bariéra jedovatého hloží, která kdysi obklopovala pevnost. Lesnatá krajina byla v podvečerním přítmí tichá a pokojná, plná příjemných zvuků nadcházejícího soumraku.

Za chvilku stál na úpatí pevnosti Druidů. Starobylý hrad byl usazen na vrcholku ohromného skalního masivu, který se zvedal nad okolními lesy, jako by ho z útrob země vyrvala nějaká gigantická ruka. Byla to úžasná, pohádková vidina, zářivá změť věží a hradeb, špičatých věžiček a zábradlí; svítivá bělost jeho zvětralých kamenů kontrastovala s temnou modří noční oblohy.

Allanon se na chvíli zastavil. Historie Paranoru byla historií Druidů, jeho předků. Začínala tisíce let po Velkých válkách, které téměř vyhubily lidský rod a navždy změnily tvářnost starého světa. Začínala po letech zpustošení a divošství, kdy lidé, kteří přežili holocaust, bojovali o holou existenci ve smrtonosném novém světě, kde člověk přestal být dominujícím druhem. Začínala po tom, co se jediné lidské plemeno rozštěpilo na nové rasy: lidi, trpaslíky, skřety a trolly — a kdy se znovu objevil národ elfů. Začínala zde, v Paranoru, kde se sešla První rada Druidů v zoufalém pokusu zachránit nový svět před totální anarchií.

Svolal je sem Galafil, největší z Druidů. Tady byly zaznamenány do Druidských knih všechny vědomosti starého světa, jak psané, tak předávané ústně, aby byly zachovány pro příští generace. Tady byly prozkoumány záhady starých nauk, zlomky spojeny dohromady, některá tajemství znovu odhalena. Po staletí žili a pracovali v Paranoru Druidové, mudrcové nového světa a snažili se znovu vybudovat to, co bylo pro lidstvo ztraceno.

Ale jejich námaha vyšla naprázdno. Jeden z nich se stal obětí svých ambicí a nerozumné netrpělivosti, když si zahrával s mocí tak ohromnou a tak zlou, že ho nakonec docela pohltila. Jmenoval se Brona. V První válce ras vedl armádu lidí proti ostatním rasám ve snaze ovládnout Čtyřzemí. Druidové toto povstání potlačili a zahnali ho do jeho skrýše. Mysleli si tehdy, že je mrtvý. Ale o pět století později se vrátil — už ne jako Brona, ale jako Černý mág. Překvapil nic netušící Druidy v jejich pevnosti a všechny je povraždil — s jedinou výjimkou. Zachránil se Bremen, Allanonův otec. Bremen vykoval kouzelný meč, tak mocný, že mu nemohl čelit ani Černý mág, a daroval ho elfímu králi, Jerlu Shannarovi. Ten meč vyhrál elfům a jejich spojencům Druhou válku ras a vypudil Černého mága znovu ze světa lidí.

Když Bremen zemřel, stal se Allanon posledním z Druidů. Navždy pevnost zapečetil. Paranor se stal historií, monumentem jiných časů, časů velkých mužů a ještě větších činů.

Druid zavrtěl hlavou. To všechno bylo dávno pryč; musí se starat jenom o přítomnost.

Začal prohledávat okraj kamenné základny hradu, pečlivě prohlížel hluboké štěrbiny a

drsné vypukliny. Konečně se zastavil, vztáhl ruce ke skále a něčeho se dotkl. Kamenný blok se zasunul dovnitř a odhalil důmyslně skrytou chodbičku.

Druid do úzkého otvoru rychle vklouzl a kámen za ním zapadl a mezeru utěsnil.

Uvnitř byla naprostá tma. Allanon tápal rukama, dokud nenašel svazek pochodní, upevněný v železné konzole přibité ke skále. Jednu z nich vytáhl, chvilku manipuloval s křesadlem, které nosil ve váčku u pasu, dokud se mu nasmolený konec pochodně nepodařilo zažehnout. Chvilku čekal, hořící pochodeň před sebou, než se mu zrak přizpůsobí. Před ním se prostírala dlouhá chodba s nezřetelnými obrysy schodů, hrubě přitesaných ve skalním podloží, které se ztrácely kdesi vysoko v temnotách. Vydal se vzhůru. Pach prašných a nevětraných prostor mu naplnil nozdry, až musel odporem svraštit nos. V podzemních prostorách bylo chladno, udržované a utěsňované tunami okolní skály. Druid si přitáhl svůj těžký plášť těsněji k tělu. Již vystoupal stovky kamenných schodů a chodba se pořád nepřestávala kroutit vzhůru a konec byl v černém nedohlednu.

Konečně narazil na masivní dřevěné dveře. Zastavil se, sklonil hlavu k těžkému železnému kování a pečlivě si ho prohlížel. Po chvíli se dotkl kombinace několika kovových šroubů a dveře se před ním otevřely. Vstoupil dovnitř.

Stál v místnosti, která byla hlavní součástí systému vytápění pevnosti. Byla to velká okrouhlá prostora, připomínající jeskyni. Kolem stěn se táhl jen úzký chodník, obepínající velkou temnou propast. Okraj propasti lemovalo nízké železné zábradlí. Do stěn místnosti podél chodníku bylo vsazeno několik dřevěných železem pobitých dveří, všechny zavřené na závoru.

Allanon přistoupil k zábradlí a s pochodní nad hlavou se zadíval do propasti. Slabé světlo pochodně tančilo po začerněných stěnách, pokrytých sazemi a rzí. Teď byla obrovská pec vychladlá, stroje, které kdysi vháněly teplý vzduch do hradních věží a síní, byly nehybné a ztichlé. Ale hluboko dole, z dosahu chabého blikotání jeho pochodně, pod masivními železnými regulátory tahu, neustále žhnuly ohně zemského nitra. I teď bylo znát jejich neklidné vzdouvání.

Vybavila se mu jiná doba. Před víc než padesáti lety přišel do pevnosti Druidů v Paranoru s hrstkou přátel z trpasličí vesnice Poslední přístav: se dvěma Ohmsfordy, Sheou a Flickem; s Balinorem Buckhannahem, princem z Truborohu; s Menionem, princem z Leahu; s Durinem a Dayelem Elessedilem; a se statečným trpaslíkem Hendelem. Přišel sem, když pátral po legendárním Shannarově meči, protože Černý mág se vrátil do Čtyřzemí a jenom magická moc Meče ho mohla porazit. Allanon tehdy přišel se svou malou skupinkou do pevnosti a málem už ven živý nevyšel. Právě v této místnosti svedl souboj na život a na smrt s jedním z Lebkonošů. Černý mág se tehdy dozvěděl, že sem Allanon přijde a nastrojil mu léčku.

Ostře se rozhlédl kolem a naslouchal v hlubokém tichu. Léčka. To slovo ho zneklidnilo; uvolnilo nějaký instinktivní proces, šestý smysl, který ho varoval. Něco není v pořádku. Něco...

Chvíli stál bez hnutí, nerozhodně, váhavě. Pak potřásl hlavou. Jak je pošetilý. Jsou to jen vzpomínky, nic víc.

S pochodní v ruce prošel podél chodníku, až došel k úzkému spirálovému schodišti, které stoupalo vzhůru. Už se ani nepodíval dozadu na propast a na pec a rychle stoupal po schodech do horních síní Druidské pevnosti.

Všechno tu zůstalo takové, jako před padesáti lety. Tenké stříbrné proužky hvězdného svitu pronikaly vysokými okny a něžně se dotýkaly těžkých dřevěných desek a hlazených trámů vysoké galerie.

Po celé délce stěn visely obrazy a gobelíny, jejich bohaté barvy byly teď za soumraku ztlumeny do odstínů šedé a temně modré. Kamenné a kovové sochy držely svou tichou stráž před velkými dřevěnými dveřmi s mosaznými klikami. Všechno pokrývala vrstva prachu, tlustý měkký koberec, a dlouhé praporce pavučin splývaly se stropu k mramorové podlaze.

Allanon pomalu prošel síní. Světlo jeho pochodně proráželo oparem zatuchlého vzduchu, visícího nehybně uvnitř celé pevnosti. Všude bylo ticho, hluboké a vše prostupující. Zvuk jeho kroků vyvolával strašidelnou ozvěnu a jak šel, zvedaly se za ním malé obláčky prachu. Po obou stranách míjel dveře, všechny zavřené; jejich kování se vždy krátce zableskla, když se světlo pochodně odrazilo od jejich zrcadlového povrchu. Vešel do další chodby a odbočil doprava. Prošel až téměř na její konec a konečně se zastavil před pomenšími dveřmi ze světlého dubu, pobitými železem. Dveře byly zabezpečeny masivním zámkem. Druid chvíli šátral v mošně u pasu, až konečně vytáhl velký kovový klíč. Vsunul klíč do zámku a dvakrát jím otočil. Mechanismus, zrezivělý dlouhou nečinností, na protest zaskřípal, ale těžká zástrčka se odsunula. Kovová klika povolila a Allanon vstoupil dovnitř a hned za sebou zavřel.

Místnost, do které vstoupil, byla malá a bez oken. Kdysi to byla studovna. Všechny její čtyři stěny pokrývaly police s otřepanými knihami v plátěné vazbě. Barvy na obalech již dávno vybledly a stránky se téměř rozpadly na prach. U vzdálenější stěny stály dva malé čtecí stolky s křesly z rákosí, přísně a osaměle, jako pozorní strážní. Blíž u dveří byla dvě pohodlná křesla z měkce čalouněné kůže. Na prkenné podlaze byl kovovými hřeby přibit letitý ručně tkaný koberec. Do jeho osnovy byly vetkány heraldické motivy a drobné zlaté lístky.

Druid přelétl pokoj letmým pohledem a přistoupil ke stěně nalevo od vchodu. Sáhl za řadu knih na konci třetího regálu od spodu a nahmatal dva velké kovové knoflíky. Když je stiskl, část knihovny se tiše otočila ve skrytých závěsech a objevil se průchod. Trochu poličky odtlačil, aby mohl projít a pak je zas přitáhl a otvor uzavřel.

Stál teď uvnitř klenuté místnosti, tvořené výlučně masivními žulovými bloky, které byly přitesány tak, aby zapadaly jeden do druhého a těsně pospojovány maltou. Místnost byla prázdná, až na jediný dlouhý dřevěný stůl a půl tuctu židlí s vysokými opěradly. Neměla žádná okna ani dveře, kromě tajného vchodu, kterým vešel. Vzduch uvnitř byl zatuchlý věkem, ale dýchatelný. Vzhledem k těsné konstrukci místnosti nebylo nijak překvapivé, že zde téměř chyběl prach.

Od pochodně, kterou si přinesl, zažehl Allanon pochodně, připevněné na stěnách po obou stranách vchodu a dvě krátké a tlusté svíčky, které ležely na stole. Potom přešel ke stěně napravo ode dveří a začal lehce přejíždět rukama po hladkém povrchu kamenných bloků. Po chvíli položil špičky prstů pevně na určitá místa, dlaně poněkud odtažené a hlavu skloněnou v soustředění. Zpočátku se nestalo nic, ale potom se najednou začal od jeho prstů šířit tmavomodrý výboj, který probíhal v kameni jako žíly v živém těle. O chvilku později stěna bezhlučně vybuchla v modrém plameni; a najednou i s plamenem zmizela.

Allanon trochu ustoupil. Tam, kde byla dřív žulová zeď," stály teď vyrovnány, jedna řada vedle druhé, velké a těžké svazky vázané v kůži s uměleckým zlatým gravírováním. Kvůli nim přišel do Paranoru — protože tohle byly Druidské encyklopedie, souhrn všech poznatků starého i nového světa, zachráněných z holocaustu Velkých válek, které generace Druidů zapisovaly od časů První Druidské rady až po současnost.

Allanon se natáhl a opatrně jeden z těžkých svazků vytáhl. Byl v dobrém stavu, kůže měkká a ohebná, okraje stránek rovné, vazba pevná. Přečkaly tedy staletí v pořádku. Před pěti sty lety, když zemřel Bremen a Allanon zjistil, že zůstal posledním z Druidů, vybudoval tuto tajnou pokladnici, aby uchránil a uchoval tyto encyklopedie pro generace mužů a žen, kteří budou jednou žít na této zemi a budou potřebovat znalosti, které jsou v těch knihách obsaženy. Čas od času se do pevnosti vracel a svědomitě zapisoval, co se na svých cestách po Čtyřzemí dozvěděl, zaznamenával tajemství věků, která by jinak byla ztracena. Mnoho z toho, co zde bylo zapsáno, se týkalo tajemství magie, moci, které nikdo, ani Druid, ani prostý člověk, nemohl plně porozumět — a tím méně doufat, že ji prakticky použije. Druidové chtěli tyto tajnosti uchránit před lidmi, kteří by je mohli pošetile zneužít. Avšak kromě Allanona už na celé Zemi nebyl jediný Druid a jednou zemře i on. Kdo potom zdědí tajemství magické moci? To byla otázka, která Allanona velmi trápila — a těžké

rozhodování, které ho ještě čekalo.

Rychle knihu prolistoval, pak ji zase vrátil zpátky a vybral si jinou. Přelétl ji očima, odnesl si ji k dlouhému stolu a tam se posadil. Pustil se, velice pozorně, do čtení.

Pak téměř tři hodiny neučinil jiný pohyb, než že obracel jednu stránku po druhé, hlavu skloněnou nad pečlivě vykrouženým písmem.

Ke konci první hodiny už věděl, kde leží Úkrytiště. Ale nepřestával číst. Hledal ještě něco jiného.

Konečně od knihy odtrhl oči a unaveně se zvrátil dozadu. Chvíli tam na té židli s vysokým opěradlem jen tak seděl a upřeně se díval na řady knih, ve kterých byla všechna moudrost Druidů. Našel všechno co hledal a teď si říkal, že by bylo lepší, kdyby se mu to bývalo nepodařilo.

Vzpomínal na své setkání s Eventinem Elessedilem před dvěma dny. Řekl tehdy králi elfů, že předtím šel do Zahrad života a že Ellcrys na něj promluvil. Ale neřekl mu všechno, co mu Ellcrys vyjevil. Jednak mnoho z toho, co mu Ellcrys ukázal, bylo nejasné a zmatené, protože jeho vybledlé vzpomínky na dobu a životy dávno minulé už nikdo nebyl schopen rozpoznat. Ale bylo tu ještě něco, co mu Ellcrys ukázal a co on pochopil velmi dobře. Bylo to však tak neuvěřitelné, že si to nejdřív chtěl ověřit v Druidských záznamech. A to teď udělal. Teď věděl, že to je pravda a že to nikomu nesmí prozradit — ani Eventinovi, nikomu. Na chvíli se ho zmocnila beznaděj. Bylo to stejné, jako před padesáti lety s mladým Sheou Ohmsfordem; stejně jako tehdy se pravda musí ukázat sama, v neúprosném běhu událostí. Není na něm, aby určoval místo a čas, kdy se má vyjevit. Nesmí se vměšovat do přirozeného řádu věcí.

Přece však ještě váhal. Sám s duchy svých předchůdců, poslední svého řádu, ptal se sám sebe, zdali se rozhodl správně. Tehdy se rozhodl před Sheou Ohmsfordem zatajit pravdu — vlastně přede všemi, kteří tvořili jeho malou skupinku dobrodruhů z Posledního přístavu, přede všemi, kteří riskovali své životy při hledání Shannarova meče, protože on je přesvědčil, že musí — ale hlavně před Sheou. A nakonec došel k přesvědčení, že udělal chybu. Dělá snad chybu i teď? Neměl by tentokrát být od počátku upřímný a otevřený?

Stále ještě zabrán do svých úvah, zavřel knihu a vrátil ten těžký svazek zpátky na místo, odkud ho vzal. Jednou rukou udělal před policí s knihami nějaké kruhové gesto a žulová stěna stála najednou obnovena tam co dřív. Chvíli na ni nepřítomně hleděl a pak se odvrátil. Sebral pochodeň, kterou si přinesl s sebou, zhasl všechna ostatní světla v místnosti a otevřel tajný východ.

Prošel zpátky do studovny, kde se zdržel, dokud pečlivě neuzavřel otočnou část regálů, až všechno vypadalo jako dřív. Rozhlížel se po té malé místnosti skoro smutně. Hrad Druidů se proměnil v hrobku. Bylo v něm cítit přítomnost smrti. Kdysi to byla bašta vzdělanosti, chrám vizí budoucnosti. To všechno bylo pryč. Uprostřed těchto zdí už nebylo místo pro tento způsob života.

Zamračeným výrazem tváře dával najevo svou nelibost. Od té doby, co si přečetl jisté stránky Druidských záznamů, jeho nálada značně zahořkla. Už by byl nejradši pryč z Paranoru. Je to místo neštěstí — a on jako vůdce musí toto neštěstí přinést ostatním.

Tiše přešel ke dveřím studovny, otevřel je a prošel do hlavní chodby.

Ani ne pět metrů od něj stála přihrblá postava Dagda Mora.

Allanon ztuhnul. Démon na něj čekal osamocený, do očí mu pronikal svým nelítostným pohledem a volně oběma rukama svíral Hůl moci. Skřípavý zvuk jeho dechu ostře prorážel hluboké ticho, ale neřekl ani jediné slovo. Jenom tam stál a soustředěně pozoroval muže, kterého přišel zabít.

Druid vystoupil ze dveří studovny, opatrně se přesouval do středu chodby a zrakem přitom rychle přelétl okolní nezřetelnou temnotu. Skoro ihned uviděl, že tam jsou ještě jiní — neurčité stínové postavy, které se na čtyřech nohách vykrádaly z temnot a úzké štěrbiny očí jim svítily zeleným ohněm. Bylo jich mnoho a byly všude kolem něj. Plížily se

pořád blíž a blíž, přebíhaly z jedné strany na druhou a obkličovaly ho jako smečka vlků svou kořist, zahnanou do úzkých. Vydávaly odněkud ze svých hlav bez tváří hluboké vrnivé zvuky, strašlivé vrnění obrovských koček, které s rozkoší očekávají to, co musí přijít. Některé se odvážily až na vybledlý okraj světelného kruhu, který vrhala jeho pochodeň. Byly to bizarní stvůry, jejich těla byla spletitou masou šedých chlupů, jejich nohy zkřivené a jen málo podobné lidským, jejich četné prsty přerůstaly do pařátů. Když Druid uviděl jejich tváře, zamrazilo ho po celém těle. Byly to ženské tváře, rysy zkřivené divokou krutostí, místo úst tlamy obludných koček.

Už je poznával, i když už tisíce let se jejich nohy nedotkly zemského povrchu. Od úsvitu lidstva byly uzavřeny za magickou Hrází, ale legendy o nich byly zapsány v kronikách starého světa. Tyto nestvůry se živily lidským masem. Jejich neovladatelná krvežíznivost je dohánělа až k nepříčetnosti.

Byly to Fúrie.

Allanon pozoroval, jak ho obkličují, plíží se po okraji světelného kruhu jeho pochodně, vychutnávají si jeho blížící se konec. Jeho smrt se zdála být nevyhnutelnou. Byla jich na něj příliš velká přesila; to už si uvědomoval. Jeho moc nestačila na to, aby je mohl všechny zastavit. Zaútočí najednou, vrhnou se na něj ze všech stran a budou párat, trhat a rvát, dokud ještě bude co.

Rychle se podíval na Dagda Mora. Démon se nehnul z místa, za kruhem svých přisluhovačů. Temným pohledem se snažil přibít Allanona k zemi. Zřejmě necítil potřebu použít svou vlastní moc; Fúrie postačí. Druid je chycen do léčky a sevřen beznadějnou přesilou. Bude bojovat, ovšem; ale nakonec stejně zemře.

Vrnění Fúrií najednou zesílilo a přešlo v kvílení, které se uvnitř rozlehlých prostor pevnosti odráželo a rozeznělo pronikavé i duté ozvěny z různých míst kamenného hradu. Paráty skřípaly na mramorové podlaze a vydávaly zvuky, připomínající škrábání roztříštěných kostí. Celý Paranor jako by ztuhnul hrůzou.

A pak najednou Allanon prostě zmizel. Stalo se to tak nečekaně, že ohromené Fúrie na chvíli ztuhly na místě a nevěřícně zíraly tam, kde ještě před chvílí Druid stál a jejich kvílení přešlo do hrobového ticha. Pochodeň ještě pořád visela v temnotách, jako ohnivý maják, který je fascinoval. Pak spadla na podlahu a změnila se ve spršku jisker. Plamen zmizel a chodba se ponořila do tmy.

Iluze trvala jen několik sekund, ale to stačilo, aby Allanon mohl zmizet ze smrtícího kruhu, který ho obklopoval. Okamžitě byl mimo dosah Fúrií a běžel o život k těžkým dvojitým dubovým dveřím, které byly zavřené a zamčené, na bližším konci haly. Dagda Mor vztekle zařval a Hůl moci se rozžehla. Po celé délce chodby prolétl rudý blesk, který zběsilé Fúrie rozehnal na všechny strany, jak se blížil k prchajícímu Druidovi. Ale Allanon byl rychlejší. Máchnutím svého pláště útočící oheň odklonil. Ten proletěl kolem něj a zasáhl dvojité dveře, vytrhl je z pantů a roztříštil na kousky. Druid jimi proskočil dovnitř do pokoje a zmizel ve tmě.

Ale Fúrie už mu byly v patách, skákaly chodbou jako divoká zvířata a řvaly vzteky. Nejhbitější z nich se nahrnuly do otvoru dveří a dostihly Druida, když se snažil uvolnit háček u prosklených dveří vedoucích na cimbuří. Allanon se obrátil, aby se jim postavil a trochu se přikrčil. Uchopil dvě nejbližší, které se mu už už sápaly po krku a hodil je na ostatní. Zvedl paže a z jeho prstů se rozběhly proudy modrého plamene, které proměnily podlahu mezi ním a jeho pronásledovateli v ohnivou stěnu. Ale Fúrie ničeho nedbaly a pronásledovaly ho dál. Nejbližší se vřítily do plamenů a zahynuly. Když po chvíli plameny zmizely, byly dveře otevřené a Allanon nikde.

Stovky metrů nad korunami okolních stromů, záda opřená proti vysoké zdi pevnosti, přecházel Allanon po úzké kamenné římse nad temnou propastí. Při každém kroku mu hrozilo, že ho vítr odtrhne od stěny a srazí dolů. Rychle postupoval k úzkému kamennému můstku, který vedl k přilehlé věži. Můstek byl jen pár centimetrů široký; pod ním prázdnota. Druid ani chvilku nezaváhal. Byla to jediná možnost, jak uniknout. Pustil se přes můstek.

Vzadu za sebou slyšel vzteklé a zklamané výkřiky Fúrií, které se za ním hrnuly otevřenými dveřmi. Blížily se k němu velmi rychle. Byly na hladkém kameni hradeb jistější než on, protože se svými paťáty mohly pevně zachycovat, jak se za ním hnaly, aby ho polapily. Ve dveřích se objevil Dagda Mor, znovu pozdvihl Hůl moci a směrem k prchajícímu Druidovi vyšlehl smrtící oheň. A Allanon viděl, že ho Fúrie dostihnou dřív, než bude na druhé straně můstku. Poklekl na jedno koleno, zdvihl obě paže v širokém kruhovém gestu a před ním se zhmotnil modrý plamenný štít. Rudý blesk z démonovy hole se o něj neškodně roztříštil. Přesto síla démonova útoku Druida odhodila dozadu a srazila ho na úzkou lávku. A už byli nejbližší z jeho pronásledovatelů na něm.

Tentokrát nebyl Allanon dost rychlý. Paťáty Fúrií rozpáraly látku jeho pláště a zaťaly se mu do masa. Jeho ramena a hruď zachvátila mučivá, otupující bolest. S nadlidským vzepjetím Fúrie, které ho držely, odhodil, až sletěly s jekotem s lávky dolů. Vrávoravě povstal a potácel se směrem ke spásné věži. A znovu se na něj Fúrie vrhly, zakopávaly přitom jedna o druhou ve své dychtivosti dostat svou kořist a vyly z dosavadního zklamání; podivné, napůl ženské tváře měly zkřivené nenávistí.

Znovu je Druid odrazil, znovu mu přibyla zranění a jeho šat už byl nasáklý krví.

Konečně se dostal na druhý konec lávky a sklesle se opřel o věžní zeď. Pak se otočil a zvedl ruce. Výbuch modrého ohně směřoval dolů na kamennou lávku a roztrhl ji vejpůl. Celý oblouk se zatřásl a rozpadl. S výkřiky hrůzy se Fúrie zřítily dolů a zmizely v temnotě noci.

Blesky z Hole moci vybuchovaly všude kolem, přesto se Druidovi podařilo se jim vyhnout a rychle se přesunout kolem kruhové věžní stěny z Démonova dosahu. Tam našel malá zamčená železná vrátka. Jediným mocným úderem ramene je vyrazil a byl ten tam.

Kapitola 7

Bylo dopoledne a nad malou skřetí obcí Storlockem, vesnicí proslavenou svými léčiteli, právě doznívala bouře. Byla to velkolepá podívaná, když byla v plné síle — valící se spousty temných mraků, probíjené divokými klikatinami blesků a dlouhými dunivými údery hromů — strhující přívaly deště, bušící do lesů jako za zimních plískanic — vichřice, která rvala stromy z kořenů a odnášela střechy nízkých kamenných vesnických stavení. Ta bouře se za úsvitu vyřádila na Králičích pláních, teď se valila na východ k temnému pásu Vlčích hřbetů a za sebou zanechala lesnatý střední Anar celý promočený a zablácený jejím běsněním.

Wil Ohmsford stál osamělý na verandě Domu zdraví Storsů, hlavního léčebného zařízení obce, a zamyšleně pozoroval, jak déšť skomírá do drobného mrholení. Mraky stále ještě zakrývaly slunce a degradovaly barevnou škálu denního světla na temné odstíny šedi. Na rozhraní chladného bouřkového vzduchu a prohřáté země se tvořila jemná mlha. Okapy i stěny Domu zdraví se vlhce leskly a padaly z nich kapky na lístky vinných keřů, které rostly kolem a zářily čerstvou zelení. Půda byla pokryta spoustou drobných úlomků větviček, které vytvářely malé hráze na stužkách povrchové vody, proudících všude kolem. Venkovan zívl a unaveně se protáhl. Celou noc byl vzhůru a ošetřoval děti postižené zvlášť nebezpečnou horečnatou chorobou, která vysušovala lidské tělo a prudce zvedala teplotu. Mohl by samozřejmě požádat již dříve o vystřídání, ale kdyby to udělal, neměl by klid. Byl ještě žákem Storsů a byl si dobře vědom toho, že se musí osvědčit, chce-li se jednoho dne stát léčitelem. A tak zůstal u nemocných dětí celý včerejší den, celou noc, až horečka konečně polevila.

Teď byl příliš unavený, než aby mohl usnout, příliš napjatý ze své noční práce. Navíc si uvědomoval, že by měl nějaký čas věnovat Flickovi. Zeširoka se usmál, navzdory svému vyčerpání. Starý dobrý strýček Flick by ho pravděpodobně osobně vytáhl z postele, kdyby ho před tím, než půjde spát, aspoň na několik minut nenavštívil.

Svižně sešel s verandy, ale rozbahněná půda vtahovala jeho holínky, a tak se jen ploužil, hlavu skloněnou, tím vlhkem. Nebyl moc velký, snad o pár centimetrů vyšší než Flick, a spíše drobné tělesné konstrukce. Měl některé rysy svého dědečka, polovičního elfa — tenký nos a čelisti, mírně zašpičatělé uši skryté pod kadeřemi blond vlasů, úzké obočí, které se od kořene nosu ostře zdvihalo. Typické rysy, které charakterizovaly Sheu Ohmsforda a teď také jeho vnuka.

Zaslechl někoho, kdo v té nepohodě běžel; to ho přimělo, aby se otočil. Byl to jeden ze Sluhů, skřetů, kteří vykonávali u Storsů pomocné práce. Přiběhl k Wilovi, seschlou žlutou tvář zastříkanou deštěm, lesní plášť v té nepohodě přitažený k tělu.

„Pane, váš strýček vás hledal celou noc," zpomalil a těžce lapal po dechu. „Chtěl, abych se vás zeptal..."

Wil přikývl, že rozumí a položil ruku na skřetovo rameno. „Právě ho jdu navštívit. Děkuji ti."

Sluha se otočil a vyrazil mlhou nazpět do bezpečí a pohodlí domova, odkud ho tak nečekaně vytáhli. Wil ho pozoroval, dokud nezmizel z dohledu a pak pokračoval v cestě.

Usmál se, až se mu na tváři udělaly vrásky. Chudák strýček Flick. Vůbec by tu nebyl, kdyby Shea neonemocněl. Flick neměl Východní zemi moc rád, klidně by se bez ní obešel, jak rád a často Wilovi připomínal. A zvláště neměl v lásce skřety, i když Storsy považoval za dost slušné. V minulosti se ho příliš mnoho skřetů pokoušelo sprovodit ze světa, zvlášť během výpravy za Shannarovým mečem. A to bylo něco, na co nemohl jen tak lehce zapomenout; tyhle vzpomínky přetrvávaly a nemohl je jen tak jednoduše odložit a být vůči skřetům nezaujatý.

Ať už je to jak chce, Flick skutečně vůbec nestál o to tady být a také by tu nebyl, kdyby Shea mohl přijít, jak Wilovi slíbil. Flick považoval za svou povinnost přijít místo něj. Viděno z této perspektivy to všechno zavinil Shea — jak také Flick Wilovi oznámil deset sekund po svém příjezdu. Konec konců, kdyby Shea nedal Wilovi ten hloupý slib, že ho navštíví, tak by Flick byl hezky ve Stinném dolu, místo toho, aby trčel tady ve Storlocku, což je poslední místo na světě, kde by chtěl být. Ale Flick je Sheův bratr a tedy Wilův strýc — Flick odmítal připustit, že by byl něčí prastrýc — a protože Shea přijet nemůže, tak ten výlet musí místo něj udělat někdo jiný. Ten někdo jiný — jediný, kdo připadal v úvahu — byl Flick.

Malý domek pro hosty, kde byl Flick ubytován, už byl v dohledu a tak se Wil k němu neochotně vydal. Byl unavený a neměl chuť na hádky, ale pravděpodobně se hádce nevyhne, protože během těch několika dní, co je Flick ve Storlocku, s ním Wil byl jen velmi krátce a už vůbec ne za posledních šestatřicet hodin. Wilova práce byla náročná, ale dobře věděl, že to jeho strýc považuje jen za chabou výmluvu.

Ještě nad tím dumal, když se Flick najednou objevil na verandě. V jeho tváři pokryté šedým plnovousem bylo vidět nesmiřitelný nesouhlas. Smířen s nevyhnutelným, stoupal Wil po schodech a setřásal si s pláště vodní kapky.

Flick si ho chvilku mlčky prohlížel a pak potřásl hlavou.

„Vypadáš vyčerpaně," prohlásil stroze. „Proč už nejseš v posteli?"

Wil na něj překvapeně zíral. „Nejsem v posteli, protože jsi mi vzkázal, že mě chceš vidět."

„Ale ne hned, to jsem nevzkázal!"

„Tak dobře," pokrčil Wil odevzdaně rameny. „Myslel jsem si, že bych tě měl navštívit hned. Konec konců, zatím jsem se ti moc věnovat nemohl."

„Opravdu," zavrčel strýc a v jeho hlase bylo cítit zadostiučinění z Wilova doznání. „Ale na vylepšování svých způsobů sis vybral podivnou dobu. Vím, že jsi byl celou noc vzhůru. To jsem si ověřil. Chtěl jsem jenom vědět, jestli jsi v pořádku."

„Je mi dobře." Wilovi se podařil mírný úsměv.

„Nevypadáš dobře. A je to také tím počasím." Flick si opatrně masíroval lokty. „Od té doby, co jsem přijel, nepolevil ten zatracený déšť ani na chvilku. To neškodí jen starým lidem jako jsem já, víš. Dělá to potíže každému — dokonce i rádoby léčitelům. Byl bys na tom líp doma ve Stinném dolu."

Wil nepřítomně přikývl.

Už je to dávno, co byl naposledy ve Stinném dolu. Už téměř dva roky žije a pracuje ve vesnici Storsů, učí se od těchto uznávaných mistrů léčitelského umění, připravuje se na chvíli, kdy se bude moci vrátit do Jižní země jako léčitel a být svému lidu užitečný svými znalostmi a schopnostmi. Bohužel se ukázalo, že jeho snaha stát se léčitelem se stala příčinou Flickovy neochabující podrážděnosti, přestože jeho dědeček ji přijal dost dobře. Když Wilovi rodiče onemocněli horečnatou chorobou, předsevzal si tehdy mladičký Wil Ohmsford statečně, že až vyroste, stane se léčitelem. Řekl tehdy svému dědečkovi a Flickovi, dětským způsobem a s dětským odhodláním, že chce zachraňovat lidi před nemocemi a bolestí. To je dobře, souhlasili a myslili si, že je to jen dětský rozmar. Ale tato ctižádost mu zůstala. A když dospěl a oznámil, že má v úmyslu studovat, ne u léčitelů z Jižní země, o kterých věděl, že jejich umění je jen průměrné, ale u Storsů — zdaleka nejlepších léčitelů Čtyřzemí — jejich postoj se náhle změnil. Starý dobrý strýček Flick si už dávno udělal svůj názor na skřety a na Východní zemi. Dokonce i dědeček s tím nesouhlasil. Zatím žádný jižan nikdy nestudoval u Storsů. Jak si může Wil, který ani nezná jejich jazyk, myslet, že ho přijmou mezi sebe?

Ale Wil přes jejich výhrady přece odjel — aby se po svém příjezdu dočkal jen přijetí Radou Storsů, kde mu bylo zdvořile, ale důrazně řečeno, že nikdy u nich nebylo dovoleno studovat nikomu jinému než rodáku ze Storlocku. Může u nich zůstat, jak dlouho chce, ale jedním z nich se nikdy nemůže stát. Wil se však nevzdával. Rozhodl se, že se nejdřív

musí naučit jejich jazyk a strávil tím téměř dva měsíce. Pak se znovu objevil před Radou a snažil se je znovu přesvědčit, tentokrát jejich vlastním jazykem. Ani tentokrát neuspěl. Každý týden po dobu asi jednoho měsíce pak znovu a znovu předkládal svou žádost Radě. Řekl jim všechno o sobě a své rodině, všechno, co ho vedlo k rozhodnutí stát se Léčitelem — všechno, o čem si myslel, že by je mohlo přesvědčit, aby mu dovolili se u nich učit. Něco z toho muselo zabrat, protože mu nakonec bez jediného slova na vysvětlenou řekli, že mu dovolují zůstat a že ho naučí svému umění. A až přijde čas a on prokáže, že je pilný a způsobilý, stane se léčitelem.

Při těch vzpomínkách se něžně usmál. Jak byl tehdy šťastný — a jeho dědeček a Flick, když se dozvěděli o jeho přijetí; i když Flick by to nikdy nepřiznal, stejně jako by nepřiznal skutečné důvody svého nesouhlasu s Wilovou cestou. Ve skutečnosti Flickovi vadilo, že budou s Wilem tak daleko od sebe. Chybělo mu lovení, rybaření a objevné výpravy, na které se společně vydávali, když Wil dospíval. Chtěl mít Wila u sebe ve Stinném dole. Flickova žena zemřela před mnoha lety a nikdy neměli děti. Wil byl jako jeho vlastní syn. Flick si vždycky myslel, že Wil zůstane ve Stinném dole a bude vést hostinec s ním a se Sheou. A teď byl Wil pryč, usazený ve Storlocku, daleko od Dolu a od jeho dřívějšího života, a Wil věděl, že jeho strýček prostě nemůže přijmout to, jak se věci vyvinuly.

„Posloucháš mě vůbec?" Zeptal se ho najednou Flick, celý zamračený, s vousatou tváří plnou vrásek.

„Poslouchám," ubezpečoval ho Wil. S něhou položil ruku na strýcovo rameno. „Jenom buď trpělivý, strýčku. Jednou se vrátím. Ale teď se ještě musím naučit spoustu věcí."

„No dobrá, ale dělám si starosti o tebe, ne o sebe," vysvětloval rychle Flick a jeho sporá postava jako by povyrostla, jak se napřímil. „Tvůj dědeček a já se bez tebe můžeme docela dobře obejít, ale nejsem si jist, jestli se ty obejdeš bez nás. Jen se na sebe podívej. Vždyť ty se přepínáš, Wile. Máš sklon k tvrdohlavosti a neústupnosti a zdá se, že tě to zaslepilo natolik, že si neuvědomuješ, že nemůžeš dělat všechno, co bys chtěl. Jsi normální lidská bytost, jako kdokoliv z nás. Co jen mám dělat, aby ti to konečně došlo?"

Zdálo se, že toho chce říci ještě víc, ale s jistým přemáháním už nepokračoval. „Teď na to není vhodná doba." Povzdechl si. Uchopil Wilovu ruku. „Proč si už nejdeš lehnout? Můžeme si promluvit až..."

Pohled jeho šedých očí najednou změnil směr a slova mu odumřela na rtech. Wil se otočil, aby mohl sledovat, kam se tak upřeně dívá. Zachytil nějaký pohyb v mlze — nějaký stín, tmavý a osamocený. Oba zvědavě sledovali, jak se pomalu zhmotňuje. Byl to kůň s jezdcem, jeden černější než druhý. Jezdec seděl v sedle hluboko skloněný, jako by byl z jízdy velmi unavený a jeho tmavý oděv, nasáklý vodou, se mu lepil na vytáhlé tělo.

Wil najednou pocítil neurčitou obavu. Muž, který přijížděl, nebyl žádný Stor; rozhodně se nepodobal žádnému člověku, se kterým se kdy setkal.

Uslyšel, jak Flick mumlá: „To nemůže být..."

Svou myšlenku však strýček nedokončil. Proklouznul kolem Wila, stoupl si na kraj verandy a jednou rukou se opřel o kluzké zábradlí. Wil se postavil vedle něj. Jezdec mířil přímo k nim. Neblahá předtucha, kterou vyvolal jeho příjezd, byla tak silná, že venkovana nakrátko popadlo nutkání utéci. Avšak nemohl se ani hnout. Mohl jen čekat s pohledem upřeným na tu přízračnou postavu.

Jezdec zastavil koně těsně před nimi. Hlavu měl svěšenou a tvář skrytou v záhybech tmavé kápě.

„Buď zdráv, Flicku."

Jezdec promluvil hlubokým a tichým šepotem. Wil uviděl, jak sebou strýc trhnul.

„Allanone!"

Dlouhán se svezl ze sedla, ale jednou rukou se nepřestal přidržovat koňské šíje, jako by se nemohl udržet na nohou. Wil se k němu o kousek přiblížil a zase se zastavil. Něco zřejmě nebylo v pořádku.

Allanon pomalu pootočil hlavu, až se jejich pohledy setkaly. „Wil Ohmsford?" Venkovan

překvapeně přikývnul. „Běž rychle pro Storsy..." začal, ale pak poklesl v kolenou a jen tak tak, že se nezhroutil na zem.

Wil seběhl ihned po schůdcích, aby mu pomohl, ale zastavil se, když dlouhán zvedl varovně ruku.

„Udělej co říkám, venkovane — a pospěš si!"

A pak Wil jasně uviděl to, co před ním dosud déšť skrýval. Allanonovy šaty byly silně zakrvácené. Už beze slov se Wil rozběhl zpátky po cestě k Domu zdraví a únava a nepokoj z něj spadly, jako by se probudil ze sna.

Kapitola 8

Storsové odvedli Allanona do Domu zdraví a když jak Wil, tak Flick chtěli zraněného Druida doprovodit, bylo jim zdvořile ale rázně řečeno, že jejich pomoci není zapotřebí. Storsové, mlčenliví a záhadní, zmizeli s Druidem v chodbách Domu zdraví a venkovany nechali stát venku na dešti. Protože bylo jasné, že se pro tuto chvíli již nic víc o Druidově příjezdu nedoví, Wil Ohmsford popřál strýci dobrou noc a šel spát.

Později toho dne, s nadcházejícím večerem, vzkázal Allanon oběma venkovanům, že s nimi chce mluvit. Wil pozvání přijal se smíšenými pocity. Na jedné straně byl zvědavý, co se Druidovi přihodilo. Příběhy o Allanonovi dobře znal; dědeček i Flick mu je všechny několikrát vyprávěli. Avšak v těchto vyprávěních nebylo ani zmínky o takových zraněních, jaká si dlouhán přivezl do Storlocku. Dokonce ani Lebkonoš, který ho přepadl v prostorách kotelny v Paranoru během výpravy za Shannarovým mečem, mu nezpůsobil tak nebezpečná zranění. Wil by rád věděl, co za nestvůry se teď potulují po Čtyřzemí, že jsou ještě nebezpečnější, než okřídlení služebníci Černého mága. Na druhé straně však ho Druidova přítomnost ve Storlocku zneklidňovala. Mohla to být náhoda, že Allanon přijel v době, kdy byli jak on tak Flick ve vesnici. Mohla to být jen shoda okolností, že narazil na ně, místo na Storsy. Ale Wil od počátku na náhody nevěřil. Allanon přišel za nimi úmyslně. Proč to asi udělal? A proč je pozval na tuhle schůzku? Wil by chápal, že Allanon se chce poradit s Flickem; konečně, ti dva se znali již dávno a prožili spolu řadu dobrodružství. Ale proč Wil? Vždyť Druid nejmladšího z Ohmsfordů ani nezná. Proč by měl Allanon mít zájem se s ním setkat?

Nicméně vyšel z domu a vydal se poslušně houstnoucí tmou přes náměstí k domu pro hosty, kde, jak věděl, ho už Flick bude čekat. Třebaže měl pochybnosti o účelu schůzky, byl rozhodnut tak jako tak se jí zúčastnit. Nemá přece ve zvyku před problémy utíkat — a kromě toho, může se přece ve svých podezřeních mýlit. Možná mu chce Druid jen poděkovat za pomoc.

Flick už čekal na verandě domu pro hosty, zachumlaný do těžkého cestovního pláště, a tiše proklínal počasí. Tento nejstarší Ohmsford sešel po schůdkách k Wilovi a společně si to namířili po hlavní cestě k Domu zdraví.

„Co si myslíš, že chce, strýčku?" Zeptal se Wil po chvíli a přitáhnul si také plášť těsněji k tělu, aby zahnal večerní chlad.

„Těžko říci," zavrčel Flick. „Ale jedno ti řeknu. Pokaždé, když se objeví, znamená to potíže."

„Jeho příjezd do Storlocku má něco společného s námi, že je to tak?" zkusil to Wil a pozorně sledoval strýčkův výraz.

Flick nerozhodně potřásl hlavou. „Nepřijel sem náhodou, to je jisté. A zavolal nás k sobě pro něco víc, než aby nám řekl jen buďte zdrávi a jak se máte. Ať už nám chce povědět cokoli, nebude to nic, co bychom chtěli slyšet. To je mi jasné. Bylo to tak vždycky a já nevidím důvod, proč bychom měli tentokrát čekat něco jiného." Najednou se zastavil a obrátil se ke svému synovci. „Buď ve střehu a dej si na něj pozor. Nedá se mu věřit."

„Budu opatrný, strýčku, ale nemyslím si, že máme nějaké zvláštní důvody k obavám," odpověděl mu Wil. „Oba toho přece o Allanonovi víme dost, ne? Kromě toho jsi tady ty a ty už na všechno dohlédneš."

„To mám také v úmyslu." Flick se otočil a pokračovali v chůzi. „Jenom nezapomeň, co jsem ti říkal."

O chvíli později vystoupili po schodech ke vchodu do Domu zdraví a vešli dovnitř. Byla to dlouhá, nízká budova z omítnutých kamenných kvádrů, se střechou pokrytou hliněnými taškami. Z velkého a pohodlně zařízeného vestibulu se vcházelo po obou stranách do

chodeb, které mizely v křídlech, kde byly četné malé pokoje pro nemocné a zraněné. Jak vešli, přišel k nim hned jeden ze Storsů v bílém plášti, aby je uvítal. Beze slov jim pokynul a vedl je dlouhou prázdnou chodbou. Na jejím konci byly jediné zavřené dveře. Stor jednou zaklepal, otočil se a odešel. Wil se znepokojeně podíval na Flicka, ale nejstarší z Ohmsfordů jen upřeně pozoroval zavřené dveře. Cekali.

Pak se dveře rozletěly dokořán a Allanon stál před nimi. Nikdo by na něm nepoznal, že byl někdy zraněn. Nebyla vidět žádná poranění. Černý oděv, přiléhající k jeho dlouhé postavě, nenesl ani stopy po krvi. Obličej měl trochu svraštělý, ale beze známek bolesti. Chvíli upíral svůj pronikavý pohled na oba venkovany, pak pokynul rukou k malému stolku se čtyřmi křesly.

„Co kdybychom se posadili a popovídali si." V jeho podání znělo to pozvání spíše jako rozkaz.

Vešli do pokoje a posadili se. Pokoj neměl okna ani nábytek, kromě stolku s křesly a dlouhé postele. Wil se krátce rozhlédl kolem a pak soustředil svou pozornost na Druida. Allanona mu jak Shea, tak Flick popsali mnohokrát a teď vypadal přesně tak, jak ho popisovali. Ale jak je to možné, divil se Wil, když se jejich popis týkal muže, kterého pak neviděli od doby ještě před Wilovým narozením?

„No dobře, tak jsme tedy přišli," řekl konečně Flick, když se nikdo neměl k tomu, aby začal.

Allanon se pousmál. „Vypadá to tak."

„Na člověka, který byl před pár hodinami polomrtvý, vypadáš docela dobře."

„Storsové jsou ve svém umění velice zkušení, to bys měl ty vědět nejlépe," odpověděl Druid snad až příliš veselým tónem. „Ale obávám se, že se necítím ani z poloviny tak dobře, jak bych měl. Jak se daří tobě, Flicku?"

„Zestárnul jsem a zmoudřel, alespoň doufám," prohlásil venkovan významně.

Allanon neodpověděl. Najednou přenesl svou pozornost na Wila. Chvíli mlčel a s neproniknutelným výrazem ve tváři si mladého Ohmsforda prohlížel. Wil seděl klidně a neuhnul pohledem, přestože Druidovy oči ho znervózňovaly. Pak se Allanon pomalu naklonil dopředu, položil své velké ruce na stůl a sepjal je.

„Potřebuji, abys mi pomohl, Wile Ohmsforde," prohlásil klidně. Oba venkované na něj překvapeně zírali. „Potřebuji, abys se mnou šel do Západní země."

„Já to věděl," zamumlal Flick a rozčíleně potřásl hlavou.

Allanon se smutně usmál. „Je uklidňující vidět, Flicku, že některé věci na tomto světě se nikdy nemění. Ty jsi toho rozhodně důkazem. Mělo by vůbec nějaký význam, kdybych ti řekl, že Wilovu pomoc nepotřebuji já, ale celý národ elfů a zejména jedna mladá elfí dívka?"

„Ne, to by nemělo," odpověděl mu starší venkovan bez váhání. „Nikam nepůjde a tím to končí."

„Počkej chvilku, strýčku," přerušil ho spěšně Wil. „Je docela možné, že nikam nepůjdu, ale chtěl bych o tom rozhodnout sám. Můžeme si přinejmenším vyslechnout trochu víc o tom, co potřebují, abych udělal."

Flick si nevšímal skryté výtky. „Věř mi, skutečně už nechtěj slyšet ani slovo. Přesně takhle začínají potíže. Přesně takhle to začalo s tvým dědečkem před padesáti lety." Rychle pohlédl na Allanona. „Nemám pravdu? Cožpak přesně takhle to nezačalo, když jsi přišel do Stinného dolu a pověděl nám všechno o Shannarově meči?"

Allanon přikývl. „Máš pravdu."

„Tak vidíš!" prohlásil Flick triumfálně. „Přesně takhle. Vsadím se, že ta cesta, kterou má podniknout, je také nebezpečná, že ano?"

A opět Allanon přikývl.

„Tak tedy," a venkovan se opřel do křesla. V jeho vousaté tváři se zračilo zadostiučinění. „Myslím, že to celou věc vyřešilo. Žádáš příliš mnoho. Nikam nepůjde."

V Allanonových temných očích se zablýsklo. „Musí jít."

Flick vypadal překvapeně. „Musí?"

Druid přikývl. „Sám poznáš proč, Flicku, až ti povím, co se za několik posledních dní ve Čtyřzemí přihodilo. Pozorně mě poslouchejte, venkované."

Přisunul si křeslo blíž ke stolku a nahnul se dopředu. „Je to už dávno, velmi dávno, před Velkými válkami a před vznikem nových ras, dokonce před vznikem člověka jako civilizovaného druhu, co řádila strašlivá válka mezi bytostmi, které už dnes z větší části vymřely. Některé z těchto bytostí byly dobré a starostlivé; vážily si přírody a snažily se ji uchovat a chránit proti špatnému zacházení a plýtvání. Veškerý život byl pro ně svatý. Ale byli i jiné, zlé a sobecké; chovaly se destruktivně a zemi škodily. Braly si ze země a z živé přírody, aniž by to potřebovaly, bezdůvodně. Všechny tyto bytosti se velice lišily od lidí ve svých tělesných vlastnostech a schopnostech — chci říci, že jejich vzhled se lišil od lidského a mohly se chovat naprosto jinak, než dnešní lidé. Zejména ovládaly různou měrou magii — můžeme to nazývat přinejmenším magií, nebo kouzly, nebo okultismem. V té době byly magické schopnosti běžné, některé bytosti však vládly větší magickou mocí než jiné; byla tedy jejich schopnost hromadit dobro nebo zlo příslušně znásobena. Všechny tyto bytosti, dobré i zlé, žily na světě společně a protože člověk se ještě nevyvinul z primitivnějších forem života, obývajících jen malou část země, celý svět patřil jen jim. A tak to bylo po staletí. Ale nikdy spolu nežily v souladu. Naopak, žily v, neustálých konfliktech, protože působily proti sobě — dobré směrem k zachování života, zlé směrem k ničení. Čas od času se rovnováha těchto sil posouvala, jak jednou dobro, jednou zlo nabývalo vrchu.

Boj mezi nimi v průběhu let neustále nabýval na síle, až konečně, po staletích nerozhodného konfliktu, vůdcové obou stran okolo sebe shromáždili všechny své stoupence a začala válka. Ta válka se nepodobala žádné z těch, které přišly v pozdějších dobách. Nebyla to válka tak gigantická jako později Velké války, kdy byly použity síly takových strašlivých rozměrů, že se lidem, kteří války rozpoutali, vymkly úplně z rukou a pohltily je v obrovské zkáze, která z toho vznikla. Byla to spíš válka, ve které byly síla a moc používány na obou stranách s velkou obratností — válka, ve které stály bojující bytosti proti sobě na bitevním poli a přežívaly nebo umíraly podle toho, jak zručně uměly použít svých magických schopností. Bylo to jako ve Válkách ras, které převažovaly v historii nového světa; ve Válkách ras Černý mág ovládal myšlenky těch, kteří mu sloužili a obracel tak jedny proti druhým, aby je nakonec mohl všechny zotročit a všem vládnout. V této válce však nebyly žádné klamavé iluze, které by ovládaly válčící strany. Od počátku byly síly dobra a síly zla přesně odděleny; nikdo nestál neutrálně stranou, protože žádná třetí možnost nebyla. Byla to válka, která měla provždy určit, jaký bude charakter a způsob vývoje života na zemi. Byla to válka, která měla rozhodnout, zdali bude země provždy ochraňována a zachována, nebo provždy ničena a znesvěcena. Každá z obou stran se rozhodla dosáhnout konečného vítězství nad stranou druhou. Pro síly zla by porážka znamenala vyhnanství; silám dobra by porážka přinesla smrt.

Tak tedy vypukla válka — strašlivá, obludná válka, kterou se vám ani nebudu pokoušet popisovat, protože to ani nemá smysl. Pro nás je jen důležité, že síly zla byly poraženy. Jejich moc byla zlomena, byly zahnány na útěk a nakonec polapeny. Jejich přemožitelé se spojili a vytvořili Hráz, magickou stěnu, za kterou poražené síly zla uvěznili. Jejich vězení nebylo z tohoto světa, dokonce ani z žádného jiného, byla to černá díra prázdnoty a izolace, kde nebylo dovoleno nikomu žít, jen poraženým silám zla. Tato díra se stala jejich vyhnanstvím, zde byli za zdí Hráze navždy izolováni od světa.

Čarovná moc, která udržovala Hráz, pocházela z podivuhodného stromu jménem Ellcrys. Bytosti dobra vytvořily Ellcrys z magického zdroje života na zemi, kterému říkali Krvavý oheň, a ze své vlastní magie. Stvořili ho proto, aby pouhá jeho existence umožnila Hrázi přetrvat věky, ještě dlouho potom, co oni sami zemřou a svět, za jehož zachování tak dlouho a zoufale bojovali, se změní k nepoznání. Délka života Ellcrys se nadala měřit žádnými měřítky, které měli k dispozici. Ale věděli, že dokud bude žít, bude stát Hráz a

dokud bude stát Hráz, bude zlo uzavřeno ve svém vězení."

Allanon se v křesle opatrně narovnal, aby uvolnil ztuhlé svaly, ruce složil do klína a pohodlně se opřel. Jeho černé oči nepřestávaly sledovat oči obou venkovanů.

„Všichni si mysleli, že Ellcrys bude žít věčně — ne ti, kteří ho stvořili, protože ti věděli, že nic netrvá věčně — ale ti, kteří přišli po nich, všichni, kdo o Ellcrys pečovali, kdo milovali a ctili tento zázračný strom, který byl po nespočetná staletí jejich ochráncem. Pro ně se stal Ellcrys symbolem stálosti a neměnnosti; vždyť přežil naprosté zničení starého světa v apokalypse Velkých válek, přežil Války ras a moc Černého mága a žil dál, i když všichni ostatní živí tvorové umírali — přežil všechny, kromě země samotné, ale i země se změnila, zatím co Ellcrys zůstával stále stejný."

Na chvilku se odmlčel. „A tak vznikla a šířila se legenda. Ellcrys bude žít na věky. Je nesmrtelný. A. ta víra nikdy nezeslábla." Trochu pozdvihl tvář. „Až do dneška. Teď je ta víra otřesena. Ellcrys umírá. Hráz se začala bortit. Síly zla, uzavřené za Hrází, se začaly dostávat na svobodu a přicházejí znovu do tohoto světa, který jim kdysi patřil."

„A tyhle stvůry ti způsobily tvá zranění?" domyslil si Wil.

Allanon přikývl. „Některé z nich se už potulují po Čtyřzemí. Objevily mě, i když jsem si myslel, že se mi podařilo mou přítomnost utajit. Překvapily mě v Druidské pevnosti v Paranoru a skoro mě dostaly."

Flick vypadal znepokojeně. „Pořád tě ještě hledají?"

„Ano, ale mám důvod věřit, že tentokrát by mě tak rychle nenašly."

„To mě moc neuklidňuje," zabručel venkovan a trochu s obavami se zadíval směrem ke dveřím pokoje.

Allanon na jeho poznámku nereagoval. „Snad si pamatuješ, Flicku, jak jsem kdysi Sheovi a tobě vyprávěl o historii ras. Řekl jsem vám, jak se všechny rasy vyvinuly ze staré lidské rasy po katastrofě způsobené Velkými válkami — všechny rasy kromě jediné. Kromě elfů. Řekl jsem vám, že elfové tu byli vždycky. Vzpomínáš si na to?"

Flick zavrčel. „Vzpomínám. Je to jedna z věcí, které jsi nikdy nevysvětlil."

„Tehdy jsem vám řekl, že je to jiný příběh pro jinou dobu. A ta doba teď přišla — alespoň pro část příběhu, protože nemám v úmyslu zacházet do historie elfů moc hluboko. Ale některé věci byste měli znát. Mluvili jsme čistě teoreticky o bytostech, které vybojovaly válku mezi dobrem a zlem, která skončila stvořením Ellcrys. Musíme si teď upřesnit, o jaké bytosti šlo. Všechny se staly součástí starých bájí a pohádek z dob, kdy se lidstvo vynořilo z temnot barbarství a začalo osídlovat a přetvářet svět. Byla to magická stvoření, jak už jsem řekl, jak velká, tak malá. Existovaly jich různé druhy — některé veskrze dobré, jiné veskrze špatné a zase jiné, jejichž jednotliví členové se rozdělili a někteří tíhli k dobru, jiní ke zlu. Jejich jména určitě znáte — víly, skřítkové, duchové, goblini, přízraky a tak podobně. Nové rasy, ačkoliv jsou původem lidské, byly pojmenovány podle čtyř méně početných, ale nejlépe popsaných bytostí z těchto legend — trpaslíci, skřeti, trollové a elfové. Ovšem elfové se od ostatních odlišují. Jsou jiní, protože nejsou jen znovuzrozenou legendou — oni jsou legendou, která přežila! Dnešní elfové jsou potomky elfů z bájí a legend, kteří skutečně žili ve starém světě."

„Počkej, počkej," skočil mu do řeči Flick. „To chceš vážně tvrdit, že lid elfů jsou ti sami elfové, o kterých vyprávějí staré báje — že ve starém světě skutečně žili elfové?"

„Ovšemže ve starém světě žili elfové — stejně jako trollové a trpaslíci a ostatní tvorové, o nichž pak vznikaly báje a legendy. Jediný rozdíl je v tom, že všichni ostatní vymizeli již před staletími, zatímco elfové zůstali. Změnili se, přirozeně; prošli značným vývojem. Byli donuceni se přizpůsobit."

Flick vypadal, jako by nechápal ani slovo z toho, o čem byla řeč.

„Ve starém světě byli elfové?" opakoval, jako by tomu nemohl uvěřit. „To prostě není možné."

„Ale je to možné," odporoval mu klidně Druid.

„Tak jak mohli přežít Velké války?"

„Jak přežili Velké války lidé?"

„Ale ve starých kronikách je psáno jen o lidech — není tam ani jediná zmínka o elfech!" nedal se venkovan. „Elfové byli pohádkové bytosti. Jestli skutečně žili ve starém světě, kde tedy žili?"

„Přesně tam, kde žili vždycky — jenom je lidé nemohli vidět."

„To se mi snažíš namluvit, že elfové byli neviditelní?" Flick rozhodil zoufale ruce. „Nevěřím ničemu z těch tvých řečí!"

„Jestli se dobře pamatuji, nevěřil jsi ani ničemu z toho, co jsem ti kdysi řekl o Sheovi a o Shannarově meči," popíchnul ho Allanon a v koutcích úst mu téměř neznatelně pocukávalo.

„Nechápu, co to všechno má společného s tím, proč elfové potřebují mou pomoc," vložil se do debaty Wil, aby odvrátil další Flickův výbuch.

Druid přikývl. „Pokusím se vám to vysvětlit, jen když Flick bude mít se mnou ještě chvilku strpení. Minulost elfů je důležitá pro naší debatu jen z jednoho důvodu. Byli to elfové, kdo přišli s myšlenkou Ellcrys a také ho přivedli na svět. Oni ho stvořili a po staletí o něj pečovali. Jeho ochranu a péči o něj svěřili řádu Vyvolených, jehož členy se stávají mladí elfové. Vždy po dobu jednoho roku Vyvolení slouží Ellcrys a jejich úkolem je zajistit, aby o něj bylo dobře postaráno. Koncem roku je vždycky vystřídají jiní. Tak tomu je od stvoření Ellcrys. Ta služba trvá vždy jen jeden rok. Vyvolení jsou u elfů chováni v úctě a vážnosti; pro tu službu je vždy vybrána jen hrstka mladých elfů a ti potom mají zaručeno vysoce vážené postavení.

A to všechno už směřuje k současnosti. Jak jsem vám řekl, Ellcrys umírá. Před několika dny se s tím svěřil Vyvoleným. Mohl to udělat, protože je to živá bytost, schopná komunikovat. Řekl jim, že jeho smrt je nevyhnutelná a že přijde brzy. Také jim svěřil to, co předpovídají legendy elfů, to, co první elfové věděli, ale co následující generace vlastně zapomněly — že i když tak jako ostatní živé bytosti musí Ellcrys zemřít, na rozdíl od nich může být znovuzrozen. Avšak jeho znovuzrození zcela závisí na Vyvolených. Je třeba, aby jeden z nich převzal semeno stromu a vydal se hledat zdroj života na zemi — Krvavý oheň. Může to vykonat jen jeden z Vyvolených, sloužících Ellcrys tento rok. Řekl jim, kde by mohli nalézt Krvavý oheň a přikázal jim, aby se připravili na cestu."

Na chvíli se odmlčel. „Ale dřív než to mohli udělat, překonaly některé stvůry zla Hráz, která už příliš zeslábla, jak Ellcrys ubývalo sil, a dostaly se na svobodu. Jedna z nich proklouzla do Arborlonu, kde Ellcrys roste a zabila všechny Vyvolené, které tam našla, protože věřila, že jejich smrtí končí všechny naděje na znovuzrození Ellcrys. Přišel jsem tam příliš pozdě, než abych tomu mohl zabránit. Ale mluvil jsem s Ellcrys a dozvěděl jsem se, že jedna z Vyvolených zůstala na živu — mladá dívka, která nebyla ve městě, když byli ostatní povražděni. Jmenuje se Amberle. Odjel jsem z Arborlonu, abych ji vyhledal."

Znovu se nahnul dopředu. „Ale ty stvůry se dozvěděly i o ní. Už jednou se pokusily mi zabránit, abych se k ní dostal a málem se jim podařilo mě zabít. Určitě se o to pokusí znovu, pokud budou mít příležitost. Ale nevědí, kde ji hledat, ani — alespoň zatím ne — kde jsem já. Když budu dost rychlý, měl bych dokázat ji najít a přivést bezpečně do Arborlonu dřív, než mě najdou."

„Tak to si tedy myslím, že ztrácíš drahocenný čas, když se tu tak s námi bavíš," prohlásil rozhodně Flick. „Už bys měl být na cestě za tou dívkou."

Druidovi mírně ztvrdly rysy, ale nevěnoval mu pozornost. „I když přivedu Amberle nazpět do Arborlonu, zbývá vyřešit ještě jisté problémy. Je na ní, aby jako poslední z Vyvolených nesla semeno. Ellcrys ke Krvavému ohni. Nikdo neví, ani já, kde hledat Krvavý oheň. Kdysi to věděl Ellcrys. Ale svět, jak ho pamatuje on, je už dávno pryč. Řekl elfům jedno jméno — Úkrytiště. Je to jméno, které jim nic neříká, jméno z jiného světa. Když jsem odjel z Arborlonu, jel jsem nejprve do Paranoru vyhledat kroniky Druidů, zapsané Radou po Velkých válkách — kroniky, ve kterých jsou zaznamenány záhady starého světa. V těchto spisech se mi podařilo objevit kraj, ve kterém Úkrytiště leží. Ale přesnou

polohu Krvavého ohně musí najít ti, kdo se tam vydají."

A najednou bylo Wilovi Ohmsfordovi jasné, proč Allanon chce, aby šel do Západní země.

Věděl to, ale pořád ještě tomu nemohl uvěřit.

„Amberle se nemůže vydat na tu cestu sama," pokračoval Allanon. „Kraj, kam musí jít, je nebezpečný — příliš nebezpečný, než aby jím mohla cestovat osamělá mladá elfka. I v nejlepším případě bude ta cesta obtížná. Ti, kteří pronikli Hrází, se budou dál snažit ji najít; když se jim to podaří, nebude mít proti nim žádnou obranu. V žádném případě se jí nesmí přihodit nic zlého. Je poslední nadějí svého lidu. Když Ellcrys znovu nepovstane k životu, Hráz se nakonec zcela zbortí a všechno zlo, které zadržuje, bude zase na zemi a volné. Elfové se dostanou do války, kterou se vší pravděpodobností nemohou vyhrát. A až budou zničeni, síly zla zachvátí i ostatní části Čtyřzemí. Budou pak ještě mocnější; taková je podstata těchto tvorů. Nakonec budou všechny rasy vyhubeny."

„Ale bude mít na pomoc tebe..." začal Wil a snažil se tak uniknout z pasti, kterou už cítil, jak se kolem něj svírá.

„Já nemohu být s ní a pomáhat jí," přerušil ho ihned Allanon.

Dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Allanon položil ruce na stůl.

„Mám pro to dobrý důvod, Wile Ohmsforde. Řekl jsem vám, že se zlo už začalo dostávat skrz Hráz. Ellcrys bude neustále slábnout; čím bude slabší, budou stvůry, které vězní, stále troufalejší. Nepřestanou útočit na Hráz. Budou se postupně probíjet na svobodu. Nakonec strhnou Hráz úplně. Až se jim to podaří, spojí se a napadnou národ elfů a pokusí se ho zničit. To se ale může stát ještě dlouho před tím, než bude nalezen Krvavý oheň. Je také možné, že Krvavý oheň nebude nalezen nikdy, nebo může být nalezen, až když bude pozdě. V každém případě musí být elfové připraveni se nepřátelům postavit a bojovat. Ale některé ze stvůr za Hrází jsou velmi mocné; přinejmenším jedna z nich ovládá magii přibližně tak silnou, jakou vládnu já sám. Elfové nebudou mít proti takové síle žádnou obranu. Oni svou vlastní magii ztratili. Druidi, kteří jim kdysi pomáhali, již zemřeli. Už jsem zbyl jenom já. Když je opustím a odejdu s Amberle, budou bezbranní. To nemohu udělat. Musím jim pomáhat, co mi síly stačí.

Někdo však Amberle doprovázet musí — někdo, kdo vládne dostatečnou mocí, aby se mohl postavit silám zla, které ji budou pronásledovat, někdo, komu se dá věřit, že udělá všechno, co je v lidských silách, aby ji chránil. Ten někdo jsi ty."

„Co to povídáš?“ vykřikl podrážděně Flick. „Co bude platný Wil proti stvůrám jako jsou tyhle — vždyť se jim téměř podařilo dostat tebe! Nechceš snad, aby použil Shannarův meč?"

Allanon zavrtěl hlavou. „Kouzlo Meče působí jen proti iluzím. A zlo, proti kterému stojíme, je naprosto reálné, naprosto hmotné. Meč by proti němu nic nezmohl."

Flick skoro vyskočil. „A co tedy?"

Druidovy oči byly temné a plné porozumění a Wil Ohmsford cítil, jak mu srdce pokleslo.

„Elfeíny."

Flick byl zděšený. „Elfeíny! Ale ty má přece Shea!"

Wil mu rychle položil ruku na rameno. „Ne, strýčku, já je mám." Chvilku hledal v tunice a pak vytáhl malý kožený váček. „Dědeček mi je dal, když jsem odjížděl ze Stinného dolu do Storlocku. Řekl mi, že už je nebude potřebovat a že si myslí, že by měly patřit mně." Hlas se mu třásl. „Je to zvláštní; vzal jsem si je jen proto, abych mu udělal radost — ne že bych si někdy myslel, že je použiji. Nikdy jsem se o to ani nepokoušel."

„K ničemu by ti to nebylo, Wile." Flick se otočil spěšně k Allanonovi. „On to ví. Jenom Shea může použít elfeíny. Pro všechny ostatní jsou bez užitku."

Allanon zachoval kamennou tvář. „To není tak docela pravda, Flicku. Může je použít jen ten, komu byly dobrovolně předány. Kdysi jsem je dal Sheovi, aby je použil, když jsem ho varoval, aby prchl z Dolu do Posledního přístavu. Byly jeho, dokud je nedal Wilovi. Teď patří Wilovi. Jen on teď může vyvolat jejich sílu, stejně jako kdysi Shea."

Flick vypadal zdrceně. „Můžeš je vrátit," navrhoval, když se znovu obrátil na Wila a viděl zmatek v jeho očích. „Nebo je můžeš dát někomu jinému — komukoli. Nemusíš si je ponechat. Nemusíš se zaplést do žádného z těchto bláznovství!"

Allanon zavrtěl hlavou. „Flicku, on už do toho zapleten je."

„Ale co moje plány stát se léčitelem?" vstoupil najednou do debaty Wil. „Kolik času a úsilí jsem do toho vložil! Vždycky jsem chtěl být léčitelem a teď jsem konečně na nejlepší cestě se jím stát. Mám se snad toho jen tak vzdát?"

„Když odmítneš tentokrát pomoci, jak se můžeš stát léčitelem?" Druidův hlas ztvrdnul. „Léčitel musí poskytnout jakoukoli pomoc, kdykoli a jakýmkoli způsobem, pokud je to v jeho silách. Nemůže si vybírat. Když odmítneš a stane se všechno, co předvídám — a já jsem si jist, že se to stane — jak potom budeš moci žít s vědomím, že jsi se ani nepokusil tomu zabránit?"

Wilovi se nahnala krev do tváří. „Ale kdy se pak budu moci vrátit?"

„Nevím. Může to trvat dlouho."

„A když s tebou půjdu, můžeš si být jistý, že moc elfeínů bude dostatečně velká, aby tu dívku ochránila?"

Allanonova tvář jako by se uzavřela sama do sebe, temná a tajemná.

„To nemohu. Moc, kterou vládnou elfeíny, čerpá svou sílu z nositele kamenů. Shea nikdy nevyzkoušel její hranice; ty možná budeš muset."

„Nemůžeš mi tedy dát žádné záruky?" Venkovanův hlas se změnil v šepot.

„Žádné." Druid se mu díval pevně do očí. „Přesto musíš jít."

Ohromený Wil sklesl do křesla. „Zdá se, že nemám na výběr."

„Ale máš!" obořil se na něj rozhněvaný Flick. „Cožpak všechno vzdáš jenom z toho důvodu, že Allanon tvrdí, že musíš? Půjdeš s ním jenom kvůli tomu?"

Wil pozdvihl zrak. „A ty jsi, strýčku — společně s dědečkem — nešel hledat Shannarův meč?"

Flick zaváhal a znejistěl; potom se natáhl a pevně sevřel ruce svého synovce ve svých.

„Moc rychle se rozhoduješ, Wile. Já jsem tě před Allanonem varoval. Teď mě dobře poslouchej. Vidím do toho líp nežli ty. Druid za svými slovy ještě něco skrývá. Já to cítím." V jeho hlase bylo znát napětí a vrásky na jeho šedovousé tváři se ještě více prohloubily. „Bojím se o tebe. A právě proto, že se bojím, tak s tebou takhle mluvím. Jsi jako můj vlastní syn; nechci tě ztratit."

„Já vím," zašeptal Wil. „Já vím."

Flick se narovnal. „Tak nikam nechoď. Ať si Allanon najde někoho jiného."

Druid zakroutil hlavou. „To nemohu, Flicku. Žádný jiný není. Je jenom Wil." Očima opět vyhledal oči mladého venkovana. „Musíš jít."

„Nech mě jít místo něj," navrhl najednou Flick s nádechem zoufalství ve hlase. „Wil může elfeíny dát mně a já můžu hlídat tu dívku. Allanone, už jsme spolu cestovali..."

Ale Druid už nesouhlasně kroutil hlavou. „Flicku, ty jít nemůžeš," řekl vlídně. „Tvoje srdce je větší než tvoje síla, venkovane. Ta cesta bude dlouhá a těžká a proto ji musí vykonat někdo mladší." Na chvíli se odmlčel. „Naše společné výpravy už jsou minulostí, Flicku."

Potom všichni dlouho mlčeli a nakonec se Druid znovu otočil k Wilovi Ohmsfordovi, ale nic neříkal. Venkovan se podíval na strýčka. Chvíli se beze slov dívali jeden na druhého, Flick s nejistotou v očích, Wil už s klidem a vyrovnaností. Flick poznal, že už je rozhodnuto. Téměř neznatelně přikývl.

„Musíš udělat to, co cítíš, že je správné," zamumlal a v každém slově bylo cítit jeho nechuť.

Wil se otočil na Allanona. „Chci jít s tebou."

Kapitola 9

Časně z rána příštího dne přišel Allanon k Wilovi Ohmsfordovi a řekl mu, že ihned ze Storlocku odjíždějí. Druid se objevil, temný a zamračený, ve dveřích Wilova domku, aniž by ho předem upozornil a přestože Wil už chtěl protestovat proti tak náhlému odjezdu, něco v dlouhánově tváři a v tónu jeho hlasu ho donutilo, aby raději mlčel. Včera večer, když se rozcházeli, nebylo ve Druidově chování znát žádnou naléhavost; dnes byla zcela zřejmá. Ať už byl důvod, proč se Druid tak náhle rozhodl odjet, jakýkoli, zcela určitě to byl důvod závažný. Venkovan beze slov sbalil svých pár věcí, zavřel za sebou dveře domku a následoval Allanona.

Už zase pršelo, protože ze severozápadu se přihnala nová bouře. Jitřní obloha byla jako z olova. Wil šel rozbahněnou cestou za Allanonovou vytáhlou postavou zahalenou v černém plášti, s hlavou ukrytou v kápi a mírně nachýlenou proti neustále sílícímu větru. Hrstka bíle oděných Storsů je čekala na schodech Domu zdraví s malou výbavou pro Wila a zásobami na cestu. Artaq už byl osedlán a netrpělivě potřásal hlavou. Allanon hned nasednul, ale opatrnost, s jakou se pohyboval, dávala tušit, že jeho rány nejsou ještě zcela zahojeny. Wilovi darovali šlachovitého šedého valacha jménem Drak. Už měl jednu nohu ve třmeni, když se najednou přihnal Flick, ve tváři celý rudý a mokrý. Odtáhl Wila spěšně zpátky pod přístřešek před vchodem do Domu zdraví.

„Právě mi to řekli," lapal po dechu a osušoval si oči. „Divím se, že se s tím vůbec obtěžovali!" Vrhl hněvivý pohled na Allanona. „Je to nutné, abyste odjeli tak brzo?"

Wil pomalu přikývl. „Domýšlím si, že něco asi způsobilo, že to nutné je."

Ve Flickových očích bylo vidět zklamání a znepokojení. „Ještě máš čas si to všechno rozmyslet," šeptal a byl by jistě pokračoval, ale Wil už kroutil nesouhlasně hlavou. „Tak dobře. Povím tvému dědečkovi, co se stalo, i když si myslím, že se mu to nebude líbit o nic víc, než mně. Buď opatrný, Wile. Pamatuj si co jsem říkal o tom, že všichni máme své hranice možností."

Wil přikývl. Rozloučili se rychle a drsně, skoro jako by se báli projevit, co skutečně cítí, s napětím ve tvářích si rychle vyměnili stísněné a rozpačité pohledy a spěšně se objali. Pak už Allanon s Wilem vyrazili na cestu. Flick, Storsové i vesnice se staly jen temnými stíny, které se rozplynuly v mlze a šedi východních lesů a zmizely z dohledu.

Druid a venkovan jeli ze Storlocku na západ na okraj Králičích planin a potom se stočili na jih. Allanon jen na chvilku zastavil, aby řekl Wilovi, že první etapa jejich cesty povede po proudu Stříbrné řeky do malé vesnice jménem Havenstead, ležící na západním okraji dolního Anaru. A v Havensteadu najdou Amberle. Víc už Druid neřekl a Wil se ho na nic neptal. Jak bouře sílila, lilo jako z konve; drželi se na okraji lesa a jeli mlčky, hlavy skloněné ke krkům svých koní.

jak tak jeli, vracel se Wil v myšlenkách k událostem minulého večera. Ještě teď si nebyl zcela jistý, proč se rozhodl jet s Druidem. A to ho vyvádělo z rovnováhy. Jistěže by měl umět vysvětlit, proč souhlasil s tak svéráznou cestou — přinejmenším sobě, když už nikomu jinému. A přece nemohl. Měl dost času přemýšlet o tom, co ho k jeho rozhodnutí vedlo a skutečně také na nic jiného nemyslel. Zpětný pohled by měl jeho jednání objasnit; neobjasnil nic. Spíše cítil, že zůstává zmatený. Zdálo se mu, že se mu všechno v mysli promíchalo — všechno to nesourodé uvažování, všechny emoce, které se proplétaly a zkreslovaly jeho úsudek. Jeho myšlenky se mu nechtěly uspořádat; nešly srovnat přehledným a systematickým způsobem. Jenom se ve zmatku vlekly sem a tam jako zbloudilé ovce a on se je zoufale snažil pochytat.

Chtělo se mu věřit, že se rozhodl jít, protože ho někdo potřebuje. Jestli je pravda všechno, co mu Allanon řekl — a on cítil, že to pravda je, přestože Flick neskrýval své

pochybnosti — tak může národu elfů a zvláště té dívce Amberle velice posloužit. Ale z koho to chce dělat hlupáka? Vždyť nemá ani ponětí o tom, jestli může elfeíny, které mu svěřil jeho dědeček, použít. Co když je jejich magická moc nad jeho síly? Co když se Allanon mýlí, když si myslí, že schopnost ovládat elfeíny přešla na něj? Možné je všecko. Skutečností zůstává, že učinil dost impulzivní rozhodnutí a teď se s tím musí vyrovnat. Na druhé straně to, že to bylo rozhodnutí impulzivní, nemusí nezbytně snižovat jeho hodnotu. Jestliže má něco, co může elfům pomoci, musí jim svou pomoc poskytnout. Musí se přinejmenším snažit jim pomoci. Ostatně, jeho dědeček by to také udělal; tím si je jistý, jako ničím jiným. Shea Ohmsford by šel, kdyby ho o to Allanon požádal, stejně jako šel hledat Shannarův meč. Wil nemůže udělat nic jiného.

Zhluboka se nadechnul. Ano, rozhodl se správně, že půjde, a věří, že i důvody jeho rozhodnutí jsou správné, i když z nich má ještě v hlavě zmatek. Náhle si uvědomil, že to, co ho nejvíc trápí, nemá nic společného s rozhodnutím samotným, ani s jeho důvody. Souviselo to s Allanonem. Wil by rád věřil, že rozhodnutí jít s Druidem bylo jeho vlastní. Avšak čím víc o tom uvažoval, tím víc si byl jistý, že ve skutečnosti to vůbec nebylo jeho rozhodnutí. Bylo to Allanonovo rozhodnutí. Ano, řekl ta slova, jako by to byla jeho vlastní, statečně a strýcovu varování navzdory. Ale teď je mu jasné, že Druid dokázal přesně předvídat, co bude zapotřebí, aby přesvědčil Wila tato slova vyslovit a že podle toho také usměrňoval jejich rozhovor. Nějak věděl předem, jak bude nejmladší venkovan reagovat, jak bude reagovat Flick, jak se budou ti dva vzájemně ovlivňovat a jak je oba dva budou ovlivňovat jeho vlastní poznámky. To všechno věděl a podle toho se choval. Shea Ohmsford jednou Wilovi řekl, že Allanon má schopnost vidět do myslí ostatních lidí, znát jejich myšlenky. Wil teď přesně porozuměl, o čem to tehdy jeho dědeček mluvil.

Tak se tedy zavázal, že půjde. Nebylo to něco, co by se mohlo zrušit, i kdyby chtěl, ale to on nechce. Ale teď už si dá pozor, aby s ním Druid tak důmyslně nemanipuloval. Pokud to jen bude možné, bude hledat za slovy a činy toho dlouhána skryté příčiny, aby lépe poznal, kam ho Druid chce dovést. Z Wila Ohmsforda nebude nikdo dělat hlupáka. Uměl se o sebe postarat hezkou řádku let a nemá v úmyslu teď přestat. Musí si na Druida dát pozor. Bude mu důvěřovat, ale ne slepě a bez rozmyslu. Snad může pomoci elfům a té dívce Amberle; tu možnost přece neodmítne jen kvůli svým negativním pocitům z toho, jak byla jeho spolupráce vynucena. Ale bude si opatrně vybírat svůj vlastní způsob, jak pomoci. Pečlivě bude vážit, o čí zájmy by se měl starat. Nic nepřijme bez rozmyslu takové, jak se mu to na první pohled zdá.

Ostražitě zdvihl hlavu a snažil se zrakem proniknout hustým deštěm a rozeznat temnou postavu jedoucí před ním — Allanon, poslední z Druidů, bytost, která přišla z jiných věků, bytost, jejíž moc převyšovala všechno, co bylo na tomto světě známé. A Wil mu musel věřit a zároveň nevěřit. Najednou pocítil hluboké ohromení. Do čeho se to jen dostal? Možná měl Flick nakonec pravdu. Možná by byl udělal lépe, kdyby si trochu víc rozmyslel, než se rozhodl. Ale teď už je na to pozdě. A také je pozdě o tom přemýšlet. Zavrtěl hlavou. Nemá smysl nad tím dál dumat. Udělá líp, když bude myslet na něco jiného.

Celý zbytek dne strávil tím, že se o to bez úspěchu snažil.

Jak dne ubývalo, změnil se déšť v mrholení a pak se nakonec úplně vytratil v chladné šedi nastupujícího večera. Bouřková mračna stále pokrývala oblohu, která se soumrakem změnila barvu z šedé na černou. Vzduch se naplnil mlhou, která bloudila na kraji lesa jako ztracené dítě, Allanon odbočil pod vysoké stromy a naši cestovatelé rozbili tábor na malé pasece pár set metrů od hranic Králičích planin. Za nimi se nad vrcholky lesa tyčila temná stěna Vlčích hřbetů, ne víc než temnější odstín černé proti noční obloze. Přes všudypřítomné vlhko se jim podařilo shromáždit dostatek suchého dřeva a větviček na malý oheň, jehož plameny trochu zmírňovaly večerní chlad. Cestovní pláště rozvěsili na napjaté provazy poblíž ohně a koně přivázali hned vedle.

Snědli skromnou večeři sestávající ze studeného hovězího, ovoce a ořechů, které si vzali s sebou ze Storlocku a při jídle si vyměnili jen několik zběžných slov. Druid seděl tiše,

zabrán do svých myšlenek, tak jak byl od té doby, co opustili vesnici a zjevně neměl zájem na jakékoli konverzaci. Ale Wil se rozhodl, že se dozví něco víc o tom, co je před nimi a nemohl se už dočkat, až na to zavede řeč. Když byli hotovi s večeří, přisunul se trochu blíž k ohni a ujistil se, že jeho pohyb upoutal Allanonovu pozornost.

„Můžeme si trochu promluvit?" zeptal se opatrně, protože měl v dobré paměti řadu dědečkových vyprávění, která ilustrovala dlouhánovu vrtkavou povahu.

Druid se na něj chvíli díval bez jakéhokoli výrazu a potom přikývl.

„Můžeš mi povědět trochu víc z historie elfů?" Wil se rozhodl, že rozhovor začne takhle.

Allanon se mírně pousmál. „Tak dobře. Co bys chtěl vědět, Wile Ohmsforde?"

Venkovan zaváhal. „Včera večer jsi nám řekl, že i když kroniky starého světa se o elfím lidu nezmiňují, jenom v pohádkách a lidových pověstech, elfové skutečně tehdy žili, stejně jako lidé. Řekl jsi, že ve starém světě žili, ale lidé je nemohli vidět. Tomu jsem neporozuměl."

„Ty jsi tomu neporozuměl?" Dlouhán vypadal pobaveně. „Tak dobře, musím ti to tedy vysvětlit. Jednoduše řečeno, elfové byli odjakživa lesní bytosti — ale v dobách před Velkými válkami to platilo dvojnásob. Tehdy, jak už jsem ti řekl, to byly bytosti kouzelné. Měli schopnost dokonale a zcela přirozeně splynout s prostředím, ve kterém žili, jako by byli keřem nebo rostlinou, kolem kterých přejdeš tisíckrát a nevšimneš si jich. Lidé je nemohli vidět, protože nevěděli, jak je vyhledat."

„Ale neviditelní přece nebyli?"

„To sotva."

„Jen byli špatně vidět?"

„Ano, ano." V Druidově odpovědi byl náznak rozmrzelosti.

„Ale proč je dnes vidíme bez obtíží?"

Allanon se protáhl. „Ty mě neposloucháš. Ve starém světě elfové ovládali magii, stejně jako všechny čarovné bytosti. Teď už ji neovládají. Jsou lidmi, stejně jako ty. Jejich magie je pro ně ztracena."

„Jak se to stalo?" Wil si opřel lokty o kolena a bradu si podepřel rukama, jako to dělávají zvědavé děti.

„To se nedá jen tak lehce vysvětlit," řekl Druid. „Ale vidím, že nebudeš spokojen, dokud se o to alespoň nepokusím, tak se budu snažit ti to vysvětlit."

Trochu se naklonil dopředu. „Po stvoření Ellcrys, po vypovězení sil zla ze země se elfové a jejich spojenci od sebe znovu vzdálili. Ze se to mohlo stát, to bylo docela přirozené, protože se sjednotili, jen aby porazili společného nepřítele a jakmile se to stalo, zbývalo jen málo společného, co by je udrželo pohromadě. Vedle jejich obecného zájmu zachovat zemi jako místo pro život neměli téměř nic společného. Každý druh těchto bytostí měl svůj vlastní způsob života, své vlastní zvyky, své vlastní zájmy. Elfové, trpaslíci, duchové, skřeti, trollové, čarodějnice a všichni ostatní se lišili jedni od druhých jako lesní zvířata od mořských ryb.

„Lidstvo se ještě nezačalo vynořovat ze své ranní, primitivní existence a ještě mu to mělo trvat řadu staletí. Magické bytosti lidstvu nevěnovaly příliš pozornosti a zdálo se, že je k tomu skutečně málo důvodů. Konečně, v této fázi byli lidé jen vyšší formou zvířecího života, měli větší vrozenou inteligenci, ale méně instinktů než ostatní zvířata. Elfové a jejich spojenci nepředvídali, jaký vliv na vývoj na zemi budou nakonec lidé mít."

Druid se na chvíli odmlčel. „To byla věc, kterou mohli předvídat, kdyby si více všímali, čím se od nich lidé odlišují. Zvlášť důležité byly dva rozdíly. Elfové a jejich spojenci se nemnožili moc rychle, ale lidé ano. Například elfové byli jeden z nejpočetnějších druhů magických bytostí, dožívali se vysokého věku a rodilo se jim méně dětí. Mnoho z ostatních magických bytostí přivádělo na svět děti jen jednou za několik století. Ale lidé mívali často několik dětí v jedné rodině a jejich počet rychle narůstal. V počátcích historie lidstva bylo magických bytostí mnohem víc než lidí. V průběhu několika tisíc let se situace dramaticky obrátila. Od té doby lidská populace nepřetržitě rostla, zatímco počet magických bytostí se

začal zmenšovat — ale k tomu se za chvíli ještě vrátím.

Druhý rozdíl mezi elfy s jejich spojenci a lidmi souvisí se schopností nebo neschopností přizpůsobit se. Elfové byli lesní národ; jen zřídka opouštěli bezpečí svých lesů. A totéž platilo pro většinu ostatních magických bytostí. Každá z nich žila v určitém přírodním prostředí, na přesně ohraničeném území. Tak tomu bylo odjakživa. Někteří žili v lesích, jiní v řekách a mořích, jiní na horách, jiní na rovinách. Svůj způsob života přizpůsobili přírodnímu prostředí, které jim bylo domovem; nemohli žít a také nežili nikde jinde. Ale lidé byli přizpůsobivější; žili všude. Lesy, řeky, hory, nížiny — všechno si zabrali pro sebe. A tak jak jejich počet vzrůstal, docházelo přirozeně a lehce k jejich expanzi. Přizpůsobili se všem změnám prostředí. Elfové a ostatní magické bytosti se naopak všem změnám bránili."

Allanon se odmlčel a mírně se pousmál. „Byly doby, Wile Ohmsforde, kdy byl život ve starém světě skoro stejný jako je teď — kdy lidé žili a pracovali a hráli si téměř stejně jako rasy v tomto světě. Překvapuje tě to?"

Wil přikývl. „Myslím že trochu ano." Druid potřásl hlavou. „Byly takové doby. Právě tehdy měli elfové nabídnout lidem svou spolupráci a spojit se s nimi v přetváření jejich světa. Ale neudělali to — ani oni ani jiné magické bytosti. Místo toho se rozhodli, že zůstanou skrytí uvnitř svých lesů, že zůstanou jen pozorovateli, protože si pořád ještě myslili, že jejich vlastní existence nebude vývojem lidstva ovlivněna. Neviděli nic, co by jim hrozilo; lidé přece neovládali magii a jejich způsob života nebyl destruktivní — tehdy ještě ne. A tak se elfové drželi své politiky izolace, bláhově se domnívajíce, že to tak může zůstat navždy. To byla jejich zkáza. Lidská populace pokračovala v expanzi a v rozvoji. Jak čas utíkal, lidé se dovídali o elfech a ostatních magických bytostech. Ale protože kouzelné bytosti si zvolily ukrývání a utajování jako svůj způsob života, dostalo se jim od lidí jen nedůvěry. Byly považovány za stvoření přinášející neštěstí, stvoření, která slídí a intrikují proti ostatním, stvoření, která provádějí lidem různá darebáctví a která nejraději tráví čas vymýšlením nových způsobů, jak život těžce pracujících lidí ještě ztížit. Na těchto obviněních bylo zrnko pravdy, protože některým z magických bytostí dělalo skutečně dobře trápit lidi drobnými kouzly, ale celkově si takovou reputaci nezasloužili. V každém případě elfové i ostatní magické bytosti se rozhodli to všechno ignorovat. Postoj lidí k nim samým je nezajímal. Starali se jen o zachování a ochranu země a živých tvorů na ní. To se jim dařilo dobře, bez ohledu na negativní city lidí k nim.

A pak se začal měnit i tento stav věcí. Lidé zalidňovali Zemi s rostoucí rychlostí, jejich počet narůstal, rozšiřovali se do všech krajů, stavěli města a pevnosti, plavili se po mořích a objevovali nové pevniny, zatlačovali divočinu kolem sebe. Začali, poprvé ve své historii, vážně měnit charakter země, měnili celé oblasti pro potřebu bydlení a výživy. Elfové byli donuceni se stěhovat stále hlouběji a hlouběji do lesů, které byly jejich domovem, protože lidé káceli stromy a vyřezávali křoví. Všechny magické bytosti najednou zjistily, že jejich domov je ohrožen lidskou expanzí a nakonec některé z nich neměly domov vůbec."

„Ale cožpak se vetřelcům nebránili?" přerušil ho najednou Wil.

„Na to už bylo moc pozdě," odpověděl Allanon s hořkým úsměvem. „Tehdy už mnohé z magických bytostí vymřely, některé protože se nemohly dostatečně rychle rozmnožovat, jiné protože se nedokázaly přizpůsobit změnám v životním prostředí. Ti, kteří zůstali, se už nebyli schopni sjednotit jako kdysi; od války se silami černé magie uplynulo už stovky a stovky let a oni byli rozptýleni široko daleko po celé zemi a již dávno ztratili kontakt jeden s druhým. A co bylo nejhorší, ztratili i svou vlastní magii. Když na zemi vzkvétala černá magie, bylo potřeba i magie bílé, aby stála proti ní. Ale jakmile bylo zlo vyhnáno ze země, nebylo už bílé magie třeba. Většinu magie přestaly kouzelné bytosti používat a časem byla úplně zapomenuta. Lidské bytosti nepoužívaly kouzla za žádných okolností, takže elfové i ostatní magické bytosti nepociťovali žádnou potřebu tak mocné magie, jakou kdysi použili ve válce se silami zla. A když zjistili, že by ji znovu potřebovali, byla už pro ně ztracena — téměř všechna, až na malou část. Proto schopnost jejich odporu proti lidské rozpínavosti

do jejich domovů velice zeslábla. Zpočátku bojovali velice houževnatě a používali při tom veškerou moc, kterou ještě vládli, aby lidi zastavili. Ale nebylo jim to nic platně. Lidí bylo příliš mnoho a jich příliš málo. Jejich magie byla neúčinná. Vybojovala jim drobná vítězství, jen krátká odročení toho, co bylo nevyhnutelné, nic víc. Nakonec byli jednoduše přečísleni a poraženi, vyhnáni ze svých domovů, aby si buď našli jiné, nebo zahynuli — zatlačeni, když se všechno uváží, vědou a technologií, proti kterým neměli žádnou účinnou obranu."

„A co elfové, co bylo s nimi?" zeptal se tiše Wil.

„Naučili se, jak přežít. Ubylo jich, ale nevymřeli jako mnoho jiných. Zůstali uvnitř svých lesů, postupně se stěhovali hloub a hloub, teď už úplně skrytí před lidmi, kteří už obsadili téměř celou zemi. S hrůzou sledovali zkázu, kterou lidé přinesli jejich světu. Pozorovali, jak je zbavován svých zdrojů a živočichové vybíjeni. Viděli, jak je totálně a nevratně porušena ekologická rovnováha. Sledovali, jak mezi sebou lidé neustále válčí, protože se jednotlivé vlády snaží získat hegemonii jedna nad druhou. Pozorovali a čekali a připravovali se — protože věděli, jak to všechno musí skončit."

„Velkými válkami." Venkovan předešel Druida.

„Velkými válkami." Allanon přikývl. „Elfové předvídali, že takové hrůzy přijdou. Použili veškerou magii, kterou ještě měli, aby sami přežili a uchránili několik pečlivě vybraných pokladů minulých dob — mezi nimi i Ellcrys — před holocaustem, který měl nastat. Bylo to pozoruhodné úsilí a umožnilo jim přežít. Většina z ostatních magických bytostí zahynula. Přežilo i malé množství lidí, i když to nebylo způsobeno jejich předvídavostí. Přežili, protože jich bylo tak moc na tolika různých místech země, že některé z nich katastrofa minula. Ale všechno, co lidé vybudovali, bylo zničeno. Celá jejich ohromná a po celé zemi roztažená civilizace byla zlikvidována. Starý svět se změnil v neplodnou, bezútěšnou pustinu.

A v následujících stoletích musel veškerý život na zemi bojovat zoufale o přežití. Ta hrstka živých tvorů, která zůstala v novém světě na živu, byla donucena se přizpůsobit primitivnímu životnímu prostředí okolo nich, prostředí, ve kterém byla příroda změněna k nepoznání. Lidstvo se proměnilo už navždy. Ze starého lidského rodu vznikly čtyři nové a odlišné rasy: lidé, trpaslíci, skřeti a trollové. Elfové byli všeobecně považováni — a skoro všichni si to myslí dodnes — za pátou rasu, zrozenou z holokaustu. Pro nové rasy to byl počátek historie. Většina z událostí starého světa byla rychle zapomenuta; většina ze starých zvyků vymizela. Jen elfové si uchránili mnohé ze svých pamětí a tradic. Jenže jejich magie byla pro ně ztracena — ale tentokrát ta ztráta byla pro elfy blahodárná. Jejich potřeba přizpůsobit se vedla ke změnám, které by jinak nenastaly, ke změnám, které je přiblížily kulturně i fyziologicky k novým rasám. Znovuzrození lidé a přežívající elfové se v novém světě vzájemně asimilovali, až se rozdíly mezi nimi neodvratně setřely. A když se konečně, téměř tisíc let po ukončení Velkých válek, začaly z primitivního života, který vedly v boji za přežití následků holocaustu, vynořovat nové rasy, byli elfové jednou z nich. Už se nebudou schovávat ve svých lesích jako nestranní pozorovatelé vývoje světa. Tentokrát budou sami částí tohoto rozvoje a budou otevřeně spolupracovat s ostatními rasami, aby zajistili, že lidé nepůjdou podruhé stejnou cestou, která vedla málem ke zničení veškerého života na zemi. Proto svolali elfové, za pomoci Druida Galaphila, do Paranoru První radu. Tak se snažili elfové odvrátit rasy od nerozumného hledání starých znalostí využití síly a energie a místo toho prosazovali opatrnější přístup k záhadám života. Tak se snažili znovu ovládnout nižší magii, kterou ztratili, protože věřili, že jim nejlépe pomůže v jejich úsilí zachovat nový svět a jeho život."

„Ale elfové přece žádnou magii neovládají," připomněl Wil dlouhánovi. „To umějí jen Druidové."

„Druidové a hrstka jiných, rozptýlená po celé zemi," opravil ho Allanon. Chvilku vypadal hluboce ponořený do svých myšlenek. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl jinak. „Druidové brzo poznali, jaká nebezpečí se skrývají ve hledání ztracené magie. Jeden z Druidů jménem Brona to poznal až moc dobře. Jeho posedlost vyzkoušet hranice magie

ho zničila. V jeho fyzické schránce vznikla stvůra známá jako Černý mág. Když Druidové poznali, co mu způsobila jeho touha po magii, tak další výzkumy zakázali. Magie, kterou objevili, nebyla úplně dobrá ani úplně špatná; byla prostě mocná — příliš mocná na to, aby ji mohli ovládat smrtelníci. Určitou dobu ji prostě nechali být. Potom Brona v Paranoru překvapil a pobil všechny Druidy, což byl signál k vypuknutí Druhé války ras a najednou z Druidů, kteří učili ovládat magii, zůstal jen Bremen. A potom, když i ten odešel, zůstal jsem jen já..."

Na chvíli zmlknul a tmavé oči se mu zúžily, jak upřeně hleděl do ohýnku u svých nohou. Potom se najednou znovu obrátil na Wila.

„Co bys ještě chtěl vědět, venkovane?"

Tón jeho řeči byl ostrý, téměř rozzlobený. Ta strohost Wila překvapila, ale snažil se neuhýbat pohledem a silou vůle se nutil dívat Druidovi zpříma do očí.

„Co ještě chceš, abych věděl?" odpověděl tiše.

Allanon nic neříkal a vyčkával. Nastalo dlouhé a nepříjemné ticho, během kterého si oba muži hleděli z očí do očí. Nakonec venkovan uhnul pohledem a začal špičkou holínky zbytečně prohrabávat žhavé uhlíky v ohýnku.

„A co ty stvůry, které byly uzavřeny za zdí Hráze?" zeptal se nakonec. „Jak mohly přežít tolik let? Jak to, že nezahynuly?"

Allanonův zlověstný výraz se nezměnil. „Říkej jim démoni, protože démony se také stali. Poslali je do nicoty, do temné prázdnoty mimo veškeré živé světy. Uvnitř toho temného prostoru neplyne čas, který by přinášel stárnutí a smrt. Myslím, že elfové si to buď neuvědomili, nebo tomu nepřikládali velkou důležitost, protože jejich jedinou snahou bylo odstranit zlo z vlastního světa. V každém případě démoni nezemřeli; spíš se rozmnožili. Zlo, které v nich přebývalo, ještě zesílilo. Zplodilo nový život. Protože zlo, když je ponecháno samo sobě, venkovane, jednoduše neumírá; zlo potom vzrůstá. Zlo ovládnuté není zlo zničené. Udržuje se při životě, roste uvnitř svého vězení, zvětšuje se a běsní, dokud se neuvolní a pak... pak se dostane na svobodu."

„A co jejich magie?" Wil rychle pochopil. „Narostla jejich magie také?"

Výraz Allanonovy tváře trochu ztratil na tvrdosti, když přikývl. „Byla živena stejným způsobem a také používána, protože démoni mezi sebou uvnitř jejich vězení bojovali, dohnáni téměř k šílenství potřebou vybít svou nenávist."

Teď byl zticha zase venkovan. Tvář skryl ve stínu, kolena objal rukama a nohy těsně přitáhl k hrudi. Daleko na východě slabě zahřmělo, jak vzdalující se bouře slábla na zubatém valu Vlčích hřbetů.

Jak Allanon mladíka pozoroval, objevil se na jeho zachmuřené tváři náznak netrpělivosti. Znovu se nahnul kupředu.

„Odpověděl jsem ti na všechny tvoje otázky, Wile Ohmsforde?"

Venkovan mžoural přivřenýma očima. „Ne." Zvedl rychle hlavu. „Ne, mám ještě jednu."

Allanon se zamračil. „Opravdu. Tak ven s ní."

Bylo zřejmé, že mu Wilovy otázky nejsou vhod. Wil zaváhal a v duchu zvažoval, jestli by nebylo vhodnější už přestat. Ale rozhodl se, že se zeptat musí. Pečlivě vážil slova.

„Všechno, co jsem dosud slyšel, ukazuje na to, že ti démoni jsou pro elfy víc než rovnocenným soupeřem. A z tvého střetnutí s nimi se mi zdá, že se vyrovnají dokonce i tobě." Teď už bylo v dlouhánově tváři vidět i hněv, ale Wil rychle pokračoval. „Když budu doprovázet tu elfku Amberle na její cestě za Krvavým ohněm, jak jsi mě o to žádal, určitě nás budou pronásledovat. Co když nás najdou? Jakou mám naději, že se jim ubráním, Allanone? Dokonce s elfeíny, jakou mám šanci? Nechtěl jsi mi odpovědět. Tak mi odpověz teď."

„Tak dobře." Druid se zlehka zhoupnul dozadu. Jeho hubená temná tvář, skrytá v polostínu, byla najednou bez výrazu. „Věděl jsem, že to všechno vyptávání k něčemu směřuje."

„Odpověz mi, prosím, na moji otázku," klidně trval na svém Wil.

Allanon přemýšlivě sklonil hlavu. „Neumím ti odpovědět."

„Neumíš odpovědět?" opakoval nevěřícně venkovan.

Allanon přivřel oči. „Především, doufám, že se mi podaří jim zabránit, aby tě našli. A když tě nebudou moci najít, nemohou ti ublížit. V této chvíli o tobě vůbec nevědí. Postarám se o to, aby to tak zůstalo."

„Ale co když mě najdou — co potom?"

„Pak použiješ elfeíny." Trochu zaváhal. „Pochop to, Wile. Magie elfeínů je ještě ze starého světa — je to magie z dob, kdy elfové tyto zrůdy poprvé porazili. Jejich moc je úměrná síle muže nebo ženy, kteří je ovládají. Elfeíny jsou tři — jeden pro srdce, druhý pro ducha a třetí pro tělo jejich pána. Sílu všech tří je nutno vyvážit a použít je všechny naráz; když se to provede správně, je možno uvolnit obrovskou moc."

Ostře na venkovana pohlédl. „Teď už rozumíš, proč ti nemohu na tvou otázku odpovědět? Záleží jen na tobě, jak silný bude tvůj odpor vůči nepřátelům; z tebe musí vyjít ta síla, ne z elfeínů. Nedokážu tvou vnitřní sílu změřit. To můžeš udělat jen ty sám. Mohu ti jen říci, že podle mého jsi stejně dobrý, jako tvůj dědeček — a žádného lepšího neznám, Wile Ohmsforde."

Venkovan chvíli beze slov hleděl na Druida a pak odvrátil zrak do ohně.

„Ani já ne," zašeptal.

Allanon se lehce pousmál. „Když se tvůj dědeček vydal za Shannarovým mečem, zdálo se, že jeho vyhlídky jsou dost chabé. Jistě by ti to potvrdil. Černý mág o něm věděl od počátku; Lebkonoši ho skutečně ve Stinném dolu hledali. Pronásledovali ho na každém kroku. A přece to přežil — svým značným pochybnostem navzdory."

Natáhl se a položil Wilovi ruku na rameno, jeho hluboké černé oči ve světle ohně zazářily. „Jsem přesvědčen, že se ti to podaří. Věřím ti. Jenom si teď musíš sám začít věřit."

Sejmul ruku s Wilova ramene a vstal. „Už jsme toho dnes večer napovídali dost. Potřebuješ se vyspat. Zítra nás čeká dlouhá cesta." Přitáhl si své černé šaty blíž k tělu. „Budu hlídat."

Odcházel a zjevně se chystal nechat venkovana samotného.

„Hlídku si můžu vzít já," nabídl mu rychle Wil, když si připomněl Allanonova zranění.

„Jen spi," zabručel Allanon a noční stíny ho pohltily.

Wil ještě chvilku hleděl do tmy, ve které Allanon zmizel, pak potřásl hlavou. Roztáhl si pokrývku těsně u ohně, zabalil se do ní a vyčerpaně se natáhl. Řekl si, že spát nebude. Ještě ne. Ne, dokud si všechno, o čem se dnes večer mluvilo, pořádně nerozmyslí, dokud se nerozhodne, čemu z toho má věřit, dokud nebude skálopevně přesvědčen, že ví, jaká je jeho role v celé té záležitosti. Dřív neusne.

Jen na chvilku zavřel oči. Usnul okamžitě.

Kapitola 10

Za svítání pokračovali v cestě. Když projížděli okrajem Anarského pralesa na jih, na stromech se ještě třpytily kapky včerejšího deště, ale obloha byla jasně modrá a plná slunečního jasu. Šedá jednotvárná pustina Králičích planin se rozjasnila do vlnících se záplav trávy a ranní vánek k nim přinášel lákavou vůni ovocných stromů.

Pozdě odpoledne přijeli k legendární Stříbrné řece a narazili na skupinu trpaslíků — ženistů, kteří stavěli můstek přes hustě zalesněnou soutěsku. Wil s koňmi zůstali skryti v jedlovém mlází a Druid sešel dolů k řece promluvit si s trpaslíky. Nějakou dobu byl pryč a když se vrátil, zdálo se, že je něčím zcela upoután. Teprve když znovu nasedli a ujížděli po proudu řeky pryč od trpaslíků, řekl Wilovi, že trpaslíky informoval o nebezpečí, které hrozí elfům i požádal je, aby vyslali pomoc co nejrychleji, jak jen to bude možné. Jeden z ženistů Druida poznal a slíbil, že pomoc pošlou. Nicméně shromáždit a vypravit větší síly bude nějakou dobu trvat...

Dál už to Allanon nerozváděl. O pár minut později přebrodili Stříbrnou řeku v mělčinách, kde byl proud čisté vody rozdělen širokým pruhem písku a balvany ho natolik zpomalily, že koně s jezdci mohli bezpečně přebrodit. Pak pokračovali zvolna k jihu a pozorovali, jak se jejich stíny s ubývajícím dnem prodlužují. Slunce už téměř zapadalo, když Allanon na vrcholku lesního stoupání přitáhl Artaqovi otěže a seskočil se sedla. Wil následoval jeho příkladu a odvedl Draka několik kroků kupředu, kde na ně Allanon čekal. Uvázali koně v malém hikorovém hájku a společně pokračovali pěšky na místo, kde hradbu stromů rozdělovala skalnatá masa. Vylezli po skále, první Allanon a Wil za ním, a vykoukli na druhou stranu.

Pod nimi leželo široké údolí ve tvaru podkovy se svahy i dnem hustě zalesněnými, na západ otevřené do travnaté roviny, která byla obdělána a osázena zemědělskými plodinami. Na rozhraní lesa a polí byla vesnice a z lesů vytékala malá říčka, protékala skupinou domů na severu a pak středem polí. Voda z říčky se rozlévala sítí pečlivě udržovaných kanálů a zavlažovala pole. Kolem malé vesnice se pilně hemžili muži i ženy; když si je tak prohlíželi z vrcholu kopců nad údolím, připadali jim jako mravenečkové. Daleko na jihu travnatá rovina přecházela do balvany poseté nížiny, která se rozprostírala až k horizontu a mizela v nedohlednu.

„Havenstead," prohlásil Allanon a ukázal na vesnici a pole. Pak mírně pozdvihl ukazováček a zamířil ho na nížinu. „Tam vzadu je Pevnostní pahorkatina."

Wil přikývl. „Co uděláme teď?"

Druid se pohodlně usadil. „Počkáme, až se setmí. Čím méně lidí nás uvidí, tím lépe. Storsové budou v každém případě držet jazyk za zuby, ale tito vesničané jsou příliš upovídaní. Naším největším trumfem pořád ještě zůstává utajení a já nemám v úmyslu o něj zbytečně přijít. Půjdeme tam rychle a tiše a zrovna tak se vrátíme zpátky." Zdvihl hlavu a podíval se za sluncem, které se již rychle sklánělo za západní horizont. „Máme na to jenom asi tak hodinu."

Mlčky spolu seděli, až už byl okraj slunečního kotouče nad linií korun stromů sotva znatelný a soumrak počal rozprostírat svůj šedavý stín po celé délce údolí. Konečně Allanon vstal. Vrátili se na místo, kde uvázali koně, nasedli a pokračovali v cestě. Druid je chvíli vedl po okraji údolí na východ, dokud se nedostali k silně zalesněné partii úbočí, která skrývala úzký padací můstek. Tam začali sestupovat do údolí. Pomalu se proplétali mezi stromy a pozorovali, jak se lesnatá krajina noří postupně do tmy. Koním ponechali volnost, aby si sami vybrali cestu houštinou. Wil rychle ztratil orientaci, ale Allanon, jak se zdálo, přesně věděl, kam jde a vedl je stále stejně rychle. Po nějaké době dosáhli dna údolí a cesta začala být snadnější. Mezerami v korunách stromů probleskovala jasná

obloha zalitá měsíčním svitem a noční ptáci na ně křičeli, když je míjeli. Vzduch byl lahodný, prosycený lesní vůní a Wil byl stále ospalejší.

Nakonec začala clonou lesa před nimi probleskovat rozptýlená žlutá světélka, a z ticha se začal slabě vynořovat zvuk lidských hlasů. Allanon sesedl, pokynul Wilovi, aby udělal totéž a dál šli pěšky a koně vedli za ohlávku. Porost, pročištěný od soušek a hustých křovin, znatelně prořídl a před nimi se objevila nízká kamenná zídka s dřevěnou brankou. Zídku lemovala řada vysokých jehličnanů, která prakticky bránila výhledu za ní. Přesto bylo Wilovi jasné, že se nacházejí u východního okraje farmářské vesnice a ta žlutá světélka jsou ohně olejových lamp.

Došli k zídce a koně zde uvázali u železného sloupku. Allanon si přiložil prst ke rtům. Potichounku prošli dřevěnou brankou.

To, co objevili na druhé straně zdi, Wila zarazilo. Před nimi se kolem dokola rozprostírala stupňovitá zahrada, jejíž pestrobarevné květinové záhony zářily dokonce i v bledém měsíčním svitu. Dolů ze zahrad ke skupině dřevěných lavic a odtud k malému domku z kombinace kamene a dřeva se kroutila a stříbřitě leskla kameny dlážděná cesta. Domek byl přízemní s podkrovím a zpředu měl známou otevřenou verandu. Pod okny s kosočtverečnými tabulkami zalévanými do olova visely truhlíky s květinami a hrubě omítnuté zdi lemovaly husté nízké keře. Těsně u průčelí domku rostly karmínové tisy a modré smrky. Z verandy vybíhala druhá cestička pod oblouk nádherné bílé břízy a mizela vzadu za živým plotem na vozové cestě. V dálce tmou probleskovala světla z ostatních domků.

Wil na to všechno zíral celý užaslý. Všude bylo znát cit pro barevnost a porozumění živé přírodě — kolem dokola to vypadalo jako z dětské pohádkové knížky. Všechno bylo také dokonale udržované.

S otázkou v očích se Wil obrátil na Allanona. Tomu krátce probleskl obličejem uštěpačný úsměv a pak pokývl Wilovi, aby šel za ním. Prošli po cestě zahradou k lavičkám a potom pokračovali k domku. Skrz záclony v oknech prosvítalo jasné světlo a zevnitř se slabě ozývaly tiché hlasy — ne, opravil se Wil, dětské hlasy! Byl tím objevem mírně překvapen a málem přehlédl tlustou pruhovanou kočku, která se rozvalovala na prvním schodu na verandu. V poslední chvíli zadržel nohu, aby na to spící zvířátko nešlápl. Kočka zdvihla svou fousatou hlavu a povýšeně na něj civěla. Jiná kočka, tentokrát černá jako uhel, spěšně upalovala pryč z verandy a bezhlučně vklouzla do křoví. Druid a venkovan vystoupili po schodech a přešli ke vchodu. Uvnitř náhle explodoval dětský smích.

Allanon hlasitě zaklepal na dveře a hlasy ztichly. Z druhé strany dveří bylo slyšet přibližující se kroky, které se nakonec zastavily.

„Kdo to je?" zeptal se tichý hlas a vzorované záclony, které zakrývaly skleněný průhled dveří, se trochu roztáhly.

Druid se nahnul, aby světlo zevnitř dopadalo na jeho snědou tvář.

„Já jsem Allanon," odpověděl.

Dlouho bylo ticho a potom se ozval zvuk odsouvané závory. Dveře se otevřely a ven vyšla dívka. Byla drobná, dokonce i na elfku, útlá a do hněda opálená. Dlouhé kaštanové vlasy jí spadaly až k pasu a rámovaly dětský obličej, zároveň nevinný i inteligentní. Její oči krátce spočinuly na Wilovi — oči zelené a plné života — a pak se zase vrátily k Allanonovi.

„Allanon odešel ze Čtyřzemí před více než padesáti lety." Hlas měla pevný, ale v očích měla strach. „Kdo jste?"

„Jsem Allanon," opakoval Druid. Na chvilku se odmlčel. „Kdo jiný by tě tu dokázal najít, Amberle? Kdo jiný by věděl, že jsi jedna z Vyvolených?"

Dívka na něj civěla, jako by ztratila řeč. Když se pak pokusila něco říci, slova se jí zadrhla v hrdle. Spojila pevně ruce; s viditelným úsilím se ovládla.

„Děti budou vystrašené, když je nechám samotné. Musím je uložit do postele. Počkejte tady, prosím."

A skutečně už bylo na druhé straně dveří slyšet cupitání malých nožek a tlumený

vzrušený šepot. Amberle se otočila a znovu zmizela v domku. Slyšeli její hlas, tichý a konejšivý, jak vedla děti po dřevěných schodech nahoru do podkroví. Allanon přešel na druhý konec verandy k lavici s širokým opěradlem a posadil se. Wil zůstal stát kde byl, těsně u dveří a poslouchal hlasy elfí dívky a dětí uvnitř a přemýšlel, jak bylo jeho zvykem: proboha, vždyť ona je sama ještě dítě!

Chvíli na to byla zpátky, lehce vykročila na verandu a pečlivě za sebou zavřela domovní dveře. Očima sklouzla k Wilovi, který se na ni rozpačitě usmíval.

„Tento mladý muž je Wil Ohmsford." Allanonův hlas se nesl ze tmy. „Studuje ve Storlocku, aby se mohl stát léčitelem."

„Buď zdráva..." začal Wil, ale dívka již procházela kolem něj k dlouhánovi.

„Proč jsi přišel, Druide — jsi přece Druid?" ptala se a v jejím hlase bylo znát směs rozzlobení a nejistoty. „Poslal tě můj dědeček?"

Allanon vstal. „Co kdybychom se posadili v zahradě a popovídali si?"

Zaváhala a potom přikývla. Odvedla je z verandy po cestičce zpátky k dřevěným lavicím, kde se posadila. Druid se usadil naproti ní, Wil trochu stranou. Pochopil, že on je tu tentokrát v roli diváka a nic víc.

„Proč jsi přišel?" opakovala Amberle a tón jejího hlasu byl o chloupek vyrovnanější, než před chvílí.

Allanon si přitáhl svůj oděv těsněji k tělu. „Tak především, nikdo mě neposlal. Jsem tu z vlastního rozhodnutí. Přišel jsem tě požádat, aby ses se mnou vrátila do Arborlonu." Na chvíli se odmlčel. „Budu stručný. Ellcrys umírá, Amberle. Hráz se začíná bortit; zlo, které zadržuje, se dostává na svobodu — jsou to samí démoni. Brzo zaplaví celou Západní zemi. Jenom ty tomu můžeš zabránit. Jsi poslední z Vyvolených."

„Poslední..." zašeptala, ale slova se jí zadrhla v hrdle.

„Všichni ostatní jsou mrtví. Démoni je našli a zabili. Teď hledají tebe."

Tvář jí strnula hrůzou. „Ne! Co je to za triky, Druide? Jaké úskoky..." Ani tuto větu nedokončila, zmlkla a do očí jí vyhrkly slzy a v proužcích stékaly po její dětské tváři. Rychle je setřela. „Skutečně jsou všichni mrtví? Úplně všichni?"

Druid přikývl. „Musíš se mnou jít do Arborlonu."

Rychle zakroutila hlavou. „Ne. Už nepatřím mezi Vyvolené. To dobře víš."

„Vím, že by sis přála, aby to byla pravda."

V zelených očích se zlostně zablesklo. „Co bych si přála, na tom teď nezáleží. Už nesloužím; to už je dávno pro mne minulost. Už nepatřím mezi Vyvolené."

„Jako jednu z Vyvolených si tě vybral Ellcrys," odpověděl klidně Allanon. „Jestli zůstaneš Vyvolenou, to musí rozhodnout on sám. On také musí rozhodnout, jestli máš nést jeho semeno ke Krvavému ohni, aby mohl být znovuzrozen a Hráz obnovena. To musí rozhodnout on — ne ty nebo já."

„Nikam s tebou nepůjdu," prohlásila tiše Amberle.

„Musíš."

„Nechci. Nikdy se nechci vracet. Můj domov je teď tady; patřím k těmto lidem. Tak jsem se rozhodla."

Druid pomalu zakroutil hlavou. „Domov máš tam, kde si ho vybuduješ. Patříš k těm lidem, které si vybereš. Ale zodpovědnost si někdy vybírat nemůžeš, je ti dána, ať už s tím souhlasíš, nebo ne. A tak je to tentokrát, dcero elfů. Jsi poslední z vyvolených; v tobě spočívá poslední reálná naděje elfů. Nemůžeš před tím utéci; nemůžeš se před tím schovat. A téměř s jistotou to ani nemůžeš změnit."

Amberle vstala, vykročila jako by chtěla odejít, ale zase se vrátila. „Ty mi nerozumíš."

Allanon je upřeně pozoroval. „Rozumím ti lépe než si myslíš."

„Kdybys mi rozuměl, nechtěl bys, abych se vracela. Když jsem odcházela z Arborlonu, věděla jsem, že se už nikdy nevrátím. V očích mého otce, mého dědečka a mého lidu jsem sama sebe pokryla hanbou. Udělala jsem něco, co se nedá odpustit — odmítla jsem čestný dar být Vyvolenou. I kdybych chtěla — ale já nechci — tak se to nedá napravit.

Elfové jsou národ s hlubokým smyslem pro tradici a čest. Nikdy se nesmíří s tím, co se stalo. Nepřijali by mě zpátky mezi sebe, ani kdyby jim někdo řekl, že všichni musí zemřít, když se já sama nerozhodnu je zachránit. Odvrhli mě a to se nikdy nezmění."

Druid vstal a obrátil se k ní čelem, jeho dlouhá tmavá postava se tyčila nad drobnou dívčí siluetou. Jeho pohled, upřený do jejích očí, naháněl strach.

„Říkáš hlouposti, dcero elfů. Tvoje argumenty jsou plytké a používáš je, aniž bys o nich byla přesvědčena. Nehodí se k tobě. Vím, že jsi silnější, než jsi zatím ukázala."

Pokárání ťalo do živého a Amberle ztuhla.

„Co ty o mně víš, Druide? Nic o mně nevíš!" Přistoupila těsně k němu. Její zelené oči byly plné hněvu. „Jsem učitelka dětí. Některé z nich jsi dnes večer viděl. Přicházejí ve skupinách po šesti až osmi a zůstávají určitý čas se mnou. Jejich rodiče je svěřují do mé péče. Po dobu, kterou jsou u mne, jim předávám své znalosti o živých tvorech. Učím je milovat a vážit si světa, do něhož se narodili — země a moře a oblohy a všeho, co tam žije. Učím je tomuto světu porozumět. Učím je, že musí za život, který jim byl darován, vracet jiný život; učím je, jak se o tento život starat a rozvíjet ho. Začínáme jednoduše, například se zahradou. Končíme u celé složitosti, která obklopuje lidský život. To, co dělám, dělám s láskou. Jsem jednoduchý člověk s prostým nadáním — s darem, o který se mohu podělit s ostatními. Vyvolení se o nic s ostatními nedělí. Nikdy jsem nebyla pravou Vyvolenou — nikdy! Bylo to něco, k čemu jsem byla vybrána, aniž bych si to přála, nebo se k tomu hodila. To všechno jsem opustila. Náplní svého života jsem učinila tuto vesnici a její obyvatele. Tady je celý můj život. Patřím sem."

„Možná." Druid mluvil klidným a vyrovnaným hlasem a lehce odrážel její hněv. „Přece z tak malicherných důvodů neodmítneš elfům pomoci? Když jim nepomůžeš, zcela určitě zahynou. Postaví se nepřáteli a budou bojovat jako kdysi ve starém světě, kdy je zlo poprvé ohrozilo. Ale tentokrát jim bude chybět magie, která je tehdy posílila. Všichni zemřou."

„Ty děti svěřili do mé péče..." začala spěšně, ale Allanon náhle zvedl paži.

„Co si myslíš, že se stane, až budou elfové pobiti? Myslíš si, že démoni se s tím spokojí a zastaví se na hranicích západní země? Co bude potom s tvými dětmi, Amberle?"

Amberle na něj chvíli beze slov zírala a potom pomalu sklesla zpátky na lavičku. Z očí jí znovu vyhrkly slzy a proto pevně sevřela oční víčka.

„Proč jsem byla vybrána?" ptala se tiše, téměř šeptala. „Nebyl pro to žádný důvod. Neusilovala jsem o to — a bylo tolik jiných, kteří o to velice stáli." Spustila sevřené ruce do klína. Byla to fraška, Druide — špatný vtip. Chápeš to? Přes pět set let nebyla vybrána žádná žena. Samí muži. Ale pak jsem byla vybrána já — neuvěřitelný, krutý omyl. Omyl."

Druid se díval někam do zahrad, jeho tvář byla zase jednou bez jakéhokoli výrazu.

„Nebyl to omyl," odpověděl, i když Wilovi se zdálo, že si povídá pro sebe. Pak se tiše otočil k Amberle. „Co tě tak vylekalo, Amberle? Ty máš strach, viď?"

Nezvedla hlavu, ani neotevřela oči. Jen krátce přikývla.

Allanon se znovu posadil. Tón jeho hlasu se změnil, byl teď vlídný a laskavý. „Strach patří k životu, ale člověk se mu musí postavit otevřeně, nikdy ho nesmí skrývat. Čeho se tak bojíš?"

Dlouho bylo ticho. Wil, který seděl od těch dvou o několik lavic dál, se v tichosti zvědavě předklonil.

Konečně Amberle promluvila, zašeptala: „Jeho se bojím."

Druid se zamračil. „Ellcrys?"

Ale tentokrát mu Amberle neodpověděla. Zdvihla ruce ke své uplakané tváři a setřela si slzy. Otevřela své zelené oči a znovu vstala.

„Kdybych souhlasila, že s tebou půjdu do Arborlonu, kdybych souhlasila, že se postavím tváří v tvář svému otci a ostatním, že se ještě jednou naposledy postavím před Ellcrys — kdybych to všechno udělala, všechno, o co jsi mě žádal, co se stane, když on mi nesvěří své semeno?"

Allanon se narovnal. „Pak se smíš vrátit do Havensteadu a já už tě nebudu vyrušovat."

Amberle se na chvíli zamyslela. „Chtěla bych si to rozmyslet."

„Na rozmýšlení není čas," naléhal Allanon. „Musíš se rozhodnout hned, ještě dnes večer. Démoni tě už hledají."

„Chci si to rozmyslet," opakovala. Upřela zrak na Wila. „Jakou roli v tom všem hraješ ty, léčiteli?" Wil jí chtěl odpovědět, ale její rychlý úsměv ho umlčel. „Na tom nesejde. Nějak jsem vycítila, že my dva jsme na tom stejně. Nevíš toho víc než já."

Ještě méně, chtěl jí odpovědět Wil, ale Amberle se už od něj odvrátila.

„Nemám pro vás v domku dost místa," promluvila znovu k Allanonovi. „Můžete se vyspat tady, jestli chcete. Zítra si o tom znovu promluvíme."

Vykročila k domku a její kaštanové vlasy jí po zádech splývaly jako závoj až do pasu.

„Amberle!" zavolal na ní Allanon.

„Zítra," odpověděla a ani nezpomalila.

A pak byla pryč, tiše zmizela v domovních dveřích a Druida s venkovanem zanechala venku ve tmě samotné.

Kapitola 11

Stvůra, která si pro Wila přišla mátožným oparem jeho spánku, byla beztvarým výplodem jeho snů, jenž se strašidelně vynořil až z hlubin jeho podvědomí. Bylo to ztělesnění hrůzy, věc, která číhala v nejtemnějších zákoutích jeho mysli, kde skrýval svůj nejhlubší strach. Plížilo se to na něj tajně a vychytrale, s lehkostí to proklouzávalo kolem překážek, kterými se to snažil zadržet, pohybovalo se to plynule a rychle a snažilo se to Wila obklíčit ze všech stran. Neviděl to přicházet; ani by to nikdy vidět nechtěl. Bylo to nehmotné, neidentifikovatelné; postrádalo to jakýkoli intelekt. Podstatou té věci bylo vytvářet zdrcující pocit hrůzy samotnou svou existencí. Samozřejmě se před tím dal na útěk — hbitě utíkal krajinou své představivosti, běžel a běžel, až se mu zdálo, že tomu už musel uniknout. Ale neunikl. Náhle to tu bylo zas a rychle a neodvratně se to blížilo. Prudce vyrazil, aby tomu unikl a zoufale křičel o pomoc, jakoukoli pomoc. Ale nebyl tam nikdo, kdo by mu pomohl. Byl s tou věcí sám a nemohl jí uniknout. A přece uniknout musel, protože kdyby ho to dostihlo, kdyby se ho to dotklo, byla by to jeho smrt, tím si byl naprosto jistý. A tak plný strachu utíkal, naslepo, v zádech přitom cítil horký dech té věci...

Náhle se s trhnutím probudil a vyskočil do sedu, až odhodil přikrývky. Ve tváři i na těle pocítil noční chlad. Jeho paže byly zality potem a až někde uvnitř lebky slyšel divoké bušení svého srdce.

Vedle něj se přikrčila Allanonova temná postava a ramena mu sevřely jeho silné ruce. Druid ztlumil hlas do drsného šepotu.

„Pospěš si, venkovane. Objevili nás."

Wil Ohmsford se nemusel ptát, kdo je objevil. To jeho sen se stal skutečností. Vyskočil na nohy, sebral pokrývky a pospíchal za Druidem, který už mířil k domku. Jako by něco tušila, objevila se na kraji verandy Amberle, noční košile, která strašidelně vlála kolem její útlé postavy ji dodávala přízračný vzhled. Allanon šel rovnou k ní.

„Řekl jsem ti, aby ses oblékla," zašeptal rozzlobeně.

Zdálo se, že ji nepřesvědčil. „Nechceš mě obelstít, že ne, Druide? Není to jen nějaká hra, kterou sis vymyslel, abych se snáze rozhodla vrátit se s tebou do Arborlonu?"

Allanonovi zlostí zrudla tvář. „Ještě tu budeš pár minut postávat a odpověď přijde sama! Honem se obleč!"

Stála pevně na svém. „No dobře, ale já nemohu opustit své děti. Někdo je musí dopravit do bezpečí."

„Na to není čas." naléhal Druid. „Ostatně, když zůstanou tady, budou ve větším bezpečí, než kdyby někde klopýtaly ve tmě."

„Když je takhle opustím, neporozumí tomu."

„Zůstaň tu a děti skončí stejně jako ty!" Allanon byl u konce s trpělivostí. „Probuď nejstaršího. Řekni mu, že musíš na nějaký čas odejít, že nemáš na vybranou. Řekni mu, aby nerozsvěcel a tiše odvedl ostatní do sousedního domku. A teď udělej, co jsem ti řekl — a pospěš si!"

Tentokrát neodporovala, ale otočila se a zmizela někde uvnitř domku. Wil si srovnal pomačkané oblečení a sroloval přikrývky. Společně s Druidem osedlali koně a přivedli je k průčelí temného domku, aby počkali na Amberle. Ta přišla téměř okamžitě, na nohou holínky a oblečená do kalhot, přepásané tuniky a dlouhého modrého jezdeckého pláště.

Allanon přivedl dívku a venkovana těsně před Artaqa, něco mu tiše šeptal a přitom hladil jeho saténový krk. Potom podal otěže Wilovi. „Nasedni."

Wil ho poslechl a vydrápal se vysokému vraníkovi do sedla. Artaq potřásl hlavou a odfrknul si. Allanon mu znovu něco vlídně pošeptal, potom uchopil Amberle v pase a vysadil ji nahoru za venkovanova záda, jako by nevážila víc než pírko. Pak vsedl na

Draka.

„A teď tiše," varoval. „Ani slovo."

Zahnuli na vozovou cestu, která vedla kolem domku a projížděli spící vesnicí směrem na východ. Hluboké ticho narušoval jen tichý dusot kopyt jejich koní na hlinité cestě. Za pár minut nechali vesnická stavení za sebou a dojeli na kraj lesa. Před nimi se rozprostírala pečlivě obdělávaná pole; jak projížděli napříč úhlednými řádkami již dozrávajícího obilí a kukuřice, voda v zavlažovacích kanálech se v měsíčním svitu třpytila. V dálce po obou stranách spadaly zalesněné svahy údolí do travnatých plání.

Allanon beze slov sesedl. Chvíli bez hnutí stál a napínal sluch v nočním tichu. V jeho temné tváři bylo znát úzkostné napětí. Nakonec si stoupl těsně k Artaqovi a naznačil Wilovi a Amberle, aby se k němu sehnuli.

„Jsou všude kolem nás." Jen tiše šeptal. Wila zamrazilo. Druid si ho prohlížel, jako by oceňoval jeho schopnosti. „Zúčastnil jsi se někdy lovecké štvanice?" Wil přikývl. „Dobře. Vy dva s Amberle pojedete na Artaqovi. Když půjde do tuhého, ponechte mu volnost. On vás z toho bezpečně dostane. Pojedeme na sever po okraji vesnice až tam, kde svah údolí spadá do travnaté pláně. Až tam budeme, znamená to, že jsme se dostali z jejich obklíčení. Za žádnou cenu nezastavujte, rozumíte? Kdyby nás rozdělili, nevracejte se zpátky. Jeďte na sever, dokud se nedostanete ke Stříbrné řece. Když vás hned nedostihnu, přebroďte řeku a pokračujte na západ do Arborlonu."

„Co chceš...?" ptal se spěšně Wil.

„Nestarej se o to, co bych mohl dělat já," přerušil ho stroze Druid. „Udělej prostě to, co jsem ti řekl."

Wil neochotně přikývl. To, co mu Druid řekl, se mu nelíbilo ani za mák. Když Allanon odcházel, otočil se Wil dozadu k Amberle.

„Pevně se drž," zašeptal a snažil se přitom usmívat. Amberle jeho úsměv neopětovala. V očích měla neskrývaný strach.

Allanon znovu vyskočil do sedla. Pomalu, opatrně projížděli po okraji lesa, který lemoval západní hranici Havensteadu. Celé údolí bylo ponořeno do hlubokého ticha. Jako stíny proklouzávali lesní tmou a jejich oči pátraly nocí po jakémkoli pohybu. Před nimi se v mezerách porostu počal v hrozivé mohutnosti vynořovat severní svah údolí.

Pak najednou Allanon prudce strhnul koně a dával znamení, aby všichni byli zticha. Beze slov ukázal na pole po levici. Wil a Amberle sledovali směr jeho paže. Nejdřív neviděli nic, jen jednu řadu za druhou obilných stébel, potemnělých v měsíčním svitu do tmavě šedých stínů. Ale o chvilku později jejich oči zachytily rychlý pohyb něčeho matně podobného zvířeti, co vylezlo z jednoho ze zavlažovacích kanálů a zmizelo v poli.

Nějakou dobu vyčkávali, ztuhlí mezi stromy, potom znovu vyrazili. Moc daleko se nedostali, když se najednou z lesa za nimi ozvalo hluboké vytí, při kterém jim krev tuhla v žilách. Amberle se pevněji chytila Wila kolem pasu a přitiskla mu hlavu na záda.

„Vlkodlaci," zašeptal potichu Allanon. „Zachytili naší stopu."

Důrazně stiskl Draka ve slabinách a vybídnul ho k pomalému klusu. Artaq si neklidně odfrknul a klusal za ním. Vytí zesílilo, jak se přidávali noví a noví a najednou bylo slyšet i hluk, který vydávají těla, prodírající se hustým lesem.

„Jeď!" zakřičel Allanon.

Koně prudce vyrazili a ostře změnili směr doleva pryč z krytu lesního porostu. Tryskem jako o závod podél okraje polí sledovali linii zavlažovacího kanálu směrem k terénnímu zlomu, který ústil do travnaté pláně. Všude kolem nich se zvedalo zuřivé a hladové vytí. Ze tmy po jejich levé ruce se nad obilnými a kukuřičnými stébly náhle začaly vynořovat obrovské skákající stíny, které se divoce draly jejich směrem. Wil se přitiskl k Artaqovu krku a povzbuzoval mohutného vraníka k vyšší rychlosti. Před nimi se na obzoru objevila soutěska, spásná cesta z údolí.

Z lesa šikmo před nimi se vyrojilo půl tuctu naježených temných tvorů, podobných vlkům, ale mnohem větších. Jejich tváře vypadaly jako groteskně znetvořené tváře lidské,

když je v měsíčním světle zdvihali a cvakali dlouhými zuby. Allanon obrátil Draka přímo proti nim, pozdvihl výhružně paži a u konečků prstů mu zajiskřil modrý oheň. Za okamžik do středu smečky vyšlehl spalující modrý blesk a rozprášil ji na všecky strany. Drak se prodíral přímo jejich středem a strachy hlasitě ržal.

Artaq již předstihl jak Druida, tak vlkodlaky, jeho hladké tělo se napřímilo, jak běžel s větrem o závod směrem k otevřené pláni. Z polí před nimi se vynořilo několik temných tvorů, chňapajících koni po nohách. Artaq nezpomalil. Jednu bestii zachytil hrudí a srazil ji v divokých kotrmelcích k zemi. Ostatní brzy nechal za sebou. Wil se sehnul a stáhl tak i Amberle blíž ke koňskému hřbetu, zároveň mírně povolil otěže. Zprava zpoza stromů vyběhli další vlkodlaci a noční tmu naplnilo jejich vytí. Vtom se do nich zařízly modré ohnivé paprsky a vytí přešlo do vřískání bolestí. Artaq běžel dál.

Pak se najednou vpředu na kraji lesa objevil osamělý obrovský vlkodlak, který běžel rovnoběžně s lesní říčkou, která napájela zavlažovací kanály. Vyrazil kupředu, aby je odřízl. Pohyboval se s udivující rychlostí, plynule a bezhlesně proskakoval vysokou trávou. Wil cítil, jak jeho hrudník stahuje cosi studeného a tvrdého. Bestie příliš rychle stahovala jejich náskok; už jí neuniknou. Udělal to jediné, co mu zbývalo. Divoce vykřikl na Artaqa a povolil mu otěže. Mohutný vraník zareagoval. Někde hluboko uvnitř sebe objevil novou sílu. Prodloužil krok. Vlkodlak už je téměř dostihl, masivní, temný a hrůzný, jako by se najednou vynořil z temnot těsně vedle nich. Wil zavřel oči a ještě jednou naposledy zařval. Artaq mu odpověděl zaržáním. Vzchopil se a přeskočil říčku, která jim přetínala cestu. Dopadl na druhý břeh a uháněl pryč z lesů a polí Havensteadu dál do otevřených plání.

Ještě hezkou chvíli měl Wil oči zavřené, víčka strachy pevně stažená. Jak tak prchali do noci, držel se prostě Artaqova krku a pod sebou cítil uklidňující pohyb tohoto obrovitého oře. Když nakonec zase zdvihl hlavu a odvážil se na okamžik pohlédnout dozadu, přes skrčenou Amberle, zjistil, že jsou sami. Po celém údolí vyrůstaly z temnot sloupy ohně a kouře a vzduch byl plný šíleného vřískání. Po vlkodlacích nebylo nikde ani stopy. Ale také ani stopy po Allanonovi.

Skoro bez přemýšlení Wil Artaqovi přitáhl uzdu a zprudka ho otočil nazpátek. Allanonovy příkazy byly jednoznačné. Za žádných okolností se neměl vracet. Měl se postarat hlavně o Amberle. Svěřil mu ji pod ochranu; to ona musela být za každou cenu zachráněna. Krátce pohlédl do její dětské tváře, sotva znatelné ve tmě za jeho zády, do jejích zelených očí, tázavě k němu vzhlížejících. Dobře věděl, co by měl udělat. Ale věděl také, že Druid zůstal někde vzadu a má pravděpodobně velké problémy. Jak by ho mohl prostě ponechat svému osudu a pokračovat v útěku?

Jeho nerozhodnost trvala jen chvilku. Z údolí za nimi tryskem vyjel vyděšený Drak, jeho šlachovité tělo bylo napjaté, jak udržoval svůj nejdelší krok. Druid se držel na jeho hřbetě hluboko sehnutý, černý plášť kolem něj divoce vlál; jeho temná postava, odrážející se proti horizontu, byla zbarvena ohnivými jazyky do ruda. Těsně za nimi běželi vlkodlaci. Huňaté šelmy zuřivě poskakovaly vysokou trávou a svou nenávist k lidem, kteří jim unikli, vybíjeli divokým vytím.

Wil okamžitě obrátil Artaqa na sever a zaryl mu paty do slabin. Mohutný vraník zafrkal a vyrazil. Tentokrát mu venkovan nepovolil otěže, ale pečlivě ho ovládal. Jejich útěk by se mohl pěkně protáhnout a vraníkova úctyhodná síla měla své meze. Artaq běžel lehce, nevzpíral se a nechal se vést. Wil se nachýlil kupředu a cítil, jak ho Amberle objala kolem pasu pevněji a znovu přitiskla svou tvář do jeho zad.

O míli později se Drak dotáhl na jejich úroveň, těžce přitom oddychoval, nozdry rozšířené, celý pokrytý potem a blátem. Přece jen už začínal být unavený. Wil pohlédl s úzkostí na Allanona, ale Druid se ani neohlédl; upíral zamračený pohled na terén před nimi a pobízel koně krátkými pohyby rukou.

A tak se jejich stíhání napříč travnatými pláněmi u Stříbrné řeky protahovalo s hrozivým odhodláním jejich pronásledovatelů. Zuřivé vytí vlkodlaků brzy ztichlo a změnilo se ve zvuky přerývaného oddychování, přerušovaného zklamaným vrčením. Pak už prchající

jezdci slyšeli jen tlumené svištění větru a pravidelný dusot kopyt svých koní. Tak běželi, lovci a lovená zvěř, údolími, která protínala mírně svažité kopce, stoupali protáhlými svahy — kolem ovocných sadů, kolem osamocených dubů a vrb, přes klikaté potůčky, pořád dál tichem a temnotou rozlehlých plání. Čas ubíhal. Ujeli téměř dvacet kilometrů. Vzdálenost mezi nimi a jejich pronásledovateli se pořád neměnila.

Nakonec se před nimi objevila Stříbrná řeka, široká vodní stuha zalitá měsíčním světlem, zářící ze tmy mezi nízkými pahorky, které lemovaly její přivrácený břeh. Wil řeku spatřil první a vykřikl. Když ho Artaq uslyšel, okamžitě vyrazil kupředu a znovu se dostal před Draka. Wil se ho snažil opožděně zadržet, ale vraník se tentokrát nenechal držet na uzdě. Pořád ještě běžel lehce, hladce a znaveného Draka nechal rychle za sebou.

Mezera mezi Artaqem a ostatními se stále zvětšovala. Wil se ještě pořád snažil přitáhnout koni uzdu, když si povšiml přihrblých temných postav, které se náhle vynořily ze tmy před nimi — ohnutých zkřivených postav pokrytých naježenými šedými chlupy. Démoni! Wil cítil, jak se mu svírá žaludek. Byla to past. Cekali tu, číhali tu pro případ, že by se někomu podařilo uniknout vlkodlakům u Havensteadu. A teď byli rozloženi po celé délce břehů Stříbrné řeky a jak se k nim jezdci přibližovali, uzavírali kruh.

Artaq je zpozoroval a ostře zahnul doleva do malého stoupání. Drak ho následoval, asi padesát metrů za ním. Vlkodlaci běželi ještě dost daleko za ním, ale neustále se k unavenému koni přibližovali a dali se znovu do vytí. Artaq plným tryskem dosáhl vrcholu stoupání a pustil se dolů ke Stříbrné řece. Démoni před ním se rychle přeskupili, aby mu přehradili cestu. Wil je teď už zřetelně rozeznával, kočkovité bestie s ženskými tvářemi, pokroucené a groteskní. Skákavě se blížili k vraníkovi, odporně mňoukaly a když zvedly čenichy, bylo vidět jejich dlouhé vyceněné zuby.

Na poslední chvíli Artaq ostře zabočil a obrátil do protisměru, zpátky do svahu. Kočkovité zrůdy, vřískající zklamáním, nechal za sebou. V tom okamžiku dosáhl vrcholu kopce Drak, ale vyčerpáním klopýtl a svalil se na zem. Allanon upadl a zamotal se do svého pláště, několikrát se převalil, ale hned byl zase na nohou. Ze všech stran se na něj sesypali vlkodlaci, ale modrý blesk, který se z jeho prstů rozprostřel do širokého spalujícího oblouku, je rozprášil jako vichřice spadané listí. Artaq znovu zahnul doleva. Wil a Amberle se zoufale tiskli k jeho hřbetu, aby je neshodil dolů. Artaq se pak rozběhl přímo proti těm kočkovitým bestiím, které se ho snažily polapit, řičel nenávistí a řítil se teď rovnoběžně s řekou. Pohyboval se tak rychle, že do nich najel dřív, než si uvědomily, co má v úmyslu. Několik z nich se po něm vrhlo, končetiny s drápy připravené trhat, ale téměř okamžitě je nechal za sebou.

Vyhnul se jejich chňapajícím drápům mocným skokem a uháněl pryč do tmy. Za ním vyšlehl oblouk modrého ohně a spálil nejbližší pronásledovatele na popel. Wil se znovu krátce zadíval dozadu a uviděl Allanona stát na vrcholu kopce, obklíčeného ze všech stran vlkodlaky a těmi kočkovitými bestiemi. Příliš mnoho! Wil slyšel tato slova, jak mu hystericky křičí někde v jeho mozku. Z Druidových rukou vytrysknul oheň a Allanon zmizel v závoji kouře a změti temných skákajících postav.

Pak najednou nějaký šestý smysl varoval venkovana před novým nebezpečím. Spěšně odvrátil zrak od bitvy na vrcholu kopce. Zčista jasna se objevilo půl tuctu dalších vlkodlaků, kteří se blížili k Artaqovi tichými mocnými skoky. Wil pocítil náhlý příval paniky. Byli s Amberle chyceni v pasti mezi démony a řekou. Zpředu jim cestu přehradil hustý pruh lesa. Za nimi byli démoni, kterým se právě vyhnuli. Neměli kam uniknout.

Artaq nezaváhal. Zabočil ke Stříbrné řece. Vlkodlaci za ním, nehlučné, rychlé, temné přízraky. Wil si byl jist, že tentokrát neuniknou. Allanon byl daleko a nemohl jim už pomoci; zůstali zcela sami.

Stříbrná řeka se přibližovala. V dohledu nebyl žádný brod — jen široká vodní rozloha, příliš široká, příliš hluboká a příliš rychle plynoucí, než aby ji mohli překonat; kdyby se o to pokusili, uvědomil si Wil, téměř s jistotou by je to smetlo. Ale Artaq nezpomaloval. Ať už bylo hrozící nebezpečí jakkoli veliké, mohutný vraník se již rozhodl. Chtěl se dostat přes

řeku.

Vlkodlaci to také vycítili. Byli pozadu méně než deset metrů a teď se vrhali ze všech sil vpřed, rozhodnuti konečně Wila a elfí dívku chytit. Amberle varovně vykřikla. Wil horečně šátral ve své tunice po koženém váčku s elfeíny. Nevěděl ani, jestli je může použít; věděl jen, že něco udělat musí. Byl příliš pomalý. V okamžiku, kdy jeho dlaň sevřela kameny, dosáhli okraje břehu Stříbrné řeky. Artaq sebral všechny své síly a skočil dolů, s Wilem a Amberle přitisknutými k jeho hřbetu. V tom samém okamžiku je zalilo bílé světlo a zmrazilo veškerý jejich pohyb, jako by byli chyceni uvnitř nějakého obrazu. Vlkodlaci zmizeli. Stříbrná řeka zmizela. Všechno bylo to tam. Byli sami a pomalu stoupali vzhůru, pomalým rovnoměrným letem do záplavy toho bílého světla.

Kapitola 12

Byl tu od nepaměti. Byl tu dřív než muži a ženy, dřív než národy a vlády, dřív než celá historie lidstva. Byl tu dokonce dřív, než se starý kouzelný svět rozdělil na dva tábory ve válce dobra se zlem a tak byl nezměnitelně předurčen charakter života pro následující staletí. Byl tu v těch časech, kdy svět byl posvátným rájem a všichni živí tvorové spolu vycházeli v míru a harmonii. Byl tehdy mladý a sám byl magickou bytostí, když se pozemské magické bytosti teprve rodily. Žil v zahradách, které mu byly svěřeny do opatrování a staral se o ně a o všechny živé tvory, kteří v nich nalezli svůj domov, dbal o to, aby byly zachovány, uchráněny a obnovovány. Neměl tehdy žádné jméno, protože jména nebyla potřebná. Byl tím, čím byl a jeho život právě začínal.

Tehdy ještě nevěděl, kým se má stát. Jeho budoucnost byla jen mlhavým a vzdáleným příslibem šeptaným v kuloárech jeho snů a on nemohl předvídat, jaká bude ve skutečnosti. Nemohl předvídat, že jeho život nemá být konečný jako u ostatních živých bytostí, ale má se roztáhnout přes celá staletí životů, oslavovaných při narození a zapomínaných ve smrti, dokud nebude zahalen ozdobným pláštěm nesmrtelnosti. Nemohl předvídat, že všichni, kteří přišli na svět spolu s ním a všichni, kteří se měli narodit potom, ať už magické bytosti, nebo lidé, zmizí do nenávratna, zatímco on bude přetrvávat. Ani by předvídat nechtěl, protože byl ještě příliš mladý a plný víry, že jeho svět bude vždycky stejný, jako byl tehdy. Kdyby věděl, že bude žít tak dlouho, až se všechno změní k nepoznání, nebyl by si přál dál žít. Chtěl by zemřít a spojit se opět se zemí, která ho zrodila.

Byla by to nenahraditelná ztráta, protože se měl stát posledním zbytkem těch legendárních časů, kdy byl svět ve svých počátcích, posledním zbytkem míru a harmonie, krásy a jasu ráje na zemi. Bylo to osudově rozhodnuto v počátku všech počátků a navždy to změnilo jeho způsob života, navždy to změnilo smysl jeho života. Pro svět upadlý v nemilost se měl stát malou připomínkou toho, co bylo ztraceno. Měl se stát také příslibem, že všechno, co existovalo kdysi, by se mohlo jednou zase navrátit.

Nejdřív to nepochopil. Cítil jenom šok a zděšení, když zjistil, že se svět mění, jeho krása uvadá, jeho jas pohasíná — že všechno, co bylo tak prodchnuto mírem a harmonií, má být ztraceno. Brzo byly jeho zahrady jediné, co přetrvávalo. Z těch, co přišli na svět spolu s ním, nepřežil ani jediný. Zůstal sám. Nějaký čas byl zoufalý, podlehl žalu a sebelítosti. Potom změny, které ničily krajinu kolem něj, začaly rušivě zasahovat i do jeho malého světa a hrozit, že jej také uchvátí. Tehdy si připomněl svou zodpovědnost a začal svůj dlouhý a těžký zápas o zachování zahrad, jež byly jeho domovem, pevně rozhodnut, že tento poslední kousek původního světa musí za každou cenu přežít, i kdyby všechno ostatní mělo být ztraceno. Ubíhaly roky a jeho boj neustával. Zjistil, že stárne jen neznatelně. Objevil v sobě sílu, o které neměl ani tušení. Po určité době si začal uvědomovat smysl své osamělé existence — že mu byla svěřena nová zodpovědnost, nová povinnost, které musí dostát. A jak ji prakticky prováděl, přijal novou funkci za svou a s jejím přijetím přišlo i porozumění.

Po staletí tvrdě pracoval, skryt před očima celého světa. Vstoupil do mýtů, které se staly součástí folklóru národů rozrůstajících se kolem něj. Stal se postavou přetvořenou lidskou fantazií, postavou, o které se vyprávělo s pokřivenou přízní a samolibou shovívavostí. A teprve po pohromě, kterou lidé nazvali Velkými válkami, po konečném zničení starého světa a vzniku nových ras, teprve potom si začali lidé uvědomovat, že tento mýtus je vlastně pravdou. Protože tehdy se rozhodl, že vůbec poprvé vyjde ze svých zahrad do okolního světa. Měl k tomu pádný důvod. Znovu pocítil přítomnost magie ve světě kolem sebe; přitom nejvyšší a nejlepší magii ovládal on sám — magii života. Země byla opět nová a svěží a on viděl v jejím znovuzrození příležitost vrátit se do doby svého mládí a

znovu získat všechno, co tehdy poznal. Jeho prostřednictvím by mohla být konečně propojena minulost s budoucností. Nešlo by to lehce ani rychle; přesto, mohlo by to vyjít. Ale nemohl už zůstávat izolovaný a skrytý ve svých zahradách. Musel vyjít ven. Bezpečně uložený uvnitř jeho nevelkého útočiště spočíval zárodek toho, co svět tak zoufale potřeboval znovu získat; byla v něm podstata všeho, co mu bylo kdysi svěřeno do opatrování. Pochopil, že nestačí, aby to bylo jen uchováno. Uvědomil si, že se to musí stát základem dalšího vývoje — nejen to, je třeba to všem ukázat a zpřístupnit. Musí se o to sám postarat.

A tak vyšel ze svých zahrad, které byly jeho domovem po bezpočet staletí, do krajiny, která se rozprostírala kolem nich — do krajiny šťavnatých luk a mírně zvlněných kopců, stinných zalesněných údolí a tichých jezírek, s řekou, která vše propojovala v jeden celek a byla tepnou toho kraje. Nechtěl však cestovat daleko od svých zahrad, protože ty byly jeho hlavní starostí a jejich ochrana vyžadovala, aby se příliš nevzdaloval. Ukázalo se však, že nemusí cestovat daleko. Kraj, který nalezl, se mu líbil. Zasadil seménko původního světa do jeho středu a označil ho za svůj tím, že mu vdechl zvláštní jas, aby ho každý lehce poznal a také tím, že poskytl své požehnání a ochranu všem jeho obyvatelům i těm, kteří jen projížděli, každému, kdo to potřeboval. Tehdy nové rasy začaly chápat, co všechno udělal; všichni mluvili o něm a o jeho zemi s úctou a respektem. Po celém Čtyřzemí se začal vyprávět jeho příběh. S každým novým vyprávěním pak jeho příběh rostl, až se z něj nakonec stala legenda.

Pojmenovali ho podle kraje, který si vyvolil za svůj. Říkali mu Král Stříbrné řeky.

Přišel za Wilem a Amberle v podobě starce, objevil se náhle uprostřed toho bílého světla, seschlý a ohnutý stářím. Jeho oblečení viselo na jeho útlé postavě, jako by byla z křehkých tyček. Vlasy mu splývaly na ramena v hustých bílých kadeřích. Jeho moudrá tvář byla pokryta vráskami a opálená; jeho temně modré oči měly barvu mořské vody. Usmíval se na přivítanou a Wil i Amberle mu úsměv opětovali, protože vycítili, že od tohoto muže jim nehrozí žádné nebezpečí. Pořád se ještě tiskli k Artaqovu širokému hřbetu a Artaq byl natažen do plného kroku, nehybný ve světle, které je všechny drželo jako zmrazené. Ani venkovan, ani elfí dívka nechápali, co se to stalo, a přece necítili žádný strach, jenom hlubokou uklidňující ospalost, která je znehybňovala silněji než železné řetězy.

Stařec se před nimi zastavil, rozmazaný a nezřetelný v oparu bílého světla. Zlehka se dotkl Artaqovy hladké tváře a vraník slabě zaržal. Pak se stařec podíval na Amberle a v jeho očích se objevily slzy.

„Dítě, kéž bys byla moje," zašeptal. Přistoupil blíže a natáhl se, aby mohl vzít její dlaň do svých. „V této zemi se ti nestane nic zlého. Buď v pokoji. Naše cíle nás spojují a jednou se spojíme se zemí."

Wil se snažil promluvit, ale nemohl. Stařec o krok ustoupil a pozvedl ruku na pozdrav.

„Teď si odpočiňte. Spěte.“ Začal se ztrácet, mizel zpět do bílé záře. „Spěte, děti života."

Wilovi ztěžkla víčka. Byl to příjemný, vítaný pocit a on se tomu nevzpíral. Cítil, jak drobná Amberle, která se o něj opírala, najednou sklesla a její ruce ho svíraly v pase volněji. Světlo jako by se stahovalo pryč od nich a obestřela je temnota. Zavřel oči a spánek ho přemohl.

Měl sen. Stál v něm uprostřed zahrady plné neuvěřitelné krásy a pohody, oslňující svými barvami a vůní, tak nádherné, že všechno ostatní, co ve svém životě viděl, nebo co pokládal za možné, bledlo ve srovnání s ní. Stříbřité vodní stužky vytékaly z pramenů ukrytých v hloubi země a vlévaly se do tichých jezírek. Nad hlavou se mu skláněly větve stromů a příjemně stínily slunce, jehož záře prosvítala v teplých zlatých proužcích. Cesty a cestičky pokrýval smaragdový hedvábný koberec měkké, svěží trávy. Všechno — dokonce i způsob, jakým ptáci létali, ryby plavaly a zvířata kráčela — všechno v těchto zahradách se dělo v harmonii, potěšení a pohodě. Venkovana prodchnul pocit hlubokého, trvalého klidu, naplnění a štěstí, tak silný, že se rozplakal.

Když se však otočil, aby se o své pocity podělil s Amberle, zjistil, že zmizela.

Kapitola 13

Když se Wil Ohmsford probudil, slunce zrovna vycházelo. Ležel v travnatém údolí pod spojenými korunami dvojice javorů. Masou širokých zelených listů prosvítalo v dlouhých pruzích jasu ranní sluníčko, které ho přinutilo přimhouřit na chvilku oči. Poblíž bylo slyšet slabý zvuk vln, narážejících do břehu. Na okamžik si myslel, že je ještě v čarovných zahradách svých snů. Zdály se mu tak skutečné, že se automaticky zvedl na lokti a spěšně se rozhlédl. Ale zahrady byly ty tam.

Vedle něj ležela Amberle a ještě spala. Zaváhal, ale pak se natáhl, uchopil ji za rameno a jemně s ní zatřásl. Neklidně se pohnula a otevřela oči. Překvapeně si ho prohlížela.

„Jak se cítíš?" zeptal se.

„Dobře." Promnula si oči. „Kde to jsme?"

Wil zakroutil hlavou. „Nevím."

Dívka se pomalu posadila a rozhlížela se po malém údolí.

„Kde je Allanon?"

„To taky nevím." Wil zkusil natáhnout nohy a byl překvapený, když zjistil, že jsou uvolněné a nic ho nebolí. „Je pryč. Všichni jsou pryč — Allanon, ty nestvůry..." Na chvíli se odmlčel, protože zaslechl, že v křoví na vzdálenějším konci mýtiny se něco pohybuje. Skrz listy vykoukla známá černá tvář a ozvalo se tiché zaržání. Wil se usmál. „Dobrá, alespoň Artaq je ještě pořád s námi."

Vraník si líně uždibl trs trávy, setřásl ze sebe větvičky a listí, při klusal k Wilovi a strčil do něj nozdrami. Wil ho chvíli hladil po jeho hladké hlavě a drbal za ušima. Amberle se mlčky dívala.

„Viděla jsi toho starce?" zeptal se Wil.

Vážně přikývla. „Ten stařec byl Král Stříbrné řeky."

Wil se na ni podíval. „Myslel jsem si to. Můj dědeček se s ním kdysi setkal, před mnoha lety. Až do dneška jsem si nebyl tak docela jist, jestli skutečně existuje. Je to zvláštní." Artaq poodešel několik kroků a začal se pást. Wil kroutil hlavou. „Zachránil nám tam život. Vlkodlaci nás skoro dostali..." Zachytil vystrašený pohled, který se vloudil do dívčiných očí a zmlkl. „Tak či tak, myslím, že jsme už v bezpečí."

„Bylo to jako sen, viď?" řekla tiše. „Vznášeli jsme se v tom světle na Artaqově hřbetě a pod námi nebylo nic, jen to podivné světlo. Pak k nám přišel, vyšel z prázdnoty a něco říkal..." Zmlkla, jako by ji ty vzpomínky mátly. „Viděl jsi to?"

Venkovan přikývl.

„A potom zmizel," pokračovala. Mluvila spíš pro sebe, než k němu, jako by se snažila vzpomenout si na všechno, co se stalo. „Zmizel a světlo také zmizelo a... a potom..." Zvědavě se na něj zadívala.

„Ty zahrady?" naznačoval. „Viděla jsi ty zahrady?"

„Ne." Zaváhala. „Ne, nebyly tam žádné zahrady, jen tma a... a pocit, který nemohu popsat. Já... pocit dosažení cíle, myslím." Podívala se na něj, jako by hledala pomoc, ale on na ni jen zíral celý zmatený. „Stál jsi tam vedle mne," pokračovala. „Stál jsi tam, ale neslyšel jsi mě. Oslovila jsem tě, ale ty jsi mě zřejmě neslyšel. Bylo to tak zvláštní."

Wil se nahnul dopředu. „Vzpomínám si na toho starce i na to světlo, přesně jak jsi je popsala. Vzpomínám si. Když zmizeli, pamatuji si, že jsem usnul... nebo si aspoň myslím, že jsem usnul. Rozhodnější tam byla se mnou, na Artaqovi. Cítil jsem kolem pasu tvé ruce. Další věc, kterou si pamatuji, je, že jsem stál v těch zahradách — nikdy jsem neviděl něco takového: byly tak pokojné a nádherné a tiché. Ale když jsem se po tobě rozhlížel, nebyla jsi tam. Byla jsi pryč."

Beze slov na sebe chvíli hleděli.

„Myslím, že bychom se měli raději starat, kde jsme se to octli teď," řekl nakonec Wil.

Namáhavě se zvedl a znovu se rozhlédl kolem. Pozdě si vzpomněl, že by měl Amberle pomoci vstát, ale ta už stála vedle něj a vytřepávala si listí a trávu z vlasů. Chvilku váhal a pak se vydal skrz křoví, které je obklopovalo, za zvukem vodních vln.

O chvilku později stáli na břehu jezera tak rozlehlého, že linie jeho břehu se v obou směrech zatáčela až k horizontu a tam mizela. Na vrcholcích vln se objevovaly záblesky stříbrné pěny a voda byla hluboká a v ranním slunci jasně modrá. Travnaté břehy vroubily vrbové, jilmové a jasanové hájky, jejich listy se mírně vlnily v lehkém jižním vánku, který přinášel vůni zimolezu a azalek. Na bezmračné obloze nad jezerem se vzpínal oblouk zářivých, třpytivých barev, který zdánlivě vycházel z jednoho konce horizontu a zapadal za druhý.

Wil pohlédl vzhůru, aby určil polohu slunce, pak se otočil k Amberle a nevěřícně kroutil hlavou.

„Víš, kde jsme? Jsme někde na severním břehu Duhového jezera. Ten stařec nás přenesl po proudu Stříbrné řeky až k jejímu ústí do Duhového jezera a přes jezero až sem. Jsme teď na míle vzdáleni od místa, odkud jsme vyjeli."

Amberle roztržitě přikývla. „Asi máš pravdu."

„Určitě mám pravdu." Wil v rozrušení přešel až ke kraji vodní hladiny. „Jenom nevím, jak to dokázal."

Amberle si sedla do trávy a hleděla do dálky přes jezero.

„Podle legendy pomáhá těm, kteří jeho pomoc potřebují, když cestují jeho krajem — ochraňuje je před zlem a bezprávím." Na chvíli se odmlčela a zjevně byla duchem někde daleko. „Něco mi říkal... kéž bych si na to vzpomněla."

Wil ji neposlouchal. „Měli bychom vyrazit. Arborlon je daleko odtud. Ale když budeme cestovat severozápadním směrem, měli bychom najít Mermidon a pak sledovat jeho tok až do Západní země. Je to přes spoustu otevřené krajiny, ale tentokrát nebude tak lehké nás najít. Neexistuje žádná stopa, kterou by mohli sledovat.

Jak se v myšlenkách soustředil na cestu, která je čekala, vůbec si nevšiml výrazu znepokojení, který se objevil v Amberlině tváři.

„Mělo by nám to trvat asi čtyři dny — možná pět, protože máme jen jednoho koně. Když budeme mít štěstí, mohli bychom někde po cestě najít dalšího, ale to bych asi chtěl příliš mnoho. Také by bylo dobré, kdybychom měli nějaké zbraně; vždyť nemáme ani lovecký luk. To znamená, že budeme jíst ovoce a divoce rostoucí zeleninu. Ovšem mohli bychom..."

Zmlkl, když si najednou uvědomil, že Amberle kroutí nesouhlasně hlavou. Dívka zkřížila nohy a posadila se.

„Co je na tom špatného?" zeptal se a přisedl si vedle ní.

„Ty, kvůli jedné věci."

„Jak to myslíš, že já?"

„Vypadáš jako bys věděl o všem, co se má od teď stát. Nemyslíš, že by sis měl poslechnout, co si o tom myslím já?"

Wil na ní zíral, poněkud vyvedený z míry. „No, jistě, já..."

„Nevšimla jsem si, že by ses mě na to zeptal," pokračovala a nevšímala si jeho koktání. „Nebo si myslíš, že není nutné se mě zeptat?"

Venkovan zrudnul. „Promiň. Jenom jsem..."

„Jenom jsi učinil rozhodnutí, na která jsi neměl žádné právo." Na chvíli se odmlčela a chladně si ho prohlížela. „Vždyť já dokonce nevím, co ty tu vlastně děláš. Jediným důvodem, proč jsem s tebou šla až sem je, že jsem ve skutečnosti neměla na vybranou. Je čas zjistit několik věcí. Především, proč tě vzal Allanon s sebou, Wile Ohmsforde? Kdo jsi?"

Wil jí to řekl; začal s příběhem Shey Ohmsforda a výpravou za Shannarovým mečem a skončil příchodem Allanona do Storlocku a jeho výzvou, aby pomohl vyhledat Krvavý

oheň. Řekl jí všechno; rozhodl se, že by nemělo význam před ní něco skrývat, protože vycítil, že kdyby nebyl k této dívce zcela upřímný, nechtěla by s ním už mít nic společného.

Když skončil. Amberle si ho chvíli mlčky prohlížela a pak pomalu zakroutila hlavou.

„Nevím, jestli ti mám věřit, nebo ne. Myslím, že bych měla. Skutečně nemám žádný důvod ti nevěřit. Jenom se toho přihodilo tolik, že právě teď si nejsem příliš jistá ničím." Zaváhala. „O elfeínech jsem slyšela vyprávět. Patřily k staré magii a povídalo se, že se všechny ztratily dlouho před Velkými válkami. Ale ty tvrdíš, že Allanon dal tři z nich tvému dědečkovi a že ten je pak dal tobě. Kdyby všechno, co jsi mi řekl, byla pravda..." Zmlkla a zadívala se Wilovi do očí. „Mohl bys mi je ukázat?" Požádala ho.

Venkovan zaváhal, ale pak sáhl do své tuniky. Uvědomil si, že Amberle ho zkouší, ale pak si pomyslel, že na to má právo. Na všechno, co jí řekl, měla konec konců jen jeho slovo a přitom měla svěřit svou bezpečnost do jeho rukou. Vytáhl odřený kožený váček, rozvázal tkaničky a vysypal si kameny do dlaně. Byly dokonale tvarované, tmavě modré a v ranním slunci jasně zářily.

Amberle se sehnula a s vážností si je prohlížela. Pak se obrátila zase na Wila.

„Jak víš, že tohle jsou elfeíny?"

„Řekl mi to dědeček. A Allanon."

Zdálo se, že to na ni neudělalo dojem. „Víš, jak je ovládat?"

Zakroutil hlavou. „Nikdy jsem to nezkoušel."

„Takže vlastně nevíš, jestli ti jsou k něčemu, nebo ne, viď?" Tiše se zasmála. „Nebudeš to vědět, dokud je nepoužiješ. To není příliš povzbudivé, že ne?"

„Ne, moc ne," přitakal.

„A přesto jsi tady."

Pokrčil rameny. „Připadalo mi to jako správná věc." Vložil elfeíny zpátky do váčku a schoval ho do tuniky. „Myslím, že musím počkat a pak uvidím, jak to dopadne a poznám, jestli jsem se mýlil, nebo ne."

Chvíli si ho pozorně prohlížela a nic neříkala. Čekal, co bude dál.

„Máme mnoho společného, Wile Ohmsforde," prohlásila nakonec. Zkřížila ruce na kolenou a zdvihla je. „Tak dobře, řekl jsi mi kdo jsi — myslím, že si zasloužíš stejnou zdvořilost z mé strany.

Mé rodné jméno je Elessedil. Eventin Elessedil je můj dědeček. Z určitého hlediska jsme oba do toho zataženi kvůli tomu, kdo jsou naši dědové."

Wil přikývl na souhlas. „Myslím, že máš pravdu."

Vítr se opřel do jejích vlasů a rozprostřel je jako závoj po její tváři. Odhrnula praménky vlasů stranou a znovu se zadívala přes jezero.

„Ty víš, že se nechci vrátit do Arborlonu," řekla.

„Vím."

„Ale myslíš si, že bych měla jít právě tam, viď?"

Natáhl se dozadu, opřel se o lokty a pozoroval oblouk duhy nad jezerem.

„Ano, myslím, že bys měla jít právě tam," odpověděl.

„Samozřejmě se nemůžeš vrátit do Havensteadu; démoni tě tam budou hledat. A hezky brzo budou po tobě slídit i tady. Musíš se neustále pohybovat z místa na místo. Jestli se Allanonovi podařilo uniknout..." Na chvíli se odmlčel, zneklidněn důsledky toho, co právě řekl. „Jestli se Allanonovi podařilo uniknout, bude počítat s tím, že pokračujeme v cestě do Arborlonu a že se tam s ním setkáme." Podíval se na ni. „Jestli máš nějaký lepší nápad, rád si ho vyslechnu."

Dlouho mlčela. Jen se pořád dívala na Duhové jezero, pozorovala půvabnou hru vln a nastavovala tvář větru. Když konečně znovu promluvila, bylo to jen šeptem.

„Já mám strach."

Potom se podívala na něj, zdálo se, že se chystá ještě něco říci, ale ještě si to rozmyslela. Usmála se — byl to první opravdový úsměv, který u ní viděl.

„No dobrá, jsme to ale párek bláznů! Ty se svými elfeíny, které mohou, ale také nemusí být tím, co si myslíš, a já, která se chystám udělat jedinou věc, o které jsem přísahala, že nikdy neudělám." Vstala, poodešla několik kroků a pak se obrátila k Wilovi, který se mezitím také postavil. „Chci, abys něco věděl. Myslím si, že jít do Arborlonu nemá smysl. Myslím si, že se Allanon ve mně zmýlil. Ani Ellcrys, ani elfové mě nepřijmou znovu mezi sebe, protože už mezi Vyvolené nepatřím a je jedno, co si o tom snad Allanon myslí."

Na chvíli se odmlčela. „Nicméně, udělat cokoli jiného by asi nemělo smysl, co myslíš?"

„Já si myslím, že nemělo," souhlasil s ní Wil.

Přikývla na souhlas. „Tím je tedy rozhodnuto." Díval se do její dětské, ale rozvážné tváře. Dodala: „Doufám jen, že neděláme chybu."

Wil si povzdechl. „Jestli je to chyba, tak to pravděpodobně dost brzo poznáme." Donutil se k chabému úsměvu. „Pojďme najít Artaqa a uvidíme."

Zbytek dne a celý den příští strávili cestováním na severozápad lučinami Truborohu. Bylo teplé, suché a příjemné počasí a čas rychle ubíhal. Kolem poledne prvního dne se na severu objevila tmavá bouřková mračna, zlověstně visící nad skalnatými štíty Dračích zubů, ale o západu slunce je vítr odvál někam nad Králičí planiny a pak zmizely. Venkovan a dívka střídali jízdu na Artaqovi s chůzí, jeli vždy oba, pak zas oba dva jistou dobu šli pěšky, aby si velký vraník mohl odpočinout. Artaq i po několika hodinách jízdy vypadal svěží, ale Wil nechtěl riskovat, že se unaví. Po démonech, kterým unikli u Stříbrné řeky, nebylo ani stopy, ale ty stvůry je jistě ještě pořád hledaly. Wil chtěl mít Artaqa svěžího a připraveného k rychlému útěku, kdyby měli tu smůlu a démoni by je našli.

Protože neměli žádné zbraně, s výjimkou malého loveckého nože, který měl Wil za pasem, byli nuceni jíst ovoce a zeleninu, rostoucí divoce v travnatých pláních. Wil shledával tu stravu dostatečnou, i když mu moc nevyhovovala, ale Amberle, jak se zdálo, to vůbec nevadilo. Když už nic jiného, vypadala se stravou docela spokojená. Měla nadání objevit potravu tam, kde by to Wil nečekal; z nejnepravděpodobnějších míst vytahovala jedlé rostliny a kořeny, které všechny lehce rozpoznávala a popisovala do nejmenších detailů. Wil jí pozorně naslouchal, čas od času se na něco zeptal. Zjistil, že to je jediný námět, o kterém byla ochotna hovořit. Zpočátku se snažil zavést řeč jinými směry, ale příliš neuspěl. A tak si povídali o rostlinách a kořínčích a zbytek času cestovali mlčky.

První noc spali v topolovém hájku u potůčku, kde našli čistou pitnou vodu. Odpoledne druhého dne dojeli k řece Mermidon a začali sledovat její tok na sever. Až k tomuto místu nepotkali nikoho, ale později minuli půl tuctu poutníků, někteří šli pěšky, jeden jel v malém dvoukoláku taženém osly. Všichni si s nimi vyměnili několik přátelských slov a zamávali jim na rozloučenou, než pokračovali v cestě.

Když slunce zapadalo, utábořili se na břehu Mermidonu, jihozápadně od města Tyrsis, ve skrytu lesíka, ve kterém se střídaly borovice vejmutovky s vrbami. Wil vyrobil improvizovaný rybářský prut z vrbové větve, kusu provázku a háčku ze svého oblečení. Během půlhodinky chytil párek pruhovaných okounů. Právě ryby kuchal na kraji řeky, když se na jihu objevila karavana vozů a blížila se k protějšímu břehu. Byly to vesele pomalované maringotky se šikmými střechami z cedrových fošen, měly ručně vyřezávané dřevěné dveře, okna zdobená mosazí a v zapadajícím slunci jasně zářily. Vozy táhla spřežení čistě vyhřebelcovaných koní, jejichž postraňky se blýskaly stříbrem. S vozy drželo krok několik jezdců v hedvábných šatech a za jejich ztepilými postavami vlály, stejně jako za uzdami jejich koní, pestrobarevné stužky. Wil chtě nechtě všeho nechal a pozoroval, jak se to podivné procesí blíží k řece se zvukovým doprovodem skřípajících kol, vrzajících kožených postrojů, výkřiků a hvízdání na povzbuzení koní. Téměř naproti místu, kde venkovan seděl, se karavana stočila do volného kruhu a kymácivě se zastavila. Z vagónů vyskákalo množství mužů, žen a dětí, kteří začali vypřahat a stavět tábořiště.

Mezi stromy za Wilem se objevila Amberle a připojila se k němu. Venkovan na ni krátce pohlédl a pak se zadíval stejným směrem jako ona, přes řeku na hemžení na druhém

břehu.

„Tuláci," prohlásil zamyšleně.

Přikývla na souhlas. „Už jsem se s nimi setkala. Elfové je nemají příliš v lásce."

„To nemá nikdo." Vrátil se ke kuchání ryb. „Ukradnou všechno, co není přibito — a když to přibiješ, tak si vždycky najdou způsob, jak ti to rozmluvit. Mají své vlastní zákony a jiné je nezajímají."

Amberle se zlehka dotkla jeho paže. Pohlédl vzhůru a uviděl vysokého muže, celého v černém, s výjimkou tmavě zeleného pláště a šerpy, doprovázejícího dvě starší ženy v dlouhých pestrobarevných sukních a blůzách, které nesly k řece vědra na vodu. Zatímco ženy nabíraly do věder vodu, dlouhán si sundal klobouk se širokou krempou a s rozmáchlým gestem se Wilovi a Amberle hluboce poklonil. Přitom mu jeho do bronzova opálenou tvář, stíněnou černým plnovousem, rozzářil široký úsměv. Wil zdvihl paži a srdečně mu na oplátku zamával.

„Jenom jsem rád, že jsou na druhé straně řeky," zabručel k Amberle, když vstali a vydali se zpátky do svého tábořiště.

Pochutnali si na pikantních rybách, lahodném ovoci, zelenině a vše zapili pramenitou vodou, pak se usadili u ohně a skrz mezery v lesním porostu pozorovali záři tuláckých ohňů, které vzplály ve tmě za řekou. Jistou dobu mlčeli, zabráni každý do svých myšlenek. Pak se Wil obrátil k Amberle.

„Jak to, že toho tolik znáš o pěstování rostlin — mám na mysli zahrady kolem tvého domku v Havensteadu, ale i jedlé kořeny a rostliny, které jsi našla během naší cesty. Někdo tě to naučil?"

Překvapeně se na něj podívala. „Na to, že jsi poloviční elf, toho skutečně o nás moc nevíš."

Wil pokrčil rameny. „Máš pravdu. Všechna elfí krev, kterou v sobě mám, pochází od mého otce, a ten zemřel, když jsem byl ještě hodně malý. Nemyslím si, že by můj dědeček někdy byl v Západní zemi — alespoň o tom nikdy nemluví. V každém případě si myslím, že jsem nikdy moc nepřemýšlel o tom, že jsem poloviční elf."

„Je to něco, o čem bys přemýšlet měl," řekla tiše. Její zelené oči vyhledaly Wilovy. „Abychom mohli porozumět, čím jsme, musíme napřed pochopit, čím jsme byli."

Neřekla to jako výtku Wilovi, ale skoro jako by si to vyčítala sobě. Wil najednou zjistil, že toho chce vědět o téhle dívce víc; cítil, že by mohl najít způsob, jak ji přesvědčit, aby mu svěřila alespoň malou část své osobnosti, místo toho, že se tak uzavírá do sebe.

„Možná, že bys mi mohla pomoci, abych to pochopil aspoň zčásti," nabídl jí po chvilce přemýšlení.

Chvilku jí bylo na očích vidět, jak váhá, skoro jako by si myslela, že to na ní jen tak hraje. Dlouho váhala, než mu odpověděla.

„Tak dobře, snad bych mohla." Přesunula se kolem ohně, takže teď seděla přímo proti němu. „Nejdřív musíš vědět, že elfové jsou přesvědčeni, že za ochranu a zachování země a všeho, co na ní žije a roste, stejně rostlin jako živočichů, nesou morální zodpovědnost. Vždycky se, jako děti země, drželi tohoto přesvědčení, především se podle toho chovali. Za časů starého světa zasvětili celý svůj život péči o lesy a pralesy, ve kterých žili, rozvíjeli jejich různé rostlinné formy a chránili zvěř, kterým lesy poskytovaly útulek. Samozřejmě se tehdy o moc jiného nestarali, protože žili odloučeně od lidí, jako samotáři. To se teď všechno změnilo, ale přesvědčení, že jsou morálně zodpovědní za svůj svět, to jim zůstalo. Od každého elfa se očekává, že stráví část svého života tím, že bude vracet zemi část toho, co si od ní vzal. Tím chci říci, že od každého elfa se čeká, že věnuje část svého života práci v přírodě — bude napravovat škody, které mohla utrpět špatným zacházením nebo nedbalostí, bude se starat o zvěř a ostatní život v přírodě, o stromy a menší rostliny, všude, kde toho bude zapotřebí."

„Je to součástí toho, co jsi dělala v Havensteadu?"

Přikývla na souhlas. „Svým způsobem ano. Vyvolení jsou od této povinnosti

osvobozeni. Když jsem přestala být jednou z Vyvolených a cítila, že už nejsem ve své vlasti vítána, rozhodla jsem se, že budu sloužit zemi. Nejvíc práce elfové udělají v Západní zemi, protože to je jejich vlast. Ale my jsme přesvědčeni, že za péči o přírodu nenesou zodpovědnost jen elfové, ale že je to věcí všech lidí. Do jisté míry s námi tuto víru sdílejí i trpaslíci, ale ostatní rasy o tom nikdy nebyly dost přesvědčeny. Proto někteří elfové odcházejí ze Západní země do obcí v jiných krajích a snaží se naučit lidi, kteří tam žijí, něco o jejich zodpovědnosti za péči o zachování jejich země. To jsem se snažila dělat v Havensteadu."

„A proto jsi pracovala s dětmi z té vesnice," domyslil si Wil.

„Hlavně s dětmi, protože děti jsou vnímavější k tomu, co učím a mají na učení čas. Když jsem byla malé dítě, učili mě o přírodě; tak to elfové dělají. Při praktickém využívání poznatků jsem byla obratnější než většina dětí — to bylo, myslím, jedním z důvodů, proč jsem byla vybrána mezi Vyvolené. Schopnosti Vyvolených chránit přírodu a pečovat o všechny formy života jsou na nejvyšší úrovni; Ellcrys to dokáže vycítit. Má pro to nějaký smysl..."

Amberle se, jak se zdálo, zadrhla uprostřed myšlenky, kterou nechtěla vyslovit. Náhle zmlkla a pokrčila rameny.

„Zkrátka a dobře, s dětmi v Havensteadu jsem to uměla a lidé z vesnice byli na mne moc hodní. Havenstead se stal mým domovem a já jsem ho nechtěla opustit."

Najednou uhnula pohledem a dívala se do ohně mezi nimi. Wil nic neříkal, jen se sehnul, aby přiložil pár rozházených kousků dřeva do plamenů. Po chvilce ticha k němu Amberle znovu pozvedla zrak.

„Tak dobře, teď už něco víš o tom, jaký cit mají elfové pro přírodu. Je to součást naší tradice, tak by ses měl snažit tomu porozumět."

„Myslím, že tomu rozumím," odpověděl zamyšleně Wil. „Alespoň zčásti. Nemám elfí výchovu, ale jako léčitel jsem se učil u Storsů. Jejich péče o lidské životy je skoro totéž jako péče elfů o přírodu. Léčitel musí učinit všechno, co je v jeho silách, aby zachoval život a zdraví mužů, žen a dětí, které léčí. K tomu jsem se zavázal, když jsem se rozhodl stát léčitelem."

Amberle se na něj znovu zvědavě podívala.

„Pak se mi zdá ještě podivnější, že tě Allanon dokázal přesvědčit, abys mě doprovázel. Jsi léčitel, člověk zasvěcený tomu, aby životy zachovával. Co budeš dělat, až budeš postaven před situaci, kdy budeš muset, abys mě ochránil, uškodit jiným, možná i způsobit jejich smrt?"

Wil se na ni upřeně díval, neschopný slova. Zatím mu nikdy ani nepřišlo na mysl, že by se něco takového mohlo stát. Když o tom teď přemýšlel, měl nepříjemný pocit nejistoty.

„Nevím, co budu dělat," přiznal s trapnými rozpaky.

Chvíli mlčeli a dívali se přes oheň jeden na druhého, neschopni se přenést přes tu trapnou situaci. Potom Amberle najednou vstala, přešla k Wilovi, sedla si vedle něj a impulzivně sevřela jeho dlaň. Svůj půvabný obličej, stíněný záplavou vlasů, otočila k Wilovi.

„To nebyla poctivá otázka pro takového člověka, jako jsi ty, Wile Ohmsforde. Mrzí mě, že jsem se tak ptala. Vydal ses na tuhle cestu, protože věříš, že mi můžeš pomoci. Není ode mne správné o tom pochybovat."

„Byla to oprávněná otázka," odpověděl pevně Wil. „Jenomže na ní neumím odpovědět."

„Ani bys neměl," trvala na svém. „Já bych měla vědět nejlíp, že některá rozhodnutí vyžadují určitý čas. Nemůžeme vždycky předvídat, co a jak se stane a proto nemůžeme předem vědět, jak se zachováme. Musíme se s tím smířit. Znovu se ti omlouvám. Zrovna tak by ses mě mohl zeptat, jak se rozhodnu, když mi Ellcrys řekne, že jsem pořád jednou z Vyvolených."

Wil se pousmál. „Dej si pozor na to, co říkáš. Jsem v pokušení se tě zrovna na tohle zeptat."

Pustila ihned jeho ruku a vstala. „To nedělej. Moje odpověď by se ti nelíbila." Smutně potřásla hlavou. „Myslíš si, že je to pro mne jednoduché, že se mohu lehce rozhodnout. V tom se mýlíš."

Přešla na druhou stranu ohně, sehnula se pro svůj cestovní plášť a rozprostřela ho na zemi. Když se uložila ke spánku a přikryla, ještě naposledy se k Wilovi obrátila.

„Věř mi, Wile Ohmsforde, až se budeme muset rozhodnout, bude to pro tebe lehčí než pro mne."

Přikryla si hlavu záhybem pláště a za chvilku už spala. Wil Ohmsford se zamyšleně díval do ohně. Uvědomil si, že jí věří, i když nebyl schopen vysvětlit proč.

Kapitola 14

Když se ráno probudili, byl Artaq pryč. Nejdříve si mysleli, že se v noci mohl zatoulat, ale když rychle prohledali lesík, ve kterém tábořili a travnatou pláň za ním, nebylo nikde po vraníkovi ani památky. V tu chvíli se kdesi v koutku Wilovy mysli začalo formovat nepříjemné podezření. Spěšně prozkoumal místo, kde nechali Artaqa pást a pak odtud postupoval po hranici tábora, čas od času si kleknul a přičichl k zemi, nebo se jí dotknul prsty. Amberle ho zvědavě pozorovala. Po pár minutách se zdálo, že na něco přišel. S očima neustále upřenýma na terén před sebou se vydal jižním směrem, prošel malým lesíkem a dál loukou — pětadvacet metrů, padesát metrů. Pak se začal stáčet k řece. Amberle šla za ním a na nic se neptala. O chvíli později stáli na břehu Mermidonu a překvapeně zírali na řadu mělčin, které se rozprostíraly pár set metrů po proudu řeky od jejich tábora.

„Tuláci." Wil to slovo vyplivnul jako hořkou pilulku. „V noci tady přebrodili řeku a ukradli ho."

Zdálo se, že Amberle je tím překvapená. „Jsi si tím jist?"

„Naprosto jist," přikývl Wil. „Našel jsem jejich stopy. Ostatně, nikdo jiný by to nedokázal. Artaq by se ozval, kdyby to udělal někdo jiný, než zkušený koňský handlíř — a tuláci patří k nejlepším. Podívej se, už odjeli."

Ukázal přes řeku na prázdný travnatý palouk, kde minulé noci stály maringotky tuláků. Chvíli se tam jen beze slov dívali.

„Co teď budeme dělat?" zeptala se nakonec Amberle.

Wil byl tak rozzlobený, že skoro nemohl mluvit. „Nejdřív půjdeme zpátky do tábora a sbalíme své věci. Potom přebrodíme řeku a prohlédneme si místo, kde tábořili."

Vrátili se do svého tábora, spěšně sbalili těch pár věcí, které s sebou měli a vrátili se k řece. Bez problémů se přebrodili mělčinami. O chvíli později stáli u nedávno opuštěného tábořiště tuláků. Wil znovu začal prohlížet terén, tentokrát se pohyboval rychleji a prošel ho z jednoho konce na druhý. Nakonec se vrátil zpátky tam, kde čekala Amberle.

„Strýček Flick mě naučil číst stopy, když jsme lovili v lesích u nás doma ve Stinném údolí," sdělil jí konverzačním tónem a bylo vidět, že se jeho nálada značně zlepšila. „Když jsem byl ještě malý chlapec, trávili jsme spolu celé týdny rybařením a chytáním zvěře do pastí. Vždycky jsem si říkal, že to, co jsem se tehdy naučil, by se mi jednou mohlo hodit."

Přikývla netrpělivě na souhlas. „Co jsi zjistil?"

„Odjeli západním směrem, pravděpodobně těsně před svítáním."

„A to je všechno? Nenašel jsi něco, co by svědčilo o tom, jestli s sebou mají nebo nemají Artaqa?"

„Ale ano, je s nimi, to je jisté. Vzadu u mělčin jsou stopy koně, který vešel do řeky z druhého břehu a vyšel z ní támhle. Jeden kůň a několik mužů. Docela určitě ho mají. Ale my si ho půjdeme vzít zase zpátky."

Pochybovačně si ho prohlížela. „Tím chceš říci, že je budeš pronásledovat?"

„Ovšemže je budu pronásledovat!" Znovu začínal být celý rozzlobený. „My oba je budeme pronásledovat."

„Jen ty a já?" Kroutila hlavou. „Pěšky?"

„Do setmění je můžeme dostihnout. Ty vozy jsou pomalé."

„Ovšem za předpokladu, že je dokážeme najít."

„To nebude nijak těžké. Kdysi jsem dokázal stopovat několik týdnů jelena divokým lesem, pokud nepršelo. Myslím, že dokážu stopovat celou karavanu vozů otevřenou travnatou plání."

„To, co říkáš, se mi vůbec nelíbí," oznámila tiše. „I když je skutečně najdeme a oni

doopravdy mají Artaqa, co asi budeme muset udělat potom?"

„O to se budeme starat, teprve až je dostihneme," odpověděl klidně.

Amberle se nevzdávala. „Myslím, že bychom se o to měli starat už teď. Vždyť je to tábor plný ozbrojených mužů a ty mi vykládáš, že je chceš pronásledovat. To, co se stalo, se mi nelíbí o nic méně než tobě, ale je to trochu nedostatečná omluva za ztrátu soudnosti."

S jistým úsilím se Wil ovládl. „Nehodlám o toho koně přijít. Především, kdyby nebylo Artaqa, démoni by nás tam u Havensteadu dostali. Zaslouží si lepší osud, než strávit zbytek svého života ve službě u těch zlodějů. A za druhé, je to jediný kůň, kterého máme a pravděpodobně jediný kůň, kterého vůbec můžeme mít. Bez něj budeme nuceni zbytek cesty do Arborlonu jít pěšky. Bude to trvat víc než týden a většinou budeme procházet otevřenými travnatými pláněmi. To dost podstatně zvyšuje nebezpečí, že nás objeví ty stvůry, které nás stále ještě hledají. A to se mi vůbec nelíbí. Artaqa potřebujeme."

„Zdá se, že jsi se už v té věci rozhodl," řekla bezvýrazně.

Souhlasně přikývl. „Ano, rozhodl. Ostatně, ti tuláci tak jako tak cestují do Západní země; alespoň nás povedou správným směrem."

Chvíli mlčela a téměř se na něj ani nepodívala. Pak konečně přikývla na souhlas.

„Tak dobře, budeme je tedy pronásledovat. Já chci také Artaqa dostat zpátky. Ale než je dostihneme, musíme si to trochu lépe promyslet. Do té doby bychom si raději měli připravit nějaký plán."

Vycenil zuby v širokém odzbrojujícím úsměvu. „To taky uděláme."

Celý den šli otevřenými travnatými pláněmi a sledovali stopu tulácké karavany. Bylo horko a sucho a z bezmračné modré oblohy do nich slunce jen pražilo. Cestou nalezli jen zřídka stinné místo, kde by se mohli trochu ochladit. Veškerá voda, kterou si nesli s sebou, byla brzo ta tam a nikde nenašli ani nejmenší pramínek, z něhož by ji mohli doplnit. Pozdě odpoledne už ve svých ústech cítili jen prach a žízeň. Všechny svaly na nohou je bolely a na chodidlech se jim udělaly puchýře. Mluvili jen zřídka a šetřili si síly, soustřeďovali se jen na přesouvání jedné nohy před druhou a přitom sledovali, jak slunce vpředu pomalu zapadá za horizont, dokud z denního jasu nezbyla jen kalná oranžová záře nad zemskými obrysy. Krátce nato se začalo stmívat, den přešel v soumrak, potom soumrak v noční tmu. Přesto pokračovali v chůzi, stopy kol vozů už nebyli schopni v trávě rozeznat a spoléhali se jen na svůj orientační smysl, že je povede přímo na západ. Noční oblohu rozjasnil svit měsíce a hvězd, jejichž tlumené světlo dopadalo na nekonečné travnaté pláně a trochu ulehčovalo venkovanovi a elfí dívce orientaci při jejich vytrvalém plahočení. Cítili, jak se jim stydnoucí pot na těle mísí s prachem a šaty jim nepříjemně tuhnou. Ani jeden z nich nenavrhl, aby se zastavili. Zastavit znamenalo připustit si, že tuto noc karavanu nedostihnou a že budou nuceni ještě jeden den pokračovat stejným způsobem. Vytrvale pochodovali, ztichlí, odhodlaní, dívka teď s mužskou rozhodností. To Wila překvapilo a vyvolalo to v něm skutečný obdiv k její duševní síle.

Pak uviděli daleko vpředu světlo, oheň propalující tmu jako maják a uvědomili si, že ty tuláky našli. Mlčky se vlekli až na doslech k ohni a pozorovali, jak se ze tmy postupně vynořují špičaté střechy domů na kolech, až se před nimi objevila celá karavana, stočená do volného kruhu, stejně jako na břehu Mermidonu.

Wil uchopil Amberle za paži a jemně ji stáhl dolů do dřepu.

„Jdeme dovnitř," zašeptal, přitom nespouštěl ani na okamžik tulácký tábor s očí.

Nevěřícně se na něj podívala. „Tak tohle je ten tvůj plán?"

„Něco o těch lidech vím. Jenom buď se mnou ve všem zajedno, ať řeknu cokoliv, a všechno dobře dopadne."

Vstal, aniž by čekal na její odpověď a vydal se směrem k táboru. Amberle se za ním chvilku dívala, pak vstala také a šla za ním. Jak se přibližovali ke kruhu vozů, začínali rozeznávat tváře mužů, žen a dětí, ozářené ohněm. Smích a útržky konverzace byly stále hlasitější a zřetelnější. Tuláci právě povečeřeli a přišel čas neformálních návštěv. Odkudsi z tábora k nim doléhaly tiché tóny nějakého strunného hudebního nástroje.

Dvacet metrů od obvodu kruhu Wil najednou vykřiknul. Amberle to tak překvapilo, že až nadskočila. Všichni v táboře nechali toho, co právě dělali a otočili hlavy jejich směrem. Bylo slyšet zmatený dupot a pak se v mezeře mezi vagóny poblíž přicházejícího páru objevila skupina mužů. Mlčky se snažili zrakem proniknout tmou, oheň teď měli v zádech a tváře skryté ve stínu. Wil nezpomalil. Pokračoval přímo k nim, Amberle krok nebo dva za ním. Celý tábor náhle ztichl.

„Dobrý večer," řekl Wil vesele, když se přiblížili ke skupině mužů, kteří jim zastoupili cestu do tábora.

Muži mlčeli. V záblescích ohně Wil zahlédl obnažené čepele nožů.

„Zpozorovali jsme váš oheň a mysleli jsme si, že byste nám mohli dát napít," pokračoval a nepřestával se usmívat. „Od svítání cestujeme bez vody a jsme už téměř úplně vyčerpaní."

Hloučkem mlčenlivých mužů se někdo protlačil kupředu. Byl to vysoký muž v tmavozeleném plášti a klobouku se širokou krempou — ten, se kterým se setkali u řeky.

„Ach, naši mladí cestovatelé ze včerejšího večera," oznámil klidně a bylo znát, že to není na přivítanou.

„No ne, to je překvapení, že se znovu setkáváme," reagoval Wil vesele. „My jsme měli, bohužel, velikou smůlu. V noci se nám ztratil náš kůň — musel se někam zatoulat, když jsme spali. Celý den jsme šli bez vody a potřebovali bychom se napít něčeho studeného."

„Skutečně." Dlouhán se chladně usmál. Měřil přes metr osmdesát, byl štíhlý a kostnatý, snědý obličej mu stínil černý plnovous, který dodával jeho úsměvu téměř výhružný výraz. Jeho oči, černější než okolní tma, vykukovaly zpod zvrásněného a pobytem v přírodě vybledlého obočí, které se svažovalo k nosu, v kobylce lehce zahnutému. Zvedl ruku — na každém prstu měl navlečen prsten — a pokynul mužům, kteří stáli za ním.

„Přineste vodu," nařídil. Oči přitom nespouštěl z Wila. Jeho výraz se nezměnil. „Kdo jste, moji mladí přátelé, a jaký je cíl vaší cesty?"

„Jmenuji se Wil Ohmsford," odpověděl venkovan. „Tohle je moje sestra Amberle. Cestujeme do Arborlonu."

„Do Arborlonu," opakoval dlouhán zamyšleně. „No dobrá, přirozeně, jste elfové — přinejmenším zčásti. To by poznal každý. Ale říkáte, že se vám ztratil kůň. Nebylo by pro vás moudřejší cestovat podél toku Mermidonu, než se takhle pustit přímo na západ?"

Wil vykouzlil ještě širší úsměv. „To jistě, uvažovali jsme o tom; ale, víte, pro nás je velice důležité, abychom se dostali do Arborlonu co nejdříve a pěšky by nám to trvalo moc dlouho. Včera jsme vás přirozeně viděli tábořit na druhém břehu řeky a také jsme viděli, že asi máte spoustu velmi pěkných koní. Mysleli jsme si, že kdyby se nám podařilo vás do setmění dostihnout, mohli bychom vyměnit něco cenného za jednoho z vašich koní."

„Něco cenného?" Dlouhán pokrčil rameny. „Možná. To by ovšem záleželo na tom, co nabízíš k výměně."

Wil přikývl. „Přirozeně."

Objevila se stařena, nesoucí džbán s vodou a jediný dřevěný pohárek. Podala je Wilovi, ten je beze slov přijal. Nalil si vodu do pohárku; tuláci se dívali, jak se zachová. Amberle nenabídl. Ta na něj překvapeně zírala, když všechno vypil a naprosto ji přehlížel. Pak si nalil podruhé a znovu všechno vypil. Když dopil, podal jí beze slov prázdný pohárek i džbán.

„Vidím, že se trochu vyznáš v našich Obyčejích," poznamenal dlouhán a v jeho temných očích se objevil zájem. „Zřejmě také víš, že jsme tuláci."

„Už jsem tuláky léčil," řekl Wil. „Jsem léčitel."

Mezi přihlížejícími proběhla vlna vzrušeného šepotu. Hlouček se od počátku rozhovoru značně rozrostl a nyní už tu byl skoro celý tábor, kolem třiceti mužů, žen a dětí, všichni v malebném oblečení ze zářivého hedvábí se spoustou stuh a šátků.

„Léčitel? To jsme nečekali." Dlouhán vykročil kupředu, s rozmáchlým gestem sejmul klobouk a hluboce se poklonil. Když se zase narovnal, podal Wilovi ruku. „Jmenuji se

Cephelo. Jsem náčelník této rodiny."

Wil podanou ruku přijal a srdečně jí potřásl. Cephelo se usmál.

„Tak dobře, nemůžeš zůstat takhle venku, noci jsou chladné. Pojď se mnou. Tvoje sestra může jít také. Vypadá to, že byste se oba potřebovali vykoupat a najíst."

Šel napřed hloučkem tuláků dovnitř kruhu vozů. Uprostřed tábora plál velký oheň, nad ním byl na trojnožce zavěšen železný kotlík. Záblesky ohně se odrážely od vesele pomalovaných vozů a široká paleta pestrých barev se mísila se stíny noci. Před maringotkami stály leštěné dřevěné lavice, zdobené složitými dřevořezbami, s polštáři plněnými peřím na sedadlech. Okna s mosaznými klikami, záclonami a korálkovými závěsy byla dokořán. Na jednom konci dlouhého stolu ležela spousta divoce vyhlížejících pík, mečů a nožů, všechny pečlivě srovnané. Dva malí kluci právě pečlivě olejovali jejich ostří.

Když došli k ohni, tak se k nim Cephelo najednou otočil.

„Tak a teď, co dřív — jídlo nebo koupel?"

Wil se na Amberle ani nepodíval. „Myslím, že koupel — a pro mojí sestru také, jestli můžete tu vodu postrádat."

„Můžeme," přikývl Cephelo a otočil se. „Eretrio!"

Zašustilo hedvábí a Wil najednou zjistil, že stojí tváří v tvář nejfantastičtější dívce, kterou kdy potkal. Byla drobná a křehká, tak trochu jako Amberle, ale bez dětské nevinnosti, kterou se vyznačovala elfí dívka. Husté černé vlasy jí splývaly v prstencích až na ramena, tmavé oči svědčily o její mlčenlivosti. Tvář měla krásnou, postavu dokonale tvarovanou; kdo ji viděl jednou, zapamatoval si ji navždy. Nosila vysoké kožené holínky, kalhoty a delší přepásanou blůzu z jasně červeného hedvábí, která spíše odhalovala, nežli skrývala, co bylo pod ní. Na zápěstích i kolem krku se jí blýskaly stříbrné kroužky.

Wil na ni užasle zíral a nemohl z ní odtrhnout oči.

„Moje dcera," prohlásil znuděně Cephelo. Ukázal na Amberle. „Odveď tu elfí dívku, ať se vykoupe."

Eretria se šibalsky usmála. „Mnohem zajímavější by bylo koupat jeho," nabídla a kývla směrem k Wilovi.

„Jen udělej, co jsem ti řekl," poručil přísně její otec.

Eretria nespouštěla oči z Wila. „Pojď se mnou, děvče," vyzvala Amberle, otočila se a byla pryč. Amberle šla za ní a nevypadalo to, že by z toho měla velkou radost.

Cephelo odvedl Wila na konec tábora, kde byl malý prostor mezi dvěma vozy, ověšený několika dekami. Uvnitř byla káď s vodou. Wil vešel dovnitř, svlékl se a šaty pečlivě složil na zem vedle kádě. Bylo mu jasné, že Cephelo zvědavě pozoruje všechny oděvní součásti, které ze sebe svléká, aby zjistil, jestli nemá něco cenného. Proto si dal velký pozor, aby mu váček s elfeíny nevypadl z kapsy tuniky. Začal nabírat vodu naběračkou a smývat ze sebe špínu a pot celodenního putování.

Léčitele, který by byl ochoten léčit tuláky, nepotkáváme moc často," řekl po chvíli Cephelo. „Většinou se o sebe musíme postarat sami."

„Učili mě Storsové," odpověděl mu Wil. „Ti pomáhají každému."

„Storsové?" Cephelo byl znovu velice překvapený. „Ale vždyť všichni Storsové — léčitelé jsou skřeti."

Venkovan přikývl. „Já jsem jediná výjimka."

„Zdá se, že jsi výjimečný v řadě věcí," prohlásil dlouhán. Posadil se nedaleko na lavičku a pozoroval, jak se Wil utírá osuškou a začíná si propírat šaty. „Máme pro tebe práci, kterou nám můžeš zaplatit za jídlo a nocleh, léčiteli. Někteří z nás potřebují tvou péči."

„Rád udělám, co bude v mých silách," odpověděl mu Wil.

„Dobře," přikývl spokojeně Cephelo. „Najdu pro tebe nějaké suché šaty."

Vstal a odešel. Wil rychle přendal elfeíny z tuniky do holínky a pak pokračoval v přepírání šatů. Cephelo byl téměř okamžitě zpátky a přinášel Wilovi tulácké hedvábné šaty. Ten si je od něj vzal a oblékl se do nich. Přestože ho holínka s elfeíny ve špičce

tlačila, vtěsnal do ní pravou nohu, pak obul levou. Cephelo zavolal na stařenu, která předtím přinesla vodu, a přikázal jí, aby se postarala o Wilovy mokré šaty. Venkovan jí je dal bez řečí. Bylo mu jasné, že stařena šaty pečlivě prohledá, ale její úsilí bude marné, nic nenajde.

Pak se vrátili k ohni doprostřed tábora, kde se k nim přidala Amberle, čistě umytá a převlečená do šatů podobných Wilovým. Každý dostal plný talíř, z kterého se ještě kouřilo a pohár vína. Posadili se u ohně a tiše jedli, zatímco tuláci se usadili kolem nich a zvědavě je pozorovali. Cephelo zaujal místo naproti nim. Se zkříženýma nohama se usadil na širokém polštáři se zlatými střapci. Ve tváři měl neproniknutelný výraz. Eretriu nebylo nikde vidět.

Když se najedli, shromáždil Cephelo ty členy své rodiny, kteří potřebovali Wilovu péči. Ten je beze slov jednoho po druhém prohlédl a léčil několik infekčních onemocnění, vnitřních poruch, kožních chorob a mírnějších horečnatých stavů. Přestože ji o to nikdo nepožádal, Amberle mu pomáhala, připravovala obvazy a teplou vodu, podávala jednoduchá rostlinná léčiva a hojivé masti. Wilovi trvalo skoro hodinu, než byl se vším hotov. Když skončil, přišel za ním Cephelo.

„Odvedl jsi dobrou práci, léčiteli." Usmíval se až moc mile. „Teď uvidíme, co pro tebe můžeme udělat na oplátku. Pojď se se mnou trochu projít — tudy."

Položil Wilovi kolem ramen svou dlouhou ruku a odváděl ho pryč od ohně. Povinnost uklidit ponechali na Amberle. Šli až na druhý konec tábora.

„Říkáš, že se ti včera v noci ztratil kůň, když jsme tábořili na břehu Mermidonu," řekl Cephelo zamyšleně. „Jak to zvíře vypadalo?"

Wil nehnul ani brvou. Znal tu hru, kterou právě hráli.

„Hřebec, celý černý."

„No tak tedy dobrá." Cephelo vypadal ještě zadumanější.

„Našli jsme takového koně, velmi krásné zvíře, právě dnes ráno, časně zrána. Zatoulal se do našeho tábora odněkud z okolních luk, právě když jsme zapřahali na cestu. Možná je to ten tvůj kůň, léčiteli."

„Možná," souhlasil Wil.

„Přirozeně jsme nevěděli, komu ten kůň patří." Cephelo se usmál. „Tak jsme ho sem přivedli spolu s našimi vlastními koňmi. Pojďme se na něj podívat."

Prošli kruhem vozů do prérie. Asi dvacet metrů za hranicemi tábora byli v řadě uvázáni koně tuláků. Najednou se ze tmy vynořily dvě temné postavy, tuláci ozbrojení píkami a luky. Cephelo jim krátce přikázal, aby se vrátili do svého úkrytu. Pak vedl Wila podél řady až na samý konec. A tam stál Artaq.

Wil přikývl. „Je to on."

„Má tvou značku, léčiteli?" zeptal se Cephelo, skoro jako by ho ta otázka uváděla do rozpaků. Wil zavrtěl hlavou. „Ale to je hrozná smůla, protože teď si nemůžeme být jisti, že ten kůň je skutečně tvůj. Konec konců, ve Čtyřzemí je hezká řádka černých hřebců a jak je máme od sebe rozeznat, když je jejich majitelé neoznačí? Tak to je tedy pořádný problém, léčiteli. Rád bych ti toho koně dal, ale když to udělám, je to pro mne velice riskantní. Tím chci říci, že se může stát, že když ti ho dám — a já si nepřeji nic jiného — a pak za mnou přijde jiný člověk a bude tvrdit, že také ztratil černého hřebce, tak najednou zjistíme, že jsme toho jeho koně dali omylem tobě. Vždyť bych pak za škodu, způsobenou tomu člověku, musel nést zodpovědnost."

„Ano, to máš, myslím, pravdu." Wil souhlasně přikývl, ale přidal přesně tu správnou špetku pochybnosti. Pečlivě se vyhnul polemice s Cephelovými směšnými hypotézami. Konec konců to byla jen součást hry, kterou spolu hráli.

„Ale věřím ti, přirozeně," prohlásil Cephelo s vážnou tváří. „Když už má člověk někomu věřit, tak rozhodně léčitelům." Zasmál se svému žertu od ucha k uchu. „Ale když se rozhodnu ti toho koně vydat, nesu, bohužel, určité riziko — to si musím jako praktický člověk, zabývající se často složitými záležitostmi, přiznat. A pak tu je otázka krmení a

péče, kterou jsme tomu zvířeti věnovali. Hřebelcovali jsme ho a starali jsme se o něj jako o vlastního; dávali jsme mu krmení, které máme pro naše koně. Jistě pochopíš, když ti řeknu, že mám pocit, že nám za to všechno něco dlužíš."

„Samozřejmě," přitakal Wil.

„Tak dobrá." Cephelo si spokojeně mnul dlaně. „Tak jsme tedy dohodnuti. Jediné, co zbývá, je určit cenu. Říkal jsi něco o tom, že vyměníš za koně nějakou cennost. Snad bychom teď mohli udělat poctivou směnu — to, co máš s sebou, výměnou za vyrovnání tvého dluhu. A nádavkem bych nikomu, kdo by snad hledal ztraceného černého hřebce, neřekl nic o tom, že jsme jednoho našli."

Spiklenecky přitom mrknul. Wil přistoupil k Artaqovi a hladil jeho sametové čelo; přitom mu dovolil, aby se čenichem přitulil k jeho hrudi.

„Bohužel nemám nic cenného," řekl nakonec. „Nevzal jsem si na cestu nic, čím bych snad mohl zaplatit, co jste pro mne udělali."

Cephelo na něj zíral s otevřenými ústy. „Nic?"

„Vůbec nic."

„Ale říkal jsi, že něco cenného máš..."

„To ano." Wil rychle přikývl. „Tím jsem myslel, že vám můžu nabídnout svoje služby jako léčitel — myslel jsem, že to by mohlo mít nějakou cenu."

„Ale tím jsi přece zaplatil za jídlo, nocleh a šaty pro tebe a pro tvou sestru."

„Ano, to je pravda." Na Wilovi bylo vidět, že z toho moc radosti nemá. Zhluboka se nadechl a pokračoval. „Snad bych ti mohl něco navrhnout." V Cephelově tváři se objevil nový zájem. „Tak tedy, zdá se, že oba cestujeme do Západní země. Kdybys nám dovolil jet s vámi, možná, že bychom přece jen našli, čím ti zaplatit — možná, že budeš mé služby ještě někdy potřebovat."

„To se mi zdá dost nepravděpodobné." Cephelo o tom chvilku uvažovat, pak zakroutil hlavou. „Nemáš nic cenného, co bys mohl dát za toho koně — vůbec nic?"

„Ne, nemám."

„Zdá se, že to je mizerný způsob cestování," bručel Cephelo a škrábal se ve vousech na bradě. Wil mlčel a vyčkával. „Tak dobrá, mám za to, že nebude na škodu, když s námi pojedeš až do elfích hvozdů. Stejně je to jen několik dní cesty, ale když do té doby pro nás nic neuděláš, budeme si možná muset toho koně ponechat za naši péči. To jistě chápeš."

Wil mlčky přikývl.

„A ještě něco." Cephelo přistoupil blíž k Wilovi a jeho výraz už nebyl nijak milý. „Doufám, že nebudeš tak hloupý a nepokusíš se nám toho koně ukrást, léčiteli. Znáš nás natolik dobře, že si jistě dokážeš představit, co by se ti stalo, kdyby ses o něco takového pokusil."

Venkovan se zhluboka nadechl a přikývl. Věděl to dobře.

„Dobrá." Dlouhán o krok ustoupil. „Dbej na to, aby ti to nevypadlo z paměti." Byl docela nešťastný z toho, jak se věci vyvinuly, ale pokrčením ramen vyjádřil, jak je mu to lhostejné. „Nechme už obchodních záležitostí. Pojď ke mně a napijeme se."

Zavedl Wila zpátky kruhem vozů, hlasitě zatleskal a všechny přítomné vyzval, aby se připojili k večírku s pitím a tancem na oslavu šťastného dne a na počest mladého léčitele, který jim prokázal takovou přátelskou službu. Wila posadili vedle náčelníka na vypolštářovanou lavici před dlouhánovou maringotkou, kolem které se brzy nedočkavě tísnila spousta mužů, žen a dětí z tuláckého tábora. Z velkého sudu začali stáčet víno a podávat všem kolem dokola poháry. Cephelo povstal a pronesl květnatý přípitek na zdraví své rodiny. Všichni pozvedli číše a naráz je vyprázdnili. Wil svůj pohár vypil s přestávkami. Rychle se rozhlédl kolem po Amberle a zjistil, že sedí až na obvodu kruhu, který ho obklopoval. Nevypadala ani trochu spokojeně. Přál si, aby měl čas jí to všechno vysvětlit, ale k tomu musel počkat, až budou chvilku sami. Zatím to bude prostě muset vydržet.

Poháry byly ihned znovu naplněny, byl pronesen další přípitek a všichni se znovu napili. Cephelo hlučně vyžadoval hudbu. Dopředu přenesli cimbály a strunné nástroje a jejich

majitelé začali hrát. Do noční tmy stoupaly tóny hudby divoké, nespoutané; melodie, které se neodbytně vracejí. Současně s hudbou táborem zněl tulácký smích, bezstarostný a veselý. Stočili další víno a rychle ho vypili; hudebníky začali povzbuzovat výkřiky. Wil cítil, jak mu víno stoupá do hlavy. Bylo to silné víno, příliš silné pro toho, kdo na něj nebyl zvyklý tak, jako tuláci. Musím být opatrný, říkal si, když znovu zvedal pohár při dalším přípitku. Tentokrát už tu jantarovou tekutinu jen po malých doušcích upíjel, místo aby ji vypil naráz. Ve špičce své pravé holínky cítil uklidňující tlak elfeínů, přitisknutých k noze.

Hudebníci začali hrát rychlejší melodie a tuláci se pustili do tance. Šest až osm jich utvořilo kruh a s propojenými pažemi se točili kolem ohně. Rychle vstávali další a přidávali se k nim, sedící začali tleskat do rytmu. Wil se k nim přidal, pohár s vínem odložil na lavici vedle sebe. Když se pro něj o chvíli později natáhl, zjistil, že je opět plný. Uchvácený hudbou ho vypil až do dna, aniž by si to uvědomil. Kruh tanečníků se rozpadl na jednotlivé páry, které se točily a vyskakovaly v záři táborového ohně. Někdo zpíval; smutná, melancholická píseň tajuplně souzněla s hudbou i tancem.

Pak se před ním najednou objevila Eretria, černá, štíhlá krasavice oděná do šarlatového hedvábí. Oslnivě se na něj usmívala, uchopila ho za ruce a přinutila ho vstát. Odtáhla ho mezi tanečníky a na chvíli ho pustila a odvířila v záplavě stužek a vlajících černých vlasů. A pak byla znovu u něj a její štíhlé paže ho pevně svíraly, když se spolu dali do tance. Vůně jejích vlasů a jejího těla se míchala s hřejivostí vína v jeho žilách. Cítil, jak se k němu tiskne, lehká jako peříčko a něžná, slyšel, jak mu šeptá slovíčka, taková, že nevěřil svým uším. Pak se mu z toho tance začala točit hlava; všechno kolem začalo splývat v barevném chaosu, který rotoval na pozadí noční oblohy. Hudba a tleskání byly stále hlasitější, stejně tak výkřiky a pískání tuláků. Cítil, jak se začíná vznášet nad zemí, s Eretriou v náručí.

A potom Eretria byla najednou pryč a on začal padat.

Kapitola 15

Probudil se s nejhorší bolestí hlavy, jakou kdy měl. K vědomí ho přivedl pocit, že s ním někdo třese jako prudký vítr s tenkou větvičkou a trvalo mu několik dlouhých minut, než si uvědomil, že leží natažen v zadní části jednoho z tuláckých vozů. Ležel na slamníku dřevěné postele u zadní stěny maringotky a díval se na podivnou směs goblénů, hedvábí a krajek, kovových a dřevěných nástrojů, které se kývaly a houpaly s pohybem vozu, kodrcajícího se po travnatých pláních. Nakřáplým oknem pronikaly jasné sluneční paprsky a Wil si uvědomil, že tvrdě spal celou noc.

Objevila se Amberle s vyčítavým pohledem ve svých modrozelených očích.

„Asi se tě nemusím ptát, jak se dnes ráno cítíš," prohlásila tak tiše, že její slova byla v rachocení kol sotva slyšet. „Doufám, že ti to za to stálo, venkovane."

„Nestálo." Pomalu se posadil. Každý jeho pohyb mu v hlavě způsoboval pulzující bolest. „Kde to jsme?"

„V Cephelově maringotce. Od včerejšího večera, jestli se dokážeš rozpomenout na tak vzdálenou dobu. Řekla jsem jim, že se pořád ještě zotavuješ z horečnatého onemocnění a že to asi nebude jen tím vínem, proč je ti tak zle. A tak mě sem vstrčili k tobě, abych o tebe pečovala, dokud se nepřesvědčím, že je ti už lépe. Vypij tohle."

Podala mu šálek s nějakou tmavou tekutinou. Wil si ten nevábně vyhlížející odvar podezřívavě prohlížel.

„Vypij to," opakovala nesmlouvavě. „Je to rostlinný prostředek proti kocovině z vína. Na to, abys poznal, co v tom je, nemusíš být léčitelem."

Bez odmlouvání to všechno vypil. Vtom si uvědomil, že nemá obuty holínky.

„Holínky. Co je s...?"

„Tiše!" Napomenula ho a rychle přešla do přední části vozu, kde byla malá zavřená dvířka. Beze slov sáhla pod postel a holínky vytáhla, pak ze šerpy, kterou měla kolem pasu, vyndala malý kožený váček s elfeíny.

Wil s výrazem úlevy sklesl zpátky a opřel se o stěnu.

„Ukázalo se, že ta oslava byla na tebe trochu moc," pokračovala s nádechem jízlivosti. „Když jsi ztratil vědomí, Cephelo tě přenesl do této maringotky, aby ses prospal. Přikázal už té stařeně, aby tě svlékla, ale já jsem ho přesvědčila, že kdyby se tvá nemoc vrátila, byla by nakažlivá a že v každém případě by tě urazilo, kdyby ti bez dovolení svlékli šaty. Zřejmě nepovažoval tu záležitost za tak moc důležitou, protože přikázal stařeně, aby šla zase pryč. Když pak také odešel, prohledala jsem tě a našla elfeíny."

Přikývl na souhlas. „To jsi se zachovala velmi chytře."

„Dobře, že alespoň jeden z nás," odmítla jeho poklonu se zvednutým obočím. Znovu vrhla rychlý pohled na zavřená dvířka. „Cephelo nechal tu stařenu hned vedle, aby na nás dávala pozor. Myslím, že není tak docela přesvědčen, že o tobě ví všechno, co by měl."

Wil se nahnul dopředu a bradu si podepřel oběma rukama. „To by mě nepřekvapovalo."

„Tak proč jsme ještě tady — kromě toho, že jsi včera večer vypil příliš mnoho vína?" chtěla vědět Amberle. „Ostatně, proč tu vůbec jsme?"

Natáhl ruku a Amberle mu podala elfeíny. Dal kožený váček zpátky do své pravé holínky a obul se. Pak se nahnul těsně k ní.

„Protože musíme přijít na to, jak si vzít Artaqa od těch lidí zpátky a protože to nemůžeme udělat jinak, než když zůstaneme s nimi," šeptal jen tak hlasitě, aby ho i přes skřípot vozu slyšela. „A mám k tomu ještě jeden důvod. Démoni, kteří nás honili u Havensteadu, budou hledat dvojici lidí — a ne celou karavanu. Možná, že je setřeseme, když budeme cestovat s tuláky. Kromě toho, pořád jedeme na západ a tam se přece chceme dostat; také cestujeme rychleji, než bychom dokázali pěšky.

„To je všecko moc hezké, ale taky je to nebezpečné," poznamenala. „Co máš v plánu udělat, až se dostaneme do lesů Západní země a Cephelo ti přesto odmítne Artaqa vydat?"

Pokrčil rameny. „O to se budu starat, až k tomu dojde."

„O tom už jsme před časem dlouze hovořili." Rozhořčeně potřásla hlavou. „Přinejmenším bys mohl ke mně mít větší důvěru, než doposud. Není to moc uklidňující, muset se na tebe spolehnout a přitom nemít ani nejmenší potuchy, co se chystáš udělat."

„Máš pravdu," souhlasil. „Promiň mi ten včerejší večer. Předtím, než jsme vešli do tábora, tak jsem ti toho měl povědět víc, ale abych ti řekl pravdu, nebyl jsem rozhodnut, co budeme dělat, až teprve když jsme ho našli.

„To ti věřím." Zamračila se.

„Podívej se, pokusím se ti to teď trochu vysvětlit," nabídl se. „Tuláci cestují ve společenstvích — rodinách — to už víš. Název „rodina" je trochu zavádějící, protože její členové nejsou vždycky pokrevní příbuzní. Tuláci často vyměňují, nebo dokonce prodávají děvčata na vdávání i děti jiným rodinám. Mají určitý druh skupinového vlastnictví. Každá rodina má svého náčelníka — patriarchální typ, který o všem rozhoduje. Ženy jsou považovány za podřízené mužům; tomu říkají Obyčeje. Pro tuláky je to přirozený řád věcí. Pevně věří, že ženy mají mužům sloužit a poslouchat je a muži ženy ochraňovat a zaopatřovat. Tradičně platí, že kdo vstoupí do jejich tábora, ten by měl dodržovat jejich obyčeje, pokud chce být vítaným hostem. To proto jsem si vzal vodu jako první. Proto jsem tě nechal uklidit, když jsme skončili s ošetřováním nemocných. Chtěl jsem jim dokázat, že znám a ctím jejich obyčeje. Kdyby tomu uvěřili, měli bychom naději, že nám Artaqa vrátí."

„Nezdá se mi, že by to tak dopadlo," poznamenala Amberle.

„Ne, zatím ne," připustil. „Ale dovolili, abychom jeli s nimi; normálně by o takové věci ani neuvažovali. Tuláci nemají moc rádi lidi, kteří nepatří do žádné jejich rodiny."

„Nechali nás jet s nimi, protože Cephelo je zvědavý, co jsi zač a chce se dozvědět víc, než jsi mu zatím řekl." Na chvíli se odmlčela. „Eretria má o tebe také víc než pomíjivý zájem. Dala to jasně najevo."

Nechtěně se zazubil. „A asi si myslíš, že mě to pití a tancování včera ohromně bavilo?"

„Jestli to chceš doopravdy vědět — ano, přesně to si myslím."

Řekla to a ani trochu se přitom neusmívala. Wil se opřel o stěnu a ten pohyb mu způsobil další pulzující bolest uvnitř hlavy.

„Tak dobře, uznávám, že jsem to včera trochu přehnal. Ale k tomu, co jsem dělal, jsem měl dobrý důvod, ať už si o tom myslíš cokoli. Bylo nutné, aby uvěřili, že nejsem mazanější, než jsou oni. Kdyby si to mysleli, tak už jsme teď oba mrtví. Proto jsem pil a tancoval a vůbec jsem se choval tak, jak by se choval za těch okolností každý jiný člověk, nepatřící do jejich rodiny — jen aby mě nezačali podezřívat." Pokrčil rameny. „Nemohu za to, co si o mně Eretria myslí."

„To ti nevyčítám." Najednou se rozzlobila. „Je mi jedno, co si o tobě Eretria myslí. Jenom mám starost, abys nás svou hloupostí neprozradil."

Postřehla překvapený výraz v jeho očích a silně zrudla.

„Jen buď opatrný," dodala spěšně, sebrala mu z rukou prázdný šálek, otočila se a přešla na druhý konec maringotky. Wil ji zvědavě pozoroval.

Za chvilku byla zpátky, znovu klidná a chladnokrevná.

„Je tu ještě něco, o čem bys měl vědět. Dnes časně zrána karavana potkala starého trapera, který cestoval na východ. Projel právě Tirfingem — krajem plným jezer, který sousedí s lesy Západní země jižně od Mermidonu. Varoval Cephela, aby tam nejel. Říkal, že tam je Ďábel."

Wil se zamračil. „Ďábel?"

„Nazval to Ďáblem — tak tuláci říkají něčemu nelidskému, zlému." Významně se odmlčela. „Možná, že ten Ďábel je jedním z démonů, kteří se dostali skrz Hráz."

„Co říkal Cephelo těm zprávám o Ďáblovi?"

Amberle se mírně pousmála. „Ten se Ďáblů nebojí. Chce jet do Tirfingu tak jako tak — už se rozhodl. Myslím, že má nějaké záležitosti, kvůli kterým musí jet zrovna tudy. Zbytek rodiny nemá z jeho rozhodnutí velkou radost."

Wil přikývl. „Já bych měl sto chutí s nimi souhlasit."

Amberle se na něj dlouze a pozorně zadívala. „Já bych zase, být tebou, nesouhlasila tak ochotně s nikým z tábora. Pamatuj si to, až ti zase nabídnou víno."

Beze slov se k němu otočila zády a znovu odešla na druhý konec místnosti, aby před ním skryla své pohnutí. Wil podrážděně vyskočil a chtěl jít za ní, ale bolest hlavy ho přiměla, aby si to rozmyslel. Opatrně se znovu posadil a hlavu tepající bolestí si opřel o pletené rákosové vnitřní obložení stěn. Jedna věc je jistá, říkal si mrzutě. Amberle se nemusí obávat, že by se znovu napil toho vína.

Karavana jela bez zastávky stále na západ až do poledne, kdy se zastavila jen na tak dlouho, než tuláci stačili sníst rychlý oběd. Tou dobou už bylo Wilovi mnohem lépe, takže mohl pojíst trochu sušeného masa a zeleniny, ze kterých oběd sestával. Cephelo s ním prohodil několik slov, ptal se ho zdvořile po jeho zdraví, potom zase odjel pryč, myšlenkami zřetelně u jiných záležitostí. Mezi tuláky se šířilo nejasné reptání kvůli Ďáblovi a Wilovi bylo jasné, že rodině dělají zprávy starého trapera nemálo starostí. Tuláci byli velice pověrčiví a Cephelovo rozhodnutí nedbat varování tohoto druhu se jim nelíbilo.

Zbytek odpoledne rychle utekl. Wil vystřídal v řízení Cephelova vozu stařenu, která si šla zdřímnout dozadu. Jak tak řídil čtyřspřeží v řadě vozů širokými travnatými pláněmi, přisedla k němu Amberle, tiše si pro sebe pobrukovala a prozpěvovala, ale k Wilovi prohodila jen pár slov. Ten si jí nevšímal a soustředil se na úkol, který ho čekal. Zamyšleně pozoroval holou rovinu před sebou. Několikrát kolem nich přejel na svém velkém ryzáku Cephelo, jeho temně zelený plášť za ním vlál a opálená tvář se mu v tom horkém dni leskla potem. Jednou Wil krátce zahlédl Artaqa, když tuláci hnali stádo koní kolem vozů k napajedlu kamsi dopředu před karavanu. Nikdo na něm nejel a zdálo se, že se Cephelo ještě nerozhodl, jak by mohl velkého vraníka použít — což také znamenalo, jak Wil doufal, že se ještě nerozhodl, že si ho ponechá.

Něco přes hodinu před západem slunce vjeli do Tirfingu, krajiny malých jezírek obklopených lesy, která se rozprostírala pod okrajem travnatých plání. V dálce na západě, pod rudou koulí zapadajícího slunce, ležela temná masa lesů Západní země. Cesta tulácké karavany se klikatila dolů z plání do lesnatých úseků Tirfingu. Byla to hliněná stezka s kolejemi, vyježděnými nespočetnými vozy, které tudy projížděly před nimi. Když vjeli pod ochranný příkrov lesů a jak se s nastupujícím soumrakem stíny přes cestu prodlužovaly, horko otevřených plání rychle zaměnil příjemný chládek. Mezerami mezi stromy začaly probleskovat malé i větší plochy jezer, kterými byla krajina kolem nich poseta.

Byla už tma, když Cephelo konečně přikázal zastavit na rozlehlé mýtině lemované duby, odkud byl výhled na malé jezírko několik set metrů východním směrem. Vozy se s rachotem a skřípěním stočily do známého kruhu a unaveně znehybněly. Wil byl tak ztuhlý, že se skoro nemohl pohnout. Zatímco muži vypřahali a ženy začaly připravovat večeři, Wil opatrně seskočil z tvrdého kozlíku a pokusil se svou ztuhlost rozchodit. Amberle se rozhodla pro procházku jiným směrem a on se neobtěžoval ji následovat. Odkulhal kruhem vozů k okraji okolního lesa, kde se zastavil, aby se bolestivě protáhnul a rozproudil krev ve ztuhlých údech.

O chvíli později uslyšel kroky a když se otočil, uviděl přicházet Eretriu, jejíž štíhlá postava byla skoro jen jako další stín ve večerním šeru. Měla na sobě vysoké holínky a kožené jezdecké šaty, kolem pasu rudou hedvábnou šerpu a podobný šátek kolem krku. Černé vlasy jí splývaly až na ramena, rozpuštěné a rozevláté větrem. Přicházela k němu a usmívala se, její temné oči se přitom uličnicky blýskaly.

„Nezatoulej se moc daleko, Wile Ohmsforde." Radila mu. „Mohl by tě najít Ďábel a co

bys dělal pak?"

„Nechal bych ho, aby si mě vzal." Wil se šklebil a masíroval si záda. „Rozhodně nemám v úmyslu se příliš toulat, dokud se nenajím."

Opatrně se posadil do vysoké trávy a zády se opřel o jeden z dubů. Eretria si ho chvíli mlčky prohlížela a pak se posadila vedle něj.

„Kde jsi celý den byla?" zeptal se jí Wil konverzačním tónem.

„Hlídala jsem tě," odpověděla a potom, když uviděla výraz, který se mu objevil ve tváři, šibalsky se usmála. „Ty jsi mě ovšem neviděl. Také jsi mě vidět neměl."

Bylo mu to trapné a chvíli váhal, než se zeptal: „Proč jsi mě hlídala?"

„Cephelo chtěl, aby tě někdo hlídal." Pozvedla obočí. „Nevěří ti — ani té dívce, kterou vydáváš za svou sestru."

Zadívala se mu směle přímo do očí, jako by ho vyzývala k tomu, aby jí odporoval, aby to popřel. Wilem proběhla vlna paniky.

„Amberle je moje sestra," prohlásil tak pevně, jak to jen dokázal.

Eretria zakroutila hlavou. „Není o nic víc tvojí sestrou, než já Cephelovou dcerou. Nedívá se na tebe tak, jak by to dělala sestra; její oči prozrazují, že je někým jiným. Ale konec konců na tom nesejde. Když chceš, aby byla tvou sestrou, tak bude. Jenom si dej pozor, aby Cephelo na tvůj podvůdek nepřišel."

Teď byla zase řada na Wilovi, aby překvapeně zíral. „Počkej chvilku," řekl po chvilce přemýšlení. „Co myslíš tím, že není o nic víc mojí sestrou, než ty Cephelovou dcerou? On přece prohlásil, že jsi jeho dcera, nebo snad ne?"

„To co Cephelo říká a co je pravda, to není nezbytně to samé — ve skutečnosti je to jen velmi zřídka to samé." Nahnula se dopředu. „Cephelo nemá žádné děti. Koupil mě od mého otce, když mi bylo pět let. Můj otec byl chudý a nemohl mě zabezpečit. Měl ještě další dcery a tak jednu mohl postrádat. Teď patřím Cephelovi. Ale jeho dcera nejsem."

Řekla to tak neafektovaně, stroze, že chvíli Wil neměl, co by jí odpověděl. Všimla si jeho rozpaků a vesele se zasmála.

„Jsme tuláci. Wile — ty znáš naše Obyčeje. Mohlo to být ostatně pro mne ještě horší. Mohli mě dát k mnohem méně významnému muži. Cephelo je náčelník; má respekt i postavení. Jako jeho dcera z toho mám prospěch. Mám víc volnosti ve svém životě, než má většina žen. A hodně jsem se naučila, léčiteli. Stala se ze mne víc než dobrá partie pro většinu mužů."

„Nechtěl bych být tím, kdo to bude zkoušet," připustil. „Ale proč mi to vlastně říkáš?"

Dráždivě sešpulila rty. „Protože se mi líbíš — proč jinak?"

„Právě to mě udivuje." Vyhnul se jejímu pohledu.

Najednou se napřímila a zatvářila se uraženě.

„Jsi ženatý s tou elfí dívkou? Je s tebou zasnoubená?"

Jeho překvapení bylo nelíčené. „Ne."

„Dobře. Myslela jsem si to." Uražený výraz zmizel. Na chvíli se odmlčela a už se zase uličnicky usmívala. „Cephelo nemá v úmyslu ti toho tvého koně vrátit."

Wil se nad tím tvrzením pořádně zamyslel. „Jseš si tím jistá?"

„Znám ho dobře, vím jaký je. Toho koně ti nevrátí. Nechá tě odejít, pokud mu nezpůsobíš nějaké nesnáze, nebo se nebudeš snažit vzít si toho koně zpátky, ale nikdy ti ho dobrovolně nevrátí."

Venkovan nehnul ani brvou. „Znovu se tě zeptám — proč mi to všechno říkáš?"

„Protože ti chci pomoci."

„A proč bys to měla dělat?"

„Protože ty můžeš na oplátku pomoci mně."

Wil se zamračil. „A jak?"

Eretria zkřížila pokrčené nohy, objala je oběma rukama v kolenou a zhoupla se dozadu. V jejích černých očích svítily veselé ohníčky.

„Myslím, Wile Ohmsforde, že jsi mnohem víc, než jsi nám pověděl — že jsi zcela určitě

víc než jen obyčejný léčitel, cestující pláněmi Truborohu se svou sestrou. Řekla bych, že tu dívku ti svěřili do opatrování a že ji doprovázíš jako eskorta, možná jako její ochránce." Rychle zvedla snědou paži. „Nenamáhej se to popírat, léčiteli — lež z tvých úst na mne neplatí, protože jsem dcera největšího lháře na světě a znám to umění lépe než ty."

Zasmála se a položila mu ruku na rameno. „Líbíš se mi, Wile — a není v tom ani špetka lži. Chci, abys svého koně dostal zpátky. Zřejmě je pro tebe důležité, abys ho znovu získal, jinak by ses za námi tak nehnal. Samotnému se ti to nepodaří. Ale já bych ti mohla pomoci."

Zdálo se, že Wil se nemůže rozhodnout. „Proč bys to dělala?" Zeptal se nakonec.

„Když ti pomůžu znovu získat toho koně, tak chci, abys mě vzal s sebou, až odjedeš."

„Cože?!" Vykřikl, dříve než si to mohl lépe rozmyslet.

„Vezmi mě s sebou," opakovala pevně.

„To nemohu udělat!"

„Jestli chceš svého koně dostat zpátky, tak to uděláš."

Bezmocně zavrtěl hlavou. „Proč bys chtěla odejít? Vždyť jsi mi právě řekla, že..."

Vskočila mu do řeči. „To všechno patří minulosti. Cephelo se rozhodl, že je čas, abych se provdala. Podle tulácké tradice mi vybere manžela, kterému mě za určitý obnos postoupí. Nevedlo se mi špatně, ale nemám vůbec v úmyslu se nechat podruhé prodat."

„Cožpak bys prostě nemohla odejít sama? Zdá se mi, že bys to dokázala."

„Dokázala bych mnohem více, kdyby na to přišlo, léčiteli. A právě proto mě potřebuješ. Když si vezmeš svého koně — pochybuji, že by se ti to podařilo bez mojí pomoci — tuláci tě budou pronásledovat. Protože po tobě půjdou tak jako tak, nebude pro tebe žádnou přítěží mě vzít spolu s tím koněm — zvlášť když toho vím o tulácích tolik, že ti budu moci poradit, jak jim nejlépe uniknout."

Pokrčila rameny. „A pokud jde o to, že bych mohla utéct sama, o tom už jsem také přemýšlela. Kdyby nic jiného nezbývalo, než být znovu prodána, raději bych to udělala. Ale kam bych šla? Tulák není nikde vítán a ať už se ti to líbí, nebo ne, já jsem tulačka. Samotná bych byla sotva víc než vyvrženec mezi rasami a můj život by za mnoho nestál. Ale s tebou bych mohla najít místo, kde by mě přijali; jsi léčitel a lidé tě respektují. Můžu s tebou dokonce cestovat. Můžu ti pomáhat pečovat o nemocné. Uvidíš, že já..."

„Eretrio," přerušil ji Wil tiše. „Nemá smysl se o tom bavit. Nemůžu tě vzít s sebou. Můžu s sebou vzít jen Amberle."

Silně ve tváři zrudla. „Neodmítej mě tak rychle, léčiteli."

„To nemá nic společného s odmítnutím," odpověděl a zároveň se snažil rozhodnout, kolik jí toho může říci. Moc ne, uvědomil si rychle. „Poslyš, právě teď se mnou kamkoli cestovat by pro tebe nebylo bezpečné. Když odjedu, tak Cephelo nebude jediný, kdo po mně půjde. Půjdou po mně i jiní, mnohem nebezpečnější než on. Už teď po mně pátrají. Kdybych tě vzal s sebou, byla bys ve velkém nebezpečí. To nemohu připustit."

„Ale ta dívka s tebou cestuje," trvala na svém Eretria.

„Amberle se mnou cestuje, protože musí."

„Slova, jen slova. Nevěřím jim. Vezmeš mě s sebou, Wile Ohmsforde. Vezmeš mě s sebou, protože musíš."

Zakroutil nesouhlasně hlavou. „Nemohu."

Náhle vstala a její krásná snědá tvář byla plná hněvu a odhodlání.

„Rozmyslíš si to, léčiteli. Přijde čas, kdy nebudeš mít jinou možnost."

Otočila se a důstojně odkráčela. Asi po deseti metrech se zastavila, otočila se k Wilovi a upřeně se mu zadívala přímo do očí. Ze stínu jejího obličeje zazářil ten její úžasný, oslňující úsměv.

„Patřím tobě, Wile Ohmsforde," zvolala.

Ještě chvíli se na něj dívala, pak se otočila a pokračovala v cestě do tábora. Wil se za ní díval s mírným úžasem.

Kapitola 16

Podávala se zrovna večeře a těsně po tom, co všichni dojedli, porušil tiché, mírné noční zvuky hluboký, dunivý, kašlavý řev, který všechny zmrazil do mrtvého ticha. Přicházelo to od jižního konce jezera, u kterého tuláci rozbili tábor — jednou, dvakrát a pak to utichlo. Všichni naráz otočili hlavy, ve tvářích leknutí a očekávání. O chvíli později se to ozvalo znovu, zadunělo to ze tmy jako rozzlobený řev nějakého obrovského býka vyzývajícího k souboji. Tuláci se honem vrhali po svých zbraních, vyběhli na obvod vozového kruhu a snažili se zrakem proniknout okolní tmou. Ale ten zvuk ztichl a tentokrát se už neopakoval. Cephelo, s více než tuctem svých mužů, ještě chvíli stál a čekal, co se bude dít. Když se nestalo nic, drsně poručil, aby se všichni vrátili zpět k ohni a k večernímu vínu. Hlasitě žertoval o Ďáblech a jiných potvorách, které se plíží nocí a vychloubal se, že žádná z nich by se neodvážila přijít do tábora tuláků, aniž by předtím nepožádala o dovolení. Naplnili znovu poháry vínem, podávali je všem a každý si důkladně přihnul. Ale přece jenom nepřestávali vrhat kradmé pohledy ve směru toho zvuku.

Za půl hodiny se to ozvalo znovu, tentokrát blíž než předtím, náhlý a hluboký zvuk v nočním tichu. Vylekaní tuláci vyskočili, popadli zbraně a podruhé běželi k hranicím tábora. Tentokrát běžel Wil s nimi a Amberle jen těsně za ním. Doběhli do mezery mezi dvěma vozy a ostražitě pátrali zrakem po okolí. Nebylo nic vidět. Nic se nehýbalo. Cephelo se váhavě doplížil až na okraj lesa, který obklopoval mýtinu. Oběma rukama přitom svíral rukojeť těžkého dvouručního meče. Chvíli tam stál — bylo vidět jeho dlouhou tmavou postavu proti kmenům stromů — přichystaný v obranné pozici. Všude bylo ticho. Konečně se otočil a vracel se nazpátek, ve tváři odhodlání. S jeho žertováním byl konec. Koně, kteří byli uvázáni v řadě podél malé jezerní zátoky, byli přivedeni dovnitř tábora, aby bylo možno je lépe uhlídat. Všude po obvodu mýtiny byly postaveny stráže, kterým Cephelo důrazně připomenul, že mají mít oči na stopkách. Všichni ostatní se stáhli za kruh vozů, kde se usadili v povzbuzující záři ohně. Kolem dokola si podávali poháry s vínem, jenže pilo už jich méně, než dříve. Znovu se rozproudila konverzace, ale byla tichá, opatrná a často se opakovalo slovo „Ďábel". Muži se drželi poblíž svých žen a dětí a všichni vypadali silně znepokojeni.

Wil odvedl Amberle pár kroků od vystrašeného hloučku, hlavu měl přitom skloněnou v zamyšlení.

„Chci, aby ses držela blízko mne," řekl tiše. „Za žádnou cenu ode mne neodcházej."

„Nebudu," slíbila. Oči jí zazářily, když vyhledaly ty jeho a rychle se zase stáhly jinam. „Myslíš...?"

Cephelo ji náhle přerušil, když najednou vyzval hudebníky, aby začali hrát. Tleskal do rytmu a povzbuzoval ostatní, aby se přidali. Venkovan i elfí dívka se poslušně připojili k ostatním. Když Cephelo přecházel kolem ohně, ozvalo se několik chabých pozdravných výkřiků.

Wil se zneklidněně rozhlédl kolem. „Jestli tam venku něco je a jestli to napadne tábor, tak my dva se musíme dostat ven. Pokusíme se najít Artaqa a pak před tím utéci. Chceš to riskovat?"

Přikývla na souhlas. „Jistě."

Cimbály se rozechvěly svým stříbrným nářkem a strunné nástroje začaly broukat své něžné melodie. Tuláci začali tleskat do rytmu, vytrvale a sebejistě.

Pak se ten řev ozval hned vedle nich, nečekaně a o to děsivěji zaduněl ze tmy, mohutný a hrozivý. Z míst, kde byly stráže, zazněly výkřiky — výkřiky plné hrůzy, volání: „Ďábel, Ďábel!" Hlouček kolem ohně se rozprchl, muži spěchali pro zbraně, ženy a děti zmateně utíkaly. Ten křik najednou přehlušilo hlasité a krátké zaječení, které téměř okamžitě

odumřelo. Ve tmě za kruhem vozů se pohybovalo cosi obrovského a tmavého.

„Démon!" Wil to slovo zašeptal skoro bezmyšlenkovitě.

Hned nato se ta stvůra objevila v mezeře mezi vozy, které odstrčila stranou, jako kdyby byly z papíru. Nebylo pochyb, že to je démon — ale mnohem větší, než s jakými se Wil a Amberle střetli, když prchali z Havensteadu. Stál na dvou nohách, byl vyšší než pět metrů. Jeho těžké, masivní tělo bylo shrbené k zemi a pokryté šedohnědou skvrnitou kůží, která na něm visela v tlustých záhybech. Od krku po celé délce hřbetu a obou nohou se mu táhl šupinatý hřeben. Tvář měl strašlivou a tupou, z otevřené tlamy, odkud vycházel ten hluboký dunivý řev, čouhala spousta zahnutých zubů. V obrovských rukách, zakončených drápy, se klátilo bezduché tělo tuláckého strážného.

Démon odmrštil mrtvolu stranou a postoupil kupředu. Cephelo a další tucet tuláků s píkami a meči se mu postavili. Několik ran proniklo tlustou kůží, ale většinu netvor odrazil. Byl pomalý a neohrabaný, ale neuvěřitelně silný. Vlekl se nezadržitelně kupředu řadou obránců, které srážel bez viditelného úsilí stranou. Cephelo se mu vrhl přímo do cesty, vyskočil a vrazil mu svůj těžký meč přímo do otevřené tlamy. Monstrózní obluda nepatrně zpomalila, čelistmi drtila meč na kousky a přitom nepřestávala chňapat svými drápy po tuláckém náčelníkovi. Cephelo však byl příliš rychlý. Avšak jiný tulák, jak se snažil rychle uniknout, zakopl o vlastní nohu a upadl. Démonova noha dopadla na zmítajícího se muže jako skála.

Wil už táhl Amberle na druhý konec tábora, rozhodnutý dostat se k uvázaným koním, když najednou uviděl, že Cephelo také padá. Obránci se právě snažili zaplést démonovy nohy, když se najednou jeho obrovitá ruka zlehka otřela o dlouhána a ten se střemhlav poroučel k zemi. Wil, který už byl v mezeře mezi vagóny, chvilku zaváhal a pozoroval, jak ostatní tuláci běží Cephelovi na pomoc. Dva z nich popadli jeho nehybné tělo a odtáhli ho do bezpečí, ostatní mezitím předstírali útok a píchali po obludě, aby upoutali její pozornost. Démon se otočil — přitom po jeho opancéřovaném těle sekala spousta mečů a pík — a natáhnul se po nejbližší tulácké maringotce. Uchopil těžký povoz a jediným prudkým pohybem ho převrátil. Vůz dopadl s rachotem na zem, roztříštil se a kovové ozdoby a štůčky hedvábí se rozsypaly kolem. Obránci vztekle zařvali a pustili se znovu do svého beznadějného boje.

Amberle tahala Wila naléhavě za ruku, ale ten stále váhal. Nechtělo se mu věřit, že něco tak obrovského a tak pomalého je dokázalo sledovat celou cestu z Havensteadu až sem. Ne, tenhle démon pronikl Hrází na vlastní pěst, zabloudil až do Tirfingu a náhodou narazil na jejich karavanu. Přišel sám, bezmyšlenkovitě, idiotsky — ale má takovou ničivou sílu, že už teď je jasné, že tuláci nejsou pro něj žádným soupeřem. Přes jejich snahu ho zahnat nebo zabít ten démon nepochybně zahubí celou karavanu.

Ale tuláci se nedají na útěk. Ty křiklavé vozy, ty nemotorné domky na kolech — to je jejich domov. Představují všechno, co ti lidé mají. Ne, tuláci neutečou. Zůstanou a budou bojovat, dokud nezemřou. Ten démon je něco z jiného věku; má větší sílu než kdokoli z masa a kostí. Zastavit ho může jen tak velká moc, jakou má on. A on jediný může tu moc uvolnit. Ale tohle není jeho boj. Ti lidé ho okradli; nic jim není dlužen. Je přece zodpovědný jen a jen za Amberle. Měl by ji vzít a rychle zmizet. Ale když to udělá, co bude s tuláky — nejen s muži, ale také s ženami a dětmi? Cožpak ti mu také nějak uškodili? Když jim nepomůže, nemají proti démonovi žádnou šanci.

Jeho nerozhodnost dovršilo, když si vzpomněl, že jeho dědeček mu jednou řekl, že když na svém útěku před Černým mágem použil elfeíny, tak nechtěně prozradil nepříteli, kde přesně ho má hledat. Teď by to mohlo být zrovna tak. Někteří z těch démonů umějí používat magii; Allanon mu to přece řekl. Kdyby použil elfeíny, mohlo by je to přivést přímo k němu.

Rychle se podíval na Amberle. To, co viděla v jeho očích, jí okamžitě prozradilo, co chce udělat. Mlčky pustila jeho paži. Vyzul si pravou holínku a sáhl dovnitř pro elfeíny. Alespoň se o to musím pokusit, řekl si. Musím udělat alespoň to. Nemůžu ty lidi nechat

zemřít. Otevřel váček a vysypal si ty tři modré kameny do dlaně. Sevřel je pevně v hrsti a zadíval se znovu doprostřed tábora.

„Zůstaň tady," přikázal Amberle.

„Ne, počkej..." zavolala na něj, ale on se už rozběhl.

Démon si už vozů nevšímal a zatlačoval tuláky ke středu tábora. Cephelo už znovu vstal. Nejistě se kymácel na vratkých nohou, opíral se o stěnu vagónu a křikem povzbuzoval obránce. Wil se přiblížil k bojujícímu hloučku až asi na patnáct metrů. Zvedl pěst, v níž držel elfeíny, nad hlavu a silou vůle se je snažil oživit.

Nestalo se nic.

Cítil, jak se mu žaludek svírá úzkostí. Stalo se to, čeho se obával nejvíc — nemůže ovládat moc elfeínů. Allanon se zmýlil. Jejich moc může vyvolat jen jeho dědeček, ne on. Nepatří mu a on jim nemůže poroučet. Neposlechnou ho.

A přece musí! Zkusil to znovu, soustředil se na hmatový dojem, který měl v dlani a vyvolával magii, která byla skrytá někde uvnitř kamenů. Pořád nic. Ale tentokrát cítil něco, co si předtím neuvědomoval — nějakou bariéru, která bránila jeho úsilí, nějakou zábranu kdesi uvnitř sebe.

Z jeho uvažování ho rázem vytrhly výkřiky tuláků a najednou viděl, že démon míří přímo k němu. Obránci byli teď za obludou, sekali a bodali do jejích nohou a boků a tím se ji snažili od Wila odlákat. Démon se rozmáchl a svou mohutnou rukou srazil dva muže, až se s roztaženými údy rozplácli na zemi, zbytek obránců tím rozprášil na všechny strany. Z jeho hrdla se vyvalil dunivý řev. Cephelo se začal horečně belhat směrem k bojujícím, opíral se přitom o zlomenou píku. Černé šaty měl celé potrhané a pokryté prachem a krví. Wil je všechny viděl, jako by najednou znehybněli v jediném okamžiku svého života, uprostřed boje, stejně jako on, který se marně snažil uvolnit sílu, ukrytou v elfeínech. Nenapadlo ho utéci; jen tam tak stál uprostřed tuláckého tábora, osamělá postava s rukou vztyčenou k noční obloze.

Pak se neznámo odkud vynořila Eretria, její štíhlá postava se mihla mezi Wilem a démonem jako blesk, jak prudce vyrazila kupředu a mrštila hořící pochodeň obludě přímo do obličeje. Ta reflexívně po hořícím kusu dřeva chňapla a zachytila ho do čelistí — přece však potom zpomalila, jako by jí oheň a kouř nějak zmátly. Eretria využila démonova chvilkového zaváhání, popadla Wila a táhla ho zpátky, ale pak oba dva ztratili pevnou půdu pod nohama, zakopli a upadli. Obránci se ihned vzchopili, každý popadl z ohně hořící větev a házeli je na démona ve snaze ho zmást. Obluda se však dala znovu do pohybu. Wil se horečně vydrápal na nohy a Eretriu vytáhl s sebou. V tu chvíli se vedle něj objevila Amberle, která oběma rukama pevně svírala dlouhou píku, připravená bránit je všechny. Wil ji mlčky popadl za ruku, odstrčil obě ženy za sebe a obrátil se, aby čelil postupujícímu démonovi.

Ta stvůra už byla téměř u nich. Wil Ohmsford zdvihl ruku, ve které svíral elfeíny. Tentokrát už byly jeho váhavost a vnitřní zmatek ty tam. Vnořil se do svého nitra, roztříštil bariéru, která stála mezi ním a mocí elfeínů, smetl jí silou vůle zrozenou ze zoufalství a nutnosti, aniž by ještě chápal, jaká je její podstata. Když to udělal, pocítil, že se v jeho nitru cosi změnilo, něco, co nedokázal vysvětlit a co zřejmě nebylo jen dobré. Nebyl čas na to myslet. Dosáhl až do samotného jádra elfeínů a konečně je přivedl k životu. Z jeho zaťaté pěsti se začalo rozlévat oslnivé modré světlo, nabíralo na intenzitě a pak bleskem udeřilo do démona. Monstrózní obluda zařvala, když se jejím tělem začal propalovat koncentrovaný paprsek z elfeínů. A přece ještě démon postupoval kupředu a chňapal drápatýma rukama. Wil neustoupil ani o krok. Zesílil své spojení s elfeíny a cítil, jak uvolněná energie vzrůstá. Všechno kolem něj v té záři vybledlo a pak elfeíny na démona znovu zaútočily. Tentokrát už obluda nemohla magii elfeínů odolat. Její masivní tělo vybuchlo v záplavě plamenů a změnilo se na sloup oslepujícího světla. Chvíli pak ještě nocí plál temně modrý plamen, pak zbyl jen prach a popel a bylo po všem.

Wil Ohmsford pomalu spustil paži. Tam, kde předtím stál démon, byla jen sežehnutá země a k noční obloze stoupal obláček černého kouře. V lese všude kolem zavládlo mrtvé ticho, které rušilo jenom praskání táborového ohně. Wil se nejistě rozhlédl. Ani jeden z tuláků se nepohnul; jen tam stáli, muži se zbraněmi ještě připravenými k boji, ženy a děti tisknoucí se k sobě, a všem se ve tvářích zrcadlila nedůvěra a strach. Venkovan pocítil chvilkový nápor paniky. Vrhnou se na něj, teď když vědí, že je oklamal? Podíval se rychle dozadu na Amberle, ale ta stála také jako zkamenělá a její temně zelené oči byly plné úžasu.

Pak se z hloučku vybelhal Cephelo, odhodil zlomenou píku stranou a jak se blížil k Wilovi, bylo vidět, jak má svou temnou vousatou tvář postříkanou krví a zamazanou od sazí.

„Kdo jsi?" Ptal se tiše. „Řekni mi, kdo jsi."

Venkovan zaváhal. „Už jsem ti to řekl," odpověděl nakonec.

„Ne." Cephelo zakroutil hlavou. „Ne, ty určitě nejsi obyčejný léčitel. Jsi něco víc." Tón jeho řeči byl tvrdý a neústupný. „Od začátku jsem se v tobě nemýlil."

Wil nevěděl, jak mu na to odpovědět.

„Řekni mi, kdo jsi," opakoval Cephelo tiše a výhružně.

„Už jsem ti řekl, kdo jsem."

„Neřekl jsi mi nic!" Náčelník tuláků zrudl ve tváři hněvem. „Myslím, že ty jsi o tom Ďáblovi věděl. Myslím, že sem přišel kvůli tobě. Myslím si, že tohle všechno se stalo kvůli tobě!"

Wil zavrtěl hlavou. „Ta nestvůra vás našla náhodou; a že jsem byl zrovna u vás, když se to stalo, to je také náhoda."

„Léčiteli, ty mi lžeš!"

Wil cítil, jak ztrácí trpělivost. „Kdo komu lhal, Cephelo? Byla to tvoje hra, co jsme hráli — ty jsi určil všechna její pravidla!"

Dlouhán rychle vykročil o krok kupředu. „Existují pravidla, která tě ještě můžu naučit."

„O tom pochybuji," opáčil klidně venkovan.

Pomalu zvedl pěst, ve které držel elfeíny.

Cephelovi to gesto neuniklo. Pomalu ustupoval. Nucený úsměv, který přišel vzápětí, mu dal hodně práce.

„Tvrdil jsi, že s sebou nemáš nic cenného, léčiteli. Na tyhle kameny jsi zapomněl?"

Wil zavrtěl hlavou. „Ty kameny jsou pro každého, kromě mne, bezcenné. I pro tebe by neměly žádnou cenu."

„No ovšem!" Tulák se ani nesnažil skrývat posměch. „Jsi tedy kouzelník? Nebo sám ďábel? Proč bys mi nemohl říct, kdo jsi?"

Wil váhal s odpovědí. Takhle se nikam nedostane. Musí už skoncovat s touhle konverzací. Amberle se mu postavila po boku a on ucítil, jak její drobná ručka zlehka svírá jeho paži. Byl to uklidňující pocit, mít ji tak vedle sebe.

„Cephelo, musíš mi vrátit mého koně," řekl klidně. Tulák silně zrudnul ve tváři. „Amberle a já musíme ihned odjet. Chci ti povědět tohle — jsou ještě jiní ďáblové, nejen ten, kterého jsem zabil. Jsou nám na stopě, elfí dívce a mně. Protože jsem použil ty kameny, budou teď vědět, kde nás hledat. Musíme pryč — a vy musíte odsud také odjet."

Cephelo mlčel a dost dlouho se na něj upřeně díval; zřejmě se snažil rozhodnout, zdali tomu, co mu Wil řekl, má věřit. Nakonec nad nedůvěrou zvítězila opatrnost. Krátce přikývl.

„Vezmi si svého koně a zmiz. Už nechci vidět ani jednoho z vás."

Prudce se otočil a odcházel, přitom hlasitě svolával své lidi, aby zvedli tábor. Očividně také chtěl už být z Tirfingu co nejdřív pryč. Wil ho chvíli sledoval, pak vložil elfeíny zpátky do váčku a váček si zastrčil do tuniky. Vzal Amberle za ruku a vykročil směrem ke koním. Vtom si vzpomněl na Eretriu. Rozhlédl se po ní a našel ji ve stínu vozů. Své černé oči upírala na Wila.

„Na shledanou, Wile Ohmsforde," řekla tiše.

Nesměle se usmál. Eretria si uvědomuje, že ztratila naději na to, že by ním mohla odejít. Chvíli váhal. Zachránila mu život; byl jí za to něco dlužen. Udělal by velkou chybu, kdyby jí teď pomohl? Ale bylo mu jasné, že nemůže. Musí se teď starat jen o Amberle a její bezpečí. Nesmí dopustit, aby něco odvádělo jeho pozornost od tohoto úkolu, dokonce ani tahle okouzlující dívka. Svůj dluh jí musí splatit někdy jindy.

„Na shledanou, Eretrio," odpověděl.

V její vážné tváři se mihl náznak toho jejího zářivého úsměvu.

„Znovu se setkáme," zvolala, prudce se otočila a byla pryč.

O pět minut později už Wil s Amberle vyjeli na Artaqovi z tábora směrem na sever a zmizeli v noční tmě.

Kapitola 17

Do východu slunce zbývalo už jen něco málo přes hodinu, když dojeli k jižnímu břehu Mermidonu, několik kilometrů po proudu od místa, kde tato řeka vytékala z lesů Západní země do plání Truborohu. Po většinu noci jeli na Artaqovi, udržovali stejnoměrné tempo a severní směr holými travnatými pláněmi, kde se jim cestovalo lehčeji a snažili se dostat co nejdál od Tirfingu. Zastavili jen jednou, aby nabrali vodu a uvolnili rychle tuhnoucí svalstvo, po chvíli znovu nasedli a pokračovali v jízdě. Teď, když dojeli ke břehu Mermidonu, byli jak kůň, tak i jezdci blízcí vyčerpání. Venkovan nemohl rozpoznat žádné vhodné místo, kde by přebrodili řeku, která byla na obou stranách, kam jen oko dohlédlo, široká a hluboká. Brzy bylo zřejmé, že buď budou muset řeku přeplavat, nebo jet podél břehu, dokud nenajdou mělčinu. Protože se o jedno ani o druhé nechtěl pokoušet, dokud ještě byla tma, rozhodl Wil, že nejlepší, co mohou udělat, bude odpočívat až do východu slunce. Zabočil do skupinky topolů, odsedlal a uvázal Artaqa, pak rozprostřel přikrývky pro Amberle i pro sebe. Všichni tři pak v úkrytu pod stromy ihned usnuli.

Když se Wil probudil, bylo už téměř poledne a letní obloha byla jasná, bez mráčků. Cítil teplo slunečních paprsků, pronikajících korunami topolů. Jemně se dotknul Amberle a ta se hned probudila. Vstali, umyli se, krátce pojedli a pokračovali v cestě směrem k Arborlonu.

Jeli na Artaqovi několik kilometrů po proudu, skoro až k okraji západních lesů, ale nenašli žádný brod ani mělčinu, kde by mohli bezpečně přejít řeku. Než by ztráceli drahocenný čas tím, že se vrátí stejnou cestou a budou hledat po proudu, rozhodli se, že budou riskovat a řeku přeplavou. Svých pár věcí připevnili řemeny Artaqovi za krk, sami se přivázali pár metry lana k jeho sedlu, sešli s Artaqem k řece a vskočili do vody. Voda byla ledová a šok z náhlého ponoření je ochromil. Pár minut kolem sebe divoce tloukli rukama nohama, bojovali s chladem a silou proudu, pak se zklidnili a jen pravidelně kopali nohama a pevně se drželi pojistných lan. Artaq plaval statečně. Přestože je řeka snesla skoro kilometr po proudu, dosáhli protějšího břehu bez úhony.

Odtud pak pokračovali volným tempem na sever a často šli pěšky vedle Artaqa, aby mu odlehčili. Wil si myslel, že už se dostali dost daleko od Tirfingu, aby to zmátlo jakékoli bezprostřední pronásledovatele a neviděl žádný důvod, proč vraníka dál vyčerpávat. Noční útěk toho statného oře dost vyčerpal, takže teď mu bylo třeba dát příležitost, aby znovu načerpal sil. Kdyby mu to neumožnili teď, byl by jim možná později k ničemu — a Wil nehodlal brát na lehkou váhu tu eventualitu, že ho budou ještě moc potřebovat, než se dostanou do Arborlonu. Ostatně, i když budou pokračovat tímto pomalejším tempem, budou zítra ráno v Rhennském údolí. Usoudil, že to bude stačit. A potom už budou v bezpečí.

Amberle byla možná jiného mínění, ale nechala si to pro sebe. Když se zbavili tuláků, tak se její nálada viditelně zlepšila. Znovu si za pochodu zpívala a pobrukovala a často se krátce zastavila, aby si prohlédla malé květiny a rostliny, drobné ostrůvky života, kterých by si Wil v rozlehlém travnatém koberci ani nevšiml. Na Wila skoro ani nepromluvila, i když mu mile odpovídala, když na ni promluvil a trpělivě, s úsměvem mu vykládala o rostlinách, které upoutaly její pozornost, pokud se na ně zeptal. Ale většinou zůstávala vůči němu rezervovaná a chladná, odmítala obecnější náměty rozhovoru, jakoby uzavřená za zdí svého soukromého života, tak jak se rozhodla od té chvíle, co se vydali na sever od Duhového jezera.

Když se den zvolna schyloval ke konci, Wil si najednou uvědomil, že myslí na Eretriu a ptal se sám sebe, jestli opustí Cephela a karavanu, jak tvrdila a jestli se skutečně ještě

někdy setkají.

Na té tulácké dívce bylo něco vzrušujícího, něco, co ho fascinovalo. Připomínala mu pomíjivé přeludy, které vytvářejí Sirény z Pevnostní pahorkatiny — vábivé a hypnotizující, podněcující v lidské mysli odvážné a nádherné myšlenky. Zasmál se tomu přirovnání. To je vážně směšné. Je z masa a kostí, žádný přízrak. A přece, kdyby měl vyzkoušet, co se skrývá pod vnější slupkou, nezjistil by, že je to, stejně jako u Sirén, jen šalba a mámení? Bylo v ní něco, co to naznačovalo, a jeho to nemálo znepokojovalo. Dobře si pamatoval, jak riskovala svůj život, aby ho zachránila; hrozně nerad by zjistil, že v jejím chování byl nějaký podvod.

Za soumraku odbočili šikmo na západ a jeli souběžně s okrajem lesa, který se klikatil severním směrem k rozlehlým prostorám Streleheimu. Když už byla tma, Wil zajel s Artaqem do lesa a sledoval několik set metrů mezi stromy tok nevelkého potůčku, až na místo, kde se pod peřejemi vytvořily tůňky, odkud mohli brát pitnou vodu. Tam se utábořili, podestlali Artaqovi na paloučku porostlém hustou travou, napojili a nakrmili ho a teprve pak se věnovali svým záležitostem. Oheň by upoutával pozornost a proto se spokojili s ovocem a zeleninou, které obstarala Amberle. Byla to znovu potrava, na kterou Wil nebyl zvyklý, ale přesto mu chutnalo. Uvědomil si, že po určité době by té zvláštní stravě přivykl. Už skoro dojedl poslední z podivných podlouhlých oranžových plodů, když se k němu Amberle najednou obrátila, se zvláštním výrazem ve tváři.

„Můžu se tě na něco zeptat?" chtěla vědět.

Zazubil se. „Jak ti mám odpovědět, když nevím, na co se mě chceš ptát?"

„Když nebudeš chtít, nemusíš odpovídat — ale trápí mě to už od té chvíle, co jsme odjeli z tuláckého tábora."

„Když je to tak, ptej se."

Na malé mýtině, kde právě seděli, byla velká tma, bledé světlo měsíce a hvězd stínila hustá spleť větví nad jejich hlavami. Proto si přisedla blíž k němu, aby mu lépe viděla do tváře.

„Budeš ke mně upřímný?" Dívala se mu upřeně do očí.

„Budu."

„Když jsi použil elfeíny, tak jsi...?" Váhala, jako by si nebyla jista, jaký výraz použít. „Tak jsi... se nějak poranil?"

Překvapeně na ni zíral a někde na dně jeho mysli se ozvala zlá předtucha, zatím ještě nejasná, ale už se jí nemohl zbavit.

„To je divná otázka."

„Já vím." Přikývla na souhlas, tváří se jí mihl nezřetelný úsměv a ihned znovu zvážněla. „Nedovedu to vysvětlit, věř mi — byl to jen takový pocit, když jsem se na tebe tehdy dívala. Nejdřív to vypadalo, že nemůžeš elfeíny ovládnout. Držel jsi je ve zvednuté pěsti a nic se nestalo, přestože bylo nad slunce jasnější, že se snažíš použít jejich sílu proti tomu démonovi. A potom, když konečně ožily, tak se v tobě něco změnilo — bylo ti to vidět ve tváři... něco co vypadalo skoro jako bolest."

Venkovan pomalu přikyvoval. Teď se mu to vybavilo a ta vzpomínka nebyla příjemná. Když se to tehdy stalo, nějak to uzavřel ve své mysli — aniž by na to myslel, téměř reflexívně. Dokonce ani teď mu nebylo jasné, proč. A teprve když mu to Amberle připomněla, vybavilo se mu, co tehdy cítil.

V Amberliných očích uviděl účast a znepokojení. „Jestli nechceš..." začala rychle.

„Ne." Jeho hlas byl klidný a pevný. Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. I když sám nevím, jestli tomu rozumím — ale myslím, že bude dobře, když si o tom promluvíme."

Zhluboka se nadechl, vydechl a pečlivě vybíral slova. „Měl jsem v sobě nějakou vnitřní zábranu. Nevím, co to bylo, nebo co toho bylo příčinou, ale bylo to někde uvnitř a nedovolovalo mi to použít elfeíny. Zřejmě jsem se přes tu překážku nemohl dostat, ani ji obejít." Znovu zavrtěl hlavou. „Vtom se najednou ten démon ocitnul skoro až u mne, ty s Eretriou jste tam byly také a všichni jsme byli blízcí smrti, a já jsem nějak rozbil tu zábranu

— smetl jsem ji stranou a dosáhl jsem až do nitra elfeínů..."

Na chvíli se odmlčel. „Necítil jsem bolest, ale jakoby se uvnitř mne stalo něco nepříjemného, něco... Nevím, jak bych to popsal. Měl jsem pocit, jako kdybych udělal něco špatného — a přece v tom, co jsem udělal, nic špatného nebylo."

„Možná, že jsi něco špatného udělal sám sobě," zašeptala po chvilce váhání. „Možná, že ti elfí magie nějak ublížila."

„Možná," souhlasil. „Ale můj dědeček se o něčem takovém nikdy nezmínil. Je snad možné, že ta magie na něj nepůsobila a na mne ano? Proč by to u mne mělo být jinak?"

Nejistě potřásla hlavou. „Magie elfů působí na různé lidi různě. Odjakživa to tak bylo. Je to magie zrozená z duševní síly a tu nemají všichni stejnou."

„Ale my dva s dědečkem jsme si tak podobní — dokonce víc, než jsme si byli s otcem." Chvilku přemýšlel. „Spřízněné duše, dá se říci — a ne tak rozdílné, aby to způsobilo tenhle... tenhle rozdíl v použití kamenů. Určitě by to také cítil — a byl by mi to řekl."

Amberle ho uchopila za ruku a pevně mu ji tiskla.

„Myslím, že bys už neměl elfeíny používat."

Usmál se. „Ani k tvé obraně?"

Řekl to s úsměvem, ale ona jeho úsměv neopětovala. Pro ni na tom nebylo nic k smíchu.

„Nechtěla bych být příčinou ničeho, co by tě nějak zraňovalo, léčiteli," oznámila klidně. „Nebyla jsem to já, kdo tě přemluvil k této cestě a necítím se dobře už jen z toho, že tu vůbec jsi. Ale když už tu jsi, chci ti povědět upřímně, co si myslím. S magií elfů není radno si zahrávat; může být nebezpečnější než zlo, proti kterému ji vytvořili. Naše vyprávění před tím alespoň varují, když už nic víc. Ta magie může působit nejen na tělo, ale i na duši. Zraněné tělo lze léčit. Ale co zraněná duše? Jak tu chceš léčit, léčiteli?"

Nahnula se k němu blíž. „Nikdo nestojí za takové poranění — nikdo. A já už vůbec ne."

Wil se na ni chvíli mlčky díval, vylekaný, když viděl, jak se jí v koutcích očí zaleskly slzy. Sevřel její drobné ruce ve svých dlaních.

„Budeme opatrní jeden k druhému," slíbil. Pokusil se o krátký úsměv. „Možná, že už podruhé elfeíny nebudeme potřebovat."

Odpověděla mu pohledem, ze kterého bylo jasné, že z toho nevěří ani jedinému slovu.

Byla zrovna půlnoc, když se ze ztichlých plání ozvalo vytí vlkodlaků, pronikavé, hladové a plné nenávisti. Wil a Amberle byli okamžitě vzhůru, pocit strachu jim překazil potěšení z klidného spánku. Chvilku se ani nepohnuli, seděli zpříma, napůl ještě přikrytí svými pokrývkami a třeštili doširoka otevřené oči do tmy, jak hledali jeden druhého. Vytí ztichlo, a ticho, které po něm následovalo, ho jen zvýraznilo. Pak se zase ozvalo, pronikavé a vysoko položené. Tentokrát nezaváhal ani venkovan, ani dívka. Beze slov oba vyskočili, natáhli si holínky a přehodili si přes ramena cestovní pláště. V mžiku měli Artaqa osedlaného, naskočili do sedla a znovu vyrazili na sever.

Drželi se holých plání, kde bylo ve světle měsíce a hvězd dobře vidět na cestu a pravidelným klusem pokračovali souběžně s okrajem lesa. Kolem nich svištěl chladný voňavý noční vzduch, nasycený vlhkostí, srážející se na ranní rosu. Vzadu za nimi neustávalo vytí, ještě dost daleko, někde na úrovni Mermidonu. Vlkodlaci běželi po stopě den staré; ještě si neuvědomili, jak blízko je kořist, kterou štvou.

Artaq běžel lehce, jeho mohutné tělo pracovalo bez viditelného úsilí. Hnal se prérií jen o málo zřetelnější než ostatní stíny, klouzající letní nocí. Většinu odpočinku, který tak nutně pro další útěk potřeboval, už dostal a teď se jen tak rychle oddechu nedočká. Wil ho opatrně zadržoval, pečlivě udržoval jeho tempo, aby se vraník nevyčerpal. Ještě bylo brzo; hon teprve začínal. Jejich pronásledovatelé brzo zjistí, jak se věci mají. Venkovan se na sebe zlobil za to, že neočekával, že by je mohli tak brzo objevit. Elfeíny je tam u Tirfingu musely prozradit. Vlkodlaci šlí okamžitě po Wilovi a Amberle, běželi po jejich stopě na sever a teď je vyhnali z úkrytu v západních lesích. Až najdou místo, kde jejich kořist

tábořila a které nedávno narychlo opustila, pustí se vlkodlaci zuřivě za nimi. Budou je pronásledovat, dokud je nechytí.

Pokračovali v jízdě dobře přes hodinu, údolí ještě ani nezahlédli a vytí se jim neustále ozývalo za zády. Teď se k němu však přidalo vytí další, odněkud z prérie pod Dračími zuby a z plání na severu, Wil cítil, jak se ho zmocňuje úzkost. Vlkodlaci je obklíčili. Zůstala jediná volná cesta — do Západní země. Najednou ho přepadly pochyby, jestli i tato cesta nebude uzavřena. Vzpomněl si, jaké to bylo u Stříbrné řeky. Rhennské údolí by mohlo být stejnou pastí. Možná, že je do toho údolí záměrně ženou a právě tam to s nimi chtějí skoncovat. Ale jaká jiná možnost jim zbývá, než to riskovat.

O chvíli později vytí vzadu za nimi zuřivě zesílilo. Vlkodlaci právě našli jejich tábořiště.

Wil pobídl Artaqa do plného trysku. Démoni je teď brzy dostihnou, když vědí, že jejich kořist je těsně před nimi a uvědomují si, že ji mohou chytit. Vytí ze severu a východu zesílilo, jako reakce na vytí za jejich zády, pronikavé a chraptivé, jak se lovci dali do běhu. Artaq se silně potil, hlavu natáhl dopředu, uši sklopil dozadu. Prérie přešla v neúrodnou pláň, porostlou klečí; překročili hranici Streleheimu.

Rhennské údolí nemohlo být daleko. Wil se nahnul těsně nad Artaqovu nataženou šíji a pobízel toho statečného koně.

Běžela už třetí hodina té štvanice, prérie Truborohu zůstaly daleko vzadu a země pod Artaqovými dunícími kopyty ztvrdla a stala se drobivější. Vytí vlkodlaků se natolik přiblížilo, až se zdálo, že jejich obrovské šedé postavy se musí každou chvíli dostat na dohled. Venkovan a elfí dívka byli téměř oslepení větrem a prachem a pod svými pomačkanými šaty celí zpocení strachem. Konečně zahlédli rozeklaný horský předěl, který vedl do Rhennského údolí. Zdvihal se z roviny pod elfími hvozdy, samá skála a kosodřevina, černý proti noční obloze. Jezdci zamířili, aniž by zpomalili, k průsmyku. Artaqovy boky se namáhavě zvedaly, jak těžce s rozšířenými nozdrami oddychoval; jeho hladkou srst pokrýval pot a pěna. Pádil tmou, ještě více protažený a na jeho hřbetu se zoufale přidržovaly dvě sehnuté postavy.

Za chvíli se před nimi objevil průsmyk a po jeho obou stranách se vyvalily hrozivé skalnaté útesy. Vraník s duněním pádil do úzké štěrbiny, která tvořila vjezd do údolí. Wil skrz slzy, které mu vehnal do očí vítr, horečně pátral po démonech, kteří, jak se obával, by tu mohli na ně přichystat léčku. Ke svému velkému překvapení žádného neviděl. Byli v údolí sami. Pocítil nával radosti. Podaří se jim uniknout! Pronásledovatelé jsou příliš daleko, než aby je mohli chytit dřív, než budou v bezpečí lesů Západní země, v zemi elfů. A pak už přijde pomoc...

Nedokončená myšlenka zůstala trčet v jeho mysli, neodbytně se znovu a znovu vracela v rytmu Artaqových dunících kopyt, jak uháněli dnem údolí. Wilovo nadšení zchladlo. Co si to jen namlouval? Žádná pomoc nepřijde. Nikdo dokonce ani neví, že mají přijít — věděl to jen Allanon a ten zahynul. Pomoc? Jakou pomoc čekal? Už jednou démoni pronikli do samotného srdce Arborlonu a povraždili Vyvolené. Co si myslel, že jim může zabránit v pronásledování jednoho neuvěřitelně pošetilého venkovana a bezbranné elfí dívky v lesích daleko od lidí. Jediné, čeho dosáhl tím, že se mu podařilo dostat do Rhennského údolí, je to, že zavedl Artaqa z volné prérie, kde mohl jet tryskem, do lesů, kde to nejde. Neexistuje nic, co by mohlo zabránit vlkodlakům je pronásledovat — vždyť ty stvůry jsou rychlejší a hbitější, mohou lépe proniknout spletí stromů a křoví, jsou lepšími lovci, než oni štvanou zvěří. Chtělo se mu vykřičet nahlas to, co cítil. Jaký je ale hlupák! Vinou jeho krátkozrakosti ztratili jedinou nevelkou šanci uniknout. Tolik se upjal na to, před čím utíkali, že si neuvědomil, do čeho utíkají. Nemůže se jim podařit uniknout. Chytí je. Zabijí je. Je to jeho vina. Způsobil to on.

Musí něco udělat.

Horečně přemýšlel, zoufale se snažil najít východisko. Zbývá mu jediná zbraň.

Elfeíny.

Vtom Amberle vykřikla. Wil sebou trhl, otočil se a sledoval pohledem dívčinu ruku,

ukazující někam k obloze.

Branou do údolí prolétala monstrózní temná stvůra s kožnatými křídly, které sahaly od jednoho útesu ke druhému a s hlavou na dlouhém krku, ohnutém jako nějaká pokřivená větev. S křikem prolétla ze Streleheimu do údolí a hrozivě se k nim blížila. Wil nikdy neviděl něco tak obrovského. Zoufale zařval na Artaqa, ale vraníkovi už nezbývala žádná rezerva — teď už běžel jen silou vůle. Nějakých sto metrů před nimi se objevil padací most, který znamenal druhý, vzdálenější průsmyk. Za ním už se rozprostíraly lesy, ve kterých se budou moci před tou noční můrou schovat, lesy, do kterých tak ohromný tvor nejspíš nebude moci proniknout. Potřebují jenom pár sekund navíc.

Stvůra se na ně střemhlav vrhla. Jak se řítila z noční oblohy, zdálo se, že na ně padá jako mohutná skála. Wil Ohmsford sledoval, jak se přibližuje a zahlédl na okamžik tvora, kterého měla na hřbetě, tvora vzdáleně podobného člověku, ale shrbeného a znetvořeného, s rudýma očima ve tmavé tváři. Ty oči jako by ho ochromovaly; cítil, jak ztrácí odvahu.

Chvíli si myslel, že jsou ztraceni. Ale potom Artaq posledním skokem dosáhl průsmyku, nechal vysoké útesy za sebou a vnořil se do lesní tmy.

Řítil se dolů po úzké prašné cestě s vyjetými kolejemi a téměř nezpomalil, když se s krkolomnými úskoky a obraty prodíral spletí stromů a keřů. Wil a Amberle se ho zoufale přidržovali, větve a úponky do nich šlehaly a při každé změně směru jim hrozilo, že je smetou ze sedla. Wil se pokoušel vraníka zpomalit, ale Artaq skousnul udidlo mezi zuby. Venkovan zcela ztratil možnost ho ovládat. Artaq teď běžel svůj vlastní závod.

Jezdci za chvíli ztratili jakýkoli orientační smysl, zmateni lesní tmou, která je obklopovala a popleteni neustále se stáčející cestou. I když už nebylo slyšet vytí vlkodlaků ani křik létajícího monstra, Wil se bál, že by se mohli nechtěně obrátit a vracet se nazpátek ke stvůrám, kterým se snaží uniknout. Hněvivě trhal sem a tam otěžemi, aby uvolnil udidlo, ale Artaq ho držel pevně.

Venkovan už téměř ztratil naději, že vůbec někdy vraníka zastaví, když mohutný kůň najednou zpomalil a pak se zastavil úplně. Stál uprostřed lesní cesty, namáhavě s roztaženými nozdrami oddechoval, pak sklopil svou ušlechtilou hlavu a tiše zařehtal. Pak bylo dlouhou dobu ticho. Wil a Amberle se tázavě podívali jeden na druhého.

Pak se přímo před nimi objevila dlouhá temná postava, která nehlučně vyklouzla z lesní tmy. Stalo se to tak rychle, že Wil ani neměl čas pomyslet na elfeíny. Temná postava pokročila dopředu, položila ruku na Artaqovu zpocenou šíji a pomalu pohladila jeho saténovou kůži. Pak se zpod kápě dlouhého pláště zvedla do světla známá tvář.

Byl to Allanon.

„Jste v pořádku?" zeptal se klidně a natáhl se, aby pomohl Amberle ze sedla. Pak ji opatrně postavil na zem.

Elfí dívka mlčky přikývla a její tmavozelené oči naplnil úžas — úžas a záblesk zlosti. Druid se zamračil, pak se otočil, aby pomohl Wilovi, ale ten se už drápal dolů z Artaqova hřbetu.

„Považovali jsme tě za mrtvého!" Vyrazil ze sebe a pořád tomu nechtěl uvěřit.

„Zdá se, že mě pořád někdo předčasně prohlašuje mrtvým." poznamenal mág trochu nedůtklivě. „Jak vidíte, jsem docela..."

„Allanone, musíme odtud pryč." Wil už plný úzkosti pokukoval přes rameno. Koktal jedno slovo za druhým ve spěchu, jen aby už byli pryč. „Vlkodlaci nás honí z Mermidonu na sever až sem a ještě nějaká černá létající nestvůra, která..."

„Wile, uklidni se."

„...nás málem dostala v údolí, je větší než cokoli, co jsem dosud viděl..."

„Wile!"

Wil Ohmsford zmlknul. Allanon vyčítavě zakroutil hlavou.

„Byl bys tak hodný a konečně mě pustil ke slovu?" Venkovan zrudnul a přikývl. „Děkuji ti. Především — teď jste v naprostém bezpečí. Démoni už vás nepronásledují. Jejich

vůdce vycítil, že jsem tu já. Dává si na mne pozor a raději se dal na ústup."

Vypadalo to, že venkovan o tom pochybuje. „Jseš si tím jistý?"

„Naprosto jistý. Nikdo vás nepronásleduje. Pojďte se teď oba dva se mnou támhle posadit."

Zavedl je k vyvrácenému stromu, který ležel hned vedle cesty. Venkovan a dívka se vyčerpaně posadili, Allanon zůstal stát.

„Musíme ještě dnes v noci pokračovat v cestě do Arborlonu." oznámil jim. „Ale než odjedeme, můžeme si ještě na chvíli odpočinout."

„Jak jsi se sem dostal?" zeptal se Wil.

„Mohl bych vám položit stejnou otázku." Druid přiklekl na jedno koleno a přitáhl si černé šaty blíž k tělu. „Chápete, co se s vámi stalo tam u řeky?"

Venkovan přikývl. „Myslím, že ano."

„Byl to Král stříbrné řeky," vmísila se tiše do rozhovoru Amberle. „Viděli jsme ho; promluvil na nás."

„Promluvil k Amberle," opravil ji Wil. „Ale co bylo s tebou? Pomohl ti také?"

Allanon zavrtěl hlavou. „Bohužel jsem ho ani neviděl — jenom to světlo, které vás obklopilo a odneslo pryč. Je to osamělá a záhadná bytost a lidem se ukazuje jen velmi málo. Tentokrát se rozhodl, že se ukáže vám. Proč to udělal, to myslím musí zůstat jeho tajemstvím. V každém případě, když se objevil, způsobilo to velký zmatek mezi démony a já jsem toho využil k útěku."

Na chvíli se odmlčel. „Amberle, ty jsi říkala, že k tobě promluvil. Dokážeš si vzpomenout, co ti řekl?"

Dívka vypadala celá nesvá. „Ne, nevzpomenu si, co přesně říkal. Bylo to jako ve snu. Říkal něco o... spojenectví."

V Druidových očích se na okamžik mihlo něco jako záblesk porozumění. Ale ani Wil, ani Amberle si ho nepovšimli a hned zmizel.

„Na tom nesejde." Mág se nenuceně vyhnul dalšímu rozhovoru na toto téma, jako by to byla jen bezvýznamná událost. „Pomohl vám, když jste to potřebovali a proto jsme jeho dlužníci."

„Jeho dlužníci, dobrá — ale rozhodně ne tvoji." Amberle se neobtěžovala skrývat svůj hněv. „Kde jsi celou tu dobu byl, Druide?"

Allanon vypadal překvapeně. „Hledal jsem vás. Když vám Král stříbrné řeky pomohl, tak nás bohužel také rozdělil. Věděl jsem, přirozeně, že jste v bezpečí, ale nevěděl jsem, kam vás odnesl, ani jak bych vás mohl znovu najít. Byl bych mohl použít magii, ale zdálo se mi, že není třeba tolik riskovat. Ten, kdo je vůdcem démonů, kteří se dostali skrz Hráz, vládne stejnou mocí, jako já — a možná i větší. Kdybych použil magii, mohlo by ho to přivést k nám všem. Proto jsem se místo toho rozhodl pokračovat do Arborlonu a cestou jsem po vás pátral. Věřil jsem, že si zapamatujete mé instrukce a budete se jimi řídit. Protože jsem byl nucen jít pěšky — tvůj sedák, Wile, padl v té bitce — byl jsem přesvědčen, že jste neustále přede mnou. Teprve když jste použili elfeíny, tak jsem poznal, že jsem se zmýlil."

Pokrčil rameny. „Byl jsem tehdy téměř u Arborlonu. Ihned jsem se vydal zpátky. Cestoval jsem lesy směrem na jih, protože jsem si myslel, že budete hledat útočiště v lesích pod Mermidonem. Znovu jsem se zmýlil. Když jsem uslyšel vytí vlkodlaků, pochopil jsem, že se snažíte dostat do Rhennského údolí. To mě přivedlo sem."

„Zdá se, že jsi po většinu té doby nevyšel z omylů," prohlásila ostře Amberle.

Allanon mlčel a podíval se jí zpříma do očí.

„Myslím, že jsi se zmýlil, když jsi přišel za mnou," pokračovala a v jejím hlase bylo znát, že dává vinu jemu.

„Musel jsem přijít."

„To se ještě uvidí. V tuhle chvíli mě nejvíc znepokojuje, že démoni byli od počátku vždycky jeden krok před tebou. Kolikrát už mě málem dostali?"

Allanon vstal. „Opravdu mockrát. Už se to nestane."

Amberle vstala také, ve tváři celá rudá. „Už mě ty tvoje sliby nijak zvlášť neuklidňují. Chci, aby tahle cesta už skončila. Chci se zase vrátit domů — do Havensteadu, ne do Arborlonu."

Druidova tvář byla bezvýrazná. „Pochop mě — dělám všecko, co jsem schopen pro tebe udělat."

„Možná. A možná také, že děláš jen to, co se ti hodí."

Druid ztuhnul. „To není fér, Amberle. Víš o tom všem méně, než si myslíš."

„Jednu věc vím určitě. Vím, že ani ty, ani ochránce, kterého jsi mi vybral, jste se příliš neosvědčili. Byla bych mnohem radši, kdybych nikdy nepotkala ani jednoho z vás."

Byla tak rozzlobená, že se skoro rozplakala. Divoce se na ně dívala, jako by je vybízela, aby jí oponovali. Když to neudělali, otočila se a vyšla po ztemnělé cestě.

„Řekl jsi, že musíme dnes v noci pokračovat v cestě do Arborlonu. Druide," zavolala. „Chci už to mít za sebou!"

Wil Ohmsford se díval za ní a v jeho tváři se zračila rozmrzelost a zmatek. Jistou dobu vážně přemýšlel o tom, že tam zůstane sedět a nechá Amberle, ať si jde, kam chce. Očividně ho moc v lásce nemá. Pak na rameni pocítil Allanonovu ruku.

„Nesuď ji příliš ukvapeně," řekl Druid mírně.

Pak ruku z Wilova ramene sejmul, odešel k Artaqovi a chopil se jeho otěží. Tázavě se podíval dozadu na Wila. Venkovan potřásl hlavou a vstal.

Konec konců, došel už takhle daleko. Když nepůjde dál, nic tím nezíská.

Druid už se vydal za štíhlou dívčí postavou, která zmizela na lesní cestě. Wil ho zdráhavě následoval.

Kapitola 18

Bylo to večer následujícího dne. V lesním městě Arborlonu se už stíny prodlužovaly a šedý soumrak plynule přecházel v noc. Eventin Elessedil seděl sám v ústraní své studovny, zabrán do Gaelova seznamu záležitostí, které budou zítra ráno vyžadovat jeho přítomnost. Tvář měl poznamenanou únavou a do očí ho bolestivě píchalo světlo olejové lampy, postavené na dřevěném stole, u kterého seděl. Místnost byla tichá a král elfů byl uzavřen v tichém světě svých myšlenek.

Krátce pohlédl na Manxe, který se rozvaloval uprostřed místnosti proti knihovně a zdravě spal. Vlčákovy boky se rytmicky zvedaly a klesaly a vydechoval nosem se zvláštními kňučivými zvuky. Eventin se usmál. Starý brachu, pomyslil si, lehce usínáš a spíš hlubokým, bezesným a bezstarostným spánkem. Potřásl hlavou. Co by za to dal, kdyby mohl alespoň jednu noc nerušeně spát. V poslední době si moc neodpočinul. Jeho spánek byl přecpaný nočními můrami — a ty noční můry byly jen deformovanou skutečností jeho bdění, kterou si přenášel i do hodin spánku. Trápily ho a mučily ho; plížily se zlomyslně jeho dřímotou, ničivé a odporné. Vracely se každou noc, rýpaly do jeho podvědomí, kouskovaly jeho spánek, takže se znovu a znovu s trhnutím probouzel, až nakonec svítání ukončilo jeho trápení.

Promnul si oči, pak si promasíroval obličej a přitom zastínil světlo lampy svýma rukama. Měl by jít brzo spát, protože spánek — nějakou formu spánku — nezbytně potřebuje. Věděl však, že si moc neodpočine.

Když dal znovu ruce dolů z obličeje, najednou si uvědomil, že zírá na Allanona. Chvíli nevěřil svým očím; byl to asi jen přelud jeho mysli, způsobený jeho slabostí. Ale když přimhouřil oči a pozorně se zadíval, a to, co viděl, nezmizelo, byl v mžiku na nohou.

„Allanone! Myslel jsem, že se mi to jen zdá!"

Druid pokročil vpřed a oba muži si podali ruce. V očích krále elfů nepokrytě probleskovala nejistota.

„Našel jsi ji?"

Allanon souhlasně přikývl. „Je tady."

Eventin nevěděl, jak by odpověděl. Oba muži se mlčky dívali jeden na druhého. Manx na podlaze proti knihovně zvedl hlavu a zažíval.

„Nevěřil jsem, že by se někdy chtěla vrátit," řekl nakonec král. Chvilku váhal a pak se zeptal: „Kam jsi ji zavedl?"

„Tam, kde ji můžu chránit," odpověděl Allanon. Pustil královu ruku. „Nemáme moc času. Chci, abys svolal své syny a ty své rádce, kterým věříš nejvíc — ty, kterým jsi svěřil pravdu o nebezpečí, které elfům hrozí. Vyber jenom ty, kterými jsi si naprosto jistý. Ať se sejdou za hodinu v sále Nejvyšší rady. Řekni jim, že bych chtěl s nimi mluvit. Nikomu jinému nic neříkej. Dohlédni na to, aby tvoje stráže stály před sálem. Za hodinu. Pak se znovu uvidíme."

Otočil se a zamířil zpátky k otevřeným oknům, odkud přišel.

„Amberle...?" zavolal za ním Eventin.

„Za hodinu," opakoval Druid, proklouzl mezi závěsy a zmizel.

Uběhla určená hodina a ti, které král elfů svolal, se shromáždili v sále Nejvyšší rady. Byla to prostorná šestiúhelníková místnost, zbudovaná z kamene a dubového dřeva, jejíž katedrální klenbu podpíraly hvězdicovitě uspořádané masivní trámy. Do sálu, osvětleného olejovými lampami, zavěšenými na koncích černých železných řetězů, vedlo několik obrovských dřevěných dveří. U čelní stěny bylo umístěno pódium pro krále; několik schodů vedlo k velkému vyřezávanému dubovému trůnu. Po jeho stranách stála řada

podstavců, z nichž visely prapory s insigniemi elfích královských rodů. Zbývající stěny lemovaly galerie sedadel, každá o tuctu řad, všechny otočené do středu sálu, k rozlehlé ploše podlahy z leštěného kamene, obklopené jako v aréně nízkým železným zábradlím. Přesně uprostřed sálu byl široký oválný stůl s jednadvaceti křesly pro členy Nejvyšší rady.

Ten večer bylo obsazeno jen šest z nich. V jednom seděl Ander Elessedil. S ostatními pěti muži téměř nepromluvil a neustále těkal pohledem k zavřeným dvojitým dveřím na vzdálenějším konci sálu. Hlavu měl plnou myšlenek na Amberle. I když se jeho otec, když za ním přišel se zprávou o Allanonově návratu, o dívce nezmínil, byl si Ander jistý, že se Druidovi podařilo ji přivést zpátky do Arborlonu; kdyby neuspěl, nebyla by rada svolána v takovém spěchu. Byl také přesvědčený o tom, že Allanon ji chce přivést před radu a požádat je, aby jí svěřili pátrání po Krvavém ohni. Nebyl si však jistý, jak se rada zachová. Jestliže se král rozhodne mluvit první a Druidovu žádost podpoří, tak se ostatní pravděpodobně podvolí jeho přání — i když to v žádném případě nebude samozřejmost, vzhledem k vyhraněným citům, které elfové k Amberle chovají. Ander beztak nevěřil, že to jeho otec udělá. Nejdříve nejspíš vyslechne mínění mužů, které kolem sebe shromáždil. Teprve potom se rozhodne.

Ander vrhnul rychlý pohled na otce a hned se zas podíval jinam. Najednou se ptal sám sebe, co bude radit on sám. Bude vyzván, aby promluvil, ale jak se má spolehnout, že bude objektivní ve věci, která se týká Amberle? Vždyť jeho úsudek silně zkreslují protichůdné emoce. Láska se mísí se zklamáním. Sepjal a pevně stisknul ruce, položené na stole, a bezděčně tak reagoval na změť svých citů. Asi bude nejlepší, když neřekne nic. Asi udělá nejlíp, když se prostě podrobí rozhodnutí ostatních.

Jen na okamžik jim pohlédl do tváří. O tomto zasedání neřekl král nikomu jinému, s výjimkou Dardana a Rhoe, kteří drželi stráž přede dveřmi do sálu. Byli i jiní, které mohl jeho otec pozvat — spolehliví muži. Ale on vybral tyhle. Je to vyvážený výběr, říkal si Ander, když bral v úvahu charakter každého z nich. Ale co si asi budou myslet, až uslyší, co se po nich žádá?

Došel k závěru, že si tím vůbec není jistý.

Arion Elessedil seděl po otcově pravici, na místě, které bylo v radě vyhrazeno kralevici. Právě na Ariona se král bude spoléhat nejvíce, jak to dělal vždycky, když bylo třeba učinit závažné rozhodnutí. Arion je otcovou oporou a stařec ho velice miluje.

Pouhá jeho přítomnost dodává Eventinovi pocit jistoty, který mu Ander, jak dobře věděl, nemůže dát, i kdyby se jakkoli snažil. Ale Arionovi chybí soucit a občas projevuje takovou tvrdohlavost, že mu až zatemňuje rozum. Dá se těžko předpovídat, co může udělat v případě Amberle. Kdysi měl tuhle dívku, jediné dítě svého milovaného bratra Aine, rád. Ale to všechno už je dávno pryč. Když jeho bratr zemřel, Arion se změnil — a jeho city ochladly ještě více, když Amberle zklamala jako Vyvolená. Kralevic má v sobě spoustu hořkosti, hlavně kvůli tomu, jak Amberle ublížila králi. Nedá se odhadnout, jak hluboká je jeho hořkost a zloba. Asi hodně, říkal si Ander a dělalo mu starosti, co by to mohlo znamenat.

Králův první ministr, Emer Chios, seděl vedle Ariona. V nepřítomnosti krále právě Chios, jako první ministr, předsedal Nejvyšší radě. Je to dobrý řečník, má schopnost získat posluchače na svou stranu. Také se na něj dá spolehnout, že upřímně řekne, co si myslí. I když se v záležitostech, které jsou předkládány radě, Eventin se svým prvním ministrem vždycky neshodnou, váží si každý z nich názoru toho druhého. Eventin jistě názor svého prvního ministra pozorně vyslechne.

Kael Pindanon, vrchní velitel armády elfů, byl králův nejstarší a nejbližší přítel. I když byl o deset let mladší než král, vypadal přinejmenším o stejný počet let starší. Tvář měl jak vyřezanou ze dřeva, tělo bojovníka, zocelené neustálými zápasy, tuhé jak ze surové kůže, šlachovité a pokryté jizvami. Až pod ramena mu spadaly bílé vlasy a nad tenkou linií úst mu splihle visel mohutný knír. Byl pevný jako ocel a nesmírně cílevědomý. Ze všech Eventinových rádců se u Pindanona dalo nejlépe předpovědět, jak se zachová. Ten starý

voják byl králi naprosto oddán; vždycky radil především tak, aby to vyhovovalo královým zájmům. A v případě Amberle to nebude jinak.

Poslední muž u stolu nebyl členem Nejvyšší rady. Byl dokonce mladší než Ander, štíhlý, černovlasý, měl inteligentní tvář a hnědé oči plné obav. Seděl vedle Pindanona v křesle trochu odsunutém od oválného stolu, s nikým nemluvil a jen ostatní mlčky pozoroval. U pasu měl dvě dýky a v pochvě, zavěšené na opěradle jeho křesla, meč s širokou čepelí. Nenosil žádné odznaky své hodnosti, jen malý medailon s erbem Elessedilů na stříbrném řetízku kolem krku. Jmenoval se Crispin. Byl kapitánem Královské gardy, elitní jednotky elfích lovců, která měla jedinou povinnost — ochranu krále. To, že se zúčastnil této rady, byla tak trochu záhada; Ander by nečekal, že jeho otec bude vyhledávat radu u takového člověka. Ale vlastně, vždyť otec pokaždé neudělal to, co od něj Ander čekal.

Na chvíli se ve svém odhadování jednotlivých rádců zarazil. Muži, které jeho otec shromáždil, se liší svým vzděláním i charakterem, jediné, co mají společné, je absolutní oddanost starému králi. Snad právě pro jejich věrnost se Eventin domnívá, že jim může bez obav svěřit rozhodování, ať už jakkoli obtížné, o Amberle. Možná, že jsou tu také proto, že právě jejich rady bude potřebovat, až přijde čas bránit zemi elfů.

A to už nebude trvat dlouho. Neustále se potvrzovalo, že strašlivý boj mezi elfy a démony je nevyhnutelný. Den ze dne Ellcrys slábl, chorobný rozklad se neúprosně šířil jeho větvemi a ničil jeho krásu a vitalitu a zároveň ochabovala síla, která udržovala Hráz. Každodenně přicházely zprávy, že hranice Západní země překračují neznámé strašlivé stvůry, které jako by se zrodily ze zlých snů nebo šílené představivosti. Vojáci hlídkovali od Rhennského údolí až po Sarandanon, od Velkých Mokřin po Kershalt a přece těchto nestvůr přibývalo. Jistě budou přicházet další, až jich bude na svobodě tolik, že budou moci společně zaútočit na elfy.

Ander se opřel lokty o desku stolu, dlaněmi si podepřel čelo a zastínil oči. Ellcrys chřadnul tak rychle, že mu vrtalo hlavou, jestli vůbec zbývá dost času na to, aby se dostali ke Krvavému ohni, i kdyby Allanon už věděl, kde ho hledat. Čas! Všechny problémy se redukují na otázku času.

Otevřely se masivní dveře na druhém konci sálu a všechny hlavy se tam naráz otočily. Vešel Allanon, vysoký a nahánějící hrůzu ve svých černých šatech. S ním přišly ještě dvě osoby v pláštích s kápěmi, takže jim nebylo vidět do tváří.

Amberle! pomyslel si okamžitě Ander. Jedna z nich musí být Amberle!

Ale kdo je ten druhý?

Všichni tři přešli mlčky ke vzdálenější straně oválného stolu. Tam Druid své společníky usadil a potom oslovil krále.

„Můj králi, Eventine." Mírně se uklonil.

„Allanone," odpověděl král. „Vítej."

„Jsou tu už všichni?"

„Všichni," ubezpečil ho Eventin a jednoho po druhém představil. „Pověz nám, prosím, to, kvůli čemu jsi přišel."

Allanon popošel několik kroků, až byl uprostřed mezi elfy a oběma zakuklenci.

„Tak tedy, nebudu to říkat dvakrát a proto vás žádám, abyste mě pozorně poslouchali. Národ elfů je ve velkém nebezpečí. Ellcrys umírá. Rychle slábne, každým dnem rychleji. A spolu s ním slábne i Hráz. Démoni, které za ní vaši předkové uvěznili, již začali znovu pronikat do vašeho světa. Brzo budou všichni na svobodě a potom se budou snažit vás zničit."

Druid popošel ještě o krok. „Nepochybujte o tom, pánové. Ještě jste nemohli posoudit, tak jako já, hloubku nenávisti, která je pohání. Setkal jsem se jen s hrstkou těchto stvůr, které již pronikly Hrází, ale i těch několik démonů mě dalo jasně najevo, jak obludná nenávist je všechny sžírá. Je skutečně strašlivá. Dodává jim sílu — větší sílu, než měli, když byli vyhnáni ze země. Nemyslím, že byste se takové síle mohli ubránit."

„To neznáš armádu elfů!" Pindanon ve tváři celý zrudnul.

„Veliteli," řekl mírně Eventin. Starý voják se okamžitě k němu otočil. „Vyslechněme Druida."

Pindanon s nespokojeným výrazem ve tváři sklesl zpátky a opřel se o opěradlo židle.

„Klíčem k vašemu přežití je Ellcrys," pokračoval Allanon a Pindanona si nevšímal. „Až Ellcrys zemře, Hráz se rozpadne. Ztratí se magická síla, která ji vytvořila a drží ji pohromadě. Může tomu zabránit jediná věc, jenom jediná. Ve shodě s elfí legendou a se zákony magie, která ho zrodila, musí Ellcrys podstoupit znovuzrození. K tomu může dojít jen jediným způsobem. To dobře víte. Vyvolený, sloužící stromu, musí dopravit jeho semeno ke zdroji veškerého života na zemi, ke Krvavému ohni. Semeno musí být zcela ponořeno do ohně a pak zasazeno do země u kořenů stromu. Potom Ellcrys bude znovu žít. Hráz bude obnovena a démoni znovu vykázáni z tohoto světa.

Mužové Arborlonu. Před čtrnácti dny, když jsem zjistil, že Ellcrys umírá, přišel jsem nabídnout Eventinovi Elessedilovi veškerou pomoc, která je v mých silách. Přišel jsem však příliš pozdě. Hráz už začala slábnout a to umožnilo několika uvězněným démonům útěk. Než jsem tomu mohl zabránit, vyvraždili Vyvolené, zabili je ve spánku, všechny, které našli.

Řekl jsem nicméně králi, že se budu snažit pomoci elfům dvěma způsoby. Za prvé, pojedu do Paranoru do pevnosti Druidů, vyhledám záznamy mých předchůdců a pokusím se rozluštit záhadu slova „Úkrytiště". To jsem udělal. Zjistil jsem, kde je Krvavý oheň."

Na chvíli se odmlčel a pozorně si prohlížel tváře mužů, kteří ho poslouchali. „Řekl jsem také králi, že vyhledám někoho, kdo může nést semeno Ellcrys ke Krvavému ohni, protože věřím, že taková osoba existuje. To jsem také splnil. Přivedl jsem tu osobu do Arborlonu."

Z hloučku shromážděných mužů se ozvalo nedůvěřivé mumlání a Ander napjatě očekával, co bude dál. Allanon se otočil a pokynul menšímu ze zakuklenců.

„Přistup blíže."

Jedna ze zahalených postav váhavě vstala, přešla k Druidovi a zastavila se vedle něj.

„Sejmi kápi."

Znovu zakuklenec zaváhal. Elfové se netrpělivě nahnuli dopředu — všichni, kromě Eventina. Ten seděl strnule ve svém křesle a pevně svíral jeho područky z vyřezávaného dřeva.

„Sejmi kápi," opakoval vlídně Allanon.

Tentokrát zakuklenec poslechl. Ze záhybů pláště vyklouzly jemné opálené paže a stáhly kápi dozadu. Amberliny tmavozelené oči, ztuhlé nejistotou, se setkaly s očima jejího dědečka. V ten moment nastalo ohromené ticho.

Potom vyskočil Arion, vzteky celý zsinalý. „Ne! To ne, Druide! Odveď ji odsud! Odveď ji zpátky tam, kde jsi ji našel!"

Ander, šokovaný bratrovými slovy, už napůl vstal ze svého křesla, ale jeho otec ho uchopil za paži a přinutil ho, aby si zase sedl. Oba bratři si vyměnili zlostné poznámky, ale slova se ztrácela ve změti hlasů, jak se jeden druhého snažil překřičet.

Eventin Elessedil energicky zdvihl paži a sál znovu ztichnul.

„Vyslechneme Allanona," opakoval autoritativně a Arion sklouzl zpátky do křesla.

Druid přikývl. „Chtěl bych vás všechny požádat, abyste si zapamatovali tohle. Pouze Vyvolený ve službě může nést semeno Ellcrys. Na počátku roku jich bylo sedm. Šest z nich zemřelo. Amberle Elessedilová je naší poslední nadějí."

Arion vyskočil. „Od ní nemůžeme nic očekávat! Už není Vyvolená!" Hlas kralevice elfů zněl tvrdě a hořce. Kael Pindanon souhlasně přikývl a na jeho zjizvené tváři bylo znát znechucení.

Allanon postoupil o krok dopředu. „Chcete zpochybňovat, že je Vyvolenou?" Jeho tváří se mihnul sotva patrný výsměšný úsměv. „Pak tedy byste měli vědět, že ona o tom také pochybuje. Ale už jsem to řekl jí, řekl jsem to jejímu dědečkovi a teď to říkám také vám — kým skutečně je, to nezáleží na tom, co si kdo myslí, ani vy, ani ona. Vaše názory nejsou vůbec důležité. Králova vnučka nebo vyvrženec — co na tom záleží, princi? Vaší hlavní

starostí by mělo být, aby váš národ přežil — váš národ i národy celého Čtyřzemí, protože jim hrozí stejné nebezpečí. Když může Amberle pomoci vám i ostatním, pak je třeba na minulost zapomenout."

Arion trval na svém. „Já nechci zapomenout. Já nikdy nezapomenu."

„Co tedy vlastně od nás chceš?" přerušil ho Emer Chios a Arion se znovu posadil.

Allanon se otočil k prvnímu ministrovi. „Jen tohle. Ani vy, ani já, ani sama Amberle nemá právo rozhodovat, jestli ještě patří mezi Vyvolené. To právo má jen Ellcrys, protože právě Ellcrys si ji kdysi mezi Vyvolené vybral. Proto musíme zjistit, jaký je jeho názor. Ať Amberle předstoupí před Ellcrys; nechme Ellcrys rozhodnout, jestli ji přijme, nebo zavrhne. Když bude uznána Vyvolenou, dostane semeno a půjde ke Krvavému ohni."

„A co když ji Ellcrys zavrhne?"

„Pak už jen musíme doufat, že důvěra velitele Pindanona v armádu není přehnaná."

Arion nedbal varovného pohledu, který k němu vyslal jeho otec a znovu vstal.

„Chceš toho na nás příliš, Druide. Chceš, abychom věřili někomu, kdo už jednou naši důvěru zklamal."

Allanon pokračoval klidným hlasem: „Chci, abyste důvěřovali Ellcrys, tak jak jste to dělali po bezpočet staletí. Ať rozhodne on."

Arion zavrtěl hlavou. „Ne, zdá se mi, že tu s námi hraješ nějakou divnou hru, Druide. Ellcrys nemluví s nikým; nepromluví ani na tuhle dívku." Obrátil se zlostně k Amberle. „Jestli tahle dívka chce, abychom jí věřili, ať nám tedy nejdřív poví, proč odešla z Arborlonu. Ať nám řekne, proč zostudila sebe i svou rodinu."

Chvíli se zdálo, že Allanon tu žádost zvažuje, až se nakonec otočil k Amberle, která celá zsinalá stála vedle něj.

„Nechtěla jsem nikoho zostudit," odpověděla tiše. „Udělala jsem jen to, co se mi zdálo být správné."

„Přivedla jsi nás do hanby!" vybuchl Arion. „Jsi dcera mého bratra, kterého jsem měl velmi rád. Chtěl bych tomu, co jsi udělala, porozumět, ale nemohu. To, co jsi udělala, zdiskreditovalo naší rodinu — nás všechny. Zhanobila jsi památku svého otce. Žádný z Vyvolených nikdy neodmítl čest sloužit Ellcrys. Žádný! Ale ty jsi tou poctou pohrdla, jako by to nic neznamenalo!"

Amberle se nevzdávala. „Neměla jsem se stát Vyvolenou, Arione. Byl to omyl. Snažila jsem se sloužit jako ostatní, ale nemohla jsem. Vím, že to všichni ode mne očekávali, ale já... já bych prostě nemohla."

„Nemohla bys?" Arion vykročil výhružně kupředu. „Proč? Chci vědět proč. Máš teď příležitost to vysvětlit — tak to udělej!"

„Nemohu!" zašeptala se sevřeným hrdlem. „Nemohu. Nepochopil bys mě, kdybych chtěla, kdybych..." Prosebně se podívala na Allanona. „Proč jsi mě sem vůbec přivedl, Druide? Nemá to smysl. Oni mě tu nechtějí. Já tu také nechci být. Bojím se, chápeš? Nech mě vrátit se domů."

„Vždyť ty jsi doma," odpověděl Druid laskavým hlasem, s příměsí smutku, kterou předtím nebylo znát. Obrátil se k Arionovi. „Tvoje otázky nedávají smysl, princi. Uvažuj trochu o tom, k čemu slouží. Přemýšlej o tom, z čeho pramení. Zraněné city vystřídá rozhořčení, rozhořčení přeroste ve hněv. Nech se příliš strhnout a dostaneš se někam, kam jsi nechtěl."

Na chvíli se odmlčel a jeho černé oči zkoumavě přejížděly po členech rady. „Netroufám si soudit, co přivedlo tuto dívku k tomu, že opustila své blízké. Nečiním si nárok na to, abych pochopil, proč se rozhodla žít život tak odlišný od toho, který by ji čekal tady v Arborlonu. Nejsem tu od toho, abych ji soudil a není to ani vaše věc. Co se stalo, stalo se. Tím, že se vrátila do Arborlonu, prokázala odvahu a rozhodnost. Démoni se o ní dozvěděli a pronásledovali ji. Ještě pořád se snaží ji chytit. Během cesty sem do Arborlonu zažila různé útrapy a přestála velká nebezpečí. Má to všechno snad být nadarmo?"

Při zmínce o nebezpečí se Eventinovou tváří mihl výraz znepokojení. Ander si toho

všiml; objevil se a hned zase zmizel.

„Mohl jsi tuhle dívku přivést k Ellcrys a nás se na nic neptat," poznamenal najednou Emer Chios. „Proč jsi to neudělal?"

„Amberle se do Arborlonu vrátit nechtěla," odpověděl mu Allanon. „Nakonec souhlasila, protože jsem ji přesvědčil, že je to nutné, že musí svému lidu pomoci, je-li to v jejích silách. Nebylo by však správné, kdyby musela přijít tajně a v přestrojení. Má-li předstoupit před Ellcrys, měla by k tomu mít váš souhlas."

Položil ruku na její útlá ramena. Zvedla k němu oči a v její dětské tváři se objevil výraz překvapení.

„Musíte se rozhodnout." Druidova tvář neprozrazovala žádné city. „Kdo z vás se postaví po jejím boku, pánové?"

Sál ztichnul. Elfové a Druid se mlčky dívali jeden na druhého a jejich pohledy neprozrazovaly, co si myslí. Druhý zakuklenec, všemi teď téměř zapomenutý, se na opačném konci stolu nervózně pohnul. Vteřiny ubíhaly. Nevstával nikdo.

Pak si Ander Elessedil najednou uvědomil, že se Allanon dívá na něj. Došlo mezi nimi k nějakému spojení, jakoby beze slov jeden druhému porozuměl. Anderovi bylo od toho okamžiku jasné, co musí udělat.

Pomalu se vztyčil.

„Andere!" uslyšel bratrův nesouhlasný výkřik.

Pohlédl krátce do Arionovy zrudlé tváře, všiml si varovného záblesku v jeho zkoumavých očích, pak uhnul pohledem. Mlčky přešel kolem stolu a postavil se před Amberle. Ta zdvihla hlavu a upřeně se mu zadívala do očí, vystrašená jako divoké zvířátko, připravené každou chvíli prchnout. Něžně ji uchopil za ramena, sehnul se a políbil ji na čelo. Z očí jí vyhrkly slzy a pevně ho objala.

Emer Chios vstal. „Pánové, podle mého názoru není nijak těžké se rozhodnout," oslovil ostatní. „Musíme přece využít všech možností, které se nám naskytnou."

Vykročil a přidal se k Anderovi.

Crispin krátce pohlédl na Eventina. Král seděl bez hnutí a když se jejich pohledy setkaly, nedalo se z jeho výrazu nic vyčíst. Pak Crispin také vstal a přešel na druhou stranu stolu, kde se postavil vedle Andera.

Rada se tedy rozdělila na dvě stejně početné skupiny. Tři stáli po boku Amberle; tři zůstali sedět. Eventin tázavě pohlédl na Ariona. Kralevic čelil jeho pohledu zpříma, potom obrátil svůj zahořklý pohled na Andera.

„Nejsem takový blázen, jako můj bratr. Řekl jsem ne."

Pak se král obrátil na Pindanona. Tvář starého vojáka byla tvrdá, nesmlouvavá.

„Já se spoléhám na armádu, ne na tohle dítě." Pak se ale zdálo, že trochu zaváhal. „Je to tvoje vnučka. Budu hlasovat stejně jako ty, králi. Věřím, že se rozhodneš správně."

Pohledy všech přítomných se teď upřely na Eventina. Chvilku se zdálo, jako by ani neposlouchal. Seděl s očima sklopenýma a s tváří poznamenanou žalem a rezignací. Ruce mu pomalu sklouzly po leštěném povrchu stolu a pak se pevně sevřely.

Pomalu vstal.

„Je tedy rozhodnuto. Amberle předstoupí před Ellcrys. Končím zasedání rady."

Arion Elessedil vstal, zpražil pohledem Andera, neřekl ani slovo a důstojně opustil zasedání rady.

Wil Ohmsford, s očima skrytýma ve stínu své kápě, pozoroval bolestný a nevěřícný výraz ve tváři Andera Elessedila, upřeně sledujícího bratra. Tahle roztržka mezi oběma bratry se jen tak brzo nesrovná. Pak se najednou jeho oči střetly s očima elfího prince a Wil bezděčně uhnul pohledem.

Allanon se ujal slova a sdělil ostatním, že Amberle si teď den nebo dva odpočine, pak předstoupí před Ellcrys a potom se rada znovu sejde. Wil vstal, přitom si pečlivě přidržoval kápi, protože Allanon ho před zasedáním rady upozornil, že mu za žádnou cenu nesmí

nikdo vidět do tváře. Sál se začal vyprazdňovat a Wil přešel k Amberle. Všiml si, jak se na něj Ander Elessedil zvědavě zadíval, zaváhal, ale pak vyšel ven za ostatními. Allanon odvedl Eventina Elessedila stranou a něco si potají šeptali. Vypadalo to, jako by se o něco přeli. Nakonec král neochotně přikývl a také odešel. Wil a Amberle zůstali s Allanonem sami.

Druid jim pokynul. „Pojďte za mnou."

Rychle je vyvedl z poradního sálu, vedl je zpátky vnější chodbou, až se nakonec octli ve tmě a chladu před zadním vchodem. Tam se Druid zastavil, chvíli naslouchal a pak se k nim obrátil.

„Amberle." Počkal, dokud se jejich oči nesetkaly. „Chci, abys šla za Ellcrys ještě dnes večer."

V její tváři se objevil výraz překvapení a zmatku.

„Proč?" zeptala se nevěřícně, pak energicky zavrtěla hlavou. „Ne. Ne, tak brzo ne! Potřebuji nějaký čas, abych se na to mohla připravit. Ostatně, před chvíli jsi řekl mému dědečkovi a ostatním, že půjdu za Ellcrys až za den nebo dva!"

Allanon trpělivě přikývl. „To byla malá, ale nezbytná lež. A co se týká příprav — jaké přípravy potřebuješ? Nejde o nějakou zkoušku zručnosti nebo odolnosti; tady ti nepomůžou žádné přípravy. Buď Vyvolenou ve službě Ellcrys jsi, nebo nejsi."

„Jsem unavená, Druide!" Teď už byla zase rozzlobená. „Jsem unavená a musím se vyspat! Teď to prostě nemůžu udělat!"

„Musíš." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Vím, že jsi unavená; vím, že se potřebuješ vyspat. Ale to musí počkat. Nejdřív musíš jít k magickému stromu — a musíš to udělat hned teď."

Při jeho slovech Amberle ztuhla a do očí se jí vloudil výraz člověka zahnaného do kouta. A pak se najednou rozplakala, neovladatelně. Jako by všechno, co v poslední době prožila — nečekaný příchod Druida do jejího domku, hrozná zpráva, že Ellcrys umírá a Vyvolení byli povražděni, poznání, že se musí vrátit do Arborlonu, nervy drásající útěk z Havensteadu, konfrontace s radou a s dědečkem a teď ještě tohle — jako by to všechno na ní najednou padlo a úplně ji ochromilo. Jako by ji opustila veškerá síla. Stála tam před nimi, drobná a snadno zranitelná, vzlykala a snažila se ze sebe vymáčknout slova, ale nedařilo se jí to. Když ji chtěl Allanon uchopit, rychle se stáhla zpátky a několik nekonečných minut stála otočená k nim oběma zády. Wil Ohmsford se na ni jen bezmocně díval.

Konečně se utišila, s tváří pořád otočenou směrem od nich. Když promluvila, bylo její šepot sotva slyšet.

„Allanone, je to skutečně nutné — skutečně nutné — abych za ním šla ještě dnes večer?"

Druid přikývl. „Ano, je to nutné, Amberle."

Dlouho bylo ticho. „Tak já to tedy udělám."

Přistoupila k nim, znovu uklidněná a vyrovnaná. Allanon je mlčky vyvedl ven do městských ulic.

Kapitola 19

Z nebe se linulo bledé měsíční světlo a zalévalo letní noc stříbrnou září. Z temných stínů stoupala svěží vůně a uklidňující šumění ve vleklých omamných vlnách, které tančily v závanech teplého vzduchu a pronikaly živými ploty, lesním porostem, květinovými záhony a keři Zahrad života. Skvrnité stíny se na pestré barvy zahrad navrstvily v podivně pospojovaných černobílých vzorcích. Drobní živočichové, probouzející se s nástupem noci, proskakovali a prolétali tmou, neviditelní a nezanechávající stopy.

Uprostřed toho všeho, osamělý na malém kopečku s výhledem na vlast elfů, zázračný strom jménem Ellcrys pomalu a nezadržitelně umíral. Jeho dlouhá cesta ke smrti si už začínala vybírat své oběti. Ta tam byla dokonalá krása, kterou se Ellcrys vyznačoval v dobách pevného zdraví, porušena a pokřivena byla jeho dokonalá symetrie. Z jeho kmene a větví se loupala a odpadávala stříbrná kůra, zčernalá a prohnilá visela v pruzích připomínajících cáry kůže. Krvavě rudé listy byly pokroucené a stočené; ty, které již opadaly, pokrývaly zem pod stromem, jako povadlé a seschlé lusky šustily ve větru. Stál proti nočnímu horizontu nahý a vyzáblý, připomínal zapomenutého strašáka na tyči v polích.

Allanon, Wil Ohmsford a Amberle stáli pod kopečkem, tváře zakryté kápěmi měli zdvižené k obloze zalité měsíčním svitem a mlčky si Ellcrys prohlíželi. Dlouho tam stáli bez hnutí, jen lehký větřík jim tu a tam povíval šaty, nepadlo ani jediné slůvko. Když Amberle konečně promluvila, ticho přerušil její bolestný a hluboce dojímavý šepot.

„Ach, Allanone, on je takový smutný."

Druid neodpovídal. Jeho dlouhá štíhlá postava, zahalená v tmavém plášti se ani nepohnula, jeho tvář zůstávala skrytá ve stínu kápě. Závan větru přinesl šeříkovou vůni, která chvilku váhavě zůstávala a potom se vytratila. Po chvíli se Amberle, s rukama pevně přitisknutýma k tělu v záhybech svých šatů, obrátila na Allanona.

„Trpí bolestmi?"

Druid pohnul neznatelně hlavou. „Trochu."

„Umírá?"

„Jeho život končí. Už mu moc času nezbývá."

Následovala dlouhá odmlka. „Cožpak pro něj nemůžeš nic udělat?"

„Jediný, kdo pro něj může něco udělat, jsi ty," odpověděl tiše Allanon hlubokým a laskavým hlasem.

Bylo slyšet, jak si Amberle odevzdaně povzdechla a celým jejím útlým tělem proběhl třas. Sekundy ubíhaly. Wil unaveně přešlapoval a čekal, až se dívka vyrovná sama se sebou. Není to pro ni lehké. Nečekala ani, že dnes večer bude tady; to ostatně nečekal nikdo z nich. Doufali, že po skončení rady se budou moci konečně vyspat. Naposledy spali před svým útěkem do Rhennského údolí a nečekaným setkáním s Allanonem. Teď byli nesmírně vyčerpaní.

„On teď spí," zašeptala najednou Amberle.

„Kvůli tobě se probudí," odpověděl Druid.

Ona tam nechce jít, uvažoval Wil. Nikdy to nechtěla. Nejen že si to nepřeje, ale ona se toho bojí. Řekla to přece tehdy v noci v zahradě za svým domkem. Ale nikdy neprozradila proč.

Wil se zadíval na vrcholek pahorku. Čeho se od Ellcrys tolik obávala?

„Jsem připravena."

Řekla to prostě, klidným hlasem. Allanon chvíli mlčel, a pak mírné ohnutí jeho kápě signalizovalo, že souhlasně přikývl.

„Jdi tedy. My tu na tebe počkáme."

Nešla hned, ale chvíli tiše stála, jako by ještě něco od Druida očekávala. Ale ten už neřekl ani slovo. Přitáhla si tedy šaty k tělu a vydala se mírným svahem vzhůru, s tváří zdviženou k tichému otrhanému stromu, který ji nahoře očekával.

Ani se neohlédla.

Brzy byla nahoře a stála před Ellcrys. Nebyla ještě v dosahu jeho větví, ale těsně u něj, osamělá drobná postava, která se choulila do záhybů pláště s rukama přitisknutýma k bokům. Z vrcholu pahorku viděla do všech stran až k vzdálenému horizontu široké prostory Západní země a uvědomovala si, jak je malá a bezbranná. Noční vánek, prosycený zahradními vůněmi, ji hladil po tváři a ona zhluboka dýchala, aby se uklidnila.

Potřebuji jen pár chvil, říkala si. Jen chvilku.

Ale tolik se bála!

Pořád ještě nechápala, proč se tolik bojí, ještě teď, když už uběhlo tolik času. Měla by to vědět; měla by dokázat svůj strach ovládnout. A přece to nedokáže. To jí všechno ještě ztěžuje. Její strach je iracionální, neovladatelný rozumem, nesmyslný. Vždycky tam někde byl, skrýval se v jejím podvědomí jako šelma a vyklouzl ze svého úkrytu vždycky, když myslela na Ellcrys. Bojovala proti němu, odhodlaně se s ním potýkala, ale stejně ji vždycky zachvátil, neovladatelný a zlověstný. V Havensteadu ho dokázala potlačit, protože tam byla jeho příčina vzdálená a dávno zapomenutá. Ale teď, když se vrátila do Arborlonu a stála pár metrů od Ellcrys, když si připomněla dotyk jeho větví...

Při té vzpomínce se zachvěla. Je to ten dotyk, ve skutečnosti se bojí toho dotyku. Ale proč? Vždyť je neškodný, nezraňuje. Slouží jen Ellcrys ke sdělování jeho myšlenek pomocí obrazů. Ale byl tu ještě ten pocit něčeho navíc, který přicházel s každým dotykem, pokaždé od té doby, co na ni poprvé promluvil. Něco navíc.

Sled jejích myšlenek přerušilo tiché soví zahoukání. Uvědomila si, že už tu stojí několik minut a že ti dva muži dole ji pozorují. To nechtěla.

Rychle přešla kolem dokola na druhou stranu stromu.

Druid a venkovan tiše pozorovali tmavou dívčinu siluetu, když obcházela Ellcrys a zmizela z dohledu. Ještě chvíli tam stáli, ale když už se znovu neobjevila, tak se Allanon mlčky posadil do trávy. Wil ještě chvilku čekal a pak se posadil vedle něj.

„Co chceš dělat, když Ellcrys rozhodne, že Amberle už nepatří mezi Vyvolené?"

Druid se k němu neotočil. „To se nestane."

Wil chvilku váhal a pak pokračoval.

„Ty o ní víš něco, co jsi ani jednomu z nás neřekl, že je to tak?"

Allanonova odpověď byla chladná. „Ne. Nic co máš na mysli."

„Ale něco přece."

„Ty by ses měl, Wile, starat o to, aby se jí nic nestalo, až odjedete z Arborlonu."

Řekl to takovým způsobem, že Wilovi bylo jasné, že na toto téma už nepromluví ani slovo. Venkovan se necítil ve své kůži a nervózně si poposedl.

„Můžeš mi povědět ještě něco?" zeptal se za chvíli. „Můžeš mi říci, proč se tolik bojí Ellcrys?"

„Ne."

Wil pod kápí silně zrudnul. „A proč ne?"

„Protože si nejsem jist, jestli tomu sám rozumím. Myslím, že ani ona to nechápe. V každém případě, až si bude myslet, že bys to měl vědět, řekne ti to sama."

„O tom pochybuji." Wil se nahrbil a rukama si objal kolena. „Vypadá to, že o mně nemá valné mínění."

Allanon neodpověděl. Seděli chvíli mlčky a čas od času se podívali na osamělý strom na vrcholu pahorku. Po Amberle nebylo ani stopy. Wil se obrátil k Druidovi.

„Je tam v bezpečí, tak sama?"

Druid přikývl. Wil čekal, že vysvětlí, proč je v bezpečí, ale Allanon mlčel. Venkovan

pokrčil rameny. Řekl si, že když je Allanon tak blízko ní, musí jistě mít nějakou možnost, jak ji ochránit.

Alespoň doufal, že nějakou má.

Amberle se dlouho ani nepohnula. Nemohla. Její strach ji paralyzoval. Stála ani ne dva metry od nejbližších větví, ztuhlá, strnulá a jako hypnotizovaná zírala na Ellcrys. Strach jí pronikal jako tekutý led a ochromoval dokonce i její myšlení. Ztratila pojem o času, prostoru, o všem kromě své neschopnosti udělat těch posledních pár kroků.

Když je nakonec udělala, jako by místo ní kráčel někdo jiný. Uvědomovala si jen, jak se vzdálenost mezi ní a Ellcrys zmenšuje, až pak najednou stála pod korunou stromu, skrytá v jejím stínu. Noční větřík ustal a její vnitřní chlad se v mžiku změnil v uklidňující teplo.

Beze slov padla na kolena mezi změť zvadlých listů a zlámaných větviček, která pokrývala zem. Čekala s rukama složenýma v klíně.

O chvíli později se jedna z otrhaných větví sklonila a něžněji objala kolem ramen.

— Amberle —

Dívka se rozplakala.

Dole pod kopcem oba muži dost dlouho mlčeli, až si Wil najednou vzpomněl na něco zvláštního, co před chvílí Allanon řekl. Po poslední rozmluvě byl pevně rozhodnut, že se Druida už na nic nebude ptát, ale zvědavost ho přemohla.

„Allanone?"

Druid se k němu otočil.

„Něco mi dělá starosti." Chvilku zvažoval, jak to říci. „Když jsi řekl Amberle, že sem musíme jít ještě dnes v noci, připomněla ti, jak jsi členy rady informoval o tom, že bude mít den nebo dva odpočinku. Odpověděl jsi jí, že jsi jim musel zalhat. Co jsi tím myslel?"

I v chabém měsíčním světle bylo znát, jak se mágovou hubenou tváří mihl charakteristický uštěpačný úsměv.

„Říkal jsem si, kdy se k téhle otázce dostaneš, Wile Ohmsforde." Tiše se zasmál. „Tvoje zvědavost je nesmírná."

Wil se smutně zašklebil. „Odpovíš mi na mou otázku, nebo ne?"

Allanon přikývl. „Moje odpověď tě nepotěší. Musel jsem jim zalhat, protože mezi elfy, někde blízko krále, je nepřátelský špion."

Venkovana zamrazilo. „Jak to můžeš vědět?"

„Logická úvaha. Když jsem přijel do Paranoru, démoni tam na mne už čekali. *Čekali na mne*, Wile — nikdo mne nesledoval. Z toho se dá usoudit, že téměř jistě věděli předem, že tam přijdu. Ale jak to mohli vědět? Když na to přijde, jak je vůbec možné, že o mně věděli? Vždyť jenom Eventin věděl, že jsem se vrátil do Čtyřzemí. Jenom Eventin věděl, že chci jet do Paranoru; jen jemu jsem se důvěrně svěřil, že tam chci prostudovat zápisy Druidů, abych zjistil, kde hledat Úkrytiště. Eventinovi jsem kladl na srdce, aby o tom nikomu nic neříkal a věřím, že mě poslechl."

Na chvíli se odmlčel. „Zbývá proto jen jediná možnost. Někdo vyslechl náš rozhovor — někdo, kdo má důvod k tomu, aby nás zrazoval démonům."

Vypadalo to, že Wil o tom pochybuje. „Ale jak se to mohlo stát? Sám jsi řekl, že před tvou rozmluvou s Eventinem nikdo dokonce ani nevěděl, že ses vrátil do Čtyřzemí."

„Pro mne je to taky záhada," připustil Druid. „Ten špion musí být někdo, kdo se lehce dostane ke králi, někdo, kdo je dobře informován o tom, co král dělá. Možná někdo ze služebnictva."

Pokrčil rameny. „V každém případě jsme měli štěstí, že jsem králi neřekl, kde je Amberle, protože jinak by se k ní určitě démoni dostali dřív než já." Na chvíli se odmlčel a upřel pohled na Wila. „Myslím si, že zrovna tak by se dostali k tobě."

Wilovi přeběhl mráz po zádech. Ta představa byla děsivá, ještě i teď. Poprvé od té doby, co se s Allanonem seznámil, byl rád, že Druid je tak skoupý na slovo.

„Když je to všechno pravda, tak proč jsi toho tak moc prozradil Členům rady?" zeptal se. „Je-li tam nějaký špicl, tak bude nejspíš vědět o všem, co bylo na schůzce řečeno."

Druid se k němu nahnul. „To je velice pravděpodobné. Ve skutečnosti chci, aby to věděl. Proto jsem taky členům rady zalhal. Démoni totiž vědí, že tu jsme a také proč tu jsme. Vědí, kdo jsem já; vědí, kdo je Amberle. Zatím ještě nevědí, kdo jsi ty. Všechno, co vědí, mají z mé rozmluvy s Eventinem a z toho, co viděli, když nás pronásledovali z Havensteadu. Členům Nejvyšší rady jsme neřekli nic nového — jen jednu maličkost. Řekli jsme jim, že Amberle bude několik dní odpočívat a teprve pak půjde za Ellcrys. Takže démoni si budou myslet, že alespoň příštích několik dní nebudeme nic dělat. Tahle drobná lest nám doufám poskytne malou, ale velice užitečnou výhodu."

„Jakou výhodu?" zamračil se Wil. „Co tím myslíš, Allanone?"

Druid našpulil rty. „Co se toho týče, budu tě bohužel muset požádat, abys byl ještě nějakou dobu trpělivý. Ale slibuji ti, že se to dovíš ještě dřív, než skončí tahle noc. To je rozumná řeč, ne?"

Nic zvlášť rozumného se nenajde v celé téhle záležitosti, pomyslel si mrzutě Wil. Ale konec konců nemá žádný smysl naléhat. Wil věděl, že když už se Allanon jednou rozhodl, tak už s ním nehne.

„Ještě něco." Druid mu položil ruku na rameno, aby své varování zdůraznil. „Nic z toho neříkej Amberle. Už tak je dost vystrašená a nemá smysl ji vyděsit ještě víc. Ať to zůstane tajemstvím nás dvou."

Venkovan přikývl. Alespoň na tom se mohou shodnout.

Jen o chvíli později se ze stínu pod stromem vynořila Amberle. Viděli její siluetu proti noční obloze; chvíli váhavě stála, pak se pohnula směrem k nim. Šla pomalu, opatrně, jakoby nejistá ve svých pohybech. Ruce držela spojené na prsou. Kápi měla sejmutou a její dlouhé kaštanové vlasy za ní v nočním vánku vlály. Jak se k nim blížila, mohli vidět její ztrápenou tvář. Byla bledá, opuchlá a zmáčená slzami a v jejích očích se zřetelně zrcadlil strach.

Došla k nim a zastavila se. Třásla se po celém těle.

„Allanone...?" vyrazila plačtivě, sevřeným hrdlem.

Druid viděl, že je na pokraji zhroucení. Okamžitě ji zachytil, sevřel v náručí a pevně k sobě přitiskl. Tentokrát se tomu nebránila, jen tiše plakala. Dlouho, dlouho ji tak držel a nepromluvil ani slovo. Wil je pozoroval s nepříjemným pocitem vlastní zbytečnosti, neužitečnosti.

Po určité době přestala plakat. Allanon ji pustil a o krok ustoupil. Chvíli se ještě dívala do země, pak zdvihla hlavu k Allanonovi.

„Měl jsi pravdu," zašeptala.

Ze záhybů jejích šatů se vynořily její sevřené ruce a pomalu se rozevřely. V jejích dlaních, jako dokonale formovaný stříbrobílý drahokam, leželo semeno Ellcrys.

Kapitola 20

O chvíli později už v čele s Allanonem Zahrady života opustili. S tvářemi skrytými v pečlivě přitažených kápích proklouzli bránou vedle strážných Černé Hlídky a zamířili do města. Druid jim neprozradil, kam je vede a oni se na nic neptali. Šli tiše, Allanon krok či dva vpředu, Wil a Amberle společně za ním. Oba byli k smrti unaveni. Venkovan často sklouznul pohledem k dívce; měl o ní větší starost, než si byl ochoten připustit, ale Amberle nedávala na sobě nic znát a Wil jen občas na kratičký okamžik zahlédl její tvář, skrytou pod kápí. Jednou se jí tiše zeptal, je-li v pořádku a ona jen mlčky přikývla.

Netrvalo dlouho a poznali, že se blíží ke královskému paláci Elessedila. Allanon jim mlčky pokynul a vedl je kolem ztemnělého paláce, skupinou borovic, které lemovaly jižní trávník, potom podél řady živých plotů k malému výklenku a k dvojici prosklených dveří s pečlivě zataženými závěsy. Zastavil se přede dveřmi a tiše zaťukal na sklo. Chvilku se nic nedělo, pak se neznatelně pohnul závěs, zakrývající dveře. Někdo uvolnil vnitřní závoru a dveře se otevřely. Allanon jim rychle pokynul, aby vešli, obezřetně se rozhlédl kolem, vklouzl také dovnitř a zavřel za sebou.

Pár sekund tam stáli ve tmě a slyšeli jen tichý zvuk kroků, jak někdo pomalu přecházel místností. Pak někdo zažehnul svíčku. Wil zjistil, že jsou v malé pracovně. V chabém světle svíčky se třpytilo leštěné dubové ostění a regály a z přítmí prosvítaly tlumené barvy v kůži vázaných knih a goblénů. Na druhém konci místnosti zvedl z hnědé houně, na které se rozvaloval, svou prošedivělou hlavu starý vlčák a zavrtěl ocasem na pozdrav.

Eventin Elessedil postavil svíčku na malý pracovní stůl a obrátil se tváří k nim.

„Je všechno zařízeno?" přerušil ticho Allanonův hluboký hlas.

Starý král přikývl.

„A co tvoje služebnictvo?" Druid už přecházel místností k jediným dveřím, které vedly dovnitř domu. Otevřel je, podíval se do chodby a pak je zase zavřel.

Všichni spí, kromě Dardana a Rhoe, kteří stojí na stráži u dveří mé ložnice a myslí si, že já už také spím. Nikdo tu není, jen starý Manx."

Vlčák, když uslyšel své jméno, zvedl hlavu a pak si ji zase položil na tlapy a zavřel oči.

Allanon přešel pokojem zpátky. „Takže můžeme začít."

Kývl na Wila a Amberle, aby se posadili do křesel u stolu a sám přisunul třetí křeslo pro sebe. Venkovan se unaveně posadil. Amberle ho následovala, ale pak se, s očima upřenýma na dědečka, zarazila. Eventin její pohled opětoval, chvilku váhal, pak rychle vykročil a sevřel ji do náruče. Dívka na moment ztuhla, ale pak ho také objala.

„Dědečku, mám tě ráda," zašeptala. „Moc jsi mi chyběl."

Starý král mlčel, kýval hlavou a hladil její vlasy. Potom jí něžně sevřel hlavu ve svých dlaních a sklonil ji dozadu, takže se dívali jeden druhému do očí.

„Co se stalo, stalo se. Už je to za námi, Amberle, už je to zapomenuto. Nic ti nevyčítám. Jsi tu doma. Chci, abys zůstala u mne, u své rodiny."

Dívka smutně zavrtěla hlavou. „Mluvila jsem s Ellcrys, dědečku. Řekl mi, že jsem Vyvolená. Dal mi své semeno."

Stařec zbledl a sklopil zrak. „To je mi líto, Amberle. Vím, že bys chtěla, aby to bylo jinak. Věř mi, i já bych chtěl, aby všechno bylo jinak."

„Já vím," odpověděla se zoufalým výrazem v očích.

Odpoutala se od něj a posadila se ke stolu vedle Allanona a Wila. Král se chvíli ani nepohnul a strnule se na svou vnučku díval. Byl na něj smutný pohled, jak tam stál, vystrašený, bezmocný jako malé děcko. Pomalu se vzchopil a šel se posadit k ostatním.

Allanon se naklonil dopředu a ruce položil pomalu na desku stolu.

„Po skončení rady jsme se s Eventinem domluvili, že se ještě dnes v noci tajně

sejdeme. Co si tu řekneme, zůstane jen mezi námi čtyřmi. Čas nás tlačí a proto si musíme pospíšit, máme-li elfy zachránit. Ellcrys rychle ztrácí síly. Démoni brzo proniknou Hrází do Čtyřzemí. Eventin a já tu zůstaneme, abychom se jim mohli postavit, až nás napadnou. Ale ty, Amberle a také ty Wile, musíte jít hledat Krvavý oheň."

Otočil se k Amberle. „Kdybych mohl, šel bych s tebou. Šel bych s tebou, kdyby to bylo jen trochu možné, ale nejde to. Jeden z démonů, který už pronikl Hrází — a někteří z těch, co jsou tam ještě uzavřeni — mají takovou moc, že by se jim tvůj dědeček a elfové nedokázali ubránit bez mé pomoci. Mým úkolem bude ochránit elfy před jejich magií. Magie proti magii. Musí to tak být.

Ale místo sebe posílám Wila Ohmsforda a věř mi, že jsem vybral toho nejlepšího, komu mohu svěřit starost o tvé bezpečí. Jeho dědeček šel se mnou hledat Shannarův meč, našel ho, sám se postavil Černému mágovi a přemohl ho. Wilův prastrýc Flick kdysi zachránil život tvému dědečkovi. Wil má nezdolný charakter, který je pro oba tyto muže příznačný; má také jejich smysl pro čest. Viděla jsi, že dokáže ovládat elfeíny, které jsem kdysi dal jeho dědovi. Ochrání tě stejně dobře, jak bych to dokázal já. Bude při tobě stát, Amberle — nenechá tě na holičkách."

Dlouho bylo ticho. Venkovana přiváděla Druidova slova do rozpaků — a také ho zneklidňovala. Nebyl si až tak jistý sám sebou. Rychle se podíval na Amberle a zjistil, že ona se zase dívá na něj.

„Jsi Vyvolená ve službě Ellcrys," pokračoval Allanon a dívčiny oči se znovu setkaly s jeho. „I když my všichni bychom si možná přáli, aby to bylo jinak, nakonec to dopadlo tak, jak jsme předvídali. Jsi poslední z Vyvolených a poslední naděje pro svůj lid. Jenom ty můžeš obnovit kouzelnou Hráz. Leží na tobě obrovská zodpovědnost, Amberle, jen a jen na tobě. Když zklameš, démoni budou s elfy bojovat tak dlouho, dokud jedni nebo druzí, možná všichni, nebudou totálně vyhubeni. Ellcrys ti svěřil své semeno a ty se s ním teď musíš vydat za Krvavým ohněm. Nebude lehké ho najít. Krvavý oheň je v místě zvaném Úkrytiště, známém v dobách starého světa. Ale ten svět už je dávno pryč a všechno se změnilo. V průběhu věků bylo místo zvané Úkrytiště skoro zapomenuto. Ani Ellcrys už k němu nedokáže najít cestu. Nebýt záznamů, které kdysi pořídili Druidové, bylo by Úkrytiště pro nás nenávratně ztraceno. Naštěstí tyto záznamy slouží jako spojnice mezi minulostí a přítomností. Pročetl jsem je a teď vím, kde Úkrytiště leží."

Na chvíli se odmlčel. „Leží v Údolí psanců."

Nikdo jeho poslední větu nekomentoval. Nebylo třeba. Dokonce i Wil Ohmsford, jižan a venkovan, který až do teď nikdy v Západní zemi nebyl, již o Údolí psanců slyšel. Byla to nehostinná a zrádná divočina, obklopená horami a močály, která ležela uvnitř lesů jižně od země elfů. Bylo tam sotva půl tuctu osad obývaných zloději, hrdlořezy, psanci a vůbec lidmi postavenými mimo zákon, všech druhů, které si jen dovedete představit. A dokonce i oni se zřídka odvažovali dál od svých osad nebo několika vyšlapaných stezek, které křižovaly tu oblast, protože v okolním lese se podle pověstí zdržovaly bytosti, kterým se každý raději zdaleka vyhnul.

Wil se hluboce nadechnul. „Nevíš náhodou, kde v tom Údolí psanců máme Krvavý oheň hledat?"

Allanon zakroutil hlavou. „Přesnou polohu neznám. Zápisky Druidů se zčásti odvolávají na význačné body v tehdejší krajině, která se ovšem k nepoznání změnila. Budeš se muset spolehnout na elfeíny."

„Toho jsem se obával." Wil sklesl ztrápeně do křesla. „Když použiji elfeíny, budou démoni vědět, kde nás hledat."

„To je bohužel pravda. Budeš muset postupovat velice uvážlivě, Wile. Popíšu ti všechno, co Ellcrys o Úkrytišti pověděl Vyvoleným, než byli povražděni — a co také později svěřil mně. Snad ti to pomůže. Krvavý oheň leží uprostřed divočiny, obklopené ze všech stran horami a močály — jde zjevně o Údolí psanců, jak je psáno v knihách Druidů. A teď zbytek toho, co Ellcrys řekl. Objevuje se tam a zase mizí hustá mlha. Uprostřed té

divočiny je osamocená hora; v úpatí té hory je síť chodeb, které se zavrtávají hluboko pod zem. Někde uvnitř tohoto bludiště chodeb jsou dveře z nerozbitného skla. A za těmi dveřmi je Krvavý oheň."

Přemýšlivě sklonil hlavu. „Jak vidíš, je obecný popis Údolí psanců překvapivě přesný, i když uběhlo tolik staletí a zemi k nepoznání změnily Velké války. Doufejme, že zbytek popisu bude také přesný. Snad je pořád ještě možno Krvavý oheň nalézt v bludišti chodeb pod osamělou horou." Pokrčil rameny. „Pomohl bych ti víc, kdybych mohl, ale už toho víc nevím. Musíš vystačit s tím málem, co známe."

Wil se pokusil o chabý a poněkud křečovitý povzbudivý úsměv. Na Amberle se ani neodvážil podívat.

„Jak se do toho Údolí psanců dostaneme?" zeptal se.

Druid pohlédl tázavě na Eventina, ale král byl zřejmě v myšlenkách někde jinde. Nakonec, vyrušený náhlým tichem, se podíval na Allanona a nepřítomně kývl hlavou.

„Všechno je zařízeno."

Zdálo se, že Druid trochu zaváhal, potom se otočil k Amberle. „Tvůj dědeček vybral kapitána Crispina, velitele Královské gardy, aby vás na vaší cestě doprovázel a ochraňoval. Crispin je odvážný voják, který si se vším dovede poradit; bude vám velice platný. Dostal rozkaz vybrat půl tuctu elfích stopařů jako váš doprovod. Šest není mnoho, ale v tomto případě bude menší počet výhodou. Nevzbudí tolik pozornosti jako větší jednotka a také byste měli cestovat rychleji.

„Dohodli jsme se s králem na následujícím plánu. Ven z města se dostanete potají; podrobnosti necháme na kapitánovi Crispinovi. O vašem poslání bude vědět jen on. Crispin a stopaři pod jeho velením s vámi půjdou tak daleko, jak budete potřebovat. Dostanou pokyny, že musí udělat všechno pro to, aby se vám nepřihodilo nic zlého, že vás musí bránit za každou cenu."

„Allanone."

To najednou promluvil Eventin, který s ustaraným výrazem ve tváři přehlédl všechny přítomné. Nakonec jeho pronikavé modré oči našly oči Druidovy.

„Je tu něco, co jsem ti ještě neřekl. Nemluvil jsem o tom, protože jsme měli jen těch pár chvil po skončení rady. Myslím, že bych to teď měl říci všem. Na této výpravě bude třeba počítat s ještě větším nebezpečím, než představují démoni, kteří vás dosud pronásledovali."

Naklonil se kupředu a opřel se o desku stolu. Jeho tvář v matném světle svíčky vypadala velmi staře.

„Ty víš, Allanone, jak zemřeli Vyvolení — ale možná, že to nevědí Wil a Amberle." Sklopil zrak. „Byli roztrháni na kusy, téměř k nepoznání."

Ve tvářích dívky i venkovana se zračila hrůza. Král něžně položil ruku na rameno své vnučky.

„Neříkám vám to, abych ještě víc postrašil tebe, Amberle, nebo tebe, Wile. Mám k tomu jiný důvod." Znovu se podíval na Allanona. „Od té doby, co jsi odešel z Arborlonu, zemřelo stejným způsobem jako Vyvolení ještě více elfů. Velmi mnoho elfů. To, co je zabilo, se potlouká po okolní krajině a systematicky zabíjí všechno živé, lidi i zvířata, mladé i staré. Zahynulo už víc než padesát elfů — a všichni stejným způsobem, všichni byli roztrháni na kusy. Před třemi dny byla přepadena a pobita celá elfí hlídka. Šest ozbrojených mužů. Před týdnem byla na severním okraji města napadena armádní jednotka a dvacet mužů bylo zabito ve spánku. Od té doby, co Ellcrys začal slábnout, se v Západní zemi objevuje stále rostoucí počet démonů. Vybojovali jsme s nimi už nemálo urputných bitek, ale žádný z nich nebyl tak nebezpečný, tak zákeřný a nevraždil tak promyšleně. Ta stvůra ví, co chce; vraždí zcela záměrně. Snažili jsme se ji vystopovat, ale neuspěli jsme. Nemůžeme ji najít. Dokonce ji ještě nikdo neviděl. Nikdo. Ale někde tam venku je — a loví elfy."

Na chvíli se odmlčel. „Někdo tu stvůru tehdy poslal, Allanone, aby zabila Vyvolené. Udělala to — přežila to jen Amberle. Může se stát, že ji pošlou znovu."

Amberle zbledla. Allanon se zamyšleně škrábal ve vousech na bradě.

„Ano, za starých časů byl takový démon," řekl zamyšleně. „Démon, pro kterého zabíjet byla potřeba, instinkt. Říkali mu Žnec."

„Je mi jedno, jak mu říkali," řekl náhle Wil. „Jediné, co potřebuji vědět, je jak se mu vyhnout."

„Utajením," nabídl řešení Druid. „Ať je ten démon jak chce krutý a vychytralý, nebude vás podezírat, že chcete odejít z Arborlonu, o nic víc než ostatní démoni. Když si bude myslet, že jste pořád tady — když si to budou všichni myslet — nebude vás nikdo z nich hledat jinde. Snad se nám podaří v nich vzbudit takový dojem."

Obrátil se na Eventina. „Už nebude dlouho trvat a Ellcrys zeslábne tak, že nebude mít sílu uchovat Hráz a zadržet zbývající démony, kteří jsou stále ještě za ní uvězněni. Až ten čas nastane, démoni spojí své síly v nejslabším místě Hráze, aby se dostali na svobodu. Nemůžeme nečinně čekat, až se jim to podaří. Musíme najít místo, kde se pokusí probít a udělat všechno pro to, abychom jim v tom zabránili. I v případě, že jim v průniku Hrází nezabráníme, můžeme s nimi bojovat, abychom zpomalili jejich postup na Arborlon. Jejich cílem bude určitě Arborlon, protože se budou především snažit zničit Ellcrys. Je to pro ně nutnost. Nezměrně ho nenávidí. Uvědomte si, že když byl ještě silný, vládl magií, která je spoutávala. Ale teď, když slábne, slábne i jeho magická síla. Jakmile se dostanou na svobodu, co nejrychleji se budou snažit Ellcrys zničit. Musíme udělat všechno, co je v našich silách, abychom tomu zabránili. Musíme dát Amberle čas, aby se mohla dostat ke Krvavému ohni a vrátit se zpátky. Do té doby musíme udržet démony za hranicemi Arborlonu.

Tak je to." Na chvíli se odmlčel, aby všem přítomným poskytl dost času o tom uvažovat. „Démony, kteří se už dostali skrz Hráz, oklameme tím, že se budeme chovat, jako kdybychom ještě neskončili přípravy na cestu ke Krvavému ohni. Musí to vypadat, jako kdybyste ještě neodjeli. Démoni vědí, že Amberle jsem přivedl já; budou si myslet, že spolu také odjedeme. Toho můžeme využít. Můžeme přitáhnout jejich pozornost na mne. Až si uvědomí, že byli oklamáni, budete už z jejich dosahu."

Pokud ovšem není jejich zvěd vynalézavější, než si myslíte, chtěl říci Wil, ale pak si to rozmyslel.

„To všechno vypadá velmi slibně," řekl místo toho. „Zdá se, že tím je všechno vyřešeno, kromě jediné věci — a to kdy bychom měli vyrazit."

Druid se opřel o opěradlo křesla. „Vyrazíte za svítání."

Wil na něj nevěřícně zíral. „Za svítání? Zítra?"

Amberle se prudce postavila, „To nejde, Allanone! Jsme naprosto vyčerpáni! Dvě noci jsme téměř nespali — musíme si odpočinout trochu víc než jen těch pár hodin, než zase vyrazíme!"

Allanon zdvihl obě ruce ve smířlivém gestu. „Jen klid, Amberle. Naprosto s tebou souhlasím. Ale uvědom si tohle. Démoni už vědí, že jsi sem přišla pro semeno Ellcrys a že ho chceš přenést ke Krvavému ohni. Vědí, že se pokusíš z města odejít a budou na to čekat a pozorně tě sledovat. Ale dnes nebudou tak pozorní, jako zítra nebo pozítří. Víš proč? Protože si budou myslet, že nejdřív budeš odpočívat. A právě proto musíš vyrazit co nejdřív. Jedině tím, že je překvapíš, získáš největší šanci kolem nich proklouznout."

Ve Wilových očích se mihl záblesk porozumění. Tohle byla ta výhoda, kterou jim podle Druida měla přinést jeho drobná lest na Nejvyšší radě.

„Až se dostaneš z města, tak si odpočineš dost a dost," slíbil Allanon. „Za dva dny cesty se dostanete k předsunuté hlídce elfů ve Veverčím háji; tam budete moci dospat probdělé noci. Ale ztrácet čas v Arborlonu je nebezpečné. Čím rychleji se odsud dostanete, tím větší máte vyhlídky na úspěch."

Wil si to jen velice nerad přiznával, ale Druidovy závěry byly naprosto logické. Letmo se podíval na Amberle. Upřeně se na něj chvíli dívala a mlčela, zklamaná a rozzlobená, pak se zase otočila k Allanonovi.

„Než odjedu, chci navštívit svou matku."

Druid zakroutil hlavou. „To by nebylo dobré, Amberle."

Svaly kolem čelistí jí ztuhly. „Ty si asi myslíš, že musíš mít poslední slovo ve všem, co se týká mých přání. Tak to ne. Chci navštívit svou matku."

„Démoni o tobě vědí. Jestli vědí také o tvojí matce, budou čekat, že za ní půjdeš. Přesně na to budou čekat. Je to příliš nebezpečné."

„Nebezpečné je už to, že tu vůbec jsme. Jistě dokážeš nějak zařídit, abych mohla strávit s matkou aspoň pět minut." Sklopila oči. „Ani se nesnaž být tak pošetilý a namlouvat mi, že ji budu moci navštívit, až se vrátím."

Na chvíli zavládlo rozpačité mlčení. Allanonova tvář najednou ztratila jakýkoli výraz, jako by se bál, že by mohl prozradit něco, co si chce nechat pro sebe. Wilovi ta změna neušla a dlouho mu vrtala v hlavě.

„Jak chceš," souhlasil Druid a vstal. „Teď se musíte vyspat, jak to jen půjde. Musíme už jít."

Eventin vstal současně s ním, pak se obrátil ke své vnučce.

„Mrzí mě, že Arion mluvil na radě tak příkře," prohlásil. Zdálo se, že chce říci ještě něco, ale odmlčel se. Pak potřásl hlavou. „Myslím, že za nějaký čas ti porozumí, stejně jako já..."

Rozpačitě zmlknul, potom Amberle objal a políbil ji na tvář.

„Kéž bych byl o něco mladší..." začal emotivně, ale dívka mu položila prst na ústa, aby ho umlčela. Zakroutila hlavou.

„Tak starý zase nejsi, aby jsi si neuvědomoval, že tě tady potřebují víc, než kdybys šel se mnou." Usmála se a když mu polibek vracela, objevily se v jejích očích slzy.

Wil byl z toho rozpačitý a tak vstal od stolu a tiše přešel ke spícímu Manxovi. Starý vlčák ho slyšel přicházet. Otevřel jedno oko a tázavě se na něj zadíval. Wil se impulzivně sehnul, aby ho pohladil, ale Manx sotva slyšitelně varovně zavrčel. Wil ruku zase rychle stáhl.

Nevlídné zvíře, pomyslil si Wil.

Vrátil se k ostatním. Eventin si s ním potřásl rukou a popřál mu mnoho štěstí. Potom už spolu s Amberle vyšli za Allanonem zasklenými dveřmi ven do noční tmy.

Kapitola 21

Druid je odvedl do malého domku, skrytého mezi stromy na zalesněném svahu při severním okraji města. Byl to jeden z mnoha domků, které se jeden druhému podobaly jako vejce vejci a nebylo tu nic, co by jej odlišovalo od ostatních. Wil si domyslel, že právě tento fakt byl hlavním důvodem, proč byl vybrán za jejich útočiště pro tuto noc. Když přišli, byl domek prázdný, ale plně zařízený a bylo zřejmé, že v něm někdo bydlí. Allanon se nenamáhal vysvětlovat, kde jsou jeho majitelé. Vešel dovnitř, jako by domek patřil jemu, s jistotou se pohyboval ve tmě obývacího pokoje. Zažehl několik olejových lamp a potom pečlivě zatáhl závěsy všech oken domku. Prohlédl všechny zbývající místnosti, zatímco Wil a Amberle se posadili u malého stolku, ozdobeného čerstvě řezanými květinami a vyšívaným prostíráním. Za chvilku se vrátil a přinášel chléb, sýr, ovoce a džbán s vodou. Jedli tiše, Wil spořádal všechno, nehledě na pozdní hodinu, Amberle se jídla sotva dotkla. Když skončili, dovedl Allanon dívku do malé ložnice v zadní části domku. Jediné okno v místnosti bylo zamřížované, zavřené na petlici a zakryté závěsy. Druid ho pečlivě překontroloval a přikývl. Amberle mlčky vykročila k posteli. Byla tak unavená, že se ani nenamáhala se svlékat, jen vyklouzla z holínek a padla polomrtvá napříč přes postel. Usnula téměř okamžitě. Allanon přikryl vyčerpanou dívku lehkou přikrývkou, vyšel z pokoje a tiše za sebou zavřel dveře.

Mezitím se Wil Ohmsford, osamělý v obývacím pokoji, díval mezi okenními závěsy ven do tmy, ze které blikala městská světla jako světlušky v lesních stínech. Když se Druid vrátil, neklidně se rozhlédl kolem.

„Musíme si promluvit, Allanone."

Nezdálo se, že by to Druida překvapilo.

„Budeš mě ještě zpovídat, Wile Ohmsforde?"

„Ne tak docela." Bylo zřejmé, že se venkovan necítí ve své kůži.

„Rozumím. Tak dobrá, co kdybychom se na to posadili?"

Wil přikývl na souhlas a tak si přisunuli židle proti sobě u malého stolku, kde před chvílí večeřeli. Když se posadili, bylo na Wilovi vidět, že váhá a neví, jak by začal. Allanon si ho s kamennou tváří prohlížel a čekal.

„Když jsem se snažil použít elfeíny proti tomu démonovi v Tirfingu, tak se se mnou něco stalo — něco, čemu nerozumím," začal nakonec Wil a pohledem se přitom vyhýbal černým očím svého společníka. „Už jsem se skoro rozhodl, že ti o tom nic neřeknu, protože nechci, aby sis myslel, že hledám nějakou výmluvu, abych nemusel do Údolí psanců."

„To by od tebe bylo pošetilé," řekl klidně Allanon. „Pověz mi, co se ti přihodilo."

Zdálo se, že ho venkovan neposlouchá. „Jediný důvod, proč jsem se rozhodl ti to říci, je ten, že kdybych si to nechal pro sebe, tak bych měl pořád větší a větší starosti o Amberlino bezpečí. Když mám být jejím ochráncem, nemůžu si dovolit, aby mě ovládla nějaká falešná hrdost."

„Pověz mi, co se stalo," opakoval Druid.

Wil, celý nesvůj, se na něj podíval. „Chci ti to vysvětlit, jak to dokážu nejlépe. Jak už jsem řekl, když mě ten démon napadl a já jsem se snažil použít elfeíny, něco uvnitř mne tomu bránilo. Bylo to jako nějaká překážka, jako zeď, která se postavila mezi mne a elfeíny a bránila mi přivolat je na pomoc. Držel jsem je před sebou a snažil jsem se s nimi spojit a vyvolat jejich magickou moc, ale nestalo se nic. V tom okamžiku jsem byl přesvědčen, že ses zmýlil, když jsi tvrdil, že mohu použít elfeíny stejně jako můj dědeček. Už jsem si myslel, že je se mnou konec. Ale pak, když už mě ten démon skoro dostal, jako by se ta zeď uvnitř mne rozpadla a z elfeínů vyšlehl paprsek, který tu nestvůru zabil."

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Od tě doby jsem o tom moc přemýšlel, co se vlastně stalo. Nejdřív jsem si myslel, že jsem prostě nevěděl, jak správně elfeíny používat, že tu zábranu způsobila moje nezkušenost nebo rozpaky. Ale teď už si to nemyslím. Bylo to něco jiného. Bylo to něco uvnitř mne."

Druid se na něj mlčky několik minut díval. Jednou rukou si pohrával se svým krátkým tmavým plnovousem, tahal a kroutil si vousy. Nakonec toho nechal a promluvil.

„Snad si vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že elfeíny patří ke starobylé magii, k magii z dob, kdy ještě neexistovali lidé. Tahle magie pochází z dob, kdy na zemi vládly kouzelné bytosti a magie byla všední věcí. Tehdy existovalo mnoho různých elfeínů, které sloužily různým účelům. Lišily se barvou, podle které se také poznalo, k čemu slouží. Modré elfeíny, z nichž jedny máš i ty, byly vyhledávací kameny. Kdo modré elfeíny vlastnil, mohl najít skryté věci, stačilo mu k tomu jen na ně pomyslet — třeba Krvavý oheň, který budete hledat vy. Jiné elfeíny měly jiné vlastnosti. Všechny však měly jednu vlastnost společnou — dokázaly svého majitele ochránit před magií a věcmi, stvořenými magií a kouzly. Ale rozsah jejich ochranné moci — vlastně veškeré moci elfeínů — závisel na síle charakteru jejich majitele. Kameny byly vždycky tři; to mělo dobrý důvod. Každý z nich zastupoval určité vlastnosti jejich majitele: jeden srdce, druhý tělo, třetí duši. Aby se jejich čarovná moc mohla probudit, bylo třeba, aby všechny tři působily současně a vyváženě — tři síly spojené v jedinou. Na schopnosti jejich majitele spojit tyto tři síly závisela jeho úspěšnost při použití elfeínů."

Opřel se rukama o desku stolu. „Elfeíny mají ještě jednu charakteristickou vlastnost, Wile — a ta je pro jejich použití podstatná. Elfeíny jsou magické kameny elfů; vytvořili je elfí mágové jen pro elfy. Přecházely z generace na generaci, z rodiny na rodinu, z ruky do ruky — ale vždycky jenom z elfa na elfa, protože nikdo jiný je nemůže použít."

Ve Wilově tváři se objevil nevěřící výraz. „Chceš mi snad říci, že já nemůžu používat elfeíny, protože nejsem elf?" ozval se.

Allanon zavrtěl hlavou. „Tak jednoduché to zase není." Nahnul se dopředu a pečlivě volil slova. „Ty jsi zčásti elf, Wile. Stejně jako tvůj dědeček. Ale ten je poloviční elf, protože se narodil jako dítě elfa a člověka. Ty jsi něco úplně jiného. Ani tvoje matka, ani babička nebyly elfky, obě byly lidské rasy. Všechno, co máš v sobě z elfí rasy, je ta část, kterou jsi zdědil po otci z elfí krve tvého dědečka."

„Nechápu, proč by na tom mělo záležet," trval na svém Wil. „Proč bych já měl mít problémy s použitím elfeínů, když můj dědeček žádné neměl. Vždyť v mých žilách koluje alespoň část jeho krve."

„Tvoje problémy nejsou způsobeny krví elfů," odpověděl mu okamžitě Druid. „Může za to tvoje lidská krev. Máš rysy svého dědečka — fyzická část tvé osobnosti nepochybně ukazuje na elfí předky. Ale je to jen malá část celku; z větší části jsi člověkem. Jen malá část tvých zděděných vlastností pochází od elfů."

Na chvíli se odmlčel. „Musíš si uvědomit, že když se snažíš použít elfeíny, tak tě s nimi může spojit jen ta malá část tvé osobnosti, která je elfí. Rovnováha tvého srdce, duše a těla se brání uvolnění magie. Vytváří vnitřní zábranu. Tři odpovídající síly jsou zmenšeny, každá z nich tak, jak to odpovídá procentům tvé elfí krve. To jsi mohl cítit při použití elfeínů — ta převažující část tvé osobnosti, která je lidská, se bránila magii elfů."

Zmatený Wil kroutil hlavou. „Ale co můj dědeček? Tomu se nic takového nikdy nestalo."

„Ne, nestalo," souhlasil Allanon. „Ale tvůj dědeček je poloviční elf. Elfí polovina jeho krve převládala a umožňovala mu ovládat moc elfeínů. Odpor, který způsobovala jeho lidská krev, byl sotva patrný. S tebou je to jinak. To, co tě spojuje s mocí elfeínů, je mnohem slabší."

Wil se na něj upřeně zadíval. „Allanone, tohle všecko jsi musel vědět, už když jsi za mnou přišel do Storlocku. Určitě jsi to věděl. A přece jsi mi nic neřekl. Ani slovo. Nic."

Druid nehnul ani brvou. „A co jsem ti měl říkat, Wile? Nemohl jsem přece nijak zjistit, jak velké budou problémy, se kterými se můžeš potýkat při použití elfeínů. Každé použití těch

kamenů značně závisí na povaze jejich majitele. Věřil jsem, že jsi dostatečně silný na to, abys překonal jakýkoli vnitřní odpor. A jsem o tom přesvědčen i teď. Kdybych ti o tom tehdy řekl, mohlo by to v tobě vyvolat značné pochybnosti ve vlastní síly — pochybnosti, které bys tehdy v Tirfingu také mohl zaplatit životem."

Venkovan mlčky vstal; ve tváři měl ohromený výraz. Popošel několik kroků od stolku, pak se zase vrátil.

„Může se mi to stát znovu, viď?" zeptal se tiše. „Pokaždé, když se budu snažit použít elfeíny."

Druid přikývl. Wil si chvíli prohlížel jeho snědou tvář a hlavou mu jako listy ve větru vířily důsledky tohoto faktu.

„Pokaždé," opakoval. Vířící listy najednou na místě ztuhly. „Takže se může jednou stát, že ten odpor uvnitř mne bude příliš velký. Může se stát, že budu vyvolávat moc elfeínů a kameny nebudou vůbec reagovat."

Allanonovi dost dlouho trvalo, než odpověděl. „Ano, i to je možné."

Wil se zase posadil. Nevěřícný výraz v jeho tváři vystřídal výraz čiré hrůzy.

„Když víš tohle všechno, jak potom můžeš svěřit ochranu Amberle do mých rukou?"

Druid bouchnul pěstí do desky stolu jako kladivem. „Protože nikoho jiného na to nemám!" Tvář měl zkřivenou hněvem, ale jeho hlas zůstal klidný. „Kdysi jsem ti doporučil, aby sis konečně začal věřit. Teď ti to chci navrhnout ještě jednou. Vždycky nejsme správně vybaveni, abychom mohli čelit všem nástrahám a těžkostem života. Je to tak i tentokrát. Přál bych si, aby moje síly byly takové, abych tvou pomoc v tomto případě nepotřeboval; přál bych si, abych tě mohl lépe vybavit, abys mohl účinněji bránit Amberle i sebe. Mám ještě další nesplnitelná přání. Přivedl jsem tě do Arborlonu, protože jsem věděl, že já samotný nemám naději, že bych mohl zachránit elfy před zkázou, která jim hrozí. Síla ani jednoho z nás na to nestačí, Wile Ohmsforde. Ale musíme udělat všechno, co jen budeme moci a vystačit si s tím, co máme k dispozici. Časy Druidů jsou pryč; magie elfů ze starého světa je nenávratně ztracena. Zůstali jsme tu jen ty a já. Zůstaly jen tvoje elfeíny a moje magie. To je všechno, ale musí to stačit."

Wil se na něj nepřestával upřeně dívat. „Nemám strach o sebe; bojím se o Amberle. Kdybych ji měl zklamat..."

„Nesmíš ji zklamat, Wile." Druidův hlas byl tvrdý a naléhavý. „Nesmíš! Má jen tebe."

Wil se napřímil. „Možná, že já nebudu stačit."

„Nebudeš stačit?" Znělo to trochu jízlivě. Allanon zavrtěl hlavou. „To si kdysi tvůj dědeček taky myslel, není to tak dávno. Nedokázal pochopit, jak si vůbec můžu myslet, že by mohl mít takovou moc, aby zničil tak strašlivou bytost, jako byl Černý mág. Vždyť byl konec konců jen nevýznamný venkovan."

Dlouho bylo ticho. Venkovan i Druid se mlčky dívali jeden na druhého a po jejich tvářích tancovaly blikavé záblesky plamene olejové lampy. Pak Allanon vstal, pomalu a rozvážně.

„Měj důvěru ve své vlastní síly. Už jsi jednou elfeíny použil; už jsi zažil a také překonal vnitřní odpor a úspěšně jejich magii vyvolal. Můžeš to udělat znovu. Ty to *uděláš* znovu. Jsi členem Shannarova rodu; zdědil jsi sílu i odvahu, které překonají obavy i pochybnosti o úloze elfí krve v tvých žilách."

Naklonil se k Wilovi. „Podej mi ruku."

Venkovan poslechl. Allanon ji pevně sevřel.

„Dávám ti ruku na to, že se můžeš spolehnout na má slova. Tohle ti přísahám. Ty ve svém poslání uspěješ, Wile Ohmsforde. Najdeš Krvavý oheň a bezpečně přivedeš zpátky poslední z Vyvolených, která přinese nový život pro Ellcrys." Řekl to tichým ale velitelsky pevným hlasem. „Já jsem o tom pevně přesvědčen a ty musíš také."

Pohled jeho tmavých očí pronikal hluboko do očí venkovanových a Wil se cítil jako obnažený. Přesto neuhnul pohledem. Když promluvil, téměř šeptal.

„Pokusím se."

Druid přikývl. Byl moudrý a proto to nechal tak, jak to bylo.

Eventin Elessedil zůstal ve své pracovně ještě dlouho potom, co ostatní tři odešli. Tiše seděl na kraji světelného kruhu, který vytvářel plamen jediné olejové lampy; pomačkaná postava, tvořená stíny a zřasenými šaty. Král elfů, zabořený do dobře známého objetí svého oblíbeného koženého křesla, léty používání odřeného a vytvarovaného, zíral nevidoucím pohledem na knihovny, obrazy a goblény na protější stěně a přemýšlel o tom, co bylo a o tom, co se má ještě stát.

Uplynula půlnoc.

Konečně král vstal. Ještě teď, když zhasínal olejovou lampu a unaveně vycházel dveřmi pracovny do chodby, se snažil uspořádat své roztěkané myšlenky a nedokončené plány. Tu noc už neměl co na práci, už nezbýval žádný úkol, který by mohl splnit. Za úsvitu se Amberle vydá na cestu do Údolí psanců. Už se nemůže starat o ní, musí se postarat o svůj lid.

Starý král procházel zšeřelou chodbou a toužil teď po odpočinku, který mu konečně přinese spánek.

Celou tu dobu ho pozorně sledovaly Měnivcovy oči.

* * *

V černočerné tmě lesa jižně od Arborlonu vstal Dagda Mor z balvanu, na kterém dlouho trpělivě seděl. V démonových krutých rudých očích se odrážela jeho radostná nálada. Tentokrát už neudělám žádnou chybu, pomyslil si. Tentokrát se přesvědčím, že jsou všichni mrtví.

Jeho ohnutá postava se ještě více nahrbila. Nejdřív se postarám o tu elfku.

Pokynul svou drápatou rukou a ze stínu vystoupil Žnec.

Kapitola 22

Nad Arborlonem nastalo mlhavé, ocelově šedé svítání s oblohou plnou valících se černých mraků. Když se Wil a Amberle oblékli a najedli, začalo pršet, nejdřív po kapkách, ale brzo déšť přešel ve vytrvalý liják, bubnující na střechu a na okna domku. V dálce se ozýval hrom, vzdálené dunivé rachocení, které otřásalo lesy.

„V tomhle počasí vás jen tak lehce nenajdou," poznamenal spokojeně Allanon a vyvedl je ven do toho nečasu.

Zahaleni v dlouhých cestovních pláštích s kápěmi, pod nimiž měli vlněné tuniky, jezdecké kalhoty a vysoké kožené holínky, následovali Druida. Ten je vedl v poryvech deště lesními stezkami, které lemovaly nejzápadnější okraj města podél rozsáhlého srázu Koledy. Venkovan i dívka šli těsně za Druidem a v ranním šeru sotva viděli na cestu. Čas od času zahlédli kolem sebe části domů, plotů a zahrad, které se vynořovaly jako přeludy a zase mizely v mlžném oparu a pruzích deště. Ostrý a studený vítr jim foukal záhyby jejich kapuci spršky deště do tváří a oni se museli sklánět před jeho poryvy. Holínky jim čvachtaly v loužích a stružkách dešťové vody, které se tvořily na rozježděné lesní cestě.

Až na samém konci města najednou Allanon sešel s cesty a vedl je k osamělé stáji, usazené na svahu nalevo. Dvojitá dřevěná vrata byla pootevřena a tak rychle vklouzli dovnitř, šťastní, že jsou z toho nečasu pryč. Prasklinami v zavřených okenicích a chatrnými stěnami prosvítalo, takže uvnitř stáje bylo šedavé přítmí. Řady stání i seník v podkroví byly prázdné, pokryté prachem a zahalené stíny. Vzduch byl zvětralý, se slabě štiplavým zápachem. Na chvilku se zastavili, aby setřásli vodu ze svých plášťů a pak pokračovali k jediným dveřím na konci stáje. Téměř okamžitě zjistili, že jsou po obou stranách doprovázeni dvěma po zuby ozbrojenými elfy, kteří se bezhlesně vynořili z temných koutů. Allanon si jich nevšímal a šel přímo ke dveřím, aniž by otočil hlavu. Zlehka zaklepal, položil ruku na rezavou železnou kliku a otočil se zpátky k Amberle.

„Pět minut. Víc času si nemůžeme dovolit."

Pak otevřel dveře. Wil a Amberle zvědavě nahlédli dovnitř. Dveře vedly do malé místnosti na jezdeckou výstroj. Čekal tam kapitán Crispin a vedle něj stála elfka v cestovním plášti s kapuci. Když svou kapuci sňala, byl Wil překvapen zjištěním, že její obličej, i když starší, byl jako zrcadlový obraz tváře Amberliny. Allanon dodržel svůj slib; byla to dívčina matka. Amberle se hned k ní vrhla, objala ji a políbila. Crispin vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře.

„Nikdo vás nesledoval." Druid to řekl jako by konstatoval skutečnost.

Kapitán Královské gardy zakroutil hlavou. Byl oblečen stejně jako ostatní elfové ve volných a pohodlných šatech, zbarvených v odstínech šedé a hnědé, které splývaly s barvami lesa. Pod pláštěm, přehozeným přes ramena, měl na opasku připevněn pár dlouhých nožů. Na zádech měl upevněn jasanový luk a krátký meč. Světlehnědé vlasy měl zplihlé deštěm, což mu dodávalo chlapecký výraz a jenom tvrdé hnědé oči ukazovaly, že to, co v něm bylo chlapecké, je už dávno pryč. Pozdravil krátkým pokývnutím Wila a pak poodešel, aby si promluvil s elfy. Jeden z nich se otočil a beze slov zmizel v dešti, druhý v seníku. Našlapovali zlehka jako kočky a pohybovali se tiše a plynule.

Minuty ubíhaly. Wil stál tiše vedle Allanona, poslouchal bubnování deště na střeše stáje a cítil, jak jeho oděvem nezadržitelně proniká vlhko. Nakonec se Druid vrátil ke dveřím do místnosti na jezdeckou výstroj a znovu tiše zaklepal. Za chvilku se dveře otevřely a stály v nich Amberle se svou matkou. Obě byly uplakané. Allanon se natáhl a sevřel dívčinu ruku ve své dlani.

„Je čas vyrazit. Crispin vás bezpečně vyvede z Arborlonu. Tvoje matka tu zůstane se mnou, dokud nebudete venku z města." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Věř si,

Amberle. Buď statečná."

Amberle mlčky přikývla. Pak se otočila ke své matce a objala ji. Allanon mezitím odvedl Wila stranou.

„Přeji ti mnoho štěstí, Wile Ohmsforde." Mluvil tiše, skoro mu nebylo rozumět. „Pamatuj si, že já se na tebe spoléhám ze všech nejvíc."

Stisknul Wilovi ruku a ustoupil dozadu. Wil se za ním chvilku díval, pak se otočil, když ucítil na rameni Crispinovu ruku.

„Držte se blízko mne," radil jim elfa vykročil k dvojitým dveřím.

Venkovan a dívka šli mlčky za ním. Když došli ke dveřím, kapitán je zastavil a zahvízdal signál ostatním elfím stopařům. Odpověď přišla téměř okamžitě. Crispin proklouzl mezi dveřmi ven do deště. Wil a Amberle si přitáhli pláště blíž k tělu a vydali se za ním.

Pospíchali dolů svahem k cestě, nějakých dvacet metrů se vraceli stejnou stezkou, kterou přišli, pak ale zahnuli na jinou, vedoucí východním směrem ke Carolanu. Během pár sekund se za nimi zařadila trojice elfích stopařů, kteří vyklouzli z lesa jako stíny. Wil se rychle ještě jednou podíval dozadu, kde stála osamělá stáj, ale ta už zmizela v mlze a dešti.

Stezka se teď velmi zúžila a skryla se v hustém porostu. Šest zahalených postav se teď prodíralo mezi lesklými tmavými kmeny a prověšenými větvemi ztěžklými dešťovou vodou po vyšlapané cestě, která se začínala svažovat dolů. Stezka končila u dlouhé, nepravidelné řady dřevěných schodů, která se kroutila mezi stromy dolů z Koledy. Daleko dole, stěží viditelná mezi oblaky houstnoucí mlhy, ležela šedá stužka Zpívající řeky. Směrem na východ se až k obzoru táhla nepravidelná směsice luk a lesů.

Crispin jim pokynul, aby začali sestupovat. Byl to dlouhý a poněkud obtížný sestup, protože schody byly úzké a kluzké a poskytovaly nohám jen nejistou oporu. Na kůlech, připevněných ke schodům, volně viselo hrubé a roztřepené pojistné lano. Wil i Amberle se ho při sestupu opatrně přidržovali. Když prošli stovky schodů a schodiště končilo, dostali se na cestu, která mizela v malém borovém háji. Odněkud zepředu slyšeli temný hluk řeky, rozvodněné dešti a líně se valící, hluk, který se mísil s hlubokým hukotem větru nad nimi.

Když se po pár stech metrech les rozestoupil, zjistili, že jsou v silně zalesněné zátoce. Byla zakrytá stěnou z vzrostlých smutečních vrb a cedrů a vedla do hlavního koryta Zpívající řeky. Skrytý v zátoce, ukotvený u skřípajícího, značně zchátralého přístaviště, houpal se tam na vlnách osamělý říční člun, s palubou přeplněnou bednami a lodními potřebami, přikrytými plachtovinou.

Crispin jim dal znamení, aby se zastavili. Stopaři za ním zmizeli jako duchové mezi stromy. Crispin se ostražitě rozhlížel na všechny strany, potom ostře zahvízdal. Z paluby člunu se téměř okamžitě ozvala odpověď, potom druhá z ústí zátoky. Kapitán Královské gardy kývnul na Wila a Amberle, aby šli za ním a vyšel z úkrytu lesa. Skloněni proti větru přešli všichni tři rychle k přístavišti. Pak jejich holínky tlumeně zadusaly po prknech, jak přebíhali na palubu čekajícího člunu. Zpod plachtoviny se najednou vynořil další stopař, spěšně odhrnul kus stranou a odhalil tak otvor mezi poskládanými bednami. Crispin pokynul venkovanovi a dívce, aby vešli dovnitř. Když to udělali, plachtovina se za nimi rychle znovu uzavřela.

Uvnitř byl suchý chráněný prostor. Zpočátku tápali ve tmě a nejistě stáli na nohou, jak cítili houpání člunu pod nimi. Ale mezi plachtovinou a palubou pronikal dovnitř slabý proužek světla a jejich oči se brzo přizpůsobily. Zjistili, že mezi naskládanými bednami je volný prostor, který vytvářel malou kabinu. U vzdálenější stěny byly pečlivě složeny zásoby a pokrývky a v rohu byly uloženy svazky zbraní v kožených pouzdrech. Sundali si mokré pláště a pověsili je vedle zásob, aby proschly. Potom se posadili a čekali.

Za chvíli cítili, jak se člun kolébavě odpoutal od starého přístaviště a začal plout po proudu. Jejich cesta do Údolí psanců začínala.

* * *

Celý zbytek dne i den příští strávili ukryti ve své malé kabině. Na palubě se nesměli ukázat, ani na vteřinku, Crispin jim to zakázal. Déšť přešel ve vytrvalé mrholení a země i obloha zůstávaly olověně šedé a zamlžené. Občas škvírami v plachtovině viděli okolní krajinu, většinou směs lesů a zvlněných kopců, i když v určitém místě jejich cesty lemovaly oba břehy Zpívající řeky po několik hodin vysoké útesy a rozeklané skalní stěny, kterými si řeka pomalu, s vířením a pěněním, prorážela svou cestu na jih. Celou tu dobu mlha a déšť zahalovaly všechno kolem do pološera, šedavého a matně třpytného, jako by se pohybovali v nějakém polozapomenutém snu. Řeka, rozvodněná dlouhotrvajícími dešti, rozvířená a plná větví a smetí, neustále člunem pohazovala a otřásala.

Na spánek nebylo ani pomyšlení. Odpočívali, jak to jen šlo, upadali do krátkého povrchního spánku a zase se probouzeli, dezorientováni a s pocitem nepřekonané únavy. Ztuhlé svaly a klouby je bolely a neustálé kolébání člunu je připravilo o poslední zbytky chuti k jídlu.

Zdálo se jim, že čas se vleče nekonečně pomalu. Většinou byli spolu sami, kromě těch málo chvil, kdy Crispin nebo nějaký jiný stopař zašel dovnitř schovat se před nepohodou. Kdy elfové jedli a spali, to byla záhada, protože se zdálo, že většinu času tráví řízením člunu a hlídáním svých pasažérů. Přímo u vchodu do jejich malé kabiny stál vždycky na stráži alespoň jeden stopař. Po čase zjistili, jak se všichni jmenují; buď když některý z nich na chvilku vstrčil hlavu dovnitř kabiny, nebo když poslouchali jejich rozhovory venku na palubě. U některých si zapamatovali i jejich tváře; například Dilf byl malý tmavovlasý elf s kamarádskýma očima a ocelovým stiskem paže, nebo Katsin, ten byl zase vysoký a vyzáblý a nikdy nepromluvil. Kian, Rin, Cormac a Ped pro ně zůstávali dlouho jen hlasy, i když rozeznávali Kianovy úsečné kletby, pronášené hlubokým hlasem, nebo Pedovo veselé hvízdání. Crispina viděli častěji než ostatní, protože kapitán je pravidelně navštěvoval, aby se poptal, co potřebují a aby je informoval o tom, jak plavba pokračuje. Nikdy však nezůstal déle než několik minut, vždycky se zdvořile, ale rozhodně omluvil, že se musí vrátit ke svým mužům.

To, co jim nakonec jejich jednotvárnou plavbu v osamění a v těsném prostoru udělalo snesitelnou, byly jejich rozhovory. Začalo to tím, že si oba potřebovali s někým promluvit, alespoň si to Wil myslil, ale zpočátku opatrně a rozpačitě, protože si pořád jeden druhým nebyli příliš jisti. Wilovi nebylo jasné, proč se dívka najednou rozhodla vyjít z té ulity, do které se stáhla prakticky po celou cestu z Havensteadu. Její postoj k Wilovi se zjevně překvapivě změnil. Předtím se vyhýbala rozhovoru na většinu témat, která Wil nadhodil. Teď se do konverzace s ním jen hrnula a svými otázkami z něj postupně vytáhla vyprávění o jeho dětství ve Stinném údolí, o letech strávených s rodiči, když byli ještě naživu, o pozdějších letech s dědečkem a Flickem. Chtěla toho vědět co nejvíc o jeho pobytu u Storsů a o práci, které se chtěl věnovat, až by se u nich vyučil a vrátil se do Jižní země jako léčitel. Její zájem o něj byl opravdový, hluboký a bylo zřejmé, že dívka o něm skutečně potřebuje vědět co nejvíc. Ale nemluvili jenom o Wilovi. Mluvili také o Amberle, jak prožívala dětství jako vnučka krále elfů, jak dospívala jako jediné dítě Eventinova ztraceného syna. Vyprávěla Wilovi o způsobu života elfů, o jejich pevném přesvědčení, že musí vrátit zemi, která je živí a je jim domovem, něco ze sebe, něco ze svého života.

Vyměnili si názory na to, jak by si jednotlivé rasy mohly pomáhat, spolupracovat a starat se o potřeby země. Oba přesvědčivě a s taktem obhajovali vzájemné porozumění, soucit a lásku. Postupně přitom s jistým překvapením zjišťovali, že jejich názory jsou téměř shodné, že vyznávají stejné životní hodnoty.

Opatrně, po obezřetných krůčcích vytvářeli vzájemné pouto. Schválně se vyhýbali jakékoli zmínce o cestě, na kterou byli vysláni, o nebezpečí, které hrozí elfům a o jejich zodpovědnosti za překonání tohoto nebezpečí, nebo o starobylém a tajuplném stromu zvaném Ellcrys. Na to bude dost času později; teď mohou svůj čas využít lépe. Jako kdyby

se na tom domluvili, ne slovy, ale prostým porozuměním jeden druhému. Budou otevřeně mluvit o minulosti a o budoucnosti; o přítomnosti nepadne ani slovo.

Jejich rozhovory jim přinesly útěchu a posilu. Venku nepřetržitě lilo jako z konve, krajinu zahaloval depresivní šedý závoj a Zpívající řeka nespokojeně duněla, jak se valila na jih. Uzavřeni ve své temné skrýši na člunu zmítaném vlnami a poryvy větru, zbaveni spánku i chuti k jídlu — lehce by mohli podlehnout obavám a pochybnostem. Ale jejich rozhovory jim přinesly útěchu a posilu, jež se zrodily ze vzájemné sympatie, přátelství a porozumění. Dávaly jim oběma pocit bezpečí v přítomnosti toho druhého a alespoň zčásti tlumily nepříjemný pocit, že jejich dosavadní svět se hroutí a že se tím už nezvratně mění jejich životy. Dávaly jim také naději. Ať už je má v budoucnu potkat cokoli, budou tomu čelit společně. Ani jeden z nich nebude nikdy sám.

Někdy během těch šedivých deštivých hodin se Wilovi Ohmsfordovi přihodila zvláštní věc. Poprvé od té noci ve Storlocku, kdy souhlasil, že se vydá s Allanonem na západ, si plně uvědomil, jak moc mu záleží na tom, co se má stát s Amberle Elessedilovou.

Pozdě odpoledne druhého dne cesty dopluli k Veverčímu háji. Liják se zmírnil na lehké mrholení a vzduch s blížícím se soumrakem silně ochladí. Lesy byly ponořeny v šedavém přítmí. Ze západu se hrozivě začínala valit další fronta černých mraků.

Veverčí háj byl hustý les, pokrývající řadu nízkých kopců, táhnoucí se na východ od břehu Zpívající řeky k linii vysokých skalnatých útesů. Nad hustou spletí křovin a chrastí se tyčily kmeny jilmů, černých dubů a hikor s chlupatou kůrou a celý les páchnul hnilobou. Pár metrů od břehu řeky už byla tma, hluboká a neproniknutelná. Ticho porušovalo jen nepřetržité pleskání deště v korunách stromů.

Elfové kormidlovali nemotorný člun do mělké zátoky, kde z břehu vybíhal přistávací můstek, do jehož sloupků narážely vlny a přelévaly se přes něj. Na břehu, právě na okraji lesa, stál zchátralý neobývaný srub. Jeho jediné dveře byly zavřené a na oknech okenice. Elfové opatrně přirazili s člunem k můstku, upevnili uvazovací lana a vystoupili.

Crispin Wilovi a Amberle připomněl, aby měli pláště stále zapnuté a kápě nasazené a pak je vyvedl z kabiny. Oba byli rádi, že si konečně protáhnou údy a následovali ho na můstek. Stříbrná řeka je hned pokropila sprškou vody a proto pospíchali, aby už byli na břehu.

Dilf šel ke srubu, otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Pak se otočil ke Crispinovi a zavrtěl hlavou. Kapitán se zamračil a podezíravě se rozhlédl kolem.

„Něco není v pořádku?" zeptal se Wil.

Crispin se díval stranou. „To jenom z opatrnosti. Hlavní stanoviště je asi kilometr od řeky. Je vybudováno na mohutných stromech na vrcholu kopce, aby z něj byl dobrý výhled. Myslel jsem si, že hlídka nás odtamtud uvidí připlouvat, ale asi nás v tomhle nečase neviděli."

„Co to je za srub?" Chtěl vědět venkovan.

„Je to jedno ze strážních stanovišť. Obvykle tu někdo drží hlídku." Pokrčil rameny. „I když v tomhle počasí mohl velitel posádky stáhnout všechny jednočlenné hlídky. Nikdo mu neřekl, že připlujeme a nemá žádný důvod nás čekat."

Vrhl rychlý pohled dozadu k lesu. „Omluvte mne na chvíli, prosím."

Dal znamení ostatním stopařům, aby k němu přišli; potom se spěšně radili, šeptem, aby nebylo slyšet, co si říkají.

Amberle přistoupila těsně k Wilovi. „Ty mu věříš?" zašeptala.

„Nevím, nejsem si jist."

„Ale já ano. Jsem si jistá, že něco není v pořádku."

Wil neodpověděl. Porada stopařů už skončila. Katsin se vrátil zpátky k přístavišti a postavil se na stráž k uvázanému člunu. Cormac a Ped zaujali stanoviště na kraji lesa. Crispin teď mluvil s Dilfem a Wil šel blíž, aby slyšel, co si povídají.

„Vezmi si Rina a Kiana a jděte na průzkum k hlavnímu stanovišti." Kapitán se podíval

přes rameno na Wila. „Když bude všechno v pořádku, vraťte se pro nás."

Wil se rychle rozhodl a přistoupil k němu. „Já jdu s nimi."

Crispin se zamračil. „Nevidím žádný důvod, proč."

Wil stál na svém. „Myslím, že o jednom ti můžu říci. Jsem zodpovědný za ochranu Amberle stejně jako ty; proto mě Allanon s ní poslal. Jakým způsobem ji budu chránit, to je moje věc, kapitáne. V tomhle případě si myslím, že bych měl jít na průzkum s Dilfem."

Crispin o tom chvilku přemýšlel a pak přikývl. „Ale budeš dělat přesně to, co ti Dilf řekne."

Wil se otočil k Amberle. „Budeš se cítit dobře?" Přikývla; pak se mlčky dívala, jak odchází za stopaři a mizí v lesní tmě.

Neslyšně jako duchové proklouzávali čtyři průzkumníci vlhkým závojem lesa. Kolem nich se v hustých vlhkých chuchvalcích táhly cáry mlhy a nepřetržitě je zkrápěly drobné kapky deště. Jak postupovali lesem přes příkré srázy i táhlé hřebeny, vynořovaly se z šera a zase mizely řady temných kmenů, hromady roští a změť křoví. Minuty ubíhaly a Wil Ohmsford cítil, jak jeho neklid vzrůstá.

Kian a Rin se rozdělili a zmizeli mezi stromy po obou stranách a Wil zůstal sám s Dilfem. Z šera před nimi se náhle vynořila mýtina. Dilf se bleskově přikrčil a dával Wilovi znamení, aby se schoval těsně za ním. Pak Ukázal nahoru do korun stromů.

„Tam," zašeptal.

Pozorovatelna byla vysoko v propletených větvích dvou obrovských dubů. Sruby i cesty a žebříky mezi nimi byly zahaleny v mlze a dešti. Nebylo vidět jediné světlo olejové lampy nebo louče. Nic se ani nepohnulo. Všude ticho. Jako by stanoviště bylo opuštěné.

Ale to by přece nemělo.

Dilf se trochu posunul kupředu a hledal očima v přítmí po levé straně Rina, potom napravo, dokud nenašel Kiana. Oba klečeli schováni za stromy nějakých třicet metrů po obou stranách a pozorovali ztichlé strážní stanoviště. Dilf tiše zahvízdal, aby upoutal jejich pozornost. Když k němu otočili hlavy, dal znamení Kianovi, aby šel pozorovatelnu prozkoumat. Rina poslal na obhlídku kolem obvodu paseky.

Wil sledoval Kiana, jak běží k dubům, na nichž byla pozorovatelna, hledá skryté opory na jednom z mohutných kmenů a začíná šplhat vzhůru. Potom se Wil začal plížit za Dilfem doprava. Zastavili se na kraji mýtiny a pátrali očima po nějaké stopě po ztracených elfech. Les byl vlhký a zamlžený a ve změti větví a chrastí bylo nesmírně těžké něco rozeznat.

Wil se znovu podíval na pozorovatelnu. Kian se už vyšplhal skoro až k prvnímu srubu, malé boudě velitele přímo pod hlavním srubem mužstva. Rina nebylo nikde vidět. Wil ho pořád ještě hledal, když najednou zakopl — a v tu ránu ležel s roztaženými údy a tváří dolů na pokroucené mrtvole elfího stopaře. V hrůze vyskočil okamžitě na nohy, očima přelétl zšeřelý prostor kolem sebe. Nalevo ležela dvě další nehybná těla, údy pokroucené, kosti zpřelámané a roztříštěné na kusy.

„Dilfe!" zašeptal drsně.

Elf se okamžitě objevil za ním. Zastavil se jen na okamžik, přejel pohledem strašlivou scénu, stoupl si na kraj mýtiny a ostře zahvízdal. Mezi stromy se vynořil Rin s výrazem překvapení ve tváři. Na kraji plošiny u velitelského srubu se objevil Kian a rozhlížel se dolů. Dilf na něj horečně mával, aby se ihned vrátil.

Ale prakticky ve stejném okamžiku Kian zmizel. Jako by po něm něco chňaplo a strhlo ho pryč z jejich dohledu, tak rychle, že se užaslému Wilovi zdálo, že se prostě vypařil. Dolehl k nim Kianův výkřik, krátký, zdušený. Pak z větví vylétlo jeho tělo a plachtilo deštěm jako padající větev, až dopadlo bez života na zem pod duby.

„Utíkej!" křikl na Wila Dilf a vyrazil mezi stromy zpátky.

Wil na krátkou chvíli strnul hrůzou. Kian je mrtev. Skoro určitě jsou také mrtvi, všichni členové předsunuté hlídky ve Veverčím háji. Všechny myšlenky se mu vypařily z hlavy, kromě jediné — když se nedostane včas k Amberle, zemře i ona. A tak běžel, prodíral se

hustým lesem jako nějaký postřelený jelen, přeskakoval chrastí a proplétal se křovím; zoufale usiloval o to, aby byl včas u člunu a u nic netušící dívky, kterou má ochraňovat. Někde daleko napravo slyšel Dilfa, který běžel stejně zoufale jako on, a dost vzadu Rina. Instinktivně věděl, že je něco pronásleduje. Neviděl to, neslyšel to, ale nějak vycítil, že je to strašlivé, černé a nezná to slitování. Déšť mu stříkal do tváře a stékal mu do očí, až sotva viděl, když se snažil vyhnout padlým kmenům nebo trnitému křoví. Jednou upadl, ale hned byl na nohou, vyrazil nezmenšenou rychlostí a snažil se zvětšit náskok před svým neviditelným pronásledovatelem. Těžce oddychoval a nohy ho bolely. Bál se jen párkrát v životě, ale tentokrát pořádně. Byl vyděšený až k smrti.

Tichem se najednou ozval ostrý Rinův výkřik. Ta věc ho dostala. Wil v návalu vzteku zaskřípal zuby. Snad to uslyší elfové u člunu a pochopí to jako varování. Snad hned odrazí od břehu, takže i když on bude chycen, alespoň Amberle se zachrání.

Větve a listy se po něm sápaly a rvaly se s ním jako chňapající ruce. Pátral zrakem po Dilfovi, ale ten mu zmizel z dohledu. Zůstal sám a běžel o život.

Nad Veverčím hájem se rychle snášel soumrak a šedavé odpoledne přecházelo v černou noc. Drobný déšť, který padal vytrvale prakticky celý den, se najednou změnil v silný liják. Oblohou se přivalila další spousta bouřkových mraků a rázem se zdvihl nový nápor větru. V dálce dunivě, hrozivě zaburácel hrom. Na břehu Zpívající řeky si elfí stopaři a dívka svěřená do jejich péče přitáhli pláště nasáklé deštěm blíž k prochladlým tělům.

Pak se najednou odněkud z lesa ozval krátký pronikavý výkřik, který se v burácení větru skoro ztrácel. Chvíli se nikdo ani nepohnul, jen mlčky zírali do temné hradby lesa. Pak už Crispin začal úsečně vykřikovat rozkazy; Amberle poslal zpátky do člunu, aby se znovu skryla, Peda a Cormaca přivolal k sobě. Všichni tři elfové tasili meče, ustoupili k můstku a zrakem přejížděli temný okraj lesa. Na člunu zatím Katsin uvolnil uvazovací lana a rozkročil se, připravený každým okamžikem odrazit od břehu.

Amberle nějakou dobu seděla schoulená ve tmě uvnitř kabiny a poslouchala hučení větru a bubnování deště. Pak náhle vstala, odhrnula cíp plachtoviny a vyšla na palubu. Ať se stane co se stane, nemůže přece zůstat schovaná v kabině a nevědět, co se venku děje. Prošla kolem složených beden a přeskočila na můstek. Katsin obtočil párkrát uvazovací lana kolem kůlů; s volnými konci v rukou stál připravený na rozkaz je uvolnit. Když uviděl Amberle, přísně se na ni zadíval, ale dívka ho ignorovala. Na břehu, několik kroků od můstku, stáli čelem k lesu zbývající stopaři, v rukou meče, jejichž mokré čepele se matně blýskaly.

Najednou se z lesa ani ne dvacet metrů po proudu řeky vyřítila rozcuchaná postava, klopýtla a přepadla dopředu. Když se znovu namáhavě zvedla, uviděli, že je to Dilf.

„Utíkejte!" zakřičel chraptivě. „Rychle, pryč odsud!"

Vrhnul se k nim, ale znovu ztratil rovnováhu a upadl.

Crispin už byl v pohybu. Jak běžel na pomoc ležícímu Dilfovi, stačil ještě vyštěknout rozkaz Pedovi a Cormacovi, aby se vrátili na člun. Skoro ani nezpomalil, popadl Dilfa, hodil si ho přes rameno a pádil zpátky k čekajícímu člunu.

Amberle se vší silou snažila zrakem proniknout mlhou a deštěm a lesní tmou. Kde je Wil Ohmsford?

„Uvolni lana!" zařval Crispin.

Katsin splnil rozkaz a pak honem pomohl Amberle na palubu, kde už čekali Ped a Cormac. Za okamžik byl na palubě i Crispin s Dilfem a těžký člun se pomalu pohnul po proudu.

V tom okamžiku se objevil Wil; vyřítil se z lesa a běžel jako o závod k můstku. Amberle ho uviděla, už chtěla vykřiknout, ale pak najednou ztuhla. V pološeru mezi stromy za utíkajícím Wilem se mihlo něco obrovského, co se hnalo za ním.

„Pozor!" vykřikla, aby ho varovala.

Popohnaný jejím výkřikem Wil jediným skokem dosáhl můstku, sprintoval po celé jeho

délce, aniž by zpomalil, skočil za odplouvajícím člunem a jen tak že dosáhl vymrštěnou nohou na okraj paluby. Nebýt elfů, kteří ho zachytili a vytáhli na palubu, byl by sletěl do řeky.

Člun proklouznul do hlavního koryta Zpívající řeky a začal nabírat na rychlosti. Kormidla se chopil Katsin a těžkopádný člun srovnal. Wil se zapotácel, opřel se o bedny a vyčerpaně se sesunul na palubu. Amberle rychle sejmula svůj plášť a pečlivě do něj Wila zabalila. Hned vedle se Crispin skláněl nad Dilfem. Vítr a hluk řeky odtrhávaly Dilfovi slova od úst.

„...Mrtví, všichni jsou mrtví — rozdrcení, zpřelámaní jako větvičky... stejně jako hlídka v Arborlonu, stejně... jako Vyvolení." Otevřel ústa a zalapal po vzduchu. „Kian také... a Rin, oba jsou mrtví... ten démon je dostal... už tam na nás čekal..."

Amberle dál neposlouchala. Její oči se střetly s Wilovýma. Se strašlivou jistotou si každý z nich uvědomil tu skutečnost.

Čekal tam na ně. Ten démon.

Allanon jim řekl jeho jméno. Je to Žnec.

Kapitola 23

O půlnoci se Crispin rozhodl přirazit s člunem znovu ke břehu. Těsně pod Veverčím hájem se Zpívající řeka na své křivolaké pouti do Innisbore stáčela na západ. Když konečně elfové zajeli s člunem do úzké a silně zarostlé zátoky, která vybíhala jižním směrem z hlavního koryta, byli na nejsevernějším okraji Velkých mokřin, daleko od místa, kde původně chtěli řeku opustit a pokračovat po souši. Déšť se zase změnil v drobné mrholení a v chladném vzduchu se vznášela jemná mlha. Obloha byla zatažená těžkými mraky a noc byla tak černá, že ani bystrozrací elfí stopaři neviděli dál, než na pár kroků. Vítr se ztišil a celou krajinu zahaloval hustý mlžný opar.

Stopaři přistáli u nízkého písečného nánosu na konci zátoky, vytáhli člun téměř celý z vody a pečlivě upevnili. Rychle a nehlučně propátrali okolní krajinu v okruhu několika set metrů, zjistili, že žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí a vrátili se zpátky podat Crispinovi hlášení. Kapitán rozhodl, že před svítáním nemá smysl se pokoušet pokračovat v cestě. Wilovi a Amberle řekl, aby zůstali ve své kabině. Poprvé po dvou dnech neustálého houpání a kymácení člunu, které jim nedovolovalo usnout, se zachumlali do teplých přikrývek a okamžitě usnuli. Elfové postavili kolem člunu se spícími pasažéry hlídky, které se střídaly na směny. Crispin se uložil na noc hned vedle vchodu do kabiny.

Za svítání všichni vstali, sbalili tolik zásob a zbraní, kolik jen unesli, potom uvolnili člun a pustili ho po proudu. Kolébal se a točil ve vlnách a rychle zmizel z dohledu. Hned nato vyrazili napříč Velkými mokřinami.

Byla to nížina hustě zarostlá houštím a křovím, posetá jezírky s hnijící vodou, spletí ostružin a zrádnými bažinami. Rozdělovala po celé délce lesy Západní země, od břehů Zpívající řeky po skalnatou stěnu Ostrohu. Bylo to obrovské bludiště divočiny, kterým si troufl projít jen málokdo. Ten, kdo se odvážil tudy cestovat, riskoval, že se beznadějně ztratí ve změti houštin a nesčetných bažinách zahalených hustou mlhou. A co bylo ještě horší, vystavoval se nebezpečí, že se střetne s některým z mnoha nepříjemných obyvatel Mokřin, krutých a prohnaných tvorů, kteří nebyli příliš vybíraví, pokud šlo o jejich oběti. Tyto nížiny životem moc nepřekypovaly, ale cokoliv se tam hýbalo, dobře vědělo, že všechna stvoření se dělí na lovce a lovenou zvěř a že přežít mohou jenom ti první.

„Kdybychom měli jinou možnost, tak bychom tudy nešli," řekl Crispin Wilovi, se kterým zůstal chvilku pozadu za ostatními, aby se s ním podělil o své úvahy o dalším postupu. „Kdyby šlo všechno podle plánu, byli bychom si vzali koně u předsunuté hlídky jižně pod západním cípem Mokřin u Mermidonu. Pak bychom jeli na západ k Ostrohu. Ale to, co se stalo ve Veverčím háji, všechno změnilo. Teď se musíme starat nejenom o to, co máme před sebou, ale zrovna tak o to, co bychom mohli mít v zádech. Jediná dobrá věc na Mokřinách je, že za námi nezůstanou žádné stopy."

Wil zakroutil pochybovačně hlavou. „Někdo takový jako Žnec se jen tak lehce nevzdá."

„Ne, ten nás pronásledovat nepřestane," souhlasil elf. „Ale podruhé nás už tak nenachytá. Čekal na nás ve Veverčím háji, protože věděl, že tam přijdeme. Nevím jak je to možné, ale věděl to." Vrhnul rychlý pohled na Wila, ale ten mlčel. „V každém případě teď nebude vědět, kde jsme. Jestli nás chce najít, musí nás vystopovat. Kdybychom zůstali v lesích, nebyl by to pro něj žádný problém, ale tady to bude velmi obtížné. Nejdřív bude muset zjistit, kde jsme opustili řeku; jenom to mu může trvat několik dnů. Pak nás bude muset stopovat Mokřinami. Ale Mokřiny dokážou spolknout člověka během chvilky; ten močál pohltí naše stopy pár sekund potom, co je zanecháme. A navíc je tu s námi Katsin, který se v tomhle kraji narodil a už jednou Mokřinami prošel. Ten démon, i když je asi velice mocný, se bude pohybovat v krajině, kterou nezná. Bude se muset spolehnout jen

na svůj lovecký instinkt. To je pro nás jednoznačná výhoda."

Wil Ohmsford si myslel něco jiného. Když Allanon utíkal z Paranoru, nečekal, že ho démoni budou pronásledovat. Ale oni si ho našli. Stejně tak si Wil myslel, že je nenajdou, když ho s Amberle Král Stříbrné řeky přenesl takovou dálku až k Duhovému jezeru. Ale znovu je našli. Proč by to teď mělo být jinak? Démoni jsou stvoření z jiných věků; ovládají neznámé síly, které patří také dávné minulosti. Sám Allanon to říkal. Říkal také, že jejich vůdce ovládá magii. Bude pro ně tak těžké najít hrstku elfích stopařů, dívku a venkovana?

Ale s tím se konec konců nedá nic dělat, to Wil dobře věděl. Když je Žnec dokáže najít v Mokřinách, pak je už dokáže najít všude. Crispin se rozhodl správně. Stopaři jsou velice šikovní a zkušení, snad to bude stačit k tomu, aby je bezpečně provedli Mokřinami.

Venkovana daleko víc tížila jiná nepříjemná možnost. Dokonce od jejich střetnutí se Žnecem ve Veverčím háji nedokázal skoro na nic jiného myslet. Žnec věděl, že na to předsunuté stanoviště přijdou. Musel to vědět, protože už tam na ně číhal. V tom má Crispin pravdu. Ale je jen jedna možnost, jak se to mohl dozvědět — řekl mu to špión, ukrytý uvnitř tábora elfů, špión, kterého chtěl Allanon přelstít. A když démoni věděli o jejich záměru cestovat na jih k předsunuté hlídce ve Veverčím háji, pak vyvstává otázka, jak moc toho ještě o jejich plánech vědí. Je docela možné, uvědomil si Wil, že vědí úplně všechno.

To byla deprimující eventualita. Tak deprimující, že by ji raději nebral v potaz; když však zvažoval všechna fakta, zdála se mu stále víc pravděpodobná. Že je mezi elfy špión, tím si byl Allanon naprosto jist. Tomu špiónovi se nějak podařilo vyslechnout jejich poradu v Eventinově pracovně. Wil si neuměl představit, jak to dokázal, ale pochybovat se o tom nedá. Mluvilo se tam o Veverčím háji; to vysvětluje Žnecovu léčku. Ale také se tam mluvilo o Údolí psanců. To znamená, že démoni vědí přesně, kam z Veverčího háje půjdou; a když to vědí, tak je velice pravděpodobné, že až se, tam dostanou, budou už tam démoni na ně čekat. A nezáleží na tom, kudy budou cestovat, ani na tom, jaké triky použijí, aby setřásli případné pronásledovatele.

Té myšlenky se Wil nemohl zbavit po celý den, když se namáhavě prodírali bažinami Mokřin. Neustále je zraňovaly trnité keře a ostré traviny, na šatech se jim srážela mlha, až byly celé promočené a studily, do holínek jim prosakovalo bahno a smrdutá voda a bažinný zápach už snad ani nevnímali. Šli v řadě za sebou, udržovali rozestup a mluvili jen zřídka. Očima se ostražitě snažili proniknout dešťovou clonou a rozvířenou mlhou; bezútěšná šedivá krajina kolem nich pomalu ubíhala. Za soumraku už byli zcela vyčerpaní. Utábořili se v řídkém křoví, které živořilo na malé vyvýšenině. Rozdělat oheň bylo příliš riskantní a tak se zabalili do zvlhlých přikrývek a snědli studenou večeři.

Stopaři se najedli rychle a rozdělili si směny pro hlídky. Wil právě dojedl skrovnou porci sušeného masa a ovoce a trochu se opláchnul, když k němu přišla Amberle a schoulila se vedle něj. Ze záhybů přikrývky, kterou si přetáhla přes hlavu, na něj vykukovala její dětská tvář. Uvolněné kaštanové kadeře jí volně spadaly přes oči.

„Jak se držíš?" zeptal se Wil.

„Jde to." Vypadala jako ztracené, opuštěné dítě. „Musím si s tebou promluvit."

„Poslouchám."

„Celý den o něčem přemýšlím."

Mlčky přikývl.

„Žnec na nás už ve Veverčím lese čekal," řekla tiše. Pak trochu zaváhala. „Uvědomuješ si, co to znamená?"

Neodpověděl jí. Věděl, co teď přijde. Jako by četla jeho myšlenky.

„Znamená to, že věděl, že tam přijdeme." Říkala přesně ta slova, která si myslel on. „Jak se to mohlo stát?"

Potřásl hlavou. „Prostě se to stalo."

Nebyla to správná odpověď a on si toho byl vědom. Zrudla ve tváři.

„Stejně jako nás démoni našli u Havensteadu? Stejně jako našli Allanona v Paranoru?

A jak se zdá, tak nás najdou všude, kam se obrátíme!" Nezvýšila hlas, ale měla ho teď zřetelně rozzlobený. „Myslíš si, že jsem hloupá, Wile?"

Bylo to poprvé, co ho tak důvěrně oslovila jen jeho křestním jménem a Wila to tak překvapilo, že na ni chvíli jen zíral. V jejích očích viděl bolest a podezření a uvědomil si, že jí buď musí říct všechno, co mu Allanon přikázal držet v tajnosti, nebo jí zalhat. Rozhodnul se v mžiku. Pověděl jí o špiónovi. Když skončil, Amberle vyčítavě potřásla hlavou.

„Měl jsi mi to říci dřív."

„Allanon mě požádal, abych to nedělal," snažil se jí to vysvětlit. „Myslel si, že už tak máš spoustu starostí."

„Ten Druid mě nezná tak dobře, jak si myslí. Tak či tak, měl jsi mi to povědět."

Neměl chuť se o tom dál přít. Přikývl na souhlas.

„Já vím. Jenomže jsem to neudělal."

Chvíli oba mlčeli. Jeden z elfů, kteří drželi stráž, se vynořil z mlhy jako duch, potom v ní zase zmizel. Amberle se za ním dívala, pak se otočila znovu k Wilovi. Její hlas vycházel ze záhybů její kápě, její tvář zůstávala ve stínu.

„Já se na tebe nezlobím, Wile. Vážně, nezlobím."

Pousmál se. „To je dobře. Tyhle bažiny jsou už tak dost skličující."

„Zlobila bych se, kdybys mi teď neřekl pravdu." „Právě proto jsem ti všechno řekl."

Přešla k jinému problému. „Jestliže ten špión vyslechl, o čem jsme mluvili v dědečkově studovně tu noc před naším odchodem z Arborlonu, tak teď démoni vědí, kam máme namířeno."

„To předpokládám," odpověděl upřímně.

„To znamená, že vědí také o Úkrytišti; vědí všechno, co Ellcrys řekl Vyvoleným, protože Allanon nám to tehdy opakoval. Mají stejné šance najít Krvavý oheň jako my."

„Možná, že nemají."

„Jak to myslíš?"

„My máme elfeíny," připomněl a hned se sám sebe ptal, jestli na tom vůbec záleží. Konec konců, vždyť ani neví, jestli je vůbec může znovu použít. Ta myšlenka ho deprimovala.

„Kdo se jen mohl dostat tak blízko, že slyšel, o čem jsme mluvili?" Zamračila se a podívala se na něj.

Mlčky kroutil hlavou. On si nad tím také lámal hlavu.

„Doufám, že dědeček je v pořádku," zamumlala po chvíli.

„Myslím, že ten je na tom lépe než my," povzdechnul si Wil. „Přinejmenším má kde se v suchu a teple vyspat."

Skrčil se a kolena si přitisknul na prsa, aby se alespoň trochu zahřál. Amberle, klepající se zimou, to udělala také. Nechal ji, aby se k němu přitiskla, zachumlaná do pokrývek.

„Kéž by to už skončilo," zašeptala, duchem nepřítomná, jakoby jen pro sebe.

Venkovan se zašklebil. „Kéž by to nikdy ani nezačalo."

Otočila hlavu, aby mu viděla do tváře. „Když už mluvíme o tom, co bychom si oba přáli, já bych chtěla, abys od teď se mnou mluvil otevřeně. Už žádné tajnosti."

„Už žádné tajnosti," slíbil jí.

Potom už oba mlčeli. O chvíli později Amberlina hlava tiše sklouzla na jeho rameno a dívka usnula. Wil se ani nepohnul, aby ji nevzbudil. Nechal ji tak, zíral do tmy a snil o lepších časech.

* * *

Celé další dva dny se plahočili pochmurnými Velkými mokřinami. Většinou pršelo, vytrvalé mrholení se střídalo s prudkými lijáky, které bičovaly již tak nasáklou zemi a sužovaly prochladlé a sklíčené cestovatele. Hustá mlha jim visela až nad hlavami a točila se nad vrcholky vyvýšenin a nad tichými bažinatými jezírky. Slunce bylo neustále zakryto

hustými mraky a jedinou známkou jeho pohybu po obloze bylo slabé zesvětlení oblohy pár hodin kolem poledne. V noci pak byla neproniknutelná tma.

Postupovali pomalu a namáhavě. V řadě za sebou si razili cestu divočinou Mokřin, ostružinovým houštím, které ostré meče elfů sotva zmáhaly, kolem bublajících močálů, stahujících do hlubin všechno, co se dostalo do jejich dosahu a kolem smradlavých jezírek zeleného slizu. Pod nohy se jim pletlo množství hnijících úlomků větví, často klopýtali v loužích a spleti kořenů. Vegetace měla šedý odstín, který tlumil její zelenou barvu a byl příčinou toho, že celá krajina vypadala nemocně a sešle. To, co v Mokřinách žilo, zůstávalo jejich zraku skryto, i když se tichem tu a tam ozvaly slabé a neurčitelné zvuky a clonou deště a mlhy se občas mihly jakési stíny.

Potom, před polednem třetího dne cesty, přišli k rozlehlé ploše stojaté vody, přeplněné kořeny a hnijícími větvemi, které trčely jako zlomené kosti uprostřed koberce leknínových listů, zlehka se vlnícího v dešti. Břehy tohoto jezera byly silně zarostlé ostružiním a křovím, kam jen oko dohlédlo. Nad hladinou se držela silná vrstva mlhy a protější břeh nebylo vidět.

Na první pohled bylo jasné, že jakýkoli pokus obejít jezero bude znamenat vrátit se zpátky, aby se vyhnuli neproniknutelnému houští a že to zabere několik hodin. Existovala už jen jedna možnost a oni se jí chopili. Vedl je Katsin, tak jako po většinu jejich cesty Mokřinami. Zbývající čtyři stopaři se rozdělili do dvojic, takže dva šli před Wilem a Amberle a dva za nimi. Prosekali si cestu houštím, až se dostali na jakýsi úzký můstek tvořený pevnou zemí prorostlou kořeny, který vybíhal z linie břehu a mizel v mlze. Když budou mít štěstí, povede až na protější břeh.

Postupovali opatrně, pečlivě si po hrbolatém povrchu vybírali cestu a snažili se držet co nejdál od močálu po obou stranách. Téměř okamžitě se mlha kolem nich uzavřela a země za nimi v ní zmizela. Minuty ubíhaly. Déšť, unášený náhlými poryvy větru, je bičoval do tváří. Pak se nečekaně mlha trochu rozestoupila a oni zjistili, že jejich můstek po pár metrech končí ve vodách jezera. Dál byl jen vysoký pahorek skalnaté země, porostlé vegetací. Protější břeh jezera však nebyl v dohledu. Dostali se na slepý konec.

Crispin vykročil, aby se podíval, co je za tím pahorkem, ale Katsin zdvihl bleskově paži, aby ho varoval. Otočil se rychle k ostatním s prstem na rtech. Pak ukázal na pahorek a jeho ukazováček se pohyboval k dlouhému hřebenu, který se táhl dolů do jezera. Na jeho konci ze dvou nepravidelných otvorů těsně nad hladinou vystupovala v malých proudech pára.

Dýchací otvory!

Crispin mlčky pokynul, aby se stáhli zpátky. Ať už tam leželo a spalo cokoli, neměl v úmyslu to probudit.

Ale už bylo pozdě. To stvoření si jich všimlo. Z jezera se najednou zdvihla obrovitá masa jeho těla a vzniklá vlna je zalila sprškou tlející vody. Obluda si hlasitě odfoukla a z koberce leknínových listů a úponků se zablýskly široce otevřené žluté oči. Z jejího těla, pokrytého bahnem, se na všechny strany rozšířila chvějící se tykadla. Kývavě se k nim otočila plochá tlama a doširoka se rozevřely hladové čelisti. Chvilku se to monstrum tyčilo nad vodou, pak se tiše ponořilo pod hladinu a beze stopy zmizelo.

Wil Ohmsford se na to díval jen zlomek sekundy. Pak už letěl mlhou za Pedem a Cormacem, Amberle táhl za ruku za sebou a horečně se snažil neztratit na nerovném povrchu pevnou půdu pod nohama. Slyšel, jak se k nim zezadu rychle blíží Katsin, Dilf a Crispin a odvážil se krátce pohlédnout přes rameno, jestli je ta obluda pronásleduje. Ve stejném okamžiku se mu noha za něco zachytila a on upadl a Amberle stáhl s sebou.

Tento pád jim oběma zachránil život. Obluda se najednou vynořila z mlhy před nimi. Její obrovské čelisti byly roztažené přes celou šířku můstku jako rybářská síť. Chytila Peda i Cormaca, křičící hrůzou, a stáhla je do jezera. Pak najednou celá ta obrovitá masa jejího těla vklouzla do vody a zmizela.

Wil ztuhnul hrůzou a jen upřeně zíral do mlhy, kde monstrum zmizelo. Pak se kupředu

vrhl Crispin, popadl Amberle, přehodil si ji přes rameno a běžel jako o závod do bezpečí na břeh. Dřív než se Wil vzpamatoval, popadl ho Katsin a běžel za Crispinem. Dilf utíkal s mečem v ruce za nimi. Za chvíli už klopýtali cestou, kterou nedávno vysekali v hradbě keřů a ostružiníku. Daleko od břehu se svalili, těžce oddychujíce, na zablácenou zem, a snažili se zachytit nějaké zvuky případného pronásledování. Neslyšeli nic. Obluda byla pryč.

Ale teď už jich zbylo jen pět.

Kapitola 24

Západní zemí se zvolna šířil soumrak, padal k zemi v pavučinkově tenkých vrstvách šedi a v lesích se usazoval podvečerní chlad. Mraky, které pokrývaly letní oblohu téměř celý týden, se začínaly trhat, takže v pohasínajícím slunečním světle na nebi svítily jasně modré proužky. Západní horizont se zbarvil šarlatovými a purpurovými odstíny a tato záře měkce splývala na lesy, promáčené dlouhými dešti.

Ze špinavého oparu, visícího nad Velkými mokřinami, se vynořila pětice, která zbyla z naší malé výpravy, jako ztracené duše, vracející se z podsvětí. Vyzáblí a vyčerpaní, ruce i tváře pokrytě škrábanci a podlitinami, ve špinavých a potrhaných šatech, které se jim celé promočené lepily na tělo, vypadali jako žebráci. Jenom jejich zbraně napovídaly, že jsou někým jiným. Unaveně se vlekli poslední řadou houštin, posledním shlukem ostružiníku, pak se vyškrábali na menší skalnatou vyvýšeninu porostlou drobným křovím a celí vyčerpaní se zarazili a zírali na dvojici skalních věží Pykonu.

Pohled to byl velkolepý, naplňoval je téměř posvátnou úctou. Rozkročený nad širokým řečištěm Mermidonu, deroucího se tudy v zákrutech na východ do travnatých plání Truborohu, tvořil Pykon přirozenou bránu do rozlehlého nahrbeného horského hřebene, kterému elfové dali jméno Ostroh. Pykon se tam tyčil, osamělý a nade vše povznesený; dvojice skalnatých vrcholů se zvedala nad obzorem jako mohutní strážci rozlehlého kraje pod nimi. Povrch skály byl plný prasklin, záhybů, výčnělků a puklin, které kamenné útesy poznamenávaly jako vrásky starcovu tvář. Při severním úbočí obou horských štítů se táhly borové háje. Postupně jak se sklon svahu zvětšoval řídly, až zbyla jen kosodřevina a horské květiny, které vytvářely na temné skále zářivé shluky barevných skvrn. Ještě výše svítily oslňující bělobou izolované oblasti sněhu a ledu.

Crispin svolal krátkou poradu. Jak bloudili nepřehlednými Mokřinami, dostali se dál na východ, než měli v plánu. Původně totiž chtěli vyjít z Mokřin na úpatí Ostrohu. Zdálo by se logické, kdyby se vyhnuli Pykonu a vydali se proti proudu Mermidonu až tam, kde protínal Ostroh. Ale museli by celou cestu jít pěšky a trvalo by jim to přinejmenším ještě dva dny, než by se k Ostrohu dostali. Ale — a to bylo nejhorší — riskovali by, že za sebou zanechají stopy, které by jejich pronásledovatelé mohli lehce sledovat. Kapitán věděl o lepší alternativě. Hluboko uvnitř Pykonu, rozkročená jako most nad obrovským rozštěpem bližšího štítu, stála elfí pevnost, opuštěná od dob Druhé války ras. Crispin v ní před pár lety byl a teď doufal, že dokáže najít tajnou chodbu, vedoucí ze starobylé pevnosti skálou dolů k řece do míst, kde Mermidon protéká mezi oběma horskými štíty. Mělo by tam být přístaviště a snad i čluny; kdyby tam čluny nebyly, jistě je tam dost dřeva, aby si mohli nějaký postavit. Mermidon odtamtud teče několik kilometrů na východ, ale potom se stáčí téměř do protisměru tam, kde Ostroh sousedí s neproniknutelnými bažinami Zlomu. Když poplují po řece, bude jim jejich cesta trvat poloviční dobu, než kdyby šli pěšky — den, možná i méně. Je tu ještě jeden důvod, proč plout po řece, dodal kapitán. Nezanechají tak žádné stopy.

Poslední argument rozhodl. Všichni měli v živé paměti střetnutí se Žnecem ve Veverčím háji. Démon je určitě ještě hledá a je třeba udělat všechno, co je v jejich silách, aby mu jeho lov překazili. Rychle se shodli na tom, že nejlepší bude řídit se Crispinovou radou.

Neztráceli čas a začali stoupat na Pykon. Rychle prošli řídkým borovým hájem na úpatí bližšího štítu a když slunce zapadlo za horizont a začínala noc, dosáhli skalnatého úbočí hory. Na východě se rozjasňoval měsíční srpek a proti temné modři oblohy začínala blikat známá souhvězdí; jejich svit pomáhal pěti cestovatelům, když hledali cestu vzhůru do skal. Byla tichá, pokojná noc, plná příjemné vůně, kterou přinášel z lesů mírný jižní větřík. Brzy nalezli cestu, širokou, pohodlnou; klikatila se mezi kupami balvanů a kolem kamenitých

svahů, v serpentinách pořád nahoru, kde mizela ve stínu hory. Lesy za nimi byly pořád níž a níž, až se jim otevřel pohled na temnou masu Velkých mokřin, roztaženou na sever k tenké stužce Zpívající řeky.

Už se blížila půlnoc, když poprvé zahlédli elfí pevnost. Proti skalnatému útesu, zalitému měsíčním svitem, se ostře rýsovala temná změť hradeb, věží, a valů, obrovitá pevnost, usazená v hluboké skalní puklině. Vzhůru svahem k bráně ve vnějších hradbách se točilo dlouhé schodiště vytesané ve skále. Dřevěná vrata, pobitá železem, zchátralá věkem a se silně zrezivělými panty, byla doširoka otevřená. Na masivních kamenných hradbách seděly jako mohutní dravci strážní věže s úzkými tmavými střílnami. Z vrcholku parapetů vyčnívaly bodce; vysoko nahoře na špičatých věžičkách do sebe s hlasitým řinčením narážely řetězy a železné tyče, které kdysi nesly standardy elfích králů. Odněkud vysoko nad pevností a hluboko v skalnatých útesech se ozval ostrý křik nočního dravce, jeho tón stoupal vzhůru až dosáhl výšky pronikavého hvízdání větru, chvíli se držel a pak se rozplynul v několikanásobné ozvěně.

Pět zbylých členů výpravy z Arborlonu vystoupilo po schodech ke vchodu opuštěné pevnosti a opatrně vešlo dovnitř. Ke druhé linii hradeb vedla vysoká rampa, po obou stranách uzavřená. Mezi kamennými bloky, které ji tvořily, rostl plevel a drobné křoví. Naše pětice vyrazila kupředu a dusot jejich holínek se dutě rozléhal tichými prostorami. Ze skulin a prasklin vylétali netopýři a divoce mávali kožnatými křídly. Přes polámané kamenné bloky bleskově cupitali drobní hlodavci. Jako tenké záclony z jemného plátna všude kolem vlály pavučiny, které se lepily na šaty a visely na nich v cárech.

Na konci rampy byl vchod do velkého nádvoří, plného smetí a skučení větru. Po stranách cimburí, obklopujícího hlavní pevnostní věž, vedlo nahoru na balkon široké schodiště. Věž byla obrovská citadela, která se tyčila desítky a desítky metrů k noční obloze a jejíž masivní kamenné zdi se doširoka stáčely až zmizely ve stínu hory. Jednotlivá patra bylo možno rozeznat podle oken, obrácených k tmavému bludišti Velké mokřiny. Ve středu balkonu byl hluboký výklenek a v něm jediné dřevěné dveře. Pod nimi, přímo z nádvoří, vedly do věže ještě druhé dveře. Oboje byly zavřené.

Wil se neklidně rozhlédl kolem po cimbuřích a zdech, které se nad ním zlověstně tyčily, temné a rozpadávající se věkem. Vítr mu hvízdal do uší a do očí mu vháněl prach. Stáhl si kápi svého pláště těsněji. Tohle místo se mu nelíbilo. Nahánělo mu strach. Bylo to rejdiště duchů zemřelých, jejich území, ve kterém všichni živí byli vetřelci. Podíval se na Amberle a v její tváři uviděl stejné znepokojení.

Crispin poslal Dilfa, aby prohlédl balkón. S Katsinem v patách pak přešel ke spodnímu vchodu do věže. Snažil se dveře otevřít, ale nepovedlo se mu to a tak se do nich opřel celou svou vahou. Dveře nepovolily. Pak to zkusil Katsin, ale ani on neuspěl. Dveře byly zřejmě silně zablokovány. Wil pozoroval jejich pokusy s rostoucími obavami. Byli v pevnosti uzavřeni jako ve vězení a on se už nemohl dočkat, až se z ní dostanou.

Dilf se znovu objevil nahoře na balkoně. Jeho slova se skoro ztrácela ve skučení větru. Horní dveře byly otevřené. Crispin přikývl. Sesbíral několik kusů dřeva, které mohly posloužit jako pochodně až se dostanou do věže a vedl ostatní po schodech nahoru na balkon ke dveřnímu výklenku. Dveře byly dokořán. Kapitán vešel dovnitř, vykřesal oheň a zapálil jednu větev, pak druhou pro Dilfa. Potom pokynul ostatním, aby vešli dovnitř a zavřel dveře proti náporu větru.

Byli v malé předsíni, odkud se rozbíhalo několik chodeb. U protější zdi byla schodišťová šachta. Točité schodiště procházelo kamennou podlahou a ztrácelo se ve tmě někde nahoře. Ve vzduchu se držel zvířený prach a kamenné prostory věže byly prostoupeny zápachem vlhké plísně. Crispin prošel s vysoko zdviženou pochodní na druhý konec místnosti a zase zpátky, vyzkoušel, jak drží masivní železná závora ve dveřích předsíně a pak se obrátil k ostatním. Odpočinou si tu do svítání. Katsin a Dilf budou držet stráž na nádvoří a Wil s Amberle budou spát. Crispin půjde hledat chodbu, která vede horou na břeh Mermidonu.

Dilf podal svou pochodeň Wilovi. S Katsinem v patách pak zmizel ve tmě. Crispin za nimi zavřel dveře na závoru, zdůraznil Wilovi a Amberle, aby ji neuvolňovali a pak se pustil jednou z temných chodeb. Venkovan a dívka se za ním dívali, dokud světlo jeho pochodně postupně nepohaslo. Potom Wil přešel ke vchodu, pochodeň upevnil do železného držáku v kamenné stěně, sednul si a zády se opřel o dveře. Amberle se zabalila do své pokrývky a lehla si vedle něj. Škvírami ve dveřích pronikalo dovnitř skučení větru, které se chodbami věže strašidelně rozléhalo.

Dlouho jim trvalo, než oba usnuli.

Wil si později nikdy nebyl jistý, jestli tenkrát vůbec spal. Spíš jen podřimoval, lehce odpočíval ve stavu, který by se dal nazvat tápáním mezi dřímotou a bděním. Najednou začal snít, pohyboval se ve vysněném světě, který mu přinášel jeho polospánek, zamlžující poslední zbytky jeho bdění. Bloudil sám a sám v hustém lese svých představ, obklopený šerou mlhou. Tady už jsem přece jednou byl, říkal si. Připadalo mu to povědomé, ta tma a mlha, která se tam převalovala, ta podivně pomíchaná krajina, kterou procházel. Byl to sen a přece to sen nebyl. Kdysi jsem tu byl...

Pak náhle vycítil děsivou přítomnost bytosti, která se krčila kdesi ve tmě blízko něj a v tom momentě si vzpomněl. Havenstead — ten sen se mu zdál v Havensteadu. Ta stvůra si pro něj přišla a on před ní utíkal, ale marně, protože nebylo úniku.

Nakonec se tehdy probudil. Ale podaří se mu to i tentokrát? Zachvátila ho panika. Bylo *to* tam venku, ta věc, ta příšera. A znovu si přišla pro něj. Nepodaří se mu uniknout, nemůže se zachránit, pokud se nedokáže probudit. Ale za žádnou cenu se nemohl dostat z té tmy a mlhy.

Slyšel sám sebe křičet strachy, když se *to* po něm natahovalo.

Najednou byl vzhůru. Elfeíny v kapse jeho tuniky ho pálily jako oheň. Divoce ze sebe strhnul přikrývku. Zíral do zakouřeného pološera, rudě prosvíceného plamenem pochodně odrážejícím se od kamenných stěn. Amberle se choulila vedle něj, rozespale mžourala, ve tváři bledá a vystrašená. Wil se nejistě dotkl elfeínů. Rád by věděl, jestli je probudil jeho výkřik. Ale dívka se nedívala na něj. Upřeně se dívala na dveře.

„Tam venku," zašeptala.

Wil rychle vstal a současně zvedl Amberle. Napínal uši, ale neslyšel nic.

„Možná, že to byl jen vítr," řekl nakonec tichým hlasem, plným pochybnosti. Položil jí ruku na rameno. „Radši se podívám ven. Zavři za mnou dveře. Neotvírej, dokud neuslyšíš můj hlas."

Vstal, uvolnil těžkou závoru a vyklouzl ven do tmy. Jak se dveře za ním zavíraly, vítr mezerou ostře zahvízdal. Amberle pečlivě upevnila závoru a čekala.

Wil se na chvíli přikrčil ve stínu dveřního výklenku a snažil se zrakem proniknout venkovní tmou. Na opuštěný balkón i na okolní zdi a cimbuří dopadalo měsíční světlo. Opatrně přešel k parapetu a podíval se dolů na nádvoří. Bylo prázdné. Po Katsinovi a Dilfovi nebylo ani stopy. Trochu zaváhal, protože se nemohl rozhodnout, co by měl udělat teď. O chvilku později už vyrazil na druhou stranu balkonu ke schodům. Tam se znovu zastavil a rychle přehlédl celé nádvoří. Pořád nic. Začal sestupovat po schodišti dolů.

Po zaneřáděném dvoře vítr prohánět laskavcové koule a oblaka prachu, která s každým novým závanem divoce měnila směr. Wil nehlučně klouzal po schodišti. Byl už skoro dole, když zahlédl Katsina. Spíš to, co z Katsina zbylo, jeho groteskně pokroucené tělo, zhroucené u zdi pod balkónem. Pár metrů dál ležel Dilf, jeho tělo bylo sotva vidět pod troskami masivních věžních dveří, které byly předtím tak pevně zablokované.

Wil cítil, jak mu krev tuhne v žilách. Žnec! Našel je. A teď je uvnitř věže.

Za okamžik se už hnal po schodech nahoru na balkon a v duchu se modlil, aby už nebylo pozdě.

Amberle, osamělé v předsíni, se zdálo, že z temné schodišťové šachty se ozval nějaký hluk, vycházející odněkud z hlubin věže. Celá vystrašená se rozhlížela kolem sebe a pak zbystřila sluch. Pořád ještě napjatě naslouchala, když se najednou ozvalo silné zabušení na dveře; tak ji to překvapilo, že vyskočila a vykřikla.

„Amberle! Otevři ty dveře!"

Byl to Wilův hlas, tak ztlumený a zkreslený větrem, že ho stěží poznávala. Honem vytáhla těžkou závoru. Venkovan vpadl dovnitř a zavřel za sebou dveře. Byl strachy celý zsinalý.

„Jsou mrtví — oba dva!" Dokázal se jen stěží ovládnout, aby nekřičel. „Žnec je dostal. Je tady, někde uvnitř věže!"

Amberle chtěla něco, říci, ale Wil ji položil ruku na ústa, aby ji umlčel. Nějaký hluk — uslyšel nějaký hluk, tam, ve schodišťové šachtě. Určitě je to Žnec. Věděl to s jistotou, která nepřipouštěla žádné pochybnosti. Přicházel si pro ně. Až najde cestu do této místnosti, bude je mít. Wila na moment ochromil panický strach. Jak se to jen mohlo stát? Jak je ten démon dokázal tak rychle najít? Co má teď dělat?

Zvednul pochodeň před sebou jako štít a plížil se pryč ode dveří, pryč od schodiště. Amberle jako strnulá mechanicky klopýtala za ním. Nesmíme tu zůstat, opakoval si otupěle. Chvatně přehlédl rozbíhající se chodby. Kterou z nich jen Crispin odešel? Nebyl si tím vůbec jist. Vybral si tu, o které si to myslel a utíkal do jejího temného jícnu, s Amberle těsně po boku.

Po několika stech metrech se klopýtavě zastavil. Chodba se zde rozdělovala do tří směrů. Wil znovu zpanikařil. Kterou z nich pokračovat? Sklonil pochodeň těsně k podlaze. Ve vrstvě prachu, která se tu ukládala po staletí, byly jasně vidět otisky páru Crispinových holínek. Tvořily jasnou a lehce rozpoznatelnou stopu, která je zavede až ke kapitánovi — ale také může zavést Žnece k nim všem. Potlačil strach a spěchal dál.

Venkovan s dívkou běželi temnými chodbami pevnosti, sály s tlustou vrstvou plísně a spletí pavučin, místnostmi plnými shnilých gobelínů a rozpadajícího se nábytku, balkony a parapety nad propastmi tmy. Útroby starobylé citadely byly prostoupeny hlubokým tichem. Ztichlo tady i věčné skučení větru a ozýval se jen dupot jejich holínek na kamenné podlaze. Dvakrát zjistili, že běží nesprávnou chodbou — opožděně si všimli, že jim Crispinovy stopy zmizely, protože předtím ve svém spěchu přehlédli odbočení. Několikrát narazili na několikanásobné stopy v místech, kde se Crispin musel vracet, jak hledal správnou cestu. Pokaždé ztratili drahocenné sekundy, než objevili, kterým směrem ve skutečnosti kapitán pokračoval. Celou dobu měli pocit, že se každým okamžikem musí ze tmy za nimi vynořit Žnec a jejich poslední naděje uniknout bude ta tam.

Pak najednou ve tmě před nimi zablesklo světlo pochodně. Klopýtali chodbou k němu a s úlevou pozorovali, jak se ze tmy vynořuje kapitánova štíhlá postava. Crispin právě úspěšně ukončil své pátrání po únikové chodbě a vracel se zpátky. Doběhl k nim celý vyčerpaný, v ruce svíral meč, jehož čepel v rudém světle pochodně matně zářila.

„Co se stalo?" zeptal se, když si okamžitě všimnul strachu v jejich očích.

Wil mu to rychle řekl. Crispinova tvář zpopelavěla.

„Tak Dilf a Katsin také! Co nás to bude ještě stát, než tu hrůzu zastavíme?" Váhavě se zadíval na svůj obnažený meč, pak jim pokynul, aby šli za ním. „Tudy. Možná máme ještě jednu šanci."

Společně utíkali chodbou, kterou Crispin přišel, zahnuli doleva do další chodby, proběhli velkou halou, která kdysi sloužila jako zbrojnice a pospíchali dolů po schodišti do prázdné rotundy, pak ještě do další chodby. Na konci této chodby byly železné dveře, vsazené do skály a opatřené několika závorami. Crispin uvolnil závory a s námahou těžké dveře otevřel. Do tváří jim zaburácel vítr, který se prorval otvorem a téměř je srazil nazpátek. Kapitán zahodil pochodeň, kývnul na Wila a Amberle, aby šli za ním, sklonil rezolutně hlavu a protlačil se otvorem do tmy.

Najednou zjistili, že se před nimi otevřel pohled přes hlubokou rokli, v místě, kde byla

hora rozštěpena od úpatí až k vrcholu. Obě poloviny spojoval úzký můstek, vedoucí z malého výklenku ve skále, v němž stáli, k osamělé věži, přilepené k protějšímu útesu. Průrvou skučel vítr a zběsile hvízdal, jak narážel na úzký železný oblouk můstku. Hlubokou puklinou pronikal jen úzký proužek měsíčního světla a osvětloval malou část můstku poblíž jeho protějšího konce.

Crispin si venkovana i dívku přitáhl k sobě.

„Musíme na druhou stranu!" snažil se překřičet vítr. „Přidržujte se zábradlí! Nedívejte se dolů!"

„Nevím, jestli to dokážu!" zakřičela Amberle a se strachem si prohlížela můstek. Wil cítil, jak její drobná ručka pevně svírá jeho paži.

„Musíš!" Crispinova odpověď nepřipouštěla žádné námitky. „Je to jediná úniková cesta!"

Řev větru je ohlušoval. Amberle vrhla pohled na zavřené dveře za nimi, potom se obrátila zpátky ke Crispinovi. Tiše přikývla.

„Držte se blízko za mnou!" radil elf.

Jeden po druhém začali přecházet přes můstek, kapitán první, Amberle za ním a Wil poslední. Pohybovali se pomalu, opatrně, rukama se přidržovali po obou stranách zábradlí a hlavy skláněli co nejníže. Divoké poryvy větru jim strhávaly šaty z těla a otřásaly tenkou železnou lávkou, až se zdálo, že ji musí utrhnout a srazit do propasti. Jak se dostali dál od skalní stěny, zalil je mrazivý vzduch, proudící z vyšších míst hory. Ruce i nohy jim rychle znecitlivěly a železný můstek byl jako z ledu. Krok za krokem se probojovávali přes lávku, až se nakonec ze stínu hory dostali do proužku měsíčního světla, který vyznačoval poslední úsek jejich cesty. O chvilku později už stáli na plošině před osamělou věží. Její silueta se zužujícími se temnými střílnami a kamennými stěnami pokrytými ledem se před nimi zdvíhala proti skalní stěně. Jediné dveře vedoucí do věže byly zavřené.

Crispin odvedl Amberle z lávky ke vchodu do věže. Když se k nim dohrabal Wil, sáhl elf do dřevěné schránky na stěně a vytáhl pár těžkých palic. Jednu podal Wilovi a ukázal na můstek. Jeho hlas téměř přehlušovalo skučení větru.

„Rozpěry lávky drží šest svorníků — na každé straně tři! Vyrazíme ty svorníky a lávka se zřítí! Zkonstruovali ji tak, aby v případě, že by pevnost padla, bylo možno zastavit pronásledovatele. Postarej se o ty tři nalevo!"

Wil si pospíšil na plošinu. Rozpěry na obou stranách lávky byly připevněny k plošině třemi vodorovnými svorníky, prostrčenými oušky. Sevřel palici pevně v rukou a začal vytloukat první z nich. Rez a špína odpadly a svorník se nepatrně pohnul ze svého lůžka. Když nakonec vyklouzl úplně, spadl nehlučně do strže. Rychle se pustil do druhého. Burácení větru ho ohlušovalo, takže ani údery neslyšel, nechráněné ruce měl znecitlivělé zimou. Druhý svorník vyklouzl ze svého lůžka a padal dolů.

Vtom můstkem zatřáslo něco těžkého. Wil a Crispin současně zdvihli hlavy a paže s palicemi jim uprostřed pohybu znehybněly. V černočerné tmě na druhém konci lávky se něco pohnulo.

„Dělej!" zakřičel kapitán.

Wil horečně bušil do posledního svorníku, umisťoval ránu za ranou na jeho zakulacenou hlavu, jak se ho zoufale snažil vyrazit. Svorník byl ve svém lůžku zarezivělý a ani se nepohnul. Wil uchopil palici oběma rukama, zasadil mohutný úder a svorník se konečně maličko pohnul.

Na můstku, kousek za pruhem měsíčního světla, se objevil stín, černější než noc kolem něj. Crispin byl v mžiku ve střehu. Dva svorníky na jeho straně byly venku, třetí napůl uvolněný.

Ale bylo už pozdě. Objevil se Žnec, který už postoupil až do světelného pruhu — obrovská zahalená postava bez tváře. Crispin pozvedl svůj jasanový luk a vysílal na tu věc jeden šíp za druhým tak rychle, že Wil stěží dokázal sledovat jeho pohyby. Všechny šípy démon lehce smetl stranou. Wil cítil, jak se mu svírá žaludek. Zoufale bušil do svorníku a podařilo se mu s ním o pár centimetrů pohnout. Ale pak se svorník zapříčil a už se ani

nehnul.

Vtom si Wil vzpomněl na elfeíny. Elfeíny! Musí je použít, hned teď! Projela jím vlna odhodlání. Vyskočil, sáhl do tuniky, vyndal a otevřel kožený váček. V mžiku měl elfeíny v dlani a svíral je tak silně, až ho to zabolelo. Žnec se k nim blížil, pořád ještě silně shrbený nad lávkou, obrovský, temný. Nebyl dál, než pět šest metrů. Wil zdvihl pěst s elfeíny a veškerou svou silou vůle vyvolával oheň, který by tu stvůru zahubil.

Elfeíny ostře zaplály a začal se z nich rozlévat modrý oheň. Ale pak se Wilovi zdálo, že se v něm něco zablokovalo. Hned nato oheň zmizel.

Wila zachvátila hrůza. Horečně se o to pokusil znovu. Nestalo se nic. Amberle k němu přiběhla a zoufale na něj něco křičela — ale její slova se ztrácela ve skučení větru. Ohromený Wil potácivě couval. Selhal! Už nedokáže ovládnout moc elfeínů!

Okamžik nato se na můstku objevil Crispin. Ten nikdy nezaváhal. Odhodil luk, vytasil meč a vyrazil proti démonovi. Zdálo se, že stvůra je trochu na rozpacích. Nečekala, že se jí někdo tak zpříma postaví. Vítr narážel do lávky, která se nepravidelně houpala a kovové vzpěry na znamení protestu skřípaly.

„Svorníky!" zařval Crispin přes rameno.

Omámený Wil vsunul elfeíny zpátky do tuniky, chopil se palice a znovu se marně pokoušel vyrazit zatuhlý svorník. Pořád se nechtěl ani pohnout. Ze tmy za Wilem vyrazila Amberle. Zvedla palici, kterou odložil Crispin a začala divoce mlátit do posledního svorníku na druhé straně.

Na můstku se Crispin pustil do boje se Žnecem. Předstírané šermířské výpady střídal s nebezpečnými a zase uhýbal a uskakoval. Doufal, že démona donutí ztratit rovnováhu a ten sklouzne a spadne z lávky. Ale Žnec stál pevně, nízko přikrčený, elfovy výpady odrážel jedinou mohutnou paží a trpělivě čekal na svou příležitost. Crispin byl zkušený šermíř, ale démonovou obranou nedokázal proniknout. Žnec se pomalu sunul kupředu a elf byl nucen ustupovat.

Wila Ohmsforda zachvátila bezmocná zuřivost. Sevřel znovu palici do obou rukou a udeřil do zatuhlého svorníku vší silou, která mu ještě zbývala. Konečně svorník vyletěl ze svého lůžka a padal do propasti. Ale jak to udělal, tak se lávka zhoupla a Crispin ztratil rovnováhu. Když zavrávoral, démon vyrazil kupředu. Jeho spáry se sevřely kolem elfovy tuniky. Wil a Amberle s hrůzou pozorovali, jak Žnec zvedá Crispina do výšky. Zablesknul se kapitánův meč a rána zasáhla démonův krk. Čepel se roztříštila na malé kousky. Démon odbyl úder pokrčením ramen, jako by se nic nestalo. Zdvihl Crispina vysoko nad svou zahalenou hlavu a mrštil jím do propasti. Crispin bezhlesně padal, až zmizel v hlubině.

A Žnec se znovu pohnul kupředu.

Pak se ale již částečně uvolněného můstku zmocnil silný poryv větru a poslední svorník vypadl. Lávka se oddělila od plošiny a vzdalovala se od skalní stěny i se Žnecem, který se jí pevně držel. Pomalu se snášela a se skřípěním padala na protější stěnu, její železná konstrukce se kroutila, praskala a lámala. Proletěla úzkým pruhem měsíčního světla do tmy na druhé straně, kde se roztříštila o skálu. Ale neutrhla se úplně, její zbytky visely na pochroumaných úchytech a klátily se ve větru. Ve tmě ve stínu skalní stěny byla stěží rozeznatelná. Po Žnecovi nebylo nikde ani stopy.

K Wilovi dolehl Amberlin hlas, vyšší než kvílení větru, slabý vystrašený nářek. Vítr kolem Wila skučel v šílených poryvech, mrazil až do morku kostí a ohlušoval ho. Nerozuměl tomu, co dívka křičí. Bylo mu to jedno. V ruce pořád zbytečně svíral palici. V hlavě mu třeštilo. Crispin a ostatní stopaři jsou mrtvi. Moc elfeínů je ztracena. Zůstali s Amberle sami.

Dívka křičela těsně u jeho ramene, prosila ho, aby už šli pryč. Obrátil se k ní a přitáhl ji těsně k sobě. Zdálo se mu, že slyší Allanonův hlas, jak mu říká, že právě na něj se Druid bude nejvíce spoléhat. Ještě chvíli stál na kraji propasti, objímal Amberle a bezradně zíral do temných hlubin. Pak se otočil a odcházel pryč. S Amberle, kterou k sobě pevně tisknul,

zmizeli ve vchodu do věže.

Kapitola 25

Celý zbytek noci jim trvalo, než se dostali ven. S jedinou pochodní, kterou jim Crispin nechal v držáku na stěně u vchodu do věže, procházeli nekonečnou řadou chodeb a schodů, kroutící se dolů skalním masivem. Totálně vyčerpaní utrpením posledních několika dní bezmyšlenkovitě klopýtali ruku v ruce chodbami starobylé pevnosti, oči upřené do tmy před sebou. Mlčeli; neměli si co říci. Byli šokováni z toho, co prožili, a stále ještě ochromeni hrůzou. Teď chtěli jenom jedinou věc — dostat se ven z téhle hory.

Jejich smysl pro čas se rychle vytrácel, až nakonec pro ně čas přestal mít jakýkoli význam. Mohli být uvězněni ve skále minuty, hodiny, nebo dokonce dny; to už nevnímali. Neměli ponětí, kam je ty chodby zavedou. Slepě důvěřovali svému štěstí a instinktu a klopýtali skalními chodbami se zoufalou vírou, že se nakonec nějak ven dostanou.

Do rozbolavělých svalů je chytaly křeče a únavou už sotva viděli na cestu. Jejich jediná pochodeň postupně vyhořela, až z ní zbyl jen krátký oharek. A chodba, vytesaná ve skále, ještě pořád klesala.

Ale nakonec se dočkali. Stáli před masivními železnými dveřmi, uzavřenými dvojitými zámky a na závoru. Wil se už chystal otevřít, ale Amberle ho chytila za ruku. Unaveným a nervózním tónem se ptala: „Wile, co když tam venku na nás také čekají démoni? Co když Žnec nebyl sám?"

Venkovan na ni mlčky zíral. Až do téhle chvíle o tom vůbec neuvažoval. Záměrně si takovou možnost vůbec nepřipouštěl. Přemýšlel o všem, co se jim od událostí ve Veverčím háji přihodilo. Zdálo se, že démoni je pokaždé musí najít. Už v tom cítil jakousi nevyhnutelnost. I kdyby Žnec byl skutečně mrtvý, byli tu ještě jiní. A špión v Arborlonu všechno slyšel.

„Wile?" Amberle čekala na odpověď s tváří plnou úzkosti.

Najednou se rozhodl. „Musíme to riskovat. Jinou možnost nemáme."

Jemně sejmul její ruku ze své paže a mírně ji odtlačil za sebe. Pak opatrně uvolnil zámky, odstrčil závory a pootevřel dveře. Mezerou dovnitř pronikalo rozptýlené denní světlo. Venku tmavé vlny Mermidonu tiše pleskaly do stěn hluboké jeskyně, ukrývající tajné přístaviště elfů. Nic se tam ani nepohnulo. Wil a Amberle si vyměnili rychlé pohledy. Wil mlčky odhodil pochodeň na podlahu chodby, kde rychle zhasla.

Můstky i uvázané čluny byly shnilé a k nepotřebě. Venkovan s dívkou prošli jeskyní po úzké římse, až se dostali ven na zalesněný břeh na úpatí Pykonu. Nikdo tam nebyl. Byli sami.

Právě svítalo. V pološeru mrazivého rána se na stromech a keřích matně třpytila jinovatka a krajina byla celá bílá, jako zasněžená. Zírali na to s okouzlením. Před ústy se jim dělaly obláčky a cítili, jak jim provlhlými šaty k tělu proniká chlad. Řeka mezi oběma horskými štíty hlučně vířila a s hladinou pokrytou hustým závojem mlhy se valila lesnatou krajinou na východ. Z té mlhy se zvedaly masivní temné věže Pykonu a vrhaly své stíny daleko do krajiny.

Wil se nejistě rozhlédl kolem. Elfí čluny uvnitř temné jeskyně ležely v troskách. Nebylo tam nic, co by jim mohlo posloužit. Pak ale zahlédl malý člun se dvěma vesly, vytažený na břeh a částečně zakrytý křovím, jen pár metrů od nich. Vzal Amberle za ruku a společně se prodírali hustě zarostlým břehem, až došli ke člunu. Byl to rybářský člun v dobrém stavu, zajištěný lany; zřejmě patřil někomu, kdo čas od času rybařil v tůních u jeskyně. Wil lana uvolnil, Amberle posadil do člunu a odrazil na řeku. Oni ten člun potřebují mnohem více než neznámý rybář.

Pluli po proudu na východ. Rozjasňovalo se a také se oteplovalo. Amberle se zachumlala do svého pláště a vzápětí usnula. Kdyby mohl, Wil by také usnul. Ale nemohl

spát; jeho únava byla tak velká, že dokonce potlačila spánek. Pořád musel myslet na to, co je postihlo. Do havlenky na zádi upevnil malé veslo, které našel ve člunu, posadil se k němu, opřel se o záď člunu a kormidloval ho říčním korytem. Otupěle pozoroval, jak slunce stoupá nad horské štíty a jeho paprsky rozptylují ranní mlhu. Jinovatka na stromech kolem řeky po kouskách tála. Jak je řeka unášela dál a dál, věže Pykonu zmizely a místo nich se všude kolem zvedaly vlhké zelené lesy. Obloha, která se konečně zbavila temných dešťových mraků, zářila jasnou modří, jen tu a tam ozdobenou bílými tenkými cáry, které lenivě proplouvaly paprsky ranního slunce.

K poledni se Mermidon začal stáčet do protisměru, zvolna se kroutil k jihu, až nakonec plynul na západ k temné linii Ostrohu. Oteplilo se a jitřní vlhkost a chlad pomalu unikaly z jejich šatů i těl. Nad řekou poletovali v zářivě barevných křivkách ptáci a vzduch byl plný jejich jásavého křiku a vůně lučních květin.

Amberle se probudila a protáhla se. Rozespalé oči hned upřela na Wila.

„Spal jsi?" ptala se otupěle.

Zakroutil hlavou. „Nemohl jsem."

Ztěžka se posadila. „Tak se vyspi teď. Budu zatím řídit člun. Musíš si odpočinout."

„Ne, to je v pořádku. Nejsem unavený."

„Wile, vždyť jsi úplně vyčerpaný." Vycítil v jejím hlase starost. „Musíš se vyspat."

Chvíli na ni mlčky zíral, v očích měl utrápený, uštvaný výraz.

„Víš, co se mi tam nahoře stalo?" zeptal se nakonec.

Pomalu zakroutila hlavou. „Ne. A myslím si, že ty to taky nevíš."

„Já to tedy vím. Vím přesně, co se tehdy stalo. Snažil jsem se použít elfeíny, ale nešlo to. Už je nedokážu ovládat. Ztratil jsem nad nimi moc."

„To nemůžeš vědět. Měl jsi s nimi problémy už dříve, když jsi je chtěl použít v Tirfingu. Možná, že tentokrát jsi se snažil příliš křečovitě. Nebo jsi se naopak snažil málo."

„Snažil jsem se ze všech sil," prohlásil tiše. „Zmobilizoval jsem veškerou svou duševní sílu, abych vyvolal magickou moc elfeínů. Ale nestalo se nic. Nic. Allanon mi řekl, že by se mi to stát mohlo. Je to tím, že mi v žilách koluje směs elfí a lidské krve. Jenom krev elfů dokáže ovládat elfeíny a já jí, jak se zdá, mám pomálu. Někde uvnitř se mi vždycky vytvoří zábrana. Jednou jsem ji překonal, ale podruhé už to nedokážu."

Přešla k němu a sedla si těsně vedle něj. Ruku mu zlehka položila na rameno.

„Tak se obejdeme bez nich."

Smutně se při té představě pousmál. „Elfeíny jsou naší jedinou zbraní. Jestliže nás démoni znovu najdou, je s námi konec. Nemáme nic, čím bychom se jim ubránili."

„Potom nás tedy démoni nesmí najít."

„Zatím nás našli pokaždé, Amberle, přes všechna naše opatření; ať jsme šli kamkoli, vždycky nás našli. Tentokrát nás zase najdou. Ty to dobře víš."

„Vím jen, že právě ty jsi trval na tom, abychom se po našem útěku z Havensteadu nevraceli," odpověděla. „Vím, že ty jediný jsi nikdy neuvažoval o tom, že bychom se mohli vzdát. Vím, že právě tebe vybral Allanon jako mého ochránce. Chtěl bys mě teď opustit?"

Wil zrudnul. „Ne. Nikdy."

„Ani já tebe. Vydali jsme se na tuhle cestu spolu a spolu ji také dokončíme. My dva se můžeme jeden na druhého spolehnout. Jeden druhému pomůžeme všechno překonat. Myslím, že to bude stačit." Na chvíli se odmlčela a tváří se jí mihl úsměv. „Jistě si uvědomuješ, že tohle všechno bys měl říkat ty mně a ne já tobě. Byla jsem to já, kdo neměl víru ve vlastní osud, kdo nevěřil Druidovým slovům. To ty jsi věřil od začátku."

„Kdyby mě ty kameny nezradily..." začal Wil zasmušile.

Amberle rychle zvedla ruku k jeho rtům, aby ho umlčela. „Nebuď si tím tak jistý. Přemýšlej chvilku o tom, co ses snažil s nimi udělat. Snažil ses je použít jako smrtící zbraň. Můžeš to vůbec udělat, Wile? Nezapomínej, že jsi léčitel. Úkolem léčitele je životy zachraňovat, ne ničit. Magie elfů je jenom rozšířením osobnosti, rozšířením schopností toho, kdo ji ovládá. Třeba to znamená, že jsi neměl elfeíny použít způsobem, o který ses

snažil, když jsi čelil Žnecovi."

Venkovan o tom přemýšlel. Allanon mu vysvětlil, že ty tři kameny uvádějí v soulad srdce, duši a tělo a tím vytvářejí magickou sílu. Kdyby jen jedna složka chyběla...

„Ne." Důrazně zakroutil hlavou. „V tom to nebude. Můj dědeček si vážil zachování života stejně silně jako já a přesto použil elfeíny jako smrtící zbraň. A on se nikdy nesetkal s takovými problémy jako já."

„Dobrá, je tu ještě jedna možnost," pokračovala Amberle. „Allanon tě upozornil na odpor, který způsobuje ten podíl lidské krve, který v sobě máš. Už ses o tom jednou přesvědčil. Možná, že to způsobilo, že sis vytvořil svou vlastní zábranu — nějakou blokádu ve své mysli, která ti podvědomě podsouvá, že síla elfeínů je ztracena, i když to vůbec není pravda. Možná, že zábranu, kterou jsi cítil na té lávce, sis vytvořil ty sám."

Wil na ni mlčky zíral. Bylo to možné? Zakroutil hlavou. „Já vážně nevím. Nemohu si být ničím jist. Všechno se to seběhlo tak rychle."

„Tak mě poslouchej." Posunula se k němu blíž, takže jejich tváře se skoro dotýkaly. „Nebuď tak ukvapený a neber hned jako fakt to, co je ve skutečnosti jenom domněnka. Už jsi jednou elfeíny použil. Vyvolal jsi jejich sílu a ovládal ji, jak jsi chtěl. Nemyslím si, že by bylo možné takovou schopnost jen tak lehce ztratit. Možná, že je to jako s nějakou věcí, kterou někam založíš, zapomeneš kam a nakonec si myslíš, že je nadobro ztracená. Lepší je věnovat nějaký čas jejímu hledání, než se hned vzdávat."

Udiveně se na ni podíval. „Máš ve mne větší důvěru, než já sám. To je velice zvláštní. Když jsme utíkali z Havensteadu na sever, tak jsi mě považovala za naprosto bezcenného, pamatuješ?"

Trochu se od něj odtáhla. „Mýlila jsem se. Říkala jsem věci, které jsem říkat neměla. Bála jsem se..."

Na okamžik se zdálo, že chce ještě něco říci; ale pak si to rozmyslela, tak jako mnohokrát předtím, když to vypadalo, že se chystá vysvětlit, čeho a proč se bojí. Wil byl natolik rozumný, aby se na nic neptal.

„No dobrá, v jedné věci máš pravdu," připustil záměrně lehkým tónem. „Tohle všechno bych měl říkat já tobě a ne ty mně."

V očích měla zadumaný výraz. „Tak na to nezapomeň, až uvidíš, že to potřebuji. A teď, budeš už konečně spát?"

Přikývl. „Myslím, že bych mohl, aspoň na chvilku."

Posunul se dopředu a u kormidla ho vystřídala Amberle. Lehl si na dno člunu, sroloval plášť a unaveně si na něj položil hlavu. Pořád ho pronásledovaly myšlenky na elfeíny. Zavřel oči a snažil se jich zbavit. Věř si, řekl mu tehdy Allanon. Skutečně si věří? Je jeho sebedůvěra dost silná?

Myšlenky se mu rozutekly a zamlžily. Usnul.

Probudil se pozdě odpoledne. Celé tělo měl ztuhlé a bolavé. Opatrně z tvrdého dna člunu vstal a sunul se na záď, aby převzal kormidlo. Měl hlad a žízeň, ale k jídlu ani k pití nic neměli. Všechno ztratili během svého zoufalého útěku z Pykonu.

Netrvalo dlouho a řeka se začala zužovat a nad nimi se uzavřela klenba větví stromů z obou břehů. Stíny na vodní hladině se prodlužovaly; na západě se sluneční kotouč skláněl těsně nad hradbu Ostrohu a jak nastával soumrak, jeho zlatá záře začínala rudnout. Člun se divoce zmítal v peřejích, ale Wil se zručně vyhýbal balvanům a udržel člun ve správném kurzu, dokud z nich nebyli venku. Když se řeka na své dlouhé pouti do travnatých plání Truborohu znovu začala stáčet na jih, venkovan přirazil ke břehu a společně člun vytáhli.

Noc strávili pod mohutnou starou vrbou pár set metrů od říčního břehu. Člun ukryli v křoví u řeky, nasbírali nějaké ovoce a divoce rostoucí zeleninu na večeři a vydali se hledat pitnou vodu. Žádnou však nenašli a tak se museli spokojit s jídlem. Najedli se, moc nemluvili a brzo usnuli.

Nastávalo jasné a příjemné ráno. Venkovan s dívkou vyrazili na západ k Ostrohu. Šli rychle, s rozkoší se vyhřívali v paprscích ranního slunce a za pochodu dojídali zbytky ovoce, které nasbírali předchozí večer. Čas jim rychle ubíhal a ztuhlost, kterou pociťovali po probuzení, brzo zmizela. Během dopoledne objevili pitnou vodu — malý potůček, který vytvářel peřeje a pod nimi malé jezírko. Uhasili žízeň; ale nemohli si vzít vodu do zásoby, protože neměli žádné nádoby.

Jak dne ubývalo, vystupovaly blížící se vrcholky hor Ostrohu výš a výš nad hradbou lesa. Po celé délce západního horizontu se roztáhla masivní přihrbená linie horských štítů. Hory chyběly jen daleko na jihu, kde se táhla rozlehlá neproniknutelná bažina Zlomu a kde byl obzor plný husté šedavé mlhy, která stoupala nad močály jako těžký kouř. Poprvé od jejich útěku z Pykonu si Wil začal dělat starosti, kam to vlastně jdou. Že se rozhodli plout po proudu Mermidonu do lesů lemujících ten horský masiv, to se jim zdálo dost samozřejmé. Ale teď, když se dostali až sem, si najednou uvědomil, že mu vůbec není jasné, jak by mohli dokázat překonat ty vysoké štíty. Ani jeden z nich ty hory neznal; neměli ani ponětí, jestli tu jsou nějaké průsmyky, kterými by mohli bezpečně projít. Jak se teď, když už nemají za průvodce elfí stopaře, dokážou ubránit tomu, aby v horách beznadějně nezabloudili?

Když slunce zapadalo, stáli přímo proti horskému masivu Ostrohu a upřeně se dívali nahoru na změť štítů, které se zvedaly jeden vedle druhého do výšky několika kilometrů. Po nějaké mezeře mezi nimi, nebo dokonce průsmyku, nebylo ani stopy. Wil a Amberle vyšli z lesa a stoupali až k úbočí nejbližší hory. Rozlehlé travnaté louky tam pokrýval koberec modrých a rudých květů. Slunce už zapadlo a proto hledali, kde by se utábořili. Brzo našli pramínek, který vyvěral ze skal; rozhodli se přečkat noc u malé tůňky ukryté v borovém háji. Povečeřeli znovu čerstvé ovoce a zeleninu, ale Wil zjistil, že touží po mase a chlebu a jedl s malou chutí. Oblohu zaplnila velkolepá přehlídka hvězd a měsíce. Popřáli si vzájemně dobrou noc, zabalili se do svých plášťů a zavřeli oči.

Wil si pořád ještě lámal hlavu, jak se dostanou přes hory, když ho najednou přepadl spánek.

Když se Wil probudil, seděl před ním chlapec a zvědavě si ho prohlížel. Právě svítalo a slunce, zvedající se ze vzdálených lesů, vysílalo zatím nesmělou a nejasnou zlatou záři, která rozháněla noc na prchavé kousky šedi. Na horských stráních nad nimi se právě rozvíraly okvětní lístky horských květin a na stéblech trávy se třpytily kapky ranní rosy.

Wil překvapením zamrkal. Nejdřív si myslel, že se mu to všechno jenom zdá a čekal, že chlapec každou chvíli zmizí. Ale chlapec zůstával tam kde byl, seděl se zkříženýma nohama na trávě a mlčky Wila pozoroval. Tohle není žádný přelud, usoudil Wil a zdvihl se na jednom lokti.

„Dobré jitro," řekl.

„Dobré jitro," odpověděl mu vážně chlapec.

Wil si promnul oči a chvilku si chlapce prohlížel. Byl to elf, trochu malý, rozcuchané pískově žluté vlasy mu splývaly dolů kolem jeho tuctové tváře poseté tu a tam pihami. Měl na sobě kožené kalhoty a tuniku, které přiléhaly těsně k jeho drobnému tělu a na krku a u pasu mu visela spousta různých váčků a pytlíků. Byl velmi mladý, určitě mnohem mladší než Wil i Amberle.

„Nechtěl jsem vás probudit," oznámil chlapec.

Wil přikývl. „Byl jsi velice zticha."

„Já vím. Dokážu nehlučně projít hájem uschlých borovic."

„Opravdu?"

„Ano. A taky umím ulovit lišku v jejím doupěti, aniž bych ji probudil. Jednou se mi to povedlo."

„To je slušný výkon."

Chlapec si ho zvědavě prohlížel. „Co tu děláte?"

Wil se chtě nechtě zašklebil. „Zrovna mi vrtalo hlavou, co tu děláš ty. Ty jsi odtud?"

Chlapec zavrtěl hlavou. „Ne. Žiju daleko na jihu, za Irrybisem. V Horském hnízdě."

Wil neměl nejmenší ponětí, co by to Horské hnízdo mohlo být. Uslyšel, jak se za ním Amberle pohnula a probudila.

„Je moc hezká," odvážil se hoch zašeptat. „Vy jste manželé?"

„No, nejsme — jenom společně cestujeme," vykoktal ze sebe Wil, trochu vyvedený z konceptu. „Jak jsi se sem dostal?"

„Přiletěl jsem," odpověděl chlapec. „Jsem Nebeský jezdec."

Wil na něj jen mlčky zíral. Chlapec se podíval za něj na Amberle, která se zrovna posadila, ještě zachumlaná ve svém plášti.

„Dobré jitro, slečno," pozdravil.

„Dobré jitro," odpověděla Amberle. V jejích zelených očích se mísilo pobavení s rozpaky. „Jak ti říkají?"

„Perk."

„Já jsem Amberle," řekla s úsměvem. „A tohle je Wil."

Chlapec vstal, přistoupil k Wilovi a potřásl si s ním rukou. Venkovana překvapilo, jak ztvrdlá a plná mozolů je jeho dlaň. Chlapec si to zřejmě uvědomoval a rychle ruku stáhl. Amberle ruku nepodal, jen se prostě uklonil.

„Nechtěli byste něco k snídani?" zeptal se.

Wil pokrčil rameny. „Jak to myslíš, Perku?"

„Mléko, ořechy, sýr a chléb. Víc toho s sebou nemám."

„To bude úplně stačit." Venkovan se zašklebil a mrknul přes rameno na Amberle. Neměl nejmenší ponětí o tom, co tu Perk dělá, ale při zmínce o jídle se mu v ústech sbíhaly sliny. „Rádi s tebou posnídáme."

Posadili se do kroužku. Z jednoho váčku vytáhl mladý elf slíbené ořechy, sýr a chléb a navíc tři malé šálky. Ty naplnil mlékem z jiného váčku. Wil i Amberle tu skrovnou snídani hladově zhltli.

„Odkud máš to mléko?" zeptala se Amberle po chvíli.

„Kozy," zamumlal hoch s plnými ústy. „Pár kilometrů odtud na sever se pase stádo koz. Jednu z nich jsem dnes ráno podojil."

Amberle se tázavě podívala na Wila. Ten jen pokrčil rameny.

„Řekl mi, že je Nebeský jezdec. Umí létat."

„No, nejsem doopravdický Nebeský jezdec — zatím ještě ne," přerušil ho chlapec. „Na to jsem ještě příliš malý. Ale jednou budu."

Chvilku bylo trapné ticho, jen tam seděli a mlčky zírali jeden na druhého.

„Neřekli jste mi, co tu děláte," řekl nakonec Perk. „Vy před něčím utíkáte?"

„Jak jsi na to přišel, Perku?" zeptala se okamžitě Amberle.

„Protože vypadáte, jako kdybyste před něčím utíkali. Máte roztrhané a špinavé šaty. Nemáte žádné zbraně, žádné jídlo ani pokrývky. Nerozdělali jste oheň. A taky vypadáte vystrašeně."

„Perku, jsi bystrý hoch," odpověděl mu rychle Wil, který se okamžitě rozhodl, jak se z té obtížné situace dostat. „Když ti prozradím tajemství, slíbíš mi, že si ho necháš pro sebe?"

Chlapec, s tváří napjatou očekáváním, přikývl. „Slibuju."

„Dobře." Wil se důvěrně k němu naklonil. „Tahle slečna — Amberle — není jen tak obyčejná dívka. Je to princezna, vnučka Eventina Elessedila, krále elfů."

„Krále zemských elfů," opravil ho Perk. Když se Wil zarazil, zmatený jeho poznámkou, netrpělivě si poposedl. „Vydali jste se hledat poklad? Nebo je slečna očarovaná? Je snad uhranutá?"

„Ano. Ne." Wil se zarazil. Do čeho se to jen zamotal? „Jsme na výpravě za... jedním talismanem, Perku. Ovládat ho může jen tady princezna. Národ elfů ohrožuje velké zlo. Před ním může elfy ochránit jen ten talisman a my ho musíme rychle najít. Chtěl bys nám

pomoci?"

Perkovi se rozšířily oči vzrušením. „Dobrodružství? Skutečné dobrodružství?"

„Wile, já nevím..." přerušila je zamračená Amberle.

„Důvěřuj mi, prosím." Wil zdvihl paže v uklidňujícím gestu. Pak se obrátil zpátky k Perkovi. „Je to velice nebezpečná věc, Perku. Ti, co nás pronásledují, už zabili mnoho elfů. Nebude to žádná hra. Musíš udělat přesně to, co ti řeknu a když ti řeknu, že je konec, musíš od nás hned odejít. Dohodnuto?"

Chlapec chvatně přikývl. „A co chceš, abych udělal?"

Venkovan ukázal na Ostroh. „Chci, abys nás provedl těmito horami. Znáš nějakou cestu na druhou stranu?"

„To se ví, že znám." Znělo to velice rozhořčeně. „A kam se chcete dostat?"

Wil zaváhal s odpovědí. Moc se mu nechtělo právě tuhle informaci chlapci poskytnout.

„Záleží na tom?" zeptal se nakonec.

„Jasně, že záleží," odpověděl okamžitě Perk. „Jak vám mám ukázat cestu, když nebudu vědět, kam máte namířeno?"

„To zní velmi rozumně," podotkla Amberle a vrhla na Wila vyčítavý pohled, kterým mu naznačovala, že tohle všechno mohl předvídat. „Myslím, že bys mu to raději měl říci, Wile."

Venkovan přikývl. „Tak dobře. Jdeme do Údolí psanců."

„Do Údolí psanců?" Perk zvážněl a zakroutil hlavou. Část jeho nadšení se mu z očí vytratila. „Tam já nesmím. Je to tam příliš nebezpečné."

„To my víme," souhlasila s ním Amberle. „Ale nemáme na vybranou. Jít tam musíme. Můžeš nám pomoci?"

„Pomoci vám můžu," prohlásil chlapec s jistotou. „Ale nemůžete jít přes hory. To by trvalo spoustu dní."

„Když ale nemůžeme přes hory, jak se tam tedy dostaneme?" ptal se Wil. „Je ještě nějaká jiná cesta?"

Perk se usmál od ucha k uchu. „Jasně. Můžeme letět."

Wil vrhl na Amberle prosebný pohled.

„Perku, my přece nemůžeme... doopravdy letět," řekla tiše.

„Můžeme," trval na svém Perk. „Řekl jsem vám přece, že jsem Nebeský jezdec — tedy skoro."

Chlapec si vymýšlí, pomyslel si Wil. „Poslyš, Perku, k tomu, aby mohl někdo létat, musí mít křídla a ta my nemáme."

„Křídla?" Chlapec vypadal zmatený. Pak se usmál. „Aha, vy myslíte... Já už vím. Ale my nemusíme. Máme přece Genewen. No tak, pojďte se mnou."

Rychle vstal a šel ven z borového lesíka. Wil a Amberle šli celí zmatení za ním a cestou si vyměnili rozpačité pohledy. Když už stáli na otevřeném prostranství za lesíkem, rozvázal Perk kožený váček, který mu visel kolem krku a vytáhl malou stříbrnou píšťalku. Vložil si ji mezi rty a zafoukal. Neozval se žádný zvuk. Wil se znovu podíval na Amberle a pomalu zakroutil hlavou. Zdá se, že to nedopadlo tak, jak si původně přál. Perk vrátil stříbrnou píšťalku zpátky do váčku, zdvihl hlavu a pátral zrakem po obloze. Venkovan i dívka se tam mechanicky zadívali taky.

Najednou se vysoko ze skal Ostrohu vzneslo něco obrovského, co zlatavě zazářilo v teplých paprscích ranního slunce a začalo se snášet dolů a blížit se k nim. Wil i Amberle sebou rozčileně trhli. Byl to největší pták, jakého kdy viděli, obrovský tvor s rozpětím křídel dobrých deset metrů. Na aerodynamické hlavě, ohnivě rudé s černými skvrnami, měl hřebínek a dlouhý zakřivený zobák. Jak se k nim blížil, natahoval své mohutné spáry dopředu. Na okamžik se jim oběma vybavila vzpomínka na okřídleného tmavého tvora, který je skoro dostal na útěku Rhennským údolím, ale hned si uvědomili, že to není on. Přistál na trávě pár metrů před nimi, složil křídla těsně k zlatavému opeřenému tělu a jak si přisedl, vytáhl hlavu nahoru. Ranním tichem se rozlehl jeho pronikavý křik; zároveň sehnul

hlavu směrem k Perkovi. Chlapec mu odpověděl podivným krátkým výkřikem. Pak se otočil ke svým překvapeným společníkům.

„Tohle je Genewen," oznámil vesele. Pak se zašklebil. „Vidíte? Říkal jsem vám, že můžeme letět."

Potom, co se Wil a Amberle seznámili s Genewen, uvěřili ochotněji následujícímu chlapcovu vyprávění.

Ještě před časy Jerle Shannary a před začátkem Druhé války ras opustila malá skupina elfů svou vlast a vydala se na jih — z důvodů, které byly už dávno zapomenuty. Usídlili se jižně od Irrybisu v divokém nezmapovaném pruhu zalesněných hor, který lemoval břehy obrovské vodní plochy nazývané Modrý předěl. Tito elfové byli Perkovými předky. V průběhu staletí se z nich stali lovci a rybáři a postavili řadu vesnic na pruhu pobřežních útesů, spadajících do Modrého předělu západně od jezera Myrian. Tito elfové brzy zjistili, že se o útesy dělí s obrovskými dravými ptáky, kteří hnízdili v jeskyních nad vodami Předělu. Dali těm ptákům jméno Rochové, podle legendárního ptáka z dob starého světa. Rochové i elfové se zpočátku vzájemně respektovali a chovali se k sobě s jistou odměřeností. Po čase elfové přišli na to, že tihle gigantičtí ptáci by mohli být velice užiteční, kdyby se dali ochočit a vycvičit, aby se na nich dalo létat. Elfové byli odhodlaní a vynalézaví a tak když se jednou rozhodli, dotáhli svůj záměr do úspěšného konce. Po mnoha nezdarech dokázali najít způsob, jak se s těmito ptáky domlouvat, což později vedlo k tomu, že ochočili několik mláďat a nakonec celé hnízdiště. Začali na nich létat a rozšířili tak svá loviště na zemi i na vodě. Vytrénovali tyto ptáky i pro boj proti svým nepřátelům. Na oplátku za jejich služby chránili Rochy před zvířaty, která napadala jejich hnízdiště nebo je připravovala o jejich zdroje potravy. Naučili se o tyto obrovité ptáky pečovat, léčit je a ošetřovat jim různá zranění a udržovat je ve formě. S ubíhajícími roky se vazba mezi elfy a ptáky upevňovala. Svou společnou obec nazvali Horské hnízdo. Byla malá a izolovaná v divočině jen řídce osídlené lidmi a málokdy tam zabloudil nějaký cestovatel. Dávno už přerušili veškeré styky s větším společenstvím elfů na sever od Údolí psanců. Elfové v Horském hnízdě měli svou vlastní vládu a přestože uznávali suverenitu elfích králů z Arborlonu nad většinou elfů Západní země, považovali se za svobodný a nezávislý lid. Začali sami sebe nazývat Nebeští elfové a zbytek západních elfů Zemní elfové.

Perkův otec i děd byli Nebeští jezdci. To byli muži, kteří obrovské Rochy cvičili a létali na nich, muži, kteří řídili vyhledávání potravy a obranu Skalního hnízda. U těchto elfů byla řada vážených povolání a funkcí, ale všichni mladí elfové nejvíc toužili stát se Nebeskými jezdci. Jen Nebeský jezdec mohl ovládat Rocha. Jen on měl výsadu létat, brázdit oblohu z jednoho konce země na druhý. Nebeského jezdce si jeho lidé vážili a dali mu svou důvěru. Věnoval celý svůj život službě svému národu a navždy bude pokládán za symbol jejich způsobu života.

Perk zrovna absolvoval druhý rok svého výcviku, aby se mohl stát Nebeským jezdcem. Výběr Jezdců probíhal už v dětství a výcvik pokračoval, dokud chlapec nedospěl v muže. Často byl tento výběr ve skutečnosti předem rozhodnutý, jako v případě Perka, jehož otec i dědeček byli také Nebeští jezdci a očekávalo se, že Perk bude pokračovat v tradici rodu. Genewen patřila jeho dědečkovi, ale ten byl už moc starý a nemohl pravidelně létat ve službách Horského hnízda; až Perk dospěje, bude Genewen patřit jemu. Rochové se dožívali vysokého věku, žili v rozsahu čtyř a někdy až pěti generací elfů. Každý Roch nosil během svého života několik Jezdců. Genewenin první pán byl Perkův dědeček a jestli jí její pevné zdraví vydrží, bude zrovna tak dobře sloužit Perkovu synovi nebo vnukovi.

Zrovna teď však sloužila Perkovi, který se pod dohledem svého dědečka cvičil na Nebeského jezdce. Do hor Ostrohu, kde potkal Wil a Amberle, přivedlo malého elfa jedno z pravidelných cvičení. Jeho výcvik vyžadoval, aby absolvoval stále delší a delší lety z Horského hnízda. Pro každý cvičný let dostal určité úkoly, které musel splnit a také

pravidla, kterými se musel řídit. Na téhle výpravě měl zůstat sedm dní. Dostal na ni jen trochu chleba a sýra a nádobu s vodou. O většinu jídla a pití se musel postarat sám. Měl za úkol prozkoumat jisté úseky hor, obklopujících Údolí psanců, tak, aby je dokázal po návratu podrobně popsat. Samotné Údolí psanců měl, stejně jako všichni chlapci, kteří právě absolvovali výcvik, zakázané. Mohl přistát kdekoli za hranicemi Údolí, ale ne uvnitř. Měl se také vyhýbat jakémukoli styku s jeho obyvateli.

Pokyny byly naprosto jasné a Perk se jimi také pečlivě řídil. Ale potom zrána druhého dne jeho výpravy, během letu na jih podél východního hřebene Ostrohu, zahlédl Wila a Amberle, dvě spící schoulené postavičky v borovém hájku. Zakroužil dolů, aby se podíval zblízka a najednou byl postaven před těžké rozhodování. Kdo jsou ti cestovatelé, zjevně elfové jako on, mladý muž a ještě mladší dívka, očividně pocházející ze vzdálených částí země. Co dělali, tak nedostatečně vybaveni, v téhle divočině? Netrvalo mu dlouho a byl rozhodnut. Dostal příkaz vyhnout se jakémukoli styku s obyvateli Údolí psanců, ale o styku s kýmkoli jiným se v příkazech nemluvilo — možná, že to jeho dědeček přehlédl, ale bylo to tak. Přes všechnu svou vyspělost a opatrnost, kterou mu vštěpoval jeho intenzívní výcvik, byl Perk ještě chlapec a měl v sobě chlapeckou touhu po dobrodružství. Jeho dědeček nechal před ním pootevřené dveře a bylo docela přirozené, že je chlapec teď bude chtít otevřít dokořán. Konec konců, i když byl poslušný, byl také zvědavý. Občas první vlastnost musí ustoupit druhé.

Na štěstí pro Wila a Amberle zrovna ten okamžik nastal.

Perk dokončil své vyprávění, pak chvíli trpělivě odpovídal na otázky. Ale nakonec ho přemohla jeho nedočkavost začít s novým dobrodružstvím. Zeptal se svých nových přátel, jestli jsou už připraveni odletět. Jasně na něm bylo znát, že se už nemůže dočkat až řeknou své ano. Genewen je mohla lehce unést všechny tři, i když obvykle měla jen jednoho jezdce. Dokáže je přenést přes vrcholy Ostrohu dřív, než si to oni uvědomí.

Wil a Amberle si gigantického ptáka nejistě prohlíželi. Kdyby měli jinou možnost, rádi by se jí chopili. Jen ze samotného pomyšlení na nastávající let se jim dělalo špatně od žaludku. Ale jinou alternativu neměli a chlapec tam stál s rukama vbok a čekal, až se věci dají do pohybu. Wil tedy pokrčil rameny a oznámil, že jsou připraveni. Ostatně, když to dokáže i malý chlapec, oni to jistě dokážou také.

S Perkem v čele se přesunuli k Genewen. Obrovský pták měl na sobě kožený postroj, utažený těsně k tělu. Perk jim ukázal kožené smyčky, po kterých se dostanou až do středu jeho opeřených zad. Zatímco šplhali nahoru, udržoval Genewen v klidu, potom jim připevnil holínky do třmenů a ukázal jim pletené úchyty pro ruce. Nakonec je pro jistotu přivázal bezpečnostními lanky k postroji. Takhle, jak je poučil, i když je vítr srazí dolů, nespadnou na zem. Tohle ujištění jim přineslo jen malou útěchu, protože byli beztak příliš vyděšeni. Perk jim pak dal dva malé kousky nějakého hnědého kořene, které měli rozžvýkat a spolknout. Vysvětlil jim, že ty kořeny zmírňují potíže při letu. Pospíšili si je sníst.

Když tak oba zabezpečil, vytáhl chlapec zpod řemenů postroje dlouhý, kůží omotaný jezdecký bičík a zručně Genewen pobídl. Roch s pronikavým výkřikem roztáhl svá veliká křídla a ostře vyrazil k obloze. Strnulý Wil i Amberle se jen dívali, jak se země pod nimi propadá a stromy z borového háje scvrkávají. Genewen zakroužila vysoko nad podhorskými loukami, zachytila stoupavý vzdušný proud a začala rychle opisovat ve vzduchu široký oblouk na západ směrem k horskému pásmu. Co cítili Wil a Amberle, to by ani nedokázali pořádně popsat. Nejdříve cítili něco mezi nevolností a rozjařením a jenom šťáva z těch podivných kořenů zabránila, aby se jim žaludky neobrátily naruby. Pak nevolnost ustupovala a jak se obzor kolem nich rozšiřoval a oni uviděli celé to velkolepé panorama lesů, močálů, hor a řek, pocit rozjaření rostl a celé je prostoupil. Byl to neuvěřitelný pohled. Před nimi se ze země zvedaly jako nepravidelné zuby tmavé štíty Ostrohu a tenká modrá stužka Mermidonu si prorážela cestu ven ze skal; dál na severu

byla temná skvrna Velkých mokřin, zasazená hluboko v zeleni lesů; na východě, teď už dost daleko, se tyčila dvojice skalních věží Pykonu; na jihu se mlha nad Zlomem snášela až k úpatí Irrybisu. Bylo to tam všechno; celou zemi měli pod sebou, jako by byla v nějakém údolí a oni stáli na vrcholu hory nad ním; všechno jasně rozpoznatelné v záři ranního slunce, stoupajícího vzhůru po bezoblačné, zářivě modré obloze.

Genewen vystoupala do výšky několika set metrů a brzy prolétala pohořím Ostrohu, kličkovala bludištěm jeho skalnatých vrcholků, obratně proklouzávala rozsedlinami a zlomy, snášela se do údolí a pak znovu stoupala, aby překonala další linii horských hřbetů. Wil a Amberle se křečovitě drželi postroje. Let byl však hladký; obrovitý pták poslouchal pokyny malého chlapce, který ho řídil sérií pohybů rukou a nohou, dobře Rochovi známých. Občas se do nich opřely krátké poryvy větru, ale byl to mírný jižní vítr, toho letního dne docela teplý. Perk se ohlédl přes rameno na své nové přátele a šklebil se od ucha k uchu. Jejich úsměvy až tak nadšené nebyly.

Letěli už asi hodinu a pronikli hluboko do hor, až jim lesy úplně zmizely z dohledu. Občas se na jihu mezi vrcholky objevily šedé a osamělé mlhy Zlomu; nakonec také zmizely. Kolem dokola byly jen hory, mohutné skalní věže, které se zvedaly proti slunci a vrhaly na ně dlouhé stíny. Wil se přistihl, že myslí na to, jak by s Amberle asi dopadli, kdyby se pokusili tohle hrozivé horské pásmo přejít pěšky. Že by se jim to podařilo, navíc bez pomoci elfích stopařů, to mu připadalo zcela nepravděpodobné. Zajímalo by ho, jestli je démoni pořád pronásledují. Došel k závěru, že nepochybně ano, ale jisté uspokojení mu přinesl fakt, že dokonce ani strašlivý Žnec, pokud dokázal přežít zhroucení můstku v Pykonu, nebude schopen najít jejich stopu.

O chvilku později Perk řídil Genewen na přistání na vysoko položeném svahu, pokrytém travou a horskými květinami, nad horským jezírkem. Roch měkce dosedl na zem a všichni sesedli; Perk čiperně seskočil a Wil i Amberle s viditelnou úlevou ve tvářích toporně slezli.

Asi půl hodiny tam odpočívali a pak znovu vylezli Genewen na hřbet a za chvilku už byli ve vzduchu a směřovali mezi mohutnými štíty na západ. Během dopoledne tak přistáli ještě dvakrát, odpočívali a pak pokračovali v letu. Pokaždé jim Perk nabídl něco k jídlu a pití a pokaždé rychle s díky odmítli. Jediné, o co stáli, byl další kousek toho podivného kořene. Perk jim ho mlčky podal. S ním to bylo zrovna tak, když letěl poprvé.

Pozdě dopoledne doletěli až k východnímu okraji Údolí psanců. Z té výšky viděli jasně celé údolí — hustou změť lesů obklopenou horami Ostrohu a Irrybisu a mlhavou zakřivenou plochou Zlomu. Byla to hrozivá masa hustých neprůchodných lesů, směsice proláklin a vyvýšenin, posetá močály a jednotlivými skalnatými vrcholky, které trčely nad stromy jako sevřené pěsti. Nikde nebylo ani stopy po osídlení, žádné vesnice ani osamělá stavení, žádná obdělaná pole nebo pasoucí se dobytek. Celé údolí byla jen ponurá a nevlídná divočina. Wil i Amberle si ho seshora prohlíželi se zřejmými obavami.

O chvíli později řídil Perk Genewen zpátky do stínu hor a Údolí psanců zmizelo za horskými štíty. Letěli pak bez přestávky a až těsně po poledni Perk nasměroval Genewen znovu na jih. Pozvolným obloukem Roch proklouzl úzkou soutěskou mezi skalami. Před nimi se znovu objevilo Údolí psanců. Letěli k němu, podél zbrázděného lavinového svahu, který se táhl až do údolí. Na jeho konci se Genewen naklonila v zatáčce doprava a klesala dolů k prostornému svahu pod úpatím hory, z nějž byl dobrý výhled na celé údolí. Svah byl řídce porostlý skupinami stromů a k jedné takové skupině jedlí Perk Genewen nasměroval.

Wil a Amberle opatrně slezli z Rochova hřbetu a masírovali si svaly, které jim dlouhým letem křečovitě ztuhly. Perk něco krátce Genewen přikázal a seskočil za nimi, ve tváři vzrušením celý rudý.

„Vidíte, dokázali jsme to!" Usmíval se od ucha k uchu.

„Skutečně jsme to dokázali." Wil se žalostně usmíval a masíroval si záda.

„Co budeme dělat teď?" chtěl chlapec okamžitě vědět.

Wil se s úšklebkem pokusil narovnat. „Ty už nic, Perku. Dál už s námi nepůjdeš."

„Ale já vám chci pomoct," trval na svém Perk.

Amberle šla k němu a objala ho kolem ramen. „Vždyť jsi nám už pomohl, Perku. Nebýt tebe, tak jsme se nikdy tak daleko nedostali."

„Ale já chci jít..."

„Ne, Perku," skočila mu do řeči Amberle. „To, co musíme udělat teď, je příliš nebezpečné, než abychom tě do toho mohli zatahovat. Wil a já musíme sejít do údolí. Sám jsi říkal, že Údolí psanců máš zakázané. Proto se musíme rozloučit. Vzpomeň si, slíbil jsi přece Wilovi, že to uděláš, až tě o to požádá."

Hoch mrzutě přikývl. „Nemám strach," zamumlal.

„Já vím." Dívka se usmála. „Nemyslím si, že by tě hned tak něco vystrašilo."

Perk po tomto komplimentu trochu ožil a tvář mu rozjasnil úsměv.

„Je tu ještě jedna věc, kterou pro nás můžeš udělat." Wil mu položil ruku na rameno. „Moc toho o Údolí psanců nevíme. Můžeš nám něco říci o tom, s čím se tam můžeme setkat?"

„S netvory," odpověděl hoch bez váhání.

„S netvory?"

„Všelijakými. Dědeček říkal, že i s čarodějnicemi."

Venkovan nevěděl, jestli tomu má věřit nebo ne. Konec konců, dědeček chtěl, aby se chlapec držel co nejdál od Údolí psanců a dalo by se čekat, že mu dá nějakou takovou výstrahu.

„Slyšel jsi někdy o místě zvaném Úkrytiště?" zeptal se bez přemýšlení.

Perk zakroutil hlavou, že ne.

„To jsem si myslel." Wil si povzdechl. „Tak tedy netvoři a čarodějnice? Jsou tam nějaké cesty?"

Chlapec přikývl. „Ukážu vám je."

Vyvedl je z jedlového hájku na malou vyvýšeninu, odkud byl dobrý výhled do údolí.

„Vidíte, támhle?" zeptal se s rukou nataženou k hromadě padlých kmenů na úpatí svahu. Wil a Amberle bloudili zrakem údolím, až uviděli, na co ukazoval. „Za těmi stromy je cesta, která vede do vesnice Ztracená varta. Všechny cesty v Údolí psanců vedou do Ztracené varty. Odsud ji nemůžete vidět, ale leží tímhle směrem, několik kilometrů dál v lese. Dědeček říkal, že je to špatné místo, kde žijí jen zloději a hrdlořezové. Ale třeba byste tam mohli najít nějakého průvodce."

„Možná." Wil mu poděkoval úsměvem. Přinejmenším, zlodějům a hrdlořezům bych dal přednost před netvory a čarodějnicemi, pomyslil si. A přece, trocha opatrnosti nebude na škodu. I kdyby všichni ti zloději a hrdlořezi a čarodějnice a netvoři byli jen smyšlení, jsou tu přece démoni a ti je hledají, možná dokonce na ně už čekají — a ti jsou naprosto reální.

Perk byl zabrán v myšlenkách. Po chvíli pozvedl zrak k Wilovi. „A co budete dělat, až najdete to Úkrytiště?" zeptal se ho.

Wil trochu zaváhal. „No, až najdeme Úkrytiště, najdeme i talisman, o kterém jsem ti pověděl, Perku. Pak se můžeme vrátit do Arborlonu."

Chlapcova tvář se rozjasnila. „Pak tedy pro vás můžu udělat ještě něco," oznámil dychtivě.

Sáhl do malého váčku, který mu visel kolem krku, vytáhl stříbrnou píšťalku a podal ji Wilovi.

„Perku, co...?" začal Wil, když se píšťalka octla v jeho dlani.

„Mám ještě pět dní, než se budu muset vrátit do Horského hnízda," přerušil ho chlapec. „Každý den v poledne budu přelétat nad údolím. Když mě budete potřebovat, zapískejte a já přiletím. Zvuk píšťalky nemohou lidé slyšet — jenom Rochové. Když se vám podaří ten talisman najít během pěti dnů, které mi zbývají, tak vás Genewen a já odneseme na sever k vám domů."

„Perku, já si nemyslím..." začala Amberle a pomalu kroutila hlavou.

„Počkej chvilku," vskočil jí do řeči Wil. „Kdyby s námi mohla Genewen letět zpátky na sever, ušetřili bychom mnoho dní. A vyhnuli bychom se cestování všemi těmi kraji, kterými

jsme museli projít na cestě sem. Amberle, musíme se dostat zpátky co nejrychleji, jak jen to půjde — však to dobře víš."

Otočil se rychle k Perkovi. „Mohla by Genewen letět tak daleko? A co ty?"

Chlapec sebejistě přikývl.

„Ale vždyť nám řekl, že má Údolí psanců zakázané," namítala Amberle. „Jak by tam tedy mohl přistát?"

Perk o tom přemýšlel. „No, co kdyby Genewen přistála jen tak krátce, abyste mohli nastoupit — vždyť to zabere jenom chvilku."

„Mně se to nelíbí ani trochu," prohlásila Amberle a mračila se na Wila. „Je to všechno pro Perka příliš nebezpečné — a zklamal by důvěru svého dědečka."

„Chci vám pomoci," trval na svém chlapec. „Ostatně, řekli jste mi přece, jak je to pro vás důležité."

Znělo to tak rozhodně, že Amberle na to chvíli neměla co říci. Wil toho využil a vstoupil znovu do debaty.

„Poslyš, co kdybychom udělali kompromis?

Něco ti slíbím. Pokud by to bylo pro Perka nebezpečné, za žádných okolností ho nepřivolám. Souhlasíš?"

„Ale Wile..." začal Perk.

„A Perk nám slíbí, že se po uplynutí pěti dnů vrátí do Horského hnízda, jak slíbil dědečkovi, ať už ho přivolám, nebo ne," dokončil Wil a přerušil tak námitky, které už se chystal Perk mít.

Amberle o tom chvíli přemýšlela a pak neochotně přikývla. „Tak dobrá. Ale budu trvat na tom, abys svůj slib splnil, Wile."

Wil čelil jejímu pohledu zpříma. „Tak jsme dohodnuti." Obrátil se k hochovi. „Teď už musíme jít, Perku. Zůstáváme ti mnoho dlužni."

Popadl elfovu mozolnatou dlaň a pevně ji sevřel.

„Na shledanou," řekla Amberle, sehnula se a lehce ho políbila na tvář.

Perk zrudnul a sklopil oči. „Na shledanou, Amberle. A mnoho štěstí."

Venkovan a dívka naposledy zamávali a vyrazili dolů po dlouhém svahu k lesní divočině. Perk se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z dohledu.

Kapitola 26

Bylo pozdní odpoledne druhého dne od Wilova a Amberlina odchodu z Arborlonu. Odešli s elfími lovci, kteří je doprovázeli jako eskorta. Eventin Elessedil seděl sám v pracovně svého domu a skláněl se soustředěně nad mapy a plány rozložené na stole před sebou. Venku stále ještě pršelo. Déšť padal v dlouhých pravidelných provazcích celé poslední dva dny a pralesy elfí země byly zmáčeny nenadálou vláhou. Pomalu už se vkrádat soumrak a jeho dlouhé stíny se vplížily velkým oknem se zdobenou záclonou dovnitř. Okno v zadní části místnosti bylo velké jako dveře, sahalo až k podlaze.

Manx ležel stulený svému pánu u nohou, šedivou hlavu lehce položenou na předních tlapách. Oddychoval hluboce a pravidelně.

Starý král zvedl hlavu od práce a protřel si své námahou zčervenalé oči. Podíval se nepřítomně po místnosti a odstrčil židli od stolu. V této době už tu měl Allanon dávno být, pomyslel si starostlivě. Bylo toho ještě moc, co museli společně vykonat, co se bez pomoci mocného druida neobešlo. Eventin vůbec netušil, co mohlo Allanona zdržet, a kam vůbec zmizel. Brzo ráno odešel a od té doby se neukázal.

Král se podíval oknem ven a tiše pozoroval déšť. Už po tři dny pracoval spolu s druidem a členy královské rady. Plánovali společně obranu elfí domoviny — bylo nad slunce jasnější, že se boji nevyhnou. Čas jim doslova protékal mezi prsty. Ellcrys stále uvadal a Hráz slábla. S každým dalším dnem král očekával zprávu o jejím prolomení, osvobození uvězněných démonů a počínající invazi do Západní země. Elfí armáda už byla v plné zbroji a stála připravena: oštěpaři, lučištníci, rytíři s meči a kopiníci; nechyběli pěší vojáci ani jezdci. K tomu také Královská garda a Černé hlídky, běžná armáda i rezervy. Byli tu všichni boje schopní elfové ze všech koutů Západní země. Jakmile se zemí rozlehlo poplašné volání, všichni, kteří byli schopni a ochotni sloužit, se v obrovských davech valili do města, vyzbrojeni vlastními zbraněmi a nářadím. Král však věděl, že ani železná vůle elfí armády nedokáže odolat obrovskému tlaku hord démonů, pokud se osvobodí a zformují mocnou jednotku. Věděl, že se tak stane, protože to prorokoval Allanon a Eventin také dobře věděl, že je zbytečné se druida po takové hrozivé předpovědi dále vyptávat. Běsi byli mnohem silnější než elfové a bylo jich také mnohem víc. Byla to rozzuřená, šílená stvoření hnaná nenávistí živenou od okamžiku jejich vypovězení ze Země. Svoji nenávist obrátí proti těm, kteří jejich vyhnanství způsobili. Po staletí žili v nicotě a teď budou moci svou zlost vybít. Eventin si nedělal žádné iluze. Jestliže elfům nepřispěchají na pomoc další jednotky, démoni je do jednoho vyhubí.

Není možné spoléhat se jen na Amberle a na semena Ellcrys. Ač to bylo bolestné, Eventin věděl, že už možná nikdy svou drahou vnučku nespatří. Dokonce ještě předtím, než se vrátila do Arborlonu, vyslal král posly do všech království a vyzval jejich vládce, aby pomohli elfům čelit obrovskému zlu, které hrozilo jeho zemi — zlu, které v posledku hrozí pohltit i je. Poslové už byli pryč více než týden, ale dosud se ještě žádný nevrátil. Jistě, na odpovědi bylo ještě brzy. Jenom sousední Truboroh byl vzdálen několik dní jízdy. Ale i přesto bylo jasné, že jim na pomoc mnoho přátel nepřispěchá.

Určitě přijdou trpaslíci, kteří jim vždy ochotně přišli na pomoc. Trpaslíci a elfové stáli vždy společně proti každému nebezpečí, kterému čelili lidé Čtyřzemí od dob První rady druidů. Trpaslíci však musí cestovat až z hlubokých Anarských pralesů. Celou tu cestu musí vykonat pěšky, neboť nemají jezdectvo. Eventin potřásl hlavou. Věděl, že přijdou tak rychle, jak to jen bude možné — ale možná ne dost rychle na to, aby elfy zachránili.

Ještě tu byl samozřejmě Truboroh, ale už to nebylo jak zastara, za časů Truborohu Balinorova. Kdyby Balinor ještě žil nebo kdyby stále vládli Buckhannahové, Hraniční legion by jim přispěchal na pomoc okamžitě. Ale Balinor už byl dávno po smrti, a protože byl

posledním z Buckhannahů, v Truborohu vládl jeho vzdálený bratranec, který získal trůn spíš nedopatřením, než aby byl řádně zvolen. Byl nerozhodný a přespříliš opatrný. Určitě raději zapomene, že elfové také přispěchali Truborohu na pomoc, když to v minulosti potřeboval. V každém případě, sdružení městských rad Tyrsisu, Varfleetu a Kernu, obnovené po svém zrušení před padesáti lety, disponovalo teď mnohem větší mocí než sám král. Ale i toto sdružení bude příliš pomalé. I kdyby se Eventinovým poslům podařilo přesvědčit je o nezbytnosti a nutnosti celé situace, postrádá silného a rozhodného vůdce, který by dokázal městské rady sjednotit. Budou planě debatovat a Hraniční legion bude zatím nečinně lelkovat.

Bylo ironií, že právě jejich nedůvěra k ostatním Jihozemcům — lépe řečeno k celé Federaci — je příčinou odkladů a váhání mužů z Truborohu. Po zničení Černého mága a porážce jeho armád, si většina hlavních měst v Jižní zemi pozdě uvědomila obrovskou hrozbu, jakou pro ně Černý mág byl. Hnáni strachem a zlostí, zrozenou z jejich obav, vytvořili společnou alianci, která se stala volným sdružením zemí se společnými hranicemi a zájmy a rychle vyrostla ve vysoce strukturovanou Federaci. Federace byla první soudržnou formou vlády, kterou lidé po více než tisíci letech poznali. Jejím cílem bylo úplné sjednocení celé Jižní země a sjednocení lidské rasy pod praporem samostatně rozhodující vlády. Tou vládou měla být samozřejmě Federace. S vědomím tohoto cíle soustředila své úsilí na sjednocení všech měst a provincií. V průběhu čtyř dekád od jejího vzniku dominovala Federace téměř v celé Jižní zemi. Z nejvýznačnějších měst Jižní země se pouze města Truborohu bránila navrhovanému sjednocení. Dohady o připojení působily ne právě zanedbatelné roztržky mezi oběma vládami, zvláště když Federace pokračovala v pevném postupu a expanzi na sever k Truborožským hranicím.

Eventin zkřížil ruce na prsou a zamračil se. Poslal sice posla i k Federaci, ale jen s nepatrnou nadějí v její vstřícnost. Právě Federace projevovala nejmenší zájem o záležitosti okolních ras. Bylo jasné, že invazi démonů do Západní země nebude pokládat za nějaké vážné nebezpečí. Po pravdě řečeno, pochyboval i o tom, že uvěří možnosti takové invaze. Lidé z jihu byli zaslepení a jen málo věděli o magii, která obtěžovala ostatní obyvatele světa od doby, co vznikla První rada druidů. Žili zahleděni do sebe, svým uzavřeným životem a při své nové expanzi si zatím nepovšimli řady znepokojivých skutečností, které přesahují jejich vlastní omezené zkušenosti.

Král znovu potřásl hlavou. Ne, města Federace nepřijdou. Stejně, jako tehdy, když je varovali před příchodem Černého mága. Stejně jako tehdy neuvěří.

Jediné místo, kam svého posla nevyslal, bylo území skřetů. I kdyby tak učinil, stejně by to nemělo žádný význam. Skřetové totiž byli rasou, která si udržovala své prapůvodní zvyklosti a žila v kmenech. Nepodvolovali se žádnému panovníkovi či vládě. Vládli jim jejich náčelníci a věštci, kteří byli v každém kmeni jiní a navzájem se stále svářili o moc. Od jejich porážky u Tyrsisu, se skřetové přestali vměšovat do záležitostí ostatních ras po celých uplynulých padesát let. Bylo holým bláznovstvím právě teď očekávat, že se změní a ochotně přispěchají sousední zemi na pomoc.

Zbývali trollové. Ti také žili v kmenech, ale po porážce v Třetí válce ras, se trollové počali shromažďovat na pustých výběžcích Severní země. Rozptýlené kmeny se začaly na jistých územích spojovat dohromady a dokonce si zvolili i své vůdce a vládu. Nejbližší z těchto komunit ležela na Kershaltském území na severních hranicích elfí země. V Kershaltu žili převážně skalní trollové, i když v tomto regionu se vyskytovaly i menší kmenové jednotky. Elfové a trollové byli tradičními nepřáteli. V posledních dvou válkách ras bojovali urputně proti sobě. Ale s pádem Černého mága se naštěstí nepřátelství mezi těmito rasami zmírnilo a za posledních padesát let žili vedle sebe vcelku mírumilovně. Vztahy mezi Arborlonem a Kershaltem byly docela dobré. Vzájemný obchod se rozšířil a upevnil a dokonce padly návrhy na výměnu vyslanců. Byla tu celkem slibná možnost, že Kershaltští trollové budou s pomocí souhlasit.

Starý král byl stále ponořen do podobných temných myšlenek, ale nakonec se slabě

usmál. Cítil, že mají jen mizivou šanci, ale zároveň však pevně věděl, že si nemůže dovolit zanedbat i tu nejmenší možnost. Chtějí-li elfové přežít, budou potřebovat pomoc od kohokoli, kdo ji bude ochoten poskytnout.

Pomalu vstal, protáhl se, a zadíval se na svitky map, které byly rozloženy po stole. Na každé z nich byla znázorněna jiná část Západní země. Byly na nich zakresleny všechny země a známá místa, která se nacházela v domovině elfů. Nechyběla ani ostatní území, která ji obklopovala. Eventin je studoval tak pečlivě, že by si je dokázal vybavit i poslepu. A právě z některého z těchto míst démoni přijdou. Tam musí být zasazena elfí obrana. Ale odkud zaútočí? Kde se asi Hráz prolomí nejdříve? Kde vůbec celá invaze začne?

Král sklouzl pohledem z jedné mapy na druhou. Allanon slíbil, že zjistí, odkud průlom přijde a právě na tuhle životně důležitou zprávu elfí armáda tak nedočkavě čekala. A do té doby...

Povzdechl si a přešel k velikému otevřenému oknu, které nabízelo pohled do královských zahrad. Vyhlédl ven do snášejícího se soumraku a zahlédl Andera stoupajícího po cestičce směrem k němu. Šel s hlavou sehnutou proti dešti, v rukou svíral svazek papírů se soupisem jednotek a seznamy zásob, které mu král poručil pořídit. Při pohledu na něj královy rysy změkly. V těchto posledních dnech pro něj byl Ander nenahraditelný. Jeho mladšímu synovi připadl ten nejnudnější, ač nezbytný úkol. Měl shromažďovat informace — což byla práce nevděčná a Arion by ji určitě odmítl. Ander ji naopak přijal bez jediného slova výčitky. Král potřásl hlavou. Zvláštní, ale i když byl korunním princem elfího království Arion, který mu byl vždy bližší, v posledních několika dnech se Často přistihl, že se poznává spíše v Anderovi.

Pomalu sklouzl pohledem na zamračené noční nebe a v duchu si pomyslel, jestli má Ander stejný pocit jako on.

V tváři Andera Elessedila se zračila velká únava, když se protáhl dveřmi rodinného zámku a oklepal svůj deštěm nasáklý plášť. Potom se vydal chodbou, která vedla do pracovny jeho otce a pevně svíral ve svých pažích tlusté registrační soupisy a seznamy zásob. Měl za sebou dost těžký den, hlavně proto, že jeho bratr tvrdošíjně odmítal mít s jeho úkolem cokoli společného. Ale od té doby, co Ander zastupoval Amberle na zasedáních Nejvyšší rady, se k němu jeho bratr choval velice chladně. To, co se dříve v jejich vztahu dalo přirovnat k vážnému rozporu, přerostlo nyní v nepřekonatelnou propast. Každé setkání s bratrem mu znovu potvrzovalo, jak je propast mezi nimi velká. Když ho otec pověřil, aby shromáždil informace, které teď nesl na rukou do jeho pracovny, zašel nejdřív za Arionem a požádal ho o pomoc. Neudělal to proto, že by si s úkolem nevěděl rady, ale hlavně proto, že Arion měl na starost mobilizaci a vybavení celé elfí armády. I když by Arion mohl Anderovu práci zkrátit o několik hodin, rezolutně setkání se svým bratrem odmítl a poslal místo sebe mladšího důstojníka a po celý den se bedlivě zdržoval v nepřítomnosti. To Andera tak rozčílilo, že se musel velice přemáhat, aby nevyvolal konflikt. V poslední chvíli si to rozmyslel, protože si uvědomil, že by do celého sporu museli zatáhnout i otce a starý král měl v poslední době už tak problémů nad hlavu. A tak to Ander přešel mlčením. V době, kdy jim hrozí hordy démonů, musí jít osobní problémy stranou.

Pokýval hlavou. Takovéto řešení však v žádném případě nepřispělo k uspokojení toho, jak se věci mezi ním a Arionem mají.

Došel až ke dveřím pracovny. Otevřel je lehkým kopnutím a stejným způsobem je i zavřel. Na tváři vykouzlil povzbudivý úsměv, hlavně pro svého otce, který mu okamžitě přispěchal na pomoc, aby neupustil všechny ty důležité dokumenty a seznamy na podlahu. Potom se unaveně svezl do volného křesla.

„Je to vše," řekl. „Zkontrolováno, zaznamenáno a uspořádáno."

Eventin položil všechny materiály, které mu přinesl jeho syn na stůl zaplněný mapami. Potom se obrátil znovu k němu. „Vypadáš unaveně."

Ander vstal a protáhl se. „Ano jsem..."

Pod náporem silného větru a deště, se náhle prudce otevřelo velké dveřní okno. Otec i syn se okamžitě otočili ke stolu, ze kterého se začaly sypat tabulky a mapy a zablikaly na něm olejové lampy. Náhle si povšimli ohromné Allanonovy postavy matně se rýsující v houstnoucím vlhkém šeru, zahalené clo promoklého černého pláště. Byl tak promočený, že mu z nasáklého pláště odkapávala na podlahu pracovny voda. Ve tváři napjatý výraz, rty pevně sevřené. Oběma rukama pevně držel jakousi útlou dřevěnou věc, která se na povrchu stříbřitě leskla.

Anderovy oči se na okamžik setkaly s druidovými a elfí princ cítil, jak mu v žilách tuhne krev. Ve výrazu druidovy tváře bylo něco strašlivého, nesmazatelná stopa kruté odhodlanosti, moci a smrti.

Druid pomalu vešel, zavřel okno, které se tak nenadále otevřelo, a znovu upevnil uvolněnou závoru.

Když se obrátil znovu do místnosti, spatřil Ander jasně onu stříbrnou věc kterou svíral v rukou. Tvář mu polila smrtelná bledost.

„Allanone, cos to udělal!" vyklouzlo mu z úst ještě dřív, než si to stačil rozmyslet.

Jeho otec spatřil totéž a znepokojeně zašeptal. „To je Ellcrys! Druide, ty jsi uřízl větev z živého stromu!"

„Ne, Eventine," odpověděl mu vysoký muž měkce. „Neodřízl. Neporanil jsem tu, která je životem této země. To bych nikdy neudělal."

„Ale ta větev..." začal král a natahoval ruce, jako by se chtěl dotknout žhnoucí věci.

„Nic jsem neodřízl." opakoval ten druhý, „podívej se lépe."

Natáhl ruku se stříbrnou větví blíž ke králi a natočil ji tak, aby si ji mohli prohlédnout. Ander a jeho otec se k ní sklonili. Oba konce větve byly hladké a zakulacené. Nikde nebyla ani tříska, ani rýha po ostří sekyry či nože. Kmínek byl po celé své délce zdravý a nedotčený.

Eventin udiveně vzhlédl. „Ale jak tedy..."

„Dostal jsem ji, elfí králi — dostal jsem ji od samotného Ellcrys jako dar pro elfí národ, jako pomoc proti nepřátelům, kteří hrozí jim a její zemi." Druidův hlas byl tak ledový, že se až zdálo, že jeho slova zmrazují vzduch v malé pracovně. „Tady ta větev nese kouzlo, které propůjčí elfí armádě sílu a moc, abychom dokázali obstát v bitvě se zlem, které bují a žije v démoních hordách. Tato větev bude náš talisman — pravá ruka Ellcrys, která se pozvedne v okamžiku, až se armády střetnou v boji."

Udělal krok vpřed, větev stále pevně nataženu před sebou. Zpod stínu jeho obočí je sledovaly jeho tvrdé oči.

„Dnes časně ráno jsem se k němu vydal, sám, a snažil jsem se najít účinnou zbraň, se kterou bychom mohli proti našim nepřátelům obstát. Vyslechl mě a promluvil ke mě v obrazech, které používá místo slov. Ptal se mě, proč jsem přišel. Řekl jsem, že kromě mého nemají elfové žádné kouzlo, se kterým by mohli při střetnutí s běsi počítat. Řekl jsem také, že by to nemuselo stačit, že mohu selhat. Svěřil jsem se, že hledám něco, co je mocné jako ona s čím by bylo možno proti běsům bojovat, neboť on je pro ně prokletím.

„Sklonil se ke mě dolů a věnoval mi to, co držím ve svých dlaních — tento úd ze svého těla. Zesláblý, při vědomí své smrti, dokázal mi dát kousek své podstaty, která by mohla pomoci celému elfímu národu. Neudělal jsem nic, jen jsem tam stál, naprosto uchvácen silou jeho vůle. Dotkni se tohoto dřeva, králi elfů, jen se dotkni!"

Vložil drahocenný dar do Eventinových rukou, které jej pevně objaly. Královy oči se rozšířily překvapením. Druid mu věc pomalu odebral a beze slova ji podal Anderovi. Elfí princ byl ohromen. Tělo darované větve bylo teplé, jako by jím protékala živá krev.

„Žije to!" vydechl druid se stopou posvátné úcty v hlase. „Oddělené a vzdálené od Ellcrys, avšak stále naplněné jeho životem! Je to zbraň, kterou jsem hledal. Ten nejlepší talisman, který ochrání elfy proti černé magii démonů. Dokud budou mít tuto větev v moci, bude nad nimi bdít moc Ellcrys a bude se starat o jejich bezpečí."

Potom vzal tu drahocennou věc Anderovi z rukou a jejich oči se znovu setkaly. Elfí princ v tom pohledu cítil cosi nevyslovitelného, cosi co se vymykalo jeho zkušenosti — stejně jako té noci, kdy odešel do Nejvyšší rady podpořit Amberle.

Druidův pohled sklouzl znovu ke králi. „A teď mě poslouchej," řekl tichým důrazným hlasem. „Této noci přestane pršet. Je armáda připravena?"

Eventin přikývl.

„S rozbřeskem vyrazíme. Musíme jednat co nejrychleji."

„Ale kam budeme pochodovat?" zeptal se okamžitě král. „Zjistil jsi snad, odkud přijde útok?"

Druidovy černé oči se zaleskly. „Ano, Ellcrys mi to řekl. Ucítil, že se běsi srocují na určitém místě za Hrází, v místě kde teď rychle slábne. Ví, že právě v tom místě se Hráz prolomí. V tom místě vznikla trhlina, kterou prošli ti, kteří zahubili Vyvolené. Trhlina sice byla uzavřena, ale rána po ní se ještě nezhojila. A v tom místě se Hráz prolomí. Pod náporem síly, která na ni tlačí, již slábne. Démony do toho místa odvelel jejich vůdce, ten, který vládne kouzelnou mocí, srovnatelnou s mojí. Jmenuje se Dagda Mor. S jeho pomocí se znovu podaří obnovit otvor v Hrázi a tentokrát už se nezacelí."

„Ale my na ně budeme čekat!" Sevřel ve svých dlaních darovaný talisman. „Budeme čekat. Překvapíme je právě v okamžiku, když se dostanou ven zmatení a dosud neuspořádaní. Uzavřeme jim cestu do Arborlonu na tak dlouho, jak jen nám budou síly stačil. Poskytneme tím Amberle dostatek času k tomu, aby našla Krvavý oheň a vrátila se zpět."

Beze slova pokynul Anderovi i jeho otci, aby k němu přistoupili. Potom se sehnul a zvedl ze země jednu ze spadených map a rozložil ji na pracovním stole.

„Průlom přijde odsud," řekl tiše.

Zabodl prst do široké plochy Hoarských rovin.

Kapitola 27

Téhož odpoledne, kdy už z denního světla mnoho nezbývalo a déšť se proměnil na jemnou mlhu, vjela do Arborlonu legie Svobodných jednotek. Lidé ve městě, kteří pozorovali, jak projíždějí, ustávali ve své práci a otáčeli se jeden ke druhému obezřetně šeptaje. Z výšin zalesněných krajů až k cestám a alejím pod nimi, se nesla spěšná zpráva. Nebylo pochyb, jde o Svobodné jednotky.

Ander Elessedil byl stále ještě zavřený v zámecké studovně spolu se svým otcem a mystickým Allanonem. Zůstávali v ní, neboť druid trval na tom, že se musí mnohem pečlivěji seznámit se západozemskými mapami Sarandanonu a vypracovat obranné plány — když v tom je vyrušil Gael se zprávou o příjezdu vojáků.

„Můj pane, právě dorazilo jezdectvo Hraničního legionu z Truborohu," oznámil mladý sluha objevivší se náhle ve dveřích studovny. „Naše hlídky je zpozorovaly asi hodinu cesty odtud na východ a přivedly je sem. Během několika minut by tu měli být."

„Legie!" Na králově unavené tváři se rozhostil široký úsměv. „Už jsem ani nedoufal. Kdo jim velí, Gaele? Kolik jich je?"

„To nevím, můj pane. Posel hlídky sice přinesl zprávu o jejich příjezdu, ale žádné detaily nezmínil."

„Nevadí." Eventin už byl na nohou a pospíchal ke dveřím. „Vítáme každou pomoc, ať je to kdokoli..."

„Elfí králi!" Allanonův hluboký hlas zarazil Anderova otce v půli cesty. „Máme tady velmi důležitou práci, kterou nemůžeme přerušit. Možná, že by tě mohl zastoupit tvůj syn — a pozdravit za tebe přijíždějící hraničáře."

Ander užasle sledoval Allanona, a potom se dychtivě otočil ke svému otci. Starý král zaváhal, ale když uviděl výraz synových očí, přikývl.

„Tak dobře, Andere. Vyjádři veliteli legionu mé pozdravy a vřelé uvítání. Řekni mu, že se s ním setkám osobně na sklonku dne. Dohlédni na to, aby bylo připraveno jejich ubytování."

Ander byl potěšen poměrně velkou odpovědností, které se mu dostalo, a která byla tak vítanou změnou. Pospíchal chodbami zámku s několika elfími lovci v patách. Překvapení z Allanonova nečekaného návrhu v jeho mysli náhle přerostlo ve zvědavost. Připadalo mu, že to nebylo poprvé, kdy Allanon projevil svou vůli právě v okamžicích, kdy to nebylo nevyhnutelné. Stejně tomu bylo i při jejich prvním setkání, kdy Allanon Eventinovi vyprávěl o Amberle a Krvavém ohni. Právě na jeho naléhání musel Ander odejít na Paranor a převzít zodpovědnost za ochranu svého otce. Právě ten pocit sounáležitosti jej postavil na nohy v Nejvyšší radě, kdy se zastal Amberle, když se k tomu nikdo jiný neměl. Obdobná situace nastala i dnes odpoledne, když Allanon předával vzácnou větev Ellcrys svému otci. Byl to přece Arion, který měl být přítomen na všech těchto setkáních, ne on! Proč Arion pokaždé scházel?

Právě procházel branou ohraničující královské zahrady a v hlavě stále probíral celou záležitost, když se první řady přijíždějící jednotky objevily na obzoru a postupně se vynořovala celá jednotka. Ander zpomalil a zamračil se. Poznal tyto jezdce. Z jejich ramen splývaly dlouhé šedé pláště s krvavě rudým lemováním a na hlavách měli širáky s jediným rudým pérem vlajícím nad jejich hlavami. Luky a široké meče jim visely ze sedel a postrojů a krátké mečíky měli v pochvách za opasky na zádech. Každý jezdec měl štít, na kterém vlála vlaječka v barvě rudé a šedivé. Jejich koně měli jen lehký kožený postroj s železnými upinadly. Doprovázeni hrstkou elfích lovců, kteří je vystopovali na své hlídce na východ od města, procházeli deštěm zmáčených ulic Arborlonu ve vyrovnaných, přesně odměřených řadách. Nedívali se ani nalevo ani napravo po davech lidí, kteří se seběhli podél cesty, aby

si je prohlédli.

„Svobodné jednotky," zamumlal si Ander pro sebe. „Poslali nám Svobodné jednotky."

Bylo jen málo lidí v celé zemi, kteří by nikdy neslyšeli o Svobodných jednotkách, které byly snad nejslavnější a nejdiskutovanější bojovou formací, která tvořila součást Hraničního legionu Truborohu. Své jméno si tato jednotka odvodila od slibu, který dávala všem, kteří vstoupili do jejích řad. Vojáci se mohli připojit beze strachu z otázek a z vysvětlování, co se odehrálo v jejich dosavadních životech. Nemuseli se nikomu zpovídat ze své minulosti. Mnozí z nich by mohli vyprávět. Byli z různých zemí, měli rozdílné životní příběhy a zkušenosti, jiné životy, ale všichni se do armády nechali zapsat z podobného důvodu — udělat za minulostí tlustou čáru. Tak se stalo, že mezi nimi byli zloději, zabijáci, podvodníci, vojáci zběhnuvší z jiných armád, muži nízké i urozené krve, muži beze cti i se ctí, někteří hledající, jiní na útěku, další z nerozumného popudu. Ale všichni do jednoho se snažili uniknout před tím, čím byli kdysi. Chtěli zapomenout čím byli a začít úplně znovu. Svobodné jednotky jim k tomu dávaly příležitost. Žádného vojáka Svobodných jednotek se nikdo nikdy neptal na jeho minulost. Jejich nové životy začínaly se dnem, kdy se k jednotkám připojili. To, co se událo předtím skončilo a záleželo jen na přítomnosti a na tom, co ze sebe každý jednotlivec po dobu služby v armádě udělá.

Pro většinu byl tento čas dost krátký. Svobodné jednotky byly totiž přepadovým komandem legionu, a proto se jejich členové považovali za postradatelné. Jejich vojáci byly v bitvě vždy jako první a také jako první umírali. V každém střetnutí, které se odehrálo od založení jednotek před třiceti lety, byly ztráty v jejich řadách nejvyšší. Zatímco vojáci jednotek za sebou nechávali kalnou, nejistou minulost, jejich budoucnost byla mnohem nejistější. Ale i přes to si všichni mysleli, že to byla výhodná výměna. Je přece starou pravdou, že za všechno se musí platit a tato cena nebyla až tak nerozumná. Když už nic, byla pro vojáky, kteří ji museli platit alespoň zdrojem pýchy. Dávala jim zakusit pocit vlastní důležitosti, identity, která je odlišovala od všech ostatních bojovníků Čtyřzemí. Ve Svobodných jednotkách byla tradice, že její vojáci by měli zahynout v bitvě. Pro muže z jednotek nebylo důležité, že musí zemřít. Smrt byla součástí jejich existence a oni se na ni dívali jako na starou známou, která se jim otírala o záda při více než jedné příležitosti. Ne, pro ně nebylo vůbec důležité, že zemřou. Nejdůležitější bylo, že zahynou čestným způsobem.

Ander věděl, že už to mnohokrát prokázali. Teď se zdálo, že byli posláni do Arborlonu jen proto, aby to prokázali znovu.

Legionská jednotka se zastavila před ocelovými branami a vysoký jezdec v šedém plášti v čele vojska seskočil ze svého koně. Když si všiml Andera, podal uzdu koně muži vedle sebe a přistoupil k princi. Když došel až k němu a jeho strážcům, smekl svůj široký klobouk a mírně se uklonil.

„Jsem Stee Jans, velitel legionu Svobodných jednotek."

Ander okamžik neodpovídal, jak byl překvapen vzezřením muže, který stanul naproti němu. Stee Jans byl obrovitý muž, který se nad Anderem tyčil jako věž. Jeho ošlehaná, ale stále ještě mladistvá tvář, byla poseta hlubokými jizvami a některé z nich křižovaly i ryšavý vous lemující jeho tvář a protkávaly ho tak bílými žilkami. Muž měl dlouhé, husté vlasy na ramena v barvě rzi, všechny pečlivě spletené do útlých copánků. Část jednoho ucha mu úplně chyběla, ve druhém se mu leskla malá kruhová náušnice. Oříškově hnědé oči upřel na elfího prince tak pevně, jako by byly vytesány z kamene.

Ander se přistihl, jak na něj nepřítomně zírá a rychle se vzpamatoval. „Jsem Ander Elessedil — Eventin je můj otec." Podal muži pravici, aby ho pozdravil. Stee Jansův stisk byl ocelový, jeho dohněda opálené ruce tvrdé a šlachovité. Ander rychle jeho ruku pustil a zadíval se na dlouhé řady šedivých jezdců. Marně pátral po dalších jednotkách legionu. „Král mě požádal, abych vyřídil jeho pozdravy a poděkoval za to, že jste přijeli. Také bych vám chtěl ukázat, kde se můžete ubytovat. Kdy můžeme očekávat další jednotky?"

Na mužově zjizvené tváři se mihl pobavený úsměv. „Už žádné nepřijdou, můj pane.

Jediní vojáci, kteří měli přijít jsou vojáci Svobodných jednotek."

„Jenom...?" Ander zmateně zaváhal. „Kolik vás je, veliteli?"

„Šest set."

„Šest set!" Ander nedokázal zakrýt své zklamání. „A co Hraniční legion? Za jak dlouho dorazí ten?"

Stee Jans se odmlčel. „Můj pane, věřím, že k vám mohu být upřímný. Legion pravděpodobně nebude vůbec vyslán. Rada měst se ještě nerozhodla. Jako většině rad jí připadá snadnější o rozhodnutí donekonečna diskutovat, než něco skutečně rozhodnout. Váš vyslanec k nám promluvil rozumně a vlídně, jak se ke mně doneslo, ale i přesto se ozvalo dost opatrných hlasů, některé byly přímo proti. Král se podrobuje rozhodnutí rady a ta je zahleděna na jih. Federace je pro ní reálnou hrozbou. Vaši démoni jsou jen neznatelně skutečnější než západozemská legenda."

„Legenda!" Ander byl zděšen.

„Máte štěstí, že jste získali alespoň Svobodné, jednotky," pokračoval vysoký muž nevzrušeně. „Ale ani to by se nestalo, kdyby se to radě nehodilo. Stalo se tak jen proto, aby uklidnila své kolektivní svědomí. Nakonec se dohodli, že musí vyslat aspoň nějakou menší sílu na pomoc svým elfím spojencům. Svobodné jednotky byly jediným logickým řešením, stejně jako ve všech situacích, když je potřeba učinit nějakou malou oběť."

Vysoký velitel ta slova pronesl jako prostý fakt a vyřkl je bez špetky zášti a hořkosti. Oči tohoto bojovníka zůstávaly klidné a bezvýrazné. Ander se začervenal.

„Nikdy bych si nepomyslel, že mužové z Truborohu mohou být tak hloupí!" vybuchl náhle a cítil svůj narůstající hněv.

Stee Jans si ho na okamžik prohlížel, jako by si ho měřil. „Chápu, že když byl Truboroh pod útokem Černého mága, hraniční země vyslaly žádost o pomoc i k elfům. Ale Eventin byl pokud vím zajatcem Temného vládce a jeho nepřítomnost v Nejvyšší radě elfů způsobila, že i oni se nebyli schopni pohnout k činu." Odmlčel se. „Myslím, že v Truborohu je teď úplně stejná situace. Hraniční země nemají vůdce. Nemají ho od té doby, co přišli o Balinora."

Ander si toho druhého zadumaně prohlížel a jeho zlost pomalu opadávala. „Jste upřímný, veliteli."

„Jsem čestný muž, můj pane. Pomáhá mi to vidět věci mnohem jasněji."

„To, co jste právě pronesl, by se nemuselo líbit některým vlivným lidem v Truborohu."

Hraničář jen pokrčil rameny. „Možná právě proto jsem tady."

Ander se náhle usmál. Stee Jans se mu líbil. Dokonce, i když o něm nevěděl víc, než se dověděl za tu chvíli. „Veliteli, omlouvám se, že jsem se rozčílil. S vámi to nemá nic společného. Pochopte to prosím. Svobodné jednotky jsou co nejsrdečněji vítány. Nyní vám ukáži vaše pokoje."

Stee Jans však zakroutil hlavou. „Nepotřebuji žádné ubytování. Budu spát se svými vojáky. Můj pane, byl jsem zpraven o tom, že se elfí armáda hodlá vydat na pochod hned časně ráno." Ander souhlasně přikývl. „Potom tedy Svobodné jednotky vyrazí spolu s ní. K odpočinku nám stačí tato noc. Vyřiďte to prosím králi."

„Vyřídím mu to," slíbil Ander.

Velitel legionu zasalutoval, potom se otočil a odešel zpět ke svému koni. Obratně na něj vyskočil a kývl na jezdce elfí hlídky, která je doprovázela až sem. Dlouhá šedá řada vojáků se dala zase do pohybu a zahnula doleva na blátivou cestu vedoucí za město.

Ander se za ním ještě chvíli obdivně a nevěřícně díval. Šest set mužů! Vzpomněl si na ty tisíce démonů, kterým se za nedlouho budou muset postavit a v duchu uvažoval o tom, jak proti nim může pomoci nějakých šest stovek jihozemců.

Kapitola 28

Za svítání se elfové vydali za naříkavého zvuku píšťal a dunění válečných bubnů na pochod z Arborlonu. Jejich hlasy splynuly v jednotnou píseň a nad hlavami jim vlály praporce v zářivě jasných barvách, které se zmítaly proti stále ještě olovnatě šedému a zamračenému nebi. V jejich čele jel hrdě Eventin Elessedil. Dlouhé šedivé vlasy mu vlály v ranním větru a ve světle počínajícího dne se jeho drátěná košile z lesklých plíšků zářivě blýskala. V pravé ruce pevně svíral stříbrobílou větev Ellcrys. Po jeho boku cválal Allanon jako obrovský stín, vysoký a černý, na ještě větším a vyšším Artaqovi. Připomínal smrt, která vystoupila ze samého nitra země, aby ochraňovala pochodující elfy. Těsně za nimi v druhé řadě jeli královi synové. Arion v dlouhém bílém plášti s elfí bitevní standartou v ruce — s válečným sokolem v krvavém poli; Ander v zeleném plášti se zástavou domu Elessedilů — korunou zasazenou do větví rozložitého dubu. Dardan, Rhoe a další tři tucty ztepilých elfích rytířů jely hned za nimi ve třetí řadě, jako Elessedilská stráž. Za nimi následovaly šedé Legion Svobodných jednotek, šest set silných bojovníků. Za jejich zády pak jel sám Pindanon v čele své armády, vysoký a sehnutý na statném koni. Své bitvou poškrábané brnění měl pevně uvázané kolem těla, jako by snad mělo udržovat jeho kosti pohromadě. Za ním jel zbytek armády. Bylo to ohromné a strašlivé vojsko, v šestistupech do šířky a v tisících řadách do délky. Armáda čítala tři jezdecké kavalerie, jejíž ostrá kopí s ocelovými špicemi se tyčila k nebi, čtyři pluky pěších vojáků s lehkými oštěpy a se štíty a dva pluky lučištníků, kteří si nesli své tradiční dlouhé luky, které vyráběli jen elfové. Ti byli oděni v tradičních krojích elfích bojovníků, měli jen lehkou zbroj a na sobě drátěné košile s kovovými plíšky a kožené mokasíny, které jim zajišťovaly dobrou pohyblivost a rychlost.

Bylo to hrůzu nahánějící procesí. Ozdoby a zbraně řinčely do ranního ticha, blýskaly se v matných záblescích nastávajícího dne a vrhaly elfy do světla pololidských postav, které šeptaly výzvy smrti. Jejich boty a okované podkovy duněly a pleskaly po rozblácené cestě, když šiky mužů a koní pochodovaly v průvodu na sever města až k okraji útesu Carolanu a hodlaly zatočit k Elfitchi, okované dlouhé rampě, která vedla z vysočiny Arborlonu do lesního kraje pod ním. Všichni lidé z města se přišli podívat, aby nezmeškali tuto ohromnou podívanou. Nahoře na Carolanu, na hradbách a zdech, v polích i zahradách, podél všech cest, prostě na každém kroku byli lidé, kteří se s vojáky povzbudivě a s nadějí v hlase loučili. Vyprovázeli je s rodícími se pocity, jež vyjádřit nedovedli. Před branami do Zahrad života stála Černá hlídka, shromážděna do posledního muže, své oštěpy vztyčené k pozdravu. Na okraji útesu byli seřazení všichni elfí lovci. Královská garda a mužové, kterým bude velet v nepřítomnosti krále Emer Chios — první ministr Nejvyšší rady. Právě tomu teď připadl úkol být hlavním obráncem města Arborlonu.

Dolů z Carolanu pokračovala elfí armáda dál po klikaté kamenné rampě, která se skláněla mezi zalesněné útesy. Prošli sedmi branami, které značily postup jejich sestupu dolů. Když došli až k té poslední, a tím i k nejspodnějšímu okraji, vydala se armáda směrem k úžinám. Jen jediný most se klenul přes Zpívající řeku pod městem. Byl to opuštěný a jediný východ z města ve směru na západ a ocelové vzpěry starého mostu už skoro omývaly vlny bouřlivé říčky. Jako ocelový had se armáda vinula přes most a dospěla do tichých lesů na druhém břehu. Z dálky ještě tu a tam probleskly zbraně a brnění, ale vlajky a praporce už zmizely z dohledu úplně. Poslední útržky písní, zvuky píšťal i dunění bubnů pomalu utichaly ve všudypřítomné ozvěně, která se rychle ztrácela mezi stromy listnatých hvozdů. Právě v tom okamžiku vyšly první paprsky slunce, které se vedralo mezi mraky a odválo poslední zbytky dešťů. Jasné slunce vystoupilo nad vrcholky Carolanu a osvítilo celou lesnatou krajinu pod ním. V té chvíli zmizely poslední zbytky procesí z dohledu.

Celých pět dní putovala armáda z Arborlonu hlubokými lesy své domoviny směrem k Sarandanonu. Dešťové mraky se přesunuly až někam na východ nad Truboroh, a tak na ně z bezmračného jasného nebe svítilo slunce a oteplovalo okolní krajinu a všechna její zákoutí. Celá armáda se po dobu pochodu snažila jít pravidelným krokem, i když občas muselo jezdectvo trochu zpomalit, aby jim pěší vojáci stačili. Známky hrozícího nebezpečí hrozícího elfům, začínaly být stále zřejmější a viditelnější, čím více se vojsko blížilo odlehlými provinciemi na západ. Od elfích rodin, které byly na cestě do města i se svým veškerým majetkem, který měli naložen na hřbetech oslů a koní, se dozvídali strašlivé historky. Své domovy a vesnice nechali opuštěné za sebou. Na západě už totiž burácely strašlivé bytosti, jejichž děsuplné hlasy varovaly všechny v okolí. Byly to temné a brutální nestvůry, které zabíjely bez jediného důvodu a vždy zmizely tak rychle, jako se objevily. Budovy a domy byly zničeny, elfy, kteří byli uvnitř, nacházeli roztrhané a zpřerážené. I když podobných incidentů bylo jen pár, stačilo to k tomu, aby se unikající vesničané plně přesvědčili, že místa na západ od Arborlonu už dávno nejsou bezpečná. Skupiny vesničanů sice horlivě zdravily a povzbuzovaly vojáky, kteří kolem nich pochodovali, ale jejich tváře zůstávaly dál zamračené a plné pochybností.

Armáda pochodovala na západ až do pozdního odpoledne pátého dne, dokud nedošla ze zalesněných plání až do údolí Sarandanonu. Toto údolí leželo v sevření mezi lesy na jihu a na východě, mezi hory Kensrowe na severu a mezi širokou plochou jezera Innisbore na západě. Údolí bylo rovné, plné úrodné půdy, tu a tam poseté malými ostrůvky stromu a studánkami průzračné vody. Sarandanon byl prapůvodní místo, kde se usadili předci elfů. Kukuřici, pšenici i ostatní obiloviny tu pravidelně sklízely v údolí po věky usazené rodiny zemědělců. Ty potom sklizeň využili nejen pro své účely a potřeby, ale hlavně k prodeji do ostatních krajů země. Mírné teploty a vyrovnané srážky poskytovaly nejvhodnější podnebí pro hospodářství a už po staletí Sarandanon sloužil jako základní zdroj potravy a obilnice pro celý národ.

Na noc se elfí armáda utábořila na východním okraji údolí. Za rozbřesku druhého dne už však znovu začala svou cestu. Samým srdcem Sarandanonu vedla široká udusaná cesta, která se proplétala mezi řadou plotů a kamenných zídek u okrajů polí. Vojsko táhlo dál směrem na západ. Když procházeli, zahlédli v polích rodiny zemědělců, které žily v údolích a s tichým odhodláním pracovali. Z tohoto kraje se na východ dosud vydala jen hrstka elfích rodin. Vše, co mělo v jejich životě nějakou hodnotu, leželo zakořeněno po věky v půdě, kterou obdělávali, a je nebylo tak snadné vystrašit.

V poledne vojsko konečně došlo až k západnímu okraji údolí. V dálce za jezerem Innisbore se rýsovaly okraje Hraničního pasu, které se vlnily na severu nad horami Kensrowe až do divočiny Kershaltského území. Slunce se už sklánělo nad nejvyššími vrcholky hor a spouštělo z jejich svahů dlouhé zlatorudé paprsky, které osvětlovaly okolní skály. Východní nebe už temnělo a objevil se na něm bledolící stříbrný měsíc.

Armáda se na své další pouti stáčela k severu. Mezi Innisbore a Kensrowe se do kamenité krajiny pod Hraničním pasem zařezával průchod Zakázaný tah. Právě tam si elfí armáda rozbila tábor.

Za soumraku sešel Allanon dolů z Kensrowe stejně tiše a neočekávaně jako tam před několika hodinami odcházel. Neslyšně procházel elfím táborem jako noční stín, tmavý a osamocený míjel labyrinty ohňů jimiž byla poseta celá pláň. Sel přímo do stanu samotného elfího krále nedbaje na vojáky, kteří ho cestou sledovali. Svou tvář ukrýval v temnotě své kápě. Elfí lovci, kteří drželi hlídku před Eventinovým stanem, beze slova ustoupili stranou, když se před nimi objevil. Nechali jej vstoupit bez vyzvání.

Uvnitř stanu našel krále sedícího u malého provizorního stolu, na kterém ležely rozházeny mapy a plány, teď však odsunuté stranou, protože král večeřel. V zadní části stanu stáli tiše strážci Dardan a Rhoe. Druid na ně pohlédl a Eventine jim poručil, aby se

vzdálili. Když odešli, přistoupil Allanon k malému stolku a posadil se naproti králi.

„Je všechno připraveno?" zeptal se tiše.

Eventin přikývl.

„A obranný plán?"

Ve světle olejových lamp si král ihned povšiml, že je druidova temná tvář pokryta krůpěji potu. Nejistě se na mystika podíval, odsunul talíř s večeří a rozložil před sebe mapu elfího království.

„Hned ráno se vydáme na pochod k Hraničnímu pasu." Sledoval trasu prstem na mapě. „Tam obsadíme průsmyky Halysovu zkratku a Ostroh a budeme je bránit před démony, jak jen to bude možné. Budou-li průsmyky dobyty, museli bychom couvnout zpět do Sarandanonu. Zakázaný tah bude naší druhou obrannou linií. Když už budou démoni v Hraničním pasu, budou mít jen tři možné cesty, kterými by se mohli vydat. Jestliže se otočí na jih a nepůjdou průsmyky, musí obejít hluboké lesy a celé jezero Innisbore, a potom se znovu vydat na sever. Jestliže se však obrátí nejdříve na sever, musí jít celou cestu kamenitými kopci nad Kensrowe, a potom se vydat cestou na jih. Obě tyto cesty by zdržely jejich postup na Arborlon přinejmenším o několik dní, Zbývá jim jediná možnost — projít Zakázaným tahem a tam se utkat s elfí armádou."

Allanonovy temné oči se pevně upřely na krále. „Půjdou Zakázaným tahem."

„Určitě ho dokážeme udržet několik dní," pokračoval král. „Možná i déle, pokud nás nenapadnou z boku."

„Dva dny, déle ne." Druidův hlas byl chladný, téměř lhostejný.

Eventin ztuhl. „Dobrá tedy, dva dny. Jestliže se ale zmocní Zakázaného tahu, je Sarandanon ztracený. Naší poslední obrannou linií bude Arborlon."

„Přesně tak." Allanon se nahnul dopředu a sepjaté ruce položil na stůl. „Musíme si promluvit ještě o něčem jiném, o něčem, co jsem ti ještě neřekl." Řekl to jemným hlasem, téměř šeptal. „Démoni už po nás dávno nejdou — tedy ti, kteří už prošli Hrází. Dagda Mor a jeho následovníci. Nepozorují nás, ani nás jinak nesledují. Kdyby tak totiž činili, ucítil bych to a já jsem od té doby, co jsme odešli z Arborlonu necítil vůbec nic."

Elfí král na něj beze slova zíral.

„Bylo mi divné, že se o nás tak málo zajímají." Druid se podíval stranou a matně se usmál. „Dnes odpoledne jsem se vyšplhal do hor, abych mohl být sám a zkusil prozkoumat, kampak zmizeli. V mé moci je totiž i schopnost sledovat ty, kteří jsou ukryti mému zraku. Tuto schopnost však musím užívat jen velmi zřídka a krátkodobě, protože když ji použiji, upoutám tím na sebe pozornost bytostí, které mají stejnou moc jako já — jako třeba Dagda Mor. Odkryji tak přítomnost obou — jak přítomnost svoji, tak přítomnost toho, koho hledám. Nemohl jsem riskovat užití této moci ke sledování Wila Ohmsforda a tvé vnučky na jejich cestě na jih. Kdybych tak učinil, ukázal bych běsům, kde je mohou najít. Ale na druhou stranu, podívat se, kde je Dagda Mor, bylo riziko, které jsem si nemohl dovolit nepodstoupit."

„A tak jsem se po něm podíval. Prohlédl jsem všechny okolní země, abych našel místo, kde se ukrývá. Ale on vůbec nebyl schovaný. Našel jsem ho přímo za stěnou Hraničního pasu na Hoarských rovinách spolu s těmi, kteří jej věrně doprovázejí.

Ale i přes to jsem zjistil jen velmi málo o tom, co mají v plánu, protože jejich myšlenky pro mě byly uzavřené. Dokázal jsem pouze vycítit jejich přítomnost. Zlo, které je obestupuje, je tak mocné, že i když jsem se na ně soustředil jen opravdu krátkou dobu, způsobilo mi to tak silné bolesti, že jsem za krátkou chvíli musel ze svého soustředění upustit."

Druid se narovnal. „Je jisté, že se démoni shromažďují na Hoarských rovinách, protože očekávají úplné zřícení Hráze. Zřejmě se pokoušejí jejímu úplnému zhroucení napomoci. Dělají to nepokrytě a beze stopy zájmu o to, jaké plány mají elfové. Proto jsem si také uvědomil, že již naše plány znají."

Eventin zbledl. „Špión v mém vlastním domě — špión, který zpravil démony o tvé

přítomnosti v Paranoru."

„To by zřejmě vysvětlovalo, proč se démoni ani v nejmenším nezajímají o naše další kroky," připustil Allanon. „Jestliže už vědí, na kterém místě Hraničního pasu je chceme zastavit, nepotřebují nás vůbec špehovat, aby zjistili, kudy a kam se vlastně pohybujeme. Budou tam jen vyčkávat na náš příchod."

Eventin si ihned uvědomil řadu souvislostí. „Potom tedy na nás v Hraničním pasu přichystali past."

Druid přikývl. „Jde však o to, jakou past asi připravili? Ještě jich není dost na to, aby se ubránili armádě takovéto velikosti. Potřebují ty, kteří jsou ještě uvězněni za Hrází. Kdybychom byli dostatečně rychlí..."

Nechal větu nedokončenou a vstal. „Ještě jednu věc, Eventine. Buď opatrný. Ten špión je stále mezi námi a kdo ví, třeba je právě teď v tomto táboře mezi těmi, kterým nejvíc důvěřuješ. Myslím, že jakmile se mu naskytne vhodná příležitost, mohl by se pokusit připravit tě o život."

Otočil se a vykročil k východu. Stín jeho temné vysoké postavy se zvětšoval na hrubém plátně stanu v blikajícím světle olejových lamp jako postava nějakého obra. Král se za ním na okamžik beze slova díval, ale pak prudce vyskočil na nohy.

„Allanone!"

Druid se ohlédl.

„Jestliže démoni vědí, proč pochodujeme k Hraničnímu pasu, jestliže mají tušení, co hodláme podniknout, potom také musí vědět, že Amberle má u sebe semeno Ellcrys a míří do Divočiny."

Nastal okamžik tíživého ticha. Oba muži se na sebe dlouze podívali. Druid se bez odpovědi otočil a vyšel závěsem stanu do tmavé noci.

Ve stejném okamžiku se právě Ander prodíral přeplněným elfím táborem a hledal velitele legionských Svobodných jednotek Stee Janse. Předstíral, že se za ním vydal jen proto, aby se zeptal, jestli legionští vojáci něco nepotřebují, ale jeho hlavním důvodem byla zvědavost a zájem o tohoto bodrého velitele. Od jejich prvního setkání při příjezdu Svobodných jednotek do Arborlonu, už s Jansem nepromluvil a přirozeně by se rád o záhadném jihozemci dozvěděl víc. Právě neměl nic důležitého na práci, a tak se rozhodl, že toho využije, vyhledá ho a promluví s ním.

Tábor Svobodných jednotek našel rozložený na jižním okraji Kensrowe. Jejich hlídky už byly na svých místech, koně uvázaní a nakrmení. Šel přímo do centra tábora, ale nikdo ho nezastavoval ani nevyzýval k identifikaci. Najít hlavní stan velitele Svobodných jednotek však nebylo vůbec jednoduché, a proto byl nucen zastavit několik vojáků s otázkou, kde by asi Stee Janse mohl najít. Nakonec ho poslali za kapitánem legionu.

„Kde je?" zachechtal se kapitán chrčivým a dutým hlasem. Byl to bujarý chlapík statné postavy a s hustým plnovousem. „Kdo ví. Ve svém stanu však není — na to bych mohl přísahat. Odešel skoro ve stejném okamžiku, když jsme začali chystal tábor. Šel někam do hor."

„Odešel snad na výzvědy?" zeptal se nevěřícně Ander.

Kapitán jen pokrčil rameny. „To je celý on. Chce vědět všechno o místě, kde by případně mohl zemřít." Ještě jednou se chrčivě zachechtal. „Nikdy tyhle kontroly nenechává na druhých — nejraději si všechno dělá sám."

Ander jen stísněně přikývl. „Myslím, že právě proto je stále ještě naživu."

„Stále ještě naživu? Tenhle chlap neumře nikdy! Víš jak mu říkají? Železný muž. Železný muž — to je přesně on. To je přesně náš velitel."

„Vypadá dost drsně," připustil Ander a jeho zvědavost dosáhla nejvyššího vrcholu.

Kapitán mu pokynul, aby k němu přistoupil blíž, jako by na okamžik úplně zapomněl, s kým to vlastně mluví. „Slyšel jsi o Rybecku?" zeptal se ho hraničář.

Ander zakroutil hlavou a v očích toho druhého se mihla jiskra zadostiučinění. „Tak tedy

poslouchej. Před deseti lety skupina skřetích jezdců zabíjela a ohrožovala obyvatele východního okraje pohraničí. Byly to malé lstivé krysy a byla jich navíc velká spousta. Legion dělal všechno proto, aby je chytil, ale nic nevycházelo. Nakonec král vyslal Svobodné jednotky v očekávání, že se věci pohnou o trochu dopředu. Jednotky dostaly rozkaz skřety vystopovat a za každou cenu se jich zbavit, i kdyby to mělo trvat třeba celý rok. Moc dobře si na tu honičku pamatuji. To už jsem byl také v jednotkách."

Pohodlně se uvelebil u plápolajícího ohýnku a Ander se rychle posadil vedle něj, aby mu neuniklo ani slovíčko. Také ostatní vojáci v okolí se natáhli blíž, aby lépe slyšeli jeho vyprávění. „Tohle nahánění trvalo celých pět týdnů a jednotky stopovaly ty skřety celou dobu až na východ k hornímu Anaru. Jednoho dne, když už jsme je skoro měli, hlídka našich mužů, kterých bylo jen dvacet tři zpozorovala zadní linie skupiny několika stovek skřetích jezdců. Hlídka se sice mohla vrátit, ale neudělala to. Byli to totiž vojáci ze Svobodných jednotek a li si vždy vyberou boj. Jednoho muže poslali zpátky pro posily a ostatní se utábořili v malé vesničce, která se jmenovala Rybeck. Nebylo tam skoro nic, jen skupinka polorozpadlých stavení. Celé tři hodiny se těchto dvacet dva vojáků dokázalo proti jezdcům ubránit a úspěšně odvracet každý jejich útok. Byl tam jeden poručík, tři mladší důstojníci a osmnáct vojáků. Jeden z těch mladších důstojníků byl strašně mladinký — skoro ještě dítě. V jednotkách byl teprve jen sedm měsíců, ale už to dotáhl na kaprála. Nikdo o něm nic nevěděl, protože jako většina nikdy nevyprávěl o své minulosti."

Kapitán se k němu nahnul ještě blíž. „Po prvních dvou hodinách už byl ze všech důstojníků naživu jenom on. Shromáždil zbylou polovinu vojáků do malého kamenného domku. Odmítl kapitulovat, odmítl se dobrovolně vzdát. Když se k nim konečně prolomila naše záchranná jednotka, po celé vesnici se váleli mrtví skřeti." Mužova pěst se výhružně sevřela a ocitla se těsně před princovým obličejem. „Bylo jich více než sto. Všichni z našich mužů byli mrtví až na dva. Ale jeden z nich ještě téhož dne zemřel. Zůstal tedy jen jeden — ten mladý kaprál."

Ztichl a chrčivě se zasmál. „Tento chlapec byl Stee Jans. Právě proto mu všichni říkají Železný muž. A Rybeck?" Vážně pokýval hlavou. „Rybeck je ukázkou toho, jak by měl správný voják Svobodných jednotek bojovat a zemřít."

Vojáci, kteří byli shromážděni všude kolem nich, souhlasně zahučeli. Ander se na okamžik zarazil, a potom prudce vstal. Kapitán vstal současně s ním, a jakoby si konečně uvědomil, s kým to vlastně mluví, poněkud se napřímil.

„Jak říkám, můj pane, velitel tu právě není." Krátce se odmlčel. „Mohl bych snad pro vás něco udělat já?"

Ander jen zatřásl hlavou. „Ne díky, přišel jsem se jen zeptat, jestli něco nepotřebujete."

„Něco k pití," ozvalo se z davu, ale kapitán jen mávl rukou, aby křiklouny utišil.

„Máme všeho dost, můj pane." odpověděl kapitán s úctou. „Dostalo se nám všeho, co potřebujeme."

Ander jen pomalu přikývl. Tvrdí chlapíci, tihle vojáci Svobodných jednotek. Šli tak dlouhou cestu až do Arborlonu, kde se vyspali jen jednu noc a po jediné noci spánku už zase museli mašírovat do Sarandanonu. Opravdu pochyboval, že by vůbec existovalo něco, čeho by se jim nedostávalo, a co by teď potřebovali.

„Potom bych vám chtěl popřát dobrou noc, kapitáne." řekl.

Otočil se a šel zpátky k elfímu ležení a hlavou se mu stále honil příběh, který právě vyslechl o veliteli legionu, kterému říkají Železný muž.

Kapitola 29

Za svítání začala armáda elfů a jejich spojenců svůj pochod na sever ze Sarandanonu. Den se právě rodil v matných stříbrných paprscích, vystupujících nad vrcholky stromů na východním obzoru. Vojáci začali svůj pochod Zakázaným tahem, a pak stočili své kroky směrem k horám ležícím za ním. Brnění a postroje řinčely a chrastily, boty a podkovy mužů a koní v pravidelném rytmu dusaly zem a v mrazivém ranním vzduchu se jim před ústy vytvářela bílá pára. Nikdo z nich nemluvil, ani nepískal a dokonce ani nikoho nenapadlo zanotovat si nějakou písničku. Všechny řady armády zalehl slavnostní pocit očekávání a ostražitosti. Toho rána elfí lovci a hraničáři věděli, že pochodují vstříc bitvě.

Prodírali se skalnatými horami kupředu. Okolní svahy byly pusté a kamenité, jejich větrem a deštěm rozervané svahy pokrývala nízká tráva a kleč. Stále ještě poměrně daleko před nimi se tyčila tmavá masa pohoří Hraničního pasu, která stála jako černá silueta proti umírající noci. Čím více slunce osvětlovalo nebe, tím zřetelněji se hory začaly rýsovat a vystupovat z temnoty. Pomalu začínaly být vidět špičaté vrcholky a kopce, příkré svahy a skály. Začalo se oteplovat. Ranní hodiny pomalu plynuly a armáda se stáčela na západ. Zástupy jezdců a pěších vojáků prodírajících se úzkými průsmyky a přelézajících přes kamení, se táhly krajinou kam až oko dohlédlo. Na jihu se třpytil bleděmodrý proužek Innisbore, nad jehož zvlněnou hladinou se vznášely běloocasí rackové s černými skvrnami na křídlech naplňující okolí strašidelným pronikavým křikem.

V poledne došla armáda až k Hraničnímu pasu a na Eventinův povel stanula na místě. Vysoké hory před nimi zakrývaly horizont jako nějaká masivní skalní stěna. Útesy a temné vrcholky hor se vzpínaly k nebi do výšky tisíců stop, přimknuté k sobě, jakoby je formovaly ruce nějakého obra a pod tlakem jeho paží rozpukaly. Tyto tiché a poklidné hory, holé a mrazivé naplňovalo prázdno, temnota a smrt.

Hraniční pas roztínaly pouze dva průsmyky, které spojovaly zemi elfů s Hoarskými rovinami. Na jihu se otvírala Halysova zkratka a na severu Ostroh. Když se démoni vymaní ze sevření Hráze v tom místě rovin, které předpověděl Allanon, a budou chtít dosáhnout města Arborlonu," vydají se na východ buď jedním nebo oběma průsmyky. A právě tam se je elfí armáda pokusí zastavit.

„Tady celé vojsko rozdělíme," oznámil Eventin, když se kolem něj shromáždili jeho hlavní důstojníci. Ander přiklusal ke skupince mužů blíž, aby jasněji slyšel o čem se mluví. „Armáda bude rozdělena. Polovina půjde na sever s princem Arionem a velitelem Pindanonem. Vezmou si na starost Ostroh. Druhá půlka půjde se mnou do Halysovy zkratky. Veliteli Jansi?" Opálená tvář velitele Svobodných jednotek se objevila mezi shromážděnými muži. „Byl bych rád, kdyby se Svobodné jednotky připojily k jižní skupině a pochodovaly spolu s námi. Pindanone, vydej rozkaz vojákům."

Kroužek se rozdělil a zpráva o rozdělení se pomalu šířila mezí ostatní vojáky početné armády. Ander pohlédl na Ariona, který jeho pohled opětoval s ledovým chladem a ihned se od něj odvrátil.

„Andere, chci, abys jel se mnou," zavolal za ním jeho otec.

Kael Pindanon přiklusal zpátky ke králi. Všechno už bylo připraveno. Dva staří přátelé si zamávali na rozloučenou a pevně si stiskli pravice. Ander se ještě jednou podíval za svým bratrem, ale ten se již blížil k čelu své jednotky.

Náhle se vedle Andera objevil Allanon, ve tváři neurčitý výraz. „Jeho zlost není na místě," oznámil liše a pobídl svého Artaqa, aby jel dál.

Ozval se Pindanonův hlasitý povel k odchodu. Vojáci pozvedli své vlajky a oštěpy a armáda elfů se odpojila. Výkřiky a pozdravy prolomily ranní ticho a jejich ozvěna zanikala mezi kamením a svahy skalnatého pohoří. Ještě hodnou chvíli otřásaly tyto spontánní

hrubé zvuky okolím. Poté Pindanonova jednotka vyrazila na sever k horám a za ni se zvedl velký oblak prachu značící jejich cestu, dokud úplně nezmizeli.

Královi vojáci se obrátili k jihu. Několik dlouhých hodin šli podél okraje Hraničního pasu přímo po spádu svahů hor. Před nimi už se slunce překlenulo na západní okraj hor a stíny se postupně prodloužily do tmavých dlouhých pruhů. Nehybný, dusný, polední vzduch ochlazoval vánek vanoucí ze vzdálených lesů. Hory se pomalu rozestupovaly a vojáci vstupovali na travnaté pláně. Jejich okraje lemovaly skupinky štíhlých ostrých vrcholků, tvořících ústí do Halysovy zkratky, otevírající se před nimi v horách.

Eventin pozvedl paži, velel zastavit a krátce se poradil se svými důstojníky. Před východním vchodem do soutěsky leželo několik mil otevřené pláně, která se táhla na jih k okraji lesů. Jestliže démoni najdou nějaký jiný způsob, jak by překročili Hraniční pas ještě za Halysovou zkratkou, mohlo by se jim podařit proklouznout lesy a obklíčit elfí vojáky přímo v průsmyku. Bude proto nutné postavit zadní stráže, které by před touto možností chránily. Tomuto poslání nejlépe odpovídala jezdecká jednotka, neboť v úzkých soutěskách zkratky se zřejmě příliš neuplatní.

Ander si všiml, jak jeho otec sklouzl pohledem na Stee Janse a ihned se odvrátil. Tohoto důležitého obranného úkolu se zhostí vojáci elfí jezdecké jednotky, oznámil král.

Rozkaz byl vydán. Elfí jezdectvo se oddělilo od hlavního těla armády a začalo se rozmisťovat po celé délce pláně. Na Eventinův signál se zbytek armády otočil a vydal se přímo k Halysově zkratce. Elfové pochodovali po dně široké stíněné propasti, podél ostrých útesů, které strměly kolem nich. Dno soutěsky se náhle začalo prudce zvedat a vojáci se jen s námahou vlekli vpřed. Vzduch se prudce ochladil a zvuky koňských kopyt a pleskání bot se začaly nečekaně silně ozývat při každém dopadu na holý kámen. Cesta se stále zvedala a chůze byla stále nebezpečnější. Průchod byl znesnadňován uvolněnými kameny a širokými trhlinami ve skalnatém podkladě. Muži i koně klouzali na každém kroku zpět a tempo chůze se znatelně zpomalilo.

A znenadání bylo po všem. Před nimi se otevřela široká průrva sklánějící se do temné prázdnoty, roztínající soutěsku v půli kam až oko dohlédlo. Vlevo, kolem horského úbočí, se až k průsmyku na samém konci rokle vinula široká a pohodlná cesta. Zato vpravo lemovala roklinu úzká kamenitá římsa, stěží schůdná pro jediného jezdce. Okolní útesy se vysoko nad nimi skláněly dolu, a tak modré nebe prosvítalo jen úzkou štěrbinou.

Armáda se vydala širokou levou cestou a pro jistotu se všichni ještě drželi dostatečně daleko od ohavné černé průrvy. Když se dostali na konec průsmyku, vstoupili do sluncem prozářeného kaňonu, ve kterém se zelenaly nízké křoviny a hrubá tráva. Na dně kaňonu byly roztroušeny balvany a po příkrém svahu útesu stékal malý kaskádovitý potůček tvořící dole malou studánku. Králíci vyrušení blížící se armádou zmizeli v okolním křoví a ptáci švitořící na okraji studánky, kvapně vzlétli.

Elfové prošli na samý konec tohoto pohádkově krásného kaňonu. Tam se soutěska doširoka otvírala do obrovské prázdnoty Hoarských rovin. Eventin zvedl ruku a znovu pokynul vojákům, aby se zastavili. Jeho oči sklouzly po celé délce rokliny. Podíval se na nesčetné kusy utrhaných skal, po skalních výběžcích a jeskyních, které byly po celé délce obou svahů rozervaného útesu. Beze slova přikývl. Armáda rozbije tábor právě zde.

Do Hraničního pasu se vplížil západ slunce. Šedé stíny se prodlužovaly a slunce nad Hoarskými rovinami, které se odělo do zlatorudého pláště, se sklánělo k západu. Za hradbou hor se objevil stříbrný měsíční kotouč, který pomalu vstával nad lesnatou krajinou a z tmavého nebe na ně zamrkalo několik prvních hvězdiček. Ticho se nápadně prohloubilo.

Ander Elessedil stál osamocen uprostřed cesty, na malém pahorku sklánějícím se k rokli vybíhající do rovin. V rukou ukrýval stříbřitou větev Ellcrys. Beze slova pozoroval siluety elfích rytířů a vojáků Svobodných jednotek a v duchu si v poslední půlhodině již snad podvacáté procházel strategický plán svého otce, který vypracoval k obraně

soutěsky. Celý průsmyk obepínal široký výběžek vybíhající několik set yardů z jeho ústí. Šlo o plochý skalní masiv pokrytý vrstvou suti, osamělými balvany a zakrslými křovinami. V těch místech si armáda vybuduje základní pozice. Lučištníci obstoupí čelo výběžku a budou do démonů pálit hned, jak se vynoří z plání při úpatí Halysovy zkratky. Prolomí-li běsi tento první ochranný krunýř a dostanou se do vzdálenosti, ve které jim šípy lučištníků budou neškodné, vystřídají je jednotky kopiníků, kteří převezmou hlavní sílu útoku. V záloze zůstane další oddíl, ze kterého se budou doplňovat síly a počet té první. Obránci se pokusí udržet celou vyvýšeninu tak dlouho, jak jen to bude možné, potom se o několik set yardů stáhnout a zaujmout podobné postavení. Nepodaří-li se jim udržet ústí kaňonu, stáhnou se do jeho nitra, kde se pokusí s jeho pomocí ubránit — a tak dále, dokud je armáda běsů nevytlačí z Halysovy zkratky úplně. Byl to dobrý plán, Ander s ním byl spokojený. Když o něm tak usilovně přemýšlel, usoudil, že pro běsy nebude až tak snadné zmocnit se jimi obsazené soutěsky. Obranné pozice byly zvoleny velmi pečlivě a elfové budou na nastávající útok dobře připraveni.

Znovu zvedl zrak a podíval se směrem k rovinám. Nic se nehýbalo. Země byla tichá a pustá, po démonech ani vidu ani slechu.

Ale oni přijdou. Rukama bezděčně hladil stříbřitý povrch větve Ellcrys a přejížděl po struktuře jejího dřeva. Otec mu ji na okamžik svěřil, zatímco osobně sestoupil ze srázu zkontrolovat místa, která v obranném postavení považoval za klíčová. Ander se zhluboka nadechl chladivého nočního vzduchu. Skutečně tato větev dokáže elfy ochránit? Propůjčí snad své kouzlo těm, kteří jsou dnes jen pouhými smrtelníky a dávno již ztratili mysterióznost svých předků? Sklonil hlavu a prohlížel si zkoumavě větev a přitom ji pevně stiskl, jakoby v ní hledal svoji vlastní sílu. Allanon řekl, že ukrývá moc, kterou Ellcrys vládl nad démony, oslabuje působení jejich zla a činí je tak zranitelnější elfím zbraním. Anderovu mysl však tížily pochybnosti. Démoni přece byli nepředstavitelným zlem, zrozeným na úsvitu věků, ve světě, který kromě nich nikdo nespatřil a nedokázal si ho ani představit.

Ale mýlil se. Nikdo kromě Allanona, musel se v duchu opravit. Jenom on byl snad kdysi součástí toho temného, zapomenutého světa.

Náhle se ze tmy vynořil jeho otec, který vyklouzl ze stínu a postavil se vedle něj. Ander mu beze slova podal větev Ellcrys. Ve tváři starého muže se zračila starost a únava, jeho oči byly podivně vyhaslé. Ander se přinutil pohlédnout stranou.

„Všechno v pořádku?" zeptal se po chvíli.

Král nepřítomně přikývl. „Všechny obranné pozice jsou zajištěny."

Znovu se odmlčeli. Ander přemýšlel, co by měl právě v tomto okamžiku říct. Cítil, jak neklid v jeho nitru nabývá na síle a cítil potřebu být otci nablízku. Přál si, aby mu Eventin porozuměl. O těchto věcem však s otcem mluvit nedovedl. Ani jeden z nich se nikdy nedokázal rozdělit o své pocity s tím druhým.

Jeho myšlenky ještě potemněly. Stejně tak tomu bylo i s Arionem — a zvláště s Arionem. Nemohl uvěřit tomu, jaká mezi nimi vznikla obrovská propast. Dala se překlenout jenom tak, že by o ní spolu dokázali mluvit. Ale nikdo z nich se o to ani nepokusil a napětí mezi nimi se stále stupňovalo. Ariona rozčílilo to, co se seběhlo v Nejvyšší radě, zlobil se, že se Ander odvážil uznat Amberle jako právoplatnou nositelku semena Ellcrys. Zastal se jí přes jeho nesouhlas, protože Arion si myslel, že po tom, co provedla, si důvěru nezaslouží. Po tomto incidentu už bratři mezi sebou téměř nepromluvili. Jaká hořkost byla v Arionovi! Přesto ji ale Ander dokázal pochopit. Před několika měsíci, když Amberle odešla z Arborlonu, udělala to bez vysvětlení a vzdala se čestné povinnosti Vyvolené. Tehdy onu hořkost zakusili oba bratři — Ander stejně jako jeho bratr Arion, protože ji, stejně jako on, miloval. Po dlouhou dobu se nechával zatrpklostí oslepovat a zapomínal, co pro něj vždy znamenala. Ale jakmile ji znovu uviděl, probudilo se v něm něco z jeho předešlých citů. Tak rád by tyto city vysvětlil Arionovi — potřeboval mu je vysvětlit. Ale zdálo se, že nedokáže najít způsob, jak to provést.

Náhle vyskočil, když si všiml, že vedle něj stojí Allanon. Druid se zhmotnil jakoby z nicoty, neozvalo se ani sebemenší zašustění jeho dlouhého tajemného pláště. Tvář rýsující se pod kápí se na něj na okamžik upřeně zahleděla a pak pohlédla na otce.

„Ještě nespíš?"

Zdálo se jako by Eventina vytrhl z nejhlubších myšlenek. „Ne, ještě ne."

„Musíš si odpočinout, elfí králi."

„Ano, brzy. Allanone, myslíš, že Amberle stále ještě žije?"

Ander zadržel dech a kradmo se podíval po druidovi.

„Ano, žije," odpověděl po chvíli Allanon.

Když již víc neřekl, Eventin se k němu obrátil a řekl: „Jak to můžeš vědět?"

„Nevím to jistě, říkám jen, co si myslím."

„Tak proč si tedy myslíš, že žije?"

Druid zvolna zvedl hlavu a jeho hluboce posazené oči se zadívaly na nebe. „Protože Wil Ohmsford ještě nepoužil elfeíny. Kdyby byl Amberlin život v nebezpečí, musel by venkovan tyto kameny použít."

Ander se zamračil. Elfeíny? Wil Ohmsford? O čem to ten starý druid vlastně mluví? Potom si náhle vzpomněl na postavu zahalenou v dlouhém plášti s kápí, která se tehdy v Nejvyšší radě objevila v Allanonově doprovodu spolu s Amberle. Nikomu neprozradil, kdo to byl. To byl zřejmě Wil Ohmsford.

Prudce se otočil k Allanonovi a hlavou se mu honila spousta otázek. V poslední chvíli se však ovládl a znovu se odvrátil. Tohle zřejmě nejsou otázky, na které by rád odpovídal, pomyslel si. Konec konců, ještě o tom nikdy nemluvil. Kdyby o tom chtěl mluvit, jistě by mu o všem řekl. Ale proč se o tom druid nikdy předtím nezmínil?

Zmateně se zahleděl napříč krajinou na slunce zacházející za horizont. Bledá záře západu uhasínala a propadala se do noci.

„Při ústí do soutěsky musí být strážní ohně," mumlal si pro sebe Anderův otec. „Musím jim přikázat, ať je zažehnou."

Sešel dolů do rokliny a Ander s Allanonem osaměli. Stáli mlčky a nehybně, jako dvě sochy hledící do tmy. Oba se upřeně dívali na shrbenou postavu starého krále pomalu scházejícího podél rozlámaných skal. Minuty pomalu plynuly. Ander se zahloubal do svých myšlenek, ze kterých ho po chvíli probral druidův hlas vynořivší se z temnoty.

„Chtěl bys vědět něco víc o Wilovi Ohmsfordovi, elfí princi?"

Ander pohlédl v úžasu na vysokého muže vedle sebe a po chvíli se zmohl na přikývnutí.

„Tak tedy dobře," promluvil znovu Allanon, aniž by se na něj znovu podíval. „Poslouchej."

Tiše mu vyprávěl o Wilovi Ohmsfordovi — o jeho dědictví a jeho cestě k elfům. Elfímu princi náhle v mysli vytanuly vzpomínky na otcovo vyprávění o venkovanech Sheovi a Flickovi Ohmsfordových a o jejich strastiplném pátrání po legendárním Shannarově meči. A nyní se Sheův vnuk, dědic kouzelné moci, kterou již od zničení starého světa nevládne žádný elf, stal Amberliným ochráncem a průvodcem.

Když druid dokončil své vyprávění, Ander po nějakou chvíli mlčel. Díval se dolů do stínů, ve kterých před okamžikem zmizel jeho otec a přemýšlel. Potom se znovu zadíval na druida.

„A proč jsi mi o tom všem vůbec vyprávěl, Allanone?“

„Je to něco, o čem bys měl vědět."

Ander pomalu zakroutil hlavou. „Ne — myslím, proč právě já?"

Nakonec se k němu druid konečně otočil, jestřábí tvář sotva viditelnou ve stínech své kápě. „Z mnoha různých důvodů, Andere," řekl měkce, a potom se zase odmlčel. „Možná proto, že nikdo jiný té noci v Nejvyšší radě nepovstal a nezastal se Amberle, kromě tebe. Možná je to proto."

Jeho černé oči ho ještě chvíli upřeně pozorovaly a pak se znovu odvrátily. „Teď bys měl odpočívat. Potřebuješ spát."

Ander nepřítomně přikývl. Odpověděl mu vůbec druid na jeho otázku? Rozpačitě pohlédl na Allanona a pak odvrátil hlavu. Když se tím směrem podíval za okamžik znovu, byl druid pryč.

Kapitola 30

Nastalo ráno a hustá šedá mlha pokryla celé Hoarské roviny. Hustá a neproniknutelná ležela na zemi jako nějaký neprodyšný plášť. Noc se pomalu vzdávala své vlády a mlhou se prodíral úzký stříbrný paprsek slunce, který se vynořil za Hraničním pasem. Hned jak noc odešla vytvořila se hustá mlha. Líně se převalovala v údolí a zvedala se proti útesům jako odporná polévka ve své misce. Stoupala stále rychleji a rychleji a hrozila okolní skály pohltit.

Vysoko nad potemnělým ústím Halysovy zkratky, obklopen svým otcem, Allanonem a vojáky Královské gardy, stál Ander Elessedil a díval se směrem dolu. Tam se již elfí armáda připravovala k obraně proti hordám démonů. Lučištníci, kopiníci a muži s meči v pravidelných řadách za sebou plnili roklinu vedoucí dále do rovin, zbraně připravené a vytasené k boji, oči zabodnuté do mlhy, která klokotala před ústím do soutěsky. Odtud se vynoří běsi, avšak stále ještě nejsou na dohled. Minuty pomalu odplývaly, ale útok stále nepřicházel a vojáci začínali být neklidní. Ander cítil jejich nepokoj, protože i on měl podobný pocit, který se pomalu proměňoval ve strach.

„Stůjte pevně, nedejte se vystrašit!" ozval se náhle Allanonův silný hlas a všechny oči se obrátily směrem k druidovi zahalenému v dlouhém černém plášti. „Je to jenom mlha, ač je to práce démonů! Odvahu! Hráz už se protrhává a běsi se již probíjejí ven!"

U vchodu do zkratky se v chomáčích válela mlha, jako by ji nějaká neviditelná bariéra bránila v dalším postupu. Nad celou zemí viselo hluboké a všudypřítomné ticho. Anderovy ruce svírající žerď, ze které splihle visel prapor Elessedilů, se nervózně třásly. Princ se marně přemáhal, aby třas potlačil.

Náhle se ozvaly výkřiky, vzdálené a děsivé, jako by vycházely ze samého nitra země. Odněkud ze středu mlhy vyšlehly paprsky rudého ohně směrem k stále ještě potemnělému šedému nebi a chomáče mlhy neznatelně stouply. Výkřiky sílily a znenadání se proměnily v ostrý a divoký vřískot naplněný šílenstvím. Jeho intenzita se dále stupňovala a po chvíli se slil v jediný obrovský řev naplňující celou pláň rovin a hrnoucí se do úzké rokliny Halysovy zkratky.

„Už se blíží," zašeptal Allanon vzrušeně.

Vojáci elfí armády padli na kolena, zvuk se přes ně převalil jako ohromná vlna. Napnuli šípy do tětiv a kopí a bodáky zapřeli do země. Mlha před ústím soutěsky vybuchla rudými plameny a zbarvila celé nebe i zemi krvavým odrazem. Křik a kvílení byly ohlušující a vzápětí i vzduch explodoval zlověstným burácením, které se neslo z pustiny až k hradbám Hraničního pasu a otřásalo skalami v základech. Ander zoufale vykřikl a bouře je srazila k zemi. Spěšně se vydrápali zpět na nohy a divoce se rozhlíželi. Vše znovu ztichlo. Mlha zůstávala ve vzduchu jako ocelově šedý příkrov.

„Allanone?" zeptal se tiše.

„Už je po všem — Hráz je prolomena," vydechl druid.

V příštím okamžiku se prázdnoty rovin znovu zvedla vlna křiku, k šílenství dohánějícího jásotu. A k ústí Halysovy zkratky se valily démoni, kteří se konečně vymanili ze svého stoletého žaláře. Blížili se k roklině ve vlnách černých zmítajících se těl všech tvarů a velikostí zohavených temnotou. Měli tesáky a drápy, těla pokrytá ostrými trny, chlupy, šupinami a naježenou srstí. Šli shrbeně, lezli, hrabali se v zemi a létali, skákali a plazili se — ohavné bytosti strašidelných legend a nočních můr. Našli byste mezi nimi zrůdy z nejstarších hrůzných příběhů, pololidské, polozvířecí stvůry, prchavé temné stíny, okem stěží postihnutelné. Neohrabaní belhající se lidožroutí obři s ohyzdně pokroucenými tvářemi, skřeti, kteří poletovali jako poryvy větru. Ďáblové a šotci černí bahnem a slizem, vztekle syčící zrůdy s hadími těly svíjející se v agónii. Fúrie, vlkodlaci, vampýři a další

nestvůry živící se lidským masem a lidskou krví. Harpyje a netopýrům podobná havěť začernila oblohu, když vznesla svá nemotorná těla nad hlavy svých bratří. Valili se mlhou a ve své zuřivé lačnosti po svobodě rvali a trhali jeden druhého.

Dlouhé elfí šípy zasvištěly vzduchem a rvaly na kusy přední řady démonů. Ostatní to však nezastavilo, chvatně přelézali mrtvá těla padlých. Elfí lučištníci vystřelili znovu. A ještě jednou, běsi se však stále blížili a řvali vztekem a zoufalstvím. Když už obě armády dělilo pouze padesát yardů, ustoupili lučištníci zpět a nastoupila druhá jednotka vojáků s kopími a oštěpy, kteří se vyšplhali na útes a připravili se k boji. Démoni se drali kupředu. Masa zohavených těl, drápajících se po srázu až k čekajícím elfům.

S obrovským třeskotem udeřila mohutná vlna nepřátel do předních řad sevřených jednotek elfů. Ozval se zlověstný zvuk trhajících drápů a zubů. Přední řady elfů se mírně zavlnily, ale vydržely. Ohavné výkřiky démonů nabodnutých na ostrá kopí a zbraně vojáků naplňovaly ústí rokliny. Elfí bojovníci vší silou odrazili útok běsů a s hrůzou v očích sledovali, jak první roztříštěnou vlnu pohřbívá další vlna temných běsů. Démoni udeřili znovu a tentokrát se několika houfům podařilo řady elfů prolomit. Okamžitě však hynuli pod údery záložních jednotek zaplňujících vzniklé mezery. Ale to již umírali i elfové. Pohřbeni pod ohromnou masou útočníků, vyrváni ze svých obranných řad a roztrháni na kusy. A z mlhy se v nekonečném proudu vynořovaly tisíce běsů valících se z rovin a stoupajících po srázu směrem k nim. Mraky šípů srážely k zemi stovky běsů, ale kde padl jeden, nastoupili tři noví. Řady elfů se začínaly pod náporem útočníků rozpadat a celé obranné linii hrozilo, že bude rozdrcena.

Eventin vydal rozkaz k ústupu. Elfové se spěšně odpoutali od nepřítele a stáhli se za svou druhou obrannou linii — rozervaný skalní převis ležící přímo pod úpatím stezky vedoucí do kaňonu. Znovu zazpívaly luky lučištníků a krupobití střel dopadlo na útočníky stoupající za nimi. Kopiníci zformovali své řady a připravili se na útok. Ten přišel skoro v témže okamžiku v podobě vlny zápasících černých přízraků prodírajících si svými drápy cestu vpřed přes kamení a štěrk. Udeřily do hradby elfích kopí. Stovky jich při útoku zahynuly probodnuty šípy a oštěpy obránců a zmizely pod nohama svých bratří. Ale stále se z mlhy u ústí kaňonu hluboko pod nimi vynořovaly další řady běsů, které se tříštily o obranný val elfů. Poprvé, podruhé a potřetí. Ústí Halysovy zkratky bylo brzy zaplněno raněnými a krvácejícími temnými těly svíjejícími se bolestí a řvoucí vztekem.

U samého ústí rokle Ander pozoroval střídavé úspěchy v průběhu bitvy. Elfové začínali ztrácet půdu pod nohama. Jak Allanon předpověděl, větev Ellcrys útočící démony oslabila a činila je zranitelnými. Nacházeli proto smrt pod údery elfích zbraní. Ale ani to zřejmě nebude stačit k tomu, aby se jim podařilo zastavit nepřátele valící se na ně z mlh. Udatnost vojáků, pečlivě vybrané obranné pozice a důsledné plány — to vše bylo málo. Na bojišti prostě bylo příliš mnoho démonů a málo elfů.

Spěšně se podíval na svého otce, ale král, jako by ho ani neviděl. Ruce měl pevně přimknuty k sukovité větvi Ellcrys a koncentroval se plně na boj, který se odehrával pod nimi. Celá elfí obranná linie se začínala nebezpečně rozpadat. Démoni teď zbraněmi uzmutými padlým elfům, kamením a provizorními dřevěnými kyji, tesáky, paťáty a hrubou silou prolomili řídnoucí řady kopiníků, kteří jim stále ještě bránili v průchodu kupředu. Legion Svobodných jednotek, který stál až dosud v záloze, se vrhl přímo doprostřed obranné linie elfů. Zazněl bojový pokřik. Ale stále se valily další běsi.

„Nedokážeme se udržet." zamumlal Eventin a chystal se vydat rozkaz k ústupu.

„Zůstaň nablízku," zašeptal náhle Anderovi Allanon.

V tom okamžiku se démonům podařilo prolomit obranu levého křídla a jako proud se valili roklinou až ke skupině mužů stojících nad úpatím kaňonu. Královská garda vystoupila na obranu krále a Andera, Dardan a Rhoe po stranách. Z kožených pouzder vyklouzly jejich krátké meče a zaleskla se jejich ocel. Ander spěšně zabodl Elessedilský prapor do kamenité země a také si připravil vlastní zbraň. Pod drátěnou košilí a zbrojí mu po těle stékal pot a v ústech mu strachem vyschlo.

Allanon se náhle pohnul vpřed, a jak pozvedl ruce, zavlál jeho černý plášť jako křídla. Z druidových prstů vyšlehl modrý soustředěný paprsek a půda kolem útočníků vybuchla. Ze skal kolem se vyvalil dým, který pokryl všechna mrtvá, bezduchá černá těla. Ale ne všichni padli. Přeživší na okamžik zaváhali. Průlom za nimi se znovu uzavřel a oni se již neměli kam vrátit. Rozeřvali se vztekem a začali dotírat na Královskou gardu. Byl to zoufalý zápas. Démoni padali jeden po druhém pod meči elfích vojáků, ale hrstka se jejich řadami prodrala a sápala se po králi. Shrbený černý šotek zaútočil na Andera a sekl drápy po jeho hrdle. Elfí princ spěšně pozvedl meč a snažil se útok odrazit. Nestvůra se na něj vrhnula znovu, ale jeden z vojáků Královské gardy skočil mezi ně a jedinou ranou připíchl démona k zemi.

Ander v hrůze klopýtl vzad, když pozoroval, jak se bitva stále více přibližuje. Levé křídlo se zhroutilo a tak Allanon znovu vystoupil a zasáhl do boje. Mezi útočníky znovu šlehl modrý plamen a vzduch se naplnil ďábelským křikem. Jedné skupince démonů se podařilo prolomit se i pravým křídlem a řítili se dolů po dně rokle, aby pomohli svým bratřím, uvězněným za obrannými řadami elfů. Ander ztuhl. Vojáci Královské gardy už je nemohou zastavit.

A pak byl náhle Eventin neskutečně zasažen kyjem vynořivším se z klubka útočníků. Kyj ho zasáhl do spánku a král okamžitě padl k zemi. Větev Ellcrys mu bezmocně vypadla z rukou. Z odporných chřtánů démonů se vydral radostný řev a s obnovenou zuřivostí se pustili znovu do boje. Půl tuctu útočníků, kteří právě přispěchali od pravého křídla, obstoupilo padlého krále, aby ho dorazili.

Ale to již Ander, který úplně zapomněl na svůj strach, přiskočil ke svému otci, tvář zkroucenou vztekem. Se zuřivým řevem se vrhl na nejbližší černý šotky, stejné, jako ten, který se ho před chvíli pokoušel dostat. Než se ostatní vzpamatovali, ležely už dvě obludy rozpárané na zemi. Jako šílený se Ander vrhl na zbylé nestvůry a odehnal je od padlého krále.

Na několik okamžiků zavládl naprostý chaos. Obranné linie elfů byly přinuceny na obou křídlech couvnout skoro až k samému ústí kaňonu. Démoni se v celých houfech cpali kupředu, sekali do elfů, kteří jim stáli v cestě a řičeli radostí při pohledu na padlého Eventina. Ander se snažil udržovat svého otce mimo dosah běsů. Ve své zuřivosti přes jednoho z nich přepadl a spadl na zem. Démoni byli v mžiku na něm. Jejich drápy se mu zaťaly do těla a trhaly z něj ochranné brnění. V jedné chvíli už si myslel, že je po něm. Ale Dardan a Rhoe se k němu probili, rozprášili protivníky a odtáhli ho do bezpečí. Jako omámený se připotácel k místu, kam vojáci odnesli jeho otce, poklekl k starému muži a nevěřícně se v šoku díval do jeho zkrvavené tváře. Roztřesenýma rukama se mu snažil nahmatat tep. Byl tam, slabý a pomalý. Jeho otec stále žil, ale padl, pro všechny elfy byl ztracen, byl ztracen i pro Andera. Král byl jediný muž, který je mohl uchránit před tím, co se mělo stát...

Náhle se vedle něho objevil Allanon. Zvedl ze země spadlou větev Ellcrys, pomohl Anderovi na nohy a položil mu talisman do rukou.

„Smutku se můžeš oddávat později, elfí princi." Jeho temné oči se pevně upřely na Anderovu tvář. „Nyní musíš velet ty. Rychle — stáhni elfy do kaňonu."

Ander chtěl něco namítnout, ale potom to vzdal. To, co zahlédl v druidových očích, ho přesvědčilo o tom, že právě není nejvhodnější čas na zbytečné hádky. Uposlechl ho beze slova. Poručil odnést otce co nejdál od bitvy a potom kolem sebe u vchodu do kaňonu shromáždil zbytky Královské gardy. K oběma křídlům obranné linie pak poslal běžce se zprávou, aby se vojáci stáhli. S Allanonem po boku se postavil u okraje rokliny na vyvýšeninu, kde ho elfové i hraničáři dobře viděli a zadíval se na bitevní vřavu, která se odehrávala před ním.

Kopiníci elfích obranných jednotek se dávali na rychlý ústup, stejně tak jako šedí vojáci Svobodných jednotek couvající k ústí kaňonu. Objevil se i Stee Jans s dlouhými vlajícími rudými vlasy, který se divoce oháněl svým širokým mečem. Allanon znovu pozvedl ruce

nad hlavu, rozhalil svůj černý plášť a z prstů mu vyšlehl modrý paprsek.

„Teď!" poručil Anderovi. „Rychle zpátky do kaňonu!"

Ander pozvedl větev Ellcrys a zavolal. Poslední zbytky elfů a vojáků Svobodných jednotek zmizely z boje a rychle pospíchaly průchodem spojujícím rokli a kaňon. Výkřiky zlosti se draly z hrdel rozzuřených démonů, kteří se jako zběsilí hnali za nimi.

V ústí soutěsky však na ně čekal Allanon. Nekonečné černé moře běsů se s hukotem hnalo za ním a snažilo se vydrápat z rokle ven. Druid se vzchopil a vypjal své štíhlé tělo proti stínům okolních skal. Znovu pozvedl ruce a vyslal modrý paprsek mezi zmatené démony. Celý vchod do kaňonu byl náhle v jednom ohni a z plamenů se utvořila obrovská zeď přehrazující zdivočelým běsům cestu. S vytím a křikem se obludy stáhly.

Když už byli v kaňonu, Allanon se otočil k Anderovi.

„Ten oheň dlouho nevydrží," řekl druid a jeho tvář byla vyčerpaná a pokrytá potem a špínou. „Pak je budeme mít znovu na krku."

„Allanone, jak můžeme odolat takové hrozné přesile...?" začal Ander zoufale.

„Neodoláme — aspoň ne tady a teď." Druid mu pevně stiskl paži. „Oba průsmyky Hraničního pasu jsou ztraceny, musíme co nejrychleji uprchnout."

Ander ihned vydával další rozkazy. Na jeho povel se armáda rychle přesouvala zpět po dně kaňonu. Vpředu klusalo záložní jezdectvo s raněnými, kteří mohli sedět na koních, za nimi pak šli kopiníci, lučištníci a vojáci nesoucí ostatní raněné. Královská garda odnášela bezvědomého krále. Hned za nimi šli Allanon a Ander. Procházeli právě středem kaňonu kolem malé studánky stíněné keři, když oheň bránící démonům v pronásledování, zablikal a zhasl.

Elfové se při běhu otáčeli. Malý okamžik byla soutěska volná, ale vzápětí se do ní nahrnuli démoni, kteří ho ve své zoufalé snaze probít se do kaňonu ucpali svými těly. Poté s hukotem zaplavili kaňon a jali se elfy pronásledovat. Ale bylo pozdě, protože hlavní tělo armády se už dostalo na cestu vedoucí k rozštěpu nad propastí a první vojáci jí míjeli. Zadní voje Svobodných jednotek pod vedením Stee Janse zformovali své řady, zatímco Allanon, Ander a zbytky Královské gardy ubíhali poslední metry před východem z kaňonu. Před vstupem na cestu podél propasti se ještě jednou ohlédli, aby zjistili, jaká vzdálenost je od běsů dělí.

Jejich očím se naskytl strašlivý a děsuplný obraz. Démoni jako temná vlna zaplnili kaňon a rozlezli se po celém travnatém dně, od skály ke skále a jejich hnusná pokroucená těla se dole vlnila jako krysy, které se snaží spasit útěkem před povodní. Půda kaňonu úplně zčernala temnými těly plazících se, svíjejících se a třesoucích se běsů. Nebe bylo kropenaté těmi, kteří dokázali létat. Druid a elfové se na ně nevěřícně dívali. Zdálo se, že jejich počet je skutečně nekonečný.

Náhle se obrovský dav démonů, právě u východu z rokliny, rozdělil a mezi temnými stíny běsů se vynořila jakási obrovská šupinatá nestvůra. Temně zelená zvířecí obluda tyčící se před vchodem do soutěsky své druhy několikrát převyšovala. Prodírala se vpřed kaňonem a ty před sebou rozháněla jako mouchy. Elfové vykřikli zděšením. Byl to ohromný drak s hadím tělem, pokrytým ostrými trny a vlastními sekrety, které podpíralo šest těžkopádných sukovitých nohou s ostrými drápy a černými zacuchanými chlupy. Na dlouhém krku trčela deformovaná hlava s ostrými špičatými šupinami a rohy a pátravě se rozhlížela svým jediným zeleným nemrkajícím okem na všechny strany. Jakmile se k jeho nozdrám dostal závan elfí krve, jeho hnusná tlama se hladově otevřela a odkryla několik řad ostrých špičatých zubů. Drak kolem sebe začal neklidně švihat svým ohromným ocasem s ostrými špičatými trny, takže kolem lítaly kusy z mrtvol, které zůstaly v kaňonu. Démoni mu rychle ustupovali z cesty. Monstrózní drak se plazil stále kupředu a pod jeho mohutnou vahou se otřásaly okolní skály.

Allanon stál úplně na samém konci kaňonu a pozoroval blížícího se netvora. O pár okamžiků později se otočil k Anderovi.

„Rychle utíkejte za tuto křižovatku. Rychle!"

Ander byl bledý. „Ale ten drak..."

„...je na vás příliš silný." Druidův hlas zněl podivně ledově. „Udělej, co ti říkám. Draka přenechejte mě."

Ander ustoupil a vydal potřebné rozkazy. Elfí armáda se stáhla až na samý konec průsmyku. Se Stee Jansem po boku se Ander otočil a pozoroval, co se za nimi děje. Allanon zůstal stát úplně sám a díval se dolů do kaňonu. Drak došel až doprostřed kaňonu a drápal se nahoru k průsmyku. Už si všiml druida, osamělé černé postavy, která neutekla spolu s ostatními, a hnal se za ním, aby v něm mohl zadusit jiskru života. Masivní nohy kmitaly jedna vedle druhé a drtily svou vahou kusy skály a půdy pod sebou. Za drakem i po obou stranách se plazili démoni, kteří řičeli v zlostném očekávání a snažili se zůstat v co největší blízkosti svého ďábelského bratra.

Allanon stál pevně na místě, plášť těsně upnutý kolem těla, až dokud se drak nepřiblížil na méně než sto yardů od něho. Potom prudce rozhalil svůj plášť a vymrštil štíhlé ruce nad hlavu směrem k ohavnému monstru. Znovu mu z konečků prstů vystřelil modrý paprsek a zasáhl draka do hlavy a krku. Vzduch se naplnil zápachem spáleného masa. Ale ani to obludu nezpomalilo. Nahnula se na stranu, jako kdyby ji obtěžoval nějaký otravný hmyz a dál se neohroženě sunula vpřeď. Modrý oheň znovu vzplanul, podlomil drakovi přední tlapy a uštědřil mu pořádnou ránu do hrudi. Z drakova slizkého těla se začalo kouřit. Obluda nenávistně zasyčela ostrým a ledovým hlasem, ale postupovala stále vpřed.

Allanon ustoupil dozadu do soutěsky, a co nejrychleji pospíchal na její konec. Potom se znovu otočil. Drak se objevil v dohledu a cpal se do soutěsky za ním. Allanon ho opět zasáhl. Modré plameny vyšlehly v krátkých záblescích. Drak jedovatě syčel a sekal před sebe, rozohněný z toho, že postavu před ním stále nemůže dostihnout. Okolní skály sevřeného průsmyku se otřásaly pod těžkopádnými pohyby draka chvátajícího za druidem. Za jeho zády se ozývaly výkřiky a volání jeho bratří pobízející ho vpřed.

Allanon pomalu couval ze soutěsky k místu, kde se hlavní cesta rozdvojovala. Celý průchod byl zaplněn kouřem a prachem a obrovské, těžkopádné drakovo tělo halil hustý dým. Náhle se z něho vynořil s tlamou lačně rozevřenou. Allanon pevně spojil ruce před sebou a vyslal mohutný proud modrého plamene přímo do drakova slídícího oka. Po tomto zásahu byla drakova hlava v jednom plameni. Tentokrát netvor mohutně zařičel bolestí a zlostí. Jeho tělo se vzepjalo a bylo odhozeno na skalní stěnu, která se po nárazu začala drolit a sypat. V okamžiku se na oslepené monstrum začalo valit ze všech stran kamení. Za chvilku už byla obluda svíjející se bolestí skoro celá zasypaná kusy skály.

Zanedlouho potom se sesunula skoro celá stěna jižního svahu dolů do propasti. Drak, ač oslepen, okamžitě vycítil hrozící nebezpečí, a začal se překotně drát ven ze soutěsky. Těsně za ním se do průsmyku zřítily tuny skal a pohřbily ty, kteří se ho pokoušeli následovat. Opět se zamodral druidův plamen, ale tentokrát se minul účinkem. Drak byl na útok připraven. Trhnul hlavou a tak se zásahu vyhnul. Před ním se krčila temná postava druida. Drak zasyčel zlostí a za ohlušujícího klapání svých zubatých čelistí se hnal za svým nepřítelem. Allanon na nic nečekal a sprintoval zpět, ale ne na širší cestu vpravo od průsmyku, ale na úzkou stezku vinoucí se nad černou rozšklebenou propastí. Drak byl rozzuřený na největší míru a zaslepený šílenstvím, nedbal na to, co je před ním a vydal se za druidem. Tryskem se vymrštil na úzkou římsu a chňapl po postavě, která mu unikala.

Ale římsa náhle zmizela. Pod obrovskou vahou zvířete se skalní převis propadl. V zoufalém snaze se nestvůra ohnala za druidem. Allanon rychle uskočil a běsovy masivní čelisti sklaply jen stopu od jeho hlavy. Pak se drak konečně s šíleným sykotem a řevem sesunul z rozdrcené římsy do temného chřtánu průrvy a zmizel v ní s lavinou země a kamení. Zřítil se do prázdnoty a byl pryč.

Ander Elessedil stál na vzdálenějším konci propasti a pozoroval, jak se Allanon opatrně

pohybuje po zbytcích úzkého chodníčku. Na krátký okamžik se jejich pohledy střetly. Letmý pohled na průsmyk prozradil, že je zavalen tunami skal. Po jeho zkrvavené tváři přelétl trpký úsměv. Démoni už nemají možnost pronásledovat je dál Halysovou zkratkou. Elfové získali malý náskok a čas na to, aby se znovu zformovali a vybudovali nové opevnění.

Otočil se. Za ním ve východu z průsmyku stáli vojáci elfí armády vyhlížející ze stínů skal v naprostém tichu. V jejich tvářích se zračily obavy a nejistota. Elfí princ v nich mohl číst — tolik démonů prošlo Hrází, mnohem víc, než by kdokoli z nich považoval za možné. Ve své snaze zastavit je právě zde v Halysově zkratce zcela selhali. Jak by je mohli zastavit v Sarandanonu?

Beze slova sklopil zrak. Nedokázal jim odpovědět. Přál si, aby to dokázal alespoň někdo jiný.

Kapitola 31

Armáda vracející se z Halysovy zkratky byla deprimovaná a zostuzená porážkou, kterou utrpěla. Šokoval ji počet jejích mrtvých a zraněných. Mrtví, kteří zůstali při útěku zapomenuti v průsmyku, nebudou moci spočinout v půdě, která jim dala život. Zranění nenacházejí úlevu od mučivých bolestí jejich ran zanícených jedem démoních pařátů a tesáků. Jejich nesnesitelné sténání a výkřiky se nesly poledním klidem. Ostatní vojáci pochodující na jih podél hradby skal Hraničního pasu nenacházeli klid v myšlenkách na události dnešního dne a ani ve dnech, které je ještě určitě čekají. V poledne, když se jim slunce začalo opírat do tváří, jim vyschlo v ústech a jejich myšlenky se začaly vracet s ještě větší hořkostí.

V čele jel Ander Elessedil, který se nepovažoval za vůdce, ale spíše za oběť souhry nešťastných náhod, a jeho myšlenky byly taktéž temné. V duchu si přál, aby už bylo po všem, aby se jeho otec probral z bezvědomí a jeho bratr se už konečně vrátil. V rukou stále svíral sukovitou větev Ellcrys a připadal si jako blázen. Nic z toho, co se stalo, se nikdy nemělo stát! Věděl však, že roli, do které byl tak nečekaně a krutě uvržen, musí ještě nějaký čas hrát. Alespoň do té doby, než jejich armáda dorazí až k Zakázanému tahu. Milostivě doufal, že tam to pro něj všechno skončí.

Sklouzl pohledem k Allanonovi. Druid jel tiše vedle něho, temný a tajemný v záhybech svého pláště, byl ve svých myšlenkách před Anderem uzavřen. Během jejich dlouhého pochodu promluvil jen jednou.

„Už chápu, proč nás nechali dojít až tak daleko," řekl a jeho hlas byl tichý, když tak nečekaně promluvil. „Chtěli, abychom zůstali uvězněni mezi těmito horami."

„Mezi těmito horami?" zeptal se pochybovačně Ander.

„Ano, elfí princi, přesně tak," odpověděl mu ledově druid. „Věděli, že je v tomto počtu nemáme šanci zastavit. Nechali nás, abychom se sami uvrhli do pasti."

Náhle se na obzoru objevila osamocená silueta jezdce. Uháněl tryskem po planině směrem k pochodujícím elfům a jeho kůň byl k smrti uštván. Ander pozvedl větev Ellcrys a armáda se zastavila. S Allanonem po boku vyjeli jezdci vstříc. Rozcuchaný a prachem pokrytý jezdec před nimi zarazil svého koně. Ander v něm okamžitě poznal osobního posla svého bratra.

„Flyne," vyslovil jeho jméno na pozdrav.

Posel zaváhal a přelétl očima řady bojovníků za nimi. „Přijel jsem předat zprávu králi..." promluvil.

„Předej svůj vzkaz princi," přerušil ho neomaleně Allanon.

„Můj pane," pozdravil Flyn a jeho tvář o poznání zbělela. Náhle se mu oči zalily slzami. „Můj pane..." zkusil to znovu, ale hlas se mu zlomil a nemohl pokračovat dál.

Ander seskočil z koně a pokynul Flynovi, aby ho následoval. Beze slova obejmul vyděšeného posla kolem ramen a odvedl ho několik kroků stranou, aby si mohli promluvit o samotě. Potom se mladému elfovi podíval přímo do tváře.

„A teď mi hezky pomalu vyřiď svůj vzkaz."

Flyn přikývl a jeho tvář se napjala. „Můj pane, dostal jsem příkaz, abych vyřídil králi, že princ Arion padl. Můj pane... je mrtvý."

Ander pomalu zakroutil hlavou. „Mrtvý?" Měl pocit, že to ani neřekl on. „Jak může být mrtvý? *Nemůže* být mrtvý!"

„Byli jsme přepadeni za svítání, můj pane," plakal otevřeně mladík. „Démoni... bylo jich tam tolik. Vytlačili nás z průsmyku. Přemohli nás. Válečná standarta padla k zemi... a když se ji princ Arion pokoušel znovu pozvednout, vrhli se Démoni na něj a..."

Ander prudce zvedl ruku, aby zastavil příval bolestných slov. Nechtěl slyšet, co bylo dál.

Nemohla to být pravda, určitě je to jen zlý sen. Sklouzl pohledem k Allanonovi a ten se právě podíval jeho směrem. Allanon to věděl.

„Máme tělo mého bratra?" přinutil se Ander k otázce.

„Ano, můj Pane."

„Chci ho vidět."

Flyn tiše přikývl. „Můj pane, ještě něco." Ander se k němu otočil a vyčkával. „Můj pane, Ostroh je ztracena, ale velitel Pindanon věří, že bychom ji mohli znovu získat. Žádá o pomocné jezdectvo, které by přijelo přes planinu sousedící se soutěskou, abychom..."

„Ne!" Přerušil ho Ander prudce a jeho hlas byl náhle důrazný. Stěží se ovládl. „Ne, Flyne! Vyřiď veliteli Pindanonovi, že se musí okamžitě stáhnout a vrátit do Sarandanonu."

Elf jen těžce polknul a spěšně se podíval na Allanona. „Promiňte, můj pane, ale dostal jsem příkaz, abych o tom mluvil pouze s králem. Velitel se bude ptát..."

Ander pochopil. „Vyřiď veliteli, že můj otec byl raněn." Flyn zbledl ještě víc a Ander se zhluboka nadechl. „Vyřiď Kaelovi Pindanonovi, že elfí armádě teď velím já a že se na můj rozkaz musí stáhnout! Vezmi si čerstvého koně, Flyne, a pospěš zpátky. Šťastnou cestu, posle!"

Flyn zasalutoval a kvapně odešel. Ander zůstal o samotě, díval se přes pustou planinu a začala jím pronikat podivná tíseň, nad tím, že již nikdy nebude moci překlenout tu ohromnou propast, která ho oddělovala od Ariona. Arion byl provždy ztracený.

Otočen k Allanonovi zády, se tiše rozplakal.

Do údolí Sarandanonu pomalu vklouzl soumrak a jeho stíny se prodlužovaly až k Zakázanému tahu, kde tábořila elfí armáda. V hlavním stanu ležel Eventin Elessedil v hlubokém bezvědomí a jeho dech by! pomalý a mělký. Ander seděl sám vedle jeho lůžka a beze slova jej pozoroval. V duchu si vroucně přál, aby se jeho otec znovu probral. Až dokud král nenabude vědomí, nedalo se zjistit, jak jsou vážná jeho další zranění. Už to byl starý muž a Ander se bál o jeho život.

Bezmyšlenkovitě vzal ruku svého otce do své a pohladil ji. Ale starcova ruka byla bezvládná. Starý muž se ani nepohnul. Ander jeho ruku krátce podržel, potom ji opatrně položil a znaveně se opřel.

„Otče," zašeptal skoro sám pro sebe.

Potom vstal a rozrušen odstoupil od postele. Jak se to jen mohlo stát — jeho otec byl vážně zraněn, jeho bratr zabit a on sám se stal vůdcem elfů — jak se to jen mohlo stát? Bylo to šílenství, kterému se vzpíral uvěřit. Jistě, vždycky tu existovala možnost, že jeho otec i bratr budou pryč, a on jako poslední Elessedil bude muset vládnout, ale ta pravděpodobnost byla absurdní. Nikdo ve skutečnosti nevěřil tomu, že by se to mohlo stát, nejméně ze všech on sám. Napadlo ho, jak velmi špatně je na tuto úlohu připraven. Pro svého otce a bratra nikdy nebyl ničím víc, než jen pomocníkem, který jedná jejich jménem v jejich nepřítomnosti. Jim bylo souzeno vládnout elfímu rodu, bylo to jejich přání, jejich úděl — ne jeho. Ale teď...

Potřásl unaveně hlavou. Teď musí vládnout on, aspoň po nějaký čas. Musí vést tuto armádu stejně dobře, jako předtím jeho otec. Musí ubránit Sarandanon a najít způsob, jak zastavit démony. Halysova zkratka elfům názorně předvedla, jak bude tento úkol nesmírně těžký. Moc dobře věděli, že kdyby soutěsku Halysovy zkratky při souboji Allanona s drakem nezasypalo kamení, démoni by je určitě dostihli a do posledního muže pobili. Nejdůležitější tedy bylo, aby dal svým elfům důvod věřit, že se to nebude opakovat zde v Zakázaném tahu, i když ztratili krále i jeho prvorozeného syna. Musí jim dát zkrátka naději.

Znovu se posadil vedle lůžka, na kterém spočíval jeho otec. Kael Pindanon mu určitě pomůže, protože to byl veterán z mnoha válek a zkušený voják. Ale jak? Věděl, že Pindanon se na něj zlobí, protože mu rozkázal, aby se stáhl ze soutěsky v Hraničním pasu. Pindanon se ještě nevrátil, protože zůstával pozadu v zadních liniích elfího jezdectva, se kterým se snažil zpomalit postup hord démonů směrem k Sarandanonu. Ale

zlověstné předzvěsti jeho nelibosti již skrze některé poznámky Pindanonových důstojníků dolehly k Anderovým uším. Až přijede, postaví se Anderovi přímo. Ander věděl, že bude žádat, aby mu bylo svěřeno velení nad celým vojskem. Znovu potřásl hlavou. Bylo by to tak snadné předat Pindanonovi velení celé armády a zbavit se tak na jeho úkor zodpovědnosti za obranu elfí domoviny. Možná, že by to měl udělat, ale cosi v jeho nitru se tak jednoduchému řešení vzpíralo. Cítil, že by měl být ve zbavování se povinností, které náležely jenom jemu, velice opatrný.

„Co bys asi udělal ty?" zeptal se tiše svého otce, i když věděl, že od něj žádnou odpověď nedostane, ačkoli by ji potřeboval.

Minuty plynuly a soumrak temněl.

Konečně se u vchodu do stanu objevil Dardan. „Právě se vrátil velitel Pindanon," oznámil mu. „Žádá vás o rozhovor."

Ander přikývl a v duchu zapřemýšlel, kam se asi poděl Allanon. Od té doby, co sem dorazili, druida nikde nezahlédl. Ale setkání s Pindanonem byl jeho vlastní problém. Vyskočil na nohy, ale náhle si vzpomněl na větev Ellcrys ležící vedle lůžka jeho otce. Oběma rukama ji zdvihl ze země. Na okamžik zaváhal a podíval se dolů na starého muže, který ležel hned u jeho nohou.

„Dobře odpočívej," zašeptal nakonec, otočil se a vykročil ven z místnosti.

Pindanon na něj čekal v předpokoji. Velitelovu zbroj pokrýval prach a krev a jeho tvář při pohledu na přicházejícího elfího princem planula hněvem.

„Proč jsi mi poručil stáhnout se, Andere?" vyštěkl na něj.

Andera to však nevyvedlo z míry. „Uklidni se, veliteli. Vedle leží král."

Pindanon se na chvíli odmlčel a zkoumavě si prince prohlížel. Potom se, již mnohem tišeji, zeptal: „Jak mu je?"

„Spí," odpověděl Ander chladně. „Jak zněla tvá otázka?"

Pindanon se napřímil. „Proč jsem dostal rozkaz k ústupu? Mohl jsem znovu získat ztracenou Ostroh! Mohli jsme udržet Hraniční pas, přesně tak, jak to chtěl tvůj otec!"

„Můj otec si přál, abychom si udrželi Hraniční pas tak dlouho, jak to jen bude možné," odpověděl klidně Ander s očima pevně upřenýma na Pindanona. „V situaci, kdy byl raněn můj otec, bratr padl a ztratili jsme Halysovu zkratku, to už déle nebylo možné. Byli jsme vytlačeni z Halysovy zkratky, stejně jako vy z Ostrohu." Pindanon se naježil, ale Ander to přehlédl. „Kdybych chtěl znovu získat Ostroh, musel bych s celou armádou unikající z prohrané bitvy spěšně pochodovat na sever při vědomí toho, že se ihned vrhne do nového boje. Kdyby byly naše spojené síly i tentokrát poraženy, museli bychom podstoupit další vyčerpávající pochod do Sarandanonu jen s malou šancí na odpočinek před nutnou bitvou o obranu údolí. A co je nejhorší, ve všech bitvách, které vedeme v průsmycích Hraničního pasu, se musíme obejít bez elfího jezdectva. Abychom mohli obstát v dalším střetnutí s démony, musíme využít naši celou sílu. Právě proto jsem ti, veliteli, poručil, abys ses z průsmyku stáhl."

Pindanon pomalu zakroutil hlavou. „Nejsi zkušený voják, můj princi, nemáš právo vydávat tak důležitá rozhodnutí jako je toto bez předchozí konzultace s velitelem armády. Nebýt mé věrnosti tvému otci..."

Ander prudce zvedl hlavu. „Neodvažuj se tu větu dokončit, veliteli!"

Jeho pohled sklouzl ke vstupnímu závěsu stanu, který se rozvlnil a dovnitř vstoupil Allanon spolu se Stee Jansem. Allanonův příchod nebyl ničím neočekávaným, ale Andera překvapilo, že s sebou přivedl velitele legionu Svobodných jednotek. Hraničář mu kývnul na pozdrav, ale nepromluvil.

Ander se znovu obrátil k Pindanonovi. „V každém případě, naše záležitost je vyřízená. Teď bychom se raději měli zabývat věcmi, které leží před námi. Kolik máme ještě času, než nás démoni dostihnou?"

„Den, možná dva," odpověděl rázně Pindanon. „Musí si odpočinout, přeskupit."

Allanon zvedl své černé oči. „Dorazí zítra za svítání."

Chvilku bylo ticho. „Jsi si tím jist?" zeptal se Ander tiše.

„Jsou tak vybičováni, že nepotřebují spát. Dorazí za svítání."

Pindanon si odplivl na hliněnou podlahu stanu.

„Potom tedy musíme rozhodnout ihned, jakým způsobem je zastavíme, až dorazí," prohlásil Ander a pohrával si se stříbrnou větví Ellcrys.

„To je prosté," vybuchl netrpělivě Pindanon. „Musíme bránit Zakázaný tah, uzavřít ho. Zastavíme je v úžinách ještě než se dostanou do údolí."

Ander se zhluboka nadechl. „Přesně to jsme zkoušeli v Halysově zkratce. Bez úspěchu. Démoni nás vytlačili hrubou silou své převahy. Není důvodu věřit tomu, že se nám i tentokrát nepovede stejně."

„Existuje spousta důvodů," stál si na svém Pindanon. „Naše síla už totiž není rozdvojená, jako byla předtím v Hraničním pasu. Ani démoni nebudou čerství a odpočatí po dlouhé cestě z rovin. Naše jízda nás podpoří právě tam, kde to v Ostrohu nebylo možné. Je to jiná situace, to slibuji. Tentokrát bude výsledek úplně jiný!"

Ander mrkl na Allanona, ale ten neříkal nic. Pindanon k němu přistoupil o krok blíž.

„Andere, předej mi velení místo svého otce! Nech mě, abych zformoval obranné řady tak, jak by je zformoval on. Elfové dokáží Zakázaný tah proti běsům udržet, ať jsou jejich síly sebevětší. Tvůj otec a já dobře víme..."

„Veliteli!" Promluvil elfí princ mírným, ale rozhodným hlasem. „Viděl jsem při bitvě v Halysově zkratce, co démoni dokážou. Viděl jsem, co udělali naší obranné linii, i přesto, že si byl můj otec jistý, že se nám ji podaří udržet. Nepřítel, proti kterému stojíme, není jen tak obyčejný. Nenávidí elfy až za hranici šílenství. Tahle sžírající nenávist je štve proti nám, smrt pro ně nic neznamená. Můžeme říci totéž i o nás, pro které je život tak vzácný? Myslím, že ne. Chceme-li z tohoto střetnutí vyjít se zdravou kůží, musíme použít něco víc než jen běžnou taktiku."

Koutkem oka zachytil, jak Allanon krátce přikývl.

Ale Pindanon vyprskl. „Postrádáš víru, můj mladý princi. Tvůj otec by nikdy tak zbrkle..."

Ander mu skočil do řeči. „Můj otec tady není, a i kdyby tady byl, určitě by k tobě promluvil stejně jako já. Potřebujeme rozumné návrhy, veliteli, ne dohady."

Pindanon zrudl až ke kořínkům vlasů. Potom se prudce otočil k Allanonovi. „A co tenhle? Ten nemá co říct? Nemá žádné návrhy na to, jak ty prokleté démony zastavit?"

Allanonova temná tvář zůstala netečná. „Nemůžeš je zastavit, veliteli, můžeš je jenom zpomalit."

„Zpomalit?"

„Zpomalit je na tak dlouho, aby ten, kdo nese semeno Ellcrys získal dostatek času k nalezení Krvavého ohně a návratu zpět."

„Už je to tady zase!" ušklíbl se Pindanon. „Náš osud je v rukou té dívky! Druide, nevěřím v legendy starého světa. Má-li být Západní země zachráněna, stane se tak díky odvaze mužů ve zbrani — díky schopnostem a zkušenostem jejích vojáků. Démoni umírají stejně jako všechny bytosti z masa a kostí!"

„Například elfové." odvětil temně druid.

Znovu se rozhostilo hluboké ticho. Pindanon se odvrátil od ostatních, zlostně si složil ruce za záda a přecházel sem a tam. Za krátký okamžik se k nim zase vrátil. „Tak postavíme se jim v Zakázaném tahu nebo ne, princi Andere? Pokud vím, padl tady jen jediný návrh a sice můj!"

Ander váhal a doufal, že konečně promluví Allanon. Ale místo toho vystoupil Stee Jans a svým chraplavým hlasem prolomil tíživé ticho.

„Mohu promluvit, můj pane?"

Ander skoro úplně zapomněl, že tam s nimi je i bodrý velitel legionu Svobodných jednotek. Pohlédl na vysokého muže a přikývl.

„Můj pane, Svobodné jednotky už musely mnohokrát čelit tak velké přesile nepřátel při

mnoha různých příležitostech při službě v pohraničí. Přičítáme si ke cti, že i když naši protivníci byli většinou mnohokrát silnější a v mnohem větším počtu, byli jsme to právě my, kdo přežili a oni zůstali ležet mrtví. Dostali jsme pár těžkých lekcí, můj pane. Rád bych tedy nabídl jedno osvědčené řešení. Vychází z toho, že nesmíme vytvořit jedinou stabilní obrannou linii, ve které by nás svým několikanásobným počtem mohli nepřátelé snadno rozdrtit. Poznali jsme, že je mnohem výhodnější rozložit obranou frontu do několika skupin a pohyblivých linií přesouvajících se v průběhu bitvy. Tyto linie postupně útočí a ustupují a vedou tak nepřítele hned jedním, hned druhým směrem. Protivníka napadají vždy křídla, v okamžiku, kdy se snaží odvrátit předchozí útok. Zaútočí a pak se okamžitě stáhnou mimo jeho dosah."

Pindanon se ušklíbl. „Potom tedy neztratíte, ani si nezískáte žádné pozice, veliteli."

Stee Jans se k němu otočil. „Když je nepřítel ve své snaze vás dostihnout odveden dostatečně daleko a jeho linie jsou prořídlé a rozdrobené, pak se linie na obou stranách uzavřou a nepřítel je doražen. Nějak takhle."

Zvedl ruce do velkého 'V', a potom je s hlasitým tlesknutím srazil k sobě. "Nikdo se údivem nezmohl ani na slovo.

„No, nevím," zamumlal nejistě Pindanon.

„Jak bys bránil Zakázaný tah?" zatlačil Ander.

„Použil bych variaci toho, co jsem právě popsal," odpověděl Stee Jans. „Lučištníci na svazích Kensrowe nad ústím Zakázaného tahu budou napadat čelo útočící armády. Před soutěskou zaujmou pozice pěší vojáci, jako by ji chtěli bránit stejně jako Halysovu zkratku. Až démoni zaútočí, obranná linie chvíli vydrží, ale pak se otevře. Necháme je prolomit a dáme jim nějakého zajíce, jezdeckou četu, za kterou se poženou jako pominutí.

V okamžiku, kdy se jejich řady roztáhnou a obnaží se tak jejich křídla, sevřeme je z obou stran. Musí to být rychlé, ještě než se stihnou stáhnout či doplnit řady. V bezpečné vzdálenosti je udržíme kopími. Démoni nemají naše zbraně. Budeme-li si je udržovat od těla, nemohou nám nijak ublížit. Když zničíme první vlnu, necháme našeho zajíce, aby znovu proběhl. Zavede je zase opačným směrem. Tím je vyvede z rovnováhy. Ostatní se zaměří na jejich křídla."

Tím skončil. Elfové si ho zamyšleně prohlíželi. Pindanon se zamračil.

„A kdopak nám sehraje zajíce?"

Stee Jans se trpce usmál. „Kdo asi, veliteli?"

Pindanon pokrčil rameny. Také Ander se na něj tázavě zadíval.

„Možná, že by to mohlo vyjít," připustil starý bojovník nabručeně. „Tedy, bude-li ten zajíc dost dobrý."

„Zajíc zná pár dobrých triků," odpověděl mu Stee Jans. „Také proto je stále ještě naživu po tolika honech."

Ander se podíval, co tomu říká Allanon. Druid přikývl.

„Tak a máme plán na obranu Sarandanonu," oznámil elfí princ. Potřásl si rukou s Pindanonem, a poté i s Železným mužem. „Pojďme si nyní podrobně ujasnit, jak to bude fungovat."

Pozdě v noci, když už bylo všechno pečlivě připraveno pro zítřejší bitvu a Ander Elessedil zůstal sám, přišlo mu na mysl, jaké měl vlastně štěstí, že se jeho setkání s Pindanonem zúčastnil i Stee Jans. Ale v tom okamžiku mu došlo, že to snad ani nebyla tak velká náhoda, jako spíš prozíravost tajuplného temného poutníka, kterého znali pod jménem Allanon.

Kapitola 32

Ariona Elessedila pohřbili s prvními ranními paprsky slunce. Na jeho poslední cestě ho doprovodil jeho bratr, Pindanon a čtyři desítky mužů Královské gardy, tradičně za zrodu nového dne, který pro ně byl symbolem nového začátku. Pohřeb proběhl v naprostém tichu ve stínu útesů mezi duby v blízkosti Zakázaného tahu. Na západ od tohoto místa bylo jezero Innisbore a na východ pláně zeleného údolí Sarandanonu. Tady spočinul k poslednímu odpočinku prvorozený syn Eventina Elessedila. Jeho tělo bylo navráceno zemi, která mu dala život a jeho duch se stal znovu svobodným.

Nenechali tam žádný náhrobní kámen ani nápis, že právě tady na tomto místě spočívá korunní princ, protože Allanon je varoval, že v řadách démonů jsou i takoví, kteří pátrají po podobných místech a mrtvoly olupují. Nezazněly žádné oslavné písně, ani slova chvály, žádné květiny nebyly položeny — nic, co by prozrazovalo, že Arion Elessedil vůbec žil. Po Eventinově prvorozeném synovi nezbylo nic než vzpomínky. Ander si všiml, že oči všech, kteří se shromáždili k tomuto skromnému obřadu, byly zality upřímnými slzami. Cítil, že vzpomínky postačí.

Za necelou hodinu zaútočili démoni na obránce Zakázaného tahu. Jako obrovská černá vlna se valili směrem od severních svahů a jejich výkřiky a vytí protínaly klid a mír počínajícího rána. Byli stejně zuřiví jako v Halysově zkratce, masa pokroucených těl, která se hnala kupředu jako nespoutané vody povodně.

Na spodním okraji Zakázaného tahu čekaly elfí jednotky. Řady kopiníků a mužů s oštěpy stály pevně vedle sebe, ramena přitisknuta k sobě, zbraně připraveny k boji. Jakmile se nejpřednějším řadám démonů podařilo dostat se až k nim, elfí lukostřelci začali svou palbu zhora ze svahů Kensrowe a za krátký okamžik byl vzduch plný okřídlených šípů. Démoni se křečovitě svíjeli a mrtví či zranění padali pod nohy těm, kteří právě přicházeli. Jedna vlna černých šípů za druhou trhala jejich řady, stovky běsů umíraly za běhu.

Nakonec ale přece jenom dorazili až k čekajícím jednotkám a střetli se s nimi za ohlušujícího kvílení těch, kteří byli nabodnuti na ostré hroty kopí. Útok zakolísal a byl úspěšně odražen. Ale následoval druhý. Davy znetvořených démonů se hnaly svými tesáky a pařáty proti pevně semknutým liniím elfů. Znovu byli odraženi. Půda pod nohama elfích obránců byla poseta mrtvými a umírajícími těly nepřátel. Ale přesto se hordy běsů valily stále vpřed a nakonec se elfí linie zavlnila a prolomila. Celý její střed odpadl. Do vzniklé mezery se okamžitě nacpaly řady démonů a probíjely se, běžely a škrábaly se vzhůru do soutěsky.

Téměř okamžitě se střetli s oddílem jezdců v šedých pláštích s karmínovým lemováním, v jehož čele jel dlouhý zjizvený muž na obrovském grošákovi v modrém. Jezdci bleskově napadli čelo temného útoku připraveným kopím. Náhle se otočili do údolí a uháněli pryč. Šedorudé pláště vlály na jejich skloněných postavách, když uháněli tryskem pryč. Démoni se za nimi vyřítili jako posedlí. Za okamžik se jezdci velikým obloukem obrátili, znovu napadli své pronásledovatele kopími a obrátili se ihned na útěk. Pološílení běsi vyli vztekem a hnali se dále za nimi.

Náhle se však šedí jezdci zastavili a bleskově vytvořili semknutou řadu bránící démonům v cestě vpřed. Muž se zjizvenou tváří prudce zvedl paži. Démoni už dávno nebyli chráněni sevřenou černou masou, ale byli rozptýleni po celé pláni, stovky yardů od ústí Zakázaného tahu. Démoni, kterým se podařilo prolomit elfí obrannou linii, se kolem sebe divoce rozhlíželi a konečně si uvědomili, co se vlastně děje. Po obou stranách se na obzoru objevily linie elfího jezdectva a ti je hnali před sebou jako dobytek. Průlom v první

obranné linii za nimi uzavírala vysoká černá postava v dlouhém plášti, která stála se vztyčenými pažemi na svazích Kensrowe a z konečků prstů vystřelovala modré paprsky odrážející démony, snažící se proniknout do Zakázaného tahu. Ti, kteří zůstali v pasti, zoufale hledali jak by se dostali s mocného sevření. Ale elfové je rychle obklíčili a rozprášili meči a kopími černá těla, která se po nich sápala. V několika okamžicích byl zlikvidován celý útok démonů. Po celé délce Zakázaného tahu zazněl vítězný pokřik.

Ale ještě nebyl konec. Bitva pokračovala po celý zbytek rána a počínající odpoledne. Démoni stále znovu útočili jako pominutí na elfí linii bránící jim v průchodu Zakázaným tahem. Stále znovu se jim dařilo ji prolomit. Probili se mezi lučištníky i druidovým ohněm, proběhli mezi kopiníky a oštěpaři a střetli se s muži v šedých pláštích z legionu Svobodných jednotek. Vydráždění a vzteklí se vydávali na divokou honičku. Jako pominutí se hnali za jezdci, někdy až k břehům Innisbore, jindy zase ke svahům Kensrowe či k údolí Sarandanonu. Když už se zdálo, že se jim podařilo prchající jezdce dohonit, zjistili, že jsou ze všech stran obklíčeni elfími jezdci a jejich vlastní řady jsou prořídlé a nechráněné. Jejich bezhlavá víra je odnesla daleko od svých bratří bojujících stále v Zakázaném tahu. Vzteky bez sebe se pak vrhali na své elfí nepřátele, ale nebylo úniku. Elfové je smetli a znovu formovali své linie na úpatí Zakázaného tahu.

Jednou se démonům podařilo vyšplhat na svah Kensrowe, neboť se domnívali, že by tím mohli zlikvidovat nenáviděné lučištníky. Ale ti, jako by něco podobného očekávali, byli ukryti hluboko pod příkrovem skal, takže všechny běsy, kteří podlehli pokušení dostat se až k nim, rozstříleli na kousky. Přímo v jejich středu stál černý muž, z jehož rukou tryskal modrý oheň a jehož síla pomáhala elfům, kteří zápasili dole pod ním v průsmyku. Snad všechny druhy démonů se zoufale snažily prodrat až k němu — démoni, kteří se plazili po zemi, i ti, kteří létali, či kteří lezli po skalách jako mouchy. Ale nikomu z nich se to nepodařilo, všichni zahynuli.

Při jednom z útoku démoni prolomili elfí linie v místech hraničících s břehem Innisbore a tlačili vojáky zpět přes celý Zakázaný tah. Stovky útočníků tak dostaly možnost probít se mezi zvětralými horami až do údolí za nimi. Na okamžik se zdálo, že se elfí obranná linie definitivně prolomila. Ale zoufalým úsilím spojených křídel jezdectva se podařilo zatlačit démony do vod Innisbore. Znovu se běsům nepodařilo zformovat své řady, ale roztáhli se podél břehu s jezerem v zádech. Jejich protiútok byl rozdroben a skončil na kopích elfů. Průlom v obranné linii se opět uzavřel.

V bezhlavých zuřivých útocích v Zakázaném tahu toho odpoledne zahynuly tisíce démonů. Bez ustání útočili a valili se údolím ve své zaslepené honbě k útesům, s odhodlaností lumíků nedbajících zkázy, která je čeká. Elfové a hraničáři však také umírali ve snaze zabránit šíleným pokusům o průnik do Sarandanonu. Toho dne se však porážka, která je potkala v Halysově zkratce, neopakovala. Zas a znovu odráželi útoky démonů a ničili jejich čelní řady dříve, než se jim podařilo spojit se s davy, které se probily za nimi.

V půli odpoledne se nepřátelští běsi odhodlali k závěrečnému útoku. Srotili se před ústím Zakázaného tahu a vrhli se proti pevně semknuté jednotce elfů, zatlačili ji zpět díky své několikanásobné přesile a rozmetali ji do všech stran. V místech, kde se semknuté šiky obránců narušily, jich proniklo příliš mnoho a náhle již nezbýval čas na dříve tak dobře fungující bojovou taktiku, na jejich kličky a parády. Elfové podnikli protiútok, do její středu se řítilo. Jejich meče a oštěpy se zatínaly clo hloubi klubka zmítajících se černých pokroucených těl. Údolím se za řevu lidí a koní hnal zbytek jezdectva. Rady bojovníků se zoufale prohýbaly na jednu i druhou stranu, ale nakonec silný tlak démonů povolil a s mohutným vrčením a vzteklými výkřiky se dali na útěk. Tentokrát už se neobrátili. Šli dál a šlapali po mrtvých a umírajících tělech svých bratří. Odbelhali, odplazili a vyškrabali se do hor, odkud přišli, dokud nezůstal Zakázaný tah naprosto prázdný.

Elfové sledovali ustupující černá těla nepřátel s mírnou nedůvěrou. Pozorovali, jak poslední z nich mizí z dohledu v zákrutách hor a zvolna umlkají zvuky jejich zběsilého úprku. Elfové se rozhlédli kolem a ihned jim došlo, jak ohromný byl zápas, který právě

vítězně vybojovali. Tisíce rozsápaných temných těl ležely všude po celé délce travnatých plání od východního okraje Zakázaného tahu a Kensrowe, až k písčitým břehům jezera Innisbore. Všude se válela mrtvá a polámaná těla. Samotný Zakázaný tah byl doslova zaplněn tlustou vrstvou bezduchých, tmavých těl běsů. Elfové se zděsili. Zdálo se, že život pro démony naprosto nic neznamenal, jakoby smrt vyhledávali. Pátrali po tvářích svých přátel a kamarádů. Náhle se vrhali jeden k druhému, plácali se po ramenou a objímali se a s úlevou děkovali za to, že se jim nějakým zázrakem podařilo přežít tak strašnou řež.

U ústí Zakázaného tahu našel Ander Elessedil Kaela Pindanona a radostně starého veterána objímal. Z hrdel jejich krajanů se draly radostné výkřiky, uvědomili si totiž, že pro dnešní den se stali vítězi. Stee Jans vzpřímeně klusal v čele legionu Svobodných jednotek a hraničáři se přidali k rozradostnělým elfům, svá kopí pozdravně vztyčena k nebi. Po celé délce Sarandanonu se ozývaly bujaré výkřiky vítězství, které ozvěna odnášela až daleko za jeho hranice.

Jenom Allanon se neúčastnil veselí. Stál osamělý na svahu Kensrowe, svou temnou tvář obrácenu na sever ke svahům, za kterými tak rychle a nečekaně démoni zmizeli. Ptal se sám sebe, jak je možné, že obětovali své životy tak lacino, a ještě radši by věděl, jak je možné, že v průběhu celého toho krveprolití ani jednou nezahlédl toho, kterého nazývají Dagda Mor.

Odpoledne rychle vystřídal soumrak a po něm se rozhostila noc, které už pomalu ubývalo. U vchodu do Zakázaného tahu stála znovu sešikovaná západozemská armáda a vyčkávala nový útok démonů. Ale ti nepřicházeli. Neobjevili se ani zrána, i když na ně byli elfové i hraničáři plně připraveni. Ranní hodiny pomalu uplývaly jedna za druhou a mezi řadami obránců se začínal zvyšovat neklid a nervozita.

Kolem poledne, když se stále nic nedělo, Ander vyhledal Allanona, protože si myslel, že by mu možná druid mohl podat nějaké rozumné vysvětlení toho, co se děje. Vyšplhal se nahoru po svahu Kensrowe až k místu, kde pod stínem převisu držel Allanon osamělou hlídku. Skryt v jeho stínu vyhlížel napříč přes Sarandanon. Od včerejšího dne, kdy Allanon odešel do hor, s ním ještě princ nepromluvil, stejně jako nikdo jiný. Všichni byli tak uchváceni vírem oslav a veselí nad vítězstvím elfů, že si nikdo druidova odchodu nevšiml. Ale všichni už si zvykli na to, že druid přicházel, zůstával s nimi, a potom zase odcházel bez jediného vysvětlení. Ale nyní, když se k němu blížil, přemýšlel, co asi Allanona vede k tomu, že právě teď prodlévá o samotě.

Odpovědi se mu dostalo v okamžiku, kdy k němu druid otočil svoji tvář. Allanonova tvář, dříve tak temná, byla popelavě bílá. Brázdily ji vrásky, které ji dodávaly unaveného a mdlého vzezření a v jeho pichlavých očích se zračilo zamyšlení. Ander se zarazil a překvapeně si druida prohlížel.

Na jeho vytřeštěný pohled se Allanon pousmál. „Něco tě znepokojuje, elfí princi?"

Ander sebou trhl. „Ne, já... jenom, že... Allanone, vypadáš nějak..."

Druid pokrčil rameny. „Všichni musíme platit za to, jakým způsobem se chováme ke svým tělům. Je to jeden z přírodních zákonů, i když na něj tak rádi zapomínáme. Dokonce i druid se musí podrobit zákonitostem přírody." Odmlčel se. „Pochopil jsi, co jsem tím myslel?"

Ander se na něj nejistě podíval. „To ti způsobují ta kouzla?"

Allanon přikývl. „Kouzla ze svého uživatele vysávají život — tedy životní sílu a energii. Něco z toho, co kouzlením ztratím, mohu ještě obnovit, ale takové zotavení trvá velmi dlouho. A bolí..."

Věta zanikla nedokončena. Ander náhle ucítil nepříjemné mrazení v zádech.

„Allanone, ty jsi snad ztratil svou moc?"

Mužova hlava ukrytá pod kápí se zvedla. „Kouzlo nemizí, dokud jeho uživatel žije. Ale existují samozřejmě hranice, které nelze překračovat, a ty se v průběhu času snižují. To víš, elfí princi, všichni stárneme."

„Ty také?" zeptal se tiše Ander.

Druidovy oči se zakalily. Allanon náhle změnil téma rozhovoru. „Co tě ke mně přivádí?"

Anderovi chvíli trvalo, než se ve svých myšlenkách vrátil znovu na začátek. „Přišel jsem se zeptat, proč démoni neútočí."

Druid se podíval stranou. „Protože ještě nejsou připraveni." Na krátký okamžik se odmlčel, ale potom znovu pozvedl svůj zrak. „Nevykládej si to špatně, určitě zase přijdou. Mají jenom zpoždění a to má jistě nějaký důvod. Ten, který je vede, říká si Dagda Mor, nikdy nedělá nic bez rozmyslu." Naklonil se mírně dopředu. „Uvědom si, že právě Dagda Mor včera nebyl mezi těmi, kteří na nás zaútočili."

Ander se starostlivě zamračil. „A kde potom byl?"

Allanon jen zatřásl hlavou. „Spíš bychom se měli zeptat, kde je právě teď!" Dlouze se na Andera zadíval, a potom se ještě pečlivěji zahalil do svého černého pláště. „Uvažoval jsem o tom, že by možná bylo rozumné poslat stopaře na sever nad Kensrowe a na jih pod Innisbore, abychom se ujistili o tom, že nás démoni nechtějí obklíčit."

Nastal okamžik hlubokého ticha. „Ty si myslíš, že je démonů dost na to, aby se jim to mohlo podařit?" zeptal se nakonec Ander a pomyslel na tisíce černých pokroucených bytostí, které se proti nim včera vrhaly v Zakázaném tahu.

Allanon se jen trpce ušklíbl. „Dost démonů." Potom se k němu otočil zády. „A teď mě nech o samotě, elfí princi."

Ander znovu sešel z Kensrowe dolů a hlavou se mu honily divoké myšlenky. Hned jak se vrátil k vojsku, vyslal do obou směrů stopaře a vyčkávání pokračovalo. Ráno se přehouplo do odpoledne a odpoledne zase do večera. Po tmavnoucím nebi se honily těžké mraky a stíny se pomalu prodlužovaly, až nastala úplně černá noc.

Přesto démoni stále nepřicházeli.

Už byla skoro půlnoc, když nový útok konečně přišel. Byl tak nečekaný a náhlý, že stráže na hlídce sotva stačily zburcovat ostatní dřív, než k nim dorazili první rozlícení démoni. Ti se prohnali Zakázaným tahem obrovskou rychlostí, jedna vlna černých těl za druhou. Valili se z hor na severu až k plápolajícím ohýnkům strážců po obvodu tábora. Jeden oheň za druhým však rychle uhasínal pod černými těly démonů, kteří se rozlili Zakázaným tahem až ke svahům Kensrowe. Když byly ohně úplně udusány a nebe pod clonou hustých mraků, celý Zakázaný tah se ponořil do husté tmy. Byla to tma, na kterou byli démoni dobře zvyklí, ve které vyrostli, a které se během dlouhého času svého uvěznění za Hrází dobře přizpůsobili. Čekali na temnotu jen proto, aby jim sloužila. Na dlouhý okamžik byli elfové i jihozemci v úplné tmě jako slepci. Ale démoni kolem sebe viděli, jako kdyby byl ten nejjasnější den. Za hrůzyplného vytí neovladatelné nedočkavosti nakonec zaútočili.

U vstupu do Zakázaného tahu, spoléhaje se na Andera Elessedila a jeho zářící stříbrnou větev Ellcrys, se elfí obranná linie střetla s náporem nepřátel. Útok vrhl vojáky zpět, ale přesto se jim pozice podařilo udržet. Stovky temných těl s ostrými zuby a drápy bez ustání prudce narážely do jejich předních řad. Elfové udatně odolávali svými kopími a oštěpy, které slepě vrhaly do mas démonů úporně se deroucích vpřed. Výkřiky bolesti se rozléhaly nocí. Ale stále přicházeli další démoni, zoufale usilující o prolomení linie elfí obrany. Po několik zoufalých minut elfové tomuto barbarskému náporu odolávali a odráželi masy valících se nepřátel zpátky. Okolní tma však byla zrádná a bránila jim v boji. Nakonec se jejich obrana rozpadla. Vojáci první linie to vzdávali, spěšně se stahovali a uvolňovali běsům cestu. O několik vteřin později se démoni definitivně probili skrz.

Už to mohl být jejich konec, kdyby nezasáhl Allanon. Vyšplhal na nižší svahy Kensrowe až na místo, kde se elfí lučištníci zoufale snažili zadržet postupující démony. Druid vytáhl z váčku za pasem hrst plnou zářícího prachu a vyhodil ho vysoko do vzduchu. V mžiku se prach rozšířil po celém temném nebi nad hlavami bojujících elfů a naplnil noc bílým světlem, které ozářilo celou okolní krajinu jasností měsíčního svitu.

Temnota byla pryč a rozběsnění démoni ztratili svou výhodu. Ze zadních řad rozpadlé obranné linie, se ozvalo povzbudivé volání. Do středu průlomu, kde se valilo nejvíce démonů, klusal Stee Jans s muži svého legionu Svobodných jednotek. Jako ohromný ocelový klín rozčísli čelo ďábelského útoku. I když jich už bylo jen méně než čtyři sta, neohroženě se vrhli na hordy běsů před sebou a zatlačili je zpátky až k ústí Zakázaného tahu. Na pomoc jim okamžitě přiklusalo i elfí jezdectvo v čele s Kaelem Pindanonem, kterému při zběsilé jízdě vlály jeho prošedivělé stříbrné vlasy. S drtivou silou znovu sjednotili první obrannou linii a kopiníci společně s jezdci smetli postupující démony a donutili je znovu se stáhnout.

Na svazích Kensrowe se běsům podařilo zlomit obranu lučištníků a právě tudy se valili jako hnusná černá láva do údolí Sarandanonu. V cestě jim stál prakticky sám Allanon, z konečků prstů mu bez přestání šlehal modrý oheň. Démoni se na něj s šíleným vytím sápali ze všech stran, ale jakmile se přiblížili, modrý oheň je ihned úplně sežehl na popel. Druid nenechal kolem sebe nikoho projít. Když už jich bylo příliš, otočil se k travnatým pláním a z modrého plamene vytvořil po obou stranách obrovskou smrtící zeď stovky stop dlouhou, do které zběsilí démoni naráželi a při každém pokusu o průnik padali mrtví k zemi.

Asi sto yardů od tohoto místa u vchodu do Zakázaného tahu se elfové a Svobodné jednotky zoufale snažili zabránit hlavnímu proudu démonů proniknout do Sarandanonu. Byla to strašlivá, děsuplná bitva a vzduch letní noci byl naplněn smrtí a hrůzou. V jejím vrcholu, padl Kael Pindanon k zemi, když se pod ním podlomil jeho kůň. Starý bojovník dopadl na zem, nejistě vstal a sahal po svém širokém meči. Avšak v okamžiku se na něj vrhla horda vyjících démonů. Elfí lovci se snažili probít se ke svému obklíčenému veliteli, zabíjejíce všechny běsy stojící jim v cestě. Ale démoni byli příliš rychlí. Jejich paťáty s dlouhými drápy se vrhaly na udatného Pindanona a odrážely prudké útoky jeho meče. Nakonec starý voják upadl a na zemi si pro něj přišla smrt.

Ve stejném okamžiku prorazila skupina démonů i mezi vojáky, kteří byli shromážděni kolem Andera Elessedila. Démoni postupně přemáhali kruh vojáků Královské gardy, skákali jako kočky a sápali se na nenáviděného elfího prince. Ten v zoufalství pozvedl větev Ellcrys jako nějaký veliký štít a útočníci se okamžitě stáhli s ohlušujícím zlostným vytím. Ander však zůstal úplně sám uprostřed kruhu, obklopen pokroucenými černými zrůdami, které se na něj vrhaly a snažily se ho rozsápat na kusy. Čekali na nejvhodnější okamžik, ve kterém by pronikli ochranou jeho talismanu. Elfí lovci se beznadějně pokoušeli rychle se k princi probít, ale démoni jim lstivě blokovali cestu a ty, kteří se odvážili přiblížit, roztrhali na kusy, odhodlaně odrážejíce rány mečů a kopí. Jejich bratři však také neváhali a když viděli, že už mají na dosah nositele nenáviděného talismanu, spěchali svým druhům na pomoc. Zrůdy v kruhu kolem prince sekaly svými ohavnými paťáty a snažily se ho dostat.

Náhle se však davem bojujících protlačil vysoký muž se zjizvenou tváří, šedý plášť potřísněný krví a hlínou. S nezlomnou odhodlaností se vrhl na běsy a sekal na kusy jejich černá těla, dokud se neocitl v bezprostřední blízkosti prince Andera. Z hrdel démonů se znovu ozvaly zlostné výkřiky a začali se proti němu vrhat. Ale Stee Jans stál na svém místě, pevně jako skála, odrážel s obrovskou silou všechny útočníky, kteří se pokoušeli dosáhnout až na vzácného prince Andera a při tom ještě stačil zavolat na své muže — hraničáře o pomoc. Ti jako bleskem přilétli na svých koních, aby mu pomohli. Nakonec se kolem něj a prince shromáždili v neprolomitelném, ocelově pevném kruhu. Za chvíli už byl velitel zase v sedle svého grošáka, široký meč hrdě vztyčený. Jeho jezdci se vrhli s odvahou vpřed a nocí zazněl jejich válečný pokřik.

Ander na okamžik nechápal, co se vlastně děje. Nakonec v matném, Allanonem uměle vytvořeném stříbrném světle zahlédl muže Svobodných jednotek se Stee Jansem v čele. Byl na něj děsuplný pohled.

Jeho tváře hořely odhodlaností a za ním vlály jeho rudé vlasy. V jedné ruce svíral svůj

široký meč a v druhé vlajku Svobodných jednotek. Samotná hrstka vojáků legionu Svobodných jednotek útočila proti několikanásobné přesile démonů! Elfí princ se rychle zmocnil jednoho koně, který ztratil svého jezdce, vyšvihl se na něj a štval zvíře kupředu. Zavolal na své muže. Za chvíli už byl ze všech stran obklopen svými věrnými elfy. Rychle je odvedl do největší vřavy, kde urputně zápasili černí běsi s vojáky Svobodných jednotek. Jako očistná řeka se elfové spolu s hraničáři vrhli dolů do Zakázaného tahu a před sebou vytlačovali zápasící démony. Mužové se vztekle probíjeli vpřed jako šílení. Jezdci i pěší vojáci s kopími, sekerami a meči, zlostně křičeli své bitevní pokřiky a z posledních sil se snažili ubránit svou domovinu.

Démoni se na okamžik ubránili, ječeli zlostí a nenávistí a sápali se na pološílené muže vrhající se bez bázně do jejich temných řad. Vysoký muž s širokým mečem a s praporem Svobodných jednotek dodal všem elfům novou odvahu, která je hnala neohroženě vstříc smrti s jedinou myšlenkou — ubít všechny ty zmítající se nestvůry stojící proti nim. Rady démonů se zavlnily a ustoupily zpět. Nejprve pomalu, ale potom už se všichni dali na zběsilý a zoufalý útěk, protože houževnatost a zlost, která se zvedla v řadách obránců, byla silnější než jejich vlastní zášť. Znovu se stáhli do severních hor, zběsile se šplhali po svazích Kensrowe a mezi kamení Zakázaného tahu, drali se jeden přes druhého zpět, jen aby se mohli ukrýt ve stínech noci.

Za pár okamžiků byl Zakázaný tah znovu vyčištěn a Sarandanon se ocitl znovu v rukou elfů.

Ander Elessedil seděl ve svém stanu svlečen do půli těla, zatímco mu jeho elfí lovci ošetřovali zranění, které mu způsobili v bitvě démoni. Seděl tiše, tělo ho strašně bolelo únavou a nesčetnými ranami. Před okamžikem odešli poslové, kteří podávali zprávu o tom, jak probíhá příprava armády na opětovné zaujmutí obranných pozic při ústí Zakázaného tahu. Královská garda stála v pevném kroužku kolem jeho stanu a ocel jejich zbraní se leskla ve světle strážných ohňů.

Právě v okamžiku, kdy už měl elfí princ všechny rány ovázány a ošetřeny a oblékal si svou zbroj, rozhrnul se vstupní závěs stanu a vstoupil Stee Jans. Své mohutné tělo měl pokryté od hlavy až k patě špínou, popelem a krví. Všichni, kteří se v té chvíli nacházeli ve stanu, okamžitě zmlkli. Jedním slovem je Ander všechny propustil. Když byl stan prázdný, přistoupil Ander k hraničáři. Beze slova vysokému muži stiskl pravici.

„Dnes večer jsi nás všechny zachránil," řekl tiše. „Máme u tebe velký dluh a jen velmi obtížně ti jej budeme splácet."

Stee Jans si prince zkoumavě měřil, a potom jen pomalu zatřásl hlavou. „Můj pane, nic mi nedlužíš. Jsem voják a všechno, co jsem dnes v noci vykonal, bylo jen mou povinností,"

Ander se unaveně usmál. „O tom mě však nikdy nepřesvědčíš. Ale respektuji a obdivuji se ti natolik, že se s tebou o této záležitosti nebudu hádat. Chtěl bych ti jednoduše poděkovat." Uvolnil stisk, kterým svíral mužovu ruku a ustoupil o krok dozadu. „Kael Pindanon je mrtvý, a tak si musím najít nového polního velitele. Chci, abys jím byl ty."

Hraničář na okamžik zmlkl. „Můj pane, nejsem elf a nepocházím ani z této země."

„Neznám jediného elfa, ani jiného muže ze Západní země, který by byl k velení této armády vhodnější než ty," odpověděl rychle Ander. „Navíc to byl právě tvůj plán, díky kterému se nám podařilo udržet si Zakázaný tah."

Stee Jans neuhýbal pohledem. „Najdou se lidé, kterým se toto rozhodnutí nebude líbit."

„Jsem si jist, že se najdou lidé, kterým se nebude líbit žádné rozhodnutí," pokýval hlavou Ander. „Ale nejsem ani mým otcem, ani bratrem, tedy vůdcem, za kterého mě považují. Staň se tedy, jak se má stát a leží-li tíha tohoto rozhodnutí na mých bedrech, již jsem se rozhodl. Chci aby ses stal mým polním velitelem. Přijímáš?"

Hraničář se dlouze zamyslel a pak odpověděl. „Přijímám."

Ander ucítil, jak mu spadl kámen ze srdce. „Potom tedy začneme..."

Náhlý pohyb ve stínech u vchodu do stanu je rychle přinutil otočit se. Ve vchodu stál

Allanon s podmračenou napjatou tváří.

„Právě se vrátili stopaři, které jsme poslali na sever a na jih údolí." promluvil druid tiše. Slova plynoucí z jeho úst se podobala sykotu. „Ti, kteří se vydali dolů na jih podél Innisbore, nezjistili nic. Ale ti, kteří šli na sever, se setkali z ohromnou armádou démonů, která svým počtem vysoce převyšovala ty, se kterými jsme bojovali v Zakázaném tahu. Táhnou na jih podél východní stěny Kensrowe. Zanedlouho vstoupí do Sarandanonu."

Ander Elessedil tiše zíral na vysokého muže a v jeho očích pomalu uhasínala poslední naděje.

„Tohle plánovali od začátku, elfí princi. Tady v Zakázaném tahu tě měli zdržovat jen menší částí armády, zatímco mnohem větší a zkušenější vojsko objelo na severu Kensrowe a přijde do Sarandanonu zezadu, čímž obklíčí elfí armádu a chytí ji do pasti. Kdybys neposlal ty stopaře..."

Významně se odmlčel. Ander chtěl něco říct, ale rozmyslel si to a svá slova polkl. Náhle jeho oči zaplavily slzy — slzy vzteku a bezmoci.

„Takže všichni, kteří zemřeli — zde a v Halysově zkratce... můj bratr, Pindanon — zemřeli, aby udrželi Sarandanon... můžeme ještě něco dělat?"

„V armádě, která táhne ze severu, jsou démoni, jejichž síly mnohokrát převyšují cokoliv, s čímž jsi se dosud setkal," potřásl Allanon pomalu hlavou. „Příliš silní na to, abys jim dokázal odolat — příliš silní. Pokusíš-li se udržet Sarandanon a budeš-li se je pokoušet zadržet tady v Zakázaném tahu, nebo se stáhneš k nějaké jiné obranné linii dále v údolí, budeš s největší jistotou zničen."

Anderova mladá tvář se zachmuřila. „Sarandanon je tedy ztracen."

Allanon pomalu přikývl. Elfí princ na okamžik zaváhal, ohlédl se k zadnímu oddělení stanu, kde stále ještě ležel král v bezvědomí. Naštěstí o ničem nevěděl, ležel v náručí svého bezesného spánku, daleko od bolesti a od kruté skutečnosti, které musel čelit jeho vyděšený syn. Vše je ztraceno! Hraniční pas, Sarandanon, jeho rodina, armáda — všechno! Cítil, jak se cosi v jeho nitru hroutí. Allanon pevně stiskl jeho rameno. Aniž by se otočil, přikývl.

„Musíme ihned prchnout."

Se skloněnou hlavou vyšel ze stanu a začal vydávat rozkazy.

Kapitola 33

Wilovi Ohmsfordovi připadala Divočina stejně pustá a děsivá, jako ji vykreslovaly příběhy, které o ní kdysi vyslechl. Ačkoli v době, kdy spolu s Amberle opouštěli hory Skalnatého ostnu, bylo odpolední nebe projasněno slunečním svitem. Divočinu naplňovaly stíny a potemnělá zákoutí, která byla skryta před světem hustými stromy a zakrslými keři. Byly tak pokroucené a vzájemně propletené, až se zdálo, že snad nikde nezačínají ani nekončí. Jejich silné kmeny obrostlé lišejníky byly podivně zkroucené a nakloněné, vybíhaly na všechny strany jako pavoučí nohy ztrácející se v keřích a úponcích. Na jejich větvích vyrůstalo husté listí, kterým jen občas a matně prosvítaly sluneční paprsky. Mrtvé stromy a keře pokrývaly celé dno údolí a pomalu se rozkládaly do tmavé půdy, která díky nim nabývala měkkého a houbovitého vzhledu. Vzduch byl prosycený dusivou vlhkostí a plísněmi, což dodávalo Divočině nešťastný až groteskní vzhled. Připadalo mu, jako by sama příroda tuto zemi a život, který v ní pučel, nechala zakrnět. Nechala ji uzavřít samu do sebe, takže mohla dýchat, pít a jíst pouze zápach a zbytky, které se objevovaly jako projevy její pomalé smrti.

Venkovan šel křivolakou lesní cestou s elfí dívkou po boku a zíral pozorně a bázlivě do temnoty kolem nich. Až k nim doléhaly zvuky jakéhosi života, který slídil a plížil se někde v nitru tohoto kraje. Cesta připomínala dlouhý tunel z obou stran uzavřený hradbami lesa, který osvětlovaly pouze matné paprsky slunce, kterým se nějak podařilo prodrat se spletí větví, aby se měkce dotkly bažinaté země pod jejich nohama. V tomto lese nezpívají žádní ptáci, všiml si náhle Wil. Ptáci by zřejmě nedokázali žít v takové temnotě, pomyslel si, když se jinde mohou proletět na jasném slunci. Také tu nikde neviděl žádná malá lesní zvířátka ani hmyz a dokonce ani jasné pestrobarevné mouchy a motýly, kteří obvykle v bažinatých krajích žijí. Žily zde jen bytosti odkázané věčné noci a stínům. Netopýři, s křídly potaženými kůží, kteří stále nespokojeně pištěli; hadi a malí šupinatí dravci, kteří tu hnízdili a živili se okolní havětí vegetující v zapáchajících kalužích a močálech, kočkovité drobné šelmy, které se rychle a neslyšně pohybovaly po stromech. Jednou nebo dvakrát jim jejich stíny přeběhly přes cestu a venkovan i dívka se tak lekli, že museli zastavit. Ale stíny zmizely tak rychle, jako se objevily a zanechaly ty dva lidské tvory na cestě osamocené. Vystrašeně se rozhlíželi a nakonec pokračovali dál.

Jednou, když procházeli hlubší temnotou, zaslechli jak se cosi obrovského prodírá větvemi stromů, které se s praskáním lámaly, jako kdyby to byly jen tenké větývky. Bylo slyšet, jak to hlasitě funí a rozvíjeje tak ticho, které nehybně viselo nad celým lesem. Skoro neviditelně prošla neznámá bytost stínem a ani ji nenapadlo zajímat se o ty dva, kteří stáli jako přimražení uprostřed blátivé cesty. Pomalu a rozvážně odsupěla pryč a vyděšený venkovan s dívkou rychle utekli.

Na své cestě lesem se setkali jen s hrstkou cestovatelů, kteří šli naproti nim v opačném směru. Všichni šli pěšky až na jednoho, který hrdě cválal na svém vychrtlém koníku, vypadajícím více jako přízrak, než zvíře z masa a kostí. Kolemjdoucí byli zahaleni v dlouhých pláštích a procházeli po dvojicích nebo jednotlivě. Nikdo z nich je nepozdravil. Přesto se jejich hlavy zachumlané do kápí otáčely a pozorovaly je s přimhouřenýma očima koček odhadujících, co je asi do těchto končin přivádí. Jihozemce i dívku mrazilo při těchto pohledech v zádech a otáčeli se za zakuklenými postavami ještě dlouho poté, co zmizeli z dohledu.

Slunce už téměř zapadalo, když se jim nakonec podařilo projít tímto divokým lesem až clo města Ztracená varta. Těžko si představit nějakou méně přívětivou komunitu. Městečko usazené uprostřed sevřeného úvozu sestávalo ze změti chatrných budov z dřevěných fošen, které byly tak namačkané jedna na druhou, že se od sebe téměř nedaly

odlišit. Byla to odpudivá místa tyhle krámky, kiosky, hostince a krčmy. Dříve tak jasné barvy, jimiž byly potřeny dřevěné trámy, byly odřené a vybledlé. Většina domů měla zavřené okenice, zatažené závory a masivní zámky. Nad jmény majitelů visely vetché štíty, s mizernými nápisy obsahujícími mišmaš nabídek a cen. Skrz okna a vchody zářily olejové a pryskyřicové lampy, které svým mizerným žlutým světlem prosvětlovaly snášející se soumrak.

Právě v hostincích a lokálech Ztracené varty byli shromážděni skoro všichni její obyvatelé, sedící za dlouhými stoly z neotesaného dřeva, za hrubě stlučenými bary, které se většinou skládaly jen z prkna, které bylo položené na několika sudech, lelkovali nad korbely světlého piva a poháry vína. Odevšad se ozývaly hlasité drsné hlasy a chrčivý smích. Mladí poutníci chodili od jednoho stavení k druhému, kde si je sprostýma očima podezřívavě prohlíželi muži a ženy všech ras, někteří oblečeni v živých barvách, jiní odraní, vtíravé oči ve žlutavém světle lamp. Jiní se potichu kradli uličkami mezi domy, mnozí z nich vrávorali a opile se potáceli. Bylo slyšet cinkání peněz, které rychle měnily majitele, často krádeží a násilím. U jednoho vchodu ležela mohutná postava zpitá do němoty, která měla strhané oblečení a odříznutý měšec. V temné uličce bylo zkroucené strnulé tělo, kterému vytékala krev z hrozivé rány na krku. Všude se potloukali vyjící, špinaví a hladoví psi, kteří se plížili ve stínech jako nějaké přízraky.

Zloději a hrdlořezi, prostitutky a podvodníci, obchodníci s životem a smrtí a s mámivým potěšením. Wil Ohmsford cítil, jak se mu ježí vlasy na hlavě a naskakuje husí kůže. Perkův otec měl pravdu, když mluvil o Ztracené vartě.

Držel Amberle pevně za ruku a společně šli po hrbolaté cestě klikatící se mezi chatrčemi. Co teď budou dělat? Bylo jasné, že se nemohou vrátit zpátky do lesa — aspoň ne na noc. Venkovanovi se moc nechtělo ve Ztracené vartě zůstat, ale co jiného jim zbývalo? Oba byli hrozně unavení a hladoví. Už to bylo několik dní, co se naposledy vyspali v posteli a snědli nějaké teplé jídlo. Ale v tomhle městě měli stejně jen malé šance, že by aspoň jedno z toho dostali. Neměli žádné peníze, za které by si něco mohli koupit, ani žádné cenné věci, které by mohli za nocleh a dobrou večeři vyměnit. O všechny své věci přišli při svém útěku z Pykonu. Venkovan si pomyslel, že by ve městě možná našli někoho, kdo by se dal přesvědčit a nechal by je, aby si nocleh a jídlo odpracovali, ale podle toho, co zde zatím viděli, nikdo takový ve Ztracené vartě nežil.

Náhle jim zastoupil cestu opilý skřet a popadl Wila za plášť. Ten však neodbytného opilce rychle odstrčil. Skřet padl na holou zem uprostřed ulice, ležel na zadech a při pohledu na noční nebe se pobláznĕně rozesmál. Venkovan se za ním ohlédl, ale pak popadl Amberle za ruku a společně pospíchali dál.

Ale byly tu i další problémy, se kterými se museli vypořádat. Když tedy odejdou ze Ztracené varty, jak se jim podaří najít správnou cestu dál? Jak se jen vyhnou tomu, aby se v Divočině hned za městem úplně neztratili? Zoufale potřebovali někoho, kdo by je odsud vyvedl, ale komu by ve městě jako je Ztracená varta mohli věřit? Kdyby byli nuceni pokračovat v cestě naslepo, aniž by přesně věděli, jestli jdou správně, potom by asi bylo nevyhnutelné, aby Wil použil elfeíny — tedy nebo se alespoň pokusil je použít — aby našli cestu do chodeb Úkrytiště a Krvavý oheň. Musel by je použít mnohem dříve, než by byli připraveni k útěku. V okamžiku, když by je použil, přivolal by k sobě pozornost démonů a prozradil by jim, kde se právě nacházejí. Ale na druhou stranu bez použití kamenů nebo bez pomoci průvodce, nemají sebemenší šanci najít Úkrytiště — i kdyby na jeho nalezení měli celý rok a ne jen pár dní.

Wil se bezmocně zastavil, podíval se na osvětlené dveře a okna budov ve městě a pozoroval stíny postav vysedávající uvnitř. Potom se zadíval zpátky na divoký les, ze kterého vyšli a na potemnělé noční nebe. Před ním leželo neskutečně obtížné dilema a on neměl ani nejmenší tušení, jak by ho měl vyřešit.

„Wile," popadla ho s obavami Amberle za ruku. „Pojďme z této ulice pryč."

Venkovan se na ni rychle podíval, a potom přikývl. Ale po pořádku. Nejprve musí najít

vhodné místo k přenocování a také se už konečně musí najíst. Ostatní musí zatím počkat.

Chytil Amberle pevně za ruku, otočil se zpátky, aby přehlédl celou ulici a prohlížel si štíty hostinců a hospod po obou stranách ulice. Ušli asi ještě padesát kroků, když si venkovan všiml malé patrové budovy, která stála celkem vzadu a stranou od ostatních, uprostřed hájku zakrslých borovic. Okny přízemí proudilo ven žluté světlo, ale patro bylo úplně tmavé. Z této hospůdky se neozývaly hlasité výkřiky ani chraplavý smích, tedy aspoň ne silně jako odjinud a lidí uvnitř také nebylo tolik.

Wil vykročil k malému dvorku, který hostinec obklopoval a podíval se poškrabaným oknem dovnitř do lokálu. Zdálo se, že je tam klid. Podíval se nahoru. Návěsní štít nad dveřmi hlásal, že je to hostinec U rozsvícených svící. Na chvilku zaváhal, ale potom se rozhodl. Přesvědčivě kývl na Amberle, která se tvářila více než pochybovačně a vedl ji hlavní branou a po malé cestičce mezi borovicemi. Vchodové dveře hostince byly otevřené do teplé letní noci.

„Stáhni si kápi přes obličej," zašeptal jí ještě. Dívka se na něj zmateně podívala, ale potom udělala co jí poradil. Povzbudivě se na ni usmál, čímž dodal odvahy i sobě, stiskl pevně její ruku a vešel do dveří.

Výčep byl stísněný a zakouřený dýmem olejových lamp a kouřem dýmek. Vpředu stál malý bar, který okupovala skupina drsně vyhlížejících mužů a žen, kteří se mezi sebou bavili a popíjeli světlé pivo. V zadní části lokálu byly stoly obklopené židlemi a stoličkami, na kterých posedávalo několik mužů v dlouhých pláštích, sehnutých nad svými nápoji a tiše mezi sebou rozprávějících. Z této hlavní místnosti vedlo několikero dveří do ostatních částí budovy a podél levé stěny bylo dřevěné schodiště do patra, jež se utápělo v temnotě. Podlaha byla popraskaná a plná třísek a v rozích visely ze stropu pavučiny. Hned u dveří ležel starý lovecký pes, který zaujatě okusoval mohutnou kost.

Wil vedl Amberle do zadní části hostince, kde byl volný jeden malý stolek. Stál na něm velký svícen s tlustou úspornou svíčkou a právě k němu se rozhodli usadit. Když procházeli lokálem, několik hlav se zvedlo a prohlíželo si je, ale rychle se zase podívalo stranou.

„Co tady děláme?" zeptala se starostlivě Amberle a jen s vypjetím všech sil si udržela svůj hlas dostatečně klidný a tichý, aby je ostatní neslyšeli.

Wil potřásl hlavou. „Vydrž chvíli."

O několik okamžiků později se u jejich stolku objevila nemotorná, nepřátelsky vyhlížející ženština neurčitého věku, s utěrkou volně přehozenou přes jednu ruku. Když k nim přicházela, Wil si všiml, že těžce kulhá. Zdálo se mu, že poznal co ji trápí a v hlavě se mu začal rodit plán.

„Něco k pití?" zeptala se.

Wil se mile usmál. „Dvě sklenice piva."

Kulhavá ženština se bez dalších otázek odškobrtala. Wil sledoval její chůzi.

„Já pivo nesnáším," zaprotestovala Amberle. „Co blbneš?"

„Snažím se přizpůsobit. Všimla sis, jak hrozně ta žena kulhá?"

Elfí dívka se na něj překvapeně podívala. „Co na tom záleží?"

Wil se usmál. „Všechno. Dívej se a uvidíš!"

Okamžik seděli v naprostém tichu, až dokud se žena nevrátila s dvěma přetékajícími sklenicemi světlého piva. Položila je před ně na stůl a ustoupila o krok. Potom si svou masitou rukou prohrábla rozcuchané šedivějící vlasy.

„Všechno?"

„Máte něco k jídlu?" zeptal se bezstarostně Wil a usrkl ze sklenice. Amberle se sklenice ani netkla.

„Vařené maso, chleba, sýr, možná i pár koláčů — čerstvých."

„Hmmm. Dneska byl dost horký den na pečení koláčů."

„To teda. Byla to jen zbytečná námaha. Nikdo je stejně nechce."

Wil soucitně pokýval hlavou. „Taková námaha by neměla přijít nazmar."

„Většina tady jen pije," pronesla tlustá hostinská s úšklebkem. „Ale kdybych měla čas, asi bych nedělala nic jiného."

Wil se zašklebil. „Chápu. Tu hospodu vedete úplně sama?"

„Já a mí chlapci," řekla a jako by trochu pookřála, když si složila ruce na prsou. „Manžel mi utekl. Chlapci mi pomáhají, teda když zrovna nepijí nebo nehrají hazard — a to je zřídkakdy. Všechno bych zvládla sama, kdyby nebylo téhle nohy. Mám v ní křeče a pořád mě bolí."

„Zkoušela jste na ní teplo?"

„Jo, trochu to pomáhá."

„A co bylinné směsi?"

Odfrkla si. „Nepomáhají."

„Tak to je problém. Jak dlouho už tím trpíte?"

„No, myslím, že to je už pár let. Už to ani nepočítám. Stejně nemá cenu na to pořád myslet."

„Aha," zabručel Wil a zamyšleně si ji prohlížel. „To jídlo, které máte, zní lákavě. Myslím, že ho vyzkoušíme — oběma nám naložte plný talíř."

Hostinská z hospody U rozsvícených svící znovu přikývla a odpotácela se pryč. Hned jak zmizela, Amberle se k němu ihned naklonila.

„Jak to chceš všechno zaplatit? Vždyť nemáme žádné peníze!"

„To vím moc dobře," odpověděl venkovan klidně a rozhlížel se. „Myslím, že žádné peníze nebudeme potřebovat."

Amberle se na něj podívala, jako by chtěla uhodit. „Slíbil jsi mi, že to už nikdy neuděláš. Slíbil jsi, že mi vždycky řekneš, co se chystáš podnikat, dříve než to provedeš — vzpomínáš? Když ses posledně snažil o něco podobného mezi tuláky, stálo nás to málem naše životy! Tihle lidé mi připadají mnohem nebezpečnější než tuláci."

„Já vím, já vím! Moc dobře si na to vzpomínám a řídím se podle toho. Musíme se přece konečně dobře najíst a vyspat a vypadá to, že bychom tu mohli dostat obojí."

Ve stínu pod kápí se tvář elfí dívky zlostně zachmuřila. „Tohle místo se mi ani v nejmenším nelíbí, Wile Ohmsforde — tahle hospoda, tohle špinavé město, tihle lidé, prostě všechno. Myslím, že se bez jídla a postele klidně obejdeme."

Wil jen zakroutil hlavou. „To bychom mohli, ale my to neuděláme. Psss, už se vrací."

Žena přicházela se dvěma talíři jídla. Postavila před ně voňavé talíře s kouřícím jídlem a chystala se k odchodu. Náhle však Wil promluvil.

„Počkejte chvíli," poprosil ji. Hostinská se k nim znovu otočila. „Přemýšlel jsem o té vaší noze. Myslím, že bych vám možná dokázal pomoci."

Podezřívavě se na něj podívala. „Co tím myslíte?"

Pokrčil rameny. „No, myslím, že bych dokázal tu vaši bolest zastavit."

Její pohled byl ještě podezřívavější. „A proč byste to pro mě dělal?" Zamračila se.

Wil se usmál. „Obchod. Peníze."

„Ale já moc peněz na rozhazování nemám."

„A co takhle výměna? Za cenu tohohle piva, těchto dvou večeří a jednoho noclehu pro nás oba vás zbavím bolesti. Zdá se vám to dostatečně výhodné?"

„To bych řekla." Ztěžka dosedla na židli vedle něj. „Ale dokážete to?"

„Připravte si hrnek horkého čaje a nějaký kus čisté látky, a potom uvidíme."

Žena zase ztěžka vstala a odkymácela se zpátky do kuchyně. Wil se za ní chvíli díval, a potom se spokojeně usmál. Amberle však jen vyčítavě zakroutila hlavou.

„Doufám, že víš, co děláš."

„Já taky. Pro jistotu se rychle najez, já to možná nestihnu."

Když se hostinská vrátila zpátky s čajem a látkou, měli už svou večeři skoro snědenou. Wil se jí podíval přes rameno směrem k patronům okupujícím bar. Několik z nich se k nim zvědavě otáčelo. Ať už se v příštích okamžicích stane cokoliv, pomyslel si, nechtěl na sebe přivolávat další pozornost. Podíval se na ženu a usmál se.

„Myslím, že bychom to měli provést někde v soukromí. Je tu nějaké místo, kam bychom se mohli uchýlit?"

Žena jen pokrčila rameny. Odvedla je jedněmi ze zavřených dveří vedoucích z lokálu, do malé prázdné místnůstky, kde byl jen jediný stůl se svíčkou a šesti židlemi okolo. Všichni tři se posadili.

„A co se bude dít teď?" zeptala se hostinská.

Venkovan vytáhl ze svého váčku uvázaného u pasu jediný usušený list, rozdrtil ho na prášek a nasypal ho do čaje. Potom celou směsí v hrnku zamíchal a přisunul ji k ženě blíž.

„Vypijte to až do dna. Budete trošku ospalá, ale nic jiného vám to neudělá."

Žena si ho chvíli nedůvěřivě prohlížela, a potom tekutinu v hrnku vypila. Když byl pohárek prázdný, Wil jí ho zase odebral, vyndal jiný lístek, jenž zalil trochou piva ze své sklenice, kterou si přinesl s sebou. Tentokrát lektvar míchal pomalu a počkal než se lístek v pivě úplně rozpustí. Amberle sedící naproti němu u stolu pochybovačně kroutila hlavou.

„Položte si tu bolavou nohu na stoličku," poručil Wil ženě a přisunul k ní prázdnou stoličku. Hospodská na ni poslušně položila nohu. „A teď si vyhrňte sukni."

Hostinská se na něj tázavě podívala, jako kdyby se zamýšlela nad tím, jaké s ní má vůbec úmysly, ale nakonec poslechla a vyhrnula si sukni až do půli stehen. Její noha byla hrbolatá s popraskanými žílami a tmavými skvrnami. Wil omočil látku v hrnku s tekutinou a začal nohu masírovat.

„Trochu to lechtá," uchichtla se žena.

Wil se povzbudivě usmál. Když už celá směs z hrnku zmizela, zalovil znovu ve svém váčku u pasu a tentokrát vytáhl dlouhou stříbrnou jehlu se zakulacenou hlavičkou. Hospodská se k němu polekaně naklonila.

„Nechcete do mě tuhle jehlu vrážet, že ne?"

Wil jen tiše přikývl. „Nebude to bolet, sotva to ucítíte."

Vzal jehlu a pomalu ji vložil do plamene svíčky hořící uprostřed stolu. „A teď pevně držte," poručil jí.

Pomalu a opatrně zasunul dlouhou stříbrnou jehlu do ženiny nohy v místě těsně nad kolenem, dokud nevykukovala jen malá zakulacená hlavička. Chvíli ji tam nechal, a potom ji zase stejně pomalu a opatrně vyndal. Žena se zašklebila, zavřela oči, a potom je zase prudce otevřela. Wil se posadil.

„Hotovo," řekl a v duchu doufal, že to je pravda. „Postavte se a zkuste se projít."

Hospodská se na něj nedůvěřivě podívala, potom si stáhla sukni dolů a postavila se na obě nohy. Opatrně vykročila od stolu a zkoušela se postavit na bolavou nohu. Náhle začala poskakovat po místnosti a na její drsné tváři se objevil široký úsměv.

„Je to pryč! Ta bolest úplně přestala! Poprvé po několika měsících!" Vzrušeně se rozesmála. „Nemůžu tomu uvěřit. Jak se vám to povedlo?"

„Kouzlo." Ušklíbl se Wil spokojeně, ale rychle zalitoval toho, že tohle slovo vyslovil. Amberle po něm šlehla zlostným pohledem.

„Tak kouzlo říkáte?" uchichtla se žena, udělala ještě několik kroků a nevěřícně kroutila hlavou. „Když myslíte. Opravdu to vypadá jako zázrak. Všechna bolest je pryč."

„Tedy nebylo to až tak velké kouzlo..." pokoušel se to napravit Wil, ale žena už ho neposlouchala a hnala se ke dveřím.

„Je mi tak dobře, každý dostane sklenici zdarma." Prudce otevřela dveře a vběhla do hostince. „Už se nemůžu dočkat, jak se budou tvářit, až jim to budu vyprávět!"

„Ne, počkejte..." zavolal za ní Wil, ale hostinská za sebou rychle přibouchla dveře a byla pryč. „Sakra!" zamumlal Wil a zalitoval, že si nevyžádal její slib, aby o tom nikomu neříkala.

Amberle si složila ruce na prsou, a potom se na něj překvapeně podívala. „Jak se ti to podařilo?"

Jen pokrčil rameny. „Jsem přece léčitel, nevzpomínáš si? Storsové mě naučili pár užitečných věcí o různých bolestech a nemocích." Spiklenecky se k ní naklonil. „Jediný

problém je v tom, že účinek léto léčby nevydrží moc dlouho."

„Nevydrží moc dlouho!" vykřikla zděšeně Amberle.

Wil si položil prst na rty. „Léčba je jen dočasná.

Ráno se jí bolesti zase vrátí, a tak bychom se odtud raději měli vzdálit."

„Wile, tys té ženě lhal," vykřikla elfí dívka. „Řekl jsi jí, že jí vyléčíš!"

„Ne, to jsem neřekl. Řekl jsem jí, že zastavím její bolest. Neřekl jsem na jak dlouho. Přes noc se jí uleví a my za to dostaneme večeři a nocleh. Byl to rovnocenný obchod."

Amberle se na něj vyčítavě podívala, ale neřekla už nic.

Wil si povzdechl. „Jestli tě to nějak uklidní, tak bolest už nebude tak silná jako předtím. Bude mírnější. Ale nemoc, kterou ta žena má, nedokáže vyléčit žádný léčitel. Souvisí totiž s životem, který vede, jejím věkem a její váhou. Působí zde mnoho okolností, na které nemám vliv. Udělal jsem pro ni co bylo v mých silách. Mohla by ses už konečně chovat rozumně?"

„Můžeš jí něco dát, pro dobu kdy se bolest vrátí?"

Venkovan se k ní naklonil a vzal ji pevně za obě ruce. „Jsi opravdu něžná a laskavá osoba, víš o tom vůbec? Ano, mohl bych jí dát ještě nějaký lék proti bolesti. Ale ten jí tady necháme, aby ho našla až odejdeme, pokud proti tomu nemáš nějaké námitky."

Nečekaný hluk z vedlejší místnosti ho postavil znovu na nohy. Aby zjistil, co se vedle děje, otevřel trošku dveře. Všiml si, že lokál, předtím prázdný, byl náhle úplně plný. Začali se sem stahovat lidé, kteří šli zrovna po cestě a nechali se zlákat slibem hostinské, že dostanou zadarmo napít a snad také její komičností, se kterou názorně předváděla své uzdravení.

„Je na čase, abychom odsud vypadli," zamumlal Wil, popadl Amberle za ruku a táhl ji ven.

Neudělali ani pár desítek kroků, když si jich tlustá hospodská všimla, zavolala na ně a pospíchala, aby je zastavila. Všichni hosté v lokále zvedli hlavy a ukazovali si na Wila prstem. Mnohem víc pozornosti, než by se venkovanovi zamlouvalo.

„Vy dva, dáte si další korbel piva?" zeptala se jich radostně tlustá žena. Poplácala Wila svou masitou rukou po rameni tak silně, že ho skoro srazila k zemi. Vzmohl se na jeden křečovitý úsměv.

„Myslím, že bychom se měli trochu prospat. Máme před sebou dlouhou cestu a jsme opravdu velmi unavení!"

Žena si jen odfrkla. „Zůstaňte tady a oslavujte s námi. Nemusíte za to platit. Můžete toho vypít kolik se vám zachce."

Wil jen potřásl hlavou. „Myslím, že se opravdu půjdeme vyspat."

„Spát? V tomhle hrozném randálu?" Žena jen pokrčila rameny. „Vezměte si tedy pokoj číslo deset. Je nahoře po schodech na samém konci chodby v zadní části hostince. Tam bude možná trochu víc klidu na spaní." Náhle se odmlčela. „My dva jsme už vyrovnáni, je to tak? Už vám nic nedlužím, že ne?"

„Ne, nic," ujistil ji Wil a už se těšil, až odsud vypadne.

Hostinská se zašklebila. „Víš o tom, že prodáváš dost lacino? Zaplatila bych ti desetkrát víc za to, co jsi pro mě udělal. Proč už nic nechceš? Za to co sis řekl — pivo, dvě večeře a nocleh, bych brala i pouze několik hodin bez bolestí! Jestliže se v této zemi chceš s dobrou potázat, musíš být mnohem chytřejší. Vzpomeň si na mou dobrou radu, malý elfe, dávám ti ji zadarmo!"

Hrubě se zasmála, a potom se otočila zase zpátky k baru. S pitím zadarmo byl konec. Když měla v hospodě takhle velkou bandu, bylo třeba začít vydělávat. Tlustá hostinská pobíhala za barem a horlivě shrabovala mince těch, co platili.

Wil popadl Amberle za ruku a vyvedl ji ven mezi stoly až ke schodišti, a potom až nahoru k pokojům. Když odcházeli všichni hosté se za nimi zvědavě dívali.

„A ty sis o ní dělala starosti," zabručel venkovan, když došli do chodby v prvním patře a vydali se směrem ke svému pokoji.

Amberle se usmála, ale neřekla na to nic.

Kapitola 34

Spali pouze několik hodin, když za dveřmi pokoje uslyšeli podezřelé zvuky. Nejdřív se vzbudil Wil. Prudce se vzpřímil na posteli a zíral před sebe do černé tmy. Zvuky se ozývaly z chodby před jejich dveřmi — spěšné kroky, šeptající hlasy a hlasité oddechování. To nejsou démoni, ujišťoval se, ale v zádech mu mrazit nepřestalo. Závora na jejich dveřích trošku zavrzala, jak se jí z venku někdo snažil uvolnit a otevřít dveře.

Amberle byla také vzhůru, seděla vedle něj a její tvář ve stínu dlouhých plavých vlasů zbělela. Wil ji varovně položil prst na rty.

„Počkej tady."

Tiše vyklouzl z postele a po špičkách se připlížil ke dveřím. Petlice stále řinčela, ale venkovan zahákl malou zástrčku nad ní, takže byli na chvilku v bezpečí. Přitiskl se ke dveřím a naslouchal. Hlasy za nimi byly tiché a zastřené.

„...opatrně, ty blázne, ... zvedni to...!"

„Vždyť to zvedám! Uhni ze světla!"

„...je to plýtvání časem, vyrazíme dveře... je nás tu dost."

„...když nepoužije nějaké kouzlo."

„To zlato stojí za trošku námahy... vyražte dveře!"

Hlasy za dveřmi se dohadovaly, jejich šepot byl zkreslen pivem a mísil se s chrochtáním a supěním. Za dveřmi bylo zřejmě nejméně šest chlapů, odhadl venkovan — s největší pravděpodobností hrdlořezové a zloději, které sem zavedl upovídaný jazyk někoho, kdo zaslechl příběh o zázračném vyléčení místní hostinské a nemohl si pomoci, aby si ho poněkud nevylepšil. Rychle vycouval a vylezl na postel. Amberle mu starostlivě stiskla paži.

„Musíme odsud vypadnout," zašeptal.

Beze slova vylezla z postele do tmy pokoje. Spali oblečeni, takže jim trvalo jen několik krátkých okamžiků, než si natáhli své cestovní pláště a boty. Wil přeběhl k oknu v zadní části místnosti, které vedlo za hostinec a prudce ho otevřel. Podíval se ven a zahlédl, že hned pod oknem je střecha verandy svažující se dolů podél zdi. Od jejího okraje to už byl jen skok přímo na zem. Wil se otočil zpátky k Amberle a přivedl ji k oknu.

„Vylez ven," zašeptal a vzal jí za ruku.

V tom okamžiku se ozvalo hlasité zaskřípání z chodby za dveřmi a něčí těžké tělo prudce dopadlo na dveře. Výplň dveří a panty hlasitě zapraskaly. Bylo zřejmé, že raubíři za nimi už ztratili trpělivost. Wil rychle vystrčil elfí dívenku otevřeným oknem ven a spěšně se ohlédl, jestli se již vetřelci dostali až do jejich pokoje. Ale nestalo se tak. Dveře nápor vydržely. Ozvala se ale nová rána a tentokrát už zástrčka nevydržela. Do místnosti vpadla skupinka postav v dlouhých pláštích, které se draly jedna přes druhou, klely a nadávaly.

Wil nečekal na to, co se stane dál. Protáhl se rychle oknem a vyskočil na střechu verandy.

„Skoč," zakřičel na Amberle, která dřepěla na okraji střechy před ním.

Elfí dívka sklouzla přes okraj střechy a dopadla na zem pod ní. Za okamžik stál Wil po jejím boku. Nahoře zlostně křičelo několik chlapů vyklánějících se z okna. Wil zatáhl Amberle do stínu budovy a spěšně se rozhlédl.

„Kudy se dáme?" zamumlal zmateně.

Amberle ho beze slova vzala za ruku, utíkala až na samý okraj budovy a potom přeběhla k budově sousedící s hostincem. Výkřiky jejich pronásledovatelů sílily a ozýval se taktéž dupot na střeše verandy. Venkovan a elfí dívka tiše běželi dál tmou okolních budov, průchody a uličkami, podél zdí, dokud nedoběhli znovu na okraj hlavní ulice.

Hlasy je stále pronásledovaly. Zdálo se jakoby se náhle probudila celá Ztracená varta.

Všude kolem nich se rozsvěcovala světla domů a ozývaly se zlostné hlasy jejich majitelů. Amberle chtěla vběhnout na hlavní cestu, ale Wil ji prudce strhnul zpět. Méně než sto kroků od nich se od hostince U rozsvícených svící blížilo několik postav v kápích pečlivě prozkoumávajících stíny okolních budov.

„Musíme se vrátit," zašeptal venkovan.

Šli zpátky po svých stopách podél zadních zdí budov u cesty, až došli na její druhý konec. U lesa se krčila skupinka polorozbořených dřevěných přístěnků a kůlen. Wil zaváhal. Jestliže se pokusí uprchnout zpátky do lesa, určitě se v něm beznadějně ztratí. Musí se vydat zpátky, kolem hlavní cesty vedoucí středem Ztracené varty, až na její jižní okraj. Jakmile budou za městem, už je nikdo nebude dál pronásledovat.

Opatrně se vydali k zadní části budovy před nimi. Po obou stranách je obepínaly zdi a ploty a v cestě jim stály sudy se zapáchajícími odpadky. Výkřiky konečně utichaly a budovy, ke kterým se blížili, byly stále temné. Ještě několik minut a snad se svých pronásledovatelů zbaví.

Zahnuli do úzké uličky vedoucí mezi řadou stájí za stodolou. Když je koně ucítili, odfrkávali a začali ve svých boxech neklidně přecházet. Po chvíli se před nimi objevil malý výběh a řada dřevěných kůlen.

Wil s Amberle po boku vyrazil podél hrazení výběhu. Ušli však jen pár kroků, když se za jejich zády ozval ostrý výkřik. Ze stínů za stodolou se vynořila čísi temná postava mávající rukama a burcující ostatní na poplach. Z okolí sousední budovy se ozvaly další hlasy. Vyděšeni náhlostí svého odhalení zakopli venkovan i elfí dívka jeden o druhého v zoufalé snaze co nejrychleji uprchnout. Ztratili rovnováhu a oba se s žuchnutím poroučeli k zemi.

V okamžiku se na ně jejich pronásledovatel vrhl. Začal do nich divoce bít pěstmi. Wil se pustil do rvačky s chlapiskem, který páchl pivem a Amberle se odkutálela stranou. Chytil útočníka pevně za plášť a prudce ho odhodil stranou proti hrazení výběhu. Ozvala se hlasitá rána, jak muž narazil hlavou do kůlu hrazení a sesunul se k zemi.

Wil se vyškrabal na nohy. V místnostech nad stodolou a v okolních budovách se rozsvítila světla. Ve tmě za nimi se míhalo světlo pochodně a výkřiky pronásledovatelů se ozývaly všude kolem nich. Venkovan nahmátl Amberlinu ruku a utíkali spolu jako o život podél výběhu k řadě dřevěných kůlen. Tam se obrátili znovu ve směru hlavní ulice. Běželi úzkou uličkou mezi dvěma polorozpadlými budovami. Okolní stíny byly stále temnější a dvojice musela běžet poslepu pod Wilovým vedením. Před nimi se na dohled vyhoupla linie udusané hlavní cesty.

„Wile!" vykřikla varovně Amberle.

Ale už bylo pozdě. Venkovanovy oči nebyly tak pronikavé jako oči elfí dívky a tak náhle vrazil do hromady vytrhaných prken ležící uprostřed této úzké uličky. Upadl a narazil hlavou do zdi jedné z budov. Hlavu mu okamžitě zalila prudká bolest a na okamžik ztratil zcela vědomí. Potom, ani nevěděl jak, stál znovu na nohách a omámeně vrávoral vpřed. V uších mu bzučel Amberlin nezřetelný hlas. Sáhl si na čelo a podíval se na ruku zalitou krví.

Elfí dívka rychle přiskočila a pevně ho uchopila v pase. Slabě se o ní opřel a ze všech sil se snažil dopotácet se až ke vzdáleným světlům ulice. Ucítil, jak se mu znovu zatmívá před očima a snažil se tomu vší silou zabránit. Musí jít stále vpřed, musí zůstat při vědomí. Amberle k němu naléhavě promlouvala, ale nedokázal jejím slovům porozumět. Připadal si jako hlupák. Jak jen mohl právě teď udělat takovou pitomost?

Společně vyvrávorali z uličky a zahnuli do stínů jedné verandy. Když na ní doklopýtali, podlomily se venkovanovi nohy a elfí dívka se jej ze všech sil snažila udržet na nohou. Krev vytékající z rány do očí Wila úplně oslepovala a ten zlostně mručel.

Náhle zaslechl Amberlin překvapený vzdech. Zastřeným zrakem pozoroval, jak se k nim blíží skupinka stínů vynořivších se z temnoty. Ozvaly se nějaké hlasy, tiché a obhroublé a poté varovné zasyčení. Náhle jej Amberle pustila a ucítil, jak jej kdosi zvedá. Čísi silné ruce jej rychle nesly temnotou. Ještě dřív než znovu omdlel, zahlédl jakousi barvu, a potom prudké oslepující světlo loučí. Znovu jej někdo zvedl a on uslyšel přibouchnutí

nějakých dvířek. Vedle něho blikala olejová lampa. Ozvaly se nějaké hlasy a varovné šeptání, a on ucítil, jak mu něčí jemné ruce otírají vlhkou látkou krev z čela a obvazují mu hlavu. Někdo ho pečlivě zabalil do dek a pod hlavu mu vložil měkký polštář.

Pomalu otevřel oči. Ležel v jasně vymalované maringotce ozdobená tkanými dečkami, korálky a jasnými hedvábnými látkami. Venkovan se zarazil. Tuhle maringotku už přece zná!

Náhle se nad ním nahnula čísi tvář, temná a smyslná, orámovaná záplavou hustých černých vlasů. Uvítala ho zářivým úsměvem.

„Říkala jsem ti, že se zase setkáme, Wile Ohmsforde."

Byla to Eretria.

Kapitola 35

Po celých pět dní se elfí armáda spolu s legionskými Svobodnými jednotkami probojovávala přes celou západní zemi zpátky do Arborlonu. Nejprve se stahovali širokým údolím Sarandanonu, pak lesy a háji, a nakonec znovu lesními stezkami a vyšlapanými cestami, stále na východ, na každém kroku pronásledováni hordami démonů. Pochodovali ve dne v noci bez odpočinku a často i bez jídla, protože bytosti, které jim táhly těsně v patách jíst ani spát nepotřebovaly. Démoni po nich šli nezatíženi lidskými potřebami a omezeními, hnáni jen svým nepřekonatelným šílenstvím. Jako lovečtí psi hnali ustupující armádu, napadali ji, dotírali na její křídla a tu a tam podnikli přímý útok. Snažili se ji svést z jejího směru, pobít ji nebo úplně zlikvidovat. Útoky byly stale silnější a častější a elfové i jejich spojenci, už dost unavení z obrany Zakázaného tahu, byli stále vyčerpanější.

Spolu s vyčerpáním však přicházelo i zoufalství a nakonec strach.

Ander Elessedil se stal jednou z obětí tohoto hrozného strachu. Nejprve začal princ pociťovat tíživý pocit vlastního selhání. Pronásledovala ho představa všech těch mrtvých, porážek několika posledních dní a všeho toho, v co elfové doufali a nakonec ztratili. Ale to nebylo to nejhorší. Protože se armáda musela na východ probíjet, umírali kolem prince stále další bojovníci a nakonec byl Ander přesvědčen, že ten dlouhý pochod zpět nikdo nepřežije. Z této utkvělé představy se zrodil strach, který se stal jeho osobním démonem — beztvarým, zákeřným, číhajícím na něj v zákoutích jeho vůle. Vůdce elfů, ptal se démon lstivě, co uděláš, aby se ti podařilo zachránit své muže? To jsi tak bezmocný? Už jsi jich tolik ztratil — co když ztratíš i ty, kteří ti nakonec ještě zbyli? Jeho malý démon ho stále škádlil a mučil a princi hrozilo, že zcela propadne svému zoufalství. Dokonce ani Allanonova přítomnost nepomáhala. Černooděný druid pro něj totiž zůstával uzavřený a vzdálený, i když jel stále po jeho boku, ponořen hluboko do svých nejtajnějších tajemství. A tak Ander bojoval v naprostém tichu své mysli se svým strachem úplně sám, jeho porážce věnoval veškeré své úsilí, zatímco pomalu a se zaťatými zuby vedl své znavené vojáky domů do Arborlonu.

Nakonec to byl Stee Jans, který je zachránil. Právě v nejtemnějším okamžiku největšího vypětí, zdánlivé porážky a zoufalství, vládl vysoký hraničář houževnatostí, odolností a odvahou, která z něj vytvořila legendu Železného muže. Pod pláštěm noci shromáždil zadní hlídky elfů a svých mužů ze Svobodných jednotek a začal obranu hlavního středu armády, ve které byli hlavně zranění a ti, kteří nesli těla mrtvých a šli pevně dál svou cestou na východ.

Několika náhlými výpady a obchvaty zaútočil legionský velitel do řad svých pronásledovatelů a zmátl jejich cestu nejdříve jedním, potom opačným směrem a využíval při tom taktiky, které tak úspěšně aplikoval již při obraně Zakázaného tahu. Zas a znovu za ním démoni lačně slídili, letěli za ním údolím Sarandanonu a do lesů. Stále dokola pronásledovali unikající legionské jezdce v šedých pláštích a rychlé elfí koně, aby jim o vlásek unikli a oni dospěli jen k pustým pláním, slepým soutěskám, v temnotě ukryté úžlabině nebo kosodřevinou roubenou cestu stáčející se zpět. S ohromnou zručností mátli vztekem pološílené démony. Stee Jans a jeho jezdci neúnavně hráli stále dál tu smrtelně nebezpečnou hru na kočku na myš, ve které byli vždycky všude, ale nikdy ne tam, kde hlavní tělo armády táhlo směrem do bezpečí Arborlonu.

Zběsilost a zklamání démonů stále narůstalo. Noc se proměnila v den a den zase v noc a jejich pronásledování bylo stále zuřivější. Tito démoni byli úplně jiní než ta slabá černá stvoření, která se na ně vyřinula z hor severně od Zakázaného tahu a snažila se probít k Sarandanonu. Toto byli démoni, kteří obešli Kensrowe z východu. Byli mnohem nebezpečnější, než jejich menší bratří a vládli silami, které byly nepochopitelné a naprosto

nepředstavitelné obyčejnému člověku. Někteří z nich dosahovali monstrózních velikostí, měli obrovské svaly a na těle zbroj — nestvůry o obrovské ničivé síle. Jiní byli zase menší a téměř neviditelní, ale dokázali zabíjet pouhým dotykem. Někteří byli pomalí a těžkopádní, jiní zase neuvěřitelně hbití, procházejíc lesními zákoutími jako přízraky. Někteří démoni měli několikero končetin, jiní neměli naopak žádné. Našlo se mezi nimi i pár takových, kteří dokázali chrlit oheň jako draci z legend starých časů a také požírači lidského masa. Kamkoliv vstoupili, zůstávala země elfů zjizvená a zčernalá, vypleněná tak, že už na ní nemohlo nic růst. Pouze samotní elfové stále zůstávali mimo dosah rozzuřených démonů.

Pronásledování je sužovalo dál. Elfí lovci a vojáci Svobodných jednotek bojovali bok po boku v zoufalé snaze zpomalit postup běsů a znepokojeně sledovali, jak se jejich počet po útocích pronásledovatelů neustále snižuje. Kdyby neměli Stee Janse, který je vedl, určitě už by z nich nezbyl ani jeden. Ale i když jej měli, padali po cestě stovky mrtvých a zraněných, přemožených ve strašlivém zápase o to, aby se jejich dlouhý ústup neproměnil v definitivní porážku. Taktika legionského velitele zůstávala přesto stále stejná. Síla démonů na každém kroků elfí vojsko přesvědčovala o tom, že se na této straně Arborlonu této ohromné přesile postavit nemohou. A proto zadní linie pokračovaly v prudkých útocích následovaných rychlým únikem, který se vždy měnil v nový útok a potom v další — a pokaždé bylo několik jezdců ztraceno.

Pátého dne odpoledne konečně rozdrobená a zmožená armáda dorazila k břehům Zpívající řeky. S nepravidelnými výkřiky úlevy se přebrodili k Arborlonu. Až tam si však uvědomili, jak vysokou cenu byli nuceni zaplatit. Třetina elfů, která pochodovala na západ do Sarandanonu zahynula. Stovky vojáků ležely těžce zranění. Z šesti stovek vojáků legionu Svobodných jednotek, které je doprovázely, zůstal na živu jen každý třetí.

A démoni se stále blížili.

Město Arborlon zahalil soumrak. Den byl na svém konci chladný, chomáče těžkých bouřkových mraků táhly z východu rovin, zastiňovaly měsíc i hvězdy a naplňovaly noc vůní deště. Obyvatelé města ve svých domovech pomalu rozžíhali lampy, jejichž světlo se rozlévalo městem, když se rodiny a jejich přátelé shromažďovali k večernímu jídlu. Na ulicích a v alejích započaly jednotky Královské gardy svou noční hlídku procházejíce temnými stíny města v tísnivém tichu. Nahoře na Carolanu, na Elfitchi a podél východního břehu Zpívající řeky stáli připraveni vojáci elfí armády a zírali za řady ocelových sloupů naplněných hořící pryskyřicí osvětlující temnotu lesa za řekou. Mezi stromy se nic nehýbalo.

V prostorách Nejvyšší rady elfů stanul Ander Elessedil tváří tvář královým ministrům poprvé od té doby, co se vrátil ze Sarandanonu. Byli zde i velitelé armády a několik cizinců, kteří právě dorazili na pomoc elfům v jejich boji proti démonům. Prošel těžkými dřevěnými dveřmi na konci sněmovny a v pravé ruce svíral větev Ellcrys. Elfí princ byl od hlavy až k patě pokryt potem, prachem a krví, protože když si dopřál několik hodin spánku, už mu nezbyl čas na to, aby se umyl. Dával přednost tomu, aby raději přišel co nejrychleji do rady. Vedle něj volně kráčel Allanon, vysoký, temný a strašlivý jako vždy, a jeho stín se hrozivě zdvíhal proti zdem místnosti, když společně vstoupili. Po jeho druhé straně šel Stee Jans, své zbraně stále ještě při sobě a své oříškově hnědé oči ledové a naplněné smrtí.

Všichni, kdož seděli za předsednickým stolem na vysokých křeslech s opěradly, i ti sedící nahoře na galerii, či hned vedle postu králů, hned po jejich příchodu vyskočili na nohy. Celý sál zaplnilo překotné šeptání a drmolení a začaly se ozývat otázky, které nabíraly na hlasitosti, jak se každý z mužů snažil, aby byl slyšet. Emer Chios v čele stolu pozvedl ruku a prudce udeřil dlaní do dřevěného stolu a v komnatě se znovu rozhostilo ticho.

„Posaďte se," pronesl pevným hlasem první ministr.

S bručením učinili shromáždění to, co jim přikázal. Ander ještě chvíli počkal, a potom vystoupil o krok vpřed. Znal zvyklosti Nejvyšší rady. Když král leží nemohoucí na lůžku, předsedá první ministr. Emer Chios byl silný a respektovaný muž, což v této situaci platilo dvojnásob. Ander chtěl předstoupit před radu s určitým konkrétním požadavkem a potřeboval Chiosovu podporu, aby dosáhl svého. Byl unavený a zesláblý, ale bylo nutné věnovat náležitý čas tomu, aby všechno proběhlo tak, jak se sluší.

„Můj pane první ministře," promluvil k ministrovi. „Rád bych promluvil k radě."

Emer Chios přikývl. „Promluv tedy, můj princi."

Pomalu a s rozvahou, proto, že nebyl takový řečník, jako otec, nebo jako býval jeho bratr, začal Ander vyprávět vše, co se jim přihodilo od chvíle, kdy vyšli z města do Sarandanonu. Popisoval, jak přišel ke svému zranění král a jak zemřel Arion. Vyprávěl o všech bitvách a porážkách v Hraničním pasu o nuceném ústupu a hrdinné odvaze všech v Zakázaném tahu, ale také o závěrečném ústupu lesy Západní země až k jejich městu Arborlonu. Zmínil se i o odvaze vojáků legionu Svobodných jednotek a o udatném velení Stee Janse, který stanul v čele elfí armády, když padl Pindanon. Podrobně všem nastínil povahu nepřátel, kterým byli nuceni čelit — velikost jejich armády, její složení, zuřivost a sílu. Démoni, varoval je, se brzy objeví v Arborlonu s cílem vyhladit poslední zbytek elfího národa a uchvátit zemi, kterou před několika stoletími ztratili. V bitvě, která před námi leží bude s jistotou jen jeden vítěz, buď budou zničeni elfové nebo démoni.

Zatímco mluvil, prohlížel si vážné tváře svých posluchačů a hledal v jejich očích a tvářích známky toho, jak soudí činy, které vykonal od té doby, co přišli o svého krále a prvorozeného následníka trůnu. Nyní už přijal pravdu, že by jeho otec mohl zemřít a on by se stal elfím králem. Věděl, že Nejvyšší rada a elfí národ musí také nakonec tento fakt přijmout. Pro Andera bylo velmi složité vyrovnat se s podobnými záležitostmi, neboť před osudovou bitvou v Halysově zkratce, pro něj byla možnost podobné situace zcela nemyslitelná. Ale co bylo hlavní, nikdy by neuvěřil možnosti, že by mohl ztratit současně svého otce i svého bratra. Jeho otec však nyní ležel ve svých královských komnatách a jeho stav byl od jeho zranění stále nezměněný. Po celou dobu, co elfové bojovali v Zakázaném tahu, i po dlouhou dobu jejich stahování domů, Ander Elessedil v koutku duše očekával, že jeho otec znovu procitne a tvrdohlavě odmítal uvěřit, že by se tak už nikdy nemělo stát. Ale král bohužel nenabyl vědomí a zdálo se, že už jej možná ani znovu nenabude. Elfí princ to chápal, smířil se s tím a proto přijímal vše co následovalo jako nevyhnutelnost osudu.

„Páni elfové," končil svou řeč unaveným a prázdným hlasem. „Jsem syn svého otce a vím, co se od elfího prince očekává. Elfí vojsko se vrátilo ze Sarandanonu a nyní se musí bránit zde. Hodlám s ním vytrvat i nadále. Chci ho v nastávající bitvě vést. Nežádal bych o to, kdyby existoval nějaký způsob, jakým vrátit události několika posledních týdnů, vymazat události, které během této doby proběhly v našich životech. Ale bohužel to nejde. Kdyby tu byl můj otec, je zřejmé, že byste se za něj postavili všichni do jednoho muže — tím jsem si jistý. Teď však na místě svého otce stojím já a žádám vás, abyste se za mě postavili, protože jsem poslední z jeho krve. Tito muži, kteří přišli se mnou mi už svou podporu věnovali. Rád bych si získal i tu vaší. Žádám vás proto, elfí pánové, abyste ve mě vložili svoji důvěru."

Odmlčel se a vyčkával. Nepotřeboval žádat o jejich podporu, to moc dobře věděl, ale udělal to spíše z vlastní vůle. Patřil mezi Elessedilské vládce a našlo by se jen pár odvážlivců, kteří by si dovolili o jeho právech pochybovat. Mohl sice požádat Allanona, aby promluvil za něj, protože druidův hlas by mohl umlčet všechny protesty. Ander ale nechtěl, aby za něj jednal někdo jiný a také si nepřál, aby jeho nástupnictví brali za samozřejmé. Podporu Nejvyšší rady a okolních zemí, které jim přispěchaly na pomoc, si chtěl získat hlavně svými činy, kterými se mohl prokázat — a ne strachem, či jakýmsi dědičným právem, které se neopíralo o sílu jeho charakteru, kterou prokázal při vedení armády od té doby, co jeho otec padl.

Emer Chios pomalu vstal. Jeho tmavé oči přelétly po tvářích všech shromážděných. Potom se otočil k Anderovi.

„Můj ctěný princi," promluvil svým hlubokým hlasem. „Všichni, kteří se dnes shromáždili v této radě ví, že nejdu slepě za žádným člověkem, i kdyby byl vznešené krve nebo potomek králů. Už jsem mnohokrát a veřejně prohlásil, že důvěřuji úsudku svého národa mnohem více, než soudu nějakého jednotlivce, i kdyby to byl třeba sám král celého známého světa."

Zvolna se rozhlédl kolem sebe. „Přesto jsem oddaným ministrem Eventina Elessedila a jeho obrovský obdivovatel. Je králem, pánové, jaký má správný král být. Moc bych si přál, aby tu teď byl s námi a vedl nás v tomto nejnebezpečnějším čase. Ale není tu. Jeho syn se nabízí na jeho místo. Znám Andera Elessedila dobře — věřím, že stejně tak jako všichni ostatní. Naslouchal jsem jeho vyprávění pozorně. Posoudil jsem ho podle jeho slov a jeho činů, a podle toho, kým se ukázal být. Jsem si jistý, že v nepřítomnosti krále neexistuje muž, kterému bych s větší ochotou vložil do rukou bezpečnost naší země a svého života, než je právě on."

Odmlčel se a obřadně položil pravou ruku křížem přes hruď na srdce — což byl elfí symbol oddanosti. Nastal dlouhý okamžik hrobového ticha. Potom začali vstávat od stolu další shromáždění. Nejdříve několik, ale nakonec už všichni povstali před prince s rukama na srdcích. Předstoupil velitel elfího vojska — Ehlron Tay, se zarputilým a upřímným výrazem ve tváři, který měl po Pindanonově smrti v armádě nejvyšší hodnost; Kobold, vysoký a vzorně oblečený kapitán Černé hlídky a Kerrin, velitel Královské gardy. V jediném okamžiku stáli všichni shromáždění elfové, kteří se nacházeli v komnatě Nejvyšší rady, čelem k svému princi s pravicemi oddaně položenými na srdcích.

Tmavá postava po boku Andera Elessedila se k němu sklonila. „Teď už za tebou stojí úplně všichni, Elfí princi," promluvil Allanon tiše.

Ander přikývl. Bylo mu skoro líto, že je to pravda.

Potom diskutovali o obraně Arborlonu.

Přípravy na tuto obranu začaly téměř ihned poté, co elfí armáda před dvěma týdny odešla z města do Sarandanonu. Emer Chios, jako vládce města v králově nepřítomnosti, svolal radu a velitele elfí armády, kteří nedoprovázeli krále, za účelem vyjednání kroků, které je nutno podniknout na obranu Arborlonu pro případ, že by se démoni ze Sarandanonu probili. Několik pečlivě promyšlených obranných opatření již bylo provedeno. První ministr je nyní spolu s Anderem prošel bod po bodu.

Do města byl přístup pouze ze dvou stran — z východu, stezkami vybíhajícími z Rýnského údolí a lesů za ním a ze západu, od Sarandanonu. Sever a jih Arborlonu byl obehnán horami, ve kterých nebyla žádná cesta ani průsmyk. Vysoké vrcholky zakrývaly lesy v nížinách a obklopovaly Carolan hradbou skal. Allanon varoval, že průlom Hráze nastane v Hoarských rovinách. To znamenalo, že démoni musí projít na východ Sarandanonem, a pokud se neobrátí na sever nebo na jih a neobejdou hory chránící Arborlon — což by byl pochod, ke kterému by potřebovali nejméně dalších několik dní — přijde útok na rodné město elfů ze západu.

Ale právě tam byla elfí obrana nejsilnější. Dvě přírodní bariéry stály démonům v cestě. První z nich byla Zpívající řeka, na východě pod Carolanem sice úzká, ale zase dost hluboká a nepříjemně divoká, takže se i v nejlepším počasí obtížně přecházela. Druhou bariérou byl samotný útes — široká skála zdvíhající se do výšky více než čtyřista stop, s rozervaným skalním povrchem, hlubokými proláklinami porostlými zakrnělými keři. Pod Carolanem, v místech, kde se koryto napřimuje, je jediný most. Na několik mil od něj není v obou směrech žádná mělčina. Hlavní přístupovou cestou na Carolan je Elfitch, i když v jižních částech útesu je několik menších schodišť vinoucích se hlubokými lesy.

Obrana Arborlonu tedy závisela na řece a útesu. Rozhodli se, že jediný most přemosťující Zpívající řeku bude stržen hned poté, co ho přejde vracející se elfí armáda.

Chios zdůraznil, že to bylo provedeno přesně podle plánu a poslední spojení mezi Arborlonem a Sarandanonem tak bylo zničeno. Na východním břehu postavili elfové několik stovek obrovských sloupů s hořící pryskyřicí, které mají za úkol osvítit celé okolí v případě, že by útok na město přišel v noci. Na břehu Zpívající řeky vystavěli kamennou a hliněnou pevnost táhnoucí se několik stovek yardů podél paty útesu a stáčející se k útesům na obou stranách Elfitche. Na východní straně se břeh táhnul ještě asi dvě stě stop až k útesům a byl hustě porostlý stromy a keři. Právě tady elfové nastražili desítky pastí a vyhloubili mnoho jam, které by mohly zastavit démony, kteří by se pokusili obejít pevnost z této strany.

Hlavní obrannou linií města však byl právě Elfitch. Všechna menší schodiště vedoucí k hlavní plošině Carolanu byla stržena. Zůstal jen Elfitch — sedm kamenných ramp s ocelovými branami, které stoupaly vzhůru již od základny útesu. Každou bránu roubila cimbuří bránící cestu vedoucí k další rampě a bráně nad ní. Každá další rampa s bránou pravidelně ustupovala a jak Elfitch nabíral výšky, stáčela se v přesně vyměřených serpentinách umožňujících lučištníkům a kopiníkům efektivně střílet a bránit se. V dobách míru stály brány všech sedmi ramp dokořán otevřené a cimbuří zela, až na hlídky, prázdnotou. Staletý kámen byl hustě porostlý divokým vínem. Ale nyní, když se elfí armáda vrátila ze Sarandanonu, ježila se cimbuří kopími a oštěpy a brány byly pevně uzamčeny a zabarikádovány.

Nahoře na Carolanu nebyly vystavěny žádné obranné linie. Plošina se táhla až k hlubokému lesu na západě a tvořila ji širá pláň posetá háji, osamělá stavení a symbolické hrazení Zahrad života. Na východě uprostřed lesa stálo město Arborlon. Kdyby se démonům podařilo nějak se dostat na Carolan, možnosti, které by elfům zbývaly k obraně byly mizivé. Kdyby elfů zbylo dostatečně mnoho, mohli by se pokusit postavit se na pláni a útočníky srážet přes okraj útesu. Kdyby i tato možnost selhala, potom by jim nezbylo nic jiného než couvnout do Rýnského údolí a čelit démonům v závěrečné bitvě, nebo uniknout do Západní země.

Chios se při svém hlášení o podrobnostech obrany odmlčel. „Samozřejmě, kdyby běsi obešli hory a přišli z východu..." začal.

Allanon ho však přerušil. „Nepřijdou. Teď i pro ně začíná být čas důležitý. Přitáhnou ze západu."

Ander se tázavě podíval na Stee Janse, ale velitel Svobodných jednotek sotva pokrčil rameny. Ander se otočil zpět k Emeru Chiosovi. „Jaké jsou další novinky, první ministře?"

„Ani dobré, ani špatné. Co se týče našich žádostí ostatních zemí o pomoc, Truboroh poslal dalších dvě stě padesát jezdců — Starou hlídku, řádnou armádu legionu. Existuje zde jakýsi matný slib další pomoci, která by snad mohla přijít, ale neví se kdy bychom ji mohli očekávat. Naši poslové hlásí, že členové rady měst ještě nedokázali překonat své rozpory v tom, jaký podíl by Truboroh měl v této 'Elfí válce' sehrát a král se rozhodl neintervenovat. Zdá se, že vyslání Staré hlídky bylo jen dalším kompromisním řešením problému. O celé záležitosti se prý stále ještě debatuje, ale další podrobnosti bohužel nevíme."

Přesně jak prorokoval Stee Jans, pomyslel si chmurně Ander.

„Federace nám také poslala vzkaz, můj princi," usmál se trpce Chios. „Jejich vzkaz byl krátký a věcný, dalo by se říci. Politikou Federace je nevměšování se do záležitostí jiných zemí a ras. Jestliže se hrozba, která se týká jiných zemí, třeba i jen zprostředkovaně dotkne suverenity jejich vlastních států, potom Federace zasáhne. Ale v této situace se zdá, že to zatím není ten případ. Dokud se tedy situace nějak nezmění, pomoc od Federace nepřijde." Pokrčil rameny. „Což není vůbec překvapivé."

„A Kershalt?" zeptal se spěšně Ander. „Co trollové?"

Chios jen potřásl hlavou. „Nic. Dovolil jsem si vyslat ještě jednoho posla."

Ander souhlasně přikývl. „A co trpaslíci?"

„Už jsme tady," ozval se ze sálu drsný hlas. „Tedy aspoň někteří z nás."

Zavalitý trpaslík s plnovousem se prodral mezi ostatními až k samému stolu, kde seděla rada shromáždění. Jeho živé modré oči pomrkávaly z ošlehané a sluncem opálené tváře. Opřel se svýma sukovitýma rukama o hranu stolu.

„Druide," kývl trpaslík pozdravně na Allanona, a potom se obrátil k Anderovi. „Jmenuji se Browork a jsem jeden ze Starších a právoplatný občan města Poslední přístav. Přivedl jsem stovku trpaslíků — kopáčů, pro které je čest vstoupit do služeb Elessedilů. Můžete za to poděkovat tady druidovi. Vyhledal nás před několika týdny, zrovna když jsme pracovali na mostě přes Stříbrnou řeku a varoval nás před hrozícím nebezpečím. Allanona mezi trpaslíky všichni dobře znají, takže jsme se na nic dalšího nevyptávali. Poslali jsme zprávu do Posledního přístavu a vyrazili jsme napřed. Byl to desetidenní pochod, a nebyl nejlehčí — ale jak vidíte, jsme tady."

Napřáhl pravici k Anderovi a oba muži si srdečně potřásli rukama.

„A co ostatní, Broworku?" zeptal se Allanon.

Trpaslík netrpělivě přikývl. „Už jsou na cestě, jestli se nepletu. Armáda o několika tisících trpaslíků by měla dorazit ke konci týdne." Potom se na Allanona nespokojeně zamračil. „Mezitím máte nás, druide a můžete být rádi, že jsme tady. Neexistuje totiž nikdo lepší, než jsou kopáči, kdo by vám dal dohromady tu vaší rampu."

„Elfitch," vysvětlil rychle Chios zmatenému Anderovi. „Browork a jeho kopáči nám pomáhali při stavbě obranných linií. Při prozkoumávání a kontrole Elfitche si všimli, že by bylo možné přestavět pátou rampu tak, aby se pod nepřáteli zřítila."

„Byla to hračka!" mávl rukou Browork nad svými zásluhami, jako by si ani takovou chválu nezasloužil. „Podřezali jsme kamenné bloky a podepřeli je vedlejšími podpěrami. Potom jsme původní kámen vyztužili ocelovými klíny a na ně upevnili řetězy. Ty jsme potom schovali mezi keři pod rampou a vyvedli je do výšky, aby se za ně dalo tahat. Když se démoni dostanou až na pátou rampu, zatáhneme za řetězy, vyrazíme ocelové klíny a celá rampa nad pátou bránou se zřítí. Bylo to jednoduché."

„Jednoduché pro toho, kdo má tak perfektní konstrukční schopnosti jako trpaslíci kopáči," usmál se Ander. „Odvedl jsi dobrou práci, Broworku. Prokázal jsi nám velmi dobré služby, a určitě tě ještě budeme potřebovat."

„Jsou tu ještě další, které budeme potřebovat," Allanon položil Anderovi ruku na rameno a ukázal směrem k nejvzdálenějšímu okraji zasedacího stolu.

Elfí princ se otočil. Osamělý elf v koženém obleku vstal a položil si pravou ruku na srdce na znamení oddanosti.

„Dayn, můj ctěný princi," řekl elf tiše. „Jsem elf — nebeský jezdec."

„Nebeský jezdec?" Ander se na mladíka překvapeně podíval. Od svého otce kdysi slýchával příběhy o lidech, kteří si říkají vzdušní elfové — byly to příběhy, dnes už téměř zapomenuté, neboť do Arborlonu v posledních sto letech žádný nebeský jezdec nepřiletěl. „A kolik vás tu je?" zeptal se princ nakonec.

„Pět," odpověděl pohotově Dayn. „Mohlo nás přijít víc, ale báli jsme se, že démoni zaútočí i na naše domovské město Oblačnou výšinu. Můj otec tedy poslal jen nás, a proto je nás jen pět. Jsme všichni jedna rodina. Můj otec se jmenuje Herrol." Odmlčel se na chvilku a podíval se na Allanona. „Bývaly časy, kdy on a druid bývali velmi dobrými přáteli."

„Jsme stále dobrými přáteli, nebeský jezdče," opáčil Allanon tiše.

Dayn na druidovu poznámku souhlasně přikývnul, a potom znovu upřel svůj pohled na Andera.

„Můj otec cítí k pozemním elfům mnohem větší spřízněnost, než většina našich krajanů, můj vznešený princi, neboť většina už pouta ke starým zvykům a zákonům dávno zpřetrhala. A můj otec dobře ví, že Allanon stojí za Elessedily — a to má velkou váhu. A proto jsme byli vysláni my. Přiletěl by také, ale jeho pták Roch Genewen zrovna cvičí se synem mého bratra, aby jednoho dne mohl také vstoupil do řad nebeských jezdců jako jeho otec. Možná, že ti z nás, kteří jsou zde, by mohli být ku prospěchu. Můžeme létat nad

celou Západní zemí, pátrat po tom, kde se nacházejí démoni a podávat zprávy. Mohli bychom také zjišťovat jejich slabiny, a kde mají naopak převahu. Tolik tedy můžeme nabídnout."

„To vše přijmeme s nesmírnou vděčností, Dayne," odpověděl Ander a opětoval nebeskému jezdci jeho pozdrav. „Buďte vítáni!"

Dayn se uklonil a o krok odstoupil dozadu. Ander se podíval na Chiose. „První ministře, je tu ještě někdo, kdo se k nám přijel připojit a pomoci nám v boji?"

Chios zatřásl hlavou. „Ne, můj princi, to jsou všichni."

Ander přikývl. „Musíme tedy vystačit s tím co máme."

Potom všem shromážděným pokynul, aby se spolu s ním posadili za poradním stolem a mohli zahájit diskusi o záležitostech týkajících se rozmístění vojáků, dodávek zbraní, bitevních taktik a dodatečných obranných opatřeních. Princ přijal hlášení Ehlrona Taye za elfí vojáky běžné armády, od Kerrina z Královské gardy a od Kobolda z Černé hlídky. Browork nakonec zhodnotil všechny struktury elfích obranných linií a Stee Jans navrhl válečné strategie a taktiky, které by mohli využít při tak ohromné přesile démonů. Dayn krátce promluvil o bojových možnostech ptáků Rochů a jejich využití ve vzdušných soubojích.

Čas rychle ubíhal a noc se vytrácela. Anderova hlava těžkla únavou a jeho myšlenky se začínaly rozplývat. Právě v jednom takovém okamžiku ho z myšlenek vytrhly hlavní dveře sněmovny, které se náhle prudce rozletěly a v nich se objevil rozcuchaný Gael s královými strážemi v patách. Bez dechu vběhl mladík do místnosti a padl před Anderem na kolena. „Můj pane!" popadal dech a jeho mladá tvář rudla vzrušením. „Můj pane, král procitl!"

Ander vytřeštil zrak. „Procitl?"

Prudce vyskočil na nohy a vyběhl ze zasedací místnosti.

Když spal, připadalo Eventinovi Elessedilovi, že se vznáší neproniknutelnou temnotou vrstvenou pavučinovými vlákny halícími jeho tělo lehounkým baldachýnem. Cítil, jak ho ovíjí jedno vlákno po druhém, zatahuje se a spájí se s jeho tělem. Čas a prostor se vytratil a zůstala jen nekonečná temnota a baldachýn vláken. Zpočátku jej zaplavilo příjemné teplo, jako novorozence v pevném matčině objetí naplněném pohodlím a láskou. Ale potom se začalo objetí stahovat a on se začal dusit. Zoufale zápasil, aby se z pevného sevření vymanil, ale zjistil, že to nedokáže. Začal se propadat do temnoty stále hlouběji, pomalu se otáčel a baldachýn se měnil v temný rubáš. Přestával být živou bytostí, umíral. Zděšeně sebou ve svém hedvábném vězení zmítal, strhával ze sebe rubáš, až se náhle protrhl a temnota byla pryč.

Otevřel oči. Prudké blikající světlo ho na okamžik oslepilo. Dezorientovaný a zmatený mrkal do jasného světla a marně si pokoušel vzpomenout kde je a co tu dělá. Obrysy místnosti začaly pomalu získávat pevné rysy a rozeznal zápach olejových lamp, ucítil pohodlí měkké bavlněné přikrývky a vlněných dek pečlivě ovinutých kolem jeho těla. Všechno, co se seběhlo předtím, než upadl do hlubokého spánku, náhle zaplavilo jeho mysl, obrazy zmateně a nesouvisle vířily v jeho myšlenkách. Hraniční pas, Halysova zkratka, útočící démoni vynořující se z chuchvalců husté mlhy, lučištníci, kopiníci a oštěpaři rozmístění pod ním, výkřiky bolesti a strachu, temná těla plížící se až k němu, stěna zářivých modrých paprsků, Allanon, Ander, záblesky zbraní, a potom nečekaná rána...

Prudce sebou pod přikrývkami trhl a celé jeho tělo se zalilo potem. Místnosti před jeho očima konečně nabraly ostré rysy — byla to jeho vlastní ložnice v královském domě ve městě Arborlonu. Jakási štíhlá, rozmazaná postava se k němu pomalu přibližovala.

„Můj pane?" zazněl Gaelův rozechvělý hlas u jeho ucha a nad lůžkem se sklonila mladistvá tvář. „Můj pane, jste vzhůru?"

„Co se stalo?" zamumlal a jeho vlastní hlas byl zastřený a jen těžko rozpoznatelný.

„Byl jste zraněn, můj pane — v Halysově zkratce. Rána vás zasáhla přímo sem." Mladý

elf lehce ukázal na králův levý spánek. „Od té doby jste byl v bezvědomí. Můj drahý pane, tolik jsme se o vás strachovali..."

„Jak dlouho... jak dlouho jsem spal?" přerušil ho král. Pomalu se dotkl rukou své bolavé hlavy a krkem mu projela prudká bolest.

„Sedm dní, můj Pane."

„Cože, sedm dní!"

Gael pomalu couvl o krok zpět. „Přivedu vašeho syna, můj pane."

Zatočila se mu hlava. „Mého syna?"

„Přece prince Andera, můj pane." Jeho pobočník běžel ke dveřím královské ložnice. „Právě teď má zasedání v Nejvyšší radě. Jen si v klidu lehněte — hned ho přivedu."

Eventin pozoroval, jak mladík opatrně otevřel dveře, zaslechl, jak prohodil několik slov s kýmsi za nimi, a pak je zase zavřel a zanechal ho v naprostém tichu dusné ložnice. Král se snažil posadit, ale byl to pro něj příliš namáhavý úkol, takže po krátkém pokusu zase upadl zpátky na lůžko. Ander? Gael říkal, že Ander zasedá v Nejvyšší radě? A kde je potom Arion? Jeho myšlenky zastínily pochybnosti a špatná tušení. V mysli mu vytanuly další nepokojné otázky. Co dělají tady v Arborlonu? A co se stalo s armádou elfů? A co obrana Sarandanonu?

Znovu se pokusil posadit, ale zase upadl zpátky na lůžko. Projela jím vlna nevolnosti. Náhle se cítil tak starý, jako by počet jeho požehnaných let byla snad nějaká nemoc, která ho sžírala a trápila. Zaťal zuby. Kéž by tak mohl vrátit jen pouhých pět minut svého mládí, které by mu dodaly sílu a on by se dokázal zvednout z této proklaté postele. Zlost a odhodlanost ho rozpalovala a on se postupně centimetr po centimetru nadzvedával, opíraje se o polštáře, až dokud se o ně nedokázal zapřít ztěžka dýchaje.

Na druhém konci ložnice nadzvedl Manx svou prošedivělou hlavu. Král otevřel ústa, aby svého starého dobrého vlčáka zavolal, ale náhle se jeho oči střetly s očima psa. Slova mu uvízla v krku. V těch očích se zračila nenávist — tak chladná nenávist, že Eventinem projela jako ledový nůž.

Nevěřícně zamrkal a snažil se překonat ten nepříjemný pocit odporu, který jím projel. Manx? Co si asi myslí!

Přinutil se podívat stranou, na cokoli jiného v ložnici — na zdi, obrazy, nábytek, závěsy nebo na tkané záclony, které visely dolů z oken. Zoufale se pokoušel získat znovu ztracenou rovnováhu, ale moc se mu to nedařilo. Jsem tu sám, pomyslel si náhle a bezdůvodně a přepadl ho silný strach. Sám! Podíval se zpátky na Manxe. Jeho starý pes se na něj stále upřeně díval, ale jeho oči již byly zastřené a skrývaly to, co z nich čišelo před chvílí. Nebo, že by se mu to jen zdálo? Pozoroval, jak jeho pes pomalu vstal, otočil se dokola, a potom se zase pohodlně uvelebil na kobercích na podlaze. Proč ke mně nejde, ptal se král sám sebe? Proč ke mně nepřijde?

Znovu se zhroutil zpět na polštáře. Co to vůbec říkám? Slova se mu honila v mysli a snažil se odehnat šílenství, které hrozilo, že jej uchvátí. Zahlédl snad v očích zvířete, které mu bylo oddané po tolik dlouhých let nenávist? Zahlédl v Maxovi nepřítele, který by mu mohl ublížit? Co se to s ním děje?

Z chodby za dveřmi k němu dolehly hlasy. Dveře ložnice se otevřely a hned se zase zavřely. Ander rychle přešel k jeho lůžku, sklonil se a pevně ho objal. Král přitiskl svého syna k sobě, a když ho po chvíli pustil, usadil se Ander na okraj postele. Král se zadíval do Anderovy starostlivé tváře.

„A teď mi řekni všechno, co se stalo," zašeptal Eventin. Náhle zahlédl, jak se v očích jeho syna cosi mihlo a ucítil jak jím projel náhlý chlad. Přinutil se k tíživé otázce. „Kde je Arion?"

Ander otevřel ústa, jako by mu chtěl odpovědět, ale potom se beze slova zadíval do očí starého muže. Eventin strnul.

„Je mrtvý?"

Ander zašeptal. „V Orlí stezce."

Zdálo se, jako by pátral v myšlenkách po slovech, které by mohl ještě říct, ale nakonec to vzdal a pomalu bezmocně zakroutil hlavou. Eventinovy oči se zalily slzami a ruce se mu roztřásly, když uchopil svého syna za ramena.

„Arion je mrtvý?" Vyslovil ta slova, jako by to byla ta nejsprostší lež.

Ander přikývl a podíval se stranou. „Kael Pindanon také."

Nastal okamžik strnulého ticha. Královy ruce bezvládně klesly na pokrývky.

„A co Sarandanon?"

„Ztracen."

Beze slova se dívali jeden na druhého, otec a syn, jako by spolu sdíleli nějaké děsuplné tajemství, které nikdy nemělo být vyřčeno. Ander se znovu sehnul a přitiskl k sobě svého starého otce. V naprostém tichu se dlouho tiše objímali. Nakonec král promluvil a jeho hlas byl bezvýrazný, cizí a vzdálený.

„Řekni mi o Arionovi. Všechno! Nic nevynechej ."

Ander začal vyprávět. Roztřeseným hlasem mu vylíčil jak zahynul jeho bratr, jak se jim podařilo jeho tělo bezpečně dopravit ven z Hraničního pasu až do Sarandanonu, a jak jej nakonec pohřbili na neoznačeném místě v Zakázaném tahu. Vylíčil mu i to, co se stalo s jeho armádou od prvního dne v Halysově zkratce, až do té doby, než po úmorném a dlouhém podchodu došli zase zpět, sem do Arborlonu. Eventin zamyšleně poslouchal a nic neříkal. Když Ander skončil, prázdně se na okamžik zahleděl do mihotavého světla olejových lamp. Opět pozvedl zrak ke svému synovi.

„Chci, aby ses vrátil do Nejvyšší rady, Andere. Udělej vše nezbytné." Odmlčel se a jeho hlas se zlomil. „Běž, budu v pořádku."

Ander se na něj nejistě podíval. „Mohu říct Gaelovi, aby k tobě přišel."

Král jen potřásl hlavou. „Ne. Teď ne. Chtěl bych jen..." Zarazil se, spolkl zbytek slov, které chtěl říct. Pevně stiskl ruku svého syna. „Jsem... na tebe velmi pyšný, Andere. Vím, jak těžké bylo..."

Ander přikývl a hrdlo se mu prudce sevřelo. Ještě chvíli podržel otcovy ruce ve svých. „Gael bude hned za dveřmi, zavolej, když budeš něco chtít."

Vstal a vykročil směrem ke dveřím. Už měl ruku na klice, když na něj Eventin zavolal a jeho hlas byl až podezřele stísněný.

„Vezmi s sebou Manxe."

Ander se zastavil, podíval se na starého vlčáka, zapískal na něj a vyvedl ho ven. Dveře se za ním neslyšně zavřely.

Byl znovu sám. Tentokrát doopravdy sám. Král elfů ležel na měkkých polštářích a cítil jak ho tíží hrůza toho, co se stalo v posledních dnech. Během méně než týdne byla nejlepší armáda celého Čtyřzemí hnána běsy jako stádo dobytka ze své vlastní země — vyhnali ji z Hraničního pasu, ze Sarandanonu, celou cestu Západní zemí na východ až do jejich domovského města, kde teď buď obstojí nebo padnou. Někde v hloubi jeho duše se začal rozpínat strašlivý pocit selhání a porážky. Dopustil, aby se tohle všechno stalo. To on byl za to všechno zodpovědný.

„Arione," zašeptal, jako by si náhle vzpomněl.

Do očí mu vyhrkly slzy a začal neutěšitelně plakat.

Kapitola 36

Eretrio!" vykřikl radostně Wil překvapeným a nadšeným hlasem. Skoro okamžitě zapomněl na bolest, kterou mu způsobovalo jeho zranění a nadzdvihl se na lokty, aby se mohl podívat blíž. „Co tady děláš?"

„Právě tě zachraňuji, jak se zdá," zasmála se a v jejích temných očích se zračila rozpustilá škodolibost. Koutkem oka zachytil venkovan jakýsi pohyb, a tak se zadíval přes její rameno někam do stínu maringotky. Na druhé straně místnosti stály dvě tulácké ženy a praly mu jeho zakrvácené oblečení v malém umyvadle s vodou. Instinktivně se dotkl své hlavy a zjistil, že má ránu pečlivě ovázanou čistým obvazem. Lehce se ho dotkl a prudce ucukl.

„To bych nedělala." Eretria mu odstrčila ruku stranou. „Je to jediná část tvého těla, která je čistá." Venkovan se rychle rozhlédl kolem sebe. „Co jste provedli s Amberle?"

„S tvou sestrou?" ušklíbla se. „Je docela v bezpečí."

„Doufám, že mi odpustíš, když o tom trošku zapochybuji," začal vstávat z postele.

„Zůstaň ležet, léčiteli," poručila a položila mu ruku na hruď. Ztlumila hlas, aby ji ženy za jejími zády neslyšely. „Bojíš se snad, že bych se ti mohla nějak pomstít za tvé hloupé rozhodnutí, že mě necháš v Tirfingu? To o mě máš tak chatrnou představu?" Zasmála se a zaťukala si na čelo. „Možná, že kdybys měl tu možnost teď, své rozhodnutí by sis pečlivěji zvážil. Říkám pravdu?"

„To tedy ani v nejmenším. A teď mi řekni, kde je Amberle!"

„Nemyslíš si, že kdybych ti chtěla nějak ublížit, Wile Ohmsforde — nebo jí — nebylo by pro mě snad jednodušší nechat vás oba na pospas těm hrdlořezům a zlodějům, kteří vás naháněli po celé Ztracené vartě. Ta elfí holka je v pořádku. Až si spolu promluvíme, přivedu ji."

Obrátila se k ženám stojícím za ní. „Běžte! Nechte nás o samotě."

Ženy ustaly ve své práci a zmizely za závěsem na druhém konci voru. Když odešly, Eretria se otočila k venkovanovi s hlavou rozverně nakloněnou na stranu.

„Tak, co s tebou asi teď udělám, Wile Ohmsforde?"

Zhluboka se nadechl. „Jak jsi mě našla, Eretrio?"

Ušklíbla se. „To nebylo nic složitého. Zpráva o tvých neuvěřitelných léčitelských schopnostech se rozkřikla po celé délce i šířce Ztracené varty do deseti minut poté, co jsi vyléčil tu tlustou hospodskou. Myslel sis, že ti takové okaté představení projde bez toho, aby si tě někdo všiml? Jak si myslíš, že tě našli ti hrdlořezové, kteří po vás tak usilovně šli?"

„Takže o tom jsi také věděla?"

„Jsi hlupák, léčiteli," řekla měkce a pohladila jej po tváři. „Tuláci jsou vždycky mezi prvními, kdo se dozví o všem, co se šustne v místech kudy cestují. Kdyby tomu tak nebylo, moc dlouho by nepřežili. To je jedna důležitá věc, kterou se ještě musíš naučit. Jakmile se všude roznesla zpráva o tvých zázračných uzdraveních, bylo jasné všem, kteří by snad měli jen půlku mozku, že člověk s takovou mocí a talentem musí být také pořádně bohatý. Hamižnost si s opilci dobře rozumí, léčiteli. Máš štěstí, že jsi ještě na živu."

„To teda," přisvědčil rozmrzele venkovan. „Myslím, že bych měl být opravdu mnohem opatrnější."

„Trošku. Máš štěstí, že jsem se vzpomněla na to, kým jsi pro mě byl a přesvědčila jsem Cephela, aby mi dovolil vyhledat tě, hned jak se z toho hostince ozvaly první výkřiky. Jinak už jsi byl dávno žrádlem pro psy."

„Příjemná představa," zašklebil se Wil. Rychle se otočil k dívce. „Takže Cephelo ví, že jsem tady?"

„Ano, ví." Usmála se a do jejích očí se zase vrátila rozpustilost. „Děsí tě to snad?"

„Řekněme, že mě to trochu znepokojilo," opáčil Wil. „Proč pro mě cokoli podniká po tom, co se stalo v Tirfingu?"

Eretria se k němu nahnula blíž a položila své opálené štíhlé ruce kolem jeho krku. „Protože jeho dcerunka ho umí přesvědčit, léčiteli — umí přesvědčovat natolik dobře, že občas ovlivním i tak zapeklitého patrona jako je Cephelo." Pokrčila rameny. „Kromě toho měl také dostatek času zamyslet se nad tím, co se tehdy v Tirfingu stalo. Přesvědčila jsem ho, doufám, že to nebyla tvoje vina — že jsi ve skutečnosti zachránil životy členům naší rodiny."

Wil jen váhavě zakroutil hlavou. „Nevěřím mu."

„To bych ti ani neradila," souhlasila s ním. „Ale pro dnešní noc by ti neměl působit žádné větší starosti. Počká do rána až se vyspíš, a potom se tě na všechno zeptá sám. Do té doby už v každém případě budou tví pronásledovatelé dostatečně unavení z honičky mezi stíny a vrátí se zpátky do svých špinavých hospod na čerstvé pivo a najdou si nějaký snadnější zdroj zisku."

Vstala a ve víru modrého hedvábí vyklouzla ven, aby se po chvíli vrátila s kusem vlhké látky a s nádobou plnou vody, kterou položila na zem vedle jeho postele.

„Musíme tě umýt, léčiteli. Páchneš potem a špínou a tvé oblečení je úplně zničené." Potom se odmlčela. „Vysvlékni se z těch hadrů a já tě umyji."

Wil se usmál a zatřásl hlavou. „Umyji se sám. Můžeš mi půjčit nějaké oblečení?"

Přikývla, ale nehnula se z místa. Venkovan se začervenal.

„Rád bych to udělal sám, jestli ti to nevadí."

Na její tváři se rozzářil široký úsměv. „Ach, ale mě to vadí."

Povzdechl si a zatřásl hlavou. „Ty jsi prostě nenapravitelná!"

„Ty jsi můj, Wile Ohmsforde, už jsem ti to kdysi říkala."

Úsměv se z jejích rtů vytratil a výraz ve tváři vystřídal pohled tak smyslný a neodolatelný, až Wil na okamžik úplně zapomněl, co to chtěl vlastně udělat. Začala se k němu sklánět a on se na posteli prudce posadil. Zatočila se mu hlava, ale zůstal sedět zpříma.

„Přineseš mi to oblečení?"

Její oči na okamžik potemněly zlostí. Vstala, přešla ke skříni, vytáhla z ní nějaké oblečení a zase se k němu vrátila.

„Můžeš si obléct třeba tohle," řekla a hodila mu oblečení do klína.

Procházela kolem něj, ale náhle se kvapně sehnula a vášnivě jej políbila na ústa. „Tak se tedy umyj a obleč sám." Ohrnula nos a zamířila ven.

Otevřela dveře na konci maringotky, vyklouzla do noci a dveře za sebou neslyšně zavřela a zamkla na několik západů. Wil se ušklíbl sám pro sebe. Ať už byly její záměry s ním jakékoliv, v žádném případě nechtěla, aby jí zase někam frnkl. Rychle ze sebe strhal zbytky oblečení, umyl se a oblékl do šatů, které mu dala Eretria. Seděly mu dobře, i když to bylo oblečení tuláků a on se v něm cítil poněkud podivně.

Právě když se oblékl, ozvalo se zaskřípání zámku, dveře se opět otevřely a objevila se v nich Eretria spolu s Amberle. Elfí dívka měla na sobě také tulácké kalhoty a tuniku s šerpou a na hlavě barevný šátek, který skrýval její po pás dlouhé vlasy. Měla čerstvě umytou a trošku vylekanou tvář. Pohlédla na Wilovu ovázanou hlavu a v jejích zelených očích se okamžitě objevilo znepokojení.

„Jsi v pořádku?" zeptala se spěšně.

„Dohlédla jsem na všechny jeho potřeby," způsobně odsunula její otázku stranou Eretria. Ukázala na volnou postel naproti Wilovy. „Můžeš spát tady. Nepokoušejte se dnes v noci maringotku opouštět."

Usmála se šibalsky na Wila, otočila se a vykročila ke dveřím. V půli cesty se nečekaně ohlédla.

„Dobrou noc, bratře Wile, dobrou noc, sestro Amberle. Dobře se vyspěte."

Ušklíbla se a vyklouzla dveřmi ven. S cvaknutím otočila klíčem v zámku.

Venkovan a elfí dívka spali té noci v pohodlí tulácké maringotky. Vzbudili se za svítání, když světlo nového dne proniklo prasklinami v okenicích do přítmí uvnitř. Wil ještě chvíli ležel v tichosti, dával si dohromady své myšlenky a čekal až zcela odejde jeho ospalost. Za okamžik zalovil rukou pod svou tunikou a nahmatal malý kožený váček, ve kterém měl bezpečně uložené elfeíny. Zkontroloval, jestli tam stále ještě jsou. Když bylo vše v pořádku, uložil váček zase zpět. Trochu opatrnosti nic nestojí, pomyslel si. Byl už napůl cesty z postele, když mu Amberle poručila, aby si ještě lehl a natahovala se po něm z vedlejší postele. Pečlivě si prohlédla jeho včerejší ránu a převázala ji. Když byla hotová, vyskočil Wil na nohy a překvapil ji rychlým polibkem na tvář. Trochu se začervenala, ale její dětská tvář se rozzářila.

O několik okamžiků později se závora na dveřích odsunula a dovnitř vstoupila Eretria s podnosem, na kterém měla chléb, med, mléko a ovoce. Její snědé paže jí vyčnívaly z průsvitného bílého roucha halícího štíhlé dívčí tělo jako proužek dýmu. Podívala se na venkovana s oslňujícím úsměvem na rtech.

„Odpočinul sis dobře, Wile Ohmsforde?" Položila mu tác do klína a mrkla na něj. „Cephelo s tebou chce mluvit."

Odešla, aniž by utrousila slovo k Amberle. Když byla Eretria pryč, podíval se Wil na elfí dívku a nechápavě pokrčil rameny. Amberle se přinutila k úsměvu.

Za pár minut se objevil Cephelo. Vstoupil bez zaklepání, a jeho dlouhá, štíhlá postava se musela ve vchodu mírně sehnout. Na sobě měl černé šaty a zahalen byl do pláště v barvě lesní zeleně. Vypadal úplně stejně jako když ho zahlédli poprvé na březích řeky Mermidonu. Na hlavě měl posazený velký klobouk se širokou střechou, který smekl a mírně se uklonil. Vstoupil s ohromnou grácií a na jeho snědé tváři se rozprostřel široký a přátelský úsměv.

„Aha, elfíkové, léčitel a jeho sestra. Zase se setkáváme." Naklonil se k Wilovi blíž. „Stále ještě hledáš svého koně?"

Wil se usmál. „Ne, tentokrát ne."

Tulák se na ně oba podíval přes svůj obrovský orlí nos. „Ne? Ztratil jsi snad cestu? Arborlon, pokud vím, leží na sever odsud."

„Už jsme v Arborlonu byli a zase jsme odešli," odpověděl venkovan a odsunul tác s jídlem na stranu.

„A přišli jste do Ztracené varty."

„Zdá se, že sem směřovaly kroky nás obou."

„Jistě." Vysoký muž se pohodlně usadil naproti oběma mladým lidem. „Co se mě týče, mě obchod volá do různých míst, kam bych jinak dobrovolně nepáchl ani omylem. A co tu děláš ty, léčiteli? Co tebe přivádí do Ztracené varty? Určitě jsi nechtěl předvádět své zázračné umění obyvatelům tak odporné vesnice, jako je právě tahle."

Wil před odpovědí chvíli zaváhal. Musel dobře zvážit, co Cephelovi odpoví. Znal tohoto muže už natolik dobře, aby věděl, že každý tulák ihned využije každé informace, která se k němu dostane, ve svůj prospěch.

„Máme tu své vlastní záležitosti," odpověděl mu ledabyle.

Tulák sešpulil rty. „Nezdá se mi, že by se ti nějak výjimečně dařilo, léčiteli. Kdyby nebylo mě, už ti dávno tvoji pronásledovatelé prořízli krk."

Wil měl chuť se nahlas rozesmát. Ten starý lišák! Ani náhodou by nepřiznal, že s jejich záchranou má cosi společného Eretria.

„Zdá se, že jsme znovu tvými dlužníky," nadhodil.

Cephelo pokrčil rameny. „Mé mínění o tobě bylo v Tirfingu příliš unáhlené. Nechal jsem se unést starostmi o své lidi. Obvinil jsem tě z toho co se stalo, místo toho, abych ti poděkoval. Dělalo mi to starosti. To, že jsem tě teď zachránil, mi mou vinu ulehčuje."

„Jsem vděčný za to, že tak cítíš." Wil mu nevěřil ani slovo. „Byly to pro mě i mou sestru

horké chvilky."

„Horké chvilky?" V Cephelově očích se náhle mihl zájem. „Možná, že bych pro vás přeci jenom mohl ještě něco udělat. Mohl bych vám posloužit. Tedy když mi řekneš přesně jak, a co tě přivedlo až sem do jedné z nejnebezpečnějších částí země..." Už je to tady, pomyslel si Wil a koutkem oka zahlédl, jak se Amberle varovně zamračila.

„Kéž by bylo v tvých silách nám pomoci," řekl Wil a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejpřesvědčivěji. „Ale obávám se, že není. Nejnutněji bych potřeboval nějakého průvodce, který bezpečně zná tuto zemi, její zákoutí a legendy."

Cephelo mírně tleskl dlaněmi. „No výborně, myslím, že v tom bych vám mohl pomoci. Už jsem v Divočině cestoval mnohokrát." Pozvedl svůj dlouhý ukazovák k hlavě. „Znám pár jejích tajemství."

Snad, pomysle] si Wil. Možná, ale ne. Chce vědět, co tu hledáme.

Venkovan pokrčil rameny. „Myslím, že bychom již dále neměli zneužívat tvé pohostinnosti a zatahovat tě do svých záležitostí. Zvládneme to s mojí sestrou sami."

Tulákova tvář byla prázdná. „Proč mi neřeknete, co vás sem přivádí — já již sám zvážím, zda je váš požadavek skutečně tak nepřiměřený."

Amberle varovně stiskla Wilovu paži, ale ten si toho nevšímal a jeho oči zůstávaly upřeny na Cephela. Bylo mu jasné, že bude muset tulákovi něco říct.

„V domě Elessedilů, elfích vládců, se rozmohla neznámá nemoc." Ztlumil hlas. „Králova vnučka je těžce nemocná. Lék, který potřebuje, je extrakt z kořene, který roste pouze v tomto kraji, kdesi v Divočině. Vím o tom všem pouze já — já a má sestra. Právě proto jsme cestovali až sem, abychom pátrali po tom vzácném kořenu. Až ho najdeme, zaneseme ho přímo elfímu vládci a dostaneme za něj štědrou odměnu."

Ucítil, jak se Amberlin stisk na jeho ruce prudce uvolnil. Do její tváře se však raději nepodíval. Cephelo se před svou odpovědí na chvilku zamyslel.

„A vy víte, kde v Divočině lze tento kořen nalézt?"

Venkovan přikývl. „Existují knihy, velice starobylé léčitelské knihy ještě ze starého světa, které mluví o tomto kořeni a místě, kde roste. Jméno toho místa však už dávno upadlo v zapomnění a před dávnými dobami bylo vymazáno ze všech map, které slouží rasám dnes. Pochybuji, že by ti jméno toho místa cokoli říkalo."

Tulák se nahnul blíž. „I přesto mi ho řekni."

„Úkrytiště," prohlásil Wil a pozoroval temnou tvář před sebou. „To místo se jmenuje Úkrytiště."

Cephelo se na okamžik zamyslel, a potom zakroutil hlavou. „Měl jsi pravdu, to jméno mi nic neříká, ale přesto..." Významně se odmlčel a mírně se zaklonil, jakoby se ponořil do nejhlubších myšlenek. „Znám člověka, který by to místo mohl znát. Zná totiž všechny staré názvy tohoto údolí. Mohl bych tě k němu zavést. Ale léčiteli, Divočina je velmi drsná země — sám jsi to již poznal na vlastní kůži, a to jsi prošel jen maličký kousek jejích hlubokých temných pralesů do Ztracené varty. Riziko, které na sebe berou mí lidé spolu se mnou při tak nebezpečném hledání bude obrovské." Smířlivě pokrčil rameny. „Kromě toho, máme ještě jiné závazky a jiná místa, kam musíme cestovat a vyřídit tam své záležitosti. Pro někoho, jako jsme my, je čas velice vzácná věc. Doufám, že to dokážeš ocenit."

„A co tím vším chceš vlastně říct?" zeptal se ho tiše venkovan.

„Že beze mě nebudeš mít ve svém hledání úspěch. Říkám jen, že tentokrát potřebuješ ty mě. Já ti tedy nabízím pomoc. Ale takovou pomoc, kterou ty hledáš, nemůžeme poskytnout bez jisté... adekvátní náhrady."

Wil pomalu přikývl. „Jakou náhradu máš na mysli, Cephelo?"

Tulákovy oči se rozzářily. „Kameny, které máš u sebe. Ty, které mají ohromnou moc."

Venkovan zakroutil hlavou. „Pro tebe by byly bezcenné."

„Opravdu? Je jejich kouzlo opravdu tak temné?" Cephelovy oči se zúžily. „Považuješ mě snad za blázna? Ty nejsi jen tak obyčejný léčitel. Bylo mi to jasné hned při našem prvním setkání. Ale i přes to — nezáleží mi vůbec na tom, kdo jsi, ale co máš. A ty máš

moc těch kamenů a tu já chci."

„Je to elfí kouzlo." Wil se snažil zůstat za každou cenu klidný a udržet si vládu nad celou situací. „Pouze ten, komu v žilách koluje elfí krev může mocí disponovat."

„Jsi prolhaný až hrůza, léčiteli," zaskřípěl vysoký muž zuby.

„Mluví pravdu," zastala se ho rychle Amberle a tvářila se vyděšeně. „Kdyby neměl elfeíny, ani by se o tak složité pátrání nepokoušel. Nemáš právo žádat po něm, aby ti tak vzácné kameny vydal."

„Mám právo říct si o cokoliv," vyprskl Cephelo a mávl nad jejími slovy pohrdavě rukou. „V každém případě nevěřím ani tobě."

„Věř si čemu chceš," odvětil Wil pevným hlasem; „Kameny ti nikdy nedám."

Oba muži si hodnou chvíli beze slova prohlíželi jeden druhého. Tulákova tvář byla tvrdá a výhružná, ale i přes to v ní byly patrné známky strachu — strachu, který plynul ze vzpomínky na sílu, která je skryta v elfeínech a kterou vládne právě Wil Ohmsford. S obrovským úsilím se přinutil k úsměvu.

„Tak co mi tedy dáš, léčiteli? Nebo snad očekáváš, že to pro tebe vykonám zadarmo? Jsi snad tak bláhový, že si myslíš, že budu riskovat svůj majetek a životy svých lidí jen tak nadarmo, bez jediné naděje na odměnu? Určitě máš něco, co bys mi mohl dát — něco, co svou hodnotou odpovídá kamenům, které mi tak tvrdohlavě odmítáš dát. Co tedy máš? Co mi za mé služby nabídneš?"

Wil se zoufale pokoušel na něco přijít, ale neměl u sebe nic, co by mělo větší hodnotu, než pár desetníků. Když už si myslel, že je celá situace ztracená, plácl ho Cephelo náhle přes ruku.

„Uděláme spolu dohodu, léčiteli. Říkal jsi, že až elfímu králi doneseš ten pravzácný lék, který pomůže jeho vnučce, bohatě se ti odmění. Výborně. Udělám tedy vše, co bude v mých silách, aby ses dozvěděl co nejvíc o místě, kterému říkáš Úkrytiště. Zavedu tě k někomu, kdo to místo možná zná. Udělám pro tebe jen tohle a nic víc. A za tuhle službu mi dáš polovinu toho, co dostaneš jako odměnu za lék od elfího krále. Půlku, souhlasíš?"

Wil o tom na okamžik zapřemýšlel. Byla to zvláštní nabídka. Tuláci zřídkakdy — pokud vůbec — dávali něco z ruky dřív, než za to získali protihodnotu. O co Cephelovi jde?

„Takže ty říkáš, že mi pomůžeš zjistit, kde se nachází Úkrytiště..."

„Bude-li to v mých silách."

„... ale nepůjdeš ho se mnou hledat?"

Cephelo pokrčil rameny. „V žádném případě nechci riskovat svůj život jen tak zbytečně. Najít lék a doručit ho elfímu králi a jeho vnučce, je čistě tvá záležitost. Má úloha v naší dohodě je, pomoci ti dostat se na správnou cestu." Odmlčel se. „Ale nemysli si, že se mě zbavíš, až se rozloučíme. Každý pokus podvést mě a připravit mě o to, co mi náleží, by pro tebe skončil velmi špatně."

Venkovan se zamračil. „A jak se dozvíš, že jsem úspěšně svůj úkol splnil a dostal odměnu, když nepůjdeš se mnou?"

Cephelo se zachechtal. „Léčiteli, já jsem tulák — já se to dozvím! Budu vědět o všem, co se ti přihodí, to mi věř."

Jeho úsměv byl tak falešný, že Wil na okamžik věřil tomu, že jeho slova znamenají ještě něco jiného. Něco tady nehrálo, cítil to. Ale oni potřebují pomoc od někoho, kdo by jim ukázal cestu Divočinou. Díky takové pomoci by se vyhnuli použití elfeínů. Jestliže mu Cephelo hodlá poskytnout takovou pomoc, mohlo by to ovlivnit jeho úspěch či neúspěch v pátrání po Krvavém ohni dříve, než je démoni dokáží najít.

„Tak souhlasíš s tím?" zeptal se znovu Cephelo.

Wil zakroutil hlavou. Nejprve si tuláka vyzkouší. „Polovina je příliš mnoho. Dám ti třetinu."

„Třetinu!" Cephelova tvář se na okamžik škaredě stáhla, ale po chvíli jeho rysy pookřály. „Tak dobře. Jsem rozumný člověk. Třetina mi stačí."

Tak tohle bylo až podezřele snadné, pomyslel si Wil. Podíval se na Amberle a v jejích

očích zahlédl stejnou nedůvěru, kterou cítil sám. Ale elfí dívka neříkala nic. Ponechala rozhodnutí na něm.

„No tak, elfíku," dotíral Cephelo. „Nebudeš o tom přece přemýšlet celý den."

Venkovan krátce přikývl. „Tak dobře, souhlasím."

„Dobře." Tulák okamžitě vstal. „Odjedeme hned, jak si tady vyřídíme pár záležitostí. Ty budeš muset ještě nějaký čas zůstat zde v maringotce. Nebylo by právě nejvhodnější, aby tě někdo z místních znovu zahlédl v ulicích Ztracené varty. Až budeme v hlubším lese, budeš moci vyjít na vzduch."

Široce se usmál, posadil si svůj široký klobouk zpátky na hlavu a rychle vyklouzl dvířky ven. Potichu za sebou zavřel a zamkl. Wil a Amberle zůstali v maringotce sami, dívaje se jeden na druhého.

„Nedůvěřuji mu," zašeptala Amberle. Wil pokýval hlavou. „Já ani slovo."

Po několika okamžicích maringotka zaskřípala, trhla sebou vpřed a s drnčením se rozjela. Jejich cesta Divočinou začala nanovo.

Kapitola 37

Starý muž sedící na proutěném houpacím křesle, si broukal tichou melodii a díval se do lesa, ve kterém se již smrákalo. Daleko na západě za hustou stěnou stromů roubících mýtinu, na které seděl, za údolím Divočiny a horami kolem, pomalu zapadalo slunce a denní světlo se proměňovalo v soumrak. Právě tento čas byl z celého dne jeho nejoblíbenější. Polední horko se ochlazovalo v odpoledních stínech a západ slunce zbarvoval vzdálený obzor do purpurových a krvavě rudých odstínů přecházejících postupně v modř noci. Na vrcholcích okolních kopců, v místech, kde se stromy poněkud rozestupovaly, že se mezi hustým propletencem větví a kmenů daly zahlédnout útržky nebe, měsíc a hvězdy, byl v Divočině vzduch nejprůzračnější. V podvečer již byl osvobozen od mlhy a výparů tlejících stromů naplňujících ho v parnu dne. Listy lesních stromů ševelily v mírném nočním vánku. V těch několika okamžicích Divočina připomínala přívětivější kraje a muž na ní mohl pohlížet, jako její starý dobrý přítel.

Starý muž se takto díval do údolí velmi často, častěji teď, než v jakoukoli jinou denní či snad noční dobu, ale vždycky s pocitem hluboké a stálé oddanosti. Možná by se našlo několik lidí, kteří by dokázali cítit podobně, ale ještě méně by bylo těch, kteří by znali údolí tak dobře jako on. Ach, bylo to velmi zrádné místo — drsné a plné nebezpečí, které mohly člověka svést a zničit. Žily zde bytosti, které se nenalézaly na žádném jiném místě světa a objevovaly se jen v hrůzyplných vyprávěních u táboráků, sdělovaných šeptem a za neustálého vyděšeného ohlížení. Ano, byla tu smrt. Smrt přicházející s každou hodinou, rychlá, krutá a jistá. Byla to země lovce a oběti. Každá zde žijící bytost měla cosi z obou a starý muž zažil za celých těch dlouhých šedesát let, ve kterých si zvolil údolí za svůj domov, to nejlepší i to nejhorší v obou těchto rolích.

Lehce si začal na opěradlech houpacího křesla vyťukávat melodii a trochu se zasnil. Už to bylo šedesát let, kdy poprvé vkročil na půdu Divočiny. Byla to velmi dlouhá doba, ale jemu se zdá, že to bylo včera. Po celou tu dobu zde měl domov — domov, který mohl respektovat. Nebylo to jedno z dalších míst, kde je plno domů a lidé jsou tam nacpáni jeden na druhého, zdánlivě bezpeční, s otupělými city. Bylo to místo, kde vládla samota a hloubka, odvaha a síla srdce, místo, kde dokázalo žít jen velmi málo lidí, kteří se s ním dokázali sžít. Byli to lidé mě podobní, pomyslel si stařec, ale dnes jsem ze všech, kteří kdy do údolí přišli, zůstal sám. Všichni ostatní zmizeli, pohlceni Divočinou, pohřbeni někde hluboko v tlející zemi. A ano, jsou tu ještě ti hlupáci, chovající se jako vyděšení psí krčící se v polorozpadlých chatrčích ve Ztracené vartě.

Podvádějí a okrádají se navzájem a každého blázna, který kdy zabloudí do jejich středu. Ale údolí nebylo jejich a nikdy nemohlo být, protože nikdy nepochopili o co v něm jde a ani se o to nikdy nesnažili. Stejně tak mohli být zamčeni někde v komoře nějakého hradu a tvrdit, že jsou tam domácími pány a dámami.

Říkali o něm, že je blázen — ti hlupáci ze Ztracené varty. Prý je bláznivý, když žije ve svém věku v tak nebezpečné divočině sám. Pobaveně se ušklíbl. Možná, že to jeho šílenství bylo trošku výstřední, ale on raději volil vlastní šílenství než to jejich.

„Vichře," zavolal drsně a monstrózní černý pes ležící u jeho nohou procitl a vstal. Bylo to obrovské zvíře, které vypadalo jako kříženec vlka a medvěda. Jeho tělo pokrývaly dlouhé husté chlupy a při zívání otvíral svoji obrovskou tlamu.

„Ty, jeden," zasmál se starý muž, když se k němu pes přitočil, položil svou mohutnou hlavu svému pánovi do klína a poslušně čekal, až jej podrbe za ušima.

Stařík udělal, co si žádal. Odkudsi z houstnoucího šera se ozval pronikavý výkřik, krátký a pronikavý. Jeho ozvěna setrvala chviličku v nastalém tichu a pak odezněla. Vichr zvedl hlavu. Starý muž přikývl. Divoká kočka. Velká. Něco jí zkřížilo cestu a zaplatilo za to

životem.

Bloudil pohledem po okolí, sledoval známé tvary a obrysy rýsující se v pološeru. Za jeho zády stála chata, ve které po celá léta žil. Malá, ale pevná, vybudovaná z klád a trámů zpevněných maltou. Hned za chatou stál malý přístěnek a studně. Ještě dále stál pevný plot, který chránil jeho mezka a také jeho pracovní stůl a pečlivě srovnané dříví. Rád totiž vyřezával a vytvářel různé figurky ze dřeva. Svou práci tak miloval, že většinu celého dne strávil vyřezáváním a vydlabáváním dřeva, které si přinesl z okraje planiny. Proměňoval ho v drobnosti, které těšily jeho oko. Pro ostatní byly zcela bez užitku, ale on se o nikoho nestaral, a tak byl spokojený. Jen málokdy zahlédl někoho v této části údolí, ale i to málo bylo pro něj příliš a tak raději nikomu nedával důvod k tomu, aby ho vyhledával. Jeho pes Vichr byl jediná společnost, kterou potřeboval. A ještě ty bezcenné divoké kočky, stále hledající nějaké místo k přespání a zbytky od stolu, které nebyly o nic horší než běžní požírači odpadků. A svého mezka, sice přihlouplé, ale spolehlivé zvíře.

Protáhl se a vstal. Slunce už dávno zašlo a noční nebe zdobily blikající hvězdy a stříbrný měsíční svit. Nastal čas, aby opatřil něco k jídlu pro sebe a svého psa. Zadíval se k trojnožce a kotlíku visícím nad ohýnkem jen několik metrů od něj. Včerejší polévka, její poslední vzácný zbytek. Bude stačit, snad, na jedno jídlo.

Přistoupil blíž k malému ohýnku a potřásl hlavou. Tento zálesák byl stařík menší postavy, shrbený a své kostnaté tělo měl zahalené do pomačkané košile a krátkých kalhot. Jeho lysou hlavu lemovaly vlasy barvy sněhu splývající podél kulatého obličeje ke kníru posetém sazemi a pilinami. Jeho tuhé staré tělo pokrývala hnědá zvrásnělá kůže jako stará koženka a jeho oči se ztrácely pod nateklými a propadlými víčky. Při chůzi se trošku kolébal, jako by právě vstal a pokoušel se rozcvičit ztuhlost svých svalů.

Zastavil se vedle kotlíku, podíval se dovnitř na jeho obsah a přemýšlel o tom, jak by mohl jídlo vylepšit. Právě v tom okamžiku zaslechl přibližující se koně a skřípání kol maringotky. Zvuky byly sice ještě dost vzdálené, ztracené někde nahoře na cestě za jeho chatou, ale ta více než jistě vedla přímo až k němu. Otočil se a zadíval se vyčkávavě do noci. Vichr po jeho boku nepřátelsky zavrčel, ale starý muž ho varovně poplácal po hlavě, aby se uklidnil. Minuty pomalu plynuly a zvuky se stále přibližovaly. Nakonec se ze tmy vynořily matné stíny, které se blížily dolů ze svahu svažujícího se na planinu. Před ním se objevila jediná maringotka s koňmi, za kterou jelo asi půl tuctu jezdců. Jakmile stařík zahlédl maringotku, ztratil náladu. Moc dobře věděl, že patří tulákům, a taky moc dobře znal toho ničemu Cephela. Znechuceně si odplivl a vážně pomyslel na to, že vypustí Vichra a poštve jej na ně.

Jezdci i maringotka se zastavili na samém okraji pláně. Cephelova temná postava seskočila z koně a pomalu se vydal starému muži vstříc. Když došel až k staříkovi, smekl svůj široký klobouk na pozdrav.

„Rád tě vidím, Hebele. Přeji ti dobrý večer."

Stařík odfrkl. „Cephelo. Co po mě chceš?"

Cephelo se na něj překvapeně podíval. „Hebele, Hebele, tohle není pozdravení mužů, jako jsme třeba my dva. My, kteří jsme si navzájem prokázali tak veliké služby. Takhle se nezdraví přátelé, kteří spolu nesou břímě těžkostí celého lidstva. Zdravím tě tedy!"

Tulák popadl ruku starého muže a pevně ji sevřel. Hebel mu ani neodporoval, ani se do pozdravování nezapojoval.

„Och, ty ale vypadáš dobře," zachechtal se Cephelo bezelstně. „Zdá se, že tahle krajina je docela vhodná pro všechny nemoci a bolesti způsobené věkem, jak vidím."

„Přišel jsi snad kvůli nemocem a bolestem stáří?" Hebel si odplivl a nakrčil nos. „Co prodáváš, Cephelo — nějakou vzácnou medicínu, která je na všechny neduhy?"

Cephelo se ohlédl na ty, kteří přicházeli spolu s ním a omluvně pokrčil rameny. „Chováš se nevlídně, Hebele. Velice nevlídně."

Stařík se podíval směrem, kam se předtím ohlédl tulák. „Cos udělal se zbytkem své bandy? Utekli ti snad k nějakému jinému zloději?"

Tentokrát se tulák zamračil. „Poslal jsem je napřed. Jedou po hlavní cestě na východ a počkají na mě v Tirfingu. Přijel jsem sem jen s malou skupinkou kvůli jedné velmi důležité záležitosti. Můžeme si o tom promluvit?"

„Proto jsi tady, ne?" Dloubl ho ukazovákem Hebel. „Mluv si, o čem je ti libo."

„Můžeme se ohřát u tvého ohně?"

Hebel pokrčil rameny. „Nemám dost jídla, abych vás všechny nakrmil. Stejně, i kdybych tady jídlo měl — nedal bych vám nic. Možná, žes vzal něco s sebou, he?"

Cephelo nahlas vzdychl. „Samozřejmě, že máme. Dnes večer se s tebou můžeme rozdělit."

Zavolal na ostatní. Jezdci seskočili z koní a začali je uvazovat. Maringotku řídila jakási stará žena ve společnosti mladého páru. Slezla z kozlíku, vzala nádobí a suroviny k vaření ze zadní části vagónu a beze slova se přišourala k ohni. Ti dva, kteří jeli s ní, na okamžik zaváhali, ale na Cephelovo pokynutí přistoupili blíž. Doprovázela je štíhlá dívka s dlouhými tmavými vlasy, která předtím jela ve skupině jezdců.

Hebel se beze slova otočil a znovu se posadil do svého houpacího křesla. Na těch dvou, kteří slezli z kozlíku maringotky bylo něco velmi zvláštního, ale on stále nedokázal přesně říct, co to bylo. Vypadali na první pohled jako tuláci, ale přesto byli jiní. Pozoroval, jak se k němu přibližují spolu s Cephelem a tmavovlasou dívkou. Všichni čtyři se usadili na trávu okolo starého muže. Černovlasá snědá dívka se svůdně nakláněla k mladíkovi a mrkala na něj.

„To je má dcera Eretria." řekl Cephelo a podrážděně se na ní podíval, když ji představoval. „Tito dva jsou elfové."

„Nejsem slepý," vyprskl Hebel, protože teď si konečně uvědomil, proč mu ti dva připadali tak zvláštní a odlišní od tuláků. „Co tady s vámi dělají?"

„Jsme na velmi obtížném pátrání," oznámil mu tulák.

Hebel se nahnul dopředu. „Něco hledají? S tebou?" podíval se na mladíka a jeho tvář se starostlivě zamračila. „Připadáš mi, že jsi docela bystrý chlapec. Proč ses vydal na pátrání zrovna s tímhle chlapem?"

„Potřebují někoho, kdo by je provedl touhle hroznou krajinou," odpověděl místo hocha Cephelo — více než rychle, pomyslel si Hebel. „Nedokážu pochopit, Hebele, proč stále zůstáváš v téhle ohavné a prokleté Divočině, kterou sis vybral za svůj domov. Jednoho dne, až pojedu kolem, tu najdu jen ožrané kosti, starče. Bude to jen proto, že jsi byl tak tvrdohlavý a zůstáváš v této díře místo toho, aby ses odstěhoval někam, kde je bezpečněji."

„Moc se staráš," zabručel Hebel. „Pro muže, jako jsem já je tahle země stejně bezpečná jako kterákoliv jiná. Znám to tady a vím o všem, co tady v okolí běhá, dýchá a loví, vím, jaký si mám udržovat odstup a kdy je třeba vycenit zuby. Ještě tě přežiju, tuláku. Pamatuj na má slova." Opřel se o opěradlo svého křesla, zhoupl se a pozoroval, jak se Vichrův temný stín usadil hned za ním. „Co ode mě chceš?"

Cephelo pokrčil rameny. „Chci si jen trochu popovídat, přesně tak, jak jsem ti už řekl."

Hebel se ironicky uchichtl. „Trochu si popovídat říkáš? Prosím tě, Cephelo, co ode mě chceš? Nechci s tebou utrácet zbytečně moc času. Nemám ho na rozhazování z toho mála, co mi ještě zbývá."

„Pro sebe nic. Potřebuji, abys pro tyto dva elfíky vyhradil něco ze svých vědomostí, které ukrýváš v té své staré, plešaté hlavě. Stálo mě mnoho úsilí zastihnout tě právě tady, ale v tak důležité věci..."

Hebel již slyšel dost. „Co to tam vaříš?" Nechal se vyrušit vůní jídla bublajícího v kotlíku. „Co tam máš?"

„Jak to mám vědět?" zavrčel Cephelo, kterého popudila mužova zřejmá lhostejnost k jeho záležitostem.

„Asi hovězí. Hovězí se zeleninou." Hebel si zamnul své vrásčité ruce. „Myslím, že nejrozumnější bude nejdřív se najíst ještě před tím, než si vážně promluvíme. Máš sebou

trochu toho vašeho tuláckého piva, Cephelo?"

Povečeřeli tedy maso se zeleninou, den starý chléb, sušené ovoce s oříšky a vše to zalili několika velkými sklenicemi dobrého piva. Při jídle moc nemluvili, ale vyměnili si spoustu pohledů a ty Hebelovi řekly o celé situaci mnohem víc, než jakákoli slova, která jeho návštěvníci mohli pronést. Elfové, uvažoval, tu jsou hlavně proto, že už neměli na vybranou. Na Cephelovi a jeho bandě jim nezáleželo o nic víc, než jemu. Cephelo tu byl samozřejmě hlavně proto, že věděl, že mu z toho něco kápne, ale co to mělo být, to bude nepochybně udržovat v největší tajnosti. Nejvíce ho ale mátla ta tmavovlasá tulácká dcerka. Způsob, jakým se na mladého elfa dívala, mu cosi o jejích záměrech prozradil, ale bylo v tom ještě mnohem víc, ale to už o sobě prozradit nechtěla. Starý muž začal být stále zvědavější, co to asi může být.

Nakonec už všechno jídlo snědli a vypili pivo. Hebel odněkud z kapes své košile vylovil dlouhou dýmku, vykřesal oheň a zapálil ji. Mocně zabafal a vypustil do nočního vzduchu velký oblak kouře. Cephelo začal znovu.

„Tenhle mladý elfa jeho sestra potřebují tvoji pomoc. Mají za sebou už velice dlouhou cestu, ale bez tvé pomoci se dále nedostanou. Slíbil jsem jim, že jim jistě pomůžeš."

Starý muž si odfrkl. Tu hru moc dobře znal. „Nemám rád elfy. Myslí si, že jsou něco víc a pohrdají tímto krajem a lidmi jako jsem já." Zdvihl jedno obočí. „Také nemám rád tuláky a ty to moc dobře víš. Nesnáším je dokonce víc než elfy."

Eretria se zaculila. „Zdá se, že je toho docela dost, co ti není po chuti."

„Zavři pusu!" vyštěkl Cephelo a jeho tvář se zakabonila. Eretria ztichla a Hebel v jejích očích spatřil hněv.

Měkce si odkašlal. „Nic ti nevyčítám, holčičko." Podíval se na Cephela. „Co mi dáš za to, když pomůžu elfům, tuláku? Uděláme spolu spravedlivý obchod, chceš-li dostat to co vím."

Cephelovi se blýsklo v očích. „Nezkoušej mou trpělivost příliš dlouho, Hebele."

„Ha! Podřízneš mi snad krk? Uvidíme, jestli ti pak něco prozradí. Tak ještě jednou — co mi za to dáš?"

„Látky, povlečení, kůže, hedvábí — je mi to jedno." Mávl tulák netrpělivě rukou.

„To všechno mám," odplivl si Hebel.

Cephelo už se jen velmi obtížně ovládal. „No, tak co tedy ode mě chceš, starochu? Jen to řekni pěkně nahlas!"

Odněkud zezadu za houpacím křeslem se ozvalo Vichrovo varovné zavrčení. Hebel se nahnul dozadu a psa na uklidněnou podrbal.

„Nože," oznámil. „Chci půl tuctu dobrých ostří. Potom broušenou sekeru a ocelové klíny. A ještě dva tucty šípů, jasanových, s peřím. A také brousek."

Vysoký muž přikývl a podíval se na něj více než rozladěně. „Ujednáno, ty zloději. A teď mi za to všechno dej něco ty."

Hebel pokrčil rameny. „Co bys tedy rád věděl?"

Cephelo ukázal prstem na mladého muže. „Tady tenhle elfík je léčitel. Pátrá po hojivém kořenu, z kterého dokáže připravit velmi vzácný lék. Jeho staré lékařské knihy tvrdí, že by ten velevzácný kořen mohl najít právě tady uprostřed Divočiny na místě, kterému se říká Úkrytiště."

Nastal okamžik hlubokého ticha, kdy se tulák a stařec upřeně pozorovali a ostatní vyčkávali, co se bude dít dál.

„No tak?" zeptal se nakonec Cephelo.

„Co, no tak?" vyštěkl starý muž podrážděně.

„Úkrytiště! Kde to je?"

Hebel se ušklíbl. „Pokud vím, je přesně tam, kde bylo již po věky!" Všiml si překvapení ve tvářích ostatních. „Znám to jméno, tuláku. Je to starobylý název, který už zapomněli všichni, tedy až na mě, pokud se nemýlím. Je to spleť jakýchsi kobek — katakomby v nitru hory."

„To je ono!" Vyskočil mladík a jeho tvář plála vzrušením. Náhle si však uvědomil, že se na něj všichni dívají, a tak se zase raději posadil. „Tedy aspoň takhle to místo popisují staré knihy," dodal nepřesvědčivě.

„Opravdu?" zhoupl se Hebel a zabafal z dýmky. „A říká se v nich také něco o Propadlinách?"

Mladík zatřásl hlavou a zmateně se podíval na elfí dívku, která také zakroutila hlavou. V tom okamžiku se Cephelo prudce naklonil dopředu a jeho oči se zúžily.

„Chceš říct, že Úkrytiště leží někde uprostřed Propadlin, starochu?"

V Cephelově hlase byl zřetelný odstín, který nemohl Hebelovi uniknout. Cephelo byl vyděšen.

Hebel se usmál. „Ano, přímo uprostřed Propadlin. Pořád se ti chce ještě hledat Úkrytiště, tuláku?"

Mladík se naklonil vpřed. „A kde bychom mohli najít Propadliny?"

„Na jihu, je to asi den cesty," odpověděl mu starý muž. Bylo načase, aby té pošetilosti učinil konec. „Jsou hluboké a temné, elfíku — je to ohromná černá jáma, do které, když něco spadne, je na věky ztraceno. Je tam jen smrt, elfíku. Cokoli vstoupí do Propadlin, už se nikdy nevrátí. Ti, kteří tam žijí, už to tak chtějí."

Mladík zatřásl hlavou. „Tomu nerozumím."

Eretria si mumlala cosi pro sebe a s rozšířenýma očima se dívala mladíkovi do tváře. Ona ví, pomyslel si Hebel. Mužův hlas se změnil v tichý šepot.

„Žijí tam sestry kouzelnice, elfíku. Morag a Mallenroh. Propadliny patří jim a všem těm, kteří jim slouží — bytostem zrozeným čarodějnou silou."

„A kde v Propadlinách leží Úkrytiště?" stál si na svém mladík. „Předtím ses zmínil o jakési hoře..."

„Jehlanová hora — jediná hora, která se zvedá nahoru z Propadlin jako ruka trčící z hrobu. Právě tam, v jejím nitru leží Úkrytiště." Starý muž se odmlčel a potom pokrčil rameny. „Aspoň tak to kdysi dávno bylo. V Propadlinách jsem byl už před mnoha a mnoha lety." Zakroutil hlavou. „Od té doby tam nikdo nebyl."

Mladík pomalu přikyvoval. „Řekni mi něco o těch sestrách kouzelnicích."

Hebelovy oči se zúžily. „Morag a Mallenroh — jsou poslední svého druhu. Kdysi dávno, elfíku, jich bylo na zemi mnohem více — ale teď už na celém světě zbyly jen ony dvě. Říká se, že to byly pomocnice Černého mága. Také jsem však slyšel, že se na světě objevily mnohem dřív než on. Svojí mocí se prý vyrovnají druidům, říká se." Rozpřáhl doširoka ruce. „Pravdu ukrývají jen ony — najdi si ji, jestli o ni stojíš. Ztráta jednoho elfa mi je celkem lhostejná."

Ostře se zasmál, trochu se zakuckal a tak pozvedl svůj pohár a polkl doušek Či dva piva ze sklenice. Pak se Hebelova útlá postava naklonila vpřed a zabodl svůj pohled do mladíkových očí.

„Jsou to sestry — Morag a Mallenroh. Rodné sestry. Ale vládne mezi nimi strašná nenávist. Nenávist plynoucí z nějaké starobylé zášti — jestli je ale skutečná nebo smyšlená, to nedokáži říct a myslím, že ani nikdo jiný. A tak spolu v Propadlinách stále bojují, elfíku — Morag si udržuje východní a Mallenroh západní část. Po celé věky se snaží jedna druhou zničit, obsadit území své sestry a ukrást si moc té druhé. Přímo uprostřed Propadlin stojí Jehlanová hora, přesně mezi jejich dvěma územími — a tam je Úkrytiště."

„Viděl jsi někdy Úkrytiště?"

„Já? Já ne. Propadliny patří sestrám; tady v údolí je pro mě místa až dost." Hebel se zase zhoupl dozadu a zavzpomínal. „Kdysi dávno, už je to tak dávno, že ani nemá cenu ta dlouhá léta počítat, jsem byl na lovu přímo na okraji Propadlin. Bylo to bláznovství, ale v té době jsem byl ještě posedlý tím, že musím prozkoumat celou zemi, kterou jsem si vybral za svou domovinu a příběhy byly, pravda, jen příběhy. Několik dní jsem tedy lovil ve stínech Propadlin, ale na nic jsem nenarazil. Ale jedné noci, když jsem spal sám u svého

dohasínajícího ohně, ke mně přišla — Mallenroh, vysoká, podobná snovým bytostem, s šedými dlouhými vlasy protkanými nočními stíny a s tváří, která byla tváří paní Smrti. Přišla ke mně a řekla mi, že náhle pocítila potřebu promluvit si s nějakým člověkem, jako jsem já. Po celý zbytek noci vyprávěla. Pověděla mi o své sestře Morag a o válce, kterou mezi sebou vedou o vládu v Propadlinách."

Byl zcela ponořen do vzpomínek, jeho hlas zněl jakoby zdálky a velice měkce. „Ráno už byla pryč.

Bylo to skoro, jako by tam ani nebyla. Nikdy jsem ji již nespatřil, tedy samozřejmě, od té doby. Mohl bych si myslet, že jsem si to všechno vysnil, nebýt toho, že si ode mne vzala část mého života, myslím, že bys spíše řekl malý dílek."

Potom pomalu zakroutil hlavou. „Většina z toho, co mi vyprávěla, mi připadala jako střípky nějakého nesouvislého snu, ale vzpomínám si na její slova o Úkrytišti, elfíku. Je to prý bludiště katakomb v Jehlanové hoře, přesně tak mi to říkala. Je to místo z jiné doby, kam bylo kdysi uloženo jakési podivné kouzlo. Prý je tak staré, že dokonce ani sestry nevědí, jaký má význam. Tohle mi řekla, ano, přesně tohle mi řekla Mallenroh. Vzpomínám si... alespoň na tohle."

Náhle stařík umlkl, jako by přemýšlel o věcech dávno minulých. Dokonce i po těch dlouhých letech byla jeho vzpomínka na ni tak jasná a zřetelná, jako tváře těch, kteří seděli usazení v trávě kolem něj. Mallenroh! Je to podivné, že si ji dokázal i po tak dlouhé době tak dobře vybavit.

Mladý muž se k němu mírně nahnul, a když na něj potichu promluvil, dotkl se okraje houpacího křesla.

„Zapamatoval sis toho dost, Hebele."

Starý muž se na elfa překvapeně podíval, protože mu neporozuměl. Náhle však z očí toho druhého vyčetl jeho záměr. On tam chce opravdu jít, pochopil Hebel. Hodlá se vydat do zrádných Propadlin. Impulsivně se k mladíkovi nahnul.

„Nechoď tam," zašeptal a pomalu kroutil hlavou. „Nechoď tam."

Mladík se však lehce usmál. „Musím, pokud chce Cephelo dostat svou odměnu."

Tulák neřekl nic a jeho temná tvář byla nevyzpytatelná. Eretria se na něj ostře podívala a pak se otočila znovu k mladíkovi.

„Léčiteli, nedělej to," naléhala. „Poslouchej, co ti stařec říká. Propadliny nejsou tím nejlepším místem pro tebe. Hledej ten svůj lék někde jinde."

Mladý elf však zatřásl hlavou. „Nikde jinde se ten kořen nevyskytuje. Nestarej se o to, Eretrio."

Na okamžik se zdálo, že se tělo tulácké dívky napjalo a její snědá tvář zaplála smíšenými pocity, které se tlačily na povrch. Ale nakonec je dokázala udržet na uzdě. Pomalu vstala a chladně se na mladíka zadívala.

„Jsi blázen," nařkla ho jedovatě a odkráčela do tmy.

Hebel pozoroval mladíkovu tvář a sledoval, jak se jeho pohled stáčí za odcházející Eretrií. Elfí dívenka se ani neohlédla a její záhadné zelené oči byly bezvýrazné, jakoby zahleděné do sebe, když seděla ztracená ve stínu svých dlouhých vlasů, které splývaly podél její dětské tvářičky.

„Je ten kořen opravdu tak důležitý?" Svoji otázku stařík adresoval nejen mladíkovi, ale stejně tak dívce. „Opravdu se už nenachází na žádném jiném místě na světě?"

„Nech je být," promluvil náhle Cephelo a jeho tmavé oči klouzaly z jedné tváře na druhou. „To rozhodnutí musí učinit oni a oni se již rozhodli."

Hebel se zamračil. „Tak rychle je posíláš na smrt, tuláku? Co je to za odměnu, o které před chvíli mluvil ten elfík?"

Cephelo se zasmál. „Odměny se dávají a ztrácejí, záleží na tom, jak se točí kolo štěstí, staříku. Tam, kde jeden něco ztratí, druhý získává. Elfík musí udělat jen to, co si zvolí on a jeho sestra. Nemáme žádné právo mluvit jim do jejich rozhodování."

„Musíme tam jít," řekla tiše elfí dívenka, poprvé od té doby, co se usadili na louce, a

zahleděla se do očí starého muže.

„Tedy." Cephelo vstal. „Už jsme o celé záležitosti mluvili až dost. Večer ještě nekončí, noc je mladá a my máme ještě dost dobrého tuláckého piva, které můžeme společně vypít a u toho se příjemně pobavit. Rozdělme se o něj, přátelé. Můžeme si povídat o časech dávno minulých, což bude lepší, než planě hádat, co se může stát zítra. Hebele, měl by sis poslechnout, jací jsou ti lidé ze Ztracené varty hlupáci, a jaké za poslední dobu vyvádějí psí kusy. Je to hotové šílenství, které dokáží skutečně ocenit jen takoví muži jako jsi ty a já."

Ostře zavolal na starou ženu, která ihned přinesla velkou láhev nového piva. Ještě několik tuláků se k nim přidalo a Cephelo štědře naléval do jejich sklenic. Smál se a vtipkoval a začal vyprávět své přehnané historky o místech, která zřejmě v životě neviděl a lidech, které určitě nikdy nepotkal. Tenhle tulák byl drzý a bezstarostný a jeho řeči naplňovaly noc smíchem jeho kumpánů za neustálého cinkání pohárů, kterými si neúnavně připíjeli. Hebel mu naslouchal s nedůvěrou. Cephelo byl až moc rychle hotový s varováním pro oba elfíky, ani se je nesnažil nikterak zadržet či odvrátit jejich zájem tím, že by se dobrovolně vzdal své domnělé odměny, kterou mu mladík slíbil. Byl podezřele moc rychlý, pomyslel si — vždyť tulák stejně dobře jako on ví, že se z Propadlin ještě nikdy nikdo nevrátil živý.

Pomalu se začal houpat ve svém křesle a jednou rukou drbal svého věrného psa Vichra na rozcuchané hlavě. Pomyslel si, jaké by ještě tomuto mladému elfovi mohl dát varování. Co ještě neřekl, a měl by říct, aby ho od jeho pošetilosti odradil? Asi nic. Zdálo se, že se chlapec již pevně rozhodl.

Pomyslel si, jestli by se mohl tenhle mladý elfík setkat s Mallenroh stejně tak, jak se to poštěstilo před dávnými lety jemu. Pomyslel si, že by se to stát mohlo a v duchu mu záviděl.

* * *

Za chvilku Wil Ohmsford vstal, odpojil se od skupinky hýřilů a odkráčel k malému pramínku, který zahlédl za chatou starého muže. Amberle už dávno spala zabalená do pokrývek v blízkosti ohně. Byla zřejmě unavená z celodenního putování a událostí, které mu předcházely. Také on cítil podivnou malátnost, ačkoli tuláckého piva mnoho nevypil. Snad mu právě chladná voda z pramene udělá dobře a potom se dobře prospí. Zrovna, když si dopřál několik dlouhých doušků vody z kovového hrníčku, který byl přivázaný na krátkém řetízku hned u roury, ze které prýštila chladná voda ze země, vystoupila ze stínu Eretria a stanula přímo před ním.

„Nerozumím ti, léčiteli," řekla posmutněle.

Wil položil hrníček na místo, kde jej předtím vzal a posadil se na nízkou kamennou zídku kolem studánky. Eretria se objevila poprvé od chvíle, kdy ho přede všemi nazvala bláznem.

„Měla jsem hodně problémů, aby se mi podařilo zachránit ti život tam ve Ztracené vartě," pokračovala tichým hlasem. „Nebylo vůbec jednoduché přesvědčit Cephela, aby mě poslechl a pomohl ti. Opravdu to nebylo snadné. A teď se zdá, že celé mé úsilí bylo úplně zbytečné. Mohla jsem tě nechat klidně na pospas těm zlotřilým hrdlořezům, tebe, i tu elfí dívku, o které stále tvrdíš, že je tvá sestra. Dostalo se ti dostatečného množství varování, ale i přes to stojíš na svém a chceš se vydat do Propadlin. Chci vědět proč! A také mě zajímá, co s tím má co společného Cephelo. Nevím, jakou spolu máte dohodu, ale chci tě varovat, abys nevěřil ničemu, co ti slíbil — i kdyby měl dobrou vůli ti pomoci, o čemž silně pochybuji — jsem si jistá, že to nestojí za všechna ta rizika, která na sebe musíš vzít."

„Cephelo s tím nemá nic společného," odvětil Wil tiše.

„Jestliže ti nějak vyhrožoval, nebo tě vydíral, postavím se proti němu na tvou stranu,"

pronesla dívka odhodlaným hlasem. „Pomohu ti."

„Já vím. Cephelo nemá na mém rozhodnutí nejmenší podíl."

„Tak proč? Proč to musíš udělat?"

Venkovan se podíval do země. „Lék, který je třeba pro..."

„Prosím tě, nelži mi!" Přerušila ho Eretria prudce a posadila se hned vedle něj na kamennou zídku u pramene a její krásná tvář potemněla zlostí. „Cephelo možná věří všem těm nesmyslům o kořenech a vzácných lécích, ale on hledá pravdu pouze ve tvých slovech, ne v tvých očích. Slovy se dá snadno ošidit, ale oči, ty tě vždycky prozradí. Ta dívka není tvoje sestra. Je tvá svěřenka a ty máš vůči ní velmi jasnou a také důležitou zodpovědnost. Nejsou to jen obyčejné kořínky a léky, po kterých pátráš — je v tom něco víc. Co to tedy vlastně je, co hledáš uprostřed Propadlin?"

Wil pomalu překvapeně vzhlédl a upřímně se jí zadíval do očí. Dlouhý okamžik si ji prohlížel, aniž odpověděl. Impulsivně uchopila jeho ruce do svých.

„Nikdy bych tě nezradila. Nikdy."

Slabě se usmál. „To je snad jediná věc, kterou jsem si jist, Eretrio. Řeknu ti tedy aspoň tohle. Existuje ohromné nebezpečí, které hrozí této zemi — vlastně všem zemím. Jediná věc, která by nás mohla ochránit, se nalézá v Úkrytišti a nikde jinde. Amberle a já jsme byli vysláni, abychom tu vzácnou věc našli."

V očích tulácké dívky se náhle zajiskřilo. „Potom mě tedy dovol, abych šla s vámi. Vezmi mě s sebou, jako jsi to měl udělat už dávno!"

Wil si povzdechl. „Jak to jen mohu udělat? Právě před chvílí jsi mi řekla, že jsem blázen, že si stojím na svém a za každou cenu se chci vydat do Propadlin. A nyní mě žádáš, abych si myslel o tobě, že jsi blázen. Ne. Tvé místo je po boku tvých lidí, aspoň prozatím. Myslím, že nejlepší, co můžeš udělat bude, když s nimi budeš pokračovat na východ, co nejdále od Západní země a toho co přijde."

„Léčiteli, hned, jak dorazíme do nějakého z větších měst Jižní země, ten ďábel, který se vydává za mého otce mě okamžitě bez váhání prodá!" Její hlas byl tvrdý a pronikavý. „Myslíš, že je to pro mě lepší osud, že budu šťastnější, než když se vydám s vámi, ať se děje, co se děje? Vezmi mě s sebou!"

„Eretrio..."

„Poslouchej mě, o této zemi už něco vím, od té doby, co jsem se narodila, tuláci tudy cestovali často. Možná, že bych věděla i něco, co by se ti mohlo hodit, a když nebudu, určitě ti nebudu na obtíž. Umím se o sebe dobře postarat — lépe než ta tvá elfí dívenka. Nežádám tě o nic víc, léčiteli, než bys mě žádal ty, kdyby se naše úlohy vyměnily. Musíš mě nechat jít s vámi!"

„Eretrio, i kdybych s tím vším souhlasil, Cephelo by tě nikdy nepustil."

„Cephelo o tom vůbec nebude vědět. O všem se dozví, až bude pozdě na to, aby mohl cokoliv podniknout." Mluvila rychle a vzrušeně. „Vezmi mě s sebou, léčiteli. Řekni ano!"

Málem to udělal. Byla tak úžasně nádherná a okouzlující, že bylo jen velmi těžké ji odmítnout a cokoliv jí odepřít i za normálních podmínek. Ale nyní, když seděla vedle něj, její oči byly rozzářeny očekáváním a v jejích slovech zaznívalo zoufalství, se ho vše dotýkalo dvojnásob. Byla vyděšená z toho, co s ní chce Cephelo udělat a hrozně se toho bála. Venkovan věděl, že nebude naléhat, ale byl si jistý že udělá všechno, co bylo v jejích silách, jen aby ho přesvědčila, aby jí pomohl osvobodit se.

Ale Propadliny znamenaly smrt, říkal před chvílí stařec. Nikdo se do Propadlin neodvážil vkročit. Bude velmi těžké postarat se o Amberle, a bez ohledu na to, co Eretria prohlásila o své samostatnosti, Wil dobře věděl, že kdyby svolil k tomu, aby šla s nimi, bude o ní mít stejně velký strach jako o křehkou elfí dívku.

Pomalu zakroutil hlavou. „Nemohu, Eretrio. Nemohu."

Nastalo hluboké ticho, ve kterém si ho dívka upřeně prohlížela a v jejích krásných očích se objevila nedůvěra a zlost. Předchozí radostné očekávání a rozjařenost byla ta tam. Pomalu vstala.

„Přesto, že jsem ti zachránila život, ty to udělat nechceš. Dobře." Ustoupila dozadu a po tvářích jí začaly stékat slzy. „Dvakrát jsi mě odkopl, Wile Ohmsforde. Už nedostaneš příležitost, abys to udělal znovu."

Pomalým krokem se vydala pryč a jen jedinkrát se několik kroků od něj zastavila a ohlédla.

„Ale věřím tomu, že nastane okamžik, léčiteli, kdy si budeš vroucně přát, abys býval nejednal tak ukvapeně a neodmítal mi v nouzi pomoct. To ti slibuji!"

Potom odešla, ztracená v nočních stínech a venkovan se za ní jen bezmocně díval. Nějaký čas zůstal tam, kde byl a zoufale si přál, aby mohl všechny věci změnit a udělat všechno jinak. Přál si, aby existovala nějaká rozumná cesta, kterou by ji mohl poskytnout pomoc, kterou potřebovala.

Když nakonec vstal, přepadla ho malátnost a on na místě upadl do spánku.

Kapitola 38

Do Divočiny přišlo šedivé a pochmurné ráno halící celý lesnatý kraj stíny táhnoucími se tmavou zemí jako krvavé skvrny. Ranní nebe bylo zakryté mraky zvolna táhnoucími nízko nad krajem a údolí se naplnilo netrpělivým tichem, které bylo předzvěstí blížící se letní bouřky. Nahoře na svahu zrovna započal svou pouť Cephelo spolu s ostatními, když se po úzké cestě vydali mezi kopci směrem dolů až k hlavní cestě, odkud chtěli pokračovat přímo k Propadlinám. Tuláci odešli z Hebelova malého domova stejně jako přišli — jak zbloudilé stíny. Jezdců vyvedli maringotku, ve které se vezli Wil a Amberle, na cestu a pozvedli pravice na pozdrav staříkovi, který stál beze slova na prahu své malé chaty a pozoroval, jak odjíždějí. Pomalu vjeli do lesního šera, kde je obstoupily obrovské stromy, které nepropustily ani ten nejjemnější sluneční paprsek. Před nimi nebylo než les a úzká hrbolatá cesta vinoucí se dolů do hlubin údolí.

V pravé poledne se znovu dostali na hlavní cestu a vydali se po ní na východ. Na dně údolí se začala válet mlha, která visela v cárech mezi stromy. Den se oteploval a noční chlad se vypařoval do vzduchu. Wil a Amberle jeli v naprostém tichu vedle staré ženy na kozlíku a přemýšleli o tom, co je asi čeká. Od včerejšího večera neměli už možnost s Hebelem více promluvit, protože té noci spali všichni velice tvrdě. Ráno se Cephelo postaral o to, aby nezůstali se staříkem o samotě. Když tak přemýšleli, co by jim asi starý muž mohl ještě prozradit, kdyby k tomu měl příležitost, zpomalil Cephelo, aby s nimi prohodil pár slov. Jeho úsměv i slova však nebyla upřímná a postrádala smysl. Během dopoledne se objevil ještě několikrát a pokaždé to bylo stejné. Připadalo jim, jakoby něco hledal, ale venkovan ani elfí dívka neměli sebemenší tušení co by to mohlo být. Eretria se po celou dobu držela stranou a Amberle byla naprosto zmatená náhlou změnou jejího chování. Jen Wil moc dobře věděl, proč se chová právě takhle.

Už bylo skoro poledne, když na úzké křižovatce kdesi hluboko v lesích vydal Cephelo signál k zastavení. V dálce bylo slyšet burácení hromu a nárazy kvílejícího větru otřásaly stromy, rvaly z jejich pokroucených větví listí a vířily prach na cestě. Cephelo se vrátil k maringotce a zastavil vedle Wila.

„Jsme na místě, kde se rozloučíme, léčiteli," oznámil. Ukázal na malou křižovatku před nimi. „Tvá cesta vede na jih, tou menší cestou. Cesta je přímá, stačí se jí držet. K okraji Propadliště byste měli dorazit před soumrakem."

Wil chtěl něco říct, ale tulák prudce zvedl ruku a zadržel ho. „Ještě než něco řekneš, dovol, abych ti připomenul, že mě nemůžeš žádat, abych šel s tebou. To totiž v naší dohodě nebylo a já mám jiné závazky, kterým musím nutně dostát."

„Chtěl jsem tě jen požádat, zda bychom nemohli dostat na cestu nějaké potraviny," oznámil mu Wil chladně.

Tulák pokrčil rameny. „Dám vám na jeden dva dny, víc ne."

Kývl na starou ženu, která okamžitě vlezla do maringotky. Wil zpozoroval, jak se tulák v sedle neklidně zavrtěl. Něco ho zřejmě trápilo.

„Jak tě potom najdu, abych ti podle dohody mohl vyplatit tvůj díl odměny?" zeptal se náhle.

„Odměnu? Aha, ano." Zdálo se, jako by Cephelo na ni na okamžik úplně zapomněl. „Přesně tak, jak jsem řekl předtím. Neboj se, dozvím se včas, jestli jsi dostal zaplaceno. Najdu si tě, léčiteli."

Venkovan přikývl, potom vstal a slezl z kozlíku maringotky dolů. Obrátil se, aby pomohl Amberle. Krátce se na ni podíval a pomohl jí seskočit. Neměla z tulákova chování lepší pocit než on. Obrátil se znovu k Cephelovi.

„Mohl by si nám věnovat jednoho koně? Jeden by..."

Cephelo ho rychle přerušil. „Nemáme žádného koně navíc. A teď si myslím, že už bys měl raději jít. Zdá se, že se blíží nepříjemná bouře."

Stará žena se znovu objevila ve dveřích maringotky a podala Wilovi malý vak. Venkovan si jej přehodil přes rameno a slušně jí poděkoval. Potom se na vysokého tuláka podíval ještě jednou.

„Přeji ti bezpečnou cestu, Cephelo."

Vysoký muž přikývl. „A rychlou tobě, léčiteli. Sbohem."

Wil vzal Amberle za ruku a vedl ji mezi shromážděnými jezdci až ke křižovatce. Eretria seděla obkročmo na svém hnědákovi a její černé vlasy jí vlály v sílícím větru. Když venkovan došel až k ní, na okamžik se zastavil a podal jí ruku.

„Sbohem, Eretrio."

Přikývla a její tvář zůstala bez výrazu, chladná a krásná. Bez jediného slova pobídla koně a odcválala zpátky, aby se připojila k Cephelovi. Venkovan se za ní ohlédl, ale už se neotočila. Vykročil tedy na stezku, která vedla na jih. Do očí mu vlétl prach, zastínil si je tedy rukou a mžoural do šera před sebou. S Amberle po boku vyrazil vpřed.

Hebel strávil celé dopoledne u svého pracovního stolu za chatou, sehnutý nad prací, při které se pod jeho rukama rodila skvostně vyřezávaná divoká kočka. Když pracoval, v mysli se stále vracel k událostem minulé noci, k elfíkům a jejich podivnému hledání, a také k varování, které jim dal, ale oni jej jen bezstarostně ignorovali. Nechápal to. Proč ho odmítli vzít na vědomí? Přece jim vysvětlil, že když půjdou do Propadlin, najdou tam pouze smrt. A určitě také zdůraznil, že hranice panství sester kouzelnic by nikdo za žádných okolností neměl překračovat. Co mohlo ty sourozence donutit k tomu, aby podnikli tak nebezpečnou cestu jen kvůli nějakému podivnému léku ze vzácného kořene?

Napadlo ho, že se za tím vším možná skrývá něco víc. Chvíli o tom popřemýšlel a čím víc o tom přemýšlel, tím pravděpodobnější se mu to zdálo být. Bylo mu jasné, že sourozenci nebyli tak hloupí, aby důvěřovali takovému ničemovi jako byl Cephelo. Ne. Ten mladík určitě ne — na to byl příliš bystrý. Úkrytiště bylo v hlubinách Jehlanové hory, jaký druh kořene by asi mohl růst někde uprostřed hory, kde není žádné slunce, které by svými paprsky podporovalo jeho růst? Ale kdysi tam bylo uloženo staré kouzlo, o kterém mu šeptala jedna ze sester kouzelnic — kouzlo z jiného věku, ztracené a zapomenuté. Doufali snad elfíkové, že jej znovu objeví?

Nebe nad jeho hlavou ještě více potemnělo a odněkud z druhého konce země se začínala blížit bouře. Také vytí a hvízdání větru mezi stromy začínalo být stále pronikavější. Starý muž ustal ve své práci a na okamžik vzhlédl. Tahle vichřice bude dost velká, pomyslel si mimoděk. To je další špatné znamení pro ty dva slaboučké elfíky, které bouře uchvátí v plné síle a překvapí je dřív, než se jim podaří dojít k Propadlinám. Zakroutil hlavou. Kdyby to mělo nějaký smysl, vydal by se za nimi, ale bylo zřejmé, že ti dva už se pevně rozhodli. To bylo zlé. Ať už chtěli v Úkrytišti najít cokoli, vzácný lék z kořene nebo starobylé kouzlo, nejlepší by pro ně bylo, kdyby na celou věc zapomněli. Nikdy nebudou mít příležitost, aby toho ve zdraví užili.

Vichr ležící u jeho nohou zvedl svou rozcuchanou hlavu a zavětřil po větru. Potom zavrčel, hrubě, temně a zlostně. Hebel se na něj překvapeně zadíval a rozhlédl se kolem. Na planinu padly stíny okolních stromů, ale jinak se nic nepohnulo.

Vichr znovu zavrčel a chlupy na jeho hřbetě se naježily. Hebel se ostražitě rozhlédl. Něco tam venku bylo, ukryté v přítmí. Vstal a natáhl se pro širokou sekyru. Opatrně vykročil ke stromům. Vichr se krčil vedle něj a hrozivě vrčel.

Ale náhle se zastavil. Nevěděl, proč to vlastně udělal, až na to, že náhle ucítil, jak do něj vstupuje cosi ledového a stahuje mu vnitřnosti, že se sotva udrží na nohou. U jeho nohou ležel na břiše Vichr a kňoural, jakoby ho někdo udeřil, celé tělo schoulené. Starý muž zahlédl, jak se v šeru cosi pohnulo, jakýsi stín, mohutný a v kápi. Objevil se a hned byl pryč. Tělem mu projel svíravý strach, který byl tak silný, že v sobě nedokázal najít vůli, aby

ho setřásl. Mocně ho uchvátil do své moci a nedovolil mu jediný pohyb. Bezmocně zíral na temnou stěnu lesa a ze všech svých posledních sil si přál, aby se dokázal otočit a utéct. Sekera, kterou svíral v ruce, mu vyklouzla ze ztuhlých prstů a padla k zemi. Nebyla mu k ničemu.

A pak ho ten svíravý pocit opustil, stejně náhle, jako se objevil. Kolem něho skučel vítr a do napjaté tváře ho udeřil prudký déšť. Zhluboka se nadechl, sehnul se pro sekeru a s Vichrem přilepeným k nohám couval pomalu pryč. Couval, dokud se nezarazil o svůj pracovní stůl. Tam se zastavil a jednou rukou drbal svého psa na krku, aby se mu přestala třást. S děsivou jistotou věděl, že za celých šedesát let svého boje o přežití v tomhle údolí nikdy předtím nestál tak blízko smrti jako teď.

Wil a Amberle šli necelou hodinu, když je bouře zasáhla v plné síle. Sprška velkých kapek, které protivně proprchávaly hustými korunami stromů se v mžiku proměnily v liják. Vlny deště bičovaly stezku poháněny západním větrem. Zaburácel hrom a zahnívajícím pralesem otřásla mohutná ozvěna. Šerá stezka před nimi deštěm ještě potemněla a vodou obtížené větve jim přehrazovaly cestu. Během několika minut byli promočení na kůži, protože přišli o své lovecké cestovní pláště, které zůstaly v maringotce tuláků spolu s ostatními jejich svršky. Lehké šaty, které dostali od tuláků místo nich se jim lepily na těla. Stejně ale nemohli udělat nic pro to, aby ulehčili svému nepohodlí a tak sklonili hlavy a šli dál.

Liják nepolevoval po několik příštích hodin, až na několik krátkých přestávek, které dávaly falešné naděje na konec bouře. Přes všechny obtíže a nepohodlí pokračoval venkovan i elfí dívka dál, po tělech a oblečení jim stékala voda a na jejich boty stříkalo bláto. Jejich oči se upíraly na rozblácenou stezku před nimi. Nakonec déšť poněkud ustal a bouře se pohnula směrem na východ. Z lesa začala vystupovat mlha, která se mísila s pronikavým šerem. Stromy a keře temně prosvítaly hustou mlhou a hluboké ticho narušovalo jen dopadávání dešťových kapek z listů promočených stromů. Nebe nad jejich hlavami zůstávalo temné a na východě ještě burácel hrom, ale už byl vzdálený a slabý. Mlha houstla a krok poutníků se zpomalil. Poté se jejich cesta začala svažovat, zpočátku neznatelně, ale stále výrazněji. Venkovan i elfí dívka klouzali a smekali se po rozblácené zemi, když sestupovali dolů, ale plni naděje se dívali do mlhy před sebou. Nenacházeli však nic jiného, než temný tunel stromů sklánějících se nad stezkou. Okolní ticho bylo stále hmatatelnější. Dokonce i slabé bzučení hmyzu, které bylo slyšet před bouří, teď pohltilo ticho.

Potom náhle, tak náhle, jako by jim někdo sejmul šátek z očí, se les a okolní stromy rozestoupily a svah zmizel. Před nimi se táhla ohromná a temná hlubina Propadlin. Venkovan i elfí dívka se zastavili uprostřed rozblácené stezky a dívali se na tu ohromnou zalesněnou plochu jámy. Ihned jim bylo jasné, že dorazili k Propadlinám. Tato ohromná černá jáma zarostlá hustým lesem nemohla být ničím jiným. Připadali si, jako by stáli na břehu nějakého gigantického mrtvého jezera, tichého a bez života, jehož povrch zarůstá bujná vegetace. To, co leží pod jeho vodami si mohou pouze domýšlet. Přímo z jeho potemnělého středu se tyčila Jehlanová hora, jediná masa skály trčící z mlhy, holá a hrbolatá. Propadliny byly ponuré jako otevřený mrtvolně ševelící hrob.

Venkovan a elfí dívka stáli tiše na jejich okraji a vší silou se pokoušeli přemoci odpor, který v nich každým okamžikem sílil, když se dívali dolů do neproniknutelného šera. Nic s čím se kdy v životě předtím setkali jim nepřipadalo tak ponuré.

„Musíme tam jít," řekl nakonec Wil s odporem.

Přikývla. „Já vím."

S nadějí se rozhlížel kolem, jestli náhodou nenajde nějakou stezku, která by pokračovala dolů. Cesta, po které přišli, tady totiž končila. Když však venkovan udělal ještě několik kroků k Propadlinám, všiml si, že tam cesta nekončí, ale rozděluje se ve dví a ztrácí se v temnotě pod nimi. Na okamžik zaváhal, pečlivě prohlížel obě cesty a snažil se

rozhodnout, která z nich nabízí snadnější sestup. Po krátké rozvaze vybral levou stezku. Podal Amberle ruku a ta ji pevně stiskla. Vedl ji cestou dolů a cítil, jak se mu po mokré hlíně a kamenech padajících dolů smekají boty. Amberle se držela blízko a opírala se o něj. Opatrně postupovali vpřed.

Náhle však Wil ztratil rovnováhu a upadl na zem. Amberle strhl s sebou a ta upadla vpředu přímo přes jeho nohy, a po hlavě se řítila po rozblácené cestě dolů. S pronikavým křikem zmizela v temnotě lesa. Wil zoufale spěchal za ní, dral se hustými keři a větvemi drásajícími jeho oblečení a tvář. Nebýt jasných barev tuláckého hedvábí, jasné červeni mihnoucí se v šeru, býval by dívku ani nenašel. Našel ji zaklíněnou mezi keři, s vyraženým dechem a tváří umazanou od bláta. Když se jí dotkl, oči se jí nejistě zaleskly.

„Wile?"

Vyprostil ji z keře, pomohl jí posadit se a potom jí pevně sevřel do náruče. „Jsi v pořádku? Nezranila ses?"

„Ne, myslím, že ne." Usmála se. „Víš, že jsi pěkné nemehlo?"

Přikývl a ulehčeně se usmál. „Pojď, pomůžu ti vstát."

Položil jí ruku kolem pasu a zvedl jí z polámaných větví keře. Její drobné tělo bylo lehoučké jako pírko. Když ji však pokládal na zem, dívka vykřikla a spadla znovu na zem. Prudce se chytila za kotník.

„Je vyvrklý!"

Wil jí odborně kotník prohmatal a zkoumal jeho kůstky. „Nemáš nic zlomeného, je to jen ošklivý výron." Posadil se na zem hned vedle ní. „Musíme si na chvíli odpočinout, a potom půjdeme zase dál. Pomůžu ti, až budeme scházet dolů ze svahu. Bude-li třeba, ponesu tě."

Zakroutila hlavou. „Wile, je mi to moc líto. Měla jsem být pozornější."

„Cože ty? To já jsem upadl jako žok!" Zašklebil se a snažil se působit co nejvyrovnaněji. „No uvidíme, třeba nám přijde na pomoc jedna z těch stařikových sester kouzelnic."

„To není nic vtipného." Zamračila se Amberle a neklidně se rozhlédla. „Možná, že bychom měli počkat až do rána a pokračovat v sestupu za svítání. Do té doby bude můj kotník možná lepší, a i kdybychom to dolů stihli před setměním, museli bychom tam stejně nocovat, a to se mi zrovna dvakrát nezamlouvá."

Wil přikývl. „Mně také ne. Také si nemyslím, že by se nám šlo v noci dobře. Ráno bude co by dup."

„Možná bychom se mohli vrátit tam nahoru k okraji Propadlin," podívala se na něj s nadějí v ocích.

Venkovan se usmál. „Ty opravdu věříš báchorkám toho stařika? Myslíš si, že tam dole opravdu žijí nějaké kouzelnice?"

Zamračeně se na něj podívala. „A ty ne?"

Zaváhal a pokrčil rameny. „Nevím. Možná. Ale ano, myslím, že mu věřím. Už je toho jen málo, čemu nevěřím." Pomalu se nahnul dopředu a přitáhl si kolena k bradě. „Jestliže tu však nějaké kouzelnice jsou, tak doufám, že se budou bát elfeínů, protože to je jediná ochrana, která nám ještě zbývá. Ale budu-li muset k jejich zastrašení kameny použít, dostaneme se do pěkné šlamastyky."

„To si nemyslím," odpověděla mu tiše.

„Aha, ty si stále myslíš, že je dokážu správně použít, že? I po tom, co se přihodilo v Pykonu."

„Ano, ale stejně bys to neměl dělat."

Podíval se na ni. „To už jsi mi jednou říkala, vzpomínáš si? Hned po Tirfingu, když jsme tábořili nad Mermidonem. Bála ses o mně. Říkala jsi, že bych už raději neměl elfeíny používat, i kdyby to bylo nutné pro tvou záchranu."

„Vzpomínám si."

„A později, když jsme prchali z Pykonu, jsem ti řekl, že už nad kameny nemám moc a jejich moc je pro mne navždy ztracená, neboť je má elfí krev velice slabá. Tys řekla, že to

nemám tak rychle vzdávat, že mě důvěřuješ."

„Na to si také vzpomínám."

„No, tak se podívej, co vlastně tvrdíme! Já si myslím, že bych měl elfeíny použít, ale nevěřím, že to dokážu. Ty říkáš, že to dokážu, ale že bych to neměl dělat. Není to legrační?" Zakroutil hlavou. „A stále ještě nevíme, kdo z nás má pravdu, že? A to jsme už téměř v Úkrytišti a stále ještě jsme ne..."

Náhle zmlkl, protože si uvědomil, co to vlastně říká.

„No, ale na tom nezáleží," dokončil větu a odvrátil hlavu. „Bylo by nejlepší, kdybych to už nikdy nezjistil. Nejraději bych je zase vrátil dědečkovi."

Na okamžik se odmlčeli. Wil bezmyšlenkovitě zalovil ve své tulácké tunice a vylovil malý kožený váček, ve kterém nosil elfeíny. Podržel ho krátce mezi prsty a již ho chtěl zastrčit zpět. Zarazil ho však podivný tvar elfeínů. Zamračil se, rozvázal šňůrky a vysypal si obsah malého váčku do otevřené dlaně. Jeho oči spočinuly na třech obyčejných oblázcích.

„Wile!" vykřikla zděšeně Amberle.

Venkovan strnule zíral na ty tři oblázky a v hlavě mu divoce vířily myšlenky.

„Cephelo," zašeptal nakonec. „Udělal to Cephelo. Nějak se mu podařilo vyměnit mi elfeíny za tyhle kameny. Asi minulé noci, když jsme spali. Ano, muselo se to stát včera, protože to ráno v Ztracené vartě jsem je ještě ve váčku měl. Kontroloval jsem to." Pomalu vstal a stále mluvil. „Ale dnes ráno jsem zapomněl. Minulé noci jsem byl strašlivě unavený a ty jsi také ihned usnula. Musel dát do piva nějakou omamnou látku, aby si byl naprosto jistý, že se v noci neprobudím. Není divu, že byl tak netrpělivý, aby se nás rychle zbavil. Proto také zlehčoval Hebelovo varování před Propadlinami. Moc by se mu totiž hodilo, kdybychom se už nikdy nevrátili. Odměna pro něj nic neznamená. Celou dobu se přece snažil získat elfeíny."

Vyskočil nahoru na cestu a jeho tvář zesinala. Náhle si vzpomněl na Amberle, otočil se a seběhl k ní. Popadl elfí dívku do náruče, přivinul ji k sobě a vyškrábal se s ní nahoru na okraj Propadlin. Tam se zarazil, chvíli se rozhlížel, a potom vykročil ke skupině vzrostlých keřů, které byly jen několik yardů od nich. Vkročil pod klenbu jejích větví a posadil dívku na zem.

„Musím se pro elfeíny vrátit," oznámil tiše. „Když tě tady nechám samotnou, zvládneš to?"

„Nebudeš elfeíny potřebovat, Wile."

Wil zakroutil hlavou. „Jestli máme zkoumat tuhle tvoji teorii, tak raději s kameny v mém váčku. Slyšela jsi přece, co ten starý muž o Propadlinách říkal, ne? Elfeíny jsou to jediné, co mám na tvou ochranu."

Amberlina tvář byla úplně bílá. „Cephelo tě zabije."

„Možná. Možná, že už je na své cestě tak daleko, že nebudu mít nejmenší šanci ho dohonit. Ale Amberle pochop mě, musím se o to aspoň pokusit. Jestliže ho nenajdu do svítání, vrátím se. Potom, ať už s elfeíny nebo bez nich, půjdeme dolů do Propadlin, slibuji."

Chtěla něco říct, ale potom se zarazila. Po tvářích jí stékaly slzy. Zvedla ruce a dotkla se jeho tváře.

„Záleží mi na tobě," zašeptala. „Moc mi na tobě záleží."

Užasle se na ni zadíval. „Amberle!"

„Tak běž," odháněla ho přeskakujícím hlasem. „Cephelo se na noc určitě někde zastaví a když si pospíšíš, určitě na něj narazíš. Ale buď opatrný, Wile Ohmsforde — nevzdávej se hloupě svého života. Vrať se pro mě."

Naklonila se k němu a políbila ho. „Běž. Rychle."

Ještě okamžik si ji beze slova prohlížel. Pak vyskočil na nohy, bez ohlížení vyrazil vpřed a za několik vteřin zmizel v lesním šeru.

Kapitola 39

Za svítání toho dne, kdy Wil a Amberle zjistili ztrátu vzácných elfeínů, zaútočili démoni na Arborlon. Jejich pronikavý, děsuplný řev rozťal ranní ticho a jeho ozvěna zaplavila celou zalesněnou nížinu. Začali se vynořovat z úkrytu stromů a v masivních vlnách pokroucených ďábelských těl se blížili ke Carolanu. Šílenství, ve kterém se bytosti temnot řítily z přítmí lesa, bylo naprosto nepochopitelné. Střemhlav se vrhali do zpěněných vod Zpívající řeky. Jejich temná těla vytvořila na hladině řeky obrovskou černou skvrnu. Malá i velká, rychlá i pomalá, skákavá, plazící se a belhající se těla se probíjela proti rychlému proudu řeky. Někteří se ji pokoušeli přeplavat, mlátili a kopali kolem sebe jako zběsilí. Ti lehčí a ti, kteří uměli létat, řeku přeletěli, přeskočili nebo hopkali po vodní hladině. Ti, kteří byli tak mohutní, že mohli jít po dně řeky, zvedali čenichy a rypáky nad hladinu, valili se vpřed a potápěli se pod vodu. Mnozí řídili neohrabané loďky a vory a jako mysli zbavení skákali do řeky a pevně se chytali všeho v okolí, co se ocitlo v jejich dosahu. Buď se tak dostali do bezpečí, nebo klesli spolu s tím, kdo jim nedokázal pomoci, ke dnu. V hordách démonů zavládlo šílenství, které plodilo očekávání a nenávist k nepřátelům, kteří čekali pouhých několik set yardů od nich. Tentokrát již určitě dokáží toho nepřítele zničit.

Ale elfové nepanikařili. I když počet, velikost a úderná síla démonů, kteří se na ně valili, by mohla zlomit ducha méně odhodlaných obránců, elfové neztratili odvahu. Schylovalo se totiž k závěrečné bitvě. Bránili své rodné město, srdce celé země, které jim patřilo od doby vzniku všech ras. Věděli, že vše, co bylo na západ od Zpívající řeky už je dávno ztraceno. Ale elfové se rozhodli, že Arborlon neztratí. Raději všichni do jednoho, muži, ženy i děti, padnou zde na hradbách, než aby byli úplně vyhnáni ze své rodné země a stali se vyděděnci pronásledovaní svými protivníky ve všech okolních zemích.

Nahoře na cimbuří Elfitche Ander Elessedil pozoroval, jak se na ně valí příval démonů. Hned vedle něj stál Allanon. Nikdo z nich nepromluvil. Za okamžik zvedl Ander zrak. Vysoko nahoře na jasné modré obloze počínajícího jitra se objevil malý bod, který se stále zvětšoval a nakonec ho dokázali rozeznat. Byl to Dayn a jeho Roch, který se jmenoval Tanečník. Snášeli se dolů ke Carolanu a nakonec přistáli na otevřené rampě hned nad Anderem a druidem. Dayn rychle seskočil ze svého zvířete a pospíchal k místu, kde na něj čekal elfí princ.

„Kolik?" zeptal se ho Ander netrpělivě.

Dayn zakroutil hlavou. „Ani les, ani mlha nemůže zakrýt jejich obrovský počet. Ty, které vidíme tady před sebou, to je jen pouhý zlomek jejich počtu."

Ander přikývl. Taková spousta. Allanon ale předpovídal, že tomu tak bude. Přinutil se na něj nepodívat. „Nepokouší se nás obklíčit, Dayne?"

Nebeský jezdec zakroutil hlavou. „Míří přímo na Carolan — všichni." Potom se na okamžik podíval dolů na útočící běsy, jak se prodírají a mlátí na hladině Zpívající řeky. Potom se otočil a vykročil směrem k rampě. „Nechám Tanečníka chvíli odpočinout a za pár minut se poletím podívat ještě jednou, co se děje. Hodně štěstí, můj princi."

Ander už ho skoro vůbec neslyšel. „Musíme se udržet tady," zamumlal si pro sebe.

Bitva už dávno začala. Na okraji řeky stála řada za řadou elfích lučištníků a vysílala jednu sprškou šípů po druhé přímo do masy plazících se těl, které zůstávaly plavat na hladině Zpívající řeky. Od těch démonů, kteří byl vyzbrojeni šupinami, nebo měli kožené obleky, se šípy odrážely a oni zůstávali nezranění. Některé ale našli cíl a ve výkřicích jejich obětí pomalu zanikal bojový pokřik běsů. Temná těla se kroutila, padala do klokotající vody a ztrácela se pod záplavou těl dalších démonů. Hořící šípy zasahovaly narychlo stlučené vory, loďky a klády, ale většina z nich byla rychle uhašena a plavidlo se dralo dál. Lučištníci neustále pálili do blížící se hordy nepřátel, která se řítila z lesa a valila

se do řeky. Démoni však stále přicházeli, zatemňovali celý břeh a tok řeky ve své snaze prodrat se k elfí obranné linii na břehu druhém.

Náhle se z vrcholu Carolanu ozval radostný výkřik a všichni elfové se v raním šeru spěšně otáčeli, aby se podívali, co se děje. V jejich tvářích se zračila nedůvěra a radost, když spatřili vysokého šedovlasého jezdce, který se objevil v dohledu. Po celé délce Elfitche se od úst k ústům nesl radostný výkřik. Z obranné linie na břehu, z barikád a hradeb se ozýval radostný pokřik přerůstající do ohlušujícího řevu.

„Eventin! Eventin přijíždí, aby se k nám připojil."

V jediném okamžiku se elfové proměnili, byli naplněni novou sílou, novou nadějí a novým životem. Přišel jejich král, který jim vládl skoro celých šedesát let — pro většinu z nich to znamenalo celý jejich život. Stojí zde král, který se postavil Černému mágovi a nakonec nad ním i triumfoval. Toto je král, který je bezpečně provedl všemi krizemi, které sužovaly jejich domovinu. Byl zraněn v Halysově zkratce a zdálo se, že ho ztratili. Ale teď se vrátil! S jeho návratem bylo jasné, že žádné zlo, ať si je sebe horší a silnější, nad nimi nemá šanci zvítězit a zničit je.

Eventin!

Ale něco nebylo v pořádku. Ander si toho všiml v okamžiku, když jeho otec sestoupil z koně a otočil k němu svou tvář. To nebyl ten starý Eventin za kterého ho všichni jeho věrní považovali. Z královýchočí čišela ohromná prázdnota, která elfího vládce oddělovala od všeho, co se dělo kolem něj. Jako by se stáhl do sebe, ale ne ze strachu nebo nejistoty, s nimi by se dokázal vyrovnat, ale spíš z hlubokého a nepřekonatelného smutku, který zřejmě zlomil jeho ducha. Zdál se dostatečně silný a maska jeho tváře odrážela odhodlání a železnou vůli. Všechny kolem sebe oceňoval starými známými slovy chvály a povzbuzení. Jeho oči však prozrazovaly ztrátu, kterou utrpěl, skleslost, která mu rozdírala duši a srdce. Právě to si princ přečetl v jeho očích, a všiml si, že to Allanon vidí také. Tohoto rána přijela pouze králova silueta, aby podpořila své bojovníky. Snad to způsobila Arionova a Pindanonova smrt, nebo také zranění utrpěné v Halysově zkratce, porážky, které potkaly jeho armádu a nebo obrovská devastace jeho drahé země. S největší pravděpodobností na tom však měly zásluhu všechny tyto věci a ještě něco — myšlenka na prohru, vědomí toho, že když elfové prohrají i tuto bitvu, zaplaví celé Čtyřzemí ohromné zlo, které nakonec uchvátí a vyhladí všechny rasy. Zodpovědnost za to, co by se mohlo stát ležela právě na elfech. Nejvíce ji však nesl právě Eventinovi, protože byl jejich král.

Ander vroucně objal svého otce a snažil se zakrýt smutek, který cítil. Potom udělal krok zpět a pozvedl větev Ellcrys.

„Patří tobě, můj pane."

Zdálo se, že Eventin na okamžik zaváhal, a potom pomalu zakroutil hlavou. „Ne, Andere. Teď patří tobě. Musíš ji nést za mě."

Ander se beze slova zadíval na svého otce. V očích starého muže zahlédl cosi, co předtím přehlédl. Jeho otec věděl. Věděl, že není v pořádku, věděl, že se mu v nitru něco změnilo a předstírání před ostatními, nebylo určeno pro něj.

Ander pozvedl větev. „Zůstaň tedy se mnou na hradbách, můj pane," požádal ho měkce.

Jeho otec přikývl a společně vylezli na cimbuří.

Zrovna, když se tak stalo, první řady z černé hordy démonů se dostaly na východní břeh Zpívající řeky. Vylézali jako zběsilí z vody a z hrdel se jim draly barbarské výkřiky, se kterými se vrhali proti kopím a bodákům trčícím z elfího obranného valu. V jediném okamžiku se z temných vod řeky vynořily davy démonů rozptýlené po celé délce břehu a svými rohy, drápy, hrubými končetinami a ostrými čelistmi se sápali na obránce, kteří jim bránili v cestě. Přímo ve středu obránců Stee Jans a zbytek jeho vojáků legionu Svobodných jednotek zajišťoval obranu. Vysoký rudovlasý hraničář stál v čele svých mužů a sekal kolem sebe svým širokým mečem. Na obou křídlech volali velitelé Ehlron Tay a Kerin z Královské gardy na své vojáky: Vydržte, elfí bojovníci, musíme vydržet!

Ale nakonec už to nebylo možné. Obrana na křídlech pomalu začala slábnout a celá linie se pod tlakem ohromné přesily démonů postupně rozpadla. Obrovští běsi se vrhali na obránce a ničili nízké opevnění, aby udělali cestu pro ty, kteří se valili za nimi. Vody Zpívající řeky zčernaly krví démonů a pokroucenými těly. Ale za každým, který padl, se objevili tři noví a v barbarském útoku, který nemohla zastavit žádná síla se drali dopředu. Nahoře nad branou druhé úrovně Elfitche vydal Ander rozkaz k ústupu. Elfové a jejich spojenci okamžitě opustili okolí klokotající prudké říčky, hroutící se obranné zdi a vklouzli do porostu za nimi, kde se pohybovali po pečlivě zmapovaných cestičkách, aby se dostali do bezpečí rampy. Ještě dřív, než si démoni stačili uvědomit, co se vlastně děje, byli obránci za branami, které se za nimi neprodyšně uzavřely.

Démoni se je okamžitě jali pronásledovat. Valili se porostem na úpatí svahu a padali do stovek pastí a jam, které na ně elfové nastražili. Na několik okamžiků mohutný útok ustal. Jakmile se však rozrostl počet démonů, kteří dorazili na břeh, přeběhli po tělech zachycených v pastích a jámách a vrhli se na první rampu Elfitche. Shromáždili se v mohutném počtu a zaútočili. Vylézali na hradby jeden po druhém a nakonec se převalili přes spodní obrannou linii. Elfové byli nuceni znovu se stáhnout. Jen krátký okamžik předtím, než padla první brána stačily se dveře té druhé za obránci pevně uzavřít. Démoni, aniž by zpomalili, se drali dál po druhé rampě směrem k bráně. Lezli po jejích hradbách a dokonce i po rozervaném útesu jako odporný hmyz. Černá těla běsů s drápy poskakovala a plazila se po svahu rampy a po útesu a hladově vřeštěla. Elfové byli zděšení. Reka démony nezastavila. Obrana na břehu byla rozmetána během několika minut a byla ztracena i první úroveň Elfitche a zdálo se, že je nezpomalují ani stěny útesu. Obráncům se začínalo zdát, že celá jejich obrana je naprosto neúčinná.

Démoni se bezhlavě vrhali proti druhé bráně a svými drápy se škrábali dopředu. Obránci je během několika vteřin zasypali šípy a oštěpy. Brány pod náporem černého útoku zaskřípaly v pantech. Ale tentokrát obránci vydrželi. Železo a poctivé svaly obránců podepřely namáhanou bránu a útok odvrátili. Vzduch naplnily výkřiky bolesti a smrti a síla démonů se přeměnila v obrovskou masu přízraků, které se bezmyšlenkovitě vrhaly proti zdem rampy. Odněkud z jejich středu se vynořila skupinka fúrií se světlešedými těly, které se plazili po kamenných zdech s obličeji napůl ženskými a napůl kočičími, zkroucenými nenávistí. Elfí obránci byli zatlačeni dozadu, rozdíráni jejich ostrými drápy. Allanonův modrý oheň zasáhl přímo doprostřed skupinky Fúrií a divoce je rozmetal. Elfové podnikli protiútok a sráželi kočičí nestvůry z hradeb, dokud poslední z nich nezmizela v temné mase pod nimi.

Druid a Elessedilové byli nuceni vyšplhat na třetí bránu, odkud pozorovali, jak démoni útok nabírá na síle. Elfí obránci se však stále ještě drželi. Lučištníci na vyšších úrovních podporovali kopiníky a oštěpaře pod nimi. Po celém čele kolem rampy visela černá těla démonů, lezoucích pomalu nahoru. Z vrcholků útesu je trpaslíci kopáčové mistrně sráželi svými luky a zasypávali je masami kamení. Jeden po druhém padali démoni s mohutným řevem do hlubin, kde se roztříštili o kameny.

Náhle se mezi útočníky vynořil ohavný monstrózní démon, který se přivalil k branám druhé rampy.

Byla to hnusná šupinatá bytost stojící na dvou vratkých nohách vzpřímeně jako člověk, ale její tělo a hlava byla ještěrčí. Syčela zlostí a rozehnala se hlavou proti bráně. Závory se začaly tříštit a panty vyvracet. Elfové se zoufale snažili velikou zrůdu zahnat, ale šípy a kopí se odrážela od jejího pancéřovaného těla. Obluda se podruhé vrhla proti bráně a ta se s rámusem rozletěla a zřítila na elfí obránce. Ti se okamžitě obrátili na útěk ke třetí úrovni Elfitche, která již na ně čekala s její soustavou bran otevřených dokořán. Ještěrčí potvora a její bratři se vyhrnuli na rampu za nimi.

Chvíli se zdálo, že se elfům nepodaří doběhnout včas a obránci nestihnou před démony bránu zavřít. Náhle se u vchodu na rampu objevil Stee Jans s obrovským kůlem v rukou. Po jeho boku vysloužilí vojáci legionu Svobodných jednotek, Kerrin a hrstka vojáků

Královské gardy zastoupili postupujícím démonům cestu. Ještěrka se přikrčila a vrhla se na hraničáře. Ale ten byl rychlejší. V poslední chvíli před netvorovým výpadem uhnul a vrazil své mohutné kopí přímo do rozšklebených čelistí hnusné potvory. Obluda zasyčela a zalykala se. Vzepjala se na zadních nohách a hlavu měla proklátou dlouhým kopím. Její tlapy s ostrými drápy zašmátraly po veliteli legionu, ale jeho muži a elfové se kolem něj seskupili a všechny útoky mu pomohli odrazit. V několika příštích vteřinách už byli v bezpečí hradeb třetí úrovně, jejíž brána se za nimi pevně uzavřela. Ještěří démon zůstal na okamžik stát uprostřed rampy a snažil se zbavit smrtícího kůlu. Ale náhle z něj vyprchal život a jeho tělo se zvrátilo dozadu mezi své bratry. Přepadl přes hradby a dopadl do lesa pod nimi a přitom smetl celou řadu běsů z útesu.

Démoni s nenávistným ječením obnovili útok. Ale ztratili již moment překvapení. Byli roztaženi po celé délce Elfitche a nedokázali tak soustředit své síly do mohutnějšího útoku. Největší z nich právě padl a oni neměli nikoho, kdo by zaujal jeho místo a tak nejistě těkali po celé délce rampy. Elfí obránci, povzbuzeni odvahou jednotek legionu a vlastní královské gardy, začali zatlačovat démony zpět. Šípy a oštěpy protínaly nepřátelské řady a stovky černých těl se řítily k zemi nebo volným pádem dolů z rampy. Stále se valili další, ale byli dezorientovaní a nechránění.

Ander poznal, že teď nastala jeho příležitost. Vydal signál k protiútoku. Na Kerrinův rozkaz se brány třetí úrovně doširoka otevřely a vyřítili se z nich elfí obránci. Vtrhli se přímo do středu masy démonů a hnali je dolů Elfitchem oběma zničenými branami. Vyčistili celou druhou úroveň a tlačili démony až k první bráně u břehu, před kterou se démoni konečně vzpamatovali. Posílily je tisíce dalších temných přízraků, které se stále ještě brodily přes Zpívající řeku na úpatí útesu. Elfové se udrželi ještě několik okamžiků, ale potom se stáhli k branám druhé úrovně, které znova upevnily dřevem a železem a vyčkávali.

A tak to šlo po celý zbytek dne až do večera. Boje zuřily po celé délce rampy, od paty útesu až k branám třetí úrovně. Elfové a démoni se navzájem zabíjeli v přetahované, při které nikdo nic neztratil ani nezískal. Ještě dvakrát se démonům podařilo prolomit brány druhé úrovně a zaútočit na třetí, dvakrát však byli krvavě zatlačeni zpět, jednou až k patě útesu. Hynulo více démonů, protože bojovali zuřivě, nezáleželo jim na životech a bezhlavě se vrhali proti poctivě sešikovaným formacím obránců. Ale i na straně elfů byly ztráty. Měli hodně zraněných a mrtvých a počet jejich bojeschopných mužů se stále zmenšoval, zatímco démonů zdánlivě neubývalo.

Potom se náhle bez předešlého varování démoni útoku vzdali. Poslušně slezli dolů po Elfitchi, neutíkali ani neprchali, ale šli pomalu a rozvážně za nenávistného sípáni a hučení, až dokud nezmizeli ve stínech lesa, ze kterého přišli. Černé přízraky se stáhly dolů do temného šera nocí a přikrčení a nehybní ve svých úkrytech jakoby čekali, že se bude něco dít. Za branami a hradbami Elfitche i na samém vrcholu Carolanu, zírali vyčerpaní obránci dolů do temnoty. Nepřemýšleli o tom, co se děje, ale byli za to vděční. Alespoň jeden další den bylo město Arborlon v bezpečí.

Té samé noci, asi dvě hodiny poté, co se démoni stáhli do temnoty lesů pod Carolanem, přišel k Eventinovi a Anderovi posel zrovna v okamžiku, když jednali s ministry Nejvyšší rady elfů. Radostným hlasem jim oznámil, že z Kershaltu právě dorazila armáda skalních trollů. Král a jeho syn spěšně vyběhli ze zasedacích místností s ostatními v patách a spatřili nádvoří až k prasknutí zaplněné hustými řadami masivních bojovníků s drsnou pokožkou, všichni oděni do kůže a brnění. Široké meče a oštěpy se jim blýskaly v čadivém světle loučí lemujících nádvoří. Moře hluboko posazených očí se zadívalo do užaslých tváří elfů.

Jejich velitel předstoupil. Byl to vysoký troll s velikánskou sekyrou s dvojitým ostřím na zádech. Očima sklouzl po ostatních elfech a uklonil se před králem.

„Jsem Amantar, maturen této armády," oznámil jim svým silným trolím přízvukem. „Je

nás patnáct set, králi Eventine, a přišli jsme, abychom pomohli elfům v nouzi."

Eventin nebyl schopen slova. Od trollů neočekávali pražádnou pomoc, protože věřili, že se severozemci rozhodnou do tohoto konfliktu nezasahovat.

Nyní jsou však náhle tady, zrovna v okamžiku, když už se zdálo, že žádná pomoc z ostatních zemí nemůže přijít...

Amantar si všiml překvapení a rozpaků starého krále. „Králi Eventine, musíš vědět, že tvá žádost o pomoc byla pečlivě zvažována," zadrmolil mírným hlasem. „Dříve tomu bylo tak, že trollové a elfové bojovali jeden proti druhému. Byli jsme nepřátelé. To nelze jen tak náhle zapomenout. Ale každý má někdy příležitost, začít znovu. A právě tento okamžik nastal jak pro trolly, tak i pro elfy. Známe démony. Už jsme se s několika jejich menšími skupinami střetli. Měli jsme raněné i mrtvé. Skalní trollové pochopili nebezpečí, které démoni znamenají pro všechny. Jsou stejně nebezpeční a zlí, jako byl Černý mág a jeho děsivé umrlčí bytosti. Takové zlo znamená hrozbu pro všechny. Elfové a trollové proto musí zapomenout na všechno, co je rozděluje a postavit se bok po boku společnému nepříteli. Přišli jsme, já a muži mé země, abychom se postavili na vaši stranu."

Bylo to dostatečně výmluvné prohlášení. Amantar skončil a s pečlivě provedeným způsobem poklekl podle starobylého způsobu skalních trollů na jedno koleno, což byl výraz věrnosti ve službě. Za jeho zády ho následovali všichni mužové jeho vojska a v naprosté tichosti klečeli před Eventinem.

Ander si všiml, že do očí starého muže vystoupily slzy. V tom okamžiku se Eventin vrátil z tajného vězení ve svém nitru a jeho tvář prozářila nová naděje a hrdost. Pomalu položil svou pravou ruku na srdce, čímž prokázal trollům svou oddanost zase elfím způsobem. Amantar vstal a oba si vřele potřásli rukama.

Ander měl sto chutí zavýskat radostí.

Allanon procházel úzkými stezkami v Zahradách života pod zamračenou noční oblohou, z které vyděšeně zářil měsíc a blikaly hvězdy, jako drobná štvaná zvěř. Úplně sám, bez jediného zvuku se procházel chladivou temnotou mezi záhony s květinami a ostříhanými keři, hlavu skloněnou, ruce složené v záhybech svého dlouhého temného pláště a pohled pevně vpitý do země. Jeho tvář s ostrými rysy byla ztracená ve stínu kápě a na kostnatých rysech ležel mrak starostí, ale i přesto mu oči zářily odhodláním. Této noci šel na setkání se smrtí.

Prošel zahradou až ke svahu lemovanému vojáky Černé hlídky. Netrpělivě zvedl ruku a proklouzl mezi nimi jako závan větru, aniž by ho spatřili. Pomalu vystoupil na vrcholek vyvýšeniny, oči sklopené, jako by si nepřál vidět to, za čím sem přišel. Zarytě se díval do země na trsy zelené trávy.

Když konečně vyšplhal až na vrchol vyvýšeniny, pozvedl hlavu. Před ním stál Ellcrys a jeho dříve tak košaté a vznešené větve visely ohnuté a splihlé k zemi, jako nějaké vysychající kosti mrtvoly. Pryč byla jeho charakteristická vůně a barva a z toho, co kdysi bývalo tak krásné, zbyl jen povadlý stín. Krvavě rudé listy ležely svěšené nad zemí, jako seschlé smotané svitky pergamenu. Celý strom tam stál holý, proti noční obloze bezútěšně opuštěný s polámanými větvemi a odlupující se kůrou.

Allanon ztuhl. Nebyl připravený na to, co uvidí, ani na pocit bezmoci, který jej při tom tíživém pohledu zaplavil. Celé jeho tělo zachvátila nepřekonatelná lítost nad nevyhnutelností toho, co se stalo. Nebyl schopen tomu zabránit, neboť ani druidové neměli dar věčného života. Všechny věci musí jednoho dne zmizet z povrchu zemského a jeho čas nadešel.

Zvedl ruku, aby se dotkl zvadlých větví, ale náhle je znovu spustil. Nechtěl cítit jeho bolest. Věděl však, že musí zjistit, jak je Ellcrys slabý, a proto znovu pozvedl ruku a pomalu a lehce se ho dotkl. Chviličku setrval a pokusil se předat pocit úlevy a naděje ze své mysli do jeho. Oddálil ruku. Ještě den nebo dva, možná tři. Víc ne. Potom zahyne.

Napřímil své vysoké tělo a ruce mu volně klesly podél těla. Upřel svůj posmutnělý

temný zrak na umírající strom. Tak málo času.

Otočil se a přemýšlel, zda tak krátký čas postačí Amberle k tomu, aby se dokázala vrátit.

Kapitola 40

Wil Ohmsford se hnal zpátky temným lesem Divočiny po sotva znatelné cestě ztrácející se v mlze a stínech před ním. Skloněné větve obtěžkané vodou ho odíraly a bily do tváře a z kaluží pokrývajících deštěm promáčenou zem na něj stříkala voda a bláto. Ale venkovan si ničeho nevšímal, protože měl hlavu plnou myšlenek, které se mu v ní honily a překrucovaly a oslepovaly ho zoufalstvím nad ztrátou elfeínů. Měl zlost na Cephela, strach o Amberle a byl zaskočen slovy, která mu dívka řekla, když odcházel.

Záleží mi na tobě, řekla a myslela to vážně. Záleží mi na tobě. Bylo to zvláštní slyšet tato slova právě z jejích úst. Nikdy by si nepomyslel, že by je mohla pronést. Dříve ho odmítala a nedůvěřovala mu, což mu dávala zřetelně najevo. Popravdě řečeno, on tu elfí dívenku také neměl moc rád. Ale dlouhá cesta, která začala daleko ve vesnici Stálé útočiště, nebezpečí, kterým museli společně čelit a překonávat, je vzájemně sblížila. Během tak krátké doby začaly být jejich životy až nepochopitelně spjaté navzájem a bylo tedy spíše přirozené, že z tak pevného vztahu mohla vzejít i nějaká náklonnost. V hlavě mu zaznívala její slova, která se opakovala pořád dokola. Záleží mi na tobě. Byla to pravda, to moc dobře věděl, ale náhle se zamyslel, jak dalece záleží jemu na ní.

Uklouzl a upadl na zem do bláta a kaluží. Zlostně se vydrápal na nohy, setřásl ze sebe bahno a vodu, jak nejlépe uměl a pospíchal dál. Odpoledne ubíhalo až příliš rychle. Bude mít štěstí, jestli se mu podaří dojít k hlavní cestě dřív, než padne noc. Pak si bude muset hledat cestu úplnou tmou v neznámé zemi bez jediné účinné zbraně, odkázaný pouze na svůj lovecký nůž. Pitomost! To bylo nejmírnější vyjádření toho, co dopustil. Nechal Cephela, aby ho přelstil. Myslel si, že mu vykutálený tulák pomůže jen pro nějaký mlhavý slib. Chytrák Wil Ohmsford, nadával si a lomcovala jím zlost. A Allanon si myslel, že právě ty jsi ten, kterému může s klidným srdcem svěřit Amberle!

Začaly ho z dlouhého běhu bolet svaly. Představa, že on a Amberle došli na své úmorné cestě až sem, aby všechno ztratili jen kvůli tomu, že nebyl opatrnější, ho dohánělа k zoufalství. Sedm elfích lovců přišlo o své životy jen proto, aby mohla Amberle bezpečně dojít až do Divočiny, a to nebylo všechno, protože teď už určitě zemřel nespočet dalších při obraně Západní země proti démonům, protože Hráz jim už určitě nebrání. To všechno by mělo být k ničemu? Všechno mělo skončit takhle pitomě? Zaplavil ho pocit viny a pak odhodlání, kterým zaplašil zoufalství. Nikdy se nevzdá! Nikdy! Znovu získá ukradené elfeíny. A potom se včas vrátí k Amberle. V pořádku ji doprovodí až k Jehlanové hoře, ke Krvavému ohni a zase zpátky do Arborlonu. Udělá to, protože dobře ví, že to musí udělat. Kdyby udělal jen o chlup méně, věděl by, že zklamal — nejen Allanona a všechny elfy, ale i sám sebe. A to nemohl dopustit.

V okamžiku, když mu tato myšlenka bleskla hlavou, si všiml, že se na cestě před ním objevil tmavý stín, který vyčkával, až se přiblíží. Venkovan se prudce zarazil a byl tak hrozně vyděšený, že měl sto chutí uhnout z cesty do lesa. Překotně dýchal a důkladně si prohlížel záhadný stín, ale náhle v něm rozeznal jezdce na koni. Kůň přešlapoval na místě a neklidně ržál. Wil šel opatrně blíž a ostražitost se pomalu proměnila v ohromné překvapení.

Byla to Eretria.

„Překvapen?" řekla chladným a odměřeným hlasem.

„Velice," připustil.

„Přišla jsem, abych tě ještě jednou a naposledy zachránila, Wile Ohmsforde. Tentokrát si myslím, že budeš naslouchat mnohem pečlivěji tomu, co ti budu říkat."

Wil došel až k ní a zastavil se. „Cephelo má mé kameny."

„To vím. Včera ti hodil do vína omamnou drogu a v noci ti je ukradl, když jsi spal."

„A ty jsi neudělala nic abys mě varovala?"

„Varovala?" Pomalu zatřásla hlavou. „Varovala bych tě, léčiteli. Pomohla bych ti. Ale ty jsi mi nepomohl — vzpomínáš si? Žádala jsem tě o jediné, abys mě vzal s sebou, až budete odcházet. Kdybys to udělal, řekla bych ti, jaké má Cephelo plány s tvými elfeíny a dohlédla bych, aby sis na ně dal pozor. Ale tys mě odmítl, léčiteli. Odbyl jsi mě. Myslel sis, že to docela dobře zvládneš i beze mne. A tak jsem si řekla, dobře, uvidíme, jak si léčitel beze mne poradí."

Potom se sklonila, aby si ho mohla prohlédnout. Její oči říkaly vše. „Nezdá se, že by se ti dařilo nějak výrazně dobře."

Wil pomalu přikývl a usilovně přemýšlel. Teď nesměl říct nějakou hloupost. „Amberle je zraněná. Upadla a vyvrkla si nohu. Nedokáže jít sama bez opory. Musel jsem ji nechat na okraji Propadlin."

„Zdá se, že moc rád necháváš ženy napospas osudu," odfrkla si Eretria.

Jen s námahou zůstával klidný. „Někdy se může zdát, že je to tak. Vždycky ale nemůžeme dělat to, co bychom právě chtěli, když je třeba pomoci druhým."

„To už jsi říkal. Zdá se, že tomu opravdu věříš. Takže ty jsi tam nechal elfí dívku úplně samotnou?"

„Jen do té doby, než dostanu zpět své kameny."

„Což se ti nepodaří beze mne."

„Což se mi podaří s tebou či bez tebe."

Tulácká dívka se na něj na okamžik zadívala a její tvář zjihla.

„Zdá se, že věříš i tomuhle, je to tak?"

Wil položil ruku na koňovu šíji. „Přišla jsi mi na pomoc, Eretrio?"

Okamžik se na něj zkoumavě dívala a pak přikývla. „Když pomůžeš zase ty mě. Tentokrát musíš, a ty to moc dobře víš." Když neodpovídal, pokračovala dál. „Uděláme obchod, Wile Ohmsforde. Pomohu ti znovu získat tvé vzácné kameny, pokud budeš souhlasit, že mě vezmeš s sebou, až je zase budeš mít u sebe."

„A jak je od něj dostaneš?" zeptal se opatrně.

Snad poprvé od té doby, co se tady v šeru setkali, se usmála tím svým nádherným úsměvem, který mu vyrážel dech. „Jak to udělám? Léčiteli, jsem přece tulácké dítě a dcera zloděje — kterou koupil a která se mu vyplatí. On je ukradl tobě a já je ukradnu jemu. Umím to lépe než on. Jediné, co potřebujeme, je najít ho."

„A nebude mu divné, kde jsi celou tu dobu byla?"

Zkroutila hlavou. Když jsme se s tebou rozešli, poprosila jsem ho, aby mi dovolil vydat se napřed a připojit se ke karavaně. S tím souhlasil, protože věděl, že cesty v Divočině jsou tulákům moc dobře známé, a že nezabloudím a budu z údolí venku ještě před soumrakem. Jak už asi víš, léčiteli, chce si být jistý tím, že jsem v bezpečí. Za poškozené zboží dostaneš mizerně zaplaceno. V každém případě jsem jela asi míli za Hvízdavý hřeben, potom jsem se vydala po jiné vedlejší cestě, která vede na jih, a na tuhle se napojuje několik set yardů za mnou. Myslela jsem si, že vás dohoním ještě před setměním u Propadlin, nebo na zpáteční cestě, když do té doby zjistíte, že jste přišli o své vzácné kameny. Jak vidíš, Cephelo nezjistí, co jsem udělala, dokud nedorazí k hlavní karavaně. Maringotka ho zdržuje, takže to nebude dřív než zítra. Dnes večer se utáboří někde na cestě vedoucí z údolí."

„Máme tedy celou noc na to, abychom získali kameny zpět," dokončil její větu Wil.

„To je dost času," odpověděla. „Ale ne, jestli tu budeme takhle stát a povídat si o tom. Kromě toho, určitě nechceš nechávat tu elfí dívku u Propadlin moc dlouho o samotě, že?"

Zmínka o Amberle ho vyburcovala. „Ne, ne. Pojďme rychle."

„Ještě okamžik." Trhla opratěmi koně a otočila se k němu. „Nejdřív chci tvůj slib. Jakmile ti pomohu, potom pomůžeš ty mně. Hned, jak získáme kameny, vezmeš mě s sebou. Necháš mě u sebe tak dlouho, dokud nebudu v bezpečné vzdálenosti od Cephela. A já si sama určím, kdy tento okamžik nastane. Slibuješ, léčiteli?"

Nebylo toho příliš, co by mu ještě zbývalo, kromě toho, že by ji srazil z koně, ale nebyl si jist, zda by to vůbec dokázal.

„Tak dobrá. Slibuji."

Přikývla. „Dobře. Abych si byla jistá, že svůj slib splníš, ponechám si kameny u sebe, až je získám zpátky, dokud nebudeme oba v bezpečí z údolí pryč. Vylez nahoru za mě."

Wil se bez odporu vyhoupl na koně. Nezbývalo mu nic jiného, i když se mu moc nelíbilo, že by dívka měla mít vzácné elfeíny u sebe, hned jak se jí podaří znovu je Cephelovi ukrást. Ale bylo zbytečné se o celé záležitosti hádat právě teď a právě tady. Posadil se na koně hned za ní. Otočila se a podívala se mu zpříma do očí.

„Vůbec si nezasloužíš to, co pro tebe dělám, a ty to moc dobře víš. Ale líbíš se mi. Líbí se mi tvé štěstí — zvláště tehdy, když ti pomůžu já. Chyť se mě kolem pasu."

Wil zaváhal, ale nakonec učinil, co chtěla. Eretria se k němu přitulila a usmála se.

„To už je lepší," svůdně zavrněla. „Teď se chováš mnohem líp, než když je s tebou ta elfí dívenka. A teď se pevně drž."

S pronikavým výkřikem zaryla své boty koni do slabin. Polekané zvíře zaržálo, zvedlo se na zadní a vyrazilo vpřed. Hnali se po divoké cestě, nízko skloněni nad hřbetem koně a při své zběsilé jízdě temnotou proráželi promočené větve. Eretria měla oči jako kočka, vedla svého koně zkušenou rukou mezi popadanými větvemi, ztrouchnivělým dřevem a loužemi, které na zbahněné stezce vytvořil liják. Bezpečně se řítili z jednoho blátivého svahu na druhý. Wil se jí zoufale držel a v duchu si pomyslel, jestli neztratila rozum. V takovém trysku přece musí dříve či později spadnout z koně.

Ale k jeho překvapení se tak nestalo. Po několika vteřinách sjela Eretria se svým koněm z cesty a vydala se po pěšince úzkou rozsedlinou mezi stromy, která byla úplně zarostlá zeleným porostem. Nezmenšeným tempem proskočil její kůň hustým keřem a dopadl na úzké stezce, které si Wil na jejich cestě na jih k Propadlinám vůbec nevšiml, a cválal dál mlžným šerem. Na své cestě tulácká dívka s venkovanem málokdy zpomalovala před překážkami a hnala se dál houstnoucím šerem. I to málo světla, které zde ještě bylo, se s nastávajícím soumrakem vytrácelo. Slunce, skryté někde za příkrovem lesa, se sklánělo k vrcholkům hor. Stíny potemněly, okolní vzduch se ochladil, ale Eretria nezpomalila.

Když konečně zastavili, byli zpátky na hlavní cestě. Eretria zarazila koně, pohladila splavené zvíře po zpocených bocích a nezbedně se na Wila zašklebila,

„Tohle byla jen slabá ukázka toho, že se dokážu postarat sama o sebe. Nemusíš o mě nijak pečovat."

Venkovan cítil, jak se jeho rozbouřený žaludek pomalu usazuje. „Dosáhla jsi svého, Eretrio. Ale proč jsme tady zastavili?"

„Jen pro jistotu," odpověděla a seskočila z koně. Pozorně si prohlížela cestu a pak se zamračila. „To je divné. Nejsou tu žádné stopy po maringotce."

Wil také slezl z koně a přistoupil k ní. „Jsi si jistá?" Pečlivě si prohlížel cestu a musel usoudit, že tam opravdu žádné stopy po kolech nevidí. „Možná, že je smyl déšť."

„Maringotka je dost těžká, takže ani velmi silný déšť by nedokázal smazat stopy po tak těžkých kolech, kdyby tady projížděli." Pomalu nechápavě zakroutila hlavou. „A kromě toho, v těchhle místech už byl téměř velice slabý. Nerozumím tomu, léčiteli."

Okolního světla stále ubývalo. Wil se starostlivě rozhlédl. „Myslíš, že Cephelo někde zastavil, aby přečkal bouři?"

„Možná." Podívala se na něj zadumaně. „Raději bychom se měli kousek vrátit. Pojď."

Naskočili znovu na koně a vydali se směrem na západ. Tu a tam prohlíželi blátivou cestu, zda na ní nenajdou stopy tulácké maringotky. Ale nenašli vůbec nic. Eretria zpomalila koně až do cvalu. Před nimi z lesa na obou stranách vystupovala hustá mlha, která v obrovských chuchvalcích proplouvala tmou. Odněkud z hloubi pralesa se začaly ozývat noční zvuky údolních zvířat, která se probudila k životu a vyrazila na lov.

Náhle se někde před nimi ozval nový zvuk. Zpočátku byl jen velmi slabý a ozýval se spíš jako ozvěna nějakých jasnějších a ostřejších zvuků, ale potom zesílil a byl stále

naléhavější. Přerostl ve vytí, ostré a táhlé, jakoby nějaká mučená bytost zakoušela strašlivou bolest přesahující hranice její odolnosti a od smrti ji už dělil jen tento poslední zoufalý výkřik.

Wil Eretrii poplašeně stiskl rameno. „Co to je?"

Ohlédla se. „Hvízdavý hřeben — přímo před námi." Nervózně se ušklíbla. „Vítr občas dělá tyhle děsivé zvuky."

Vytí bylo stále naléhavější, drsnější a zoufalejší. Skalnatá cesta lesem začala pomalu stoupat nad mlhu, stromy se poněkud rozestoupily a odhalily několik cárů modrého nočního nebe. Jejich kůň začal také odpovídat na okolní děsivé zvuky, nervózně odfrkával, poskakoval na místě, když ho Eretria chtěla uklidnit. Jeli teď mnohem pomaleji, ale nakonec si proklestili cestu až na vrchol hřebenu. Za ním se cesta znovu narovnávala a ztrácela se v temnotě.

Wil náhle cosi zahlédl, jakýsi stín blížící se tmou přímo k nim. Znenadání se vynořil z neskutečného vytí větru a tmy. Eretria si ho všimla také a prudce zarazila koně. Stín se přiblížil. Byl to kůň, veliký hnědák bez jezdce, který táhl opratě za sebou po zemi. Přišel pomalu přímo až k nim a začal očichávat jejich vlastního koně. Venkovan i tulácká dívka ho ihned poznali. Byl Cephelův.

Eretria seskočila a podala otěže jejich koně Wilovi. Beze slova se na hnědáka podívala, obešla ho dokola a hladila ho po zpocených bocích a po krku, aby ho uklidnila. Na těle zvířete nebyly žádné krvavé stopy, ale byl pořádně zpocený. Znovu se podívala na Wila a v její tváři se zračila nejistota.

„Něco se stalo. Jeho kůň by nikdy neutekl."

Venkovan přikývl. Začínal z toho všeho mít velmi špatný pocit.

Eretria vyskočila na Cephelova koně a zvedla uzdu. „Popojedeme o kousek blíž," rozhodla, ale její hlas byl velice nejistý.

Bok po boku cválali po okraji hřebene za nesnesitelného vytí a hvízdání větru, který se prohánět mezi skálami a okolními stromy. Nad hlavami jim mrkalo pár hvězd a jejich bledé světlo svítilo do temnoty divočiny.

Potom se náhle v mlze objevilo ještě něco dalšího. Byl to černý stín, tentokrát hranatý a nehybný, stál přímo uprostřed cesty. Venkovan a tulácká dívka zpomalili, vedli své koně obezřetně kupředu a v jejich očích se zračila úzkost. Stín postupně získával tvar. Byla to Cephelova maringotka, její jasné barvy se mihotaly ve světle hvězd. Přiklusali blíž a jejich neklid se proměnil v hrůzu. Oba koně, kteří táhli maringotku byli mrtví a polámaní. Pokroucení leželi na zemi, stále ještě uvězněni v kožených postrojích se stříbrným lemováním. Několik dalších zvířat leželo v bezprostřední blízkosti vedle nich, stejně jako jejich jezdci rozházení po cestě jako slamění panáci, nezvykle potrhaní a polámaní. Jejich světlé oblečení pokrývaly obrovské skvrny krve, která stékala z nasáklé látky a mísila se s blátem.

Wil se rychle rozhlédl. Zadíval se do stínu lesa a pátral po známkách přítomnosti té věci, která vykonala takový masakr. Ale nic se nehýbalo. Potom se zadíval na Eretriu. Seděla nehybná jako kamenná socha na svém koni a z tváře se jí vytrácela barva, když upřeně zírala na mrtvá těla poházená po cestě. Ruce jí pomalu klesly do klína a uzda jejího koně sklouzla k zemi. Wil seskočil z koně, zvedl její uzdu a podal jí ji. Ale Eretria se ani nepohnula, aby si ji od něj vzala. Wil ji uchopil za ruce a vložil jí mezi prsty otěže obou koní a zavřel jí je v pěst. Beze slova se na něj podívala.

„Počkej tady," poručil.

Sel až k maringotce a pečlivě zkoumal pokroucená těla, která se válela všude kolem něj na cestě. Všichni byli mrtví, dokonce i stará žena, která řídila maringotku. Těla tuláků se kolem válela jak otýpky chrastí. Venkovanovi naskočila husí kůže. Moc dobře věděl, kdo to udělal. Prohlížel si jednoho po druhém, dokud nenašel Cephela. Vysoký muž byl také mrtvý. Jeho velké tělo se v celé své délce válelo natažené na zemi, zelený plášť měl roztrhaný na kusy. Jeho strohá tvář byla zkroucená hrůzou. Jeho tělo bylo tak znetvořeno,

že byl stěží poznat.

Wil se k němu sklonil a jal se pomalu prohledávat tulákovo poničené oblečení. Ale elfeíny nenašel. Strachy se mu stáhl žaludek. Musí kameny najít! A potom si všiml Cephelových rukou. Jeho pravice ležela na zemi v gestu, které vypovídalo o jeho nesnesitelné agónii. Zato jeho levá ruka byla napřažená do dálky a pevně sevřená v pěst. Venkovan se zhluboka nadechl a natáhl se k levici. Uvolňoval mu jeden ztuhlý prst po druhém, a když byl hotový se všemi pěti, zamrkalo na něj z Cephelovy dlaně jasné modré světlo. Jeho tělem projela vlna úlevy. Zaryty do dlaně ležely tam jeho vzácné elfeíny. Cephelo se je zřejmě snažil použít přesně tak, jak to viděl dělat Wila v Tirfingu, ale ony na tulákovy výzvy neodpovídaly a tak našel smrt s kameny v dlani.

Venkovan je vyjmul z mužovy dlaně, otřel je do své tuniky a potom je uložil zpátky do koženého váčku, kde je vždycky nosil. Vstal a zaposlouchal se do vytí větru, který si pohvizdoval mezi vrcholky hor. Do nosu mu padl ostrý pach smrti a mladík poklesl v kolenou. Tohle mohla udělat jenom jediná bytost. Vzpomněl si na mrtvoly elfů, které našly v táboře v Dreyském lese a v pevnosti Pykonu. Jediná bytost. Žnec. Ale jak je znovu našel? Jak se mu jen podařilo vystopovat je z Pykonu až sem do Divočiny?

Snažil se co nejrychleji uklidnit a rychle pospíchal zpátky k Eretrii. Ta stále ještě seděla nehybně v sedle Cephelova koně, temné oči vytřeštěné strachem.

„Našel jsi ho?" zeptala se šeptem. „Cephela?"

Wil přikývl. „Je mrtvý. Všichni jsou mrtví." Odmlčel se. „Vzal jsem si zpátky své kameny."

Zdálo se, že ho dívka ani neslyší. „Kdo jen mohl způsobit takovou hrůzu, léčiteli? Nějaké zvíře? Nebo ty dvě sestry kouzelnice, nebo...?"

„Ne." Rychle zakroutil hlavou. „Ne, Eretrio, já vím, kdo to udělal. Ta zrůda, která má tohle na svědomí sledovala Amberle a mě celou cestu na jih z Arborlonu. Myslel jsem si, že jsme se jí zbavili na druhé straně Skalnatého ostnu, ale nějak nás zase našel."

Její hlas se roztřásl. „Je to Ďábel?"

„Je to zvláštní druh Ďábla." Znovu se ohlédl na rozsápané mrtvoly tuláků. „Říkají mu Žnec." Na okamžik se zamyslel. „Musel věřit tomu, že cestujeme spolu s Cephelem. Déšť ho zřejmě zmátl. Sledoval je až sem a tady je napadl..."

„Ubohý Cephelo," zamumlala. „Hrál stále dokola tu svou špinavou hru, až na to sám dojel." Odmlčela se a prudce se na něj ohlédla. „Léčiteli, takže teď ta obluda ví, že ses spolu s Cephelem nevydal na východ. Kam asi půjde teď?"

Venkovan i tulácká dívka se na sebe beze slova podívali. Oba dva znali odpověď.

Na okraji Propadlin se Amberle krčila v úkrytu keřů, kam jí schoval Wil a naslouchala zvukům noci. Nad Divočinou se rozprostřela tma jako ohromný příkrov, hluboká a neproniknutelná a elfí dívka seděla uvězněna uprostřed. Nedohlédla ani za okraj keře, naslouchala zvířatům plížícím se temnotou. Věděla, že se Wil nevrátí dřív než za svítání a tak se rozhodla, že se trochu prospí. Ale kýžený spánek nepřicházel. Zraněný kotník ji bolel a hlavou se jí honily vtíravé myšlenky na venkovana a jeho hledání, na svého dědečka a na všechna nebezpečí, která ji obklopovala. Nakonec to vzdala. Přitáhla si kolena k bradě a naklonila se vpřed, rozhodnutá, že se bude usilovně snažit, aby se stala nedílnou součástí lesa, který ji obklopuje, klidná, nehybná a neviditelná.

Na okamžik se jí to dařilo. Všechny lesní bytosti, které slídily v její blízkosti se držely raději hlouběji v lese, co nejdál od okraje propadlin. Propadliny samy o sobě ležely v naprostém tichu, tak pronikavém, že ho elfí dívka slyšela tak jasně, jako noční zvuky, vycházející z lesa. Jednou nebo dvakrát nad jejím úkrytem cosi přeletělo, ticho prolomil spěšný šustot křídel a znovu zanikl. Čas plynul pomalu a dívce začala padat hlava únavou.

Náhle však jejím tělem projelo pronikavé mrazení, jakoby z okolního vzduchu někdo odsál všechno teplo. Probrala se a mnula si ruce. Mrazení zmizelo a znovu ji obklopilo

noční horko. Zmateně se rozhlédla kolem svého úkrytu. Všechno bylo stejné jako předtím, ve tmě se nic nepohnulo, žádný zvuk se neozval. Zhluboka se nadechla a zavřela znovu oči. Mrazení se znovu vrátilo. Tentokrát se nehýbala, držela oči pevně zavřené a snažila se vystopovat zdroj, ze kterého toto mrazení vychází. Cítila, že přichází odkudsi z jejího nitra. Nechápala to. Chlad, pronikavý chlad se dral jejím nitrem, které znecitlivoval jako dotekem... smrti.

Prudce otevřela oči. Náhle pochopila. Je varována — ačkoli neví jak — že se k ní blíží cosi, co ji chce zabít. Kdyby nebyla tím čím byla, mohla by tento pocit ignorovat a považovat jej za pouhý výtvor své fantazie. Ale ona byla vysoce citlivá. Podobné pocity už k ní přicházely dříve a ona je znala natolik dobře, než aby si dovolila na ně nedbat. To varování bylo skutečné. Mátlo ji jen to, odkud vycházelo.

Nahnula se dopředu a chvíli se nerozhodně rozhlížela. Cosi se k ní rychle blížilo, něco monstrózního, něco, co bylo pevně odhodlané ji usmrtit. Nemohla se před tím schovat ani neměla dost sil se tomu postavit. Jediné, co jí zbývalo byl útěk.

Nedbala na bolest v kotníku, vystoupila z keřů, přikrčila se vedle nich a zadívala se do lesního šera. Ta bytost, která po ní jde, už je velmi blízko. Cítila její přítomnost velice zřetelně, blížila se k ní neslyšně nocí. Náhle si vzpomněla na Wila a zoufale si přála, aby tu byl a pomohl jí. Ale Wil tady nebyl. Musela se zachránit sama a musela to udělat rychle.

Ale existovalo jen jediné místo, kam se mohla uchýlit, jediné místo, kam ji možná její pronásledovatel nebude stíhat — Propadliny. Přistoupila k jejich okraji a podívala se dolů do bezedné temnoty. Sevřel ji strach. Propadliny pro ni byly stejně děsivé jako ta věc, která se hnala za ní. Uklidnila se a její zelené oči sklouzly temnotou k Jehlanové hoře. Tam musí jít. Tam ji Wil bude hledat.

Našla cestu, která vedla dolů a vydala se opatrně po ní. Během několika okamžiků byla pohlcena temnotou, světlo měsíce a hvězd se ztratilo pod korunami stromů. Její dětská tvář ztvrdla odhodláním a ona vycítila cestu vpřed. Snažila se, aby se chovala co nejtišeji. Její cestu prozrazovalo jen slaboučké skřípání podrážek po kamenné zemi. Dole pod ní bylo hrobové ticho.

Nakonec došla až na dno Propadlin. Tam se zastavila a posadila se zády ke kmeni nejbližšího stromu snažíce se rozmasírovat zraněný kotník. Byl ošklivě nateklý, popuzen jejím rozhodnutím našlapovat na něj. Když se zadívala nahoru do tmy a zaposlouchala se do ticha, zalila se jí tvář potem. Neslyšela nic. To vůbec nevadí, pomyslela si. Ať už ji pronásledovalo cokoli, bylo to stále ještě nahoře a hledalo ji. Musí se dostat hlouběji do Propadlin. Její oči se postupně začaly přizpůsobovat temnotě černé jako uhlí a rozeznávat obrysy stromů a keřů. Bylo na čase, aby pokračovala v cestě.

Přinutila se zvednout a odklopýtala tmou dopředu. Snažila se nestoupat na svůj zraněny kotník. Poskakovala od jednoho stromu ke druhému, u každého si chvilku odpočinula a zaposlouchala se do hlubokého ticha. Bolest byla stále horší. S každým dalším krokem jí bolest v noze stále více pulzovala. Svaly na zdravé noze jí začaly tuhnout a přepadávala jí křeč, jak stále kulhala. Začala být velice unavená.

Nakonec musela zastavit. Sesunula se, těžce dýchaje vedle houští a opřela se o chladivou půdu. Uklidnila se a pokusila se znovu vystopovat zdroj toho varování. Na okamžik se nic nedělo. Ale potom mrazivý chlad znovu projel jejím tělem, pronikavý a ostrý. Zadržela dech. Ta věc, která ji pronásledovala, už byla v Propadlinách.

Z posledních sil se vydrápala na nohy a pokračovala v cestě. Slepě klopýtala okolním šerem. V jednu chvíli se dokonce lekla, že chodí v kruhu, ale nakonec tu myšlenku zaplašila. Stále padala. Několikrát zakopla tak ošklivě, že málem upadla do bezvědomí. Pokaždé se ale vyšplhala na kolena, zalapala po dechu, vstala a přinutila se jít dál. Minuty ubíhaly, až nakonec úplně ztratila pojem o čase. Ticho a temnota kolem se stále prohlubovala.

Nakonec už byla na pokraji vyčerpání a nemohla dál. Padla na kolena, v uších jí zněl její namáhavý dech. Zoufale plakala a pokoušela se alespoň plazit. Jak se protahovala

křovinami, rozdíraly jí kameny a ztrouchnivělé větve ruce a kolena. V kotníku se ozývala nesnesitelná bolest. Ale nevzdám se, přísahala si v duchu. Ta bytost ji nikdy nedostane. Obrátila své myšlenky k Wilovi. Vybavila si jeho užaslý pohled, když mu řekla, že jí na něm záleží. Asi to neměla říkat, to moc dobře věděla. Ale v tom okamžiku mu to tak moc chtěla říct! Musela mu to říct! Překvapilo ji, jak moc mu to potřebovala říct. A ten údiv v jeho očích...

Náhle upadla na tvář a vzlykala. Wile! Šeptala jeho jméno jako talisman, který jí měl chránit před zlem, které ji pronásledovalo temnotou. Pak se nadzvedla a plížila se dál. Hlavou se jí honily zběsilé myšlenky a náhle se jí zdálo, že cítí přítomnost nějakých záhadných bytostí, které se pohybovaly tmou vedle ní, rychle a velice hlučně. Pomyslela si, že to musí být nějací malí lidé. Ale ta věc... kde je teď ta obluda? Jak je asi daleko?

Plazila se stále dál a dál, dokud jí síly neopustily docela. Potom se položila na holou lesní půdu.

Byl to její konec, moc dobře to věděla. Už neměla nic, na co by se mohla spolehnout. Pomalu zavřela oči a vyčkávala až zemře. Po chvíli tvrdě usnula.

Ještě spala, když ji desítky drsných sukovitých dřevěných prstů nadzvedly a odnesly pryč.

Kapitola 41

Venkovan a tulácká dívka se zběsile řítili po skalnaté cestě pryč z Hvízdavého hřebenu a vítr jim za jízdy posměšně kvílel v uších. Vletěli do temnoty lesa pod hřebenem, sklonění těsně nad hřbety svých koní a oslepeně zírali do šera. Tulácké hedvábí na nich ve větru divoce vlálo a lepilo se jim na zpocená těla. Stromy se nad nimi zavřely a noční nebe úplně zmizelo. Naprosto nedbali na své životy a pokračovali v cestě spoléhaje na jistý krok svých koní a štěstí.

Ani o tom nediskutovali — neměli na zbytečné dohady čas. V okamžiku, když Wil poznal, že je Žnec určitě bude stopovat tak dlouho, dokud nenarazí na stopu Amberle a v místě, kde se rozloučili s tuláky, se vydá na jih k Propadlinám, se mu před očima zatmělo a nedokázal myslet na nic jiného než na jedno — na konci té stopy je Amberle — osamělá, zraněná a bezbranná. Jestliže k ní nedorazí dříve než Žnec, zemře a bude to jen jeho vina, protože on se rozhodl, že ji zanechá na okraji Propadlin. Hlavou mu probleskla vzpomínka na rozdrásaná a polámaná těla tuláků. V tom okamžiku úplně zapomněl na všechno ostatní a jediné, na čem mu záleželo, bylo dostat se včas k Amberle. Zběsile se vyškrábal na svého koně, pobídl ho a hnal pryč.

Eretria se do divoké honičky zapojila bez jediné otázky. Mohla volit jinak. Teď, když byl Cephelo mrtvý, neměla už žádný důvod k tomu, aby ji venkovan ochraňoval. Už nikomu nepatřila. Konečně byla svou vlastní paní. Mohla klidně otočit svého koně a odcválat směrem ven z údolí, do bezpečí před tou ohavnou věcí, která zahubila Cephela a ostatní. Ale Eretria ani na okamžik nezaváhala a o této možnosti vůbec nepřemýšlela. Myslela pouze na Wila, který uháněl tryskem pryč a znovu ji opouštěl. Doutnala v ní pýcha, tvrdohlavost a podivná náklonnost, kterou k venkovanovi cítila. Už nemohla dovolit, aby jí znovu utekl. Bez váhání se tedy vydala za ním.

A tak začal jejich závod o záchranu Amberle. Wil Ohmsford jel jako posedlý a velmi rychle ztratil pojem o tom, kde se vlastně nachází. Šero a mlha se válelo všude kolem, když sletěli z hřebenu dolů do hlubokého lesa a on sotva rozeznával tmavé obrysy stromů po obou stranách cesty, kterou se řítil. Přesto však nezpomalil. Nemohl. Náhle za sebou zaslechl dusot druhého koně a uvědomil si, že Eretria uhání za ním. Polohlasně zaklel. Copak nemá už tak dost starostí? Neměl ale čas na to, aby se tuláckou dívkou zabýval. Pustil ji z hlavy a všechno své úsilí soustředil na to, aby našel stezku vedoucí na jih.

Přesto ji minul. Kdyby na něj Eretria nezavolala, jel by dál na východ, snad až k horám. Překvapeně zarazil svého koně a hnal ho zpátky. Teď se ale do čela dostala Eretria, která prolétla mezi stromy do temnoty. Znala stezku mnohem lépe než on, a tak vyrazila vpřed a zavolala na něj, ať jede za ní. Ohromen, jal se ji pronásledovat.

Byla to krkolomná cesta. Tma byla tak černá, že i ostré oči tulácké dívky sotva rozeznávaly úzkou cestu, která se před nimi klikatila. Několikrát se stalo, že koně téměř upadli, když přeskakovali větší jámy a popadané klády, které jim zatarasily cestu. Ale tohle byli tuláčtí koně, trénovaní nejlepšími jezdci celého Čtyřzemí a tak pohotově reagovali na každý povel. Tulácká dívka vydávala divoké výkřiky a venkovanovi to vyráželo dech.

Náhle se ocitli na cestě, po které šla předtím Amberle s Wilem na jih do Propadlin, prodírali se mezi větvemi a úponky, které je švihaly do tváří a všude kolem šplíchalo bláto z kaluží, které tu zanechal liják. Aniž by zpomalili, strhli své koně na cestu na jih. Minuty pomalu plynuly.

Nakonec se vyřítili z lesa a ocitli se na okraji Propadlin. Před nimi se otevřel obrovský černý kruh, který vypadal jako bezedná jáma v zemi. Prudce zarazili své koně, seskočili na zem a zírali do lesního šera. Nad Propadlinami se vznášelo hluboké a neproniknutelné ticho. Wil zaváhal jen na vteřinku a pak začal hledat keře, do kterých Amberle ukryl. Našel

je skoro hned a prodíral se do jejich středu. Ale nikdo tam nebyl. Na okamžik zpanikařil. Hledal nějakou stopu po tom, co se mohlo elfí dívce stát, ale nenašel nic. Jeho zděšení se stupňovalo. Kde může být? Vstal a vycouval z křoví. Možná, že tohle nejsou ty správné keře, napadlo ho, a začal se rozhlížet kolem. Ihned to však vzdal. Nikde poblíž neviděl žádné podobné keře. Ne, určitě ji ukryl právě sem.

Eretria k němu přispěchala. „Kde je?"

„Nevím," zašeptal a jeho štíhlou tvář poléval pot. „Nemůžu ji najít."

Snažil se s velkým úsilím získat znovu klid. Musí to promyslet. Buď utekla, nebo ji odvlekl Žnec. Jestliže utekla, kterým směrem? Ihned se zahleděl do hloubi Propadlin. Tam, usoudil krátce, utíkala směrem k Jehlanové hoře, nebo co nejblíže k ní. Jestli ji však odvlekl, co udělá potom? Napadlo ho, že ji nemohl odvléct, protože zde nebyly stopy žádného zápasu. Určitě by se mu bránila a snažila by se zanechat Wilovi nějaké znamení. Jestliže však uprchla, určitě po sobě nechtěla nechat žádné viditelné stopy, aby její pronásledovatel pokud možno ani nezjistil, že tam vůbec byla.

Zhluboka se nadechl. Určitě se jí podařilo utéct. Ale náhle ho zasáhla nová myšlenka. Stále při svém uvažování předpokládal, že Amberle uprchla před Žnecem. Ale co když ne? Co když ji uchvátilo něco jiného, něco, co vylezlo z Propadlin? Zoufale zaťal zuby. To nikdo nemohl vědět. V téhle tmě nemohl doufat v to, že najde nějaké stopy. Buď bude muset počkat do rána, kdy už možná bude na pomoc Amberle pozdě, nebo...

Nebo bude muset použít elfeíny.

Sahal po váčku s kameny, když mu Eretria prudce stiskla ruku, že překvapením nadskočil.

„Léčiteli!" zašeptala. „Někdo jde!"

Ucítil, jak se mu prudce sevřel žaludek. Na okamžik zůstal stát a sledoval její pohled na sever, odkud právě přijeli. Ve stínech stezky se cosi pohybovalo. Venkovana přepadl nepřekonatelný strach. S roztřesenýma rukama zalovil pod košilí a vytáhl malý kožený váček s elfeíny. Eretria pohotově vytasila ze své boty šeredně vyhlížející dýku. Společně se postavili blížícímu se stínu.

„Jenom klid!" zavolal na ně známý hlas.

Wil se na Eretriu podíval a ona zase na něj. Pomalu sklonili své zbraně, elfeíny a dýku. Hlas totiž patřil Hebelovi. Eretria si něco zamumlala pro sebe a vydala se pro koně, kteří poodešli do lesa.

Hebel klopýtal dolů po blátivé cestě s rozcuchaným stínem Vichra v patách. Na sobě měl kožený dřevorubecký oblek a na zádech vak, toulec se šípy a luk měl přehozený přes rameno. Za pasem měl zastrčený velký lovecký nůž. Pohyboval se typickou shrbenou chůzí, opíraje se o sukovitou hůl. Když k nim došel, všimli si, že je od hlavy k patě pocákaný blátem.

„Skoro jste mě přejeli!" vyštěkl. „Podívejte se na mě! Kdybych byl ještě větší blázen a zdravil vás na té stezce o chvíli déle, zdobili by mě teď kromě bláta ještě otisky kopyt! Máte rozum, lítat takhle po lese? Je tma jako dva metry pod zemí, ale vy jedete, jako by byl ten nejjasnější den! Proč jste se nezastavili, když jsem na vás volal, můžete mi to sakra vysvětlit?"

„Nezastavili jsme, protože... jsme tě neslyšeli," odpověděl mu Wil udiveně.

„Nezastavili jste, protože jste neposlouchali, jak jste měli!" Zdálo se, že Hebel jim jen tak neodpustí. Naklonil se k venkovanovi. „Trvalo mi celý den, než jsem se sem dostal. Celý den! A to bez koně, to bych měl ještě zdůraznit. Ale nechápu, proč vám ta cesta trvala tak neuvěřitelně dlouho? Cesta, po které jste před chvílí přijeli, vede přece jasně až sem a od té doby, co jste ode mě odešli jste měli času, že byste sem mohli dojít a vrátit se zase zpátky aspoň desetkrát!"

Náhle si všiml Eretrie, která se vracela s koňmi. „A co ty tady děláš? Kde je ta malá elfinka? Nedostala ji ta děsná věc, že ne?"

Wil sebou trhl. „Ty víš o Žnecovi?"

„Žnec? Jestli té obludě říkáte právě takhle, pak ano, vím o něm. Prošel dnes ráno mým táborem — jenom pár okamžiků poté, co jste odjeli. Hledal tebe, jak se teď zdá. Do tohohle okamžiku jsem si tím nebyl jist. Vlastně jsem ho pořádně neviděl — jen jsem ho zahlédl. Myslím, že kdybych ho viděl lépe, už bych tady s vámi nestál."

„To máš asi pravdu," připustil venkovan. „Cephelo a ostatní jsou mrtvi. Žnec je dostal na Hvízdavém hřebenu."

Hebel jen pokýval hlavou. „Cephelo si koledoval o to, aby ho někdo o ten jeho všivý život připravil. Muselo se to stát dříve nebo později." Potom se podíval na Eretriu. „Omlouvám se ti, dítě, ale je to čistá pravda." Otočil se zase zpátky k Wilovi. „A kde je tedy ta elfinka?"

„To nevím," odpověděl mu Wil po pravdě. „Musel jsem se vrátit zpátky pro..." Náhle zaváhal. „Musel jsem se vrátit pro něco, co jsem zapomněl u Cephela. Amberle si vyvrkla kotník, a tak jsem ji musel ukrýt zde v keřích. Vracel jsem se jinou cestou, než jsme přišli a to bylo velké štěstí, protože jinak už bych byl také po smrti. Po cestě jsem našel Eretriu — tedy spíš ona si zase našla mě, jak se zdá — a potom jsme objevili mrtvoly Cephela a ostatních, a tak jsme se co nejrychleji hnali zpátky. Ale Amberle je pryč a já nemám ponětí o tom, co se jí mohlo stát. Nejsem si ani jist, jestli tu už Žnec byl, nebo jestli nás stále ještě sleduje."

„Přišel a zase odešel," odpověděl mu na to Hebel. „Vichr a já jsme ho stopovali, když šel po vašich stopách. Na rozcestí vaši stopu ztratil a vydal se k Hvízdavému hřebenu, zatímco Vichr a já jsme vyrazili na jih za vámi. Ale po nějaké chvíli jsme na jeho stopu znovu narazili. Musel se prosekat divočinou. Jestli dokáže tohle, je to nebezpečný tvor, elfíku."

„Zeptej se Cephela, jak je ta bestie nebezpečná," zamumlala Eretria a rozhlížela se po lesních stínech. „Léčiteli, můžeme už odsud konečně vypadnout?"

„Ne, dokud nezjistíme, co se stalo s Amberle," řekl Wil.

Hebel ho poplácal po rameni. „Ukaž, kdes tu dívenku nechal."

Wil zamířil ke shluku keřů, hned za ním klopýtala Eretria se staříkem sledováni psem. Venkovan ukázal na otvor, který vedl do jejich středu. Hebel se sklonil, nahlédl dovnitř a zapískal na Vichra. Potom psovi něco pošeptal. Zvíře vlezlo dovnitř, zavětřilo a přešlo k okraji Propadlin sledováno pohledy ostatních.

„Našel její pach, Vichr je pašák," zabručel Hebel spokojeně. Vichr pobíhal na místě a neklidně zavrčel. „Je dole v Propadlinách, elfíku. A je tam taky Žnec. Zřejmě ji stále pronásleduje. Ale to už bych si vymýšlel."

„Potom ji tedy musíme rychle najít." Wil vyrazil vpřed.

Ale Hebel ho chytil za ruku. „Nemusíš pospíchat, elfíku. Mluvíme tu o Propadlinách, vzpomínáš? Dole není nikdo jiný než sestry kouzelnice a bytosti, které jim slouží. Kdokoli jiný vstoupí na území Propadlin a okamžitě padne do pasti. Vím to od Mallenroh. Vyprávěla mi to všechno před šedesáti lety." Potřásl svou šedivou hlavou. „V tomto okamžiku už se dívka a ta věc, která ji stopuje těší ze společnosti jedné ze sester — nebo jsou oba po smrti."

Wil zbledl. „Zabijí je ty kouzelnice, Hebele?"

Zdálo se, že se nad tím stařík zamyslel. „Ech, dívku ne. Myslím, že určitě ne hned. Ale tu věc ano. Nevím jestli na to ale mají dost síly, elfíku."

„Nemám o čem přemýšlet," odpověděl Wil pomalu. Zadíval se dolů do temnot Propadlin. „Vím jenom to, že půjdu dolů a najdu Amberle. Hned teď."

Chtěl něco říct Eretrii, ale tulácká dívka ho rychle odbyla. „Šetři dech, léčiteli. Jdu s tebou."

Tón, kterým to řekla, nesnesl žádné dohady. Potom se podíval na Hebela.

„Jdu taky, elfíku," oznámil stařík.

„Ale sám jsi přece řekl, že do Propadlin nikdo nesmí," zdůraznil Wil. „Nechápu, proč jsi vůbec přišel."

Hebel pokrčil rameny. „Protože už mi dávno nezáleží na tom, kde jsem, a kam jdu, elfíku. A tak už to se mnou jde dost dlouho. Jsem starý muž a v životě jsem už udělal všechno, co jsem udělat chtěl. Byl jsem na všech místech, které jsem chtěl vidět a viděl jsem to, co jsem vidět chtěl. Nic už mi nezbylo — až snad na tuhle jednu věc. Chci vědět, co je tam dole v těch Propadlinách."

Smutně potřásl hlavou. „Přemýšlel jsem o tom usilovně celých šedesát let a nemohl jsem ten nápad nikdy vytřást z hlavy. Stále jsem si v duchu sliboval, že jednou opravdu zjistím, co tam je — je to jako když zkoumáš hluboké jezero, vždy tě nejvíc zajímá, co je na jeho dně." Promnul si zarostlou bradu. „Rozumný člověk by se neměl zabývat takovými věcmi a já byl rozumný, když jsem byl mladší, i když si ostatní mysleli, že tomu je jinak. Teď už jsem unavený z toho být stále rozumný, unavený ze stálého přemýšlení o tom, jak tam půjdu, místo toho, abych to rovnou udělal. To tys mě pohnul k rozhodnutí. Když jsi mi poprvé řekl, co máš vlastně v plánu, domníval jsem se, že bude jednoduché přesvědčit tě o tom, aby sis to rozmyslel — přesně tak, jak jsem se přesvědčoval já. Byl jsem si jistý, že hned, jak uslyšíš o tom, co tam dole je, rychle ztratíš o Propadliny zájem. Ale mýlil jsem se. Uvědomil jsem si, ať už pátráš po čemkoli, je to pro tebe tak důležité, že zde strach nehraje žádnou roli. Proč bych se tedy měl bát já, pomyslel jsem si? A pak kolem mne proklouzla ta obluda, která si říká Žnec, a já jsem si uvědomil, jak blízko smrti jsem se ocitl a usoudil jsem, že už se také nebojím. To, na čem opravdu záleží, je zjistit něco o těch Propadlinách. A tak jsem se vypravil za tebou. Rozhodl jsem se, že se vydáme hledat společně."

Wil pochopil. „Doufejme tedy, že oba najdeme to, co hledáme."

„Možná že bych ti mohl nějak pomoct." Stařík pokrčil rameny. „Tato část Propadlin patří Mallenroh. Možná, že si mě po těch letech pamatuje, elfíku." Na okamžik jeho mysl kamsi odplula, ale potom se zase na Wila podíval. „Vichr může stopovat, dokud bude třeba." Hvízdl. „Zaveď nás dolů, pejsku. Běž hochu!"

Vichr zmizel za okrajem Propadlin. Eretria mezitím rychle sundala sedla a otěže z jejich koní a poplácala je po hřbetech. Oba se rozeběhli zpátky do lesa. Potom se připojila k Wilovi a staříkovi. V řadě sestupovali do Propadlin.

„Na Vichra se nemůžeme spoléhat moc dlouho," řekl Hebel přesvědčivě. „Mallenroh si nás najde dostatečně rychle."

Jestli je to pravda, pomyslel si Wil, pak se snad rychle shledám s Amberle.

Amberle procitla v temnotě lesa Propadlin. Probudilo ji houpání a drncání při tom, jak ji někdo nesl. Na okamžik zpanikařila. Sukovité prsty ji pevně držely, svíraly jí kolem rukou, nohou a celého těla, dokonce i kolem krku a hlavy dost pevně — byly to prsty tak drsné, že jí připadalo, jako by byly ze dřeva. Její první reakce byla snaha vysmeknout se z pevného sevření, ale pak to potlačila a zůstala klidná. Ať už ji uchvátilo cokoliv, stále to ještě nemělo tušení, že je vzhůru. Měla-li mít alespoň nějakou výhodu, ať je to tedy tato. Ještě chvilku musí předstírat spánek a pokusit se zjistit, co se zjistit dá.

Neměla ani to nejmenší tušení o tom, jak dlouho spala. Možná, že pár minut, možná pár hodin, ale mohlo to být i déle. Ale přes to věděla, že je stále ta stejná noc. Logika ji prozradila, že to tak musí být. Také si uvědomila, že ať už jí teď nesl kdokoliv, nebyla to ta děsivá bytost, která ji pronásledovala celou cestu sem. Kdyby ji našla, jednoduše by ji hned na místě zabila. Toto muselo být něco jiného. Starý Hebel jí a Wilovi přece vyprávěl, že Propadliny jsou soukromým panstvím sester kouzelnic a tohle je možná jedna z nich, která jí uchvátila.

Cítila se už mnohem lépe, když to tak důkladně promyslela, odpočinula si a snažila se rozpoznat aspoň něco málo z okolní krajiny, kterou byla nesena. Ale bylo to velmi obtížné. Stromy zastiňovaly i ty nejmenší útržky oblohy s hvězdami a měsícem a vše halila neproniknutelná noc. Kdyby necítila známé vůně lesa, ani by v té husté tmě nepoznala, že je okolo les. V okolí bylo hluboké ticho. Těch několik zvuků, které zaslechla, bylo

vzdálených a tlumených. Byly to výkřiky, které sem doléhaly z divočiny nad Propadlinami.

Byl tu ještě jeden neznámý zvuk, opravila sama sebe. Takový podivný skřípavý zvuk, jaký dělají větve bříz ve větru. Ale tady žádný vítr nebyl a ty zvuky přicházely ne z korun stromů nad její hlavou, ale hned vedle ní. Ty zvuky vydávalo to, co ji neslo.

Minuty pomalu plynuly. Krátce si vzpomněla na Wila a snažila si představit, co by asi na jejím místě udělal. Navzdory své situaci se krátce usmála. Kdo by asi dokázal předpovědět, jakou ztřeštěnost by Wil v její situaci provedl? Pak ji napadlo, jestli ho ještě vůbec uvidí.

Začínaly jí brnět svaly a tak se rozhodla, že zjistí, jestli by si nemohla trochu ulevit, aniž by se prozradila. Zkusmo natáhla nohy předstíraje, že se protahuje ze spánku a čekala, co udělají prsty. Sledovaly její pohyb, ale nepovolily. Takhle tedy.

Náhle k ní dolehl zvuk tekoucí vody, který sílil s každou další vteřinou. A teď už ji i cítila, čerstvou a vonící divokými květinami — pramen, který se vinul a bublal pralesem. Řeka byla náhle pod ní a dřevěný skřípot a noční zvuky zanikly v jejím hukotu. Zaslechla dutou ozvěnu kroků po nějakých prknech, a poznala, že ji nesou po mostě. Klokot vody náhle poněkud utichl. Ozval se cinkot a chrastění řetězů, jako by byly někam vytahovány a pak se ozvala hlasitá rána. Něco se za nimi zavřelo, nějaké dveře — velice těžké dveře. Kovová závora a zámky zapadly na své místo. Uslyšela jejich zvuk bezpečně. Opět kolem ní proudil chladivý noční vzduch, ale nyní již obsahoval též nezaměnitelnou vůni kamení a malty. Znovu ji přepad strach. Byla na nějakém ohraničeném místě, zřejmě na nádvoří, a odnášeli jí, jak teď věřila, do nějakého vězení. Jestli se jí nepodaří ihned uprchnout, už se jí to nepodaří nikdy. Ale prsty, které jí pevně svíraly se nepohnuly, ani se o kousínek neuvolnily a také jich na ni bylo příliš mnoho. Musela by mít ohromnou sílu, aby se z tak pevného sevření vymanila a moc dobře věděla, že takovou sílu by v sobě nikdy nedokázala najít. Kromě toho, napadlo ji pochmurně, i kdyby se jí náhodou podařilo uprchnout, kam by asi šla?

Přímo před nimi se otevřely nějaké další dveře, které lehce zaskřípaly. Stále však neviděla žádné světlo. Kolem ní byla černočerná tma.

„Pěkňoučká," ozval se náhle do ticha jakýsi hlas a elfí dívka sebou překvapeně trhla.

Nesli jí dál. Uslyšela, jak se dveře za ní zavřely a vůně lesa zmizela úplně. Byla někde uvnitř — ale uvnitř čeho? Její únosci ji nesli různými točitými labyrintovými chodbami, kde to zapáchalo vlhkem a zatuchlinou, ale byla tu ještě nějaká neznámá vůně. Snad jakési kadidlo nebo voňavka. Elfí dívka zhluboka vdechla neznámou vůni a na okamžik se jí zatočila hlava.

Potom se přímo před nimi pod klenutou chodbou objevilo matné, blikající světlo. Amberle zamrkala do nezvyklého oslnivého jasu světla, protože její oči byly stále ještě přizpůsobené tmě. Nesli jí dál klenutou chodbou, kde zahlédla světlo, a potom dolů po dlouhém schodišti. Světlo svítilo někde nad ní a pak zase nakrátko zmizelo, aby se objevilo za ní, kde se houpalo a problikávalo tmou.

Uvědomila si, že už jí nikam nenesou. Položili jí na jakousi proplétanou rohož a dřevěné prsty kolem jejího těla se uvolnily. Nadzvedla se na loktech, zamžourala do světla, které viděla někde před sebou a opřela se. Náhle však světlo zmizelo za železnými mřížemi a bylo pryč.

Ještě dřív, než se tak stalo, zahlédla dívka v jasném světle štíhlá těla svých únosců, která byla tvořena propletenými větvičkami.

Na dně Propadlin Wil zavolal a všichni zastavili. Kolem nich byla totiž taková tma, že neviděli ani svoji vlastní ruku před obličejem. Neviděl Hebela ani Eretrii, neviděl vůbec nic a oni jeho také ne. Kdyby se za těchto podmínek vydali dál, určitě by se brzy rozdělili a ztratili jeden druhému. Počkal chvíli, zda se jeho zrak nepřizpůsobí tmě. Přizpůsobil, ale jen trošku. Propadliny pro něj nadále zůstávaly zahaleny v naprostém šeru jako těžko rozpoznatelná masa stínů.

Ale Hebel vymyslel plán, jak tuhle situaci vyřešit. Pískl na Vichra a ze svého vaku, který měl celou cestu na zádech, vylovil dlouhý provaz. Přivázal ho jedním koncem k obojku svého psa, potom si jej ovinul kolem pasu a zbytek omotal kolem pasu venkovana a tulácké dívky. Když už byli všichni bezpečně připoutáni jeden k druhému, mohli se vydat na další cestu beze strachu, že se rozdělí. Stařík vyzkoušel pevnost lana a pak potichu zavolal na Vichra. Obrovitý huňáč vyrazil vpřed.

Wilovi se zdálo, jako kdyby Propadlinami chodili celé hodiny, potáceli se nekonečným pralesem mezi stromy a keři, slepí jako koťata, v husté neproniknutelné tmě. Jediné, na co se opravdu mohli za tak hloupé situace spolehnout, byl instinkt psa, který je vedl. Mezi sebou po celou dobu vůbec nemluvili a pohybovali se vpřed co nejtišeji, protože si byli dobře vědomi toho, že se někde tímto lesem prodírá i smrt. Wil se snad nikdy necítil tak bezmocný jako právě teď. Nepříjemné bylo už to, že téměř nic neviděla ještě horší byl pocit, že někde tady dole je s ním Žnec. Neustále myslel na Amberle. Jestliže on je tak k smrti vyděšený, jak se asi může cítit křehká a zranitelná dívenka? Styděl se za svůj vlastní strach. Neměl na něj žádné právo, ona přece byla osamocena a bez ochrany a on byl tím, kdo to dopustil.

Ale přesto ho strach neopouštěl. Aby ho setřásl, sevřel v ruce váček s elfeíny. Tiskl ho pevně, jako by si myslel, že jej ochrání před tím, co je ukryto v temnotě lesa. Ale někde hluboko v jeho duši stále zůstával tíživý pocit, že jej elfeíny stejně neochrání, protože jejich síla, už je pro něj ztracená a on ji nikdy nedokáže znovu vzkřísit. Mezi tím, co říkala Amberle a co říkal sám sobě, nebyl žádný podstatný rozdíl. Ten pocit neměl žádný důvod nebo příčinu, byl prostě v něm — výhružný, slídivý a děsivý. Moc elfeínů už mu dávno nepatřila.

Stále se toho nepříjemného pocitu snažil zbavit, když tu náhle provaz před ním povolil. Skoro zakopl o Hebela, který znenadání zastavil. Zezadu do něj prudce narazila Eretria a tak zůstali stát jeden na druhém a zírali do temnoty před sebou.

„Vichr něco našel," zašeptal stařík Wilovi.

Poklekl na kolena a plížil se směrem k místu, kde očichával půdu Vichr. Wil a Eretria se šourali za ním. Konejšivě psa podrbal a chvilku prohledával okolní půdu. Potom vstal.

„Mallenroh." Vyslovil měkce její jméno. „Má dívku u sebe."

„Jsi si jistý?" zašeptal Wil.

Stařík přikývl. „Určitě. Ten Žnec je teď někde úplně jinde. Vichr už ho necítí."

Wil nechápal, jak si Hebel může být jist tolika věcmi, zvlášť když byla kolem tak neuvěřitelná tma. Nemělo ale smysl se o tom dohadovat.

„A co uděláme teď?" zeptal se nakonec starostlivě.

„Půjdeme dál," zabručel Hebel. „Vichre — běž hochu, utíkej!"

Pes zase vyrazil vpřed a trojice lidí se vláčela za ním. Minuty pomalu ubíhaly a les začal nečekaně blednout. Wil si nejprve myslel, že ho šálí zrak, ale nakonec mu došlo, že noc odchází a je tady nový den. Stromy a keře kolem začaly nabírat tvarů a šero se rozestupovalo, když příkrovem pralesa začaly pronikat první mdlé sluneční paprsky. Před nimi se také, poprvé od okamžiku, kdy sestoupili do Propadlin, objevila rozcuchaná silueta Vichra, který s hlavou skloněnou očichával okolní rozblácenou půdu a vedl je dál po stopě.

Ale náhle zvedl hlavu a zastavil se. Ostatní se zastavili také, vyděšené výrazy ve tvářích. Před nimi stála ta nejpodivnější bytost, jakou kdy kdokoli z nich spatřil. Byl to člověk, jehož tělo bylo spleteno z klacíků — dvě ruce, dvě nohy a tělo, celé z větviček. Na jejich koncích se kroutily kořeny, které tvořily prsty. Neměl hlavu. Stál čelem k nim — tedy aspoň si mysleli, že stojí čelem, protože kořeny tvořící jeho prsty se stáčely směrem k nim. Jeho tělo se mírně zakývalo, jako stromek do kterého náhle zavane vítr. Potom se bytost otočila a odkráčela do lesa.

Hebel mrknul na své dva společníky. „Říkal jsem vám to. Tohle je práce Mallenroh."

Netrpělivě na ně mávnul a spěchal za dřevěným mužíčkem. Wil a Eretria se na sebe nejistě podívali a pak stařík následovali. Toto malé procesí se bez jediného slůvka

prodíralo šerem, proplétalo se labyrintem lesa. Za chvíli se kolem nich začali objevovat další dřevění mužíci, bez hlavy a z větvičkovitými těly. Byli docela nehluční, až na nezřetelné skřípání jejich chůze. Sotva si to lidé uvědomili, obklíčily je tucty mužíčků proplouvající jako duchové lesem.

„Říkal jsem vám to," zašeptal Hebel venkovanovi a tulácké dívce a v jeho vrásčité tváři bylo znát napětí.

Náhle les prořídl. Před nimi se objevila osamělá pevnost, jejíž temná věž se tyčila mezi kolem rostoucími stromy. Byla vystavěna na nízkém kopci, téměř bez oken, z letitého, omšelého kamene, zarůstajícího vínem a lišejníkem. Tento kopeček byl malým ostrůvkem, který obtékala řeka prameníci kdesi hlouběji v lese. Vinula se v četných peřejích a zákrutách a mizela kdesi v lese po levici. Pevnost lemovaly nízké hradby sklánějící se k samému břehu vody. Čelem k nim stál otevřený a prázdný padací most. Z malých věžiček po stranách volně visely tlusté řetězy a přes řeku se klenulo, mohutné dřevěné předmostí. Všude kolem pevnosti rostly rozložité duby, prastaré stromy, jejichž větve se proplétaly a zastiňovaly ranní oblohu. Celý ostrůvek, stejně jako zbytek Propadlin, halil temný stín.

Dřevěný mužík, kterého následovali, se zastavil a pootočil se, jakoby se jeho bezhlavé tělo chtělo ujistit, že jdou za ním. Potom vkročil na most. Hebel s Vichrem po boku ho následoval bez zaváhání. Wil a Eretria se však na okamžik zarazili, protože si nebyli jisti, zda mají jít dál. Pevnost vypadala hrozivě a oni věděli, že by do ní neměli vstupovat, že už teď došli dále, než bylo zdrávo. Venkovan však jakýmsi šestým smyslem vycítil, že právě tady Amberle najde. Podíval se na Eretriu a pomalu vyrazili kupředu.

Malá skupinka následovala tichého dřevěného mužíčka dolů k vodnímu toku, obklopena jeho druhy. Kromě jejich skřípavých kroků a klokotání vody byl pod nimi les ponořen do naprostého ticha. Dřevěný mužík vstoupil na most, přešel jej a zmizel ve stínu brány. Muži, dívka a jejich pes také pomalu přešli po mostě na jeho druhý konec a Wil i Eretria vrhali úzkostlivé pohledy na temnou černou věž za ním.

A náhle se ocitli u brány. Znovu se před nimi objevil dřevěný mužík stojící přímo za stínem velikého oblouku brány. Jeden po druhém se v řadě pohnuli dopředu k němu a znovu se nejistě podívali na věž. Ještě ani úplně nevyšli z brány, když za sebou uslyšeli zaskřípání a řinčení řetězů. Těsně za nimi se zvedl padací most a zaduněl při nárazu na hradby.

Teď už se neměli kam vrátit. Ve skupince se blížili k věži. Dřevěný mužík na ně čekal pod vysokým výklenkem, který skrýval dvojici širokých dřevěných dveří s ocelovými panty. Jedny z nich byly otevřené dokořán. Dřevěný mužík jimi prošel a zmizel ve tmě. Wil vzhlédl, podíval se na kamennou čelní stěnu starobylé věže a sáhl do své tuniky, odkud vylovil váček s elfeíny. Spolu s ostatními vešel do dveří a zmizel v temnotě.

Na okamžik se nic nehýbalo, zůstali stát ve dveřích a slepě mžourali do tmy. Dveře se za nimi s rachotem zavřely a zaklapl zámek. Ve skleněné lampě zavěšené na řetězu nad jejich hlavami se rozsvítilo jasné světlo, jehož záře byla měkká a bílá. Nebylo to světlo olejové ani pryskyřičné, ale nějaké jiné. Ke svícení nepotřebovalo plamen. Všude kolem nich stáli dřevění mužíci, jejichž pokroucené stíny se rýsovaly na kamenných stěnách chodby a ve světle se mírně pohupovaly.

Odněkud ze šera před nimi se vynořila žena zahalená v černém plášti zdobeném temně rudými květy blínu.

„Mallenroh," zašeptal Hebel a Wil náhle ucítil, jak vzduch kolem něj strnul chladem.

Kapitola 42

Druhý den bitvy o Arborlon patřil Anderu Elessedilovi. Byl to krutý den plný krve a bolesti, smrti a obrovské odvahy. Hordy démonů během celé noci stále pokračovaly v přemisťování svých bratří přes rozbouřené vody Zpívající řeky po jednotlivcích i větších skupinách a poprvé od jejich průlomu Hráze se celá jejich armáda shromáždila k nadcházejícímu útoku, seskupená na úpatí Carolanu pod svahem útesu na břehu řeky. Masy démonů se táhly na sever i na jih po břehu řeky tak daleko, kam jen mohlo oko dohlédnout. Byla to strašlivá, obrovská a nespočetná masa. Za svítání zaútočili. Valili se nahoru po svazích Elfitche vlna za vlnou, šílení a vyjící nenávistí. Prodírali se stále výše nahoru, plazili se po holých skalách a snažili se vyhnout sprškám šípů, kterými je zasypávali obránci. Drali se nahoru jako ohavná černá povodeň, která se hnala jako vlna, která hrozila všechny čekající obránce smést a pohřbít pod sebou.

Ale byl to právě Ander Elessedil, který to všechno změnil. Bylo to, jakoby se právě toho dne stal opravdovým králem, kterým byl po léta jeho otec, králem, který vedl elfy proti armádám Černého mága před padesáti lety. Pryč byl náhle strach a veškerá beznaděj, pryč byly i všechny pochybnosti, které ho sžíraly od střetnutí v Halysově zkratce. Konečně začal věřit sám v sebe a v odhodlanost těch, kteří mu stáli po boku. Byl to historický okamžik a elfí princ se stal jeho těžištěm. Dokázal kolem sebe shromáždit armády čtyř ras jejichž vlajky teď vlály v ranním větru. Byly zde symboly stříbrných válečných orlů a rozložitých dubů jako symboly elfů, šedé a krvavě rudé praporce Svobodných jednotek i černí koně Staré stráže. Naproti vlály vlajky trpaslíků kopáčů, kteří sem přišli z břehů Stříbrné řeky a tady zase kladivo a dva modré vrcholky hor — symboly silných skalních trollů z Kershaltu. Nikdy předtím se tyto vlajky netřepotaly na jedné bitevní straně. V celé historii Čtyřzemí nebyly nikdy rasy zapojeny do společného úkolu, nikdy nepodnikli společnou obranu a nikdy také společně neposloužily obecnému dobru. Trollové a trpaslíci, elfové a lidé, bytosti nového světa, stáli společně proti zlu starodávných časů. Právě v tento významný den se stal Ander Elessedil jiskrou, která ve všech zažehla nový oheň.

Byl tady a hned zase támhle. Na okraji útesu, u bran, buď na koni nebo pěšky, ale vždy tam, kde byly boje nejtěžší. Jeho drátěná košile se v jasném světle leskla, když držel nad hlavou vzácnou větev Ellcrys a stál mezi předními řadami obránců města proti démonům, kteří se na něj ze všech stran sápali v zběsilém úsilí jej dostat. Ať šel kamkoliv, vždy se ozval radostný pokřik obránců, kteří jej vítali s upřímnou radostí. I když nepřátel byla mnohem větší přesila a na obránce tlačili stále silněji, elfí princ a jeho přátelé se chápali zbraní a odvážně odvraceli jejich útoky. Ander Elessedil byl v tento den něčím víc, než pouhým člověkem. Bojoval s takovou zuřivostí, že se zdálo, že mu nic nedokáže odolat. Démoni se ho neustále snažili srazit k zemi a zabít ho, protože jim došlo, že právě tenhle muž je srdcem celé obrany. Několikrát se dokonce zdálo, že se jim to podaří. Obklíčili Andera klubkem zuřivých černých těl. Ale pokaždé se mu podařilo probít se na svobodu. Pokaždé byli démoni odraženi.

Byl to den, ve kterém se zrodilo mnoho hrdinů, neboť všichni obránci Arborlonu byli inspirováni odvahou elfího prince. Eventin Elessedil stál po boku svého syna a statečně bojoval, a také jeho přítomnost byla pro elfy velkou oporou. Byl tu i Allanon, zahalený v temném plášti, převyšující ozbrojené muže před sebou o ramena a hlavu. Z konečků prstů mu šlehaly modré paprsky přímo do středu zuřících démonů. Dvakrát se démonům podařilo prolomit se branami třetí rampy, ale dvakrát je skalní trollové pod vedením Amantara znovu získali do svých rukou a nepřátele zatlačili. Stee Jans a muži legionu Svobodných jednotek podnikli třetí útok a obrátili se proti démonům s takovou zběsilostí,

že smetli démony až dolů ke druhé rampě a po nějaký čas hrozili démonům tím, že znovu dobijí její brány. Elfí jezdectvo a trpaslíci kopáči odráželi útok za útokem na samém okraji Carolanu, kam se podařilo vyšplhat démonům, kteří se pokoušeli obránce Elfitche obklíčit.

Ale byl to právě Ander Elessedil, který je vedl. Ander, který jim dodával odvahu a obnovoval jejich sílu, když už se zdálo, že se nedokáží udržet. Ander, který je na každém kroku a v každém okamžiku podporoval. Když už se nakonec den začal chýlit ke konci a padla tma, démoni byli nuceni stáhnout se dolů a zalézt zase zpátky do tmavých lesů za řekou. Valili se z Elfitche dolů za mohutného zlostného vytí a zklamání. Už to byl druhý den, co se obráncům Arborlonu podařilo udržet se. Právě to byla pro Andera Elessedila nejšťastnější hodinka.

Ale náhle se kolo štěstí otočilo k zoufalým obráncům města Arborlonu zády. S příchodem noci totiž démoni zaútočili znovu. Vyčkávali, až zajde slunce, a pak zase vylézali z temnot lesů a hnali se proti elfí obraně. Udusávali louče, které zářily v nižších částech Elfitche jednu po druhé a vrhali se dál zarputile proti branám třetí rampy. Obránci se zoufale snažili udržet si své pozice. Skalní trollové zablokovali svými mohutnými těly brány, zatímco mrštní elfové a zruční legionští vojáci bojovali na hradbách. Ale útok démonů byl příliš silný. Brány se za krátký okamžik zatřásly a rozlétly. Do průlomu se nahrnulo mnoho běsů, kteří se zuřivě drali dopředu.

Také nahoře na útesu se démoni začali postupně probíjet obrannou linií. Desítkám černých démonů se podařilo proklouznout mezi řadami jezdectva, které hlídaly útes nahoře, a jako zdivočelí se vrhali | městu. Dobrá stovka se jich dostala až k Zahradám života s vědomím toho, že za jejich branami leží věc, která je po staletí věznila. A právě před nimi se střetli s vojáky Černé hlídky, kteří stáli připraveni splnit rozkaz a do posledního muže bránit vzácný strom, kterému tolik důvěřovali. Jako zbavení rozumu démoni útočili na vojáky. Vrhali se jako zběsilí proti ostrým kopím a mečům mužů z Černé hlídky, kteří je rozsekali na kusy.

Na jižním okraji Carolanu se podařilo jiné skupině démonů podhrabat se pod řadou pastí a děr, které tam nastražili trpaslíci a objevit polorozbořené schodiště, vedoucí nahoru od Zpívající řeky a na útes. Obešli Černé hlídky a Zahrady života a vydali se východním okrajem Carolanu. Plížili se ve stínu pochodní, které byly umístěny hned na hradbách města. Nakonec vpadli do města. Půl tucet zraněných elfů, kteří byli na cestě z bojiště domů, byl přepaden a zabit. Mohli způsobit ještě více škody, nebýt hlídky trpaslíků kopáčů, kteří elfům přislíbili, že pomohou elfům s hlídkami po celém obvodu města. Rychle si uvědomili, že se asi démonům podařilo prolomit obranu na útesu. Sledovali nářek raněných a umírajících a zaútočili na jejich vrahy. Když zápas skončil, zůstali z celé skupiny trpaslíků pouze tři. Všichni démoni byli mrtví.

Za úsvitu byly celé výšiny Carolanu zase vyčištěny a démoni zatlačeni zpět. Ale třetí rampa Elfitche už byla ztracená a čtvrtá v ohrožení. Při úpatí útesu se znovu začínaly shromažďovat davy démonů. Ranní ticho proťaly jejich výkřiky, když se hnali tělo na těle nahoru po rampě a přední řady nesli obrovské beranidlo. Prorazili jím dřevěnou bránu a valili se přes její trosky dál. Trollové a elfové urychleně zformovali sevřenou jednotku, hradbu štítů a kopí, která se nořila do svíjejících se černých těl. Ale démoni se valili dál a vrhali se na unavené obránce tak dlouho, až je přinutili couvnout do bezpečí páté rampy.

Byla to zoufalá situace. Čtyři ze sedmi úrovní Elfitche byly ztraceny. Démoni už stáli V polovině útesu. Ander povzbuzoval obránce obklopen Amantarem, Kerrinem a Královskou gardou. Démoni zaútočili na brány páté rampy. Ale v okamžiku, kdy už se zdálo, že ji nepřátelé také prolomí, objevil se na hradbách Allanon a pozdvihl své paže nad hlavu. Modrý paprsek projel celou šířkou rampy a rozmetal útok démonů. Jejich beranidlo bylo spáleno na prach. Útočníci strnuli a stáhli se.

Celé dopoledne démoni usilovali o prolomení a ovládnutí bran páté rampy. Uprostřed dne se jim to nakonec podařilo. Do prvních řad svých bratří se protlačila dvojice monstrózních Obrů a opřela se do bran — jednou, dvakrát. Dřevo a kov se proměnilo v

třísky a brány se rozletěly dokořán. Obrové se bez váhání vrhli na rampu před sebou a rozprášili obránce. Skupinka skalních trollů se je snažila zastavit, ale Obrové je odsunuli z cesty, jako kdyby byli z papíru. Ander Elessedil znovu povzbudil své vojáky a hnal je do boje. Ale démoni se valili zničenou branou a útočili na překvapené obránce.

Kůň padl pod Eventinem Elessedilem mrtev právě když uháněl do bezpečí bran nad nimi a starý král se skutálel na rampu. Démoni si okamžitě všimli, že padl a s ohavným vytím se řítili k němu. Byli by jej dostali, nebýt Stee Janse. Se zbytkem svých vojáků z legionu Svobodných jednotek hraničář nepřátelům zatarasil cestu a obratně se oháněl svým ostrým mečem. Eventin se vyšplhal na kolena, omámený a krvácející, ale naštěstí naživu. Kerrin rychle přispěchal se svou Královskou gardou králi na pomoc a odvedli ho z bitvy.

Vojáci Svobodných jednotek si udrželi své pozice na rampě jen chvíli, ale potom je démoni také odsunuli z cesty. Běsi se tlačili stále vpřed a drtili svou přesilou všechny elfy, kteří se jim snažili zabránit v postupu. V čele nepřátelského útoku teď stáli nebezpeční Obrové, kteří prorazili brány a drtili každého, kdo se objevil. Ander Elessedil přiskočil, aby je zastavil, větev Ellcrys zdviženou nad hlavou a volal na obránce, aby mu šli na pomoc. Ale útok nepřátel byl příliš silný. Amantar a Stee Jans právě bojovali kdesi na hradbách rampy o své vlastní životy, a tak se nemohli k elfímu princi dostat. Po strašlivý okamžik se ocitl před útokem démonů docela sám.

Ale naštěstí jen na okamžik. Na hradbách šesté úrovně hvízdl Allanon na Dayna, který slétl dolů z Carolanu. Beze slova vytrhl uzdu Tanečníka z rukou překvapeného nebeského jezdce a naskočil na velikého Rocha. V příštím okamžiku už se řítil dolů a jeho černý plášť se nad hlavami nepřátel vznášel jako prapor smrti. Tanečník pronikavě zaječel, a potom se vrhl přímo do středu démonů, kteří ohrožovali Andera. Svými drápy a ostrým zobákem je sápal na kusy. Černé přízraky se s jekotem stáhly. Z druidových prstů vyšlehl modrý oheň, který zachvátil celou pátou rampu. Potom druid vytáhl udiveného Andera k sobě do sedla, zavolal na Tanečníka a ten znovu vzlétl do vzduchu. Někde pod nimi se právě poslední z obránců stahovali do bezpečí bran šesté rampy.

Druidův modrý oheň plál už jen několik vteřin a pak pohasl. Rozzuření démoni se hnali za unikajícími obránci. Ale v tom okamžiku se ke slovu dostali trpaslíci kopáči, kteří stáli nahoře na okraji útesu. Rumpály a kladky se začaly otáčet a napínaly řetězy přikované k podpěrám rampy. Broworkova promyšlená past se začínala stahovat. Zespoda přispěchala na pomoc již oslabená obrana a když řetězy povolily, padaly únavou k zemi. S burácením se celá pátá rampa pod šestou branou zřítila dolů a roztříštila se. Démoni, kteří byli strženi, zmizeli v oblaku prachu dole. Jekot a křik naplnil povětří a cela spodní rampa zmizela z dohledu.

Když se vzduch znovu usadil, zbyly z Elfitche jen trosky, rozdrcené kameny a polámané trámy od bran šesté úrovně až k úrovni čtvrté. Po celém útesů byla rozmetána těla démonů, pohřbená sutí, rozdrcená a nehybná. Ti, kteří přežili, se stáhli k patě útesu, přeskakovali kamení a trosky, které se na ně valily z hora dolů a nakonec zmizeli ve stínu lesa pod útesem.

Toho dne již démoni další útok na město Arborlon nepodnikli.

Eventin Elessedil utrpěl několik bezvýznamných škrábnutí a ran, ale také jednu vážnou přímo na hlavě. Vojáci jej odnesli z bitevní vřavy na Elfitchi do klidu královského paláce. Tam na něj čekal věrný Gael, aby se o něj postaral. Omyl a ovázal mu rány a nakonec ho uložil do postele, aby si odpočinul. Dardan a Rhoe měli střežit jeho klidný spánek.

Ale Eventin nespal. Nemohl. Ležel v posteli, opřen o péřové polštáře, bezmocně zíral do temných koutů svého pokoje a zmítala jím beznaděj. Přes veškerou pomoc, kterou legion, trpaslíci a skalní trollové elfům poskytli, se bitva stále neobracela V jejich prospěch. Všechna jejich obranná opatření selhala. Ještě jeden nebo dva dny a padne šestá a sedmá úroveň Elfitche a démoni se dostanou nahoru na Carolan. A to bude jejich konec.

Obránci budou ohromnou přesilou nepřátel rychle přemoženi. Celá Západní země bude ztracená a elfové rozprášeni do všech světových stran.

V hlavě mu hořely další nepříjemné souvislosti, které by se vázaly k jejich porážce. Kdyby tu démoni zvítězili, znamenalo by to, že on, Eventin Elessedil zklamal. Nejen svůj vlastní národ, ale národy všech zemí — bylo jasné, že démoni se nezastaví pouze v Západní zemi, když už se jim jednou podařilo vymanit se z vězení Hráze. A co jeho předci, kterým se tak pracně podařilo démony uvěznit před mnoha stoletími, ještě v dobách tak vzdálených, že si je ani nikdo pořádně nedokázal představit? Ty zklame také. Vytvořili Hráz a péči o ni svěřili do rukou těch, kteří přišli po nich, s důvěrou, že ji budou udržovat v plné síle. Ale Hráz byla po dlouhá století, kdy zanikl starý svět a povstaly nové rasy, zapomenuta. Nikdo si na ní nevzpomněl. Dokonce i Vyvolení ji začali považovat za pouhou součást své dřevní historie, legendu patřící do jiného světa — do minulosti či budoucnosti — ale nikdy ne do žhavé současnosti. Hrdlo se mu sevřelo. Jestliže Arborlon padne, jestliže ztratí Západní zemi, bude to jen jeho vina. Jeho! Pronikavě modré oči mu ztvrdly zlostí. Celých osmdesát dva let již kráčí po této zemi, více než padesát z nich vládne svému národu. Za tu dobu hodně vykonal, ale teď bude vše ztraceno. Vzpomněl si na Ariona, na svého prvorozeného, dítě, které mělo pokračovat v dosažení toho, čeho se po celý život tak usilovně snažil dosáhnout. Pomyslel i na Kaela Pindanona, jeho nejvěrnějšího přítele a oddaného stoupence. Pomyslel na všechny elfy, kteří zahynuli při obraně Sarandanonu a Arborlonu. Všichni zemřeli bezdůvodně.

Natáhl se na svoji postel a zabalil se do teplých přikrývek. Probíral si v duchu všechny možnosti, které ještě mají, taktiky, které by snad mohli použít a možné rezervy, které ještě mohou použít, až zítra démoni znovu zaútočí. Jeho mysl jimi byla naplněna po okraj, ale kdesi v hloubi duše cítil beznaděj. Není jich dost, nikdy jich nebude dost.

Trápil se odpověďmi na otázky, které si pokládal, když tu náhle si vzpomněl na Amberle. Vzpomínka na ni ho překvapila a rychle se v posteli znovu posadil. Ve zmatku posledních dní úplně zapomněl na svoji vnučku, která byla poslední z Vyvolených. Allanon o ní prohlásil, že je pro jeho národ jedinou skutečnou nadějí. Co se asi, pomyslel si smutně, s Amberle stalo?

Znovu ulehl na lůžko a díval se stínem záclon na houstnoucí šero za oknem. Allanon tvrdil, že Amberle stále žije a je teď kdesi v jižní Části Západní země. Ale Eventin nevěřil, že to druid doopravdy ví. Ta myšlenka ho tížila. Jestliže je mrtvá, nechci o tom vědět, rozhodl se náhle. Bude lepší, když se o ničem nedozvím. Ale to byla lež. Potřeboval to vědět, zoufale. Jeho nitrem se rozlila hořkost. Ztrácel všechno co měl — svou rodinu, národ, zemi, vše, co miloval a co dávalo jeho životu smysl. Byla v tom ukryta bytostná nespravedlnost, kterou nedokázal pochopit. Ne, víc než to. S tou bytostnou nespravedlností se nemohl smířit. Kdyby to udělal, byl by to jeho konec.

Zavřel oči před světlem v místnosti. Kde je Amberle? Musí se to dozvědět, předsevzal si. Musí zjistit, jak by jí mohl najít a pomoci, bude-li to potřebovat. Musí najít způsob, jak ji dopravit zpátky k sobě. Zhluboka se nadechl, a potom ještě několikrát. S myšlenkami na Amberle upadl do snění.

Když procitl, byla stále tma. Zpočátku neměl tušení, co ho ze spánku vyrušilo. Jeho mysl byla stále zastřená spánkem a myšlenky rozptýlené. Asi nějaký zvuk, pomyslel si, výkřik. Nadzvedl se na polštáře a zadíval se do tmy v ložnici. Záclonou prosvítalo bledé světlo měsíce, které ozařovalo konturu vyřezávaných zdobených oken. Pln nejistoty vyčkával.

Náhle uslyšel další zvuk. Tlumené zavrčení rychlé a překvapivé, které okamžitě zaniklo do ticha. Ozvalo se z vedlejší chodby, kde drželi hlídku Dardan a Rhoe. Pomalu se posadil a upíral zrak do šera. Napjatě naslouchal, zda neuslyší ještě něco jiného. V chodbě však bylo ticho, hluboké a zlověstné. Eventin sklouzl na okraj své postele a opatrně spustil jednu nohu na zem.

Dveře jeho ložnice se pomalu otevřely a vniklo do ní světlo olejových lamp svítících na chodbě. Elfí král strnul. Skulinou proklouzl Manx, mohutné tělo nahnuté vpřed, a otočil hlavu směrem k pánovi sedícímu na posteli. Vlčákovy oči zářily jako kočičí a jeho temná morda byla potřísněna krví. Nejvíce však krále vyděsily jeho přední běhy a tlapy, které v matném světle připomínaly šlachovité hnáty a paťáty démonů.

Manx pomalu prošel dveřmi od světla lamp do přítmí ložnice a Eventin překvapeně zamrkal. V tom okamžiku si byl jist, že to, co viděl před chvílí, byl pozůstatek nějakého zlého snu, že si představoval, že Manx není Manxem, ale něčím úplně jiným. Pes se k němu pomalu blížil a král si všiml, že vrtí přátelsky ocasem, tak jako to dělával vždycky. Oddechl si. Vždyť je to jen Manx, říkal si.

„Manxi, hodný chlapec..." začal, ale pak si všiml krvavých stop, které za sebou zvíře nechávalo na zemi.

Náhle mu Manx skočil po krku, rychle a tiše s vytasenými drápy a rozevřenou tlamou. Ale Eventin byl rychlejší. Strhl z postele přikrývky a hodil je na něj. Rychle do nich zmítajícího se Manxe zamotal a hodil ho na postel. Přiskočil ke dveřím, proběhl jimi a prudce je za sebou přibouchl. Uslyšel petlici, která zapadla na místo.

Po celém těle mu vyrazil pot. Co se to děje? Jako omámený se odlepil ode dveří a málem zakopl o bezvládné tělo Rhoea, který ležel bez života s rozdrásaným hrdlem jen několik kroků od něj. Eventinovi se zatočila hlava. Manx? Proč by Manx...? Rychle se vzpamatoval. Tohle není Manx. Ať už je to, co se vetřelo do jeho ložnice, cokoliv, Manx to určitě nebyl, i když to vypadalo stejně jako on. Otupěle vykročil chodbou a hledal Dardana. Našel ho u vchodu se srdcem proklátým kopím.

Náhle se dveře jeho ložnice na konci chodby rozletěly a v nich stanula obluda, která vypadala jako Manx, ale Manxem určitě nebyla. Eventin jako smyslů zbavený skočil k hlavním dveřím a zalomcoval s klikou. Ale byly zatarasené a zámek uražený. Starý král sledoval, jak se obluda pomalu plíží k němu, zkrvavělé čelisti dokořán. Eventinem otřásl strach, strach tak děsivý, že si pomyslel, že ho úplně ochromí. Byl v pasti svého vlastního domu. Nebyl tu nikdo, kdo by mu pomohl, na koho by se mohl obrátit. Byl úplně sám.

Chodbou se blížila nestvůra, jejíž chrčivý dech protínal noční ticho. Je to démon, pomyslel si Eventin s hrůzou. Je to démon, který předstírá, že je jeho Manx, jeho věrný starý Manx. Vzpomněl si na to, jak se probral z bezvědomí po porážce v Sarandanonu, spatřil Manxe a pomyslel si, že to není Manx, ale něco jiného. Myslel si tenkrát, že se mu to jen zdálo, že to byla iluze — ale mýlil se. Manx byl pryč, pravděpodobně už několik dní, možná i týdnů mrtvý...

A pak ho krutá pravda udeřila do očí. Jeho setkání s Allanonem, plány, na kterých společně pracovali a snažili se je tak pečlivě udržet v tajnosti, opatření, která podnikali na ochranu Amberle — při tom všem byl Manx. Tedy démon, který vypadal jako Manx. Byl to špión v elfím táboře, před kterým varoval Allanon — špión, který jim byl celou dobu tak blízký, jako oni mezi sebou. Starý král si vzpomněl, kolikrát za tu dobu drbal jeho prošedivělou hlavu a naskočila mu husí kůže.

Démon už byl méně než tucet kroků od něj a sunul se dál po podlaze chodby s rozevřenou tlamou a vytasenými dlouhými drápy. Eventin věděl, že se blíží jeho konec. Náhle se v něm cosi hnulo, něco tak mocného, že už nedokázal myslet na nic jiného. Cítil hrozný vztek, vztek z podvodu, který byl na něm spáchán, vztek nad všemi těmi mrtvými, kteří zemřeli kvůli němu a také nad svou bezmocností, kterou cítil chycený v pasti ve svém vlastním domě.

Napjal své staré tělo. Hned vedle mrtvého Dardana ležel krátký meč, který byl oblíbenou zbraní tohoto elfího lovce. Upřeně pozoroval blížícího se démona a poodešel od dveří. Kdyby se mu tak podařilo na meč dosáhnout...

Démon se náhle vymrštil, přeskočil vzdálenost, která je dělila a mířil elfímu králi na hlavu. Eventin prudce zvedl ruce, aby si ochránil tvář a vykopl vpřed. Pod vahou zvířete padl na záda a zuby a drápy démona mu drásaly předloktí. Noha se mu ale dostala pod

zvíře a odkopl ho za sebe do stínu dveřního výklenku. Rychle se na zemi převalil, vyskočil na nohy a bleskově se sehnul pro Dardanův meč. Napřímil se a otočil k zákeřnému útočníkovi čelem.

Náhle jeho tváří přeběhl úžas. Z tmavého kouta, kam před chvílí zvíře odkopl, se démon vyškrábal na všechny čtyři, ale už to dávno nebyl Manx, ale něco úplně jiného. Když se k němu obluda pomalu blížila, měnila se s každým krokem. Z Manxe na cosi černého a štíhlého, co mělo šlachovité svalnaté tělo bez jediného chlupu. Lezlo to směrem ke králi po čtyřech nohách s obrovskými drápy a s rozevřenou tlamou, ve které se blýskaly ostré špičáky. Démon zatlačoval krále do kouta tím, že se zvedal na zadní nohy, mával kolem sebe tlapami jako boxer a nenávistně syčel. Je to Měnivec, pomyslel si Eventin a zavalila ho nová vlna strachu. Démon, který může být vším, co si umane.

Měnivec na něj skočil, zaťal mu do ramenou a do boku své drápy a odskočil od zraněného a krvácejícího krále. Ten se po obludě ohnal svým mečem, ale příliš pozdě. Ta se kolem něj mihla rychleji, než ji mohl zasáhnout. Démon se znovu obrátil k němu, pomalu, jako kočka, která pozoruje svou obklíčenou oběť. Tentokrát musím být rychlejší, předsevzal si v duchu král. Démon znovu zaútočil a tentokrát zamířil na jeho hruď. Těsně se vyhnul máchnutí králova meče a vrhl se mu na stehno levé nohy. Královi projela nohou ohromná bolest, padl na kolena a snažil se znovu postavit. Na okamžik se mu zatmělo před očima, ale slabost ihned pominula, takže pomalu vstal.

Před ním stál přikrčený Měnivec a vyčkával. Jakmile se znovu postavil na nohy, začal kolem něj kroužit. Eventinovi tekla po celém těle v proudech krev a cítil, jak rychle slábne. Tuhle bitvu prohraji také, pomyslel si trpce. Jestli okamžitě nenajdu způsob, jak se proti obludě bránit, skončí to určitě mojí smrtí. Démon si ho ze všech stran měřil a prohlížel a pomalu se k němu plížil. Král se ho pokusil zahnat do rohu, ale démon prudce odskočil. Byl pro raněného starého muže příliš rychlým protivníkem. Eventin přestal s planými útoky, které k ničemu nevedly a pozoroval, jak kolem něj démon krouží a nenávistně syčí.

V zoufalství se elfí král pokusil o léčku. Předstíral, že je na pokraji sil a ztěžka poklekl na kolena. Když to udělal, projela mu tělem pronikavá bolest, ale jeho lest zaúčinkovala. Měnivec si myslel, že je starý král vyřízený a zaútočil na něj. Ale Eventin byl tentokrát připravený. Probodl obludě hruď a jeho meč se hluboko zabodl mezi měkké kosti a provazovité svaly démona. Ten zařval bolestí, zadrápal naprázdno svými pařáty ve vzduchu, zaklapal čelistmi po elfím králi a vykroutil se z dosahu králova meče. Z rány se vyřinula zelenorudá krev stékající po ďáblově útlém černém těle.

Stáli přikrčeni proti sobě, elfí král a démon, oba zranění a vyčkávali, kdy ten druhý zakolísá a poleví v pozornosti. Démon začal znovu kolem krále kroužit, podlaha kolem něj byla potřísněna krví. Eventin Elessedil sebral své poslední síly a napjatě sledoval protivníkovy pohyby. Silně krvácel a síly ho opouštěly. Celé tělo ho nesnesitelně bolelo a cítil, že už vydrží jenom pár minut.

Náhle mu Měnivec zákeřně skočil po krku. Stalo se to tak rychle, že elfí král nedokázal víc, než padnout dozadu a zvednout na obranu své ruce, ve kterých svíral pevně meč. Démon ho srazil k zemi a začal svými zuby a drápy drásat jeho ztrápené tělo. Eventin zařval bolestí, když mu démon drásal pařáty hruď a jeho čelisti sevřely královu paži.

Náhle se dveře královských komnat rozletěly, ozvalo se lámání zámků a dveře byly vyrvány z pantů. Z tmavé chodby sem dolehly výkřiky a hlasy a za chvíli už byla chodba plná ozbrojených mužů. S myslí otupělou bolestí Eventin vykřikl. Uslyšeli ho! Přišli mu na pomoc!

Nad padlým tělem krále se Měnivec nadzvedl a ďábelsky zaječel. V tom okamžiku zůstal jeho krk nechráněný. Eventinův meč zasvištěl a zaleskl se ve světle lamp. Démon padl naznak s hlavou téměř oddělenou od hrudi. Výkřik, který se mu dral z hrdla, zanikl v žuchnuti meče. Jeho padlé tělo obstoupili královy zachránci, kteří do něj vbodli své meče.

Měnivec se otřásl silou úderů a vypustil svou hříšnou duši.

Eventin Elessedil se vrávoravě vyšplhal na nohy, v ruce ještě pevně svíral svůj meč a

jeho modré oči byly otupělé bojem a netečné. Otočil se k Anderovi, který k němu pospíchal a jeho tělem se šířila otupělost. Pak se král elfů sesunul na podlahu a nad ním se zavřela noc.

Kapitola 43

Před vyděšenými lidmi se objevila žena podobná paní smrti, vyšší dokonce než obří Allanon a dlouhé šedé vlasy měla ukryté v kapuci zdobené blínem. Z jejího štíhlého těla splývaly černé hedvábné šaty, které v tichu pevnosti lehoučce šustily. Byla překrásná. Její jemná tvář s půvabnými rysy byla bledá, až se zdála éterická. Působila nestárnoucím, nadčasovým, dojmem jakoby tu byla odjakživa a navždy zůstane. Dřevění mužíci jí ustupovali z cesty, když procházela kolem nich chodbou, a v šeru jemně skřípali. Nevěnovala jim ani pohled a své podivně fialkové oči nespouštěla z trojice ochromené její přítomností. Natáhla k nim své drobné a křehké ruce, jakoby je chtěla přitáhnout k sobě.

„Mallenroh!" Zašeptal Hebel podruhé její jméno a v jeho hlase zaznělo očekávání.

Zastavila se s dokonalou tváří postrádající jakéhokoliv výrazu. Obrátila se na shrbeného starého muže. Potom se podívala na Eretrii a nakonec na Wila. Venkovanem projel takový chlad, že se roztřásl.

„Jsem Mallenroh," řekla a její hlas byl sametový a vzdálený. „Proč jste sem přišli?"

Nikdo z nich nepromluvil, všechny oči byly upřeny na ní. Vyčkala ještě okamžik, a pak k nim znovu natáhla svou bledou štíhlou ruku.

„Propadliny jsou zapovězeným územím. Žádný člověk tu není vítán. Propadliny jsou mým domovem a já vládnu nad životem a smrtí všech živých bytostí. Těm, kteří mě potěší, věnuji život. Ale těm, kteří to nedokážou, smrt. Vždycky tomu tak bylo. Navždy to tak zůstane."

Znovu si postupně prohlédla jednoho po druhém, tentokrát mnohem pečlivěji a její fialkové oči se vždy nakrátko zadívaly do očí toho, na kterého se právě dívala. Nakonec spočinul její zrak na Hebelovi.

„Kdo jsi, starý muži? Proč jsi přišel do Propadlin?"

Hebel vyděšeně polkl. „Hledal jsem... hledal jsem tebe," vysoukal ze sebe nesouvisle. „Něco jsem ti přinesl, Mallenroh."

Natáhla k němu ruku. „Co jsi mi přinesl?"

Hebel si sundal vak, který měl přehozený přes rameno, nadzvedl jeho víko a zalovil v něm. O chvíli později vytáhl nádhernou pečlivě vyřezanou sošku zhotovenou z kusu leštěného dubu. Byla to Mallenroh, vyřezaná tak věrně, že se zdálo, že figurka ožije a probudí se k životu. Přijala z mužových rukou dřevěnou sochu, pečlivě si ji prohlížela a přejížděla po jejím hladkém povrchu svými štíhlými bledými prsty.

„Pěkná věcička," řekla nakonec.

„To jsi ty," řekl kvapně Hebel, jako by to nebylo dostatečně jasné.

Podívala se na něj a Wilovi se její pohled moc nezamlouval. Mdle a chladně se na starce usmála.

„Znám tě," prohlásila, a potom se odmlčela, když si prohlížela mužovu vrásčitou tvář. „Už to je hodně dávno, setkali jsme se na okraji Propadlin. Bylo to v dobách, kdy jsi byl ještě mladý. Věnovala jsem ti jednu noc..."

„Vzpomínám si na to moc dobře," zašeptal Hebel a prstem ukázal na dřevěnou figurku Mallenroh. „Nikdy jsem nezapomněl... jak jsi vypadala."

Vichr u Hebelových nohou se přikrčil, lehl si na chladnou kamennou podlahu a táhle zavyl. Ale stařík ho vůbec neslyšel. Utápěl se v krásných očích nádherné kouzelnice. Pomalu zatřásla svou šedivou hlavou.

„Byl to jen rozmar, hloupý," zašeptala.

Se soškou v rukou ustoupila stranou a zadívala se Eretrii do očí. Oči tulácké dívky byly vyděšené a rozšířené strachy, když k ní kouzelnice přistoupila blíž.

„A cos mi přinesla ty?" zazněla otázka Mallenroh okolním tichem.

Eretria se nezmohla na odpověď. Rychle se podívala na Wila a pak zpátky na Mallenroh. Kouzelnice pokynula rukou v gestu, které bylo uklidňující a nesmlouvavé zároveň.

„Jsi pěkňoučká," usmála se Mallenroh. „Přinesla jsi mi sama sebe?"

Eretriino štíhlé tělo se roztřáslo. „Já... ne, já..."

„Záleží ti snad na tomhle?" namířila Mallenroh náhle štíhlý prst na Wila. Otočila svou tvář k venkovanovi. „Ale jemu záleží úplně na někom jiném, jak se zdá, ne na tobě. Možná na té elfí dívce? Je to tak?"

Wil pomalu přikývl. Podivné pronikavé oči kouzelnice se vpily do jeho a její pronikavá slova k němu doléhala jako z nějaké velké dálky.

„To ty máš kouzlo."

„Kouzlo?" zadrmolil překvapeně Wil.

Její bělostné ruce znovu vklouzly do záhybů temného šatu. „Ukaž mi své kouzlo."

Její hlas byl tak podmanivý, že ještě dřív, než si Wil Ohmsford uvědomil, co vlastně dělá, otevřel dlaň, ve které svíral kožený váček. Lehce mu pokynula.

„Ukaž mi je!" naléhala znovu.

Wil si nemohl pomoci, vysypal elfeíny z váčku do dlaně a natáhl ke kouzelnici ruku, aby se podívala blíž. Elfeíny mu ležely na dlani a třpytily se modrým světlem. Mallenroh vzdychla a pozvedla k němu ruku.

„Elfeíny," řekla sametovým hlasem. „Modré pátrající světlo." Zadívala se Wilovi do očí. „Věnuješ mi je jako dar?"

Wil chtěl něco namítnout, ale chlad svírající mu vnitřnosti mu to nedovolil. Jeho natažená dlaň zdřevěněla a on ji nedokázal pohnout. Fialkové oči Mallenroh se vpily do jeho očí. To, co v nich zahlédl, jej vyděsilo. Chtěla, aby si uvědomil, co by mu mohla udělat.

Kouzelnice couvla, „Chomáči!" zavolala.

Ze stínů se vykolébala jakási malá zbídačená bytůstka ošklivého vzezření, od hlavy až k patě porostlá dlouhými chlupy. Vzrůstem mužík připomínal skřeta a tváří vrásčitou grimasu vysušeného starce. Přihopsal věrně až k Mallenroh a starostlivě a oddaně vzhlédl do její chladné tváře.

„Ano, paní. Chomáč slouží jenom vám."

„Dostali jsme dárky..." Lehce se usmála a její hlas se vytrácel do ticha.

Beze slova Chomáčovi podala dřevěnou sošku a přikročila k Hebelovi. Chomáč jí oddaně pospíchal v patách a krčil se v záhybech jejího dlouhého pláště.

„Starče," promluvila k Hebelovi a nahnula svou bledou překrásnou tvář až dolů k jeho. „Co myslíš, že bych s tebou měla udělat?"

Zdálo se, jako by náhle Hebel procitnul a začaly se mu navracet omámené smysly. Jeho oči už dávno nebyly vzdálené, když se na kouzelnici díval, a tak se rychle a nervózně podíval stranou. „Se mnou? Já nevím."

Její úsměv byl tvrdý. „Možná, že bys měl zůstat tady v Propadlinách."

„To mi je jedno," zadrmolil, protože vycítil, že si s ním kouzelnice stejně udělá, co si bude přát. Pomalu k ní vzhlédl. „Ale elfíkové, Mallenroh. Pomož jim. Mohla bys..."

„Pomoct?" přerušila ho ostře.

Stařík přikývl. „Jestliže chceš, abych tu zůstal, zůstanu. Už mi stejně nic na tom světě nezbývá. Nezáleží na mně. Ale je nech. Dej jim pomoc, kterou potřebují."

Měkce se zasmála. „Možná, že tu opravdu je něco, čím bys jim mohl pomoci sám, starče."

„Ale já už jsem udělal všechno..."

„Možná, že ne. Když ti řeknu, že tu je ještě něco, čím bys jim mohl pomoci, byl bys ochoten to pro ně udělat?"

Upřeně se na starého muže podívala. Wil moc dobře věděl, že si s ním kouzelnice jen tak pohrává.

Hebel byl v rozpacích. „Nevím."

„Samozřejmě, že víš," řekla mu škádlivě. „Podívej se mi zpříma do očí." Pozvedl hlavu. „Jsou to přece tví přátelé. Chceš jim pomoci, nebo ne?"

Venkovan byl zoufalý. Něco tu nehrálo, ale on se nemohl ani pohnout, ani promluvit, aby Hebela varoval. Koutkem oka zahlédl Eretriinu vyděšenou tvář. Také cítila nebezpečí.

I Hebel ho cítil, ale věděl, že mu nemůže uniknout. Jeho oči se zahleděly do očí krásné kouzelnice. „Chci jim pomoci."

Mallenroh přikývla. „Tak jim tedy pomůžeš, starče!"

Natáhla ruku a dotkla se konečkem prstů jeho tváře. Hebel zahlédl v chladných očích kouzelnice to, co ho čeká. Náhle se Vichr zvedl a vycenil zlostně zuby, ale Hebel ho podrbal po zádech, aby ho uklidnil. Okamžik, kdy se mohli snažit o nějaký odpor už byl stejně pryč. Prsty kouzelnice se lehce dotkly zarostlé tváře starého muže a jeho tělo začalo tuhnout. Wil chtěl vykřiknout, ale už bylo pozdě. Mallenroh mávla nad Hebelem a jeho Vichrem svým dlouhým pláštěm a oba na okamžik zmizeli. Když se plášť znovu odhrnul, stála Mallenroh na místě sama. V její ruce však spatřili perfektně vytvarovanou vyřezávanou sošku muže a jeho psa.

„V této podobě jim pomůžeš nejlépe," zasmála se chladně.

Potom podala sošku Chomáčovi, který ji ochotně podržel. Otočila se k Eretrii.

„A co mám udělat s tebou, pěkňoučká?" zašeptala tajemně.

Pozvedla ruku a ukázala přímo na ni bělostným prstem. Jakási neznámá síla Eretriu přinutila pokleknout na kolena s poníženě skloněnou hlavou. Kouzelnice napřímila i ostatní prsty a Eretria nevědomě vzepjala ruce v odevzdaném gestu. Po tvářích jí stékaly slzy. Mallenroh se na ní chvilku pobaveně dívala a pak se prudce otočila k Wilovi.

„Chtěl bys, abych z ní také udělala dřevěnou sochu?" Její ledový hlas se do venkovana zatínal jako ostrý nůž. Ale stále nemohl promluvit. „Nebo z té elfí dívky? Víš, samozřejmě, že ji tady mám také."

Nečekala na jeho odpověď, protože stejně věděla, že se jí nedočká. Udělala krok vpřed, a potom se mu zadívala zblízka do obličeje.

„Chci tvé elfeíny a ty mi je dáš. Musíš je darovat, elfíku, protože já moc dobře vím, že kdybych ti je vzala násilím, byly by bezcenné." Její fialkový pohled se mu vpaloval do očí. „Potom budu paní jejich kouzla já, pochopils? Znám jejich cenu mnohem lépe než ty. Jsem mnohem starší, než tento svět a všechny jeho rasy, starší než druidové, kteří si hráli v Paranoru se svými kouzly, které jsme já a má sestra dávno ovládaly. A přesně tak je to i s elfeíny. I když nejsem elfí krve, má vlastní krev je krví všech ras, a tak tuto sílu kamenů mohu také ovládat. Ani já však nemohu zlomit pevný zákon, který jim vdech život. Elfeíny mi musíš věnovat z vlastní vůle. A přesně tak tomu bude."

Pozvedla svou drobnou ruku k jeho tváři, téměř se jí dotýkala. „Mám sestru, elfíku. Morag — tak si říká. Po celé věky žijeme vedle sebe v Propadlinách. Říkají nám sestry kouzelnice, poslední z Covenů. Jednou, už se to stalo před mnoha a mnoha lety, se moje sestra ke mně zachovala velmi špatně. Nikdy jsem jí neodpustila. Už dávno bych se jí zbavila, ale naše síly jsou tak vyrovnané, že nikdy nedokáží zničit jedna druhou navzájem, nikdy žádná z nás proto nemůže mít navrch. Ale elfeíny jsou kouzlo, které má sestra nemá. Je to kouzlo, díky kterému se jí konečně navždy zbavím. Morag — ta proradná Morag! Bude lahodit mému zraku, když ji budu mít jako otrokyni stejně jako tyhle dřevěné panáky! Jak to bude krásné, až umlčím ten nenáviděný hlas! Och, elfíku, už jsem čekala až příliš dlouho, na vhodnou příležitost, abych se jí zbavila. Moc dlouho!"

Její hlas se pozvolně stupňoval a nakonec byl tak silný, že jeho ozvěna zněla kamennými zdmi pevnosti a ztrácela se v tichu. Její krásná a ledová tvář se od venkovana odvrátila, založila znovu ruce do záhybů svého černého pláště. Wil Ohmsford cítil, že má celé tělo zalité ledovým potem, který mu v pramíncích stékal po zádech.

„Elfeíny mi musíš darovat," zašeptala. „A na oplátku dostaneš svůj život a životy obou dívek. Přijmi můj velkorysý dar! Vzpomeň si, co se stalo se starcem. Pamatuj na něj, až se

budeš rozhodovat."

Zastavila se, když se otevřely dveře pevnosti, kterými se nahrnulo tucet dřevěných mužíků. Přišli až k ní za skřípání svých dřevěných nohou a obklopili ji. Na okamžik se nad nimi sklonila. Když se zase narovnala, věnovala Wilovi ledový pohled.

„Zavlekl jsi do Propadlin démona," vykřikla. „Démona — po tolika letech! Musíme ho najít a zničit. Chomáči — jeho dárek!"

Chlupaté klubíčko přiklusalo až k němu a vytrhlo mu z nemohoucích rukou váček s elfeíny. Obrátil k němu na chvíli svůj vysušený obličej, ale potom jej zase zavrtal s rudými tvářemi do záhybů šatu Mallenroh. Kouzelnice pozvedla ruku a Wil ucítil, jak je náhle malátný a slabý.

„Pamatuj na to, co jsi viděl, elfíku!" Její hlas byl náhle hrozně vzdálený. „Já zde rozhoduji o životě a smrti. Vybírej pečlivě!"

Potom prošla kolem něj a zmizela v otevřených dveřích. Cítil, jak ho síly opouštějí a zrak se mu zamlžuje a rozmazává. Eretria se vedle něj zhroutila na chladnou podlahu pevnosti.

Ucítil, že také padá. Poslední, co si ještě matně vybavil bylo to, jak se mu kolem těla ovíjely čísi drsné prsty.

Kapitola 44

„Wile."

Zvuk jeho jména zaznínval jako ozvěna temným oparem, který ho obklopoval. Zdálo se mu, že ten hlas přichází z nesmírné dálky a snáší se k němu temnotou, aby se utvrdil v jeho spánku. Zavrtěl se neklidně a měl pocit, že jeho tělo cosi nepřirozeně tíží a svazuje. S velkým úsilím ze sebe setřásl mrákoty a naslouchal.

„Wile, jsi v pořádku?"

Ten hlas patřil Amberle. Zamrkal a nutil se procitnout.

„Wile?"

Chovala jeho hlavu na svém klíně, hlavu nízko skloněnou k jeho a její dlouhé světlé oříškové vlasy kolem něj splývaly jako závoj.

„Amberle?" zamumlal ospale a přinutil se posadit. Beze slova se k ní natáhl a vroucně ji objal. „Už jsem se bál, že jsem tě ztratil," koktal.

„A já tebe," zasmála se měkkým hlasem a objala ho kolem krku. „Už spíš několik hodin, od té doby, co tě sem přinesli."

Venkovan pokýval hlavou na jejím rameni a náhle si uvědomil, že vzduch je naplněn strašlivým puchem kadidla. Došlo mu, že z toho kadidla je tak zmámený. Pohladil elfí dívku, vymanil se z jejího objetí a rozhlédl se kolem. Byli uvězněni v malé cele bez oken, kde byla úplná tma a jediné světlo, které tu svítilo, vycházelo z podivné skleněné skříňky, která na řetězu visela ze stropu dolů. Bylo to další ze světel, ve kterém nehořel ani olej ani pryskyřice a nedávalo kouř. Jednu ze stěn cely tvořily silné železné mříže zapuštěné do kamene stropu a podlahy. Mezi mřížemi byla malá dvířka upevněná na jedné straně ocelovými panty a z druhé strany na nich visel těžký zámek. Uvnitř cely stál džbán vody, železná mísa, několik ručníků a tři slaměné matrace. Na jednom z těchto slamníků ležela Eretria. Zhluboka a pravidelně oddychovala. Za stěnou tlustých mříží se táhla dlouhá chodba končící schodištěm, které se ztrácelo v temnotě.

Amberle sledovala jeho pohled k tulácké dívce. „Myslím, že je v pořádku — jenom spí. Až dosud se mi nepodařilo ani jednoho z vás probudit."

„Mallenroh," zašeptal náhle Wil když si na kouzelnici vzpomněl. „Neublížila ti nějak?"

Amberle zatřásla hlavou. „Sotva se mnou promluvila. Po pravdě řečeno, ani jsem zpočátku neměla tušení, kdo mě to zajal. Dřevění mužíci mě sem přinesli a od té doby jsem spala. Pak ke mně přišla ona a řekla mi, že přišli ještě ostatní, kteří mě hledají, a že vás sem mužíci zavedou stejně jako mě. Potom odešla." Oceánově zelenýma očima se zahleděla na venkovana. „Děsí mě, Wile. Je sice překrásná, ale tak chladná."

„Je to monstrum. Jak tě vlastně našla?"

Amberle zbledla. „Cosi mě zahnalo do Propadlin. Neviděla jsem to, jenom cítila — bylo to něco zlého, co po mě slídilo." Odmlčela se. „Utíkala jsem tak dlouho, co mi síly stačily, a tak daleko, jak jsem jen mohla. Potom jsem se už jenom plazila po zemi. Nakonec jsem omdlela. Museli mě najít dřevění mužíci a zřejmě mě donesli až sem. Wile, myslíš, že to byla Mallenroh?"

Venkovan zatřásl hlavou. „Ne, byl to Žnec."

Chvíli na něj zírala a pak sklopila zrak. „Takže teď je někde tady v Propadlinách, že?"

Přikývl. „Kouzelnice o něm ví. Prý odešla, aby ho našla." Jízlivě se zasmál. „Třeba se zlikvidují navzájem."

Ale dívka se neusmívala. „Jak se ti podařilo mě najít?"

Vyprávěl jí o všem, co se stalo od té doby, co jí zanechal ukrytou v keřích na okraji Propadlin — o setkání s Eretrií, o smrti Cephela a ostatních, kteří padli do rukou Žnece, o jejich divoké jízdě na koních přes celou Divočinu, i o tom, jak se u okraje Propadlin zase

setkali s Hebelem a jeho Vichrem, a jak potom společně putovali dolů do temné jámy lesa, kde objevili dřevěného mužíka, který je zavedl až do věže k Mallenroh. Celé své dobrodružné vyprávění zakončil smutnou příhodou o tom, jak kouzelnice proměnila Hebela i s jeho psem na dřevěnou sochu.

„Ubohý stařík," zašeptala dívka a v očích se jí objevily slzy. „Nechtěl jí přece ublížit. Proč mu to udělala?"

„Nezáleží jí na nikom z nás," odpověděl jí venkovan. „Jediné, co ji zajímá jsou mé elfeíny. Rozhodla se, že je dostane stůj, co stůj, Amberle. Hebel měl být jen odstrašujícím, názorným příkladem pro všechny z nás, tedy hlavně pro mě."

„Ale ty jí je nedáš, že ne?"

Nejistě se na ni podíval. „Kdyby to znamenalo záchranu našich životů, tak ano. Musíme se odsud co nejdřív dostat."

Elfí dívka pomalu zakroutila hlavou. „Myslím, že nás nenechá jen tak jít, Wile, ani když jí dáš to, po čem tolik touží. Hlavně ne potom, cos vyprávěl, že udělala s ubohým Hebelem."

Na okamžik nevěděl, co říct. „Já vím. Ale možná, že se budeme moci nějak dohodnout. Bude souhlasit se vším, jen aby se dostala ke svým vytouženým magickým kamenům..." Náhle vstal a zaposlouchal se. „Ticho Někdo sem jde."

Beze slova se zadívali mřížemi své cely do šera chodby za nimi. Kdesi na schodech slyšeli tlumené šoupání nohou. Náhle se na okraji jejich jediného světla objevila jakási postava. Byl to Chomáč.

„Něco jíst," oznámil radostně a držel před sebou tác s čerstvým chlebem a s kousky ovoce. Přišoupal se až k jejich cele a vsunul podnos s jídlem úzkou škvírou mezi mřížemi na spodku dvířek.

„Dobré jídlo," řekl jim a obrátil se k odchodu.

„Chomáči!" zavolal za ním Wil. Chomáč se otočil a zmateně se na Wila zadíval. „Můžeš tu chvíli zůstat a popovídat si s námi?" požádal ho Wil.

Mužíkova zmatená tvář se stáhla v úšklebek. „Chomáč s tebou bude mluvit."

Wil se podíval na Amberle. „Co kotník? Můžeš chodit?"

Přikývla. „Už je to mnohem lepší," odpověděla mu.

Vzal jí lehce za ruku a pomalu jí vedl k mřížím, kam mužík položil podnos s jídlem. Beze slova se posadili na zem. Chomáč se posadil na nejnižší schod potemnělého schodiště a zvědavě natáhl hlavu. Wil se zakousl do kusu chleba, pomalu žvýkal a spokojeně přikyvoval.

„Moc dobré, Chomáči."

Mužík se zašklebil. „Moc dobré."

Wil se na něj usmál. „Jak dlouho už tu jsi, Chomáči?"

„Dlouho. Chomáč slouží paní."

„A paní tě vyčarovala — jako ty své dřevěné mužíky?"

Chlupatec se zasmál. „Dřevění mužíci — skříp, skříp! Chomáč slouží paní — ale nebýt ze dřeva." Oči se mu rozzářily. „Já elf, jako ty."

Wil překvapením otevřel pusu. „Ale na elfa jsi moc malý. A co ty chlupy na tvém těle?" Ukázal na své ruce a nohy, a potom na Chomáčovy. „To ti udělala ona?"

Elf šťastně přikývl. „Paní říká hezké. Dělá Chomáče hezkého. Kutálím se, skáču a hraji si s dřevěnými mužíky. Hezké." Náhle se zarazil a podíval se k místu, kde spala Eretria. „Pěkňoučká." Ukázal na ni prstem. „Nejhezčí ze všech."

„Řekni mi, co vlastně víš o Morag," zatlačil na něj venkovan a nevšímal si Chomáčova očividného zájmu o hezkou tuláckou dívku.

Chomáčova tvář se stáhla do odporné grimasy. „Ďábelská Morag. Moc zlá. Už dlouho bydlí v Propadlinách, ona a moje paní. Sestry. Morag je na východě a Mallenroh na západě. Dřevění mužíci slouží oběma, ale Chomáč jenom paní."

„A vycházejí vlastně někdy vůbec z Propadlin ven — Morag a paní?"

Chomáč až příliš důrazně zatřásl hlavou. „Nikdy."

„Proč ne?"

„Za Propadlinami už nebýt kouzlo," ušklíbl se lišácky Chomáč.

Wil se právě dozvěděl něco velmi důležitého, o čem neměl vůbec tušení. Síly sester kouzelnic tedy měly svá omezení — nepřesahovaly hranice Propadlin. Právě to vysvětlovalo skutečnost, proč sestry nikdy nikdo nepotkal na žádném jiném místě Západní země než v Propadlinách. Pomalu mu začínala svítat jiskřička naděje. Kéž by jen dokázal najít způsob, jak se dostat ven z Propadlin...

„A proč paní Morag tak moc nenávidí?" zeptala se Amberle.

Chomáč se na okamžik zamyslel. „Už to být dlouho, přišel jednou jeden muž. Prý krásný, říká paní. Paní ho moc chtěla. Morag ho také chtěla. Obě se ho snažily dostat pro sebe. Ale on..." Tleskl a propletl si prsty a zase je rychle odtrhl. „Už není. Je pryč." Zatřásl hlavou. „Morag ho zabila. Ďábelská Morag."

Ďábelská Mallenroh, pomyslel si Wil. V každém případě však už bylo jasné, jaký k sobě vlastně mají sestry kouzelnice vztah. Rozhodl se, že zjistí, co ještě Chomáč o Propadlinách ví.

„A vycházíš někdy z pevnosti ven, Chomáči?" zeptal se.

Scvrklý obličej chlupatce se pyšně zašklebil. „Chomáč slouží paní."

Wil si přeložil jeho odpověď jako ano. „A byl jsi někdy v Jehlanové hoře?" zeptal se.

„Úkrytiště," odpověděl bez rozmyslu Chomáč.

Rozhostilo se napjaté ticho. Amberle Wilovi pevně sevřela ruku a rychle se na něj podívala. Venkovan byl tak překvapen mužíkovou pohotovou reakcí, že nebyl po chvíli schopen slova. Vzpamatoval se a naklonil se k němu blíž, spiklenecky ohnul prst a kývl na něj. Chomáč k němu trochu natáhl krk.

„Je tam hodně chodeb, které se proplétají a kroutí," řekl mu Wil. „Je velmi snadné v tom bludišti chodeb zabloudit, Chomáči."

Chlupatý elf zakroutil hlavou. „Chomáč nikdy."

„Ne?" zeptal se pochybovačně Wil. „A co dveře, které jsou ze skla, ale nedají se rozbít?"

Chomáč se zase zamyslel, a potom radostně zatleskal rukama. „Ne, ne, jenom předstírané sklo. Chomáč moc dobře ví, předstírané sklo. Chomáč slouží paní."

Wil se snažil pochopit jeho odpověď, když tu náhle Chomáč pozvedl ruku a ukázal prstem kamsi za ně. „Podívej! Pěkňoučká, ahoj, ahoj!"

Venkovan i elfí dívka se otočili. Eretria seděla na svém slamníku, konečně vzhůru. Tmavé prameny černých vlasů jí padaly kolem tváře, když si masírovala bolavý krk. Pomalu k nim vzhlédla a chtěla něco říct, když si náhle všimla, jak si Wil varovně položil prst na rty. Podívala se mu přes rameno, kde pul tuctu stop před mříží jejich cely seděl přikrčený Chomáč, široce se usmívaje.

„Pěkňoučká, ahoj," opakoval Chomáč a váhavě jí zamával.

„Ahoj," odpověděla mu nejistě. Když si ale všimla, jak na ní Wil povzbudivě kývl, rozzářil se jí ve tváři ten nejzářivější úsměv. „Ahoj, Chomáči."

„Mluvit s tebou, pěkňoučká." Chomáč náhle zapomněl na ostatní, na Wila i na Amberle.

Eretria nejistě vstala, zamrkala ospalýma očima a přešla k mřížím, aby se posadila vedle svých společníků. Rychle se podívala na schody a do chodby za nimi.

„Co to zase hrajeme za hru, léčiteli?" procedila mezi zuby, jakmile se posadila na zem vedle venkovana. V jejích očích se zračil strach, ale její hlas byl vyrovnaný.

Venkovan nespouštěl oči z Chomáče. „Snažím se zjistit něco, co by nám pomohlo dostat se odtud."

Chápavě přikývla a nakrčila nos. „Co to tady je za zápach?"

„Kadidlo. Nejsem si jist, ale myslím, že když ho dýcháš, působí na tebe jako droga. Proto se asi cítíme tak zesláblí."

Eretria se otočila k Chomáčovi. „Jak na nás to kadidlo působí, Chomáči?"

Chlupatý elf sebou trhl a pokrčil rameny. „Hezká vůně. Žádné starosti."

„Jen aby," zamumlala tulácká dívka a podívala se na Wila. Znovu Chomáčovi věnovala krásný široký úsměv. „Mohl bys otevřít ty dveře, Chomáči?" poprosila a ukázala na mříže.

Chomáč jí úsměv opětoval. „Chomáč slouží paní, pěkňoučká. Zůstaneš tady."

Eretriina tvář nezměnila výraz. „A tvá paní je teď tady v pevnosti?"

„Hledá démona," odpověděl Chomáč pohotově. „Je moc zlý. Zničil všechny dřevěné mužíky." Jeho scvrklá tvář se zašklebila. „Zabije démona." Luskl prsty. „Vyžene ho pryč!" Náhle se jeho tvářička rozjasnila. „Chomáč ti může ukázat dřevěné sošky. Mužík a pes. Ve skříňce, pěkňoučké jako ty."

Ukázal prstem na Eretrii, která při jeho slovech zbledla a rychle zakroutila hlavou. „Ne, myslím, že si budeme jenom povídat, Chomáči."

Chomáč horlivě přikývl. „Jen povídat."

Wila při sledování jejich rozhovoru cosi napadlo. Natáhl se dopředu a oběma rukama se chytil mříží od jejich cely.

„Chomáči, co udělala paní s elfeíny?

Chlupatec se na něj zadíval. „Ve skříňce, schované ve skříňce."

„V jaké skříňce, Chomáči? Kde paní tu skříňku schovává?"

Chomáč lhostejně ukázal do tmavé chodby za svými zády a díval se stále na Eretriu. „Mluv, pěkňoučká," naléhal.

Wil se rychle podíval na Amberle a pokrčil rameny. Moc se mu nedařilo z toho mužíka cokoli vydolovat. Chomáčovým jediným zájmem byla tulácká dívka.

Eretria v sedu zkřížila nohy a zhoupla se dozadu. „Ukážeš mi ty kamínky, Chomáči? Mohla bych je vidět?"

Chomáč se bázlivě rozhlédl kolem. „Chomáč slouží paní. Věrný Chomáč." Odmlčel se a váhal. „Ukážu ti dřevěné figurky, pěkňoučká."

Eretria však zakroutila hlavou. „Budeme si povídat, Chomáči. Proč musíš být tady v Propadlinách? Proč neodejdeš?"

„Chomáč slouží paní," vyděšeně opakoval svou oblíbenou frázi a zatvářil se znepokojeně. „Nikdy neodejít z Propadlin. Nemožné odejít."

Odněkud z výšky věže se ozvalo cinknutí zvonku a umlklo. Chomáč rychle vstal.

„Paní volá," řekl jim a vyrazil nahoru po schodech.

„Chomáči!" zavolal za ním ještě Wil. Mužík se zastavil. „Nechá nás paní odejít, když jí dám elfeíny?"

Chomáč zřejmě jeho otázku nepochopil. „Odejít?"

„Ano, odejít z Propadlin," naléhal Wil.

Chomáč zakroutil hlavou. „Nikdy neodejít. Nikdy. Dřevěné figurky." Potom zamával Eretrii. „Pěkňoučká bude pro Chomáče. Stará se dobře o pěkné věci. Ještě si budeme povídat. Později povídat."

Obrátil se k nim zády a vyběhl po schodech do šera. Zajatci ho beze slova pozorovali. Nad nimi se zvonek ozval podruhé a jeho ozvěna se vytratila do ticha.

Nejdřív promluvil Wil. „Chomáč se může mýlit. Mallenroh ty elfeíny strašně moc chce. Myslím, že nás nechá z Propadlin odejít, když jí je dobrovolně dám."

Usadili se do kroužku na zem před zamřížované dveře a znepokojeně vyhlíželi do temna schodiště za nimi.

„Chomáč mluví pravdu." Zakroutila Amberle hlavou. „Hebel nám přece říkal dávno, že do Propadlin nikdo nesmí vstoupit. Také řekl, že z nich nikdo nikdy nevyjde."

„Elfí dívka má pravdu," řekla po chvíli Eretria. „Kouzelnice nás nenechá odejít. Udělá z nás všech dřevěné figurky."

„No, tak tedy raději vymyslíme nějaký jiný plán," řekl Wil, popadl mříže cely a zkoušel jejich sílu.

Eretria vstala a opatrně mrkla do šera schodiště. „Mám jiný plán, léčiteli," řekla tiše.

Sehnula se a vytáhla ze své pravé boty svinutý kousek kůže. Z něj vyjmula tenký

kovový drát s podivným háčkem na konci. Potom zalovila ve své levé botě a vytáhla dýku, kterou Wil zahlédl na okraji Propadlin, když je překvapil Hebel. S úšklebkem dýku pozvedla a pak ji zase zasunula do skrýše v botě.

„Jak ji jen mohla Mallenroh přehlédnout?" zeptal se Wil překvapeně.

Tulácká dívka pokrčila rameny. „Ani se neobtěžovala s tím, aby poručila dřevěným mužíkům prohledat mě. Neměla na to čas. Snažila se, abychom se za každou cenu cítili bezmocní."

Popošla ke dvířkům a pečlivě si prohlížela zámek.

„Co to děláš?" zeptal se jí Wil a nakláněl se jí přes rameno.

„Snažím se nás odtud dostat," prohlásila a nakukovala přitom do klíčové dírky. Mrkla na něj a ukázala mu železný drát. „To je paklíč. Žádný tulák by bez něj neudělal ani krok. Spousta měšťáků se zabývá tím, aby nás udržela někde pod zámkem. Asi nám nedůvěřují." Zamrkala na Amberle, která se zamračila.

„Někteří z těch lidí možná mají dobrý důvod k tomu, aby vám nedůvěřovali," nadhodila Amberle.

„Možná." Eretria sfoukla ze zámku prach. „Každý z nás čas od času udělá něco špatného — že ano, *sestro* Amberle?"

„Počkej chvíli," Wil si dřepl vedle ní a nereagoval na jejich slova. „Jestli se ti náhodou podaří odemknout ten zámek, Eretrio, co uděláme potom?"

Tulácká dívka se na něj podívala tak, jako by byl ten největší blázen, jakého kdy matka země nosila. „Utečeme, léčiteli! Tak rychle, a tak daleko, co nám budou síly stačit."

Venkovan rychle zatřásl hlavou. „To nemůžeme udělat. Musíme tu zůstat."

„Cože zůstat?" opakovala nevěřícně.

„Tedy aspoň ještě chvíli." Wil se na okamžik podíval na Amberle a rozhodl se. „Eretrio, myslím, že je na čase, abychom objasnili několik těch podvůdků, o kterých jsi mluvila. Dobře poslouchej."

Pokynul i Amberle, aby se k nim také posadila a všichni tři se zase uvelebili na podlaze v šeru cely. Wil tulácké dívce rychle objasnil celou pravdu o tom, kdo je Amberle a kdo je on, proč vlastně do Divočiny přišli, a co tady doopravdy hledají. Ve svém vyprávění neopomněl nic, protože bylo nutné, aby Eretria správně pochopila důležitost jejich pátrání po Krvavém ohni. V této věži sice byli ve strašném nebezpečí, ale to by se stejně nezmenšilo, kdyby z ní utekli ven. Jestliže by se mu mělo něco stát, chtěl se ujistit, že tulácká dívka udělá vše, co bylo v jejích silách, jen aby Amberle pomohla dostat se z Propadlin ven.

Dokončil své vyprávění a Eretria na něj beze slova zírala. Náhle se otočila k Amberle.

„Je to všechno pravda, elfí dívko? Myslím, že ti věřím o moc víc, než jemu."

Amberle přikývla. „Je to čistá pravda."

„Takže jste rozhodnuti zůstat, dokud nenajdeme ten Krvavý oheň?"

Amberle znovu přikývla.

Tulácká dívka pochybovačně zakroutila hlavou. „Mohla bych vidět to semínko, které máš u sebe?"

Amberle vytáhla semeno Ellcrys, která měla zabalená v čistém plátýnku a schované ve své tunice. Rozbalila ho a pozvedla ho Eretrii k očím. Dívka se zahleděla na perfektně vytvarovaná stříbrobílé semeno. Pochybnosti z jejích očí zmizely a ona se znovu otočila k Wilovi.

„Půjdu tam, kam půjdeš ty, Wile Ohmsforde. Jestliže říkáš, že musíme zůstat, nemá cenu o tom diskutovat. Stejně se ale musíme dostat z téhle cely."

„Dobře," souhlasil Wil. „A potom najdeme Chomáče."

„Chomáče?"

„Potřebujeme ho. Ví, kde má Mallenroh ukryté elfeíny, a také všechno o Úkrytišti a jeho chodbách a tajemstvích. Zná Propadliny. Když získáme Chomáče za průvodce máme velkou šanci úspěšně vykonat to, proč jsme přišli a potom ještě uprchnout."

Eretria přikývla. „Nejdřív ze všeho musíme utéct odtud. Bude mi chvíli trvat, než si s tímhle zámkem poradím. Chovejte se co nejtišeji. Dávejte pozor na schody."

Zkušeně vsunula šperhák do klíčové dírky a začala s ním otáčet.

Wil a Amberle pomalu přešli na druhý konec ocelových mříží, odkud mohli lépe pozorovat tmavou chodbičku vedoucí ke schodišti vinoucímu se nahoru do věže. Minuty pomalu plynuly a Eretrii se stále ještě nepodařilo otevřít dveře jejich vězení. Ozývalo se jen tiché skřípání, jak otáčela háčkem v zámku a nezřetelné mumlání, když jí západka proklouzávala. Amberle si přidřepla k Wilovi a položila mu ruku na koleno.

„Co uděláš, když se jí to nepodaří?" zašeptala za chvíli.

Wil nespouštěl oči z tmavé chodby před sebou. „Podaří se jí to."

Amberle kývla. „Dobře, ale co když ne — co bude potom?"

Zakroutil hlavou.

„Nechci, abys dal Mallenroh své elfeíny," řekla mu nakonec tiše Amberle.

„Přes to se musíme přenést. Musím tě odsud nějak dostat."

„Ale jakmile dostane kameny, zničí nás."

„Nezničí, když to udělám chytře."

„Poslouchej mě!" Její hlas byl rozzlobený. „Mallenroh ani v nejmenším nezáleží na lidských životech. V jejích očích nemají lidé žádný význam, a tak je zneužívá a dělá si s nimi, co chce. Bohužel, Hebel tohle nepochopil, když se s ní před šedesáti lety setkal na okraji Propadlin. Viděl jen její krásu a kouzla, do kterých se halila. Očarovaly ho sny, které se proplétaly jejími slovy a obrovský dojem, který na něj svým příchodem učinila. Ale všechno to bylo falešné. Neviděl zlo, které leží pod tím vábivým povrchem — než bylo pozdě."

„Ale já nejsem Hebel."

Zhluboka se nadechla. „To ne. Ale začíná mi dělat starosti to, že ti tvá přílišná péče o mou ochranu a poslání naší cesty, pomalu začíná zatemňovat mysl a ovlivňovat tvé úsudky. Máš takovou odhodlanost, Wile. Myslíš si, že dokážeš překonat jakoukoliv překážku, i kdyby byla sebevíc těžká. Závidím ti tvou odhodlanost — to je to, co mi bohužel chybí."

Vzala jeho ruce do dlaní. „Chci jen, abys věděl, že se na tebe spoléhám. Potřebuji tvou sílu, tvé přesvědčení a tvou odhodlanost. Ale ani jedno z toho či to, co ke mně cítíš, nesmí ovlivňovat tvůj úsudek. Jestliže se tak stane, budeme oba ztracení."

„Odhodlanost je právě to jediné, co mi teď zbylo," odpověděl jí a na okamžik se zadíval do jejích zelených očí skrytých za dlouhými řasami. „Nesouhlasím také s tím, že postrádáš odhodlání."

„Ale já je opravdu nemám, Wile. Allanon to věděl, už když tě zvolil za mého ochránce. Tušil, jak bude tvá vlastní odhodlanost pro naši společnou cestu a naše přežití důležitá. Bez ní, Wile, už bychom byli dávno mrtvi." Pomalu umlkala a nakonec už ji téměř neslyšel. „Mýlíš se, když říkáš, že já tvou odhodlanost nepostrádám. Nemám ji. Nikdy jsem ji neměla."

„Tomu nevěřím."

Všiml si, že sklopila zrak. „Myslím, že mě neznáš tak dobře, jak si myslíš, Wile.

Zkoumal její tvář. „Co tím myslíš?"

„Chci říct, že já nemohu..." Zmlkla. „Chci jen říct, že opravdu nejsem tak silná, jak bych měla být. Nejsem ani odvážná, ani spolehlivá jako ty. Vzpomeň si, Wile, když jsme začali naší cestu ze Stálého útočiště? Tenkrát jsi o mě neměl moc valné mínění, že? Možná bys měl vědět, že jsem si sama moc nevěřila."

„Amberle, byla jsi vyděšená. To přece neznamená..."

„Och, ano, byla jsem k smrti vyděšená, to je pravda," přerušila ho. „Jsem pořád vyděšená, víš. Můj strach je příčinou všeho, co se od té doby stalo."

Ode dveří se ozvalo Eretriino zlostné zamručení, posadila se a zírala na stále uzamčená dvířka. Rychle se ohlédla na venkovana a potom se zase vrátila k práci.

„Co se mi to snažíš říct, Amberle?" zeptal se Wil tiše.

Amberle zvolna zakroutila hlavou. „Myslím, že se stále snažím sebrat dostatek odvahy k tomu, abych ti řekla o jedné věci, o které jsem ti nedokázala říct od začátku naší cesty." Zadívala se do šera jejich malé cely. „Myslím, že bych ti o tom měla povědět teď, protože nevím jestli ještě někdy dostanu další možnost."

„Tak povídej," nabádal jí venkovan.

Pozvedla svou dětskou tvářičku, jako by sbírala odvahu. „Důvodem, pro který jsem odešla z Arborlonu a vzdala se své služby Ellcrys jako Vyvolená, byl ten, že jsem z něho byla tak vyděšená, že už jsem nedokázala být déle v jeho přítomnosti. Zní to hloupě, já vím, ale vyslechni mě, prosím tě. Ještě nikdy jsem o tom nikomu neřekla. Myslím, že má matka to pochopila, ale kromě ní už nikdo jiný. Nemohu jim to vyčítat. Mohla jsem sice všechno vysvětlit, ale rozhodla jsem se, že to neudělám. Cítila jsem, že bych takové věci neměla říkat."

Odmlčela se. „Bylo pro mě velmi těžké, když si mě sám vyvolil. Věděla jsem moc dobře, jak jedinečná je moje volba. Byla jsem první žena, která byla zvolena mezi Vyvolené po více jak pěti stech letech. První od dob Druhé války ras. Přijala jsem, ačkoli bylo mnoho těch, kdo moji volbu zpochybňovali a činili tak otevřeně. Ale byla jsem přece vnučka Eventina Elessedila, takže má volba zase nebyla tak úplně nepochopitelná, říkala jsem si. Má rodina — zvláště tedy můj dědeček — byla na mě tak pyšná!"

„Ale jedinečnost mé volby, jak jsem později sama poznala, daleko přesahoval pouhý fakt, že jsem žena. Hned od prvního dne své služby jsem si všimla rozdílů, jaké byly mezi mnou a ostatními Vyvolenými. Ellcrys, jak bylo každému dobře známo, jen zřídka k někomu promlouval. Bylo prakticky neslýchané, aby po jejich zvolení promluvil k Vyvoleným, nebo jen velmi výjimečně. Ani tak tento rozhovor většinou neproběhl víckrát, než jednou za celou službu Vyvolených. Ale hned první den ke mně Ellcrys promluvil, ne jednou nebo dvakrát, ale každý den. Nehovořil se mnou krátce, ale dlouze a s jistým záměrem. Vždy jsem byla sama, ostatní nikdy nebyli přítomni. Řekl mi, kdy mám přijít a já jsem samozřejmě vždy poslechla a přišla. Byla to pro mě neuvěřitelná pocta. Připadala jsem si, že jsem mu vzácná, a že mu na mě záleží víc, než na jiných Vyvolených. Byla jsem na sebe moc hrdá."

Smutně se nad tou vzpomínkou usmála. „Zpočátku to bylo úžasné. Vyprávěl mi o věcech, o kterých nikdo neví, popsal mi všechna tajemství přírody a života, která se vyskytují, tajemství, která zůstávala všem rasám utajená už po mnoho století — ztracená a zapomenutá. Vyprávěl mi o Velkých válkách, o Válkách ras, o zrození Čtyřzemí a jeho národů, o všem, co se odehrálo od samého počátku nového světa. Naznačila mi, jaké to bývalo ve starém světě, ale jeho paměť už vynechávala, když se vracel tak daleko v čase. Některým věcem jsem nerozuměla. Ale většinu z jeho vyprávění jsem pochopila dobře. Pochopila jsem všechno, co mi řekl o pěstování, ochraně a tvoření života. A právě toto byl jeho dar — schopnost nechávat růst. Byl to překrásný dar. A rozhovory, které jsme spolu měli, byly kouzelné — bylo pro mě velice poučné a báječné naslouchat těm úžasným tajemstvím."

„Ale to bylo zpočátku, když jsem začínala svou službu mezi Vyvolenými a všechny rozhovory s Ellcrys mi připadaly vzrušující, a tak jsem vše přijímala bez váhání. Ale brzy se začalo dít něco, co už se mi nelíbilo, a co bylo už méně příjemné. Možná, že to bude znít podivně, Wile, ale začalo mi připadat, že se v Ellcrys ztrácím. Začala jsem ztrácet vědomí toho, kdo vlastně jsem. Přestávala jsem to být já, připadala jsem si, že jsem jen jakési prodloužení Ellcrys. Stále ještě nedokáži posoudit, zda to činil úmyslně, nebo jestli to byl jen nevyhnutelný důsledek našeho blízkého vztahu. Tehdy jsem byla přesvědčená o tom, že mi to dělá úmyslně. Začala jsem se strašně bát, toho, co se dělo — bála jsem se Ellcrys a měla jsem z něho nepřekonatelný strach. Očekávalo se snad ode mne jako jedné z Vyvolených, že se vzdám své vlastní identity jen proto, abych uspokojila jeho potřeby? Cítila jsem, že si se mnou pohrává, zneužívá mě. Ale nebyla to pravda."

„Také ostatní Vyvolení si začínali všímat toho, co se se mnou dělo. Myslím, že začali mít podezření, že mezi mnou a Ellcrys je něco víc. Cítila jsem, že mě vydělují ze svého středu. Cítila jsem, jak mě pozorují. Po celou tu dobu jsem se utápěla v Ellcrys. S každým novým dnem mě ubývalo. Nakonec jsem se odhodlala, že tomu udělám přítrž. Začala jsem se Ellcrys vyhýbat stejně tak, jako se mně vyhýbali ostatní Vyvolení. Když mě žádal, abych přišla, odmítla jsem. Posílala jsem za sebe někoho jiného. Když se mě ptával, co mi je, neodpovídala jsem. Bála jsem se ho, styděla jsem se za sebe a zlobila jsem se na celou tu situaci."

Umlkla a zatnula zuby. „Nakonec jsem usoudila, že skutečný problém je to, že jsem se nikdy neměla stát Vyvolenou. Zdálo se mi, že nejsem schopna nést zodpovědnost, která mi byla svěřena a nepochopila jsem, co se ode mě žádá. Udělal pro mě přece to, co neudělal pro žádného z Vyvolených — báječnou, neocenitelnou věc — a já jsem ji nedokázala přijmout. Asi nebylo dobré, že jsem se tak cítila. Kdyby byl na mém místě kdokoliv jiný, určitě by se choval úplně jinak. Má volba mezi Vyvolené byla chyba."

„A tak jsem odešla, Wile, ani ne celý měsíc po svém zvolení. Řekla jsem své matce a také dědečkovi, když jsem odcházela, že už dál nemohu nést tíhu služby. Neřekla jsem jim však proč. Nedokázala jsem se přinutit všechno vysvětlit. Selhala jsem jako Vyvolená, a to už bylo dost špatné. Ale selhala jsem jenom proto, že Ellcrys po mě žádal to, co by jiný na mém místě tak rád dal. Dokázala jsem si přiznat, co se stalo mezi mnou a Ellcrys, ale nedokázala jsem to přiznat nikomu jinému. Zdálo se mi, že mě matka pochopila. Ale můj dědeček ne. Když jsem odcházela, padlo několik nepříjemných slov, z čehož jsme byli oba dost zatrpklí. A tak jsem odešla z Arborlonu, ponížená ve svých vlastních očích a také před svou rodinou a národem, rozhodnutá, že už se nikdy nevrátím. Složila jsem elfí přísahu, že budu dobrovolně vykonávat dobročinnou službu za hranicemi své země. Rozhodla jsem se usadit v nějaké neznámé zemi, kde bych mohla lid učit vše, co jsem se od Ellcrys naučila o ochraně země a péči o její život. Cestovala jsem dlouho, až dokud jsem nedorazila do Stálého útočiště, který se stal mým domovem."

Náhle měla v očích slzy. „Ale mýlila jsem se. Teď už to mohu říct. Musím to říct! Utekla jsem pouze před zodpovědností, která mi náležela. Utekla jsem od všeho strachu a sklíčenosti. Zklamala jsem všechny kolem sebe a nakonec jsem opustila i své druhy Vyvolené, kteří beze mě zahynuli."

„Myslím, že se soudíš moc přísně," uklidňoval jí Wil.

„Myslíš?" Zkroutila rty. „Obávám se, že se stále nesoudím dost přísně. Kdybych neodešla z Arborlonu, mohl ke mě Ellcrys promluvit a svěřit se mi, že umírá. Byla jsem jediná, ke které mluvil — k nikomu jinému. Nikdo z nich si nevšiml, co se vůbec děje. Možná jsem se mohla dozvědět včas, kde se nachází Krvavý oheň a mohla jsem vysadit nová semeno Ellcrys ještě dřív, než se začala řítit Hráz a démoni se osvobodili. Nechápeš to, Wile? Kdyby to tak bylo, nemuseli by zemřít všichni elfové, kteří přišli zbytečně o život jen mou vinou."

„Ale je také možné," připomněl venkovan, „že kdybys neodešla z Arborlonu a zůstala, varování Ellcrys nemuselo přijít dřív, než přišlo. Ale potom bys byla mrtvá spolu s ostatními Vyvolenými a pro elfy, i když by stále žili, bys neměla žádnou cenu."

„Chceš snad po mně, abych při pohledu zpět ospravedlnila své chování?"

Zakroutil hlavou. „Chci jen, abys nečinila ve vzpomínkách ukvapené závěry. Možná, že to byl záměr, že se všechno stalo právě tak, jak se stalo. To nikdy nemůžeš vědět." Jeho hlas ztvrdl. „A teď mě poslouchej. Představ si, že by se Ellcrys rozhodl zvolit si místo tebe někoho jiného z Vyvolených za svého nejbližšího společníka, ke kterému hodlal s důvěrou promlouvat. Myslíš, že by právě ten Vyvolený reagoval jinak, kdyby se mu stalo to, co tobě? Myslíš, že by se dokázal ubránit proti emocím, které tak silně zasáhly tebe? Myslím, že ne, Amberle. Já tě znám. Možná, že tě znám mnohem lépe, než kdokoliv jiný po tom všem, co jsme spolu prožili. Máš silný charakter, a říkej si co chceš, máš i odhodlání."

Dotkl se její brady a nadzvedl ji. Podíval se jí do očí. „Neznám nikoho — nikoho,

Amberle — kdo by na této nebezpečné cestě dokázal obstát a překonat všechna úskalí lépe, než ty. Myslím, že nadešel vhodný okamžik k tomu, abych ti řekl to, co tak ráda říkáš ty. Věř si. Přestaň pochybovat. Zanech zbytečných dohadů. Pouze věř. Vlož v sebe trochu důvěry. Tu důvěru si zasloužíš, Amberle."

Dívka se tiše rozplakala. „Moc mi na tobě záleží."

„A mě zase na tobě." Políbil jí na čelo a už více nepochyboval. „Moc mi na tobě záleží."

Položila mu hlavu na rameno a on ji objal. Když se na něj znovu podívala, slzy byly pryč. „Chci, abys mi něco slíbil," naléhala.

„Cokoliv."

„Chci, abys mi slíbil, že se ujistíš, že při našem hledání dojdu až na samý konec. Dohlédneš na to, abych nezakolísala, nezaváhala a neselhala při svém poslání. Buď má síla a mé svědomí. Slib mi to, prosím!"

Usmál se na ní. „Slibuji."

„Ale i přes to se stejně moc bojím," přiznala.

U dveří do cely Eretria náhle vstala a zavolala. „Léčiteli!"

Wil rychle vyskočil na nohy a pomohl vstát i Amberle. Společně pospíchali k tulácké dívce. Tmavé oči jí tančily radostí. Beze slova vytáhla svůj paklíč z klíčové dírky ven a zasunula si jej zpátky do boty. Potom na venkovana mrkla a lehce strčila do kovových dveří z mříží. Otevřely se.

Wil Ohmsford se na ní triumfálně usmál. Teď už zbývá jen najít Chomáče.

Kapitola 45

Našli ho skoro okamžitě. Hned, jak odešli z cely svého vězení pospíchali k malému schodišti a obezřetně zírali do šera chodby. Náhle uslyšeli zvuk blížících se kroků. Wil rychle pokynul Eretrii, aby se schovala do stínu na jedné straně chodby a přitiskl se s Amberle k protější zdi. Stáli přilepení k chladivému kameni zdi a napjatě očekávali, až se kroky — lehké cupitání, které Wil ihned poznal — přiblíží.

O několik vteřin později se z šera vynořila Chomáčova scvrklá tvářička.

„Pěkňoučká, dobrý den, ahoj. Budeš mluvit s Chomáčem?..."

Náhle Wil prudce natáhl ruce a chytil mužíka pevně pod krkem. Ten zalapal v úleku po dechu a zoufale se snažil venkovanovi, který jej zvedl nad zem, vykroutit.

„Uklidni se!" zasyčel mu Wil varovně do ucha a obrátil chlupáče k sobě, aby viděl, kdo ho vůbec drží.

Chomáč vyvalil oči. „Ne, ne, nemožné odejít!"

„Buď zticha," zatřásl s ním Wil a mužík utichl. „Ještě jedno slovo a zakroutím ti krkem, Chomáči."

Chomáč horlivě přikývl, ale jeho hubené tělíčko se stále snažilo z Wilova sevření vykroutit. Wil poklekl na jedno koleno, postavil svého zajatce na zem, ale jeho krk nepustil. Chomáč na něj upřel své vykulené oči.

„A teď mě pozorně poslouchej, Chomáči," řekl venkovan. „Chci zpátky své elfeíny a ty mi ukážeš, kde je kouzelnice schovává. Rozumíš?"

Chomáč umíněně zakroutil hlavou. „Chomáč slouží paní! Nemožné odejít!"

„Říkal jsi, že jsou v nějaké skříňce," pokračoval Wil a nevšímal si jeho blábolení. „Zaveď mě tedy na místo, kde je ta skříňka."

„Chomáč slouží paní! Chomáč slouží paní!" opakoval malý mužík zoufale. „Vy zůstat! Vrátit se!"

Wil na okamžik upadl do rozpaků. Eretria však náhle přistoupila k nim a sklonila svoji temnou tvář jen pár centimetrů před Chomáčovu. Z boty vytáhla svou ostrou dýku a přitiskla ji mužíkovi pod bradu.

„Tak mě poslouchej, ty malá chlupatá koule!" řekla. „Jestliže nás ihned nezavedeš k elfeínům, rozříznu ti krk od jednoho ucha k druhému. Potom už nebudeš sloužit nikomu!"

Chomáč se strašlivě zašklebil. „Nezranit Chomáče, pěkňoučká. Mít tě rád, pěkňoučká. Starat se o tebe. Nezranit Chomáče!"

„Kde jsou elfeíny?" zeptala se znovu a přitiskla ostří dýky silněji do elfova hrdla.

Kdesi ve věži se náhle ozval pronikavý zvuk zvonku. Jednou, podruhé, potřetí a nakonec počtvrté. Chomáč vyděšeně zaječel a Začal sebou divoce zmítat. Venkovan jím zlostně zacloumal.

„Co se děje, Chomáči? Co to je?"

Chomáč sklonil hlavu. „Morag přichází," zafňukal.

„Cože Morag?" Wil byl zoufalý. Co mohlo Morag přivést do domu nenáviděné sestry? Rychle se podíval na ostatní, ale v jejich pohledech se zrcadlilo stejné zděšení.

„Chomáč slouží paní," zakňoural Chomáč a rozplakal se.

Wil se rychle rozhlédl. „Potřebujeme něco, čím bychom mu svázali ruce."

Eretria si odvázala pasek, který měla kolem pasu a svázala jím Chomáčovi ruce za zády. Wil chytil jeho druhý konec a omotal si ho kolem jedné ruky.

„A teď mě poslouchej, Chomáči." Trhl elfovou bradou a zvedl ji, aby se mu podíval do očí. „Poslouchej mě!" Chomáč poslouchal. „Odvedeš nás tam, kde má paní mé elfeíny. Jestliže se pokusíš utéct nebo ji budeš varovat, víš co by se ti stalo, viď?"

Trpělivě vyčkal, dokud chlupatý elf nepřikývl. „Nebuď tedy tak hloupý, aby ses o něco

pokoušel. Zaveď nás jen k elfeínům."

Chomáč chtěl něco namítnout, ale Eretria znovu zvedla svoji dýku. Mužík ještě jednou poddajně přikývl.

„Máš štěstí, Chomáči," řekl Wil a pustil mužíkovu bradu. „Tak jdeme."

Vyrazili nahoru po schodišti. V čele šel Chomáč a krok za ním Wil, který pevně svíral pásek poutající Chomáčovy ruce. Za nimi šly pomalu Eretria a Amberle. Klopýtali úplnou tmou a slepě mžourali očima. Museli se přidržovat rukama kamenných zdí chodby. Na chvíli se ocitli v naprosté temnotě. Náhle v dálce před nimi zablikalo světlo a z temnoty se vynořily obrysy schodiště. Bylo to stejné světlo, které měli ve své cele. Prošli pod ním a zahlédli další, která zářila do tmy před nimi.

Pokračovali nahoru po schodišti, které se spirálovitě stáčelo vzhůru do věže. Čas od času procházeli kolem temných prázdných chodeb zívajících z kamenných zdí, a několika zavřených a uzamčených dveří. Ale Chomáč ani na okamžik nezpomalil. První zvonění doznělo a věž se znovu ponořila do naprostého ticha. Vtíravý zápach kadidla byl stále intenzivnější a naplňoval schodiště omamnou vůní. Venkovanovi i dívkám se začala točit hlava a snažili se proto zadržovat dech. Wil začal mít s každou uplývající minutou nepříjemné podezření. Třeba je Chomáč chytřejší, než vypadá.

Nakonec ale došli k malé plošince, kde se Chomáč zastavil. Ukázal dolů do matně osvícené chodby, která vybíhala dál do věže a končila masivními okovanými dveřmi. Za nimi se ozývaly čísi zastřené hlasy.

Wil se spěšně nahnul k mužíkovi. „Co se děje, Chomáči?"

Scvrklá mužíkova tvář byla vyděšená a pokrytá krůpějemi potu. „Morag," zašeptal Chomáč a zatřásl hlavou. „Moc zlá. Moc zlá."

Wil se narovnal a zasyčel. „Morag nás nezajímá. Kde jsou elfeíny?"

Chomáč ukázal na těžké okované dveře. Wil zaváhal a nejistě se na něj zadíval. Říká mu Chomáč pravdu? Eretria náhle poklekla k mužíkovi a její hlas byl tentokrát medový. Dýku měla dávno ukrytou.

„Chomáči, jsi si jistý?"

Chomáč přikývl. „Nelhat, pěkňoučká. Nezranit, Chomáče,"

„Nechci ti ublížit," řekla a její oči sledovaly jeho. „Ale ty sloužíš paní, ne nám. Můžeme věřit tomu, co říkáš?"

„Chomáč slouží paní," opakoval mdle Chomáč a zavrtěl hlavou. „Chomáč nelhat. Pěkné kamínky jsou tady. Za velkou halou v malé místnůstce nad schody. Ve skříňce s hezkými květinami, červenými a zlatými."

Eretria se na něj ještě chvíli zkoumavě dívala, a potom se podívala na Wila a přikývla. Věřím mu, četl jí v očích. Wil kývl.

„Můžeme se ke skříňce dostat ještě nějakou jinou cestou?" naléhal Wil na malého elfa.

Chomáč zakroutil hlavou. „Jen jedny dveře." Znovu ukázal dolů do chodby ke dveřím.

Wil se na něj tiše podíval a pokynul ostatním, aby šli za ním. Co nejtišeji se plížili chodbou, až stanuli přímo před velikými dveřmi. Hlasy za nimi sílily, ostré a zlostné. Ať už tam šlo o cokoli, Wil se toho v žádném případě nechtěl účastnit. Zhluboka se nadechl a opatrně nadzvedl petlici a zatáhl za ni. Dveře se pootevřely. Venkovan nakoukl dovnitř.

Za dveřmi byla komnata, ve které se s Mallenroh poprvé setkali, masivní a plná stínů. Svítila v ní jen hrstka těch podivných světel bez kouře, visících jako pavouci z neviditelného stropu. Ode dveří, za malou plošinkou, se v půlkruhu stáčely schody až k podlaze komnaty. V jejím středu se v kruhu mačkaly stovky dřevěných mužíků. Mezi nimi stály několik kroků od sebe dvě štíhlé postavy a ječely, jako vzteklé kočky.

Wil Ohmsford strnule zíral na divadlo, které se mu odehrávalo před očima. Sestry kouzelnice, Morag a Mallenroh, poslední z Covenů, trpké soupeřky na život a na smrt po celá dlouhá století, pro konflikt, na který dávno všichni kromě nich zapomněli, byly zcela totožná dvojčata. Z jejich štíhlých těl jim splývaly černé šaty zdobené dlouhými šedými vlasy propletenými blínem. Jejich dokonalá bělostná pleť přízračně zářila tmou. Stály proti

sobě, jakoby se jedna z nich dívala do zrcadla. Obě měly krásná štíhlá těla, byly étericky krásné a jemné. Ale v tomto okamžiku byla jejich krása znetvořená zlostí, která karikovala jejich rysy a jejich fialkovýma očima pronikal chlad. K venkovanovi doléhala jejich slova, která již nebyla tak ječivá, ale přesto úsečná a jedovatá.

„Má moc je stejná jako tvoje, sestro. Nebojím se ničeho, co bys mohla udělat. Dokonce mě ani nedokážeš vyhnat z téhle své pusté díry. Jsme rovnocenné jako skála a kámen a žádná z nás nemůže nikdy přemoci tu druhou." Ta, co mluvila, uštěpačně zavrtěla hlavou. „Ale ty to chceš všechno změnit, že sestro? Hodláš se proti mě vyzbrojit kouzlem, které ti nepatří. Kdybys to udělala, způsobila bys konec naší společné vládě nad Propadlinami. Bláhová sestro. Přede mnou nikdy nic neutajíš. Tvé úmysly znám ve stejném okamžiku jako ty." Odmlčela se. „A vím proto o elfeínech."

„Nevíš nic," vykřikla ta druhá, ve které Wil poznal Mallenroh. „Vypadni z mého domova, sestro. Běž, dokud ještě můžeš, nebo tě přinutím, aby sis vroucně přála, abys tak už učinila dávno."

Morag se zachechtala. „Buď zticha ty hloupá, mě nevyděsíš. Odejdu, až dostanu to, pro co jsem přišla."

„Elfeíny jsou moje!" vyštěkla Mallenroh. Mám je já a nevzdám se jich. Je to dárek, který jsem dostala já."

„Sestro, žádný dárek nemůže být tvůj, pokud si to nebudu přát já. Moc, jakou mají elfeíny, patří do rukou té z nás, která je schopna jí disponovat. A to jsem právě já. Vždycky jsem byla schopnější."

„Ty jsi nikdy nebyla schopnější v ničem, sestro," vyprskla Mallenroh. „Nechala jsem tě sdílet se mnou toto údolí jen proto, že jsi má poslední sestra a mně bylo líto někoho tak ubohého a bezmocného jako jsi ty. Vzpomeň si, jak to bylo, sestro. Já vždycky měla spousty krásných věcí, ale tys neměla nic, jen společnost svých dřevěných panáků." Její hlas se pomalu měnil v syčení. „Vzpomeň si na toho člověka, kterého ses pokoušela mi ukrást, na toho krásného muže, který byl můj. Strašně moc jsi ho chtěla. Vzpomínáš, sestro? Pročpak byl pro tebe tak nedosažitelný? Byla jsi tak zoufalá, že si ho nechala zahubit."

Morag se napjala. „To ty jsi ho zabila, sestro!"

„Já?" Rozesmála se Mallenroh. „Jeden tvůj dotek a umřel hrůzou."

Tvář Morag ztuhla nenávistí. „Dej mi elfeíny!"

„Nic ti nedám!"

Wil Ohmsford se krčil před masivními dveřmi, když náhle ucítil dotyk na rameni. Překvapeně vyskočil. Eretria vykoukla škvírou ve dveřích. „Co se děje?"

„Zůstaňte vzadu," zašeptal a obrátil svůj pohled znovu do haly, kde probíhala hádka.

Morag přikročila k Mallenroh a stála tak přímo proti ní.

„Dej mi elfeíny! Musíš mi je dát!"

„Táhni zpátky do té díry, ze které jsi vylezla, ještěrko!" odfrkla jízlivě Mallenroh. „Vrať se do svého pustého hnízda!"

,;Ty zmije! Zalkni se svým vlastním ocasem!"

Mallenroh vykřikla. „Ty hnusná bestie! Vypadni odsud!"

Morag vymrštila ruku ukrytou v záhybech svého pláště a uštědřila Mallenroh prudký políček přímo do tváře. Plesknutí se rozlehlo tichem věže. Mallenroh překvapeně ukročila zpět. Dřevěné nohy mužíků v komnatě skřípaly, jak se zoufale snažili vycouvat co nejdál od obou soupeřek.

Mallenroh se náhle začala smát vysokým hysterickým hlasem. „Ubohá sestro, nemůžeš mi ublížit! Táhni domů a počkej, až přijdu sama. Počkej na mě, až ti přinesu smrt, kterou si zasloužíš. Nestojíš mi ani za to, abych z tebe udělala otrokyni."

Morag udělala další krok dopředu a vlepila jí další facku tak rychle a nečekaně, až Mallenroh nenávistně vykřikla. „Dej mi elfeíny!" Zaječela zoufale Morag. „Já je dostanu, sestro! Já je dostanu! Dej je sem!"

Znovu přistoupila k Mallenroh a chytila ji pod krkem. Mallenroh znovu ucouvla a její tvář se křivila nenávistí. Sestry kouzelnice upadly na zem komnaty a škrábaly se jako rozzuřené kočky. Náhle se Mallenroh podařilo vymanit se ze sevření své sestry a vyšplhala se na nohy. Jednu ruku natáhla dopředu. Přímo ze středu kamenné podlahy u jejích nohou vyrazil tlustý kořen, který se hned spirálovitě začal točit kolem štíhlého těla Morag. Vynášel zmítající se Morag stále výš nahoru do temnoty a byl stále tlustší, když mizel ve tmě nad světlem lamp. Morag celou dobu zuřivě ječela. Náhle však temnota vybuchla jasným zábleskem a kořen vzplál po celé délce zeleným plamenem a proměnil se v popel. Jeho zbytky dopadly na podlahu a valil se z nich hustý dým. Pak se znovu objevila Morag, která se snášela dolů temnotou jako nějaký přízrak. Vztyčila se znovu na podlaze komnaty naproti své sestře.

Mallenroh zklamaně zaječela a z prstů jí vyšlehl zelený plamen. Morag zaútočila také. Na okamžik obě sestry pohltily plameny a halu naplňoval jejich děsivý řev. Potom oheň zmizel a obě sestry stanuly znovu tváří v tvář. Jejich temné postavy kroužily kolem sebe jako dravci.

„Tentokrát se tě navždy zbavím," zašeptala Mallenroh a její hlas prostupoval zuřivý chlad. Vrhla se na sestru.

Morag však její výpad očekávala a odrazila ji. Z jejích prstů znovu vyšlehl zelený oheň. Mallenroh pronikavě zaječela a zmizela v oblaku dýmu. Po chvíli se objevila několik kroků od stejného místa a z jejích rukou vyrazil také zelený oheň. Sestry se vrhaly jedna na druhou se zběsilým křikem. Jiskry, které šlehaly ze zeleného ohně padaly na okolostojící dřevěné mužíky. V mžiku bylo několik desítek z nich v plamenech.

Sestry se do sebe znovu pustily, divoce se rvaly a z rukou jim šlehal zelený oheň. Noční pláště jim v zápase vlály kolem těl, když se zmítaly na podlaze a všude kolem nich vybuchovaly vysoké sloupy zelených plamenů. Z hrdel se jim draly děsivé výkřiky, když se vzájemně svíraly a přetlačovaly při souboji. Místností se přelévaly zelené plameny jako mořský příboj, který se rozbíjel o protější stěnu a dřevěné mužíčky stojící podél ní. Sál byl naplněn nesnesitelným horkem vybuchujících plamenů, které dosahovalo dokonce až ke škvíře ve dveřích a spalovalo zvědavé tváře venkovana a ostatních, kteří přikrčeni sledovali zoufalý zápas obou sester.

Náhle se začala celá věž chvět, kamenné a dřevěné součásti místnosti se uvolňovaly a zběsile padaly dolů do kouře a šera. Wil sledoval mohutný ohnivý sloup stoupající od bojujících sester. Lačně olizoval dřevěné trámy podpírající střechu věže. Všude kolem se v plamenech zmítali dřevění mužíci, kteří rozšiřovali oheň po celé délce i šířce komnaty.

Wil vyskočil na nohy. Kdyby zůstali tam, kde jsou, uvěznily by je plameny. Mohla by se také zřítit celá věž a pohřbít je ve svých troskách. Musí se dostat ven. Bylo to sice nebezpečné, ale ne víc, než kdyby tu zůstali stát.

Wil přistrčil Chomáče do skuliny ve dveřích. „Kde je místnost se skříňkou, Chomáči?" Chlupatec fňukal a vzlykal. Wil jím zlostně zatřásl. „Kde je ta místnost!"

Chomáč ukázal roztřeseným prstem škvírou dveří kamsi do místnosti. Napravo, daleko od nich přes celou místnost, bylo úzké spirálovité schodiště vinoucí se nahoru k odpočívadlu a osamělým dveřím.

Wil se rychle podíval na Amberle. Věděl, že ji bude její zraněný kotník zpomalovat. „Zvládneš to?" zeptal se jí. Beze slova přikývla. Potom se podíval na Eretrii, ale ta už také horlivě kývala. Zhluboka se nadechl. „Pojďme tedy."

Se zmítajícím se Chomáčem v jedné ruce, otevřel doširoka dveře a vběhl dovnitř. Horko, které vycházelo z plamenů se s ním střetlo jako mohutná zeď. Spalovala mu tvář a pálila v krku. Sklonil hlavu a utíkal podél pravé zdi a dolů polokruhovými schody. Hořící dřevění mužíci se na něj v úžasu sápali, ale on je odstrčil a dělal cestu dívkám. Utíkali po podlaze komnaty, vyhýbali se šířícím se plamenům a prodírali se ke vzdálenému schodišti.

Náhle se ozval mohutný výbuch a ke stropu věže vyšlehl vysoký plamen. Všichni padli k zemi. Omámení se znovu vyšplhali na kolena a dívali se, jak zápas mezi kouzelnicemi

vrcholí. Barva ohně se náhle změnila z mysticky zelené do oranžové barvy opravdového ohně. Sestry zaječely. Oheň přeskočil na jejich štíhlá těla a začal se plazit po jejich dlouhých vlasech. Začal je spalovat.

„Sestro!" vykřikla jedna z nich strachem, když si uvědomila, jaké jim hrozí nebezpečí.

Náhle se kolem rozšířil zápach škvařícího se masa. S překvapivou rychlostí obě sestry zmizely v plamenech, které jako divoký plášť obklopil jejich těla. Ještě před minutou tu stály a zmítaly se v divokém souboji, zaujaté samy sebou a v příštím okamžiku už byly pryč. Každá z nich byla odolná proti síle té druhé, ale nebyly schopny přežít spojení svých sil. Z krásných kouzelnic zůstal jen popel a kusy seškvařeného masa.

Wil zaslechl Amberlin vyděšený vzdech. Všichni dřevění mužíci popadali jako slamění panáci, ruce a nohy se jim oddělily od dřevěných těl, kořenovité prsty odpadly. Po chvíli se kolem povalovaly hromady rozházeného doutnajícího dřeva a větví. Kouzlo, které je stvořilo, zahynulo spolu se sestrami kouzelnicemi. V hořící komnatě už nebylo nic živého, kromě tří vyděšených cizinců a Chomáče.

Ale ti začali mít naspěch. Wil divoce kašlal z dusivého kouře, který se válel kolem něj, a vyskočil na nohy. Pevně sevřel Chomáče a tlačil ho mezi plameny a kouřem, v běhu odkopával to co zbylo z dřevěných mužíků a naléhavě volal Amberle a Eretrii, aby běželi za ním. Chomáč zoufale plakal a něco si mumlal, ale Wil s ním měl jen málo trpělivosti a nevšímal si toho. Doběhli až ke schodišti na druhém konci haly a vyběhli nahoru. Stanuli na malé plošince přede dveřmi. Chvatně vzal za kliku a vroucně si přál, aby nebyly zamčené. Nebyly. Venkovanovi slzely oči kouřem a v krku ho pálilo. Vrazil dovnitř.

Za ním se ozývalo hrozivé hučení plamenů, ve kterém se ztrácelo zoufalé naříkání. Místnost byla vyzdobená temnými hedvábnými šátky a temně červeným blínem ovíjejícím stěny a tepané kovové sloupy. Venkovan se opatrně díval do šera pokoje a nakonec našel, po čem pátral. Na protějším konci místnosti, na malém stolku mezi hromádkami ozdob a lahvičkami kadidla a voňavek, ležela bytelná, jemně zdobená dřevěná skříňka, na jejímž víčku se skvěly nádherné zlaté a rudé květiny. Elfeíny! Zaradoval se. Chomáč divoce ječel, ale Wil si ho nevšímal, protože byl omámen horkem a kouřem z ohně, a vidinou znovunalezených elfeínů. Koutkem oka si povšiml, že za ním do místnosti vešla Eretria spolu s Amberle, právě když klopýtal ke skříňce. Natahoval se po ní, když tu Eretria varovně vykřikla a odstrčila ho.

„Kolikrát ti ještě musím zachraňovat život, léčiteli," křičela Eretria, aby přehlušila divoké burácení ohně. Strhla ze stěny pohrabáč a přistoupila ze strany ke skříňce. S velkou opatrností jím nadzvedla její víko. Ze skříňky vyletěla jakási zelená šmouha a zakousla se do pohrabáče. Tulácká dívka s ním rychle praštila do podlahy. Kolem jeho konce byla ovinuta zelená kůže.

Wil vykřikl hrůzou. Byla to zmije.

„Snažil se tě varovat!" ukázala Eretria na Chomáče. Malý mužík propukl v pláč.

Wil byl tak otřesen, že nebyl schopen pohybu, ani slova. Kdyby ho ta zmije bývala kousla...

Eretria probodala skříňku svou dýkou a potom ji shodila ze stolu na podlahu. Vypadla z ní hrstka drahých kamenů a šperků. Mezi nimi ležel kožený váček. Tulácká dívka se pro něj natáhla, na okamžik jej podržela v ruce, jakoby přemýšlela, co s ním. Podala jej Wilovi. Ten je beze slova přijal, uvolnil šňůrky a podíval se dovnitř.

Na tváři se mu rozzářil spokojený úsměv. Elfeíny byly znovu jeho.

Celou věží otřásl nový záchvěv. V hale za dveřmi se zřítil jeden z nosných trámů a vybuchl rudými plameny. Wil zastrčil váček do své tuniky a vrhl se ke dveřím. Za sebou táhl Chomáče a Eretriu. Musí ihned vypadnout.

Ale náhle uslyšeli několik ohromných ran vycházejících z velikého šatníku v komoře. Otočili se. Bušení se mísilo s přidušenými výkřiky a vrčením jakéhosi zvířete. Wil se rychle podíval, co tomu říká Eretria. Cosi bylo uvězněno ve velké skříni. Venkovan váhal jenom okamžik. Ať už je to cokoliv, zaslouží si to dostat se ven z pevnosti, stejně jako oni.

Přiskočil ke skříni a uvolnil její petlici. Dveře se rozletěly dokořán a na Wila se vrhla jakási černá obluda, která ho povalila na zem. Zakouřenou místností se ozývaly Wilovy výkřiky, jak se pokoušel útočníka zbavit. Znenadání však obludu kdosi prudce odstrčil a objevila se povědomá tvář.

„Hebel!" Vykřikl Wil překvapeně.

„Zpátky, Vichre!" poručil stařík svému psovi ostře a podal Wilovi ruku. „Co se to tu děje? A co jsem vlastně dělal v té pitomé skříni, sakra?"

Wil se pomalu vydrápal na nohy. „Hebele! Kouzelnice Mallenroh přece — proměnila tě v dřevěnou sochu, ty si nevzpomínáš?" Potom se s úlevou zašklebil. „Už jsme si mysleli, že jsi ztracen! Nechápu, jak jsi..."

Amberle mu pevně stiskla ruku. „Bylo to kouzlo, Wile. Když zemřela Mallenroh, zahynulo spolu s ní i její kouzlo. Právě proto se rozpadli všichni ti dřevění mužíci — kouzlo pominulo. S Hebelem a jeho psem se to muselo stát přesně tak."

Otevřenými dveřmi se k nim valila nová vlna dusivého kouře a Eretria na ně starostlivě zavolala.

„Musíme se odsud co nejdřív dostat." Wil znovu vyrazil ke dveřím a stále za sebou táhl vyděšeného Chomáče. „Dej pozor na Amberle," zavolal ještě na Hebela.

Na malé plošince se však bezmocně zastavili. Celá hala už byla v plamenech. Po podlaze se válely hořící zbytky dřevěných mužíků. Trámy podpírající klenutý strop byly zříceny a polámány. Dole na podlaze je stravoval oheň. Dokonce i kamenné stěny se zvolna rozpalovaly v nesnesitelné výhni do ruda. Vchodové dveře na čele haly byly zavřené na petlici. Wil váhavě vykročil na schody dolů do síně a pokoušel se mezi plameny najít nějakou cestičku, která by je bezpečně provedla až k oněm dveřím.

Náhle se však hlavní dveře rozletěly dokořán a rozbily se o kamenné stěny, rozbité někým, kdo se vlámal dovnitř. Pod úzkým spirálovitým schodištěm se Wil Ohmsford spolu s ostatními překvapeně zastavili a snažili se proniknout svými zraky ohnivou stěnu. Proraženým otvorem vniklo dovnitř denní světlo a Wil měl pocit, že zahlédl jakýsi stín, který vplul dovnitř. Nejistě se díval do žáru ohně a snažil se odhadnout, co to mohlo být. Copak se mu ten stín jenom zdál...

Několik kroků za ním se Vichr stočil do klubíčka, chvěl se a táhle vyl.

A pak mu to došlo. Žnec! Úplně zapomněl, že tu je ještě někde Žnec!

„Chomáči!" Vykřikl rychle Wil a zatřásl vyděšeným elfem tak prudce, že se mu jeho seschlá tvářička třásla ze strany na stranu. „Jak se odsud dostaneme? Poslouchej mě! Ukaž mi nějakou jinou cestu ven!"

„Chomáč... ven... támhle." Ukázal chabě rukou.

Wil poznal, kam ukazuje. Byly tam dveře. Po jejich levé straně jen dvacet kroků skrz oheň. Nezaváhal ani na okamžik. Zavolal na své přátele a klopýtal plameny a kouřem ke dveřím. Měl pocit, že mu Žnec dýchá na záda. Byl někde v hale a hnal se za nimi.

Doběhli ke dveřím. Wil se zalykal dusivým kouřem a kašlal. Vzal za kliku a opřel se do dveří. Nebyly zamčené. Rychle tlačil ostatní před sebou a s úlevou je za sebou přibouchl a zasunul železnou závoru.

Potom utíkali dolů schodištěm, které se stáčelo hluboko do podzemí pevnosti. Klopýtali šerem, které prosvětlovalo matné světlo lamp bez kouře, až do zatuchlého vlhka podzemí, které poněkud ochladilo jejich rozpálená těla. Hlubokým tichem se rozléhaly zvuky jejich kroků. Pouze dvakrát se venkovan po cestě ze zničené věže otočil k ostatním, aby k nim promluvil. Poprvé, aby jim řekl jméno toho, kdo je pronásleduje a podruhé, aby je varoval, že už je Žnec znovu našel. Potom už nikdo z nich neřekl ani slovo, jen utíkali zoufale vpřed.

Když doběhli až na samý konec schodiště, zjistili, že se před nimi odkrývá chodba, která byla také světlá díky tlumeným podivným lampám a klikatila se až někam daleko do nedohledna. Vydali se tedy neznámou chodbou. Wil nesl v náruči ubohé třesoucí se

tělíčko Chomáče, který neustále sténal a vyl, za nimi šli Hebel spolu se svým psem Hebelem a úplně nakonec podpírala Eretria klopýtající Amberle, která stále nemohla dobře stoupnout na svůj pohmožděný kotník. Chodba se klikatila a stáčela do hlubin země, hned na jednu, hned na druhou stranu. Vzduch kolem nich byl naplněn létajícím hmyzem a prachem, který při běhu vířili.

Čas od času se Wil ohlédl za sebe do stínů. Pohnulo se tam snad něco? Neuslyšel náhle nezvyklý zvuk? Oči měl plné slz a zlostně si je otíral. Kde je Žnec? Stopoval je po celé jejich cestě z Arborlonu až sem, do této podzemní chodby. Byl někde tady, blízko. Cítil to. Byl tu a slídil po nich.

Před sebou už viděli konec chodby a také první schody temného a pustého schodiště, které se spirálovitě vinulo nahoru. Na jeho úpatí se venkovan zastavil a počkal, až jej ostatní dohoní. Potom se spolu vydali po schodech nahoru. Dlouhé minuty stoupali přítmím a sledovali, jak se schodiště stáčí stále zlomyslně nahoru. Naslouchali svému okolí, jestli náhodou nezaslechnou kroky svého nepřítele. Ale neslyšeli nic, kromě svých vlastních kroků. Chodbu a ty, kteří jí stoupali, halilo ticho.

Schodiště končilo padacími dveřmi, které byly zasazené do kamene a zavřené závorou. Wil ji rychle odsunul, opřel se rameny do dveří a zatlačil. Z tlumeným skřípáním se dveře zvrátily dozadu a dopadly do hlíny. Na schodiště proniklo mdlé světlo zamračeného dne. Lidé a pes rychle vylezli ven na pevnou zem.

Znovu stáli přímo uprostřed Propadlin, mlhavých, setmělých a zahalených v tichu. Za nimi se v dálce rýsovala ostrovní pevnost Mallenroh, ze které stoupal vysoce nad stromy hustý dým. Vodní příkop, hradby a věž se pomalu měnily v trosky.

Okolní les byl prázdný. Žnec nebyl nikde v dohledu.

Kapitola 46

Wil se nejistě rozhlížel. Mlha a šero pohlcovalo celé okolí a jediné světlo se linulo od ohňů, které stále hořely v ruinách pevnosti Mallenroh. Nic jiného nemohl rozeznat. Venkovan neměl nejmenší tušení, kam by odsud měli jít.

„Hebele, kde je Jehlanová hora?" zeptal se spěšně.

Stařík zavrtěl hlavou. „Nejsem si jist elfíku. Nic nevidím."

Wil zaváhal, potom poklekl na lesní půdu a pustil z náruče chvějícího se Chomáče. Ten si bázlivě kryl rukama tvář a své chlupaté tělo měl stočené do velké chlupaté koule. Ať se venkovan snažil jakkoliv, nepodařilo se mu malého chlupatce rozvinout. Nakonec to vzdal, popadl Chomáče za ramena a naléhavě s ním zatřásl.

„Chomáči poslouchej mě. Chomáči, musíš se mnou mluvit. Podívej se na mě, Chomáči."

Malý mužík váhavě vykoukl mezi prsty, jeho tělíčko se třáslo strachy.

„Chomáči, řekni mi, kde je Jehlanová hora?" Zeptal se rychle Wil. „Musíš nás zavést k Jehlanové hoře."

Chomáč mu neodpověděl, jen se díval skulinkou mezi prsty kolem sebe jako fascinované dítě, ale potom zase bezpečně utopil svou tvář v roztřesených dlaních.

„Chomáči!" Zatřásl s ním Wil znovu. „Chomáči, odpověz!"

„Chomáč slouží paní!" Vykřikl náhle zoufalý elf. „Slouží paní! Slouží paní! Slouží..."

Wil s ním zatřásl tak silně, až mu v puse cvakaly zuby. „Přestaň! Je mrtvá, Chomáči! Tvá paní je mrtvá! Už jí nemusíš sloužit!"

Chomáč utichl a jeho ruce pomalu klesly z obličeje. Začal hlasitě plakat, přerývaně vzlykal, až se jeho malé tělíčko třáslo. „Nezranit Chomáče," škemral. „Hodný Chomáč. Nezranit."

Náhle se znovu skulil do klubíčka, plakal a při tom se válel po zemi, jako nějaké raněné zvířátko. Wil se na něj bezmocně díval.

„No tos tomu dal léčiteli," povzdechla si Eretria a postoupila vpřed. „Vyděsil jsi ho k smrti. Teď nám bude hodně platný!" Pevně stiskla venkovanovi ruku a odstrčila ho stranou. „O to se postarám já."

Wil se bez jediného protestu postavil vedle Amberle a společně v tichosti sledovali, jak tulácká dívka poklekla vedle zubožených Chomáče, vzala ho do náručí a pohupovala s ním jako s nějakým vzlykajícím dítětem. Něco mu tiše šeptala medovým hlasem, tiskla ho k sobě a hladila ho po chlupaté hlavě. Uplynulo několik okamžiků a Chomáč konečně přestal vzlykat a plakat. Pomalu zvedl hlavu.

„Pěkňoučká?"

„Všechno jev pořádku, Chomáči."

„Pěkňoučká se postarat o Chomáče?"

„Ano, postarám se o tebe." Přísně se podívala na Wila. „Nikdo už ti nikdy neublíží."

„Nikdo nezranit Chomáče?" Pozvedl svou scvrklou tvářičku a zadíval se jí do očí. „Slibuješ?"

Eretria se na něj klidně usmála. „Slibuji. Ale musíš nám pomoct, Chomáči. Uděláš to? Pomůžeš nám?"

Malý mužíček horlivě přikývl. „Pomohu, pěkňoučká. Hodný Chomáč."

„Opravdu, hodný Chomáč," souhlasila s ním Eretria a znovu se k němu sklonila. „Ale musíme pospíchat, Chomáči. Je tu démon. Ten, co nás pronásledoval až sem do Propadlin. Stále nás ještě honí. Když nás najde, moc nám ublíží, Chomáči."

Chomáč zatřásl hlavou. „Nenechat Chomáče zranit, pěkňoučká."

„Neboj se, neublíží ti, Chomáči — tedy pokud budeme pospíchat." Pohladila ho po tváři.

„Musíme co nejrychleji najít tu horu — léčiteli, jakže se ta hora jmenuje?"

„Jehlanová hora," poradil jí Wil.

Přikývla. „Ano, Jehlanová hora. Mohl bys nám ukázat, jak se tam dostaneme? Můžeš nás tam dovést?"

Chomáč se nejistě podíval na Wila, a potom kamsi za něj na hořící věž. Dlouhý okamžik se prázdnýma očima díval na ruiny doutnající věže, Znovu se obrátil k Eretrii.

„Já ukážu, pěkňoučká."

Eretria vstala a vzala mužíčka za ruku. „Teď už si nemusíš dělat starosti. Postarám se o tebe, Chomáči."

Když procházeli kolem Wila, tulácká dívka na něj zamrkala. „Říkala jsem ti přece, že mě potřebuješ, léčiteli."

Vnořili se do přítmí lesa. Chomáč šel v čele, prokluzoval jako úhoř mezi tmavými stromy a pevně ve své ruce svíral Eretriinu. Hned za nimi šel Hebel se svým psem Vichrem a úplně nakonec Wil s Amberle. Držel jí pevně kolem pasu a podpíral v její klopýtavé chůzi. Ale téměř ihned se vzdálenost mezi nimi a ostatními začala prodlužovat. Snažili se je dohnat, ale Amberle se zapotácela a spadla na zem. Wil neváhal, jednoduše ji zvedl a pokračoval dál s dívkou v náručí. K jeho překvapení Amberle neprotestovala. Očekával, že určitě bude něco namítat, protože po celou jejich cestu byla tak nepříjemně soběstačná a odmítala každou pomoc. Ale teď byla zticha a místo protestů si klidně položila svou hlavu na jeho rameno a ovinula mu paže kolem krku. Nepromluvili mezi sebou ani jednou.

Wil ještě okamžik přemýšlel nad jejím nečekaným chováním, ale potom se mu náhle začaly myšlenky stáčet jiným směrem. Začal spřádat plán jejich útěku, nejen pouze z Propadlin, ale i před Žnecem. Nemělo by cenu utéct z Propadlin, jestliže se jim nepodaří zbavit i Žnece. Bylo zřejmé, že Propadliny jsou velmi nebezpečné, ale přítomnost Žnece ho děsila mnohem víc. Byl to vytrvalý pronásledovatel, a zdálo se, že ho opravdu nemůže nic zastavit. Byla to bytost, která svévolně překračovala všechny zákony zdravého rozumu a možností, a likvidovala všechny překážky, které se jí stavěly do cesty při pronásledování křehké dívenky, kterou teď venkovan svíral v náruči. Věděl, že nesmí dopustit, aby jí obluda našla. Dokonce i moc a síla elfeínů — tedy, kdyby se mu je náhodou podařilo nějak oživit — mu nemusela pomoci démona zastavit. Musí mu utéct a musí to udělat co nejrychleji.

Pomyslel si, že přišel na to, jak to udělají. Už je to pátý den od okamžiku, kdy vstoupili do Divočiny — poslední den, kdy Perk poletí se svým Genewenem přes údolí, než zamíří domů. Venkovan na okamžik spustil ruku z Amberle a nahmátl V kapse své tuniky obrysy malého předmětu — stříbrné píšťalky, kterou mu daroval Perk, aby mohl přivolat jeho ptáka Genewen. Bylo to jejich pevné pouto s mladičkým nebeským jezdcem a Wil ho pečlivě chránil. Ano, slíbil Amberle, že chlapce nezavolá, dokud nebude jejich situace opravdu zoufalá, ale jemu připadalo, že už nemůže být zoufalejší než teď. Bez Perka by museli projít pěšky celé Propadliny, potom Divočinu a nakonec napříč Západní zemí až do bezpečí Arborlonu. Nikdy by se jim to nepodařilo včas. Žnec by je určitě dostihl někde na cestě a připravil by je o život. Bylo bláhové domnívat se, že by to mohlo být jinak. Musí najít nějaký jiný způsob, díky kterému by se rychle a bezpečně dostali domů do Arborlonu a jediný způsob, který mu vytanul na mysli, znamenal využít pomoci Perka a letět domů na Genewenovi. Žnec po nich půjde dál, stejně jako je pronásledoval do této doby, ale než je dostihne, budou již dávno v bezpečí.

Možná, varoval se v duchu. Možná. Stále ještě potřebovali dostatek času k útěku, ale ten zbývající jim rychle utíkal mezi prsty. Neměli toho moc, co by použili, a většinu z toho již vyčerpali. A Žnec jim byl stále v patách. I kdyby se jim podařilo zbavit se ho v troskách věže jedné ze sester kouzelnic, věděl, že je zase brzy dostihne. Takže plán bezpečného útěku byl takový, že se musí co nejdříve dostat do Úkrytiště, najít Krvavý oheň, ponořit do něj semeno Ellcrys, vyšplhat se po svazích Jehlanové hory, zahvízdat na Perka, který může být kdekoli nad divočinou, nasednout na Genewena a pokud je obrovský pták Roch

všechny unese, odletět na jeho křídlech do bezpečí — to všechno dříve než je Žnec dohoní. Chtěli toho příliš mnoho, to Wil věděl.

Les ho odíral a drásal, když postupoval za Eretriinou štíhlou postavou, větve a úponky ho šlehaly do tváře. Držel Amberle pevně a jeho ruce již začínaly cítit její váhu. Všude kolem nich byl hluboký a tichý les.

Náhle pomyslel na Arborlon a všechny elfy. Teď už se jistě démoni prolomili Hrází a zaplavili celou Západní zemi a elfí národ musí bránit svou domovinu. Strašlivý konflikt, kterému Eventin chtěl tak usilovně zabránit, musel nakonec přijít. A co se asi stalo s Ellcrys? Jestlipak Allanon objevil nějaký způsob, jak zastavit jejího umírání? Dokázal druid čelit obrovskému náporu démonů? Pouze obrození Ellcrys může elfy zachránit — přesně tak to Allanon říkal. Ale kolik mají času na dokončení svého úkolu? Není už příliš pozdě? Zbytečná otázka, pokáral se v duchu Wil Ohmsford. Nemohl na ni odpovědět, protože nemohl tušit, co se děje za hranicemi Propadlin. Ale přesto si moc přál, aby existoval způsob, kterým by ho Allanon mohl vyhledal a sdělil mu, co se v domovině elfů děje a zda je ještě čas — jestli Wil dokáže najít způsob, který by jim pomohl vrátit se zpátky do Arborlonu.

Náhle ho přepadl pocit zoufalství a vyděsil se svojí představou — jakoby věděl, že i kdyby se jim podařilo splnit všechny úkoly, kvůli kterým sem přišli, bude stejně pozdě pro ty, kteří tak vroucně čekají na jejich návrat. Jestli je tomu ale tak...

Wil Ohmsford nedovolil sám sobě dokončit tu myšlenku. Tím směrem leželo šílenství.

Cesta začala stoupat, nejprve zvolna, ale pak strmě. Byli na úpatí Jehlanové hory. Ve změti stromů se objevil lesní průsmyk a roztroušené balvany. V mlze se ztrácela úzká cesta vinoucí se nahoru. Pomalu vyrazili vpřed. Mlha pomalu opadávala a náhle se nad nimi hradba lesa rozevřela. Mezi korunami stromů se objevily ostrůvky šedivého nebe a přítmí stromů se začalo mísit s jasnými paprsky slunce. Pomalu a opatrně skupinka lidí šplhala nahoru po svahu hory. Chvilkami se ohlíželi a tu a tam zahlédli mezi řidnoucími stromy Propadliny rozkládající se kolem jako obrovitý oceán pokroucených kmenů.

Náhle se stromy před nimi rozestoupily a oni stanuli na kopci zdvíhajícím se z Propadlin. V dálce před sebou spatřili jejich hranice s ještě výše položenou Divočinou. Trsy nízkých keřů a polámaných suchých větví prosvítaly mezi ostrou vysokou trávou, která se táhla po velkém svahu hory až k masivní jeskyni, která se šklebila z Jehlanové hory jako bezedný temný chřtán.

Chomáč vedl celou skupinku bezpečně až k tmavému otvoru jeskyně, přeskočil hustý keř a zastavil se před ní. Potom se rychle otočil k Eretrii.

„Úkrytiště, pěkňoučká. Tady." Ukázal prstem do tmavé jeskyně. „Chodby a tunely, které se proplétají a kroutí. Úkrytiště. Hodný Chomáč."

Tulácká dívka se na něj chlácholivě usmála, a potom se vážně podívala na Wila. „A co teď?"

Wil udělal krůček k jeskyni a zadíval se do tmy. Opatrně postavil Amberle na zem a otočil se k Chomáčovi. Malý chlupatý mužík se však schoval za Eretrii a zabořil jí tvář do záhybů jejích kalhot.

„Chomáči?" Zavolal na něj Wil přátelským hlasem, ale Chomáč s venkovanem nechtěl mít nic společného. Wil si povzdechl. Neměli zbytečný čas na takové hlouposti.

„Eretrio, zeptej se ho na dveře, které jsou ze skla, ale nedají se rozbít."

Tulácká dívka se k Chomáčovi nahnula, aby viděla Chomáčovi do tváře.

„Chomáči, nemusíš se bát. Nenechám nikoho, aby ti ublížil. Podívej se na mě, Chomáči." Malý mužíček pozvedl svou chlupatou hlavu a nejistě se usmál. Eretria ho pohladila po tváři. „Chomáči, mohl bys nám ukázat dveře, které jsou ze skla, ale nedají se rozbít? Víš, kde bychom takové dveře mohli najít?

Chomáč zase nahnul hlavu na stranu. „Hrát hry, pěkňoučká? Hrát hry s Chomáčem?"

Eretria upadla do rozpaků. Rychle se podívala na Wila, který jen pokrčil rameny a přikývl.

„Jistě, zahrajeme si, Chomáči." Eretria se rozpačitě usmála. „Můžeš nám ukázat ty dveře?"

Chomáčova vrásčitá tvář se rozzářila. „Chomáč ukáže."

Vyskočil a vběhl do černé jeskyně, když se náhle prudce otočil, vyběhl zase zpátky a vzal Eretriu za ruku a táhl ji za sebou dovnitř. Wil jen bezmocně zakroutil hlavou. Chomáč byl očividně trošku pomatený, ať už z toho, co musel zakusit za svého pobytu v Propadlinách, nebo z šoku, který utrpěl ze ztráty své paní. Bylo pro ně dost riskantní, že spoléhali pouze na něj při svém hledání a věřili, že jim opravdu ukáže místnost s Krvavým ohněm. Bohužel ale neměli jinou možnost. Podíval se znovu do tmy v chodbě jeskyně.

„Nerad bych se tady ztratil," zamumlal Hebel vedle něj.

Zdálo se, že Eretria má ten samý názor.

„Chomáči, nic nevidíme." Zatahala ho za ruku, aby se zastavil. „Musíme si udělat pochodně."

Chomáč ztuhl. „Žádné pochodně, pěkňoučká. Ne oheň! Oheň hoří — zabíjí. Zranit Chomáče. Oheň spálil věž mojí paní. Paní... Chomáč slouží..."

Náhle si vzpomněl na nedávné události, hlas se mu zlomila po tvářích se mu valily krokodýlí slzy. Svýma malýma ručkama pevně obejmul nohy tulácké dívky. „Nezranit Chomáče, pěkňoučká!"

„Ne, neboj se Chomáči," ujistila ho Eretria, zvedla ho ze země a přitulila ho k sobě. „Nikdo ti neublíží. Ale potřebujeme světlo, Chomáči. V této jeskyni nic bez světla neuvidíme."

Chomáč k ní pozvedl svou slzami zmáčenou tvářičku. „Světlo, pěkňoučká? Ano světlo! Je tady světlo! Támhle, pojď! Světlo je támhle!"

Mumlal si ještě něco sám pro sebe a vedl je zpátky ke vchodu do jeskyně. Potom přistoupil k nejbližší zdi, nahmatal malý výklenek ve skále a vytáhl dvě podivné lampy. Byly to stejné svítilny, které hořely světlem bez kouře, a které už předtím viděli v pevnosti sestry kouzelnice.

„Světlo!" Chomáč se nadšeně usmál a podal lampy Eretrii.

Ta si je od něj vzala, jednu z lamp si nechala a druhou podala venkovanovi. Wil se otočil k Hebelovi.

„Nemusíš jít dále s námi, jestli nechceš," podotkl mladík.

„Nebuď hloupý," vyprskl stařík. „Co kdybyste se tady ztratili? Potom byste potřebovali Vichra a mě, abychom vás odsud vyvedli. Kromě toho bych se také rád podíval na to záhadné místo, kterému se říká Úkrytiště."

Wil pochopil, že dalším hovorem na toto téma nic nezíská. Pokynul Eretrii, že mohou jít. Tulácká dívka sevřela Chomáčovu ruku, paži s lampou natáhla dopředu a zadívala se do šera před sebe. Wil vzal znovu Amberle do náručí a šel hned za nimi. Úplně nakonec se ploužil Hebel a jeho pes Vichr.

Šli opatrně krůček po krůčku neznámou chodbou jeskyně. Postupně si však jejich oči přivykly na okolní tmu a oni pozorovali, že chodba vybíhá kamsi daleko do jádra Jehlanové hory. Jeskyně byla tak vysoká, že její strop nezahlédli ani ve světlech lamp. Podlaha byla nerovná, ale bez větších překážek, a tak mohli v klidu pokračovat tmou. Nakonec je Chomáč zavedl až na konec jeskyně a před nimi se otevřelo několik menších vchodů. Byly to jen úzké rozsedliny ve skále, jedna jako druhá. Společně rozdělovaly velikou stěnu jeskyně a vybíhaly kamsi do nekonečna.

Chomáč neměl s vyhledáváním té správné žádné problémy. Bez nejmenšího zaváhání vybral jednu z chodeb a vlezl do ní. Náhle se ocitli v labyrintu zkratek a zatáček, které se kroutily a zatáčely podél spleti dalších chodeb, přičemž všechny se skláněly dolů. Všichni ostatní již byli dávno ztraceni. Chomáč je však s neochvějnou jistotou vedl stále dál.

Pak se před nimi znenadání objevilo schodiště a okolní chodby se docela změnily. Pryč byly přírodou zformované chodby a tunely, skalní stěny, podlahy a stropy. Schodiště a nejbližší chodby byly pečlivě vytesány a sestrojeny z hrubě otesaných bloků, mohutných a

těžkých. Na první pohled byly dílem lidské ruky. Na stěnách a na stropě chodby se leskly vlhké skvrny a potůčky vody pravidelně odkapávaly po schodech. V temnotě pod nimi zaslechly nějaké zvuky. Rozprchly se před nimi drobná tělíčka, která škrábala nožkami a vyděšeně pištěla. Světlo a náhlý pohyb vetřelců probudil k životu malé, na samotu a tmu zvyklé krysy.

Chomáč je vedl dál dolů temnotou schodů. Schodiště se táhlo několik set stop před nimi, stáčelo se a uhýbalo v podivných úhlech. Občas se schodiště vyrovnalo na krátké rampě, ale pak se znovu ostře svažovalo do hory. Všude kolem nich, na okraji světel bezkouřových lamp, běhaly krysy a jejich jemné pištění nepříjemně znělo tichem. Okolní vzduch začal těžknout zápachem vlhkosti a hniloby. Sestupovali dál do hloubi hory dolů a stále se schody před nimi vinuly do nekonečna.

Konečně dlouhé schodiště skončilo. Ocitli se ve velikánské komnatě s vysokými klenutými stropy, které podpíraly mohutné sloupy. Celá jeskynní místnost byla plná polámaných kamenných lavic stojících v pravidelných řadách za sebou kolem malé kruhové plošiny. Na stěnách komnaty i na mohutných kamenných sloupech byly vytesány podivné nápisy a obrazce a nad malou plošinou rezivěly kovové podpěry a držáky na vlajky. Tato místnost byla zřejmě kdysi v minulosti zasedacím sálem nebo místem různých setkání a sněmů, nebo snad dokonce obětní místo, kde se odehrávaly ty nejpodivnější rituály, pomyslel si Wil. Kdysi se zde shromažďovali jiní lidé. Chvilku se po velikém sále rozhlížel, ale Chomáč je vedl dál mezi lavicemi přes malé pódium, až k masivním kamenným dveřím na protějším konci sálu. Za nimi vybíhalo další schodiště dolů.

Vydali se po tomto schodišti. Wil začínal být stále nervóznější a začínal si dělat starosti. Už přece ušli takovou velikánskou vzdálenost do samého nitra hory a pouze Chomáč má tušení, kam vlastně jdou, a jak se odsud dostanou ven. Kdyby je Žnec přepadl právě tady...

Došli na konec schodiště. Vydali se další chodbou. Odněkud z dálky před nimi, k nim doléhaly jakési šplouchavé zvuky, které Wilovi připomínaly malou říčku protékající mezi kamením. Chomáč nedočkavě pospíchal dopředu, tahal Eretrii za ruku a vrhal starostlivé pohledy přes rameno po ostatních, jako by se chtěl ujistit, že jdou za nimi.

Prošli až na konec chodby a ocitli se ve veliké jeskyni. Pryč byly zdi z kamenných kvádrů, které tvořily chodby vedoucí až sem. Tato jeskyně byla bezesporu umným dílem přírody, její stěny byly hrbolaté a nerovné, strop tvořil ohromný prales stalaktitů a podlaha byla z polámané skály. Ze tmy, kam už nedosáhl kruh světla z jejich lamp, bylo slyšet zurčení vody.

Chomáč je prováděl jeskyní, opatrně našlapoval a polohlasně si cosi mumlal. Na protější stěně se objevila hromada sesunutého kamení a zdálo se, že asi vznikla nějakým sesuvem. Přímo uprostřed kamení bublala voda, která vytékala ze skály a ústila do malé nádrže, ze které vedly zase další menší potůčky, které stékaly dolů a ztrácely se v šeru.

„Tady," oznámil radostně Chomáč a ukázal na malý vodopád.

Wil pomalu postavil Amberle na nohy a nepřítomně se na mužíka zadíval.

„Tady!" opakoval znovu nadšeným hláskem Chomáč. „Tady — dveře ze skla, které se nedají rozbít. Veselá hra pro Chomáče."

„Wile, má na mysli ten vodopád," promluvila náhle Amberle. „Podívej se blíž — támhle na to místo, kde se voda rozděluje mezi kameny nad jezírkem!"

Wil se podíval tam, kam ukazovala a konečně také zahlédl to, co měla elfí dívka na mysli. Tam, kde voda v širokém a tenkém proudu padala do jezírka mezi dvěma kamennými pilíři, vytvářela tenkou průhlednou clonu, takže to vypadalo, jako by tam byly opravdu skleněné dveře. Udělali několik kroků blíž a pozorovali, jak se světlo z jejich lamp odráží o vodní hladinu.

„Ale vždyť to není sklo!" Vykřikla Eretria. „Je to jenom voda!"

„Je možné, že Ellcrys na to už dávno zapomněl?" Uvažovala nahlas Amberle a tiše se otočila k venkovanovi. „Už to pro něj je tak dávno. Velká část toho, co kdysi věděl, bylo v

běhu věků zapomenuto. V řadě věcí si není jistý. Možná, že si místo toho vodopádu zapamatoval jen to, čím se zdá být — skleněnými dveřmi, které se nedají rozbít."

Eretria se podívala na Chomáče. „Tohle jsou ty dveře, Chomáči? Jsi si tím opravdu jistý?"

Chomáč horlivě přikývl. „Legrační hra, pěkňoučká. Zahraj si legrační hru s Chomáčem."

„Jsou-li to ty správné dveře, musí za nimi být místnost, kde..." Wil udělal několik kroků dopředu.

„Chomáč může ukázat!" Chomáč ho předběhl a táhl za sebou Eretrii. „Podívej! Podívej, pěkňoučká! Pojď!!"

Táhl tuláckou dívku za sebou, dokud se neocitli napravo u jezírka, do kterého padal vodopád. Mužíkova scvrklá tvářička se krátce ohlédla a mužíček pustil její ruku.

„Podívej, pěkňoučká!"

Znenadání vstoupil do vodopádu a zmizel. Tulácká dívka se za ním překvapeně dívala. Téměř okamžitě se zase objevil a chlupy měl přilepené k tělu. Tvář mu zářila nadšením.

„Podívej!" Mužík se k ní nahnul, chňapl ji za ruku a vtáhl ji za sebou do vodopádu.

Jeden za druhým prošli dveřmi vodopádu. Před sebou stále ještě drželi bezkouřové lampy, a když prokluzovali mezi skalami zakrývali si oči. Za vodopádem byl malý přístěnek, ze kterého vybíhala úzká chodba dál. Jeden za druhým se vydali za Chomáčem, který je vedl dál až na konec této chodby do další jeskyně. Tato jeskyně byla mnohem menší než ty, kterými předtím procházeli, byla až nečekaně suchá, prosta veškeré vlhkosti a plísní, kterých po cestě viděli požehnaně, a její podlaha měla podivně hladký povrch. Wil se zhluboka nadechl. Jestliže vodopád byl těmi dveřmi ze skla, které se nedají rozbít, o kterých vyprávěl Ellcrys, potom právě toto musela být ta záhadná místnost, kde se měl nacházet Krvavý oheň. Beze slova prošel celou jeskyni tam a zpátky, ale nikde nenašel žádné další východy nebo chodby. Okolní kamenné stěny, podlaha a strop se matně odrážely ve světle jeho lampy, když jí držel před sebou a prozkoumával každý kout.

Jeskynní místnost byla naprosto prázdná.

U vchodu do tmavé jeskyně na svahu Jehlanové hory, se náhle mezi keři zarůstajícími celý svah, objevil stín a neslyšně vstoupil do Úkrytiště. Les za jejími zády náhle umlkl.

Hlavou Wila Ohmsforda se honily neklidné myšlenky. Stál zklamaně uprostřed malé prázdné jeskyně a zoufale se rozhlížel. Nikde tady nebyl Krvavý oheň. Po všech útrapách se jim nakonec podařilo dojít až sem, do Úkrytiště, ale žádný Krvavý oheň tu nebyl. Byl pryč. Možná, že zmizel z povrchu zemského už před stoletími, společně se starým světem. Byla to jen pohádka, klamná naděje, kterou v sobě nosil Ellcrys ve svém umírání, kouzlo, které zmizelo spolu s bájným světem. Možná, že tu Krvavý oheň kdysi býval, ale teď tu nebylo vůbec nic. Mohl však být na nějakém úplně jiném místě v Divočině, někde mimo tyto jeskyně a oni ho nikdy nenajdou. Je ukrytý někde...

„Wile!"

Amberlin náhlý a pohotový hlas proťal ticho. Otočil se k ní. Stála vedle něho a tápala jednou rukou kolem sebe, jako by byla slepá a něco hledala.

„Wile, je tady! Krvavý oheň je tady! Cítím ho!"

Hlásek jí přeskakoval vzrušením. Ostatní se na ní udiveně dívali a pozorovali ji, jak se od nich krůček po krůčku jeskynním šerem vzdaluje a natahuje se s hledajícími prstíky v prázdnotě.

Eretria rychle přistoupila k Wilovi a stále pevně držela malého Chomáče, který se za ní bázlivě schovával.

„Léčiteli, co to dělá...?"

Zvedl ruku, aby ztichla. Zavrtěl hlavou, ale neřekl nic. Stále sledoval štíhlou elfí dívenku. Postupovala k výše položeným stupínkům jeskyně, k vyvýšenině stojící přesně uprostřed. S obtížemi se sunula vpřed a vystoupila na vyvýšeninu. Na jejím konci ležel balvan.

Amberle pomalu došla až k němu, zastavila se, a potom na jeho povrch položila obě ruce.

„Tady," vydechla,

Wil se na ni podíval a vyskočil za ní na stupínek. Náhle se však elfí dívka otočila tváří k němu.

„Ne! Prosím tě, Wile, nechoď blíž!"

Venkovan sebou trhl a zastavil se. V tónu jejího hlasu bylo cosi, co ho nutilo zastavit se. Stáli tam beze slova v šeru jeskyně a dívali se na sebe. V očích dívky se zrcadlilo zoufalství a strach. Ještě chvíli se na něj dívala a potom se obrátila zpět. Svým štíhlým tělíčkem se opřela o balvan a zatlačila. Kámen se náhle odvalil, jako by to bylo pírko.

Ze země náhle vyšlehl bílý oheň. Stoupal ke stropu jeskyně a zářil jako tekutý led. Zářil jasně bílým světlem, ale nedával žádné teplo. Jeho barva se postupně proměňovala a dostávala temnou barvu krve.

Wil Ohmsford polekaně ustoupil a zapomněl na okamžik, že Amberle v plameni zmizela docela. Náhle uslyšel kdesi za svými zády Chomáčovo zoufalé zaječení.

„Oheň! Chomáč bude hořet! Zranit Chomáče!" Jeho hlas přerostl v nesnesitelný jekot. Jeskyňka se odleskem plamene zbarvila do ruda a jeho vrásčitá tvářička se bolestně zkroutila. „Paní, paní, paní — hoří, hoří! Chomáč... slouží... hoří!"

Všechno se mu v hlavě popletlo. Vykroutil se Eretrii, vyběhl z komnaty a celou dobu nepřetržitě ječel. Hebel se pro něj natáhl, ale nechytil ho.

„Chomáči, vrať se!" vykřikla za ním Eretria. „Chomáči!"

Ale už bylo pozdě. Slyšeli, jak proběhl vodopádem a byl pryč. V karmínové záři Krvavého ohně zůstali jen tři a dívali se mlčky jeden na druhého.

Kapitola 47

V příštím okamžiku si Wil Ohmsford uvědomil, že už nevidí Amberle. Zaváhal a pomyslel si, že ho určitě šálí zrak, že Amberlino tělo ukrývá Oheň ve víru stínů a karmínové záře. Určitě stojí na tom výstupku, kde stála před chvílí. Jestli je tomu ale tak, jak je možné, že ji vůbec nevidí?

Vykročil ke Krvavému ohni, aby to zjistil, když tu se náhle ozval výkřik. Byl to ostrý a děsivý řev rozléhající se tichem venkovní jeskyně. „Chomáč!" zašeptala vyděšená Eretria. Chystala se vyběhnout chodbou ven, ale Wil jí rychle chytil a táhl zpátky k Ohni. Hebel couval s ostatními a jednou rukou držel svého Vichra, který varovně vrčel, za hřbet.

Náhle uslyšeli kohosi procházet vodopádem. Wil věděl, že to není Chomáč. Bylo to něco úplně jiného, mnohem většího než Chomáč. To vše rozeznal ze zvuku jeho chůze. Jestli to ale není Chomáč, tak...

Chlupy na Vichrově hřbetě se náhle naježily strachy, obrovský pes se přikrčil a kňučel.

„Za mě!" Wil strkal Eretrii a Hebela dozadu.

Zároveň již sahal do své tuniky a vytahoval kožený váček s elfeíny. Couval k okraji skalního stupně, kde zářil Krvavý oheň, a upřeně sledoval vstupní chodbu. Třesoucími prsty rychle rozvázal kožené řemínky váčku.

Byl to Žnec.

Jeho stín zaplnil celou vstupní chodbičku, pohyboval se neslyšně jako měsíc. Kráčel jako muž, i když byl mnohem větší než průměrný muž. Jeho mohutná, temná postava byla dokonce větší než Allanonova. Viděli z něj pouze plášť s kápí v popelavě šedé barvě. Když vklouzl vchodem do jeskyně, padla rudá záře na jeho postavu jako krev.

Eretria vyděšeně zasyčela do ticha. V jeho odporných pařátech s mohutnými drápy se houpalo Chomáčovo rozervané tělo.

Okamžitě se v ruce tulácké dívky objevila ostrá dýka. Žnec ji sledoval z temného stínu své kápě. Byl to nesmiřitelný pohled očí bez tváře. Wil cítil, jak mu tělo zmrtvuje nepopsatelný chlad, mnohem intenzivnější, než když poprvé stanul před Mallenroh. Z démonovy bytosti čišelo naprosté zlo. Wil si náhle vzpomněl na všechny jeho oběti — na hlídku elfů v Dreyském lese, na Crispina, Dilpha a Katsina v Pykonu, na Cephela a tuláky v Hvízdavém hřebenu. Všechny roztrhal tenhle démon. A teď si jde pro něho.

Roztřásl se strachem, který se v jeho nitru šířil jako živoucí bytost. Nemohl z démona spustit zrak, ale ani se nedokázal podívat stranou, i když si to zoufale přála každičká žilka v jeho těle. Eretria po jeho boku pátrala v jeho očích, tvář pobledlou strachy. Hebel couvl ještě o krok dozadu a Vichrovo skučení vystřídalo vyděšené vytí.

Žnec zcela vystoupil ze vstupní chodby, lehce, neslyšně. Wil Ohmsford sebral odvahu. Pozvedl ruku, ve které svíral elfeíny. Žnec se náhle zastavil a temná kápě se mírně pozvedla. Ale důvodem jeho zaváhání nebyl venkovan. Zneklidňoval jej temně rudý Krvavý oheň zářící za jejich zády. Netvor zkoumal krvavě rudé plameny olizující hladký kamenný strop jeskyně. Oheň však nevypadal vůbec hrozivě. Jenom plál, chladný, bez kouře, stálý a na stropě nezanechával žádné stopy. Žnec se ještě chvíli díval, ale pak se znovu pohnul dopředu.

V tom okamžiku Wilovi Ohmsfordovi vytanuly na mysli strašlivé sny, které mu ztěžovaly spánek už od okamžiku, kdy se vydali ze Stálého útočiště a potom znovu v Pykonu. Jakýsi přízračný netvor ho v nich pronásledoval mlhou a noční temnotou a on mu nedokázal uniknout. Sen k němu přišel znovu, jako tomu bylo ve spánku, a všechny pocity, které ho v něm znepokojovaly se teď znovuzrodily, ale byly mnohem silnější a děsivější. Věděl, že to byl právě Žnec, kdo ho ve snách stíhal. Nikdy neviděl tvář, která ho pronásledovala jedním vysněným světem za druhým a byla mu stále v patách. Žnec právě teď vystoupil z

nejhoršího snu do skutečného světa. Ale Wil tentokrát neměl kam uniknout, kam se skrýt, z čeho se probudit. Tentokrát nebylo úniku!

Allanone! Pomoz mi!

Ponořil se hluboko do svého nitra a nalezl druidova slova vznášející se v obrovském moři strachu. Věř si. Věř. Důvěřuj si. Spoléhám se na tebe ze všech nejvíc. Spoléhám na tebe.

Zoufale se těch slov chopil. Ruku měl pevně napřaženou a veškerou dostupnou silou se pokusil vyvolal kouzlo elfeínů. Ponořil se hluboko do kamenů a cítil, jak ho zaplavují vlny jasně modré záře. Jeho zrak se při tom pádu zamlžil a zdálo se mu, že rudý plamen Krvavého ohně zešedl. Byl blízko, velice blízko. Cítil teplo kouzla elfeínů.

Ale nic se nestalo.

Zpanikařil a jeho strach ho na okamžik téměř přemohl, protože se chtěl otočit a utéct. Zadrželo ho jen vědomí, že není kam utéct. Stále byla v jeho nitru bariéra, která mu bránila v použití elfeínů již při prvním utkání s démonem v Tirfingu. Nikdy ji nedokáže překonat, protože není skutečným pánem elfeínů, jejich právoplatný vlastník. Byl jen hloupý venkovan, který předstíral, že by mohl být něco víc, než je.

„Léčiteli!" Vykřikla zoufale Eretria.

Venkovan se znovu pokusil sílu vyvolat, ale opět selhal. Moc elfeínů zůstávala dále ukrytá v kamenech a on ji nedokázal vyvolat. Nedokázal na ni dosáhnout, nedokázal ji poručit. Tvář se mu zalila potem a sevřel elfeíny tak pevně, že se mu jejich hrany zadíraly do ruky. Ale proč síla nepřicházela?

Náhle se od něj Eretria oddělila, sevřela v ruce dýku a zavolala na démona. Žnecova kápě bez tváře se k ní obrátila a sledovala, jak sestupuje ze skalního stupínku směrem k němu, jako by si myslela, že se jí podaří dostat se k průchodu a uprchnout. Wil si okamžitě uvědomil, co má dívka v úmyslu. Chtěla mu dát čas — věnovat mu několik vzácných vteřin navíc, díky kterým se mu mohlo podařit vyvolat sílu elfeínů k životu. Chtěl na ní zavolat a říct jí, aby se vrátila. Chtěl jí říct, že už nedokáže kouzlo vyvolat. Ale nemohl promluvit. Z koutků očí mu stékaly slzy, jak se usilovně snažil prolomit bariéru, která ho oddělovala od moci kamenů. Ona určitě zemře, pomyslel si zoufale. Žnec ji zabije, zatímco on tady bude bezmocně stát a koukat.

Žnec líně odkopl bezduché tělíčko Chomáče. Ze záhybů jeho pláště vyklouzly paťáty s dlouhými drápy, které se zaleskly v jasném karmínovém světle Krvavého ohně, a natahovaly se k tulácké dívce.

Eretrio!

To, co se stalo pak se mu navždy vrylo do paměti. Čas se na několik vteřin zastavil a minulost a přítomnost se spojily v jedno. Stejně jako se to stalo jeho dědečkovi, stanul Wil Ohmsford tváří v tvář sobě samému.

Zdálo se mu, že slyší Amberlin hlas, který k němu doléhal odněkud z nitra rudých plamenů Krvavého ohně v jeskyni. Byl klidný, tichý a povzbuzující. Promlouvala k němu stejně, jako to činila to ráno, kdy se jim podařilo uprchnout z Pykonu a bezpečně pluli po proudu řeky Mermidonu na jih, daleko od hrůzy noci, kterou museli prožít. Říkala mu, stejně jako tehdy, že ať už se stalo cokoli, síla elfeínů pro něj není ztracená, že je stále jeho a on ji dokáže použít.

Ale on tu moc přece *neměl!* Viděla přece jasně, co se přihodilo na provazovém mostě v pevnosti! Zoufale se snažil démona zničit potom, když viděl, co udělal statečnému Crispinovi! Stál tam a svíral elfeíny marně v dlani a nebyl schopný podniknout vůbec nic! Kdyby tehdy vítr provazový most nestrhl, Žnec by je určitě dostal. Musela přece vidět, že je síla elfeínů pryč.

Zaslechl její vzdych, tichoučce ve své mysli. Nebyla ztracená! Snažil se až příliš. Snažil se ji vyvolat tak urputně, že se sám od moci elfeínů odděloval. Nikdy by se mu to nemohlo stát, kdyby dokázal pochopit povahu moci, kterou disponuje. Musí se pokusit jí porozumět. Musí si uvědomovat, že elfí kouzlo je jen prodlouženou rukou majitele...

Její hlásek umlkl a ozval se Allanonův hluboký hlas. Srdce, mysl a tělo majitele — pro každou část jeden kámen. Spojením těch tří se probudí síla elfeínů. Ale je právě na Wilovi, aby toto spojení vytvořil. Možná, že to pro něj nebylo tak snadné, jako pro jeho děda, protože byl jiný než on. Mezi ním a elfí krví Shey Ohmsforda byly totiž dvě generace, a to, co on dokázal pouhou myšlenkou, pro Wila nemusí být tak jednoduché. Velká část jeho duše se kouzlu bránila.

Ano, ano! Křičel Wil v duchu. Brání se lidská krev, která mu koluje v žilách. To lidská krev ho odděluje od síly elfeínů. Lidská krev byla jeho neelfí součástí, která kouzlu vzdorovala.

Uslyšel Allanonův hluboký a tichý smích. Kdyby tomu bylo tak, jak je možné, že se ti již jednou podařilo kouzlo vyvolat...?

Náhle i druidův hlas umlkl.

Konečně si Wil Ohmsford uvědomil podvod, který si sám v sobě vytvořil a živil ho od okamžiku, co se mu v Tirfingu podařilo vyvolat moc elfeínů a pocítil děsivou kouzelnou moc protékající jeho tělem jako tekutý oheň. Ta lež vzklíčila v pochybnostech o tom, že je to skutečně on, kdo má takovou obrovskou moc disponovat elfí silou. Posiloval ji ještě tím, že přikládal až nadměrně veliký význam Allanonovu tvrzení, že právě elfí krev činí ze smrtelníků pány kamenů. Jak rychle byl přesvědčen o tom, že právě lidská krev je příčinou, že už nedokázal kouzlo vyvolat stejně jako v Tirfingu, přestože poměr jeho lidské a elfí krve se od té doby jistě nezměnil!

Naprosto podvedl sám sebe! Možná, že nevědomě a neúmyslně, ale podvedl sám sebe, a právě proto ztratil moc, kterou dokázal probudit spící sílu elfeínů. Ale jak se to jen mohlo stát? Amberle se dotkla pravdy už dvakrát na jejich společné cestě, když ho upozornila, že ho užití kamenů v Tirfingu změnilo. Ale on jejím slovům nepřikládal žádný význam a snažil se její obavy rozptýlit — i když připustil, že má pravdu. Ano, kouzlo elfeínů ho změnilo. Ale nedokázal vysledovat v čem. Myslel si, že se možná stalo něco s jeho tělem, ale na nic nepřišel. Amberle mu napověděla, že se možná stalo něco víc, že kouzlo mohlo ovlivnit i jeho duši. Ale on tomu nechtěl uvěřit. Když ihned nenašel nic, co by bylo nesprávné, rychle celou záležitost vypustil z mysli, jen aby se s ní nemusel zbytečně zabývat. Nemohl si přece dovolit strachovat se o sebe, když měl na starosti Amberle. A to byla velká chyba. Už tenkrát měl vidět, stejně jako to vidí teď, že Amberle měla pravdu, a že elfeíny skutečně mohou mít vliv na jeho duši. Ta změna byla tak výrazná, že když se jí pokoušet zapřít a potlačit, stávala se pro něj síla démonů nedostupná.

Wil Ohmsford se začal zbytečně bát.

Teď už si to dokázal přiznat. Musel to připustit. Byl to strach, který až dosud nedokázal rozpoznat, protože byl matoucí a pečlivě skrytý. Po celé uplynulé týdny se v něm ukrýval, a on nedokázal rozeznat jeho příčinu. Nebyl to totiž strach z nestvůry, která ho pronásledovala v jeho snech, ani z démona, který ho s Amberle stíhal na jejich cestě na jih z Arborlonu. Byl to strach z jediné věci, na kterou spoléhal při jejich ochraně. Strach z elfeínů a toho, jaké účinky by na něho mohla jejich strašlivá a nepředvídatelná síla mít.

Konečně pochopil. Nebyla to jeho směs lidské a elfí krve, která ho oddělovala od síly elfeínů. Byl to jeho vlastní strach z jejich kouzla.

Zavinil si to všechno sám. Byl tak pevně rozhodnut vykonat úkol, který mu Allanon uložil, tak odhodlaný, že mu v tom nic nemůže zabránit, že svůj strach hned při jeho zrodu pohřbil pod mocnou vrstvou odhodlanosti. Odmítal připustit, že by mohl vůbec existovat, ukryl ho v sobě a nepřiznal si ho dokonce ani sám sobě. Nakonec začal ovlivňovat jeho schopnost užití elfeínů. Nedokázal spojit své srdce, mysl a tělo se silou kamenů, když tomu bránil takovýto neuvědomovaný strach. Přesvědčil sám sebe, že elfí kouzlo nefunguje jen proto, že má v sobě lidskou krev. Touto lží celý podvod korunoval a jakékoli další použití elfeínů znemožnil.

Tedy až do této chvíle. Nyní konečně pochopil podstatu bariéry, která ho oddělovala od kouzla elfeínů. Byl to jeho strach, který mu v tom bránil, a on se s ním musí vypořádat.

Ponořil se do svého nitra a rychle a s rozvahou propojil srdce, mysl a tělo, ochotu, myšlenku a sílu k jedinému nevyhnutelnému účelu. Nešlo to snadno. Jeho strach v něm stále ještě byl a tyčil se v jeho nitru jako veliká zeď, odrazoval ho a zlehčoval ten účel. Byl silný, tak silný, že si Wil na okamžik pomyslel, že ho nedokáže ovládnout.

V užívání elfeínů bylo skryto nebezpečí, kterého se nemohl dotknout, ani ho spatřit, popsat ani pochopit. Cítil ho, bylo skutečné a hmatatelné, a mohlo nenapravitelně poškodit jeho tělo i mysl. Mohlo ho i zabít. A co hůř, mohla ho nechat žít. Existují strašnější věci, než je smrt...

Snažil se proti svému strachu bojovat. Vzpomněl si na svého dědečka. Když Shea Ohmsford použil sílu Shannarova meče, bylo zde nebezpečí, které sice cítil, ale nedokázal pochopit. Vyprávěl o tom Wilovi. Ale kouzla meče bylo nevyhnutelně zapotřebí, takže jeho děd neměl jinou možnost, než ho použít. Wil je ve stejné situaci. Byla to nutnost, která vysoce přesahovala jeho potřeby. Do jeho rukou byla vložena důvěra, byl zodpovědný za životy, které mohl zachránit pouze on.

Pronikl hluboko do modrého světla elfeínů a jeho strach se před ním rozplynul. Lidská krev dala průchod elfí a vzedmula se v něm síla kamenů.

Přítomnost a minulost se oddělila a vteřiny byly pryč.

Eretrio!

Žnec se neslyšně pohyboval k tulácké dívce blíž, mihotal se v rudé záři Krvavého ohně a sápal se po ní, Wil pozvedl elfeíny, které svíral v dlani a z nich vyrazil oslnivě modrý paprsek, který zasáhl démona a odhodil ho zpátky na kamennou stěnu jeskyně.

Neozval se žádný zvuk Žnecova nárazu, jen tíživé ticho a pohyb pláště, který se svezl po stěně jeskyně. V příštím okamžiku už byl zase na nohou a hnal se po venkovanovi. Wil by nikdy neuvěřil, že něco tak velikého může být tak rychlé. Ve zlomku vteřiny byl u něj a ohnal se po něm zuřivě svým pařátem s dlouhými drápy. Z elfeínů znovu vyšlehl modrý plamen a srazil démona zpět jako hadrového panáka. Opět se tak stalo bez jediného zvuku. Wil tentokrát ucítil, jak mu tělem projel plamen, který v něm pulzoval jako by to byla jeho krev a uchvátil ho stejný pocit, který měl v Tirfingu. Něco se s ním dělo — něco, co nebylo právě příjemné.

Ale neměl čas o tom přemýšlet. V polostínu se zvedla Žnecova popelavě šedá postava a neslyšně na něj zaútočila. Z venkovanovy napřažené ruky vyšlehl nový plamen, ale tentokrát byl Žnec rychlejší. Vyhnul se útoku a hnal se dál. Wil se ho snažil zastavit podruhé, ale nepodařilo se mu to. Ustoupil a horečně se snažit udržet si elfí kouzlo, ale jeho koncentrace už byla narušená a oheň začal uhasínat. Žnec vyrazil kupředu jako blesk a vynořil se před venkovanem. V posledním okamžiku se Wilovi podařilo vytvořit z uhasínajícího ohně štít. Žnec do něj vrazil. Upadl a narazil hlavou do tvrdé skály podlahy. Na okamžik se lekl, že ztratí vědomí. Démonovy drápy zuřivě trhaly modrý oheň a snažily se dostat k venkovanovi. Ale ten rychle přemohl omámenost z prudkého pádu a bolest, a kouzlo elfeínů udržel. Žnec vztekle uskočil a tiše se odvrátil.

Omámený Wil se zase vyšplhal na nohy. Celé tělo ho bolelo od Žnecova silného útoku a před očima se mu dělaly hvězdičky. S největším přemáháním se udržel vzpřímený. Nevycházelo mu to, jak si představoval. Myslel si, že jakmile ovládne elfí kouzlo, bude mít to nejhorší na sebou a bude mít v rukou zbraň, před kterou nedokáže Žnec obstát. Že ač je to silný a nebezpečný démon, elfeínům se nevyrovná. Už si nebyl tak jist.

Náhle si vzpomněl na Eretrii. Kde asi Eretria je? V jeho nitru se elfí oheň zmítal jako nějaké uvězněné zvíře. Na jeden strašlivý okamžik si pomyslel, že nad ním ztratil kontrolu. V tom okamžiku Žnec znovu zaútočil. Vystoupil, tichý a rychlý, skočil do karmínové záře a vrhl se na venkovana. Téměř o svojí vůli elfí kouzlo vzplanulo mezi oběma soupeři, vybuchlo oslepujícím světlem a srazilo je ze skalního výstupku. Nepřipravený venkovan proletěl vzduchem jeskyně a hlavou prudce narazil na zadní kamennou stěnu. Žebra a loket jeho volné ruky při nárazu zapraskala jako suché dříví. Projela jím palčivá bolest a ruka zůstala ihned nehybná.

Znovu se mu podařilo vyškrábat se na nohy a opřel se zády o zeď. Přemáhal bolest a nevolnost, která ho zaplavovala. Zavolal na Eretrii. Tulácká dívka vyběhla ze stínů a jen krůček před Žnecem doběhla až k němu. Neslyšným krokem obluda přiskočila k nim, rychleji, než omámený venkovan stačil něco udělat. Nebýt Vichra, byl by je býval dostal. Všichni na něj zapomněli, ale veliký pes se Hebelovi vytrhl a vrhl se na démona. Povalil netvora a se zježenými chlupy začal drásat jeho šedý plášť. Na okamžik oba zmizeli ve stínech přední části jeskyně. Vichr temně a hrozivě vrčel. Náhle se však Žnec vymrštil, setřásl ze sebe psa a ohnal se po něm jako po otravném hmyzu. Vichr proletěl vzduchem a narazil do skalní stěny. Zakňučel a svezl se po ní do ticha.

Ale těch několik vteřin Wilovi stačilo k tomu, aby se vzpamatoval. Zvedl ruku, ze které vyšlehl modrý plamen. Rána se po Žnecovi svezla, neboť se jí snažil vyhnout a opisoval znovu kruh polostínem jeskyně kolem Wila, dokud ho neskryla záře Krvavého ohně.

Venkovan vyčkával a očima klouzal po celé místnosti. Ale po démonovi nebylo ani vidu ani slechu. Rychle prozkoumával všechny stíny malé jeskyně, protože moc dobře věděl, že obluda zase zaútočí. Ale nemohl ji najít. Eretria se přikrčila hned vedle něj, v jedné ruce pevně svírala dýku, tvář pokrytou prachem a potem. Hebel se sklonil nad svého psa Vichra a něco mu naléhavě šeptal. Vteřiny pomalu plynuly, ale v jeskyni se stále nic ani nepohnulo.

Náhle se Wil podíval nahoru a spatřil Žnece na stropě jeskyně.

V okamžiku, kdy se na něj podíval, seskočil Žnec ze stropu a jeho šedý plášť se rozevlál. Wil rychle odstrčil Eretrii na stranu a pozvedl elfeíny. Mohutný démon přistál tiše jako kočka na podlahu před nimi. Eretria vykřikla a ucouvla hrůzou. Pomalu, pomalu se temný otvor kápě zvětšoval a zmrtvoval Wila prázdným pohledem. Venkovan se nemohl ani hnout. Ta bezedná temnota bez tváře ho spoutávala.

Náhle se Žnec vrhl vpřed a Wil cítil, jak ho temnota pohlcuje. Kdyby nebylo mocné síly elfeínů — pátracích kamenů, jak jim říkal Allanon — zemřel by. Jeho myslí se rozlehlo varování — najdi Žnecovu tvář! Kouzlo zaúčinkovalo rychleji než myšlenka a Wila zcela oslepilo. Neviděl již ohromné monstrum, necítil strach ani bolest, cítil jen primitivní instinkt sebezáchovy. Slyšel sám sebe, jak křičí a z jeho ruky vyšlehl mohutný modrý plamen. Modrý paprsek vtrhl do Žnecovi kápě, sevřel jeho neviditelnou hlavu jako ohromný svěrák a pevně jí stiskl. Obluda se zoufale svíjela ve snaze se ze smrtelného stisku vymanit. Ale Wil Ohmsford držel svou ruku pevně napřaženou před sebou a elfí kouzlo proudilo z jeho těla přímo do Žnecova. Modrý plamen démona vyhodil do vzduchu a praštil s ním o stěnu jeskyně. Žnec zůstal viset proklátý paprskem a řval zlostí, jak ho spaloval. Po chvíli modrá záře přeběhla po celé délce jeho šedého pláště, který vybuchl oslnivým světlem.

Když oheň uhasl, jediné, co ze Žnece zůstalo, byly roztřesené obrysy jeho pláště vypálené do skalní stěny jeskyně.

Kapitola 48

Krvavý oheň objal Amberle Elessedilovou laskavým dotykem milující matky. Kolem šlehaly plameny tvořící krvavě rudou hradbu oddělující ji od okolního světa, avšak nijak překvapené dívce neublížily. Zvláštní, pomyslela si, že ten oheň nepálí. I když v okamžiku, kdy odtlačovala kámen a kolem ní vyšlehly první plamínky ohně, podvědomě tušila, že tomu tak bude. Oheň jí úplně pohltil, ale ona necítila žádnou bolest, ani horko, ani kouř nebo zápach. Obklopila ji jen jasná barva, temně rudá barva krve, a cítila, že ji objímá cosi tak známého a pohodlného.

Tělem jí projela příjemná únava, která pomalu odplavila bolest a strach posledních několika dní. Očima zvědavě klouzala po celé délce plamenů a snažila se zjistit, co se vlastně stalo s jeskyní, ve které oheň plápolal a také, kam asi zmizeli její přátelé, kteří sem s ní přišli. Ale neviděla nic. Nic, pouze rudý oheň. Pomyslela si, že by mohla z rudých plamenů vystoupil, ale něco v jejím nitru jí od toho zrazovalo. Cítila, že její místo je tady, že musí zůstat právě zde a vykonat to, co přišla.

Co sem přišla učinit — opakovala ta slova a vzdychla. Jak dlouhá cesta to byla a jakým trápením byla vystavena. Teď už je jí konec. Náhle ji napadlo, jak zvláštním způsobem se to stalo. Stála v potemnělé, prázdné jeskyni a byla stejně sklíčená jako její přátelé, že zde za dveřmi ze skla, které se nedají rozbít, žádný oheň není, že veškeré jejich úsilí bylo k ničemu, když tu najednou... najednou ucítila přítomnost Ohně. Zaváhala, než to tak pojmenovala, ale lépe to neuměla. Byl to stejný pocit, který zakusila na okraji Propadlin, když seděla schovaná v keřích a čekala, až se Wil vrátí s elfeíny. Byl to ten pocit, který jí varoval před tím, že se blíží Žnec. Ten pocit se linul přímo z jejího nitra a napovídal jí, že tady v jeskyni oheň opravdu je a ona ho musí najít. A tak šla dál stále dopředu, spoléhala se na své instinkty, i když přesně nechápala, co jí to vlastně nutí k dalším činům. Ani když nakonec pod tímto skalním stupněm našla Krvavý oheň a varovala Wila, aby se nepřibližoval, a dokonce ani v okamžiku, kdy odsouvala kámen a uvolnila jeho proud, nerozuměla tomu, co je to za sílu, která ji vede.

Ta myšlenka ji znepokojovala. Stále tomu nerozuměla. Něco se jí lehce dotýkalo. Chtěla vědět, co to vlastně bylo. Zavřela pomalu oči a snažila se to vypátrat.

Celé pochopení přišlo jen velmi pozvolna.

Zpočátku si myslela, že to byl Krvavý oheň, protože usoudila, že to musí být logicky on, když za ním tak dlouho putuje. Ale oheň nebyl cítící bytost, byl to neosobní pramen síly, starý a životadárný, ale bez myšlenky. Nebyl to oheň. Pak si pomyslela, že když to není oheň, musí to tedy být semeno, které nesla. Semeno, které ji dal Ellcrys. Ellcrys byl cítící bytost a jeho semeno mohlo cítit také. Právě semeno ji mohlo varovat před Žnecem a odhalit jí Krvavý oheň v jeskyni... Ale ani to nebyla pravda. Semeno Ellcrys nebude žít vlastním životem, dokud ho nesmočí v plamenech Krvavého ohně. Zatím však tvrdě spalo. Probudí ho jedině oheň. Ani semeno to nebylo.

Jestli to však nebyl ani Krvavý oheň ani semeno, co tedy ještě zbývalo?

Náhle všechno pochopila. Byla to ona sama! Cosi hluboko v jejím nitru jí varovalo před Žnecem a odhalilo jí i přítomnost ohně. Varování přicházela z jejího nitra, protože byla její. Byla to jediná odpověď, která dávala smysl. Překvapeně otevřela oči, ale potom je zase rychle zavřela. Ale proč byla ta varování uložena právě v jejím nitru? Náhle se jí vrátily vzpomínky na podivný vliv, který na ni měl Ellcrys, na způsob, kterým ji strom začal pohlcovat, až se v něm začala ztrácet. Stávala se jakýmsi prodloužením Ellcrys. Vložil snad on do ní tuto schopnost? Ovlivnil jí snad Ellcrys víc, než si byla ochotna připustit?

Tato možnost jí vyděsila, stejně tak, jako jí vždy děsila myšlenka, že jí Ellcrys ukradl její identitu. S velkým úsilím přemohla ten nepříjemný strach. Neměla se už čeho bát.

Všechno ošklivé a špatné už bylo přece za ní. Cesta a její pátrání po Krvavém ohni byly u konce. Dodržela své sliby. Zbývalo jen vrátit život Ellcrys.

Zalovila rukou pod košilí a nahmátla v ní semeno, které bylo nositelem života. Ucítila náhle, jak je teplé a živé, jakoby cítilo, že se blíží konec jeho neplodnosti. Už se chystala semeno vyjmout, když tu se k ní překvapivě a naléhavě znovu vrátily všechny její obavy. Zaváhala a pocítila, jak jí pomalu začíná opouštět vůle. Znamenal snad tento rituál něco víc, než si představovala? A kde je Wil? Slíbil jí přece, že na ni dohlédne, aby neselhala, až bude uskutečňovat své poslání. Kde jen je? Potřebovala venkovana, potřebovala, aby k ní přišel.

Ale Wil Ohmsford k ní nepřijde. Je za stěnou ohně a ona věděla, že se k ní nedostane. Musí to zvládnout sama. Tento úkol byl svěřen jí a byla to zodpovědnost, kterou dobrovolně přijala. Zhluboka se nadechla. Ještě chviličku, jen položí semeno Ellcrys do plamenů Krvavého ohně a úkol bude u konce. Kvůli tomu přece podstoupila celou tu cestu a nyní to tedy musí vykonat. Ale její strach neustupoval. Naplňoval ji jako nějaká zhoubná nemoc a ona ho nenáviděla, protože mu nerozuměla. Z čeho byla tak vyděšená?

Semeno v její dlani začalo měkce pulzovat.

Podívala se na něj. I tohle semínko ji děsilo, i když bylo tak malé. Vzpomínky přicházely a zase mizely. Zpočátku si byli tak blízcí, ona a Ellcrys, nebylo mezi nimi nic jiného, než láska. Sdíleli společně radost a přátelství. Ale proč se odehrála ta strašlivá změna? Proč začala cítit, že se ve stromu ztrácí? Byl to tak děsivý pocit! Ještě teď jí nahání hrůzu. Kdo dal Ellcrys právo jí tak ublížit? Kdo dal Ellcrys právo takhle ji využít? Kdo mu dal právo...?

Náhle se zastyděla. Takové otázky neměly žádný význam. Ellcrys umíral a potřeboval pomoc a ne obviňování. Elfí národ potřeboval pomoc. Elfí dívka otevřela oči a zadívala se do karmínové záře Krvavého ohně. Neměla čas na to utápět se v trpkosti, ani zkoumat své obavy. Věděla, že musí prostě splnit svůj úkol — vykoupat v Ohni semeno, které svírá v dlani.

Náhle sebou trhla. Oheň! Proč vlastně semeno již dávno není ohněm zasaženo? Nedosáhnou snad plameny až za její košili? Nejsou snad ještě připraveny ho přijmout? Jaký je v tom rozdíl, když semeno vyjme z košile ven?

Měla příliš otázek. Bezcenných otázek. Znovu už natahovala ruku, ve které svírala semeno, ale znovu jí v tom neznámý strach zabránil. V očích se jí objevily slzy. Kéž by tu byl někdo jiný, kdo by za ni vykonal tento úkol. Vždyť ani nebyla řádnou Vyvolenou! Nehodila se pro toto poslání! Nebyla... nebyla přece...

S pláčem vyjmula semeno ze své košile a pozvedla ho do rudých plamenů Krvavého ohně. Rozhořelo se jí na dlani, oživlé pod dotykem rudé záře. Dívčino nitro znovu zaplavil onen pocit, který ji na okraji Propadlin varoval před příchodem Žnece a který jí ukázal, kde najde Krvavý oheň. Vzedmul se v ní jako prudký divoký proud roztodivných obrazů vyvolávajících v ní tak silné emoce, že slabostí klesla na kolena.

Pomalu pozvedla semeno Ellcrys ke své hrudi a cítila v něm život. Po tvářích se jí kutálely slzy.

Byla to ona. Byla to ona.

Nyní konečně pochopila. Pevně k sobě semeno přivinula a chránila v něm Krvavý oheň.

Kapitola 49

Přimáčknuti ke zdi jeskyně pozorovali Wil Ohmsford s Eretriou krvavě rudé plameny ohně, které náhle zablikaly a uhasly. Stalo se to tak náhle — vyšlehl poslední plamen a Krvavý oheň zmizel. Jediné, co jeskyni osvětlovalo, byly dvě lampy, které si přinesli s sebou. Jejich světlo bylo mdlé a slabé.

Venkovan i tulácká dívka zamrkali do nečekané tmy a snažili se prohlédnout okolními stíny. Pomalu se jejich oči přizpůsobovaly temnotě. Na skalním stupni, kde před chvílí plál Krvavý oheň, zachytili nějaký pohyb. Wil zvedl na obranu ruku, ve které svíral elfeíny, a kolem ní zaplápolal modrý plamen. „Wile..."

Byla to Amberle! Vynořila se z šera jako ztracené dítě a její hlas byl slabý a zoufalý šepot. Okamžitě zapomněl na bolest, která sužovala jeho tělo a vyrazil k dívce s Eretrií v patách. Když sestupovala ze stupínku dolů, chytili ji do rukou a odvedli stranou.

„Wile," zamumlala tiše a vzlykala.

Zvedla k němu tvář a její světlé, oříškové vlasy odhalily obličej. Její oči plály karmínovou září Krvavého ohně.

„Ďábel!" Vykřikla Eretria leknutím a ucouvla od elfí dívky.

Wil však vzal Amberle do náruče, nedbal bodavé bolesti ve zraněné ruce a přivinul jí k sobě. Byla lehoučká jako peříčko, jako by v těle neměla ani jednu kost a to, co z ní ještě zbývalo, byla lehoučká schránka z masa a krve. Neutišitelně plakala s hlavou zabořenou do jeho ramene.

„Och, Wile, tolik jsem se mýlila. Mýlila jsem se. Nikdy to nebyl on. Byla jsem to já. Vždycky jsem to byla já!"

Překotně drmolila slova, jakoby je nemohla říct dost rychle. Venkovan ji pohladil po bledé tváři.

„Už je to v pořádku, Amberle," zašeptal jí do ucha. „Je po všem."

Podívala se mu upřeně do tváře. Její krvavě rudé oči vypadaly děsivě.

„Nic jsem nepochopila. On to věděl... celou tu dobu! Věděl, co se stane a snažil se... snažil se mi to vysvětlit, naznačit... ale já jsem nerozuměla, byla jsem vyděšená..."

„Nic neříkej," sevřel jí venkovan pevně do náruče. Náhle pocítil jakýsi neodůvodněný strach. Musí se dostat ven z této temnoty. Musí už konečně vyjít zase zpátky na světlo. Rychle se otočil k Eretrii. „Vezmi lampy."

Tulácká dívka neprotestovala. Sebrala světla bez kouře a rychle k němu pospíchala. „Už je mám, léčiteli."

„Tak pojďme, ať už jsme odsud pryč..." Náhle se zarazil a zamyslel. Semeno Ellcrys. Má elfí dívka to, co...? „Amberle," zašeptal něžně. „Vložila jsi semeno do Krvavého ohně? Amberle?"

„Je... to hotové," řekla velmi tiše, že jí stěží porozuměl.

Kolik jí to jen stálo, pomyslel si trpce? Co se to s ní jen stalo, když byla sama v plamenech ohně...? Ale ne, teď nebyl čas na takové otázky. Musí pospíchat. Musí se dostat z tohoto bludiště nahoru na svah Jehlanové hory, a potom se vrátit do Arborlonu. Tam už se Amberle vyléčí. Tam už jí bude dobře.

„Hebele!" Zavolal na stařík a.

„Tady jsem elfíku," odpověděl starý muž a jeho hlas byl slabý a roztřesený. Za okamžik se vynořil ze stínů a na rukou nesl nehybné tělo svého psa Vichra. „Má zlomenou nohu. Možná je to vážnější." V Hebelových očích byly slzy. „Nemohu ho tady nechat."

„Léčiteli!" Ozvala se Eretria a sklonila svou tmavou tvář k venkovanovi. „Jak najdeme bez psa cestu ven?"

Podíval se na ní tak podivně, jako by úplně zapomněl, že existuje a dívka se

začervenala, protože si myslela, že se na ni hněvá proto, jak zareagovala na elfí dívku.

„Elfeíny," zamumlal nakonec a nepřestával se v duchu ptát, jestli je opravdu použije. „Elfeíny nám ukážou cestu ven."

Nadhodil si Amberle v náruči, ale jeho tvář se zkřivila bolestí, která mu projela tělem.

Eretria ho chytila za paži. „Nemůžeš nést elfí dívku a přitom užívat elfeíny. Ukaž, já ji vezmu."

Zavrtěl hlavou. „Zvládnu to," stál si na svém. Chtěl mít totiž Amberle blízko u sebe.

„Nebuď tvrdohlavý," naléhala na něj znovu. Zaťala zuby a s největším přemáháním ze sebe vypravila. „Já vím, co k ní cítíš, léčiteli. Vím to. Ale je toho na tebe moc. Prosím tě, dovol mi, abych ti pomohla. Nech mě, abych jí nesla."

Jejich oči se na okamžik v pološeru střetly a Wil si všiml, že jí po tvářích stékají slzy. To přiznání ji bolelo. Pomalu přikývl.

„Máš pravdu. Asi bych to sám nezvládl."

Podal lehoučkou Amberle tulácké dívce, která ji lehce sevřela v náruči, jako by byla malé dítě. Amberle se opřela o Eretriino rameno a usnula.

„Drž se při mě," připomněl jí ještě Wil, a potom vzal obě bezkouřové lampy a vyrazil kupředu.

Znovu prošli vodopádem a velikou jeskyní, kterou opatrně našlapovali, neboť její podlaha byla plná kamenů. Na těle Wila Ohmsforda se mísila krev s potem a jeho bolest začínala být nesnesitelná. V okamžiku, když došli do chodby, která vedla do bludiště chodeb, venkovan už sotva stál na nohou. Ale na odpočinek nebyl čas, protože se museli co nejrychleji dostat nahoru na svah, odkud museli přivolat Perka, protože dnešní den byl jeho poslední v Divočině. Museli se dostat z Úkrytiště až nad Propadliny na svahy Jehlanové hory ještě před západem slunce, jinak jim malý nebeský jezdec odletí domů. Bez Perka a jeho ptáka Genewena, který by je zanesl zpět do Arborlonu, by neměli žádnou šanci dostat se ven z Divočiny.

Doklopýtali k ústí chodby a zastavili. Wil prohledával obsah malého vaku, který měl uvázaný u pasu. Měl v něm různé sušené bylinky a kořeny a také pomůcky, které mu pomáhaly při léčení. Chvíli se jimi probíral až nakonec vytáhl temně červený kořen, který byl asi deset centimetrů dlouhý a hodně seschlý. Chvíli si ho prohlížel, jako by zvažoval, jestli ho má použít nebo ne. Kdyby snědl část tohoto kořene, jeho šťáva by mu pomohla zahnat bolest. Potom by bez problémů došel až nahoru na svah hory. Ale tento lék měl i vedlejší účinky. Když kořen sní, bude se cítit ospalý a mohl by dokonce ztratit i vědomí. Nejhorší ale bylo, že po něm nedokáže logicky uvažovat. Jestli kořen zapůsobí příliš rychle a jim se do té doby nepodaří se ze spleti chodeb vymotat...

Eretria se na něj beze slova dívala. Vzhlédl k ní a na slaboučké schoulené tělo, které nesla v náruči. Potom ukousl kousek kořene a začal ho žvýkat. Byla to jediná možnost, kterou nemohl nevyužít.

Pomalu se vydali šerem dál. Když se před nimi začaly chodby nepřehledně kroutit, venkovan pozvedl ruku s elfeíny a vyvolal jejich kouzlo. Tentokrát se dostavilo okamžitě. Projelo jím jako náhlá vlna horka, zatočila se mu končetinami, a potom jeho modrý paprsek vyrazil do tmy. Jako majákové světlo se vinul před nimi a vedl je dál. Následovali ho — stíny v přítmí chodeb. Plahočili se vpřed, v čele zraněný venkovan vládnoucí modrým světlem, které jim udávalo směr, hned za ním tulácká dívka nesoucí v náruči schoulenou Amberle a nakonec stařík nesoucí svého velkého psa. Minuty pomalu ubíhaly.

Bolest ran, které venkovan utržil v souboji se Žnecem, pomalu odeznívala a měnila se v otupělost. Wil Ohmsford proplouval temnotou lehký jako pírko. Šťáva z kořene ho postupně stravovala a vysávala z jeho těla všechnu skrytou sílu, dokud si nezačal připadat, že je stvořen jen z mazlavého bláta. Stále si opakoval účel svého počínání, až nakonec jediné co si pamatoval bylo to, že musí jít dál. Celou tu dobu proudilo jeho krví elfí kouzlo a každým okamžikem cítil, že jej jakýmsi nevysvětlitelným způsobem mění. Už to nebyl ten stejný Wil Ohmsford, to moc dobře věděl. Už nikdy nebude takový, jako býval

dřív. Kouzlo, které v něm hořelo zanechávalo neviditelnou jizvu nejen na jeho těle, ale i v jeho vědomí. Nemohl tomu nikterak zabránit a v duchu si letmo pomyslel, jaké to asi bude mít další důsledky po zbytek svého života.

Ale na tom teď nezáleží, řekl si sám pro sebe. Nezáleží na ničem, jen na tom, abych už konečně viděl Amberle v bezpečí.

Malá skupinka postupovala dál ve stopách jasně modré záře a tunely a chodby za nimi se propadali do neproniknutelné tmy.

Když nakonec konečně vylezli z temného ústí Úkrytiště na čerstvý vzduch a světlo údolí, byli zcela vyčerpáni. Tulácká dívka nesla Amberle celou cestu a nemohla už dál. Venkovan, který byl jen zázrakem při vědomí, omámený kořenem proti bolesti, bloudil svými myšlenkami bezcílně jako hustou mlhou. Dokonce i Hebel byl na pokraji sil. Společně stáli na otevřeném útesu vysoko na svazích Jehlanové hory a mrkali do světla zapadajícího slunce a prodlužujících se stínů. Překvapeně se rozhlíželi po celém okolí z výšky nad Propadlinami a jejich pohled spočinul na západě, kde se slunce pomalu utápělo za lesem, zahaleno ve zlaté záři skomírajících paprsků.

Wil cítil, že ho opouští veškerá naděje.

„Slunce... Eretrio!"

Přistoupila k němu a společně položili Amberle na zem. Nakonec opatrně poklekli, aby ji neprobudili. Elfí dívenka stále klidně spala a jediná známka toho, že ještě žije, bylo po celou dobu jejich cesty katakombami, její pravidelné mírné oddychování. Teď se mírně zavrtěla, jako by se měla probudit, ale oči měla stále zavřené.

„Eretrio... tady," zasípal Wil a třesoucí se, těžko ovladatelnou rukou zašmátral v kapse své košile. Oči měl zavřené a pletl se mu jazyk. Jazyk mu tak zdřevěněl, že sotva mluvil. S velkým přemáháním zůstal stát vzpřímeně, vytáhnul malou stříbrnou píšťalku a podal jí dívce. „Tady... piskni... rychle."

„Léčiteli, cože mám...?" začala, ale on do ní rozzlobeně strčil.

„Piskni!" zachrčel a zesláblý spadl na zem. Už je pozdě, říkal si sám pro sebe. Je příliš pozdě. Den je u konce. Perk už je určitě dávno pryč.

Ztrácel vědomí s každou uplývající vteřinou — ještě pár minut a úplně usne. V ruce stále ještě pevně svíral své elfeíny a cítil, jak se mu jejich ostré okraje zadírají do dlaně. Ještě několik minut to vydrží, ale co je ochrání pak?

Pozoroval, jak Eretria vstala a přiložila píšťalku k ústům. Potom se však k němu tázavě otočila.

„Není nic slyšet!"

Kývl. „Foukni... znovu."

Udělala, co řekl a otočila se opět k němu.

„Dívej..." ukázal na oblohu.

Otočila se k nebi. Hebel mezitím položil svého Vichra do drsné trávy a věrný pes mu začal olizovat ruku. Wil se zhluboka nadechl čerstvého vzduchu a podíval se dolů na spící Amberle. Byla tak bleďoučká, jako kdyby z ní vyprchal všechen život. Nepřekonatelný pocit zoufalství mu sevřel srdce. Musí něco udělat, aby jí pomohl, nemůže ji přece takhle nechat. Moc potřeboval, aby se objevil Perk! Kéž by jen byli trochu rychlejší na svém útěku z Úkrytiště. Kéž by nebyl zraněn! Den už je u konce!

Všude kolem nich se prodloužily stíny a vrchol hory se utopil v šedém světle soumraku. Slunce už dávno vklouzlo za západní obzor a paprsky zlaté blikající záře zmizely za temnou hradbou stromů.

Perku, neodcházej ještě, křičel v duchu zoufale. Pomoz!

„Wile."

Prudce trhl hlavou. Amberle ho upřeně pozorovala svýma děsivě krvavýma očima. Vzala ho za ruku.

„Všechno je v pořádku... Amberle," vysoukal ze sebe namáhavě a naprázdno polykal.

„Už jsme... venku."

„Wile, poslouchej mě," zašeptala. Její slova už byla jasná, už nebyla zastřená ani překotná, pouze její hlas byl trochu zesláblý. Snažil se jí odpovědět, ale zvedla ruku a přiložila mu svůj prst na ústa, aby ho umlčela. Pomalu zavrtěla hlavou. „Ne, poslouchej mě. Nemluv. Jen poslouchej."

Přikývl a sehnul se k ní blíž, když se přisunula k němu.

„Zmýlila jsem se v něm, Wile — myslím v Ellcrys. Nesnažil se mě využívat. Nehrál se mnou žádné špinavé hry. Můj strach byl... byl neoprávněný a také právě proto jsem nedokázala pochopit, co mi chce naznačit. Wile, snažil se mě přimět, abych konečně prohlédla, chtěl mi objasnit, proč si zvolil právě mě, a proč jsem pro něj tak výjimečná a zvláštní. Víš, věděl, že to budu já. Věděl to. Jeho čas se nachýlil a viděl, že..."

Nedokončila větu a kousla se do rtu, protože nedokázala zvládnout vlnu emocí, které ji zaplavily. Po tvářích jí pomalu stékaly slzy.

„Amberle..." začal ji uklidňovat, ale ona vrtěla hlavou.

„Poslouchej. Tam dole jsem se rozhodla. Bylo to mé vlastní rozhodnutí a nikdo jiný za něj nenese odpovědnost. Rozumíš? Nikdo. Rozhodla jsem se tak, protože jsem musela. Udělala jsem to z mnoha důvodů, z důvodů, které jsem nemohla..." Její hlas se zajíkal a hlava se jí třásla. „Udělala jsem to pro Vyvolené, Wile. Pro Crispina, pro Dilpha a pro ostatní elfí lovce. Pro všechny vojáky v Dreyském lese. Pro malého ubohého Chomáče. Pro všechny, kteří museli zemřít a já nemohu dopustit, aby to bylo pro nic za nic. Víš, ty a já musíme... musíme zapomenout na to..."

Nedokázala zbytek vyslovit, protože začala vzlykat.

„Wile, potřebuji tě. Tolik tě potřebuji..."

Projel jím nenadálý strach. Ztrácí ji. Cítí to. Kdesi v hloubi své duše to zřetelně cítil. Vší silou se snažil vymanit z otupělosti, která na něj doléhala. Náhle však na ně Eretria zavolala pronikavým a radostným hlasem. Otočili se a podívali se do míst na obloze, kam ukazovala její napřažená ruka. Daleko na západě, v oparu umírajícího dne, se objevil obrovský zlatý pták, který se pomalu snášel ke svahu hory.

„Perk!," vykřikl Wil slabým hlasem. „Perk!"

Amberle ho objala a přivinula k sobě.

Pak cítil, jak ho kdosi nese, a v polospánku zaslechl Perkův hlas, který k němu promlouval.

„Právě kouř z hořící věže v Propadlinách přilákal naši pozornost, Wile. Genewen a já jsme tady kroužili celý den. Věděl jsem, že jste tam někde dole. Prostě jsem to věděl. I když den už skoro skončil a já měl být dávno doma v Oblačné výšině, nemohl jsem odletět. Vědě! jsem, že mě paní Amberle bude potřebovat. Wile, je tak pobledlá."

Venkovan cítil, jak jej někdo vysadil na Genewenův hřbet, a Eretriiny hbité snědé ručky ho k němu pevně připoutaly popruhy.

„Amberle," zašeptal.

„Je tady, léčiteli," odpověděla mu tulačka tiše. „Už jsme všichni v bezpečí."

Wil se k dívce přitulil a pomalu upadal do bezvědomí a noc kolem něj se prohlubovala.

„Elfíku," zavolal na jej čísi tichý hlas. Otevřel oči a spatřil, jak se nad ním sklání Hebelova vrásčitá tvář. „Sbohem, elfíku. Už s vámi nepůjdeme dál. Divočina je můj domov. Ve svém pátrání jsem šel tak daleko, jak jsem uznal za vhodné. Musím jít domů, abych se postaral o Vichra. Bude v pořádku. Tulácká dívka mi pomohla zafixovat mu tu zlomenou nohu. Bude zase zdravý jako ryba. Je to tvrdý chlapík, ten můj pes."

Stařík se k němu naklonil níž. „Tobě a té elfince — oběma vám přeji štěstí."

Wil těžce polkl. „My... moc ti dlužíme, Hebele,"

„Mně?" Stařík se mírně zasmál. „Mně nedlužíte nic, elfíku. Ani co by se za nehet vešlo! Hodně štěstí!"

Ustoupil dozadu a byl pryč. Náhle před sebou zahlédl schoulenou Amberle a vzápětí

Perka, který kontroloval pásy a popruhy, kterými byli připoutáni. Za okamžik se už ozvalo podivné zavolání, kterým Perk pobídl zlatého ptáka. Genewen se s trhnutím vznesl ze země a vzlétl na oblohu. Roztáhl svá krásná zlatá křídla a nechával za sebou temnou jámy Propadlin. Obrovský Roch vzlétl a lesy Divočiny pod nimi pomalu mizely. V dálce před sebou zahlédli hradbu skal Skalnatého ostnu.

Wil Ohmsford pevně objal Amberle. Za krátký okamžik už spal.

Kapitola 50

Nad Arborlonem se snesla noc. V samotě Zahrad života kráčel Allanon zvolna k vrcholku vyvýšeniny, na které stál Ellcrys. Byl pevně zahalen do černého pláště, aby se bránil podvečernímu chladu a v rukou držel stříbrnou větev, kterou mu Ellcrys svěřil. Přišel, aby byl s ním a aspoň nějakým způsobem mu pomohl v těžké chvíli a poskytl mu společnost a útěchu. Toto byly jeho poslední hodiny. Břímě, které nesl po tolik století, z něho bude brzy sejmuto.

Druid se na okamžik zastavil a zpříma se na strom podíval. Určitě by to vypadalo podivně, kdyby je teď někdo pozoroval a zahlédl by je, pomyslel si — druid a Ellcrys, dvě černé siluety tyčící se proti letnímu nebi, vysoký muž stojící před umírajícím seschlým stromem, jako by byl ztracen v nějaké soukromé rozvaze. Jeho temná tvář se podobala masce netečnosti, která nevyprávěla nic o pocitech, které pod ní kvasily. Ale nikdo jiný se v zahradách neobjeví. Rozhodl, že stráví dnešní noc se stromem o samotě a nikdo jiný nebude svědkem jeho umírání kromě něho.

Přistoupil k němu a zašeptal v duchu jeho jméno. Větve se k němu ihned naléhavě a vyděšeně sklonily. Snažil se ho v myšlenkách utěšit. Nezoufej, chlácholil. Toto odpoledne, v době kdy byla strašlivá bitva o záchranu Arborlonu na svém vrcholu, zatímco elfové statečně bojovali, aby zastavili postup démonů, se stalo cosi neočekávaného, cosi, co by nám mohlo poskytnout naději. Daleko, daleko na jihu v temnotách lesů divočiny, kam odešla poslední z Vyvolených, probudil její ochránce k životu mocnou sílu elfeínů. Poznal jsem to ihned, jak to učinil. Vyhledal jsem ho potom, a v myšlenkách jsem se ho dotkl. Sice jen rychle a na kratičký okamžik, protože by Dagda Mor mohl vycítit co dělám. Ale i ten okamžik stačil. Drahocenný Ellcrys, Krvavý oheň byl nalezen! Znovuzrození stále ještě může přijít!

Uchvácen očekáváním, vypustil netrpělivě tyto myšlenky. Ale nedostal žádnou odpověď. Ellcrys, oslabený téměř k nečitelnosti, neslyšel nebo neporozuměl. Druid pochopil, že si je vědom pouze jeho přítomnosti, vědom toho, že ve svých posledních okamžicích nebude sám. To, co by mu teď říkal, by pro strom nemělo žádný význam. Byl už slepý ke všemu, kromě svého zoufalého zápasu zase dokázat naplnit svůj úkol — žít a svým životem chránit elfí národ.

Naplnil ho smutek. Přišel k němu příliš pozdě.

Náhle utichl. Už nebylo nic, co by pro strom mohl udělat, kromě toho, že byl s ním. Čas plynul trýznivě pomalu. Znovu a znovu k němu doléhaly myšlenky Ellcrys, z kterých zůstávala jen torza a útržky, střípky barev v jeho mysli, pohlcené minulostí a tím, co bylo, některé zahalené ve snách a přáních, co by ještě být mohlo. Některé obrazy byly nesouvislé a poznamenané jeho umíráním. Trpělivě naslouchal myšlenkám, které se ze stromu linuly a uklidňoval jej svou přítomností, ubezpečoval ho, že poslouchá a slyší, co říká. Trpělivě s ním sdílel všechna úskalí smrti, která se nad ním stahovala. Cítil jeho mrazení, protože výmluvně hovořil i o jeho vlastní smrtelnosti. Všechno musí odejít tam, kam se vydává Ellcrys, šeptal. Dokonce i ty, druide.

To ho přimělo na okamžik pomyslet na nevyhnutelnost vlastní smrti. Dokonce, i když pravidelně uléhal ke spánku, který prodlužoval jeho život až daleko za hranici běžnou pro většinu obyčejných smrtelníků, tak také on musí jednoho dne zemřít jako všechno ostatní. Stejně jako tento strom, byl i on poslední svého druhu. Už neexistovali žádní jiní druidové, kteří by po něm mohli nastoupit. Jakmile zmizí z povrchu zemského i on, kdo bude ochraňovat tajemství, která byla oživena od dob První rady v Paranoru? Kdo potom bude vládnout a používat kouzla, o kterých už věděl pouze on? Kdo potom bude strážce všech ras?

Pozvedl svou tmavou tvář. Mám ještě dost času, abych nějakého nástupce našel?

Noci stále ubývalo a matné paprsky oznamující příchod nového dne se objevily v temnotách východní oblohy. V nekonečných lesích západní země se probouzel život. Allanon ucítil, že se dotyk Ellcrys poněkud změnil. Ztrácel jej. Upřeně se na něho díval a svíral jeho vzácné stříbrné větve, jakoby snad toto sevření mohlo zabránit životu v tom, aby ze stromu vyprchával. Ranní nebe se začalo vyjasňovat a s rozbřeskem začaly obrazy přicházející od Ellcrys řídnout. Bolest, kterou cítil z jeho větví, slábla a nahrazoval ji podivný pocit vzdalování. Krůček za krůčkem se vzdálenost mezi nimi zvětšovala.

Na východě se na horizont vyhouply první sluneční paprsky a hvězdy, dítka noci, začaly pomalu uhasínat.

Náhle obrazy ustaly úplně. Allanon ztuhl. Stříbrná větev v jeho rukou vychladla. Byl konec.

Něžně položil darovanou větev pod mrtvý strom. Potom se otočil a bez ohlédnutí pomalu vyšel ze zahrad.

Ander Elessedil stál tiše vedle lůžka svého otce a díval se na ležícího starého muže. Královo rozdrásané a zesláblé tělo leželo v obvazech mezi teplými pokrývkami a pouze pravidelné nadzvedávání jeho hrudi dávalo matný důkaz o tom, že ještě žije. Právě teď tvrdě spal, odpočíval, vznášeje se v šedé zóně mezi životem a smrtí.

Elfí princ byl unášen emocemi a třásl se jako suchý lístek v prudkém větru. Gael ho v noci probudil nejistý a vyděšený. Věrný pobočník přišel do královského domu, protože nemohl usnout a přemýšlel o jakési důležité práci, kterou dostal za úkol splnit následující den. Všiml si, že dveře královských komnat jsou zamčené a stráže jsou pryč — přesně tak to řekl i Anderovi. Spal snad král bez stráží? Měl by něco udělat? Hned jak to se znepokojením vypověděl Anderovi, ten okamžitě vyskočil a vyběhl ze své chaty. Přivolal stráž, která držela hlídku u vchodu do palácových bran. Ve chvatu proběhli hlavní branou a z královského domu slyšeli zoufalé výkřiky. Tam se stali svědky závěrečného souboje na život a na smrt mezi jeho otcem a ďábelským démonem, který byl proměněn na Manxe. Když krále odnášeli do jeho ložnice, silně krvácejícího a potrhaného, probral se nakrátko k vědomí a šeptal tiše o hrůzách přestálého zápasu a protivníkovi, kterému čelil. Pak ho vědomí opustilo a usnul.

Jak jen mohl jeho otec přežít? Kde v sobě našel sílu? Ander zavrtěl hlavou. Jen ti, kteří ho našli jako první, mohli posoudit, jaký ten souboj asi byl. Ostatní, ministři a velitelé, stráže a služebnictvo, přišli až mnohem později. Neviděli starého krále ležet na zkrvavené podlaze u vchodu, rozdrásaného a potrhaného. Neviděli, co se mu stalo.

Samozřejmě, že se hned do všech stran rozlétly spekulace, které živily pomluvy. Král je mrtvý, šeptalo se. Město je ztraceno. Ander zaťal pevně zuby. Okamžitě učinil všem pomluvám přítrž. Jeden démon zdaleka nestačí k tomu, aby zemřel Eventin Elessedil!

Pomalu poklekl vedle lůžka svého otce a dotkl se jeho nehybné ruky. Určitě by plakal, kdyby mu zbývaly ještě nějaké slzy. Jak si jen osud strašlivě se starým králem zahrál. Jeho prvorozený syn a nejlepší přítel byli po smrti, jeho milovaná vnučka byla ztracená. Jeho zemi drtí nepřátelé, které nedokáže porazit. On sám byl nakonec zrazen zvířetem, kterému věřil. Ztratil úplně všechno. Co ho dokázalo ještě držet při životě po tom všem, co musel prodělat? Smrt by jistě byla jenom úlevou.

Pevně a vroucně stiskl ruku svého otce. Eventin Elessedil, král elfů — už nikdy nebudou mít tak dobrého krále. Byl poslední. Co ale bude budoucím pokolením jeho památku připomínat? Zdevastovaná země a lidé ve vyhnanství? Ander necítil hořkost kvůli sobě, to věděl. Cítil ji pro svého otce, který strávil celý svůj život tím, že sloužil své drahé zemi a svému lidu. Osud Anderovi nic nedlužil, ale co tomuto starému muži, jehož srdce bilo pro jeho zemi, která má být zpustošena a její obyvatele, kteří mají být vyhnáni? Ani jemu nic nedluží? Miloval svou Západní zemi a její věrné elfy mnohem více, než svůj vlastní život, kterého se teď měl vzdát. To, že musel být němým svědkem uchvácení vlastní země...

bylo strašlivě nespravedlivé!

Ander se bez rozmyslu nahnul a políbil svého otce na tvář. Potom se napřímil a obrátil se k odchodu. Přes záclonu za oknem zahlédl oblohu, která se už vyjasňovala a pomalu se rodil nový den. Musím najít Allanona, pomyslel si náhle. Druid to ještě nevěděl. Potom se musí vrátit na Carolan a stanout po boku svých vojáků a svého národa na místě, kde by odhodlaně stál jeho otec, kdyby mohl. Musí zapomenout na svoji hořkost. Zapomenout své výčitky. To, co teď nejvíce potřeboval, byla stejná odvaha a síla, kterou jeho otec prokázal ve své poslední bitvě. Odvaha a síla, kterou kolem sebe dokázal šířit i mezi ostatní elfy. Ať už se toho dne stane cokoliv, musí se zachovat jako pravý syn svého otce.

Upnul si pevně svoji zbroj a chvatně vyšel z tmavé místnosti ven.

Když stanul na prahu královského domu, na okamžik se zastavil a zadíval se na vyjasňující se východní obzor. Pod očima měl tmavé kruhy a jeho tvář byla strhaná a pohublá. Ranní vzduch byl chladivý a tak si nasadil svoji silnou kápi. Okna paláce za jeho zády se leskly prvními slunečními paprsky a v jeho chodbách zamračení elfí lovci prohledávali každý kout.

„Teď už to nemá cenu..." zamumlal si pro sebe.

Sel úplně sám k předním branám po štěrkovitém chodníčku a hlava mu klesla ospalostí. Jak dlouho asi spal, než pro něj Gael přišel? Hodinu? Dvě? Už si nevzpomínal. Když se snažil rozpomenout, vyvstala mu před očima tvář jeho otce, strašlivá a zkrvavená, ze které ho upřeně sledovaly jeho modré oči.

Zrada, četl v nich. Zrada!

Prošel ocelově kovanými branami až do ulice za nimi a náhle si všiml vysoké postavy, která se vynořila ze stínů v místě, kde byli uvázáni koně.

„Princi Andere?"

Když slyšel své jméno trhl sebou, zastavil se a ohlédl. Před ním se objevila temná postava, na jejíž hrudi se v jasu nového dne blyštěla drátěná košile. Byl to velitel Svobodných jednotek Stee Jans.

„Ano, veliteli," přikývl unaveně.

Vysoký muž mu jako odpověď také pokynul a jeho zjizvená tvář zůstávala netečná. „Slyšel jsem, že dnes byla špatná noc."

„Takže už jsi o všem slyšel?"

Stee Jans se podíval směrem k paláci. „Prý si do královského domu našel cestu zrádný démon. Zmasakroval královy stráže a samotný král byl těžce raněn, než se mu podařilo ho zabít. Zprávu, jako je tato, nemůžete udržet pod pokličkou, můj pane."

„Ne — ani jsme se o to nesnažili," povzdechl si Ander. „Ten démon byl Měnivec. Proměnil se ve věrného vlčáka mého otce, kterého měl po řadu let. Nikdo z nás nedokáže odhadnout, jak dlouho byl démon mezi námi a hrál tuhle špinavou hru, ale dnes večer se každopádně rozhodl, že tu hru skončí. Zabil stráže, zabarikádoval dveře, vedoucí z královych komnat a zaútočil na krále. Bylo to ďábelské monstrum, veliteli — viděl jsem co po něm zůstalo. Vůbec nechápu, jak se otci podařilo..."

Odmlčel se bezmocně a zavrtěl hlavou. Hraničář si ho pozorně prohlížel.

„Takže král stále žije."

Ander pomalu přikývl. „Ale vůbec nevím, co je to za sílu, která ho udržuje při životě."

Oba zmlkli a dívali se směrem k sluncem ozářeným oknům královského domu, ve kterém se míhaly ozbrojené stíny strážců, hlídkujících v jeho chodbách.

„Možná, že čeká na nás ostatní, můj pane," řekl Stee Jans tiše.

Jejich pohledy se střetly. „Co tím myslíš?" zeptal se ho Ander.

„Chci říct, že se čas krátí nám všem."

Ander se zhluboka nadechl. „Kolik ho ještě máme?"

„Dnešek."

Jeho drsná tvář zůstávala dál bez jediného výrazu, jako by hraničář nemluvil o ničem

důležitějším, než jaké asi dnešního dne bude počasí.

Ander se napřímil. „Zdá se, že ses už vzdal, veliteli."

„Jsem čestný muž, můj pane. Řekl jsem ti to hned při našem prvním setkání. Přál by sis snad slyšet něco jiného než pravdu?"

„Ne," zatřásl Ander hlavou. „Je zde nějaká šance, že bychom se udrželi déle?"

Stee Jans pokrčil rameny. „Vždycky tu je nějaká šance. Poměř to s šancí, kterou má král na přežití dnešního dne. Taková je asi naše šance."

Elfí princ pomalu pokýval hlavou. „To přijímám, veliteli." Natáhl k němu pravici. „Elfové mají štěstí, že jsi nám přijel na pomoc právě ty se svými udatnými vojáky Svobodných jednotek a postavili jste se nám věrně po boku. Kéž bych znal nějaký vhodný způsob, jak ti poděkovat."

Železný muž pevně sevřel nabízenou pravici. „Přeji si, abychom ti tu příležitost pomohli získat. Hodně štěstí, princi Andere."

Zasalutoval a odešel. Ander se za ním ještě chvilku díval a potom se otočil a vyrazil dolu ulicí.

Zrovna v okamžiku, když se připravoval, že vyjede za svými muži na Carolan, ho našel Allanon. Druid se vynořil z ranního šera na svém Artaqovi, jako dva stíny vynořivší se z lesní mlhy.

Ander zůstal beze slova zírat na muže, který přijel až před něj a zastavil svého černého koně. Podíval se na Andera.

„Vím, co se stalo," promluvil svým hlubokým hlasem. „Je mi to líto, Andere Elessedile."

Ander přikývl. „Allanone, kde je větev Ellcrys?"

„Není." Druid se zadíval za něho ke královskému paláci. „Ellcrys je mrtev."

Ander ucítil, jak jej opouštějí síly. „Tak to je náš konec, nebo ne? Bez kouzla Ellcrys, které by nám proti démonům pomáhalo, jsme vyřízení."

Allanonův pohled byl tvrdý. „Možná ne."

Ander se na něj nedůvěřivě díval a odhadoval, co tím myslí, ale druid už obracel svého koně Artaqa a vyrážel na cestu.

„Počkám na tebe u bran do Zahrad života, elfí princi," zavolal na něj přes rameno. „Jeď rychle za mnou. Ještě stále máme jistou naději."

Potom pobídl svého černého koně a zmizel z dohledu.

Kapitola 51

Hodinu po rozbřesku démoni zaútočili. Valili se po útesu Carolanu nahoru a přelézali rozdrcené hradby Elfitche, jen aby se co nejrychleji dostali k branám šesté rampy. Démoni, které již neoslabovala síla Ellcrys a zcela se zbavili klatby Hráze, snadno setřásali šípy a kopí, kterými je zasypávali obránci, když se zuřivě drali nahoru. Z černých lesů se vynořovala jedna vina černých těl za druhou a za okamžik se jimi černal celý útes. Do výše vyletěla těžká lana s neforemnými háky vyrobenými z ukořistěných zbraní a zachytávala se nahoře na zdech a branách. Jeden za druhým začali démoni vylézat nahoru.

Obránci však byli připraveni — Kerrin a jeho Královská garda nahoře na branách, Stee Jans se Svobodnými jednotkami vlevo na hradbách, Amantar a skalní trollové napravo. Když útočníci šplhali nahoru, obránci přesekávali a přeřezávali natažená lana. Démoni se s odporným řevem řítili dolů. Zabzučely luky elfů a do útočících démonů se zakouslo mračno šípů. K branám byly přistaveny obrovské klády přitesané z celých stromů. Démoni po nich šplhali nahoru a z černé masy dole přilétaly kusy dřeva a kameny dopadající na obránce snažící se odvrátit útok. Zas a znovu byli útočníci zatlačeni zpět. Ale nakonec se jim stejně podařilo dostat se na hradby a vrhali se proti svým nepřátelům do nelítostného boje muže proti muži.

Po obou stranách Elfitche se démoni valili po svahu útesu, odhodlaně se drali nahoru na samý okraj Carolanu. Tam však už čekali elfí jezdci, legionská Stará hlídka, trpaslíci kopáči a ostatní rozptýlené menší skupinky obránců. Velel jim Ehlron Tay. Povolával jednu linii za druhou a obránci se vždy odhodlaně vrhali na nepřátele, kteří se vynořovali hned za okrajem útesu. Obránci je odráželi a svrhávali je zase zpátky do hlubin pod Carolanem. Ale útes byl dlouhý a řady obránců slabé. Na mnoha místech byl poset skupinkami stromů, které maskovaly postup běsů. Několika skupinkám se již podařilo probít a křídla elfí obrany se pomalu začala rozpadat.

Na Elfitchi démoni prolomili brány šesté rampy. Prorazili řadami obránců na hradbách a rozbili závory a panty bran. Otevřeli je dokořán a valily se přes těla svých mrtvých nahoru. Amantar stále držel pravou hradbu, ale Stee Jans a jeho zdecimovaní hraničáři byli pomalu vytlačováni ze svých pozic. Přímo uprostřed elfí obrany Kerrin soustředil Královskou gardu, podnikl proti běsům protiútok a zoufale se je snažil zatlačit zpět. Elfí lovci se vrhli do masy vyjících nepřátel a zatlačili je na stranu, čímž jejich útok zpomalili. Na okamžik se zdálo, že Královská garda získá brány šesté úrovně zpět. Ale náhle se na hradbách objevily Fúrie, které vlétly na útočící elfy. Kerrin padl k zemi a umíral. Protiútok zeslábl a byl zlomen.

Obránci se pomalu stahovali do výše Elfitche k otevřeným branám sedmé, poslední úrovně. Udržovali pevně sevřené řady, které by útočníci neprolomili. Amantar a Stee Jans drželi střed a když obránci vklouzli bezpečně za hradby, brány se zabouchly. Pod nimi se opět začali houfovat démoni.

Asi tři sta kroků na východ od čela rampy sledoval Ander Elessedil zuřící bitvu pod sebou a cítil, jak pomalu uvadají jeho poslední naděje. Za jeho zády stáli vojáci Černé hlídky obstupující Zahrady života. Podíval se na Kobolda, který jim velel, a potom na Allanona. Druid seděl hned vedle něj v sedle svého koně Artaqa, a netečně pozoroval bitvu, která se dole přelévala tam a zase zpátky.

„Allanone, musíme přece něco udělat," zašeptal nakonec.

Druid se k němu neotočil. „Ještě ne. Počkáme."

Všude po celém okraji Carolanu démoni šplhali nahoru na útes a snažili se probít elfí obranou na křídlech. Na jižním okraji útesu se probili obranou a rychle posilovali své řady. Neustále odvraceli útoky elfích jezdců, kteří se je snažili zahnat. Na severu trpaslíci kopáči

neustálým útokům stále ještě odolávali. Browork vedl jezdce i pěší vojáky z jednoho úspěšného úderu k dalšímu a svrhával démony dolů z výšin. Ehlron Tay se záložním oddílem spěchal na jih, aby pomohl znovuzískat spodní část útesu. Divoce se vrhli se skloněnými kopími do hord démonů. Ozývaly se děsivé zvuky střetávajících se zbraní a těl, výkřiky a ječeni. Bitva byla tak zuřivá, že z dálky nebylo možné rozlišit přítele od nepřítele. Když ale nakonec zápas polevil, bylo jasné, že to jsou elfové, kdo ustupuje. Celé levé křídlo se v té chvíli rychle rozpadalo a démoni se s radostnými skřeky hnali vpřed.

Náhle se brány sedmé úrovně rozletěly a rozpadly a hrnuli se do nich démoni. Obránci byli zatlačeni zpět a zdálo se, že budou zcela rozprášeni. Ale trollové podnikli mohutný a zuřivý protiútok a smetli démony zpátky rozbitými branami. Na krátký okamžik byly hradby znovu dobyty. Ale démoni se obrátili znovu proti branám, ti nejmohutnější a brutálnější v čele, a prolomili se znovu. Tentokrát už ani skalní trollové nedokázali běsy zastavit. Odnášeli proto chvatně své zraněné, od bran po rampě až k okraji útesu.

V tomto okamžiku již démoni obsadili nejen severní, ale i jižní část Carolanu. Prorazili odhodlanými trpaslíky a stahovali se ke středu. Zahrady života se pomalu ale jistě stávaly posledním ostrůvkem bitevního pole, ke kterému se démoni zuřivě probíjeli. Ehlron Tay byl stržen z koně a potrhaného a dobitého ho jeho vojáci odtáhli do bezpečí a odnesli z útesu. Browork krvácel nejméně z půl tuctu ran a démoni byli všude kolem něj. Stará hlídka ztratila v boji asi třetinu svých mužů. Dva z nebeských jezdců byli strženi k zemi a tři, kteří ještě zbyli, mezi nimi i Dayn, letěli zpět do Zahrad života a stáli po boku Allanona. Elfové a jejich spojenci ustupovali ze všech pozic.

Obránci Elfitche byly útočníky zatlačeni až na samé čelo rampy. Stee Jans držel střed obranné linie, obklopen vojáky Svobodných jednotek. Elfové a trollové drželi křídla. Všem bylo jasné, že se nedokáží udržet dlouho. Hraničář se zjizvenou tváří si okamžitě uvědomil nebezpečí, které jim hrozilo. Démoni pod nimi se formovali k dalšímu útoku. Po celé délce útesu byly obranné linie prolomeny a obránci se stáhli k úpatí rampy. Během chvíle mohou být obklíčeni a sevřeni v kleštích, ze kterých nikdo neunikne. Musí se urychleně stáhnout k okraji Zahrad života, přeskupit své obranné linie a posílit se vojáky Černé hlídky. Ale k tomu potřebovali čas a někoho, kdo by jim ho věnoval.

Velitel Svobodných jednotek s rudými vlajícími vlasy popadl karmínově—šedý bojový prapor své jednotky a zaklínil ho mezi kameny rampy. Tady bude obranná pozice Svobodných jednotek. Povolal své hraničáře k sobě a přímo uprostřed čela rampy z nich utvořil úzkou, pevně semknutou formaci. Potom poručil ostatním trollům a elfům, aby se stáhli. Nikdo se neodvážil zpochybňovat jeho rozkaz. Stee Jans převzal velení celé armády. Rychle opustili Elfitch a pospíchali jako o závod k Zahradám života, na jejichž okraji stály oddíly Černé hlídky. V okamžiku stály zbytky vojáků Svobodných jednotek o samotě.

„Co to dělá!" vykřikl zděšený Ander na Allanona. Ale druid neodpověděl.

Démoni zaútočili. Hnali se rampou a vztekle vyli. Svobodné jednotky neuvěřitelně útoku odolali a odrazili ho. Elfí obránci mezitím stále prchali do bezpečí a prchali ze smrtící oprátky, která se kolem nich stahovala. Démoni se znovu řítili Elfitchem a znovu je Svobodné jednotky odrazily. Na živu již nebylo více než dva tucty hraničářů. V jejich čele se tyčila mohutná postava Stee Janse. Obránci, kterým se podařilo uniknout z Elfitche se seskupili před Zahradami života a s úžasem pozorovali hrstku mužů, kteří se stále ještě drželi v boji proti démonům. V jejich řadách se rozhostilo hluboké ticho. Všichni věděli, jak tento zápas skončí.

Teď už ležel celý Carolan úplně otevřený. Stee Jans vytrhl ze zídky bitevní prapor, který tam před tím zarazil, a pozvedl rudo šedou vlajku vysoko nad hlavu. Z hrdel vojáků Svobodných jednotek zazněl bojový pokřik. Potom pomalu, s největším úsilím, se malá hrstka vojáků Svobodných jednotek začala stahovat k elfím obráncům shromážděným kolem Zahrad života. Ani jediný z hraničářů nerozbil jednotku. Ani jeden z nich se nevrhl na spasný útěk.

Anderovi vyklouzl ze rtů vzdech a bezmocné zasyčení. Byl to beznadějný ústup. Vedle něj se náhle objevila Broworkova zkrvavená tvář.

„Je to moc daleko, hraničáři," zamumlal si pro sebe.

Vlna démonů se přehoupla přes okraj rampy a začala se stahovat. Na severu i jihu Carolanu jejich řady mohutněly.

„Utíkej!" zašeptal Ander. „Utíkej, Stee Jansi!"

Ale na útěk už nebyl čas. Ranní vzduch naplnily divoké výkřiky, které rozehnaly chvilkové ticho a celá ohromná masa běsů se pohnula vpřed.

Náhle se pohnul Allanon. Zavolal na Dayna a během mrknutí oka už svíral v rukou Tanečníkovy otěže. Za okamžik už seděl na hřbetě obrovského Rocha a vzlétl k obloze. Ander Elessedil a všichni, kteří stáli kolem, druida užasle sledovali. Allanon vylétl vysoko nad Zahrady života a plášť mu divoce vlál ve větru. Pozvedl své útlé ruce. Na Carolanu se spěchající démoni zastavili a zírali k obloze. Planinou otřáslo mohutné zaburácení hromu, jakoby se sama země rozevřela zlostí, a z druidových prstů vyšlehl modrý plamen. V obrovském oblouku modrý oheň spálil nejpřednější řady nepřátel na popel. Vytí a ječeni vypuklo mezi démony, když se před nimi náhle zvedla ohromná plamenná stěna, která je dělila od obklíčených vojáků Svobodných jednotek.

Z hrdel elfů se vydraly vzrušené výkřiky. V modrém ohni, který odřízl nepřátele, zůstal malý průchod vedoucí k Zahradám života a připravené elfí armádě. Právě touto malou chodbičkou běželi hraničáři — ale tentokrát rychle, protože past za nimi mohla každou chvíli znovu sklapnout. Všude kolem nich zuřili démoni, ale modrý oheň je nepustil. Utíkejte! křičel Ander v duchu. Ještě máte šanci! Hraničáři utíkali zpět, a vzdálenost mezi nimi se stále zmenšovala. Hrstka fúrií šílených zlostí se prodrala modrou stěnou a jala se je pronásledovat. Ale Allanon si jich včas všiml. Pozvedl ruku a sevřel jí v pěst. Mezi kočičí nestvůry dopadl plamen ohně a ony zmizely v oblaku ohromné exploze. V místě, kde našly svůj konec se k obloze zvedl sloup ohně. Vysoko nahoře se ozval Tanečníkův bojový pokřik.

Konečně se Stee Jansovi a jeho vojákům podařilo vyběhnout z ohnivé chodbičky a dostat se do bezpečí elfích řad. Výkřiky a radostné uvítání se ozývaly z úst obránců a v ranním vzduchu zavlály bitevní prapory Čtyřzemí.

Na Carolanu už dohoříval druidův oheň, ale démoni se stále neodvážili skrz něj. Poté, co byly tak snadno zničeny Fúrie, nebyl nikdo ochoten se samotnému Allanonovi postavit. Démoni se krčili za stěnou plamenů, vrčeli zlostí a hrozili osamělému černému letci nad jejich hlavami. Vyčkávali.

Druid kroužil vysoko na obloze, jako by po někom pátral. Věděl, co teď musí přijít. Rukavice již byla hozena a jediný, kdo byl mezi démony dost silný, aby ji mohl zvednout, byl Dagda Mor. Allanon věřil, že démon přijde, protože nemá na vybranou. Dagda Mor byl schopen, stejně jako Allanon, ucítit probuzení magické síly elfeínů. Určitě už věděl, že Wil Ohmsford použil kameny, a že pátrání po Krvavém ohni bylo úspěšné. Věc, které se tak bál, se tedy stále ještě mohla uskutečnit — zrození jím nenáviděného Ellcrys a obnovení Hráze. To byla nebezpečná situace pro pána démonů. Měnivec byl mrtev. Žnec selhal. Jeho armáda ztratila tempo. Jestliže se teď zastaví, i když ostatek Západní země byl v jeho rukou, bude ztracen. Ellcrys byl klíčem k životu démonů. Tento matečný strom musí být zničen a země, ve které vyrostl spálena a rozmetána tak, aby na ní už nikdy nic živého nemohlo růst. Pak bude dost času k pronásledování poslední z Vyvolených a jejího semena. Potom už si budou démoni jistí, že je nikdo nedokáže ze země vyhnat. Ale nic z toho se nemůže stát, dokud nebude zničen Allanon. To Dagda Mor věděl, a tak musel jednat...

Z hrdel démonů se vydral děsivý řev. Za samým okrajem Carolanu se vynořil temný stín, který stoupal po ranním nebi. Allanon se ohlédl. Byla to stejná okřídlená obluda, která málem zabila Wila Ohmsforda a Amberle v Rýnském údolí při jejich útěku na sever ze

Stálého útočiště. Druid teď monstrum viděl zcela jasně. Byl to ohromný šeredný netopýr, slizce hladký a kožnatý. Z rozevřené tlamy zablýskly lesklé špičaté tesáky a na pokroucených pařátech měl vytasené drápy. Slyšel už vyprávět o tom, že takoví netopýři žijí kdesi hluboko v horách v Severní zemi, ale dosud žádného z nich neviděl. Vznášel se nad hordami démonů a drásavě kvičel. Masa černých těl na útesu náhle ztichla.

Allanon strnul. Na hřbetě ohromného netopýra seděl Dagda Mor. Výzva byla přijata.

Druid Tanečníka prudce stočil. Netopýr letěl střemhlav dolů a démon se hluboce skláněl nad jeho hřbet. V jeho ruce se červeně rozzářila Kouzelná hůl. Allanon vyčkával a držel Tanečníka pevně pod sebou. Netopýr nedočkavě zapištěl. Z démonovy Kouzelné hole vyšlehl rudý plamen, ale o vteřinku opožděně. Tanečník uhnul, pevně vedený druidovým zkušeným dotekem a prudce zahnul doleva. Okřídlená obluda se řítila na ně, ohnala se svým pařátem, ale minula. Démonův oheň vybuchl na planině Carolanu. Allanon obrátil Tanečníka dokola. Netopýr byl pomalý a těžkopádný, a když se k nim blížil, Allanon jej podletěl a zaútočil na něj zespodu. Modrý oheň zasáhl jeho křídla i břicho a popálil kožnatou pokožku. Netopýr zapištěl bolestí.

Vzlétl ale nahoru a znovu Dagda Mor sklonil svou Kouzelnou hůl. Démonův oheň proťal ranní oblohu a prosvištěl před Allanonem a jeho ptákem. Před nimi se utvořila obrovská stěna plamenů a tentokrát se již nemohli vyhnout. Ale Tanečník nezaváhal. S pronikavým výkřikem se obrovitý Roch vznesl k obloze a odnášel Allanona od rudých plamenů. Vzápětí vyrazil střemhlav dolů ke Carolanu. Ze Zahrad života, z hrdel elfů a jejich spojenců, zazněly radostné výkřiky.

Ale démon zaútočil znovu a se svým těžkopádným zvířetem se vydal na pronásledování svých obětí. Tanečník byl rychlejší. Obrovský Roch přeletěl přes hranu útesu. Z Kouzelné hole, kterou démon třímal v ruce vyšlehl další paprsek, ale opět Rocha minul a sežehl trávu na planině na popel. Tanečník prudce zahnul doprava, potom zase doleva, kličkoval a měnil směr tak rychle, že ho Dagda Mor nedokázal zaměřit. Celou tu dobu na něj Allanon útočil, trhal svým modrým ohněm netopýrovo tělo a propaloval ho zas a znovu, dokud se z něj nezačalo kouřit a za letu se z jeho raněného těla valil hustý kouř.

Ale bitva zuřila dál. Byl to děsivý duel mezi druidem a démonem, kteří na sebe vzájemně neúnavně útočili nad zjizveným povrchem Carolanu, stáčeli se a prokluzovali vzduchem a vzájemně se jeden druhého snažili vymanévrovat. Dlouho byl jejich souboj vyrovnaný a žádný z nich nedokázal získat převahu nad tím druhým. Netopýr byl sice těžkopádný a snadný terč, ale byl také silný a jeho zranění mu zdánlivě nevadila. Tanečník byl naproti tomu velice rychlý, takže se ho rudý oheň ani netknul. Ale s ubíhajícími minutami, kdy zuřivý zápas stále nebral konce, začal být pták Roch stále více unavený. Celé tři předchozí dny musel létat v bitvě a síly ho tak rychle opouštěly. Pokaždé, když se znovu vznesl nad útesem, byl démonův oheň stále blíž. V řadách obránců zavládlo hrobové ticho. Jejich myšlenky ovládla společná obava. Dříve či později se Roch unaví a nebo druid chybí. Potom je pán démonů dostane.

Za několik okamžiků se tyto skryté obavy uskutečnily. Směrem k Tanečníkovi, který právě manévroval vlevo, šlehl plamen rudého ohně a roztříštil velikému ptákovi křídlo. Náhle Tanečník zakolísal a spirálovitě začal klesat dolů ke Carolanu. Všichni elfové vykřikli strachy. Kouzelná hůl vybuchla novým plamenem, který se znovu zaryl do zraněného Rocha. Netopýr se snášel s napřaženými pařáty dolů. Allanon se ohlédl, když se k němu obrovská bestie blížila, a zvedl k obloze spojené paže. Netopýr byl přímo nad ním a z druidových paží vyšlehl mohutný paprsek. Celá netvorova hlava jakoby vybuchla a zmizela. Setrvačně zaútočil na zraněného Tanečníka. Třicet stop nad Carolanem se netopýr a Roch střetli a narazili jeden do druhého ohromnou silou. Zaklesnuti do sebe, padali k zemi a strhávali s sebou své jezdce. Řítili se k zemi, do které po chvíli mocně narazili. Tanečník sebou zaškubal a pak zůstal nehybný. Netopýr se ani nepohnul.

V tom okamžiku se všem zdálo, že je bitva ztracená. Tanečník i netopýr byli mrtví. Allanon ležel natažený na holé zemi a hořel. Jenom Dagda Mor se hýbal. Jednu nohu měl

rozdrcenou, ale nakonec ji vyprostil zpod mrtvého netopýra a vyrazil k druidovi. Allanon se pohnul a mírně nadzvedl hlavu. Dagda Mor k němu pomalu vrávoral, dokud nestál deset kroků od padlého druida. Tvář zkroucenou nenávistí, démon stanul na místě. Kouzelná hůl v jeho rukou začala znovu žhnout.

„Allanone!" Ander Elessedil uslyšel svůj vlastní křik, a ozvěna jeho hlasu se nesla nastalým tichem.

Snad ho druid slyšel. Podařilo se mu vyšplhat na nohy a postavit se. Uskočil rudému paprsku, který prolétl kolem něj. Rychle se vrhl na Dagda Mora, než mohl zaútočit rudým paprskem své Kouzelné hole podruhé. Démon holí divoce zatočil, ale druid její sukovitý povrch pevně zachytil ve svých rukou. V holi se zmítal démoni rudý plamen a druidovým tělem projížděla palčivá bolest. Ale jeho vlastní kouzlo se stavělo na obranu a modrý oheň se začal mísit s červeným. Druid a démon se přetahovali tam a zpátky, těla vypjatá. Oba se snažili vyrvat hůl druhému z rukou.

Náhle Allanon sáhl na samý zbytek svých sil a v jeho rukách vybuchl modrý paprsek, který přemohl rudý oheň a udeřil do těla Dagda Mora. Démonovy oči se rozšířily hrůzou a jedinkrát zařval strašlivě a bezmocně. Allanon zvedl hůl, zatlačil shrbeného démona dozadu a přitlačil ho na kolena. Běs znovu nenávistně vykřikl. Zoufale bojoval s ohněm, který stravoval jeho tělo a pokoušel se vymanit z druidova sevření. Ale Allanon jeho ruce držící slábnoucí hůl svíral jako ocelovými kleštěmi. Dagda Mor se divoce zatřásl a jeho křik slábl v nezřetelný šepot. Běsovy planoucí oči se zakalily.

Druidův plamen jím teď projel bez odporu a halil ho do modré záře. Nakonec jeho tělo vybuchlo a Dagda Mor byl pryč.

Nad Carolanem se rozhostilo hrobové ticho. Allanon stál na pláni osamělý a v ruce pevně svíral Kouzelnou hůl. Podíval se na ten kus poničeného dřeva, který byl zuhelnatělý a kouřilo se zněj. Rozlámal ho na kusy a zahodil na zem.

Potom se otočil směrem k Zahradám života a zapískal na svého Artaqa. Kůň sám vycválal z řad přihlížejících elfů. Allanon věděl, že už mu zbývá jen pár okamžiků. Jeho síla ho opustila a on se držel na nohou pouze silou vůle. Modrá stěna, která udržovala běsy v bezpečné vzdálenosti pomalu uhasínala. Běsi se shromažďovali hned za dohasínajícími plameny, hladově se na něj s nenávistí dívali a čekali, co se bude dít dál. Zničení Dagda Mora pro ně neznamenalo vůbec nic. Svou roli hrála jen jejich obrovská nenávist vůči elfům. Druid jejich nenávistné pohledy opětoval a pomalu se výsměšně usmál. Jediné, co je teď drželo zpátky, byl jejich nepřekonatelný strach z druida. Jakmile se jej zbaví, okamžitě zaútočí.

Artaq pomalu přiklusal až k němu, šťouchl ho hlavou do ramene a zaržál. S očima upřenýma na démony ustupoval Allanon dozadu, dokud nenahmátl otěže a uzdu svého koně. S bolestí se vyškrábal do sedla. Při tom úsilí téměř ztratil vědomí. Trhnul uzdou a obrátil Artaqa. Zdánlivě beze spěchu klusal k obranným liniím elfů.

Byl to mučivě pomalý útěk. Vedl Artaqa opatrným klusem, protože rychlejší krok jeho koně by určitě nezvládl. Krok za krokem se blížil k Zahradám života. Koutkem oka zaregistroval pohyby v řadách démonů, kteří jej obkličovali. Někteří z nich se již vyzývavě prodírali uhasínajícími plameny a pořvávali. Ostatní je rychle následovali. Druid sevřel uzdu svého koně oběma rukama, ale neotočil se. Ještě kousek, pomyslel si, kousek.

Náhle celá masa propukla ve vzteklé ječeni a řev. Ze všech stran se na něj valili černí démoni. Věděl, že je stále příliš daleko od Zahrad života, aby tímto tempem dokázal uniknout. Neměl na vybranou. Rychle pobídl Artaqa, který se vzepjal a prudce vyrazil dopředu. Obrovitý černý kůň se řítil přes Carolan, svaly na těle vypjaté. Druidovi se zatočila hlava a cítil, jak mu vyklouzává uzda z rukou. Pomalu z koně padal.

Ale nějak se dokázal v sedle udržet, až k elfím obranným liniím. Obrovským skokem byl Artaq mezi nimi a prosvištěl kolem napřažených rukou elfů, trollů a trpaslíků. Zastavil se až v branách Zahrad života.

Ale ani tady Allanon nespadl ze svého koně. Jeho ocelová vůle ho stále držela v sedle jeho černého oře. Tvář měl zborcenou potem. Ohlédl se a viděl rozzuřené démony blížící se k Zahradám života. Před jejich zdmi se obránci připravovali na útok.

Nakonec ještě mají šanci, pomyslel si. Alespoň jsem se snažil jim nějakou dát.

Náhle se ozvaly hlasité výkřiky a ruce všech obránců se zvedly k nebi. Dayn stál hned vedle něj a v jeho výkřiku byl stín pochybností.

„Genewen! To je Genewen!"

Druid pozvedl oči. Daleko na jižní obloze, ztracený v jasu poledního slunce se objevil obrovský zlatý pták, který se pomalu snášel k Arborlonu.

Kapitola 52

Wil Ohmsford se díval v hrůze dolů. Mhouřil oči do oslepujícího jasu slunce a horečka mu stále rozpalovala tělo. Cítil se stále zesláblý a točila se mu hlava. Po těle mu stékal pot, který vysušoval prudký vítr. Genewen je nesla na svých křídlech vysoko nad zelenou, lesnatou Západní zemí, perutě doširoka rozevřené, když hladce klouzala na vzdušných proudech. Wil byl k Rochovi připoután řemeny a jeho zraněnou ruku zpevňoval kus dřeva, který k ní byl pevně přivinut. Před ním seděl Perk, který se mírně pohupoval dle pohybů Genewena, které řídil hlasem a rukama. K malému letci ležela přitisknutá Amberle, která se ztrácela v záhybech svých šatů. Ruce, které ji objímaly v pase, patřily Eretrii. Otočil se a zachytil pohled tulácké dívky. Věnovala mu sklíčený pohled.

Pod nimi leželo elfí město Arborlon. Celý Carolan byl poset mrtvými těly a rozptýlenými ohni.

Starobylá Elfitch ležela v troskách. Kolem Zahrad života stáli jezdci, kopiníci, lučištníci i muži s oštěpy odhodlaně jako ocelová hradba. Všude kolem nich se valily přívaly tisíců černých těl a zdálo se, že je každým okamžikem musí smést z cesty.

Démoni, zašeptal neslyšně. Démoni!

Náhle si všiml, že se Amberle nečekaně pohnula. Elfí dívka se napřímila, stále opřená o Perka, a cosi mu říkala. Svou útlou ručkou ho držela za rameno. Chlapec přikývl. Potom náhle Genewen začal klesat a pomalu klouzal vzduchem nad Carolan a Zahrady životy. Zahrady stály jako malý ostrůvek překrásně tvarovaných živých plotů a udržovaných květinových záhonů v moři nakrátko sesekané trávy a řvoucích černých démonů. Ve slunečních paprscích pozoroval Wil záblesky zbraní obránců, kteří se pokoušeli odrazit nápor hord, které se proti nim valily. Černé obludy už se začínaly prolamovat obranou. Několik jich dokonce spatřil za branami.

Na malé vyvýšenině přímo uprostřed Zahrad života stál zapomenut malý seschlý pahýl, který byl kdysi Ellcrys.

Genewen náhle zakřičel, tak pronikavě, že přehlušil vřavu bitvy, která probíhala pod nimi. Na okamžik se oči všech bojujících obrátili nahoru k ohromnému zlatému Rochovi. Ten se s leskem snášel dolů jako sluneční posel zlatých paprsků. Z hrdel některých elfů se ozvaly výkřiky, když poznali, o koho jde. Nebeský jezdec, křičeli nadšeně, a marně se rozhlíželi po dalších.

Náhle se Genewen snesl přímo do zahrad a pomalu přistál na úpatí vyvýšeniny. Složil svá veliká zlatá křídla a sklonil oddaně svou fialkovou hlavu. Perk z něj pohotově seskočil a obratnými prsty odvazoval pasy a postroje, kterými byli k ptáku přivázáni ostatní. Nejdříve odvázal Amberle. Ta jen omámeně sklouzla z Genewenových zad, padla na kolena, hned, jak se její nohy dotkly země. Wil se k ní snažil dostat, ale horečka jej oslabovala a on nebyl sám bez pomoci schopný odvázat pevné pasy a rozběhnout se k ní.

Za živým plotem a za záhony květin se k nim rapidně přibližovaly zvuky zuřící bitvy.

„Amberle!" zavolal na ni slabým hlasem.

To už dívka byla zase na nohou a stála několik kroků od něj, svou dětskou tvář odhodlaně vztyčenou. Na okamžik se na něho zahleděly její děsivě červené oči a zdálo se, že promluví. Potom se však beze slova otočila a vykročila na vyvýšeninu.

„Amberle!" vykřikl zoufale Wil a škubal prudce popruhy, které ho poutaly. Genewen sebou škubla a vykřikla. Perk ji pracně uklidňoval.

„Seď klidně, léčiteli," zakřičela na něj varovně Eretria, ale nic neslyšel. Viděl jen, že se mu Amberle vzdaluje. Ztrácel ji. Cítil to.

Náhle Genewen kolem sebe vyděšeně začal mávat křídly, protože jej znepokojovalo venkovanovo vrtění. Perk popadl postroje ptáka, vyskočil na něj a snažil se jej zoufale

uklidnit. Náhle Eretria vyndala svoji skrytou dýku a přeřezala pásy a řemeny, které poutaly ji i Wila. Za okamžik se oba skutáleli po hlavě mezi keře. Venkovanovým zraněným tělem projela pronikavá bolest, když se snažil vyšplhat na nohy. Eretria na něj zavolala, ale on nedbal a klopýtal za vzdalující se postavou elfí dívky. Byla již na poloviční cestě a pomalu se blížila ke stromu.

Vytí a nenávistné ječeni nepřátel bylo slyšet na dosah ruky. Půltuctu démonů se vynořilo mezi živými ploty. Perk a Genewen znovu přistáli a sotva chlapec seskočil ze svého zvířete, rychle pospíchal k Wilovi. Démoni se na něj okamžitě vrhli. Ale venkovan si jich včas všiml. Pozvedl pravici, ve které svíral elfeíny. Z dlaně mu vyšlehl modrý plamen a démoni se proměnili v prach.

„Uteč pryč!" zavolal na Perka. „Leť, nebeský jezdče!"

K Wilovu boku přiklopýtala Eretria. Z okolních živých plotů se začali vynořovat další démoni, kteří ječeli nenávistí. V patách jim běželi roztroušení vojáci Černé hlídky, kteří se je s meči a kopími snažili zastavit. Ale běsi se probili mezi elfy a hnali se na Wila. Venkovan se k nim otočil čelem a elfeíny v jeho ruce znovu zasvítily jasným plamenem. Perk se rychle vyhoupl na svého Genewena, ale místo toho, aby odletěl do bezpečí, obrátil ho proti nejbližším útočníkům. Ale objevovaly se další tucty běsů, vynořovali se ze všech stran, a dokonce ani mocné kouzlo elfeínů nebylo s to je zastavit.

Náhle však zazněl jediný ostrý výkřik démonů, který zůstal na okamžik viset v parnu letního poledne. Wil se prudce otočil. Na samém vrcholku kopečku stála Amberle, ruce natažené před sebe a pevně objímala kmen Ellcrys. Pod jejím dotykem strom zazářil jako odraz slunečních paprsků na vodní hladině. Třpyt se rozpadl ve spršku stříbrného prachu, který se na dívku snesl jako sníh. Zůstala stát sama a její křehké tělo sílilo.

Začala se pomalu proměňovat.

„Amberle!" vykřikl Wil naposledy a zkroušeně padl na kolena.

Tělo elfí dívky začalo ztrácet svůj tvar. Lidská postava ztrácela obrysy a oblečení sklouzlo na zem. Nohy se spojily v jednu a úponky, které se na ní objevily, se zapustily hluboko do země. Její vztyčené paže se prodlužovaly a dělily.

„Och, Wile!" zašeptala Eretria a klesla k zemi vedle něj.

Amberle byla pryč. Na jejím místě se skvěl ve slunci perfektně tvarovaný Ellcrys a stříbrná kůra a krvavě rudé listí se třpytilo ve slunečních paprscích. Ellcrys se znovuzrodil do světa elfů.

Z hrdel démonů se dralo mučivé kvílení. Hráz byla obnovena. Po celém Carolanu se ozývaly zoufalé výkřiky, když je Ellcrys začal znovu pohlcovat. Zoufale prchali ve snaze uniknout temnotě, která se kolem nich neúprosně stahovala. Ale nebylo před ní úniku. Jeden po druhém mizel, stovky a pak tisíce, velcí, malí, černá svíjející se těla, až nakonec zmizel i ten poslední.

Mezi obránci Arborlonu se rozhostilo posvátné ticho, když se neschopni slova rozhlíželi kolem. Připadalo jim, že snad žádní démoni ani neexistovali.

Uprostřed Zahrad života Wil Ohmsford bezmocně plakal.

Kapitola 53

Elfové ho našli během několika okamžiků. Na rozkaz Andera Elessedila jej přenesli do města Arborlonu. Byl tak zdrcen ztrátou Amberle, že ani neprotestoval. Tělem mu lomcovala zimnice a tak se nechal odnést klidně kamkoliv. Odnesli ho do královského domu Elessedilů, chodbami a sály, kde bylo ticho a stín, až do malé ložnice, kde jej uložili. Elfí léčitelé mu ihned omyli a ošetřili rány a ovázali mu jeho zraněnou ruku. Nakonec musel vypít hořký léčivý nápoj, po kterém byl ospalý. Zabalili ho do teplých přikrývek a prostěradel a tiše za sebou zavřeli dveře. V několika vteřinách spal.

Ve spánku se mu zdálo, že bloudí hlubokou neproniknutelnou temnotou. Kdesi v té temnotě byla i Amberle, ale nemohl ji najít. Když ji volal, byla její odpověď mdlá a vzdálená. Postupně začal pociťovat přítomnost ještě něčeho dalšího. Bylo to chladné, zlé a velice povědomé. Bytost, se kterou se již setkal. Vyděšen se rozběhl. Běžel rychleji a rychleji, prodíral se sítěmi temného ticha. Neznámá bytost ho stále pronásledovala. Nedělala žádné zvuky, ale on ji zřetelně cítil za svými zády. Byla mu v patách. Nakonec ucítil, jak se ho dotkla svými ledovými prsty a vykřikl strachy. Potom temnota zmizela. Náhle se ocitl v překrásných zahradách s překrásnými barevnými květinami a nebezpečná obluda byla pryč. Projela jím úleva. Už je zase v bezpečí. Ale v příštím okamžiku se země pod jeho nohama začala nečekaně třást a on ztrácel půdu pod nohama a stoupal do vzduchu. Černá vlna před zahradou se pomalu valila k němu a obstupovala ho. Vlny temného oceánu stoupaly a hrozily ho pohltit. Zoufale se ohlížel po Amberle, a nakonec ji opravdu spatřil. Stála přímo uprostřed zahrady jako nějaký přízrak. Zahlédl ji jen na okamžik, a potom zmizela. Volal na ni neúnavně stále znovu, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Pak se přes něj černá vlna převalila a on se začal potápět...

Amberle!

V okamžiku se prudce probudil, tělo zalité potem. Na malém stolku u vzdálenější zdi jeho ložnice plápolala jediná svíce. Místnost halily stíny a nad město se snášel soumrak.

„Wile Ohmsforde."

Když uslyšel své jméno, otočil se po hlase. Na samém okraji jeho lůžka seděl vysoký muž v kápi a v mihotavém světle svíčky neviděl jeho tvář.

Venkovan překvapeně zamrkal.

Allanon.

Všechno se k němu v mžiku vrátilo. Jeho nitro zaplavila hořkost, tak intenzivní hořkost, že ji cítil na jazyku. Když se nakonec vzmohl na slovo, byl jeho hlas nezřetelným syčením.

„Tys to věděl, Allanone. Celou dobu jsi to věděl!"

Nedostalo se mu žádné odpovědi. Slzy pálily venkovana v očích. Vzpomněl si na tu první noc ve Storlocku, kdy se poprvé setkal s druidem. Tehdy moc dobře věděl, že si nikdy nemůže dovolit Allanonovi věřit, že mu nesmí důvěřovat. Flick ho varoval. Allanon je muž plný tajemství, které umí dobře skrývat.

Ale tohle — jak mu to mohl zatajit!

„Proč jsi mi to neřekl?" zašeptal nakonec. „Mohl jsi mi to říct."

Ve stínu kápě uzřel pohyb. „Nic by ti to neulehčilo, venkovane."

„Tobě by to nic neulehčilo — tak to myslíš? Zneužil jsi mě! Nechal jsi mě žít s představou, že když Amberle ochráním před démony, když se bezpečně vrátí do Arborlonu, bude všechno v pořádku. Dobře jsi věděl, že tomu věřím a také jsi věděl, že to není pravda!"

Druid mlčel. Wil nevěřícně zakroutil hlavou. „Nemohl jsi to tedy říct aspoň jí?"

„Ne, venkovane, to jsem nemohl. Nevěřila by mi. Nedovolila by si tomu věřit. Chtěl bych toho po ní příliš mnoho. Vzpomeň si, co se stalo, když jsem s ní promluvil ve Stálém

útočišti. Nechtěla mi ani věřit, že je stále jednou z Vyvolených. Tvrdila mi, že její volba za Vyvolenou byla omylem. Ne, nevěřila by mi. Tehdy ne. Potřebovala dostatek času, aby poznala celou pravdu a aby ji pochopila. Nebylo to nic, co bych jí mohl vysvětlit. Musela na to přijít sama."

Venkovanův hlas se třásl. „Slova, Allanone — jsi mistrem v jejich užívání. Snadno každého přesvědčíš, každého. I mě jsi tehdy přesvědčil, že? Ale tentokrát se ti to nepodaří. Vím, co jsi udělal!"

„Potom tedy určitě víš i to, co jsem neudělal," odpověděl Allanon a naklonil se dopředu. „Konečné rozhodnutí bylo jen její, venkovane — já jsem na něj neměl vliv. Nikdy jsem neměl v úmyslu dělat za ní nějaká rozhodnutí a nutit jí k něčemu. Byl jsem tu pouze proto, abych zajistil, aby dostala příležitost rozhodnout se podle své vlastní vůle. Nic víc, ani nic míň."

„Nic víc? Ujistil ses, že se rozhodne tak, jak sis přál aby se rozhodla. Tomu bych neříkal nic."

„Ujistil jsem se jen, že porozuměla tomu, jaké důsledky by její rozhodnutí mělo, ať už se rozhodne jakkoli. To je něco úplně jiného..."

„Důsledky!" Wil zvedl hlavu z polštářů a jeho náhlý smích zněl ironií. „Co ty víš o důsledcích, Allanone?" hlas se mu zlomil. „Víš vůbec, co pro mě znamenala? Víš to?"

Do tváří mu vyhrkly slzy, které nedokázal zastavit. Pomalu se položil zpátky na polštáře a cítil se zvláštně zahanbený. Všechna hořkost z něj vyprchala a trápila ho prázdnota, která po ní zůstala. Podíval se rozpačitě stranou, a oba byli úplně zticha. V přítmí malé ložnice se jich dotýkalo měkké mihotavé světlo svíčky.

Trvalo dlouho, než se venkovan k druidovi znovu obrátil. „Dobrá, je to všechno za námi. Je pryč." Ztěžka polkl. „Mohl bys mi tedy aspoň vysvětlit proč?"

Druid okamžik nic neříkal a trochu se ve stínu svého pláště nahrbil. Když konečně promluvil, byl jeho hlas velice tichý.

„Tak tedy poslouchej, venkovane. Je to úžasná bytost — ten strom, Ellcrys — je to žijící kousek kouzla, které vzniklo spojením lidského života se zemským ohněm. Strom byl zrozen ještě před Velkými válkami. Vytvořili jej nejlepší elfí kouzelníci, když se jim konečně podařilo démony vyhnat a bylo třeba zabránit tomu, aby znovu ohrožovali bájný svět. Elfové, vzpomeň si, nikdy nebyli krutí. Ochrana života byla odjakživa jejich posláním a nejdůležitější prací. Dokonce ani v případě tak nebezpečných a zlých bytostí jako jsou démoni neusilovali o vyhlazení jejich druhu. Nejpřijatelnější alternativou pro ně tehdy bylo uvěznit je někde daleko mimo svou zem. Věděli však, že bude potřeba velmi silného vězení, které i po tisíciletí dokáže poutat démony svou silou. Na místě jejich věznění také neměli mít možnost škodit nikomu dalšímu. A tak elfí kouzelníci použili toho nejmocnějšího kouzla — dobrovolně darovaného života. Tento dar umožnil zrození stromu Ellcrys a vytvoření Hráze."

Na okamžik se odmlčel. „Musíš pochopit elfí způsob života, podstatu jejich poslání, které je nutí takto žít. Musíš ocenit hodnoty, které Ellcrys zosobňuje, a proč tedy Amberle zvolila stát se jim. Elfové věří, že mají vůči zemi veliký dluh, protože považují zemi za tvůrkyni a matku všeho života, která jej poskytuje. Elfové jsou přesvědčeni, že pokud si od země něco vezmou, musí jí dát něco na oplátku. Je to jejich tradiční víra, rituál. Jejich životy jsou jim darovány a oni proto musí darovat život také. A svou víru naplňují tak, venkovane, že své životy zasvěcují službě své zemi. Dělají to každý po svém, aby bylo na každém kroku patrné, že svou zemi opravdu chrání. Ellcrys není nic jiného než důsledek tohoto poslání. Je hmotným vtělením této víry, že země a elfové jsou na sobě vzájemně závislí. Ellcrys, je spojením země s elfím životem, spojení, které bylo vytvořeno na jejich ochranu proti zlu, které by mohlo jak zemi tak, i její národ zničit. Amberle to nakonec pochopila. Pochopila, že jediný způsob, jakým může být Západní země a její národ zachráněn, je ochota sama se obětovat a dobrovolně se stát Ellcrys. Věděla, že semeni, které nese, může být vdechnut život jen tehdy, když se pro ně vzdá svého života."

Odmlčel se, znovu se zvolna naklonil dopředu a zastínil poslouchajícího venkovana. „Představ si, že i první Ellcrys byla žena. Ellcrys musí být vždycky žena, protože pouze žena dokáže být rozmnožovatelkou rodu. Dávní čarodějové předpovídali nutnost tohoto znovuzrození, ale bohužel nebyli schopni říci, jak často ho bude nutné provádět. Vybrali si ženu, mladou dívku, která se určitě hodně podobala Amberle, a přetvořili ji. Potom zavedli službu Vyvolených, aby se o ni starali, a až nadejde čas, vybrali její nástupkyni. Ale, pokud paměť sahá, si Ellcrys vybíral jenom muže, až na hrstku žen. Historie bohužel nezaznamenala, proč tomu tak je a ani Ellcrys to už nevěděl. Volba Vyvolených byl tradiční zvyk a stalo se jen velmi výjimečně, že byla Vyvolenou vybrána žena. Většinou to bylo z nějaké potřeby. Možná to nějak souviselo s jeho stvořením v dobách elfích čarodějů. Je možné, že dívce, která se stala Ellcrys, slíbili mladíky, kteří jí budou sloužit — mohl to být i jeho požadavek, kdo ví. Třeba byla mužská služba pro elfy přijatelnější, nevím."

„V každém případě, když volil Amberle, musel Ellcrys tušit, že možná zemře. Nemohl si být, samozřejmě, jist, protože byl první svého druhu a nikdo nikdy nevěděl, kdy by jeho smrt mohla přijít, či co by ji mohlo předpovídat. Ve skutečnosti mnozí věřili, že nezemře nikdy, A tělesná povaha té jeho části, která byla kdysi lidská, se již dávno vyvinula v cosi úplně odlišné a nebylo mu tedy pomoci. V jeho životě bylo více okamžiků, kdy si myslel, že možná umře, kdy si myslel, že je jeho život v takovém nebezpečí, že bude třeba vybrat nástupkyni. Pokaždé si proto zvolil ženu — a stalo se to jen několikrát. Naposledy před pěti sty lety. Neptej se mě, jak to mohl cítit. Není to ani důležité."

„Když si Ellcrys vybral Amberle, první ženu za posledních pět set let, vyvolalo to mezi elfy obrovské překvapení. Ale volba Amberle měla mnohem větší význam, než si kdokoliv dokázal představit, protože Ellcrys v ní hledal svou možnou nástupkyni. Ale hledal v ní něco víc. Pečoval o Amberle, jako matka o své ještě nenarozené dítě. Můžeš namítnout, že je to trošku přitažené za vlasy, ale zvaž okolnosti. Má-li strom zemřít, zplodí semeno a toto semeno s Amberle splynou v jedno. Ellcrys je tedy alespoň zčásti zrozen ze starého stromu. S tímto vědomím byla volba Amberle učiněna a byla s ní logicky spojena řada pocitů, které chová matka ke svému nenarozenému dítěti. Tělesně se žena, která se stalá Ellcrys změnila, ale citově zůstala z velké části taková, jaká byla. Právě to Ellcrys k Amberle cítil a proto si byly z počátku tak blízcí."

Chviličku se zamyslel. „Bohužel, právě tato blízkost nakonec způsobila problémy, Když jsem poprvé přijel do Arborlonu, protože mě vyburcovalo rozpadání Hráze a její hrozící prolomení, spěchal jsem do Zahrad života, abych promluvil s Ellcrys. Řekl mi, že poté, co Amberle zvolil Vyvolenou, se pokoušela posílit pouta, která jej pojila k Amberle. Učinila tak, protože cítila, že jí nemoc začíná zmáhat. Pochopil, že se jeho život chýlí ke konci. Semeno, které se v něm začalo tvořit, muselo být předáno Amberle. Umíral a choval k Amberle takovýto mateřský instinkt. Chtěl ji připravit na to, co přijde, nechat ji nahlédnout a poznat krásu, vznešenost a klid, kterým se těšil za svého života. Chtěl, aby Amberle dokázala ocenit, jaké to je stát se součástí země, pozorovat po dlouhá staletí její vývoj, prožívat s ní její změny — zkrátka, aby pochopila něco ze zákonů života, které zná Ellcrys, ale ona ne."

Wil pomalu pokýval hlavou. V mysli mu prolétla vzpomínka na sen, který se zdál jemu a Amberle poté, co je před démony zachránil král od Stříbrné řeky. V tom snu pátrali jeden po druhém.

On jí hledal v úžasné zahradě, která byla tak krásná, že se mu chtělo plakat a ona v temnotě, ve které ho volala, ale on ji neslyšel, ačkoli stál nedaleko. Nepochopili tehdy, že ten sen byl proroctvím. Nepochopili, že jim král od Stříbrné řeky chtěl naznačit, jaký je čeká osud.

Druid pokračoval. „Ellcrys to myslel dobře, ale byl moc horlivý. Děsil Amberle svými vizemi, stálou mateřskou péčí a tím, že jí bral její identitu. Elfí dívka ještě nebyla připravená na přerod, který by Ellcrys tak rád vykonal. Začala mít strach a zlost, a tak

odešla z Arborlonu. Ellcrys to nedokázal pochopit. Stále čekal, že se Amberle vrátí. Ale když už byla nemoc neodvratná a semeno vytvarované, povolal k sobě Ellcrys Vyvolené."

„A Amberle ne?" zeptal se Wil, který napjatě poslouchal.

„Ne, Amberle ne. Myslel si, že Amberle přijde sama od sebe. Nechtěl pro ni posílat, protože, když to činil dříve, jen tím dívku od sebe odháněl. Ellcrys byl přesvědčen o tom, že když Amberle uslyší, že umírá, přijde sama. Zbývalo mu však méně času, než doufal. Hráz se začala hroutit a Ellcrys tomu už nedokázala bránit. Několik démonů se osvobodilo a Vyvolení byli vyvražděni — všichni, kromě Amberle. Když jsem se objevil, byla Ellcrys zoufalý. Řekl mi, že musím Amberle najít, a tak jsem se jí vydal hledat."

Na venkovanově tváři se objevil nový stín hořkosti.

„Takže tys už ve Stálém útočišti věděl, že Ellcrys stále považuje Amberle za Vyvolenou."

„Ano, věděl."

„A také jsi věděl, že chce Ellcrys předat Amberle své semeno."

„Ušetřím tě dalšího kladení otázek. Věděl jsem úplně všechno. Druidské knihy v Paranoru mi odhalily pravdu o tom, jak Ellcrys vlastně přišel na svět — a také pravdu o tom, jak může být znovuzrozen."

Na krátký okamžik zaváhal. „Musíš mě chápat, venkovane. Také mi na té dívence hodně záleželo. Neměl jsem v úmyslu ji oklamat, jestli chceš má opomenutí nazývat klamáním. Ale bylo nezbytné, aby Amberle odhalila celou pravdu sama, ne s mou pomocí. Dal jsem jí vodítko, ale ne mapu, která by detailně popisovala všechny cestičky a zákruty. Ta rozhodnutí, která byla na její cestě důležitá, musela podle mého učinit sama. Ani já, ani ty, nebo někdo jiný neměl právo dělat je za ní. Jenom ona na ně měla právo."

Wil Ohmsford sklopil zrak. „Možná ano. Ale možná by bylo lepší, kdyby už od samého začátku věděla, kde cesta, na kterou jsi ji navedl, končí." Pomalu zakroutil hlavou. „Je to zvláštní. Myslel jsem, že když uslyším celou pravdu o tom, co se přihodilo, uleví se mi. Ale nestalo se tak. Nepomáhá to ani trochu."

Nastalo dlouhé ticho. Wil znovu zvedl hlavu. „V každém případě tě nemám právo obviňovat z toho, co se stalo. Udělal jsi jen to, co jsi musel — a já to moc dobře vím. Vím, že všechna rozhodnutí byla jen Amberlina. Vím. Ale takhle ji ztratit — je to moc těžké..." Nedomluvil.

Druid přikývl. „Je mi to líto, venkovane."

Už chtěl vstát, když se ho Wil nečekaně zeptal: „A proč jsi mě vlastně probudil zrovna teď, Allanone? Jen abys mi řekl tohle?"

Vysoký muž se napřímil, temný a bez tváře. „Ano, abych ti řekl tohle a abych se s tebou rozloučil, Wile Ohmsforde."

Wil se na něj překvapeně podíval. „Rozloučil se?"

„Odcházím, venkovane. Snad se ještě setkáme."

„Ale... kam půjdeš?"

Druid neodpověděl. Wil náhle ucítil, jak jej zase přemáhá únava a chce se mu podivně spát. Druid ho pomalu přiváděl do spánku, z kterého ho vytrhl. Venkovan se spánku tvrdošíjně bránil. Ještě tolik věcí mu chtěl vysvětlit. Allanon přece nemůže odejít jen tak, zmizet do noci stejně náhle, jako se objevil, zahalený v tmavém plášti s kápí, jako nějaký zloděj, který se bojí, že jediný sluneční paprsek, který dopadne na jeho tvář by ho mohl prozradit...

Náhle v něm začalo klíčit podivné podezření. Zesláble natáhl ruku dopředu a chytil se druidova pláště.

„Allanone!"

Malou ložnici naplnilo ticho.

„Allanone — ukaž mi svou tvář."

Dlouho si myslel, že ho druid ani neslyšel. Allanon zůstal nehybně stát u jeho lůžka a díval se na něj z šera své kápě. Venkovan trpělivě vyčkával. Náhle druid pozvedl své

veliké ruce a stáhl si kápi dozadu.

„Allanone!" zašeptal Wil zděšeně.

Druidovy vlasy a vousy, které vždycky bývaly černé jako uhel, byly protkány šedivými pramínky. Allanon zestárl!

„Toto je cena, která se platí za používání kouzel." Allanonův úsměv byl mdlý a uštěpačný. „Obávám se, že tentokrát jsem použil až příliš kouzel. Vzaly mi více síly, než jsem byl ochoten dát." Potom však pokrčil rameny. „Každá bytost na zemi má přiděleno jen určité množství života, venkovane. Jen tolik a nic víc."

„Allanone," zavolal Wil slabě. „Allanone, mrzí mě to. Neodcházej ještě."

Allanon si zase natáhl svou kápi a podal Wilovi pravici. „Opravdu už nadešel čas, kdy musím jít. Oba dva si musíme odpočinout. Dobře se vyspi, Wile Ohmsforde. A nemysli na mě ve zlém. Jsem přesvědčený o tom, že Amberle mi také odpustila. Chci tě jen ujistit v jednom: Jsi léčitel, a léčitel musí chránit život. V tomto případě se ti to povedlo — zachránil jsi elfy a celou Západní zemi. I když se ti možná zdá, že jsi Amberle ztratil, vzpomeň si, že ji v této zemi můžeš vždycky najít. Dotkni se jí a bude zase s tebou."

Ustoupil do šera a sfoukl dohořívající svíčku.

„Nechoď ještě!" zavolal Wil ospale.

„Sbohem Wile," zazněl hluboký hlas z mlhy. „Řekni Flickovi, že měl pravdu v tom, co ti o mě říkal. Bude rád."

„Allanone," zamumlal venkovan neslyšně a usnul.

Druid procházel matně osvětlenými chodbami Elessedilského domu stejně tiše, jako stíny noci. Na chodbách drželi hlídku vojáci Královské gardy, elfí lovci, kteří bojovali a přežili bitvu o Elfitch, drsní chlapíci, které jen tak něco nerozhází. Ale před Allanonem ustupovali, jako by v druidově pohledu četli, že by měli.

O několik okamžiků později už stál v ložnici elfího krále a neslyšně za sebou zavřel dveře. V ložnici bylo mdlé mihotavé světlo svíček, které těkalo do stínů temných koutů dotykem roztřeseného slepce. Okna byla zavřená, závěsy zatažené, což halilo místnost v posvátné ticho. Na širokém lůžku ležel Eventin ovázaný v obvazech, přikrytý teplými pokrývkami. Vedle jeho postele dřímal Ander ve vysokém proutěném křesle.

Allanon beze slova přistoupil k čelu postele. Starý král spal, jeho dech byl přerušovaný a mělký a jeho kůže měla barvu pergamenu. Blížil se konec jeho života. Skončila jeho éra, pomyslel si druid. Brzy nastane doba, kdy už budou všichni pryč, všichni ti, kteří se postavili proti Černému mágovi, všichni, kteří se účastnili hledání vzácného Shannarova meče — všichni, kromě bratrů Ohmsfordů, Shei a Flicka.

Na rtech mu přelétl ironický úsměv. A kromě něho, samozřejmě. Stále tu ještě je. Vždycky tu s nimi byl.

Eventin se pod přikrývkami zavrtěl. Každou chvíli to přijde, pomyslel si Allanon. Poprvé té noci se jeho tváře dotkla jistá hořkost.

Tiše se stáhl do stínů v zadní části místnosti, kam nedosáhlo světlo svíček, a vyčkával.

Ander Elessedil se náhle prudce probudil. Oči měl rozpálené spánkem, když se ostražitě rozhlížel po prázdné ložnici, jako by hledal nějaké duchy, kteří tam nebyli. Projel jím děsivý pocit naprostého osamění. Tolik těch, kteří tu teď měli být s ním, tu nebylo — Arion, Pindanon, Crispin, Ehlron Tay, Kerrin. Všichni byli mrtví.

Narovnal se na proutěné židli a znovu ho uspávala únava. Nebyl schopen vnímat nic jiného, než bolest svých kloubů a svalů. Jak dlouho jsem mohl spát? Nevěděl. Za chvíli se objeví Gael a přinese mu nějaké jídlo a pití, a potom budou tuto noční hlídku držet spolu a starat se o zraněného krále. Budou čekat.

Neodbytně jej pronásledovaly vzpomínky, vzpomínky na svého otce, na to co býval. V mysli mu vyvstávaly obrazy minulých dob, míst a událostí, které se už nikdy nevrátí. Byly jen hořko— sladkou připomínkou štěstí, které sdíleli a důkazem jeho pomíjivosti. Pro jeho

klid by bylo lépe, kdyby ho jeho vzpomínky alespoň této noci opustily.

Znovu si vzpomenul na svého otce a na Amberle, na podivné pouto, které je spojovalo, blízkost, kterou ztratili a znovu nalezli — a teď bylo všechno pryč. Ještě teď bylo obtížné porozumět proměně, kterou Amberle prošla. Stále si musel připomínat, že se to skutečně stalo, a že to nebyl sen. Stále před sebou viděl tvářičku malého chlapce, nebeského jezdce Perka, který mu vyprávěl o tom, čeho byl v Zahradách života svědkem. Jeho dětská tvář byla tak vyděšená a užaslá, odhodlaná a znepokojená, že o jeho slovech nemohl pochybovat.

Zaklonil hlavu a zavřel oči. Jen málo lidí dosud vědělo, co se vlastně stalo. Stále se ještě rozhodoval, jestli to má nebo nemá tak nechat.

„Andere."

Trhl sebou. Sledovaly ho pronikavě modré oči jeho otce. Byl tak překvapen, že po nějakou chvíli na starého muže jenom vyjeveně zíral.

„Andere — co se stalo?"

Hlas elfího krále v tichu ložnice byl slabý a drsný. Ander k němu rychle poklekl.

„Už je to za námi," odpověděl tiše. „Zvítězili jsme. Démoni jsou znovu uvězněni za Hrází. Ellcrys..."

Nedokázal pokračovat. Nemohl najít ta správná slova. Z pokrývek vyklouzla ruka jeho otce a stiskla jeho.

„Amberle?"

Ander se zhluboka nadechl a v očích se mu zaleskly slzy. Jen s vypětím se zadíval otci do očí.

„V bezpečí," zašeptal. „Odpočívá."

Nastalo dlouhé ticho. Královou tváří se mihl letmý úsměv.

Potom zavřel oči. Zakrátko nato zemřel.

Allanon stál ve stínech pokoje ještě několik minut a pak z nich vystoupil.

„Andere," zavolal tiše.

Elfí princ vstal a pustil nehybnou ruku svého otce. „Je mrtvý, Allanone."

„A ty jsi teď král, Andere. Buď tak dobrý král, jak by si tvůj otec přál, abys byl."

Ander se otočil a jeho zrak pátral v šeru ložnice. „Věděl jsi to, Allanone? Častokrát jsem si tuto otázku kladl již od Zakázaného tahu. Věděl jsi už tenkrát, že se stane, že se stanu králem?"

Zdálo se, že se druidovy rysy stáhly a jeho tmavá tvář pozbyla výrazu. „Nemohl jsem zabránit ničemu z toho, co se mělo stát, elfí princi," odpověděl mu pomalu. „Mohl jsem se jen pokusit tě připravit na vše, co se stane."

„Takže jsi věděl?"

Allanon přikývl. „Ano, věděl. Jsem druid."

Ander se zhluboka nadechl. „Udělám co bude v mých silách, Allanone."

„Potom to bude určitě dobré, Andere Elessedile."

Sledoval elfího prince, který pomalu přistoupil k mrtvému králi a přikryl ho něžně jako spící dítě. Potom znovu poklekl u jeho lůžka.

Allanon se otočil a odešel z ložnice královského domu, z města a nakonec ze země. Nikdo ho na jeho odchodu nespatřil.

Už bylo ráno když s Wilem někdo lehce zatřásl. Záclonami se dralo stříbrno—šedé světlo nadcházejícího rána vyhánějící stíny ubíhající noci. Zamrkal do světla a spatřil Perkův obličej.

„Wile?" Tvářička malého nebeského jezdce byla velice vážná.

„Dobré ráno, Perku."

„Jak se cítíš?"

„Myslím, že trochu lépe."

„To je dobře." Perk se pokusil o úsměv. „Dělal jsem si starosti."

Wil se na něj usmál. „Já také."

Perk se posadil na okraj své postele. „Omlouvám se, že jsem tě vzbudil, ale nechtěl jsem odejít bez rozloučení."

„Odcházíš?"

Mladík přikývl. „Už jsem měl odletět včera v noci, ale musel jsem Genewenovi dopřát trochu času na odpočinek. Byl pěkně vyčerpaný po tom dlouhém letu. Ale teď už opravdu musím. Měl jsem být doma v Oblačné výšině před dvěma dny! Určitě už se po mně budou shánět." Odmlčel se. „Ale určitě pochopí, až jim vysvětlím, co se vlastně stalo. Nebudou se na mě zlobit."

„Doufám, že ne. To bych opravdu nechtěl."

„Můj strýček Dayn říkal, že jim to za mě všechno vysvětlí. Vyprávěl jsem ti už vlastně o tom, Wile, že je tu můj strýc Dayn? Poslal ho sem můj dědeček. Strýček říkal, že jsem se choval jako skutečný nebeský jezdec. Říkal, že to, co jsme udělali s Genewenem, bylo velmi důležité."

Wil se nadzvedl a opřel se o polštáře. „To také bylo, Perku. Velice důležité."

„Nedokázal jsem vás jen tak opustit. Věděl jsem, že mě možná budete potřebovat."

„Moc jsme tě potřebovali."

„Také si nemyslím, že se můj dědeček bude zlobit, že jsem ho neposlechl."

„Myslím, že se nebude zlobit."

Perk se podíval na své ruce. „Wile, je mi moc líto, co se stalo s paní Amberle. Opravdu mě to mrzí."

Wil se na něj podíval. „Já vím, Perku."

„Byla začarovaná, že ano? Byla začarovaná a její kouzlo jí proměnilo ve strom." Rychle zvedl hlavu. „Ale sama se pro to rozhodla, že je to tak? Chtěla se proměnit ve strom, aby démoni zmizeli, že ano? Že to tak mělo být?"

Venkovan těžce polkl. „Ano." „Moc jsem se bál, víš," přiznával se Perk tiše. „Nebyl jsem si totiž jistý, jestli se to mělo stát nebo ne. Všechno se to přihodilo moc rychle. Nikdy mi o tom nic neřekla, a tak mě to vylekalo, když se to stalo."

„Myslím, že vůbec neměla v úmyslu tě děsit."

„To ne, to si také nemyslím."

„Neměla dost času, aby ti všechno vysvětlila."

Perk pokrčil rameny. „Já vím. Stalo se to tak nečekaně a náhle."

Chvilku mlčeli, když pomalu malý nebeský jezdec vstal. „Chtěl jsem se s tebou jen rozloučit, Wile. Přijedeš mě někdy navštívit? Nebo mohl bych třeba někdy přijet na návštěvu já? Tedy až budu trochu starší. Moje rodina by mi nedovolila, abych letěl samotný někam daleko ven ze Západní země."

„Slibuji, že tě navštívím," usmál se Wil. „A to brzy."

Perk mu zamával, vyskočil a utíkal ke dveřím. Když měl ruku na klice, náhle se zarazil a obrátil se k venkovanovi.

„Měl jsem ji moc rád, Wile — moc rád."

„Také jsem ji měl rád, Perku."

Malý nebeský jezdec se krátce usmál a zmizel za dveřmi.

Kapitola 54

A tak se všichni vraceli domů. Všichni, kteří přišli do Arborlonu, aby pomohli elfům v jejich zápase proti démonům. Všichni až na dva.

Nejdřív odlétli nebeští jezdci. Hned za svítání prvního dne, kdy se vlády nad Západní zemí ujal Ander Elessedil jako nový král země elfů — tři, kteří zbyly z pěti letců, se společně s chlapcem Perkem vydali na sever. Odešli tiše, rozloučili se pouze s novým králem, a byli pryč dříve než se slunce vyhouplo nad lesy na východě. Odletěli na svých zlatokřídlých ptácích, kteří se v prvních ranních paprscích hnali za ustupující nocí.

V poledne se na cestu vydali skalní trollové v čele s Amantarem, stejně odhodlaní a pyšní jako v den, kdy přišli. Zbraně vztyčené na pozdrav, když se loučili s elfy, kteří je shromáždění v ulicích města a v alejích zdravili na rozloučenou. Bylo to poprvé po nejméně tisíci letech, kdy se elfové a trollové neloučili jako nepřátelé, ale jako přátelé.

Trpaslíci zůstali ve městě ještě o několik dní déle, protože elfům nabídli, že jim poskytnou svůj vynikající stavitelský um při tvorbě plánů na přestavbu a opravu poničené Elfitche. Nejtěžší úkol, který měli před sebou, nebyla pouze oprava páté rampy, která byla úplně zničená, ale museli také vyřešit vyztužení břehů v okolí řeky. Právě této veliké výzvy se bez zaváhání ujal zkušený Browork. Za pomoci kopáčů, kteří ještě byli schopni pracovat, elfům radil krok za krokem, jak by měl být tento úkol proveden. Když se nakonec s Anderem a elfím lidem loučil, slíbil, že pošle další skupinu kopáčů, kteří určitě budou v mnohem lepší kondici než oni a Anderovi při stavbě ochotně pomohou.

„Víme, že se na trpaslíky můžeme vždy plně spolehnout," řekl Broworkovi Ander, když mu tiskl pravici na rozloučenou.

„Vždycky," souhlasil strohý trpaslík. „Uvidíme, jestli si na to vzpomenete, až budeme potřebovat my vás."

Nakonec přišli na řadu i muži z Truborohu, kteří se už také chystali k odchodu. Vojáků legionu Svobodných jednotek a příslušníků Staré hlídky už zbyla jen opravdu hrstka z těch, kteří přežili krvavou lázeň bojů o Elfitch, Nebyl jich ani tucet a nejméně šest z nich už nikdy bojovat nebude. Celá jednotka přestala existovat, rozprášena po celé Západní zemi od Hraničního pasu až po Arborlon. Ale vysoký zjizvený hraničář jménem Stee Jans opět přežil, i když se to mnoha jiným nepodařilo.

Šestého dne zrána po vítězství nad hordami démonů přiklusal k Anderovi Elessedilovi, který právě stál na okraji Carolanu a spolu se svými staviteli prozkoumával plány, které tak pečlivě dali dohromady s trpaslíky kopáči. Ander se rychle omluvil a pospíchal k místu, kde velitel Svobodných jednotek seskočil z koně, a vyčkával. Ander si nevšímal uctivého úklonu, který mu vysoký voják věnoval, a vroucně stiskl jeho ruku.

„Už jsi znovu v pořádku, veliteli?" zdravil ho s úsměvem.

„Dalo by se říct, můj pane," usmál se na něj Stee Jans na oplátku. „Přijel jsem, abych ti poděkoval a rozloučil se. Legion se vrací zpět do Truborohu."

Ander zavrtěl hlavou. „Ty mi nemáš za co děkovat. Je na mě a ostatních elfech, abych ti poděkoval. Nikdo neobětoval nám a naší zemi více než vojáci Svobodných jednotek. A ty, Stee Jansi! Co bychom si bez tebe počali?"

Hraničář byl okamžik zticha, než promluvil. „Můj pane, myslím, že jsem poznal, že tvá země a tvůj národ opravdu stojí za to, abych za něj bojoval. Vše, co jsme vám věnovali, jsme dali dobrovolně. Ty jsi ten boj neprohrál a to je důležité."

„Jak bychom jen mohli prohrát, když jsme v našich řadách měli tebe a tvé udatné vojáky?" Ander mu opět vroucně stiskl ruku. Odmlčel se. „Co budeš dělat teď?"

Stee Jans pokrčil rameny. „Svobodné jednotky se rozpadly. Je možné, že je znovu obnoví, ale možná, že také ne. Každopádně o to požádám."

Ander pomalu přikývl. „Požádej mě, Stee Jansi — požádej mě a staneš se mým velitelem. Bude to pro mě ohromná čest získat tě. A také elfí národ by byl poctěn. Jsi jedním z nás. Budeš o tom přemýšlet?"

Hraničář se usmál, otočil se a obratně se vyhoupl do sedla svého koně. „Už o tom přemýšlím teď, králi Andere Elessedile." Vzorně zasalutoval. „Tak na brzkou shledanou! Do té doby ti přeji sílu, můj pane. Tobě i tvému národu elfů."

Pobídl svého velikého koně a šedý plášť za ním divoce vlál, když vyrazil na východ přes Carolan. Ander se za ním díval, jak odjíždí a mával mu. Tak na brzkou shledanou, hraničáři, opakoval si v duchu.

A tak šli všichni domů. Všichni, kteří do Arborlonu přišli, aby elfům pomohli v jejich zápase, všichni ti odvážní a chrabří, všichni, až na dva.

Jedním z nich byl venkovan, Wil Ohmsford.

Blížilo se poledne a slunce halilo Carolan do teplé a jasné sluneční pokrývky. Wil Ohmsford se blížil k branám vedoucím do Zahrad života. Venkovan šel klidným odměřeným krokem po štěrkové cestičce a v jeho chůzi nebylo ani stopy po nějakém zaváhání. Ale jakmile se dostal až před brány do zahrad, nebyl si už tak jistý, že najde sílu jít dál.

Trvalo mu celý týden, než se odhodlal dojít až sem. Od té doby, co se zhroutil právě v těchto zahradách, prodléval tři dny v ložnici Elessedilského královského paláce, kde povětšinou spal. Další dva dny strávil procházkami v jeho okolí a usilovně zápasil s přívalem citů, které na něj útočily při vzpomínkách na Amberle. Zbylé dva dny strávil úmyslným vyhýbáním se toho, co se nakonec odhodlal udělat.

Dlouhé minuty zůstal stát před vchodem do zahrad a díval se nahoru na oblouk, který připomínal papírový svitek a byl vykládaný slonovinou, potom na stěny porostlé břečťanem a zakrslé borovice a keře, které zdobily vchod. Lidé z města, kteří branou vcházeli a vycházeli, se po něm zvědavě ohlíželi. Přišli sem ze stejného důvodu jako on, a když viděli, jak tam tak stojí před branou, pomysleli si, že je ještě více vyděšený a rozpačitý než oni. Stráže Černých hlídek stály nehybně po obou stranách brány, a očima tu a tam sklouzli k podivnému venkovanovi stojícímu nehybně před branou. Ale Wil Ohmsford stále ještě nešel dál.

Věděl však, že to musí učinit. Přemýšlel o tom všem přece tak důkladně! Musí ji ještě jednou vidět. Naposledy. Dokud to neudělá, nedosáhne nikdy klidu.

Skoro ještě dřív než si to pořádně uvědomil prošel bránou a ubíral se po malé točité cestičce, která ho vedla přímo ke stromu.

Cítil podivnou úlevu, když šel stále blíž, jako kdyby rozhodnutí, že za ní půjde, bylo nejen nutné, ale také správné. Kousek té odhodlanosti, které měl během několika posledních týdnů až na rozdávání, se mu zase vrátil. Byla to ta odhodlanost, která z něj naprosto vyprchala, když elfí dívku ztratil. Byl přesvědčen o tom, že ji definitivně ztratil. Teď mu připadalo, že už ten pocit pochopil mnohem lépe. Nebyl to ani tak špatný pocit z toho, že při svém úkolu selhal, ale pocit svých vlastních omezení. Nemůžeš udělat všechno, co si přeješ udělat, říkal mu kdysi strýček Flick. A tak, i když byl schopen Amberle ochránit před démony, nebylo už v jeho moci uchránit jí před proměnou v Ellcrys. Věděl, že takový čin by nikdy ani nemohl být v jeho silách. Byla to pouze její věc. Bylo to její rozhodnutí, jak mu sama řekla — a jak, nakonec, říkal i Allanon. Žádná zlost, hořkost ani sebezpytování na tom nemohlo nic změnit a nemohlo mu přinést klid, který potřeboval. Musí se na minulé události podívat jinýma očima. Byl přesvědčen, že ten pohled už našel. Návštěva u ní byla prvním krokem.

Prošel mezi řadou chvojí a náhle stanul skoro před ní. Ellcrys se tyčil proti jasnému polednímu nebi, jeho zářivý stříbrný kmen a šarlatové listy se třpytily v slunečních paprscích a byl tak nepopsatelně krásný, že mu do očí vstoupily slzy.

„Amberle..." zašeptal.

Přímo u úpatí malého kopečku na kterém Ellcrys stál se shlukovali obyvatelé města, oči obdivně upřené na nádherný strom a mezi sebou si tiše povídali. Wil Ohmsford zaváhal, ale potom vykročil směrem k nim.

„Vidíš, ta nemoc už je pryč," říkala právě jedna matka malé holčičce. „Už je zase zdravý a je mu dobře."

A země a jeho národ je v bezpečí, dodal venkovan tiše. Jen díky Amberle — jen díky tomu, že obětovala sama sebe pro zemi i její lid. Zhluboka se nadechl a podíval se nahoru na košatý strom. Bylo to něco, co chtěla udělat, co musela udělat — nejen proto, že to bylo potřeba, ale protože nakonec pochopila že je to cílem její existence. Byla to elfí morálka, krédo, kterým se řídila po celý život — něco ze sebe musela vrátit své zemi. Nemohla na to krédo zapomenout, ani když odešla z Arborlonu. Odráželo se to i v její práci s dětmi ve Stálém útočišti. To také sehrálo svoji roli v jejím rozhodnutí vydat se s ním na cestu a objevit pravdu svého osudu.

Něco ze sebe musela vrátit své zemi.

Nakonec, bohužel, vrátila úplně všechno.

Smutně se usmál. Ale neztratila všechno. Tím, že se stala Ellcrys, získala celý svět.

„Bude nás chránit před démony, maminko?" zeptala se malá holčička.

„Ano, budou hodně, hodně daleko," usmála se matka.

„A bude nás chránit navždy?"

„Ano — a bude nás navždy chránit."

Holčička sklouzla pohledem z matčiny tváře na strom. „Je překrásný!" Její dětský hlásek byl naplněn obdivem.

Amberle.

Wil se na strom ještě chvíli díval, a potom se otočil a pomalu vyšel ze Zahrad života.

* * *

Právě vycházel z jejich bran, když zahlédl Eretriu. Stála u jedné z cest vinoucí se z města a její temné oči se střetly s jeho. Jasné tulácké oblečení bylo pryč a místo něj měla na sobě prosté elfí šaty. Ale Eretria nikdy nebude obyčejná dívka. Byla tak krásná, jako poprvé, když ji Wil spatřil. Její dlouhé černé vlasy se jí leskly v jasném světle a v hustých vlnitých pramenech jí splývaly na ramena. Když ho zahlédla, vykouzlila na své tváři oslňující úsměv.

Mlčky došel až k ní, aby ji pozdravil a také se na ni přátelsky usmál.

„Vypadá to, že už ses dal zase dohromady," řekla škádlivě.

Přikývl. „Můžeš si za to říct, co se ti zachce. To ty jsi mě postavila na nohy."

Její úsměv se po takovém komplimentu ještě rozzářil. Každý den uplynulého týdne k němu chodila, krmila ho, ovazovala mu rány, dělala mu společnost, když cítila, že ji potřebuje a chránila jeho klid, když potřeboval být sám. Jeho uzdravení, jak tělesné, tak i citové, bylo pouze a jedině její zásluha.

„Řekli mi, že jsi odešel," řekla a podívala se směrem k zahradám. „Nemusela jsem moc dlouho přemýšlet, kde asi budeš. A tak jsem si řekla, že ti půjdu naproti a počkám na tebe." Znovu se na něj podívala a nejistě se usmála. „Už jsou všechny ty můry pryč, léčiteli?"

Wil si všiml náhlého znepokojení v jejích očích. Chápala lépe, než kdokoliv jiný, co s ním udělala nečekaná ztráta Amberle. Po celou dobu, co byli spolu, o tom mluvili. Říkala jim „můry" — všem těm marným pocitům viny, které ho pronásledovaly.

„Myslím, že už jsou pryč," odpověděl jí. „To, že jsem sem přišel, mi hodně pomohlo a myslím, že za krátkou dobu už možná..."

Nedokončil, co chtěl říct a místo toho pokrčil rameny a usmál se. „Amberle věřila v to, že každý z nás zemi něco dluží za život, který nám darovala. Jednou mi řekla, že tato víra, je součástí elfího dědictví. Myslím, že mi tím asi chtěla naznačit, že to je i součástí mého

dědictví. Víš, vždycky mě považovala více za léčitele, než za svého ochránce. A právě léčitel je to, čím bych měl asi být. Léčitel totiž zemi vrací svůj dluh tím, že se stará o lidi, kteří zase pečují o zemi. A to bude můj dar pro ni, Eretrio."

Chápavě přikývla. „Takže se teď vrátíš do Storlocku?"

„Nejdřív domů, do Stinného dolu — a teprve až potom do Storlocku."

„Půjdeš už brzy?"

„Myslím, že ano. Nejlepší by asi bylo, kdybych se na cestu vydal hned." Nervózně si odkašlal. „Věděla jsi, že mi tu Allanon nechal svého koně — toho krásného černého Artaqa? Jako dar. Domnívám se, že si asi myslel, že mi pomůže zapomenout na ztrátu Amberle."

Odvrátila od něj svou snědou tvář. „Asi ano. Půjdeme teď zpátky?"

Aniž by čekala na jeho odpověď, vydala se stezkou zpátky k městu. Na okamžik zmateně zaváhal, ale potom se rozběhl za ní. Šli společně v naprostém tichu.

„Rozhodl ses už, zda si necháš elfeíny?" zeptala se ho po několika minutách.

V největší depresi jí totiž řekl, že má v úmyslu se jich vzdát. Elfí kouzlo ho změnilo, to dobře věděl. Stejně tak, jako v důsledku užívání kouzla zestárl Allanon, stejně tak ovlivnilo i jeho. Ještě stále však nedokázal říci jak. Jejich síla ho stále děsila. Ale odpovědnost za tuto moc zůstávala stále jeho, a nedokázal ji jen tak na někoho přenést.

„Nechám si je," odpověděl jí. „Ale už je nikdy nepoužiji. Nikdy."

„Ne," řekla tiše. „Léčitel pro ně nebude mít žádné využití."

Pomalu prošli kolem zdí Zahrad a odbočili na cestičku stáčející se k Arborlonu. Nikdo z nich nemluvil. Wil cítil obrovskou vzdálenost, která je rozděluje, stále více se rozšiřující propast, způsobenou její jistotou, že jí znovu opouští. Samozřejmě, že chtěla jít s ním. Vždycky chtěla jít s ním. Ale nepožádá ho o to, tentokrát už ne. Její hrdost jí to nedovolí. Stále na to musel myslet.

„A kam teď půjdeš?" zeptal se jí za okamžik.

Pokrčila nejistě rameny. „Nevím, možná Truboroh. Tahle tulácká holka si může jít, kam se jí zachce, a může být vším, čím si usmyslí." Odmlčela se. „Možná, že tě někdy přijdu navštívit. Zdá se, že potřebuješ někoho, kdo by na tebe dával pozor."

A je to tady. Řekla to sice škádlivě, skoro až vesele, ale o jejím pravém záměru nebylo pochyb. Jsem tu pro tebe, Wile Ohmsforde, řekla mu už kdysi v Tirfingu. Říkala mu to znovu. Zadíval se do její krásné snědé tváře a vzpomínal na všechno, co pro něj kdy udělala, na všechno, co kvůli němu riskovala. Když ji teď opustí, nebude mít nikoho. Neměla žádný domov, neměla rodinu ani přátele. Dříve, když s ním chtěla jít, měl vždy důvod ji odmítnout. Ale co mu bránilo teď?

„To byl jen takový hloupý nápad," dodala, aby to co nejrychleji zamluvila.

„Dobrý nápad," řekl rychle. „Víš, přemýšlel jsem, že by ses možná ráda vrátila zpátky se mnou."

Řekl ta slova skoro dřív, než si všechno pořádně rozmyslel. Nastalo dlouhé, dlouhé ticho, během kterého kráčeli cestičkou k městu, nedívali se jeden na druhého, skoro jako by nikdo z nich nic neřekl.

„Možná bych měla," odpověděla mu konečně. „Jestli to ale myslíš vážně."

„Myslím to vážně."

Potom spatřil úsměv na jejích rtech — ten krásný, zářivý úsměv. Zastavila a otočila se k němu.

„Velice ráda vidím, Wile Ohmsforde, že jsi nakonec přece jenom přišel k rozumu."

Uchopila jeho ruku a pevněji sevřela.

Ander Elessedil zrovna klusal po okraji Carolanu směrem k městu, mysl zaměstnanou náročnou přestavbou Elfitche, když náhle zahlédl venkovana a tuláckou dívku vracející se společně ze Zahrad života. Na okamžik zastavil svého koně a z dálky pozoroval, jak se ti dva, poslední, kteří ještě neodešli domů, zastavili a dívka vzala venkovana za ruku.

Na tváři mu přelétl spokojený úsměv, když stáčel svého koně k místu, kde stáli. Vypadalo to, že Wil Ohmsford se teď také, jako všichni ostatní, konečně vydá na cestu domů. Ale určitě nepůjde sám.

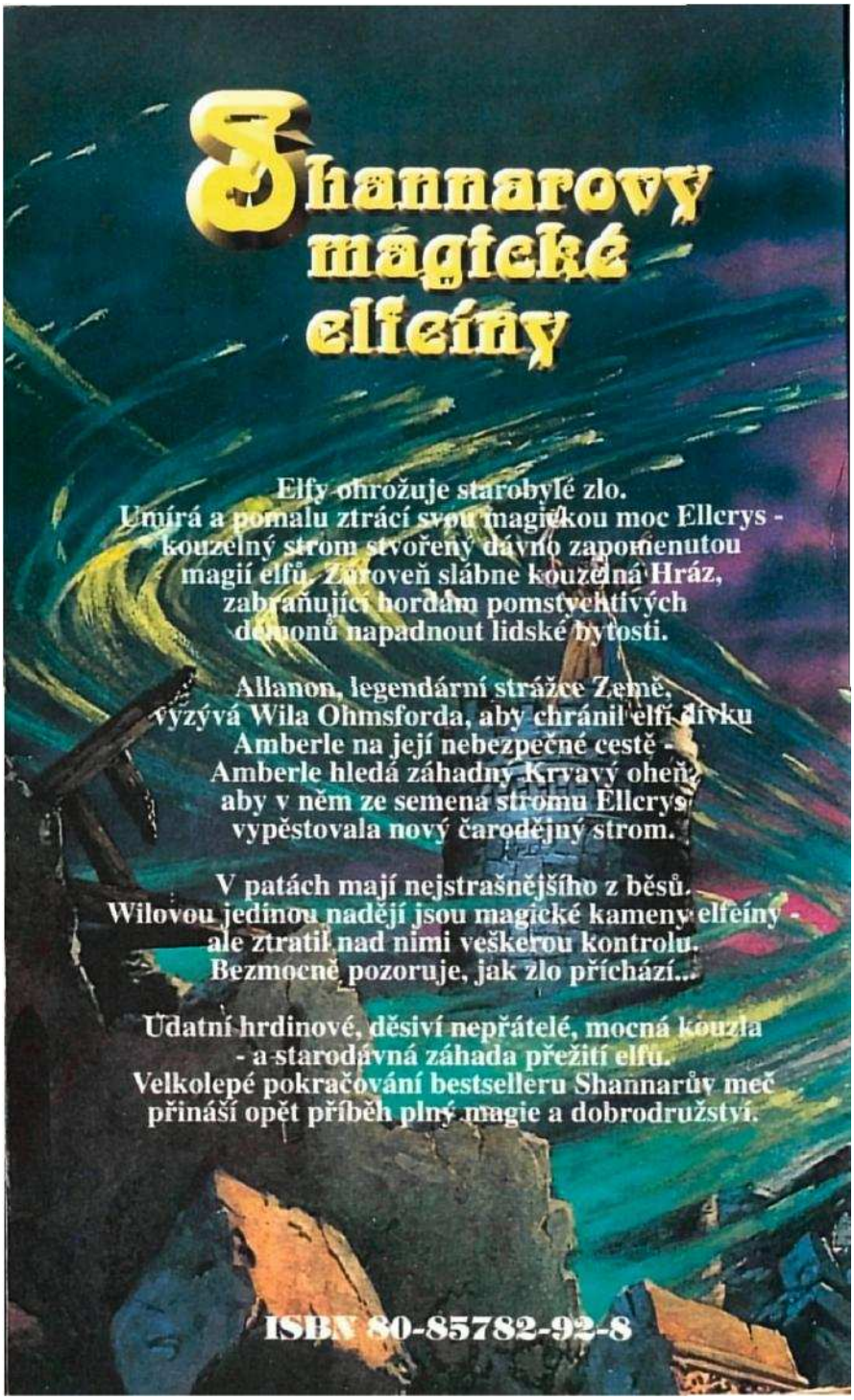
Shannarovy magické elfeíny
Elfy ohrožuje starobylé zlo.
Umírá a pomalu ztrácí svou magickou moc Ellcrys - kouzelný strom stvořený dávno zapomenutou magií elfů. Zároveň slábne kouzelná Hráz, zabraňující hordám pomstychtivých démonů napadnout lidské bytosti.
Allanon, legendární strážce Země, vyzývá Wila Ohmsforda, aby chránil elfí dívku Amberle na její nebezpečné cestě - Amberle hledá záhadný Krvavý oheň, aby v něm ze semena stromu Ellcrys vypěstovala nový čarodějný strom.
V patách mají nejstrašnějšího z běsů. Wilovou jedinou nadějí jsou magické kameny elfeíny - ale ztratil nad nimi veškerou kontrolu. Bezmocně pozoruje, jak zlo přichází...
Udatní hrdinové, děsiví nepřátelé, mocná kouzla - a starodávná záhada přežití elfů. Velkolepé pokračování bestselleru Shannarův meč přináší opět příběh plný magie a dobrodružství.
ISBN 80-85782-92-8